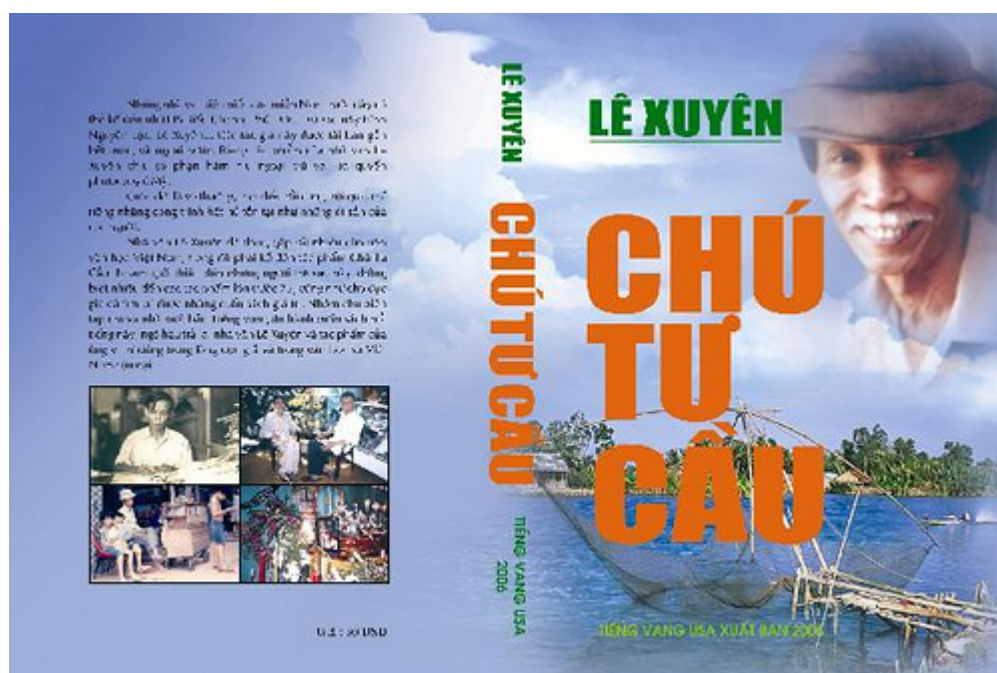

chu tu cau

Admin

CHÚ TƯ CẦU - LÊ XUYÊN

LỜI NHÀ XUẤT BẢN

Thưa quý độc giả,

Thật hạnh phúc cho một nhà văn khi có một tác phẩm để đời. Chiều dài của một đời người hữu hạn, nhưng tác phẩm thì trường tồn và nhà văn sẽ tồn tại mãi, không phải trong cuộc nhân sinh ngắn ngủi mà là trong tác phẩm của mình.

Nhà văn Lê Xuyên đã có được niềm hạnh phúc đó. Ông được nhớ, được nhắc đến mãi trong lòng độc giả Việt Nam qua các tác phẩm của mình, đặc biệt là Chú Tư Cầu.

Trên đây là nhận định của một nhà văn nữ trẻ ở trong nước, Hàm Anh, hậu duệ, hàng con cháu của thế hệ nhà văn Lê Xuyên.

Nhà văn Hàm Anh còn có nhận xét về tác phẩm độc đáo, trường thiên tiểu thuyết tình cảm, xã hội Chú Tư Cầu, tác phẩm đầu tay của nhà văn nổi tiếng Lê Xuyên mà nhà thơ Sa Giang Trần Tuấn Kiệt phong ông là một trong Tứ Đại Văn Hào Nam Bộ (Bình Nguyên Lộc, Lê Xuyên, Sơn Nam, Hồ Hữu Tường).

Hàm Anh viết:

Chú Tư Cầu đã đạt đến một giá trị cao rộng vì biểu hiện của từng thời kỳ và nơi chốn tuy có khác, nhưng thân phận con người trong chiến tranh vẫn là những nỗi đau giống nhau, vẫn ám ảnh không nguôi trong tâm hồn, mãi mãi là một đề tài không bao giờ nói cạn. Một đề tài mà khi nhắc tới đã xóa nhòa ranh giới thời gian vì lôi kéo độc giả cùng bước vào những vấn đề chung lớn lao của con người, của thế giới, của thời đại, của chính đất nước mà mỗi người chúng ta quần quai trong đó.

Một nhà văn nữ khác cũng đang ở trong nước, Lê Thị Hải Âu, đã có viết một bài đăng trên tạp chí Tiếng Vang – Sacramento (California) sau khi nhà văn Lê Xuyên qua đời ngày 2.3.2004: Từ Một Chỗ Ngồi Đằng Sau Tủ Thuốc Lá. Hải Âu đã lột tả được sự kham khổ, lo toan chạy từng bữa cho cái ăn thiếu thốn hàng ngày vào thập niên 80 sau khi ở tù cải tạo ra vì tội danh nhà văn nhà báo của chế độ cũ Việt Nam Cộng Hòa. Nhà văn Lê Xuyên cũng phải bươn chải tìm cách làm ra tiền để nuôi sống gia đình, thức dậy thật sớm để đi đến tận lò lấy bánh mì, bánh ngọt để đi bỏ lẻ khắp nơi cho các xe đẩy. Sau đó, nhà văn Lê Xuyên có tủ thuốc lá vỉa hè, ngã tư đường Bà Hạt-Ngô Quyền, khiến ông đỡ phải đạp xe rong ruổi và đó cũng là một cách tạo lợi tức chính cho cuộc sống gia đình.

Nhà văn Lê Xuyên cũng không ngờ chiếc ghế đằng sau tủ thuốc lá, mỗi ngày, ông lê lết ở đây mười tám tiếng đồng hồ, là chỗ ngồi của mình suốt mười sáu năm dài. Sau ba năm ngoại bệnh, cuối cùng như các bạn văn khác theo nhau ra đi, tủ thuốc lá của nhà văn Lê Xuyên cũng xa ông trao tay người khác.

Nhà văn Hải Âu đã viết:

Ông là một nhà văn buộc phải gác bút, như một chiến sĩ phải gác súng. Nhà văn không còn cầm bút chẳng khác nào người chiến binh bị tước mất súng. Mọi phương tiện khác trao vào tay chỉ nhằm mục đích sống qua ngày đoạn tháng, thật vô nghĩa, thật nực cười và cũng thật buồn... Ông đang viết, sinh ra đời chỉ để làm công việc ấy, để chọn nghiệp ấy, rồi bỗng dưng thấy mình đơn độc, cây bút biến mất không còn trong tay. Ông núp sau tủ thuốc lá, trơ trọi và bất an. Thương hải tang điền là chuyện hãn hữu đời người, thế mà ông đã chứng kiến, đã ở trong biến cố đó. Cơn lốc biển dâu cuốn phăng cây bút của ông rồi, cuốn theo cuộc đời thực thụ của ông. Chỉ còn năm tháng trôi qua một dòng chảy lặng lẽ, một

mỏi và nhợt nhèo. Ông trở thành một bóng mờ bên lề, ở ngoài của nhịp sống đa dạng, ồn ào và náo nhiệt.

Nhà văn Hải Âu kết luận: ... Thời gian lắng đọng sẽ công bằng trả lại vị trí chính xác cho mỗi người, tôi tin tưởng điều ấy khi thấy nụ cười của nhà văn Lê Xuyên trong bức ảnh thờ nhìn tôi, bức ảnh được chụp từ chỗ ngồi đằng sau tủ thuốc lá.

Sau ba năm nằm một chỗ, không còn ngồi bên vỉa hè bán thuốc lá, nhà văn Lê Xuyên ra đi thanh thản, nhưng bạn bè cảm bứt như ông không khỏi ngậm ngùi chua xót cho thân phận của những người cầm bút “sinh lầm thế kỷ” sống trong xã hội Xã Hội Chủ Nghĩa Việt Nam bị khóa chặt tay, vút bút hoặc bị bẻ cong ngòi bút.

Nhà văn Văn Quang cũng có bài viết cho tạp chí Tiếng Vang với tựa đề: Lê Xuyên – Những Ngày Cuối Đời. Văn Quang tức là Trung tá Nguyễn Quang Tuyến , Giám Đốc Đài Phát Thanh Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa. Ông đã thân quen với nhà văn Lê Xuyên, từ trước năm 1975, hiện sống ở Việt Nam, có đến nơi đặt thùng bán thuốc lá lẻ của Lê Xuyên, nhận xét người bạn văn của mình: Vẫn hiền lành, cười tủm và chân quê. Phải nhìn thấy cái cười tủm của anh mới biết tại sao anh viết về những cuộc tình của những đôi trai gái đồng ruộng miền Nam hay đến như thế, lấu cá đến như thế. Tôi nhủ thầm: Thăng cha này tâm ngấm tâm ngấm mà ghê lắm đấy. Nó không nói mà chỉ viết nên nó viết được nhiều hơn mình. Chỉ có nó mới viết được những “dòng chảy ngầm” của trai gái thôn quê miền Nam thật đến thế và hấp dẫn đến thế.

Nhà văn nhà báo Thanh Thương Hoàng, hiện ở San Jose - California, cựu Chủ Tịch Nghiệp Đoàn Ký Giả Việt Nam trước năm 1975, có vài kỷ niệm với nhà văn Lê Xuyên.

Khi ông ra tù cải tạo, có nhiều lần đi một mình hay cùng Văn Quang, Thái Thủy, Vương Đức Lệ đạp xe đến thăm người bạn văn cũng là một đoàn viên trong Nghiệp Đoàn Ký Giả Việt Nam tại tủ thuốc lá của nhà văn Lê Xuyên. Trông trước nhìn sau, thấy vắng người, ông Thanh Thương Hoàng hỏi nhỏ Lê Xuyên: “Hồi này có âm thầm viết lách được gì không?” Anh lắc đầu: “Lo ăn còn chưa xong, viết cái nỗi gì!”. Tới giờ phút này ngồi viết những dòng tưởng niệm anh, tôi vẫn không hiểu anh trả lời thực hay không, có lẽ vì ám ảnh bởi nỗi nghi ngờ, nỗi sợ hãi (do

chế độ tạo nên) đã khiến chúng tôi mất hết lòng tin và sự thành thật với cả vợ con, bạn bè thân thiết. Không ai dám mở rộng hai bàn tay ra với ai cả.

Nhà văn Thanh Thương Hoàng tiết lộ, một lần ngồi trong cái quán cóc hẻm nhỏ vắng vẻ, Lê Xuyên kể cho ông và bạn ông nghe câu chuyện nhà vừa thật vừa chua xót cho một nhà văn lớn của Miền Nam Việt Nam bị vùi chôn tên tuổi và những tác phẩm bất hu, u đời cầm bút của mình, trong cái “chế độ ưu việt” của cộng sản. Sau một thời gian tù về, cậu con út của anh (năm đó 14, 15 tuổi), một hôm thắc mắc hỏi anh: “Bố ơi, Chú Tư Cầu là ai vậy?”. Anh đáp: “Là thằng bố mày chứ còn ai!?”. Cậu con trai cãi: “Bố là Lê Bình Tăng kia mà”! (Lê Bình Tăng là tên thật của Lê Xuyên). Đến con mình không biết bố mình trước đây là một nhà văn tên tuổi của miền Nam! Trước ngày 30 tháng 4 năm 1975, có thể nói khắp miền Nam từ trí thức tới bình dân lao động, không ai không biết đến Chú Tư Cầu. Người ta hòa lẫn tên anh với tên nhân vật trong truyện của anh. Họ say mê đọc truyện anh chỉ kém nhà văn kiếm hiệp Trung Hoa tài danh Kim Dung một bậc. Thế mà, bấy giờ vật đổi sao dời, đến con anh còn không biết bố mình là ai!

Nhà báo Võ Long Triều, cư trú tại Fresno- California, nguyên là Dân Biểu Quốc Hội VNCH, đơn vị Kiến Hòa (Bến Tre), nguyên chủ nhiệm chủ bút nhật báo Đại Dân Tộc tại Sài Gòn, nổi tiếng là tờ nhật báo bán chạy nhất lúc bấy giờ, trước 30.4.75. Thời Nội Các Chiến Tranh của Thiếu Tướng Nguyễn Cao Kỳ 1965, 66, 67, kỷ sư Võ Long Triều giữ chức Tổng Ủy Viên Thanh Niên & Thể Thao (Tổng Trưởng) tâm tình với Chủ biên Nhà Xuất Bản Tiếng Vang USA, Anh Phương Trần Văn Ngà, một đôi nét về nhà báo nhà văn khi Lê Xuyên giữ chức vụ Tổng Thư Ký Tòa Soạn nhật báo Đại Dân Tộc trong hơn bốn năm liền.

Lê Xuyên, ngoài một nhà văn gốc miền Nam nổi tiếng, ông còn là một nhà báo tầm cỡ, yêu nghề, tận tụy với công việc, làm việc tại tòa soạn từ 5 giờ sáng cho tới 10 giờ tối. Vì vậy, lương của nhà báo Lê Xuyên khá cao hơn các Tổng Thư Ký Tòa Soạn của các nhật báo khác, 120.000 đồng một tháng, số tiền này, bà vợ của ông nhận lấy hết. Thấy vậy, ông chủ nhiệm Đại Dân Tộc Võ Long Triều tặng cho Lê Xuyên mỗi tháng 200.000 đồng để cho ông tiêu riêng (Lúc bấy giờ, lương Thiếu tá, ngạch

công chức hạng A, có vợ và 4 con mỗi tháng lãnh được gần 41.000 đồng).

Nhà báo, nhà văn Lê Xuyên là một người chồng thủy chung, dù bà vợ có tật thích đỏ đen, nhưng ông một lòng lo cho gia đình, 10 giờ tối về đến nhà nhiều khi còn phải lo giặt quần áo cho các con còn nhỏ dại. Quanh bên ông luôn có nhiều phụ nữ trẻ đẹp, giàu có và trí thức, trong đó có một cô dược sĩ thường đến toà soạn trong giờ ăn trưa thăm hỏi và tâm tình với Lê Xuyên. Họ mến tài năng, đức độ, sự hào sảng của một người đàn ông lý tưởng, muốn ông thành nghĩa vợ chồng, Lê Xuyên đều từ chối. Ông Võ Long Triều nhận xét về điểm tình cảm này, có mấy người đàn ông nào giữ được. Thế mà Lê Xuyên vẫn giữ được trọn vẹn tình cảm vợ chồng cao đẹp cho đến ngày, ông xuôi tay về với cát bụi.

Về phương diện chính trị, nhà văn Lê Xuyên từng theo kháng chiến Việt Minh vào bưng biền chống thực dân Pháp trong thời kỳ Kháng Chiến Nam Bộ bùng nổ, năm 1946. Qua Chú Tư Cầu, độc giả sẽ thấy Lê Xuyên phát hiện sớm nhất cái chân tướng ích kỷ, ba xạo, lập công dâng đảng của những kẻ có đảng tịch công sản. Cán bộ cộng sản, coi dân chúng và đồng ngũ chỉ là hạng người để chúng lợi dụng dọn đường, dọn cỏ cho đám cán bộ Việt Minh Cộng Sản và đặc biệt là cán bộ chính trị viên của các đơn vị kháng chiến hưởng lợi.

Đến giờ thứ hai mươi lăm của chế độ Việt Nam Cộng Hòa, ông Võ Long Triều còn cho biết, khi phái viên của ông Dương Văn Minh là ông Lý Quý Chung, Hồ Văn Minh ... kể cả cựu Phó Tổng Thống Nguyễn Ngọc Thơ ngỏ ý mời Kỹ sư Võ Long Triều tham gia chính phủ Vũ Văn Mẫu. Kỹ sư Võ Long Triều có hỏi ý kiến Lê Xuyên vì ông Võ Long Triều xem ông như là một cố vấn chính trị tinh đời có những nhận định sắc bén. Nhà báo Lê Xuyên nghe ông Võ Long Triều hỏi có nên tham gia hay không? Lê Xuyên, không nhìn ông và hứ lên một tiếng cho rằng họ là những cái tượng bằng đất sẽ sớm tan rã.

Lê Xuyên, một người luôn trầm ngâm suy tư và làm việc hơn 12 tiếng đồng hồ tại tòa soạn mỗi ngày báo phát hành. Còn truyền dài. viết feuilleton hàng ngày cho nhật báo, ông gởi báo khác đăng. Ông chủ nhiệm Võ Long Triều có hỏi tại sao anh không đăng báo mình, Lê Xuyên nói tôi chỉ có đứng sau anh, nếu đăng báo nhà, tôi giành chỗ của các bạn

văn khác. Tính cách của nhà văn Lê Xuyên hay nói cách khác, bản chất thuần lương, bao la, đứng đắn của nhà văn nổi tiếng là ở chỗ này.

Trong khi đó, nhà thơ Sa Giang Trần Tuấn Kiệt nhận xét về Lê Xuyên: một pho tự điển về ngôn ngữ Nam Bộ dân già với lối viết phóng túng, dí dỏm, khôi hài. Cái văn phong độc đáo có một không hai của Lê Xuyên... Đọc Lê Xuyên lúc nào cũng hừng hực lửa tình rực cháy của bản năng con người. Khát vọng và thực hành tính dục qua hầu hết mọi đời sống bình dân chơn chất, nhưng cũng là bản chất năng động của người Nam Bộ...

Toàn thể văn phong Lê Xuyên đồng nhất và hầu như chỉ cần viết đối thoại đặc biệt Nam Bộ mà thành ra truyện, ra văn, ra tiểu thuyết đầy đủ mọi ngảy thơ đến quỷ quyết khôn lường.

Nhà Xuất Bản Tiếng Vang USA xin đăng nguyên văn các bài viết của quý ông Võ Long Triều, Thanh Thương Hoàng, Văn Quang, Sa Giang Trần Tuấn Kiệt và Nguyễn Thị Hàm Anh, Lê Thị Hải Âu trong cuốn trường thiên tiểu thuyết Chú Tư Cầu để quý độc giả thấy chân tài của một nhà văn lớn gốc miền Tây Nam Bộ Lê Xuyên được nhiều đồng nghiệp phê bình nhận định.

Trong truyện Chú Tư Cầu, một người thanh niên nhà quê ở miền Tây Nam Bộ, chân thật, chất phác và có đến bốn đời vợ. Mỗi tình đầu với cô Phấn, người cùng xóm, độc giả sẽ thấy ngòi bút tài tình của Lê Xuyên lột tả được tính cù lần của một thanh niên mới lớn chưa biết chuyện trai gái và tan hợp nhiều lần của mỗi tình đầu thuần phác và đẹp đẽ. Mỗi tình thứ hai từ xứ Chùa Tháp, Nam Vang với con Ba bụi đời và oái oăm gặp lại khi con Ba là vợ của một tên Quan Hai (Trung Úy) người Pháp làm cai tù mà Tư Cầu đang bị bắt giam ở gần trung tâm Thủ Đô Sài Gòn. Con Ba cùng với Phấn bố trí cho Tư Cầu vượt ngục thành công và đầy hồi hộp như chuyện xi nê ma thật hấp dẫn và cuối cùng con Ba bị tên chính trị viên đơn vị bắn chết trước mắt Tư Cầu trong một cuộc phục kích mà Tư Cầu tự ý thả con Ba ra đi. Mỗi tình thứ ba với cô Thơm, người Việt gốc Khờ Me và trong vụ “cáp duồn” giữa hai xã Miền Việt ở miền Tây, cô Thơm lại bị người đồng chủng hãm hiếp và bị giết chết trước sự chứng kiến oan nghiệt của người chồng, Tư Cầu. Mỗi tình thứ tư với cô Thắm ở Châu Đốc và khi cô Thắm có bầu, Tư Cầu còn nghe

tiếng réo gọi của núi sông, của các đồng đội kháng chiến, nên Tư Cầu đành phải cách ái ly gia một lần nữa và cũng là lần cuối cùng Tư Cầu đền xong nợ nước.

Trong cuộc pháo kích của quân thù cũng vì tính thuần lương, đôn hậu, đạo đức của một cấp chỉ huy ở chiến trường, bản chất người dân lương thiện nổi dậy, Tư Cầu dần dà thuyết phục thuộc cấp thả một sĩ quan người Việt bị bắt tại mặt trận, thay vì giết ngay để rút quân nhanh. Vì thương người, chần chờ ở lại để thả cho bằng được kẻ chiến bại nên Chú Tư Cầu bị mảnh đạn pháo kích oan nghiệt của địch quân làm anh mất mạng. Trong khi đó, ù đưa em vợ của Tư Cầu từ Châu Đốc lặn lội mang thư nhà đến thông báo, con Thắm vợ của anh sanh được một quý tử và Tư Cầu hay tin mừng mình có con nối giòng và anh nhắm mắt ra đi, y hết một tuồng cải lương bi hùng hạ màn kết thúc một tập truyện dài đầy ấn tượng khó quên trong lòng mọi độc giả.

Dù là trí thức hay bình dân, dù người Việt Nam sinh trưởng ở ba miền đất nước Bắc, Trung, Nam khác nhau cũng đều có khoái cảm khi đọc tác phẩm Chú Tư Cầu bất hủ có một không hai thuộc thể loại tình cảm xã hội đặc tả này ở vùng thôn quê miền Tây Nam Bộ.

Nhà văn tài danh Lê Xuyên nổi tiếng một thời vang dội, từ ngày ra tù cải cho đến ngày anh vĩnh biệt trần gian, Lê Xuyên không được nhập hộ khẩu, không có chứng minh nhân dân, ông là công dân hạng chót của cái gọi là thiên đường cộng sản Việt Nam.

Đó cũng là tấm huy chương cao quý của một nhà văn sinh trưởng, thành danh trong chế độ Việt Nam Cộng Hòa, không than van, không cầu khẩn hay quì gối xin một chút ân sủng nào của chế độ mới để được cầm bút lại, kiếm cơm.

Nhà văn Lê Xuyên, tên thật Lê Bình Tăng, sinh ngày 1 tháng 11 năm 1927 tại Ô Môn – Cần Thơ, mất ngày 2 tháng 3 năm 2004, hưởng thọ 77 tuổi. Lê Xuyên để lại cho đời chín pho truyện dài, chín tác phẩm bất hủ và tác phẩm Chú Tư Cầu tiêu biểu cho văn phong chân chất, phóng khoáng của một nhà văn Nam Bộ. Lê Xuyên với Chú Tư Cầu, tập truyện dài đầu tiên được đăng trên nhật báo Sài Gòn Mai trong hai năm liền, từ tháng 2/1961 đến tháng 2/1963, xuất bản thành sách vào tháng 3 năm

1963. Từ đó, người ta thường gọi Lê Xuyên là Chú Tư Cầu và Chú Tư Cầu tức là nhà văn Lê Xuyên, tuy hai tên mà một người.

Nhà văn Hàm Anh còn viết: Nhà văn Lê Xuyên tỏ ra có quan sát sắc bén, rất sành tâm lý, thể hiện ở tình tiết chuyện và giọng văn đặc sệt chất Nam Bộ, nhiều khi hài hước vô cùng hấp dẫn.

Không có Chú Tư Cầu trong tủ sách gia đình là một thiếu sót...

Vì vậy, Nhà Xuất Bản Tiếng Vang USA có nhiệm vụ, được sự đồng thuận của bà quả phụ Lê Xuyên, tái bản Chú Tư Cầu ở hải ngoại và những tác phẩm nổi tiếng khác của Lê Xuyên, khi có điều kiện.

Nhà Xuất Bản Tiếng Vang USA trân trọng giới thiệu tác phẩm Chú Tư Cầu của nhà văn quá cố Lê Xuyên với quý độc giả.

Sacramento ngày 10 tháng 4 năm 2006

Nhà xuất Bản Tiếng Vang USA

Chủ Biên

Anh Phương Trần Văn Ngà

Chương 1

Trời đã chạng vạng tối...

Tư Cầu mới về tới nhà lấy thêm lúa cho vịt ăn. Nói chuyện bá láp một hồi mà trời sụp tối lúc nào không hay. Đến chừng nghe tiếng Hai má của anh ta hỏi, anh ta mới hay:

- Ủa Cầu, mấy tính ở đây nói chuyện dần lân riết rồi không chịu đem lúa vô trồng hả? Bộ mấy không vô gom ba con vịt lại hả?

- Tui có gọi con Phấn nó coi chừng dùm rồi mà!

- Ủ gởi! Để tía mày về ổng đả cho mày một trận rồi mày kêu trời!

- Thì đi đây nè...

Tư Cầu chẳng nói chẳng rằng gì nữa hết, xốc thúng lúa lên nách bưng đi. Anh ta ghé qua mái nước múc một gáo uống ừng ực. Rồi như để trút nỗi bức tức, anh ta hắt tẹt nước còn dư vào đám rau om, móc gáo vào cây đinh nghe một cái cộp, lấy tay quẹt miệng rồi bưng thúng lúa thẳng ra bờ xẻo trước nhà.

Để thúng lúa xuống xuống vững vàng rồi. Tư Cầu vừa nhổ cây sào vừa đưa chơn tổng xuống ra và chống sào cho xuống đi vèo vèo trên mặt

nước.

Mùa này nước trong xẻo Rô cũng cạn.

Đôi lúc lườn xuống, be xuống cọ rào rào vào những đám rau muống, những đám lục bình, những nhánh điên điển.

Trời chỉ còn mờ mờ sáng...

Ra giữa khoảng đồng trống, gió thổi mát rượi, Tư Cầu cũng thấy thơ thới trong lòng chớ không còn thấy bức bối như hồi nãy nữa.

Và như cảm hứng, anh ta vừa chống vừa ca vài câu vọng cổ, cái bài vọng cổ “văng vẳng tiếng chuông chùa...” mà anh ta nghe ở cái máy hát của ông Xã Tám. Có mấy cái đĩa hát đi hát lại hoài anh ta nghe riết rồi cũng thuộc lòng hết. Thuộc lòng rồi, anh ta sang qua bắt chước cho đúng cái giọng ngân ư... ử... của Năm Nghĩa, cái giọng mà anh ta cho là “mùi bạt mạng”.

Trong buổi chiều tà, giọng của Tư Cầu vang lên trên đồng vắng. Tiếng ư ử vượt câu ca của Tư Cầu (theo điệu Năm Nghĩa) đôi lúc bị khựng ngang mỗi lần anh ta phải chống sào để đẩy xuống đi tới.

Càng vô sâu trong ruộng, đường nước càng hẹp và trong cảnh nhá nhem những đường nước ấy chỉ còn là những vệt sang sáng ngoằn ngoèo như những lối đi mòn trên cỏ.

Chống gần tới chòi giữ vịt của Phấn, một cô gái chăn vịt ở gần đó, Tư Cầu dừng sào lấy hơi húp:

- I i ... i i i !

Phấn nghe vội chạy ra:

- Sao đợi chừng này mới vác mặt ra hả?

- Chừng này chớ chừng nào nữa?

- Nói nghe sướng hông! Gom dùm bầu vịt của anh mệt thấy mồ!

Tư Cầu cười:

- Nhờ có một chút vậy cũng rên.

- Vậy mà còn nói một chút nữa. À hồi nãy vịt của tui có một con bị lươn rút ngất ngư, tui làm thịt nấu cháo ở tròng, một chút anh qua ăn nhen!

- Ừ qua thì qua, nhưng để dì coi sóc ba con vịt đã.

- Ta nói ta gom về đủ hết rồi mà.

- Gom thì gom chớ cũng phải dì coi lại cái đã. Còn un muối cho con Sấm nữa chi!

Con Sấm là tên con trâu cồ mà tía của Tư Cầu giao cho anh ta đem vô chòi vịt chăn luôn, vì mấy em nó còn mắc đi học. Một công hai chuyện như vậy cũng tiện hơn.

Nói xong, Tư Cầu vội vàng chống xuồng về chòi mình, nhưng Phấn kêu giựt ngược lại:

- Nhớ qua nghe hông. À mà anh còn chút dầu lửa nào không cho tui mượn đỡ.

- Hết ráo rồi. Còn ba cái rọi mù-u để chút nữa tao đem qua.

- Qua mau mau nghen.

- Ủa mà!

Chòi của Tư Cầu cách đó cũng không xa. Hai bên hú qua hú lại vẫn còn nghe tiếng. Chòi dựng sơ sài lợp rơm, vách rơm, không lớn hơn cái miếu Thổ Thần của nhà ông Hội-đồng Hòa ở ngoài vàm sông bao nhiêu. Tất cả giang sơn của Tư Cầu gồm có bấy nhiêu đó, với hai cái nôi, vài cái chén và một cái nóp để đến tối là anh ta chui tọt vô đó ngủ.

Căn chòi cất trên một cái giồng nhỏ đủ chứa một bầy vịt vài trăm con và đủ chỗ buộc con Sấm. Tuy lúa má đã làm xong và nhằm mùa khô, xung quanh giồng nước vẫn còn xâm xấp. Đìa, bàu gần đó cũng nhiều. Dựng ở chỗ có nước đó, gia đình của Tư Cầu cũng như của Phấn nuôi vịt cho có lợi hơn. Con Sấm của Tư Cầu cũng có đủ cỏ ăn cầm chừng với rơm và Tư Cầu ở đó vừa chăn vịt vừa giữ trâu kể cũng tiện.

Về tới nơi, Tư Cầu tay bưng thúng lúa, tay kéo mũi xuồng rướn lên cỏ, hấp tấp xem bầy vịt, coi lại hàng đăng thấp rào nhốt bầy vịt kéo ban đêm chuột vô tha hết, liệng thêm rơm cho con Sấm, rồi để thúng lúa trên cái giồng.

Xong xả, anh ta đi lại góc chòi quơ vài cây rọi mù-u phơi khô, nhảy phóc xuống xuồng chống qua chòi của Phấn.

Tuy trời đã tối hẳn, Tư Cầu không cầm đèn đuốc gì hết và chống xuồng ra đi “thuộc lòng” theo dòng nước giữa những đám rau muông, rau dứa, giữa những bụi ô-rô, cóc kèn chen lẫn vài chòm cây điên điển.

Chòi vịt của Phấn cũng gần giống như chòi của Tư Cầu, nhưng cách sắp đặt coi bề vén khéo hơn. Dầu sao Phấn cũng là đàn bà con gái, còn nó là đàn ông con trai nên sống xô bồ xô bộn quen rồi.

Phấn mười sáu tuổi, Tư Cầu mười bảy tuổi, vậy mà Phấn có vẻ khôn lanh hơn nhiều. Cách thức anh ta sống thật cũng y như hồi còn sáu, bảy tuổi, hồi còn chơi “cất nhà chòi” bằng ống sậy và lá chuối với Phấn... Tư Cầu chống xuống vừa tới nơi đã nghe tiếng Phấn hỏi vọng từ phía sau chòi:

- Anh Tư hỏi anh Tư?

- Ủ, thì tao chớ còn ai nữa? Sao đèn đuốc gì không có, tối om vậy nè?

- Vậy mà cũng hỏi! Bộ anh quên đem đèn rọi mù-u qua rồi hả?

Nhớ lại hồi này Phấn có hỏi mượn đầu lửa để đốt đèn, Tư Cầu bắt tức cười vì nó quên lú đi mất để Phấn phải hỏi vặn vẹo như vậy:

- Có chớ sao quên! Mà mầy làm gì lục đục ở đằng sau đó Phấn?

- Tầm chớ làm gì mà hỏi! Đốt rọi lên đi anh Tư... chớ bộ đứng như trời trồng đó hả?

Tư Cầu xách một cây rọi mù-u lại bên ba ông Táo mà lửa than còn đỏ au; phía trên ông Táo bắc một chiếc nồi nhỏ, cháo vệt sôi ọc ạch. Nó kê miệng thổi một hơi vào mớ than cho lửa bùng lên, rồi kê rọi vô đốt. Ánh sáng của cây rọi mù-u không là bao nhưng cũng đủ soi cả căn chòi nhỏ xíu. Vừa lúc đó, Phấn ở phía sau đi vào. Nó tắm dưới bầu nước sau chòi có thay đồ thay đặc gì đâu mà chiếc quần đang mặc vẫn khô rang. Cô ta quấn trên ngực một chiếc khăn rằn hẹp khổ, một tay giữ chặt hai mối khăn ở sau lưng.

Cảnh tượng đó có hơi lạ mắt đối với Tư Cầu. Anh ta nhìn trần trối khuôn ngực vun nhọn dưới tấm khăn rằn nhỏ hẹp còn ướt nước. Mọi khi anh ta đâu thấy có như vậy. Thật tình anh ta lấy làm lạ vì đâu biết mấy đứa con gái mới lớn lên thường ngày hay nịt vú sát rạt.

Thấy Tư Cầu nhìn mình, Phấn đâm ra mắc cỡ, cô ta đứng khựng lại, rồi chạy quơ lấy cái áo túi treo trên móc tre, lúng túng xỏ vào, rồi một tay vừa gài nút, một tay vừa rút cái khăn rằn ra đem phơi trên cây sào gác trước chòi. Xong Phấn chạy vô làm tỉnh, hỏi Tư Cầu:

- Thôi vô sắp chén ra ăn cháo đi anh Tư! Khuya rồi nhen! Mơi còn dậy sớm thả vịt đi ăn chớ.

Phấn cho là khuya nhưng chỉ lối tám giờ tối gì đó. Ở vườn, khi gà lên chuồng người ta đã rục rịch đi ngủ.

Tư Cầu chẳng nói chẳng rằng, đi lấy chén đĩa để xuống đất gần chỗ cắm cây rọi mù-u. Trong lúc đó Phấn đi nhắc nồi cháo bùng lại rồi đặt cái tay cầm kho lên, chụm thêm mấy nhánh điên điên vào bếp.

Tư Cầu vừa lấy giá mức cháo ra chén, vừa hỏi:

- Mầy còn nấu nướng cái gì nữa đó Phấn?
- Kho ba miếng thịt chó nấu cái gì nữa. Bộ anh nói có con vịt đem ra nấu cháo hết tội sao. Kho thịt vịt mà không có gừng tức quá!
- Để mơi tao về kiếm đem ra cho. Mà mầy nói không có gừng rồi ba miếng thịt vịt luộc này chấm vô nước mắm gì mà ăn bây giờ hả?
- Có nước mắm ớt đó chấm đỡ chó bộ chết sao! Anh sao khó quá! Nữa rồi con cùi nó lấy anh!

Tư Cầu nổi dóa:

- Còn mầy thằng chổng chết sinh nó lấy mày!

Phấn đang chặt thịt vịt nghe vậy bắt tức cười và đổi giọng:

- Hứ nói vậy mà cũng nổi cáu. Thôi nè lại ăn đi.

Hai đĩa nó xấp lại bên nồi cháo. Tư Cầu làm một hơi năm chén cháo và gắp hết nửa đĩa thịt vịt luộc. Cháo nóng lại ở trong chòi khuất gió nên mồ hôi mồ kê chảy ròng ròng mặc dầu Tư Cầu ở trần trụi. Anh ta kéo chiếc khăn ở cổ ra lau mặt rồi đứng dậy đi lục lọi bẻ một cọng tre xĩa răng. Anh vừa xĩa răng vừa chép miệng coi bộ no đủ lắm. Phấn còn ngồi ăn nán ba miếng thịt vịt cho hết. Trán cô ta lấm tấm mồ hôi và những sợi tóc lòa xòa xuống dính vào. Cô dọn dẹp xong chén đĩa thì Tư Cầu đứng hững hờ ở trước chòi cũng trở vô.

Anh ta ngồi bệt xuống đất móc cái túi nhái đựng thuốc lặn trong lưng quần vụn ra. Xé một miếng giấy trong cuộn giấy quuyến, bốc một nhúm thuốc giồng để lên, lựa bỏ ra vài ba mắt thuốc, Tư Cầu chậm rãi vắn một điệu lớn gần bằng ngón tay trỏ. Xong anh ta để lên lòng hai bàn tay xe tròn một vòng rồi đưa lên miệng le lưỡi liếm dán mép giấy, vắn đầu giấy ló ra ngoài cho xoắn nhỏ lại và kê vào rồi đốt. Tư Cầu bập bập vài cái cho cháy đỏ đầu thuốc, rồi hít một hơi dài, đoạn từ từ nhả khói thuốc một cách rất khoái trá.

Mới từng tuổi đó mà Tư Cầu đã ghiền nặng như một số trai tráng khác trong làng. Mấy năm về trước, nó cũng khổ sở rất nhiều về cái nạn ghiền đó. Tía của anh ta đánh lên chười xuống cấm cản đủ điều, nhưng thét rồi

cũng chịu thua luôn. Ban đầu anh ta còn ra vườn, ra sau chuồng heo, sau cầu tiêu hút chùn hút lén, riết rồi đâm lì ra hút công khai. Bây giờ tía anh ta phải bấm bụng chịu thêm cái khoản xài về tiền thuốc vắn cho nó. Dầu sao đi nữa Tư Cầu cũng đã lớn rồi và vẫn gánh công kia việc nọ cho gia đình.

Ngồi trên chiếc nóp, Phấn lặng yên nhìn Tư Cầu hút thuốc và tủm tỉm cười. Với điều thuốc dính xệ xệ ở môi dưới, Tư Cầu có vẻ người lớn, có vẻ một người đàn ông. Nghĩ đến đó, Phấn cúi đầu lấy tay vắn về cọng đệm ló ra ngoài mép nóp rồi khẽ thở dài.

Trong lúc đó, Tư Cầu vẫn như không và tiếp tục phì phèo hút thuốc, Phấn nhìn trân anh một hồi và đâm ra bực mình ngang. Chợt nhìn thấy cây rọi mù-u đã cháy tàn gần đến mấy miếng chót, cô kêu Tư Cầu và nói chọn lớn:

- Cây rọi tắt hết kìa, ngồi đó hút thuốc hoài đi!

Tư Cầu ngạc nhiên trước sự tức giận bất thần đó và nhìn lại cô ta một hồi rồi khoan thai lấy cây rọi khác đốt tiếp. Anh ta không hiểu làm sao hết và cũng chẳng cần hiểu làm gì. Anh ta cho rằng có lẽ đàn bà con gái khác đàn ông con trai là hay bất thường như vậy cũng nên.

Ngồi nín thinh một hồi, Phấn mới lên tiếng gợi chuyện:

- À anh Tư, anh có biết đến cuối tháng Chạp này, con Thắm nó đi lấy chồng không anh?

- Ừ...

- Ừ!... Cái gì anh cũng ừ ừ mà không biết cái khi khô gì hết.

- Đừng làm bộ tài khôn hoài mầy. Tao nói ừ là ừ. Con Thắm nó lấy thằng Năm Tôn con ông Biện Dưỡng ở trên kinh Bang Chang, bộ tao không biết hả?

- Dữ hôn! Chắc trời mưa nên cóc mới mở miệng.

Tư Cầu hứ một tiếng rồi quăng mạnh cái tàn thuốc ra trước sân chòi.

Phấn lấy cây rọi mù-u gạt bớt tàn để cho thêm ánh sáng và nhích lại gần bên cạnh Tư Cầu. Cô với tay quơ một nhánh củi diên diến vừa dập dập tàn rọi còn lên khói vừa nói:

- Hai vợ chồng con Thắm cũng bằng tuổi tụi mình đó...

Tư Cầu ngược mắt nhìn lại:

- Hứ! Người ta chưa ăn chưa ở gì hết mà mầy đã kêu là hai vợ chồng! Sao mầy gấp quá vậy Phấn? Mà tụi nó bằng tuổi tao với mầy rồi có sao hông?

- Còn có sao nữa? Người ta cũng như mình mà... vậy đó! Bộ anh không biết lo sao?

- Lo cái mốc xì gì hả? Chừng nào tới rồi hãy hay, chớ tao không lo gì ráo.

Phấn ngập ngừng một lát rồi dăm đuối nhìn Tư Cầu và giọng cô ta trầm dịu xuống:

- Bộ anh không... không... nghĩ đến tui hả?

- Thì mầy chình ình ra đó chớ còn nghĩ ngợi gì nữa.

Cô nhích lại gần Tư Cầu thêm một chút nữa:

- Anh nầy nói kỳ quá! Bộ anh không nghĩ tụi mình cũng như... vợ chồng con Thắm sao?

Nghe nói vậy, Tư Cầu ngồi thẳng lưng nhìn Phấn từ đầu đến chân: một gương mặt bầu bĩnh với đôi mắt long lanh, với đôi môi hơi dày một chút, ướm láng bên ánh lửa rọi chập chờn, đôi cánh tay tròn trịa lộ ra khỏi chiếc áo túi cụt tay và một thân mình chắc nịch như thân cây chuối hột...

Tư Cầu như vừa ý và thấy sao dễ chịu trong mình. Anh ta vừa cười vừa nói với Phấn:

- Ủ, mầy coi cũng được! Ồi thôi, tới đâu hay tới đó chớ tao không nghĩ nghiếc gì hết. Còn tía má tao nữa chi?

- Nói như anh vậy hết chuyện rồi! Bộ ai cấm cản tía má anh lo cho anh sao? Còn tụi mình ở đây làm gì hả?

- Coi ba con vịt chớ làm gì nữa!

- Hứ lằng òm! Anh sao vậy hoài... Bộ anh không thấy người ta cũng như mình mà nên vợ, nên chồng, sung sướng tằm thân, bộ anh không... không... muốn, không thềm hả?

- Ý cha thềm! Ủ sung sướng đâu được vài tháng như hai vợ chồng anh Hai tao đó, rồi chưởi bới đập lộn nhau rùm trời, rồi để xòn xọt cả bấy cả lũ để lo chạy gạo cho sói đầu hả?

- Bàn ngang như anh vậy thì nói làm gì cho thêm tổn. Bộ ai cũng vậy hả? Chớ anh không thấy vợ chồng anh Hai tui sao...

Tư Cầu cười lớn:

- Ồi thôi, vợ chồng anh Hai mầy thì hết chỗ chê... Thiệt như ếch bắt cặp!
Và Tư Cầu thấp giọng hỏi luôn:

- Ê Phấn, bộ hai anh chỉ tối ở nhà bị ai cản mũi cản lái gì hay sao mà tao thấy cứ chạy tọt ra sau vườn chuối xà nẹo với nhau hoài vậy hả?

Phấn nghe hỏi vậy mắc cỡ nhưng thấy thích trong lòng vì Tư Cầu đã hưởng ứng câu chuyện của nó. Cô ta làm bộ gạt ngang:

- Bậy nà! ... Mà sao anh thấy? Anh dóc tổ!

Tư Cầu hấp tấp trả lời:

- Ừ thì dóc! Tao đi bẫy cò ở mấy cái mương sau vườn chuối nhà mầy hoài mà tao lại không thấy!

Phấn chêm thêm:

- Bộ anh thấy họ rồi họ không thấy anh chắc?

- Con này ngu quá! Bộ mầy nói tao đi ngờ ngờ đó để cho họ thấy hả? Tao còn phải đi rình bẫy cò nữa chứ mầy quên sao? Như vậy họ dễ gì thấy tao được?

- Rồi anh rình ếch bắt cặp luôn?

- Đâu có mậy! Thì sẵn tao ngồi núp rình bẫy cò tao cũng nín luôn, chứ chẳng lẽ la làng lên hay sao?

Phấn nghe Tư Cầu nói vậy, cười hăng hắc:

- Anh này nói nghe ngộ quá ta!

Tư Cầu cũng bắt cười xòa theo. Phấn vẫn chưa chịu buông lời câu chuyện:

- Bộ anh mà dám ngó họ!

- Tao mà không dám ngó! Thì nó ngờ ngờ trước mắt tao đó mà dám ngó hay không dám ngó gì mậy!

Phấn vẫn chưa chịu tha:

- Vậy anh thấy cái gì anh kể tui nghe coi!

Tư Cầu thấy con nhỏ cứ hỏi dần dần một cách nhí nhảnh như vậy mới hiểu ra. Hồi nãy anh ta tưởng con Phấn muốn chọc tức mình nên mới hỏi những câu cắc cớ như vậy. Té ra con nầy nó muốn sanh quỷ mà! Nghĩ tới đó, Tư Cầu bỗng nhiên thấy khoái chí trong bụng. Khoái chí vì anh ta không lù khù như con Phấn tưởng đâu.

Tư Cầu thở khì ra một cái như đã giải quyết được điều gì, rồi dựa lưng ra sau, hai tay chống xuống đất, hai chân vắt chéo ngoài và một bàn chân

thì nhíp nhíp... Anh ta cười ha hả một mình, rồi liếc nửa mắt nhìn Phấn và bằng một giọng của một người biết “ăn chắc” điều gì, anh ta ồm ồm lên tiếng:

- Thì thôi tao không thấy cái gì hết...

Phấn vừa hơi bực mình vừa hơi thích thích. Cô thoáng cau mày rồi cười lỏn lỏn.

Tư Cầu ngồi lặng thình nhíp nhíp chân. Chưa bao giờ anh ta thấy khoái trong lòng như vậy. Anh ta có cảm tưởng như bây giờ mình mới thiệt lớn hơn Phấn. Lớn như thế nào thì không phân tích nổi, nhưng “lớn”... gọn lỏn vậy thôi.

Sự lặng thình của Tư Cầu làm cho Phấn hơi luống cuống. Không biết làm gì, cô đưa tay xõ đầu tóc ra để bới lại.

Tư Cầu đã thấy Phấn xõ đầu bới tóc kể cả mấy chục bận rồi nhưng lần này mới để ý nhìn kỹ.

Trong ánh sáng lung linh của cây rọi mù-u, Phấn đưa đôi cánh tay tròn lẳn lên cào cào mớ tóc cho thêm suông sẻ. Một mùi dầu bông lài nhẹ thoảng qua mũi Tư Cầu.

Phấn chậm rãi cào tóc, mắt nhìn vào vách chòi như không thèm để ý tới Tư Cầu tuy dư biết Tư Cầu đang liếc nhìn mình. Cô ta cứ làm bộ sẫm soi đến mớ tóc như không bao giờ muốn bới lên cho xong hết. Đôi cánh tay cô đưa lên làm cho vạt chiếc áo túi vải hột đèn đen đã cụt ngắn càng rướn lên cao... Cô ưỡn người ra dơ tay quào chải tóc suông theo xuống dưới lưng. Khuôn ngực đã no tròn càng căng vun lên; hồi chập tối sau khi đi tắm Phấn có bận áo nịt lại đâu...

Tư Cầu không còn liếc lén mà nhìn chăm chăm vào người Phấn. Phấn vẫn làm như không hay biết và dềnh dàng thêm trong việc chải vuốt mớ tóc...

Tư Cầu bỗng thấy hồi hộp lạ thường. Cái cảnh hai vợ chồng mới cưới anh Hai của Phấn hú hí với nhau sau vườn chuối thoát đã hiện ra rõ ràng trong trí và đầu anh ta nóng hừng hực. Anh ta bối rối và chân tay như dính chặt dưới đất. Anh ta sức nghĩ đến việc hút một điếu thuốc. Ờ... phải rồi! Anh ta lúng túng móc nhái thuốc lặn ở lưng quần ra...

Nhưng Tư Cầu mới vừa dợm mở túi thuốc ra thì Phấn vói tay chụp lấy túi thuốc dẩu ra phía sau lưng. Tư Cầu nhòai mình theo giật lại. Tay này,

anh ta níu một tay của Phấn, tay kia moi túi thuốc mà bàn tay Phấn giữ chặt cứng.

Hai cánh Phấn bị hai tay của Tư Cầu kèm ngoặt ra phía sau lưng. Trong dáng điệu đó, ngực Tư Cầu dựa sát vào một bên hông của con Phấn. Tư Cầu bỗng khựng lại tuy hai tay của mình vẫn giữ chặt lấy hai tay của Phấn. Như con bồ câu bị tréo cánh, ngực của Phấn phập phồng tựa biển sóng. Và Tư Cầu có cảm giác kỳ cục như đang kề sát một cục than hừng hực...

Ban đầu Tư Cầu không dám nhìn thẳng vào mặt của Phấn, anh ta bối rối vì không biết tấn thối như thế nào, muốn buông tay Phấn và nhích mình ra nhưng anh ta lại cứ để nguyên như vậy. Anh cúi gằm mặt xuống, một hồi rồi đánh bạo từ từ nhìn lên một bên vai của Phấn, rồi lên cái ức no căng mà anh ta thấy rõ mồn một từng hơi thở dồn dập.

Thấy Phấn chẳng nói chẳng rằng, Tư Cầu làm gan nhìn thẳng vào mặt cô ta để dò xét... Mắt Phấn long lanh nửa như cười cợt, nửa như thách thức. Thứ con mắt nhìn kiểu đó...!

Tư Cầu ngừng một giây căn chặt lấy môi dưới, rồi bỗng buông tay Phấn ra ôm choàng lấy đôi vai của cô ta. Tư Cầu đưa mũi hôn mạnh vào má Phấn, nhưng Phấn né qua làm nó hôn trật vào cổ... Phấn bị nhột cười hăng hắc... Tư Cầu bực mình xiết chặt đôi vai và từ từ hôn lại đúng vào má. Phấn ngoan ngoãn ngồi yên như người chịu thua. Và đôi tay của Tư Cầu rút khỏi vai của Phấn lúc nào không biết để có một cảm giác êm êm thích thú như không có thứ gì sánh được như vậy...

Phấn gục đầu vào vai Tư Cầu một hồi lâu... Rồi cô dang Tư Cầu ra để nằm ngửa lên trên chiếc nóp trái bên cạnh. Cái áo túi nút bóp mở tung tự bao giờ... Phấn si mê nhìn Tư Cầu như chờ đợi... Rồi cô đưa tay níu rì Tư Cầu xuống, chân vói đạp cho cây rọi mù-u ngã xuống đất tắt ngúm... Bóng tối bất thần làm cho Tư Cầu hoảng sợ. Anh ta lính quỳnh dụt ra khỏi tay của Phấn, đứng chồm dậy, chạy tọt ra ngoài sân chòi... Phấn kêu anh ta giựt ngược làm cho anh ta hoảng thêm, vì lần đầu tiên anh ta dám... mạo hiểm như vậy, kể cũng đã quá lỗ rồi!

Phấn cũng ngồi dậy chạy theo kêu như quát tháo:

- Anh Tư! Anh Tư! Anh làm gì kỳ vậy hả?

Nghe tiếng Phấn kêu, Tư Cầu bước mau ra chỗ để xuống nhảy phóc xuống...

- Anh dìu thiệt sao anh Tư? Ở lại chơi một chút nữa, bộ ai ăn cá ăn thịt gì sao mà sợ.

Tư Cầu vừa chống xuống ra vừa nói với lại:

- Thôi để tao dìu bên khuya rồi!

- Hứ khuya rồi! Khuya rồi!... Sao hồi nãy anh không giỏi nói khuya một chút coi!... Làm bộ thấy ghét!

Tư Cầu chẳng nói chẳng rằng chống xuống đi thẳng.

Phấn đứng tần ngần, rồi chợt thấy mình còn cầm một cái túi thuốc của Tư Cầu trong tay, cô bèn kêu giựt ngược Tư Cầu lại:

- Anh Tư ơi! Còn gói thuốc của anh đây nè, trở lại mà lấy!

Tư Cầu làm bộ không nghe chống riết xuống ra đông thẳng.

Phấn bực tức vò túi thuốc trong tay, dậm chân quăng mạnh túi thuốc xuống đất, ngoe nguẩy đi vô chòi. Đi được vài bước không biết nghĩ sao, cô trở lộn ra cúi xuống đất tìm mò túi thuốc lượm lên. Cô phúi túi thuốc đoạn nâng niu cầm trong tay đi vô chòi.

Cây rọi mù-u ngã xuống đất ban nãy vẫn còn ngún khói với một đốm than đỏ trong bóng tối như một đầu nhang đang cháy. Phấn thở dài sườn sượt, lấy chân mò tìm chỗ chiếc nóp rồi nằm vật xuống.

Cô quơ chiếc gối trên đầu nằm ôm riết lên ngực, kê răng cắn nghiến vào mép áo gối nghe ken két. Rồi không hiểu vì sao cô phát khóc tấm tấm tườì...

Trong lúc đó, Tư Cầu chống xuống đi thẳng tuốt về chòi... Gió mát lạnh của khoảng đồng trống về đêm làm cho lòng anh ta trở lại bình tĩnh. Anh ta nhớ lại hồi nãy mình chạy trốn Phấn như chạy trốn ma rượt. Anh ta nhảy phóc xuống xuống, chống vài cái là chiếc xuống đâm bên nọ xọt bên kia thật cũng... giống y như mình.

Giờ đây Tư Cầu đã lấy lại sự bình tĩnh và chiếc xuống cũng phăng phăng lướt tới như quen đường nước cũ.

Tư Cầu mới thấy mình kỳ cục thiệt y như lời con Phấn trách móc. Thì việc gì mà phải chạy trốn như vậy chứ? Nếu mình không muốn tấn tới nữa thì thôi, ai có giết mình sao mà sợ?

Chung qui cũng chỉ tại cây mù-u khi không lại rớt ngã tắt ngúm làm anh ta “sực tỉnh” và chạy hoảng! Nghĩ lại cái cảnh Phấn nằm xải tay trên nóp, hai vạt áo túi lật tung qua một bên... Tư Cầu chắc lưỡi liền miệng... Rồi anh ta dơ tay cú trên đầu một cái thật nên thân. Anh ta hồi tưởng lại những cảm giác thích thú lạ kỳ mà giờ đây nghĩ đến, bàn tay của anh như hầy còn nóng ran.

Càng nghĩ tới, càng tưởng tượng thêm, Tư Cầu càng bực mình bực mảy. Anh ta lấy cây sào quất mạnh vào đám lục bình nghe một cái xạc...

Nhưng bỗng nhiên, anh ta cười ha hả như khám phá ra một điều gì mới mẻ và ưng ý lắm! Tư Cầu vừa nhớ trực lại: con Phấn vẫn còn đó chớ có mất mát, hao mòn gì đâu mà tiếc hùi hụi, mà tức anh ách? Và thiếu gì dịp khác?

Nghĩ đến đó, Tư Cầu chống xuống đi vo vo về riết đến chòi.

Việc đầu tiên là nó quơ tìn nước đưa lên miệng ừng ực uống một hơi, rồi lần lại góc chòi lấy chiếc nóp mở trái ra nằm lăn ình trên đó.

Anh bỗng thêm một liều thuốc và khi rờ tới lưng quần mới nhớ trực lại Phấn còn giữ túi nhái đựng thuốc.

Mặc dù khá khuya (mọi khi giờ này anh ta đã đánh một giấc lâu rồi) mà Tư Cầu vẫn thấy chưa buồn ngủ.

Căn chòi tối om. Tiếng muỗi bầy kêu vo ve và Tư Cầu lấy tay đập liên hồi trên ngực, trên đùi. Anh ta tính ngồi dậy đốt đèn đi coi qua một lượt bầy vẹt con, kéo để sơ sẩy ba con chuột cống vào tha hết. Nhưng cái hộp quẹt máy của anh ta lại để trong túi thuốc bên chòi của Phấn. Và Tư Cầu mỉm cười nói thầm:

- Ủ ể mơi mà mầy hồng trả thì biết tay tao. Kỳ này tao cho mầy giỏi dẫu, ở đâu tao cũng moi hết!

Nhưng khi nghĩ đến mấy con vẹt, anh ta cũng hơi lo lo. Mới có làng chàng với Phấn một chút xíu mà Tư Cầu tưởng chừng như đã bỏ bê hết mọi công việc. Nằm nghe bầy vẹt con trong rào đặng coi bộ ngủ yên không rục rịch chuột bọ gì hết, chỉ thỉnh thoảng vài con kêu kí kí nhỏ nhỏ như mớ ngủ, Tư Cầu cũng thấy yên tâm.

Anh ta chui vào trong nóp tính ngủ vùi một giấc chứ đêm nay nó thức khuya quá. Nhưng mắt anh vẫn mở thao láo.

Anh lật chiếc nóp đứng lên để hai mép nằm đè xuống dưới lưng theo điệu dựng mũi tàu. Hai chân anh ta duỗi thẳng ra, hai tay khoanh ra sau ót gối đầu.

Trong dáng điệu đó, Tư Cầu nằm nghĩ tới Phấn và thấy sung sướng trong lòng. Hai đứa nó từ nào tới giờ ở gần nhau trong giữa đồng vắng mà không ngờ như vậy cho đến tối hôm rồi.

Bây giờ Tư Cầu mới khám phá ra cái chỗ uống đó... nhưng mà lo gì Phấn vẫn còn đó. Nằm thao thức một hồi, Tư Cầu ngủ quên đi lúc nào... Trong đêm đó, anh ta nằm chiêm bao lung tung và khi tỉnh dậy thì trời đã sáng bết hồi nào rồi; và anh ta nằm một nơi và cái nóp nằm một nẻo. Lùa vịt đến chỗ thả cho ăn mọi hôm, Tư Cầu thấy Phấn đã đem bầy vịt của cô ta cho ăn cách đó xa xa. Phấn cũng thấy nó nên quay đầu nhìn lại. Nhớ chuyện hồi tối, Tư Cầu đâm ra xén lén. Anh ta tính lùa bầy vịt đi ngả khác, nhưng khi nghĩ đến Phấn còn giữ túi thuốc hút anh ta đành chậm rãi đi xâm xâm lại. Đi đến nơi gần Phấn, Tư Cầu lên tiếng trước và làm ra bộ tỉnh như không:

- À Phấn, hồi tối tao có... bỏ quên túi thuốc ở bên, mày có lượm đem theo đó không?

Tư Cầu làm bộ tỉnh như vậy chớ trong bụng nó cũng thấy hơi đánh lô tô... Thật là kỳ như vậy! Mọi khi anh ta coi Phấn ra gì đâu?

Phần Phấn cô cũng thấy mắc cỡ khi gặp lại Tư Cầu nhưng bình tĩnh hơn nhiều. Đàn bà con gái nhiều khi hơn đàn ông con trai trong những trường hợp lắt léo như vậy. Hơn nữa, Phấn vốn tánh nhí nhánh sẵn nên không xén lén ra... mặt như Tư Cầu. Qua phút ngỡ ban đầu, Phấn đã kiếm cách ghẹo Tư Cầu chơi:

- Túi thuốc nào mà lượm? Hay hồi tối anh hấp tấp đi về làm rớt ở đâu đó rồi cũng đổ thừa cho người ta sao?

Tư Cầu bực mình quắc mắt nhìn cô ta và trở thành thứ... Tư Cầu như mọi khi:

- Ê bộ tao ở không đi giỡn với mày hả Phấn? Vậy chớ hồi tối con chó nó giựt túi thuốc của tao chắc?

Nghe vậy, Phấn không giận mà còn cười ngắt nga ngắt nghèo:

- Ý, người ta nói vậy mà cũng giận. Sao có giỏi hồi nãy không đòi liền đi mà còn làm bộ nói bỏ quên?

Tư Cầu nghe nói vậy đâm ra lúng túng, Phấn thấy Tư Cầu chịu phép mới rút túi thuốc đưa ra:

- Đây nè cưng! Hồi tối người ta giựt ngược lại... để trả mà đông tuốt rồi bây giờ lại cự nự. Anh sao khó quá, ai mà ở với anh được. Tội nghiệp, hồi tối tới giờ thêm thuốc lắm phải không cưng?

Tư Cầu ngật ngừng cầm lấy túi thuốc. Lòng anh ta mát rười rượi. Anh ta ngược mắt lên nhìn Phấn một cách đậm đà rồi chẳng nói chẳng rằng quay lưng đi thẳng. Phấn con Phấn, cô cũng thấy vừa ý lắm. Cô đắm đuối nhìn theo Tư Cầu và đợi cho Tư Cầu đi được mười bước, cô vừa cười, vừa nói với theo:

- Ý lêu lêu... giận lấy xây cùi!

Nghe vậy, Tư Cầu đứng lại nhổ liền một gốc rạ khô vứt lại, rồi cầm đầu chạy thẳng đuổi theo bầy vịt...

*

* *

Trời gần đứng bóng, Tư Cầu gom bầy vịt lại để chạy về chòi lo nấu ba hột cơm.

Cơm nước xong xuôi, Tư Cầu quày quả trở ra trông chừng bầy vịt. Anh ta dòm coi Phấn ra chưa, nhưng có lẽ cô này còn dình dằng trong chòi. Tư Cầu cầm một nhánh cây đuổi gom mấy con vịt tách bầy, rồi đi lên đám churen bầu mé giồng để ngồi nghỉ mát.

Đó là cái giồng khá lớn, cây mọc um tùm. Thường thường bọn trẻ chăn trâu đến tụ tập nơi đây để trồng giồng, phá cây phá cối hay bắn chim bắn chóc.

Mấy tháng trước, ngày nào tụi trẻ chăn trâu cũng gom về đó cười la như họp chợ, nhưng mấy lúc sau này tụi chúng lừa trâu qua bên cồn ngoài sông cho ăn hết nên trên giồng vắng tanh. Trên chót giồng có cái miếu thờ Ông Tà lợp lá, dây giác và dây cứt quạ leo phủ sùm súp trên mái. Tư Cầu ngồi tựa lưng vào một gốc churen bầu lớn. Da gốc cây churen bầu này nhẵn nhụi vì tụi chăn trâu cọ quẹt hà rầm.

Trước mặt anh ta, cả một đám ruộng còn lấp xấp nước, mấy chòm cây điên điển trổ bông lấm tấm vàng khè.

Gió hiu hiu thổi nên tiếng lá khua chỉ đủ nghe ào ào như những tiếng thì thầm bất tận của đôi tình nhân lén lút.

Hai con chim trao trảo đuổi nhau trên cành kêu chí chỏe, con trống rượt con mái bay lạt xạt trên ngọn cây, con này không chịu trốn thẳng đi mà chỉ bay loanh quanh, lộn đi lộn lại để cuối cùng nằm mọp xuống chịu trận và kêu chiêm chiếp nửa như đau thương, nửa như âu yếm...

Tư Cầu tháo cái khăn tắm quấn ở cổ ra che phủ lên mặt, duỗi chân, khoanh tay lên ngực rồi lim dim ngủ. Không mấy khi anh ta ngủ trưa nhưng đêm rồi vì thức qua khuya nên vừa mới ngả lưng dựa vào gốc cây là mắt anh ta nhắm lên hết nổi, lại còn thêm gió thổi hiu hiu mát, lá cây xì xào bên tai nữa.

Tư Cầu vừa mới mơ mơ màng màng thì có vật gì rớt cái ịch đập bên cạnh làm anh ta giật mình ngóc đầu dậy. Anh ta ngó quanh ngó quẩn không thấy gì hết nên dựa lưng nằm ngủ lại. Chắc là một cành cây khô rớt đâu đó chứ gì!

Anh ta vừa chớp mắt, định ngủ lại thì lần này một vật gì rớt cái đập lên bụng. Anh ta quơ tay chụp lấy và đó là một cục đất khô. Anh ta tức khấn thầm phủ mặt ra ngồi nhòm dậy và làm bộ tỉnh, nói:

- Ê, thằng nào liệng đất đó, tao thấy bây rồi ghen! Tao không mắc mớ ông bà ông vải gì bây! Đứa nào còn liệng nữa tao vặn họng đa!

Nói xong, anh ta lăm bắm chửi vài tiếng rồi quay lưng định dựa lưng vào gốc cây ngủ lại. Nhưng anh ta vừa xoay lưng thì ở phía sau, một cục đất ném mạnh tới, hệt sát bên vai và rớt trước mặt anh. Tư Cầu quay phắt lại, đoán theo hướng liệng chạy phăng lại xục xạo lung tung nhưng... không thấy gì hết. Anh ta nổi nóng chửi rủa om xòm:

- Bà Cố bần, Thiên Lôì đã đưa nào liệng tao đó hả? Tao mà bắt được bây thì Bà cứu bây ghen!

Tư Cầu vừa rửa vừa dớn dác chạy đôn chạy đáo xục xạo tìm kiếm...

Nhưng mất công toi... Bồn bề vẫn vắng tanh. Không có tiếng động gì ngoài tiếng gió rì rào lùa qua đám chũn bầu, tiếng trao trảo đuổi nhau, tiếng tu hú giành ăn trong bụi đủng đỉnh.

Tức giận, Tư Cầu cúi xuống vớ mấy hòn đất liệng lung tung càn vào các lùm cây, bụi cỏ, đám đế... Một con cò trâu hoảng sợ kêu ré bay vụt lên một cái xạc làm Tư Cầu giật mình.

Anh ta nghĩ đến việc ma liệng đất mà người ta thường nói đến. Ừ, kể ra cũng có lý vì Tư Cầu nhớ trực lại: tháng này tụi chẵn trâu lùa trâu qua

còn ngoài sông cho ăn hết, đâu có đũa nào lảng vảng ở đây nữa! Còn mấy đũa nhỏ trong xóm thì giờ giấc này trời nắng chang chang đũa nào thềm bò ra đây mà phá với phách? Mà nó thường nổi tiếng là cộc, đồ đũa nhỏ nào dám cả gan chọc. Chọc như vậy chẳng khác gì đi chọc tổ ong! Nghĩ như vậy, Tư Cầu cũng ớn ớn trong mình, tuy vốn không ngán ma cỏ gì hết. Anh ta chậm rãi trở về chỗ cũ, định bụng kỳ này sẽ rình kỹ xem coi từ phía nào liệng đất tới.

Đi ngang qua miếu Ông Tà, Tư Cầu bỗng dừng liếc mắt nhìn vào trong. Mấy chùm dây giắc bò thông xuống mái miếu, đong đưa theo gió nhẹ. Từ bụi tre mờ um tùm phía sau miếu, tiếng kêu kèn kẹt của thân tre cạ vào nhau y như những tiếng nghiền răng kỳ lạ. Con cắc kè bông trong miếu bỗng cất tiếng kêu cắc kè, cắc kè để chấm dứt bằng những kè kè nhỏ dần... Tư Cầu lẩm bẩm đếm: cắc kè, một, cắc kè, hai... và con cắc kè kêu đúng sáu tiếng! Một: may, hai: rủi; như vậy sáu tiếng tức là rủi rồi! Tư Cầu nổi dóa chửi luôn con cắc kè mắc dịch đó:

- Kêu mờ tổ mầy vậy chớ kêu! Hôm nào tao xách cổ đập cho chết nhăn răng.

Anh ta chưa dứt câu thì... một tiếng “hù” thật lớn ở phía sau lưng làm anh ta nháy nhồm. Anh ta quay phắt lại thì té ra Phấn. Phấn thấy Tư Cầu giật mình nên càng thích chí cười dòn và chạy dang ra xa. Cô dư biết thế nào Tư Cầu cũng nổi dóa rượt theo.

Quả đúng như vậy, Tư Cầu vừa đuổi theo cô ta vừa la ó om xòm:

- Ôn dịch vật mầy! Hồi nãy, tao mà biết mầy liệng đất, tao phang cho một cây bỏ mạng!

Phấn càng cười lớn:

- Dóc tổ cha! Hồi nãy sợ xanh mặt mà còn làm bộ bảnh tòn!

Phấn chạy quanh phía sau miếu hướng về phía bên kia bờ giồng chỗ có nước sâu và có đám chuối, đám ổi mọc um tùm.

Chạy đến bờ giồng, cô ngồi bệt xuống gốc chuối bên cạnh chiếc nón lá và cây roi đuổi vịt. Đúng là chỗ cô ẩn trốn hồi nãy để liệng đất Tư Cầu. Các tàu lá chuối xanh om ken nhau che phủ trên đầu như một thứ mái mát rười rượi.

Cách đó vài bước, một đám sậy rậm che khuất phía sau miếu, và muốn đi vô chỗ đó chỉ có một thứ lỗ chó vạch sẵn qua hàng sậy mà hồi nãy Phấn

chui tọt vào. Như vậy thảo nào Tư Cầu kiếm không ra người liệng đất. Vừa lúc đó, Tư Cầu rượt theo đến nơi. Anh ta đứng khựng lại khi giáp mặt với Phấn.

Phấn không có vẻ sợ sệt gì hết mà ngồi yên dựa lưng vào gốc chuối neoh mắt nhìn lại anh ta và môi hơi bĩu ra. Và Tư Cầu bỗng nhiên thấy cơn giận sùng sục ban nãy tiêu tan dần mất và kỳ hơn nữa, anh ta đâm ra lúng túng.

Thật cũng tương tự như những lúc anh ta xách gà, xách vịt theo tía anh ta đem cho nhà ông Hội-đồng Hòa, chủ điền. Đứng trước ngôi nhà nền đúc cao tới ngực của ông Hội-đồng, anh ta cảm thấy mình nhỏ chút xíu, chớ không như khi vênh chân trên mình con Sấm kinh càngh anh ta lại tự thấy như là một ông trời con. Bây giờ đứng trước Phấn, một con Phấn làm chủ tình hình trong cái ổ chó lót lá chuối khô của cô ta, Tư Cầu lúng túng, rồi đầu anh ta như quay mòng mòng. Anh ta đứng như trời trồng cách Phấn mấy bước, một tay níu lấy tàu cuối ghệt mạnh xuống như để gượng cho khỏi ngã gập xuống. Tư Cầu tần ngần đứng đó một lát. Rồi không biết làm gì, anh ta buông tàu lá ra, giựt xuống một miếng lá chuối, tước ra từng sợi nhỏ theo điệu làm râu hát bội mà hồi nhỏ anh ta hay chơi. Tước hết miếng lá rồi, anh ta không biết làm gì nữa nên vo tròn lại liệng xuống đất.

Cuối cùng, Tư Cầu tăng hắng lấy giọng rồi hỏi:

- Bộ hồi này mầy liệng tao đó hả Phấn?

Phấn ưỡn người vênh mặt lên vạ lại:

- Tui liệng đó rồi có sao hông?

Tư Cầu làm bộ nói cứng:

- Tao mà dè mầy liệng thì...

Phấn cắt ngang:

- ... Thì sao giỏi nói thử coi?

Tư Cầu thấy cái nước làm tới của Phấn sao không đáng ghét như mọi khi và anh ta bực xuôi theo:

- ... Thì có sao đâu! Nếu tao biết mầy liệng thì tao không tìm kiếm làm gì cho mất công mất linh...

- Hứ!

- Tao buồn ngủ thấy mồ mà mầy phá tao chi vậy Phấn?

Thấy Tư Cầu xuống nước như vậy, Phấn cũng hả dạ nhưng chưa chịu để yên:

- Hồi tối anh đi đến sớm lắm mà sao còn than buồn ngủ?

Nghe Phấn nhắc lại chuyện hồi tối rồi, Tư Cầu thêm lúng túng:

- Ủ ... đi sớm nhưng không ngủ được.

- Sao mà không được?

- Vì tao không buồn ngủ.

- Sao lại không buồn ngủ?

- Con này hỏi dần dần hoài! Tao không buồn ngủ là tại tao chưa ngủ được, chứ có gì đâu mà mầy hỏi thăm hỏi xoi chớ?

Phấn càng nổi nóng:

- Ý giỏi quá ta!... Hỏi có bao nhiêu đó mà trả lời lòng vòng nghe phát ghét!

Làm bộ cự nự Tư Cầu xong xuôi đâu đó, Phấn mới hạ giọng cười mơn:

- Chắc hồi tối, anh nhớ tui anh ngủ hỏng được phải không?

Nghe Phấn dám nói một cách bạt mạng như vậy, Tư Cầu tìm cách chống chế:

- Xí, mầy làm gì mà nhớ mầy chớ?... Con này bữa nay ăn nói kỳ cục quá hê!

Phấn đứng rột dậy, hai tay chống nạnh và quắc mắt nhìn anh ta hỏi gần từng tiếng và hỏi dồn một hơi:

- Ủ, anh bảnh mà! Tôi hỏi thiệt hồi tối anh có nghĩ đến tui hông?... Anh có thương tui hông?... Vậy chớ hồi tối đưa nào thò tay mặt đặt tay trái với tui bên chùi đó?... Anh giỏi anh trả lời coi?

Tư Cầu như bị dồn vào chỗ bí, ấp úng trả lời cho xuôi:

- Thì tao có nói gì đâu mà mầy giận chớ!... Thiệt tình thì tao cũng có nhớ... có nhớ... bỏ quên túi thuốc bên chùi của mầy...

Nói đến đó, anh ta khẽ liếc nhìn xem con Phấn có dịu mặt chưa, nhưng thấy cô ta cau mày nên vội tiếp luôn:

- ... Tao với mầy, hai đứa ở hủ hỉ nhau giữa đồng này thì tự nhiên đứa này nghĩ đến đứa kia...

Nghe Phấn “hứ” một tiếng, Tư Cầu vội “hạ” xuống thêm một bậc nữa:

- ... Nói gần nói xa chẳng qua nói thiệt, tao quý mến mầy lắm. Mầy coi hồi tối đó...

Phấn bật cười cắt ngang:

- Xí! Thứ anh nhất như thỏ đế!

Tư Cầu vội chống chế:

- Thì cái gì cũng phải để... lâu lâu rồi nó mới quen chứ! Tao nói thiệt cho mày biết tội lỗi xóm của mình có đứa nào chơi bền với tao hồi còn nhỏ đến bây giờ đâu. Rốt cuộc rồi cũng chỉ còn lại tao với mày... Tao nói vậy mày cũng rõ bụng tao chứ!

Nghe Tư Cầu nói một dây như vậy, Phấn cũng cảm động. Cô bước lại gần bên Tư Cầu khẽ lấy tay vuốt qua một bên mớ tóc xù xụ dưới trán anh ta, và bằng một giọng ngọt xớt, cô hỏi:

- Anh thương tui lắm phải không?

Tư Cầu do dự:

- ... Ừ ... ừ...

- Ừ cái gì?

- Ừ thì thương mày!

Phấn chỉ đợi có bấy nhiêu đó và làm bộ xụ mặt xuống:

- Thương, thương!... Bộ anh nói vậy chứ anh mà thương với yêu cái khi mồi gì?

Tư Cầu quả quyết:

- Thiệt mà, đứa nào nói dối cho Bà...

Nghe Tư Cầu định thề “Bà bắn”, Phấn lấy tay bịt miệng anh ta lại:

- Thôi thôi đừng thề ầu! Mà thương gì cứ mày tao hoài hê!

- Chớ mày biểu tao kêu bằng gì bây giờ?

- Mày tao nữa! Anh thiệt... Anh kêu tui bằng “em” và anh xưng “anh”, anh không thấy hai vợ chồng anh Ba tui đó sao?

Tư Cầu ngập ngừng:

- Nhưng... nhưng kỳ cục quá!

- Gì mà kỳ cục? Tui kêu anh bằng anh đó, bộ chết sao?

- Thì mày kêu quen rồi và mày kêu vậy từ hồi nào tới bây giờ chứ phải.. mới mẻ gì đâu!

- Thì tui nói thí dụ như vậy...

- Mày cũng xưng “tui” chứ có xưng “em” với tao đâu?

- Ờ phải há! Tui ... ủa mà không, em quen miệng rồi!

- Thì tao cũng quen miệng như mày vậy.

- Quen thì phải tập kêu lần đi.
- Ủ, thì cũng phải để thùng thỉnh chớ.
- Tới nơi rồi mà cứ thùng thỉnh hoài...
- Mầy kỳ quá!

Phấn xô Tư Cầu ra:

- Cũng mầy nữa, anh này thấy ghét quá!
- Thì em, em, em. Con này nó xúi chuyện ác ôn quá!

Nghe Tư Cầu nói vậy, Phấn vỗ nhẹ vào vai anh ta:

- Dữ hông! Đó anh coi dễ ợt chớ khó khăn gì đâu.
- Ủ cái gì cũng dễ! Người ta giỏi, còn tao...
- “Tao” nữa phải không ?
- ... Còn tui...
- “Tui” nữa hả?

Tư Cầu dậm chân xuống đất, nửa như bực tức, nửa như cố gắng lấy trớn để hét lên:

- Thì anh, anh!
- Hứ, nói “anh, anh” mà như nện vào lỗ tai người ta thì nói làm gì cho mất công...
- Cái điệu này chắc không nổi quá!
- Cái gì mà không nổi. Anh sao, em... tức anh quá. Người ta kêu “anh anh, em em “ nghe ngọt xót như mía lùi, còn anh, anh kêu nghe dùi đục...

Tư Cầu nghe Phấn kể lẽ như vậy, sốt ruột gạt ngang:

- Thôi, thôi, đừng nói nữa!
- Cấm không cho nói hả?
- Ai mà cấm cản gì đâu... Anh... anh biết cách kêu rồi mà... Thôi buồn ngủ lắm để dìa dưới hàng chũn bầu ngả lưng một chút. Còn phải coi chừng bày vệt nữa chớ!
- Tội nghiệp không! Buồn ngủ lắm phải không cưng? Thôi lại đây người ta đền cho...

Vừa nói, Phấn vừa dang nó ra để đi lại ngồi dựa vào gốc chuối. Cô lấy tay sửa sửa mấy tàu chuối khô lót sơ sài dưới đất. Xong xuôi, cô ta ngoắc Tư Cầu:

- Lại đây anh!

Tư Cầu tự nhiên thụt lui mấy bước và đáp một cách khó khăn:

- Thôi, để anh dìu... Từ này giờ bỏ bầy vịt lâu quá rồi.

- Thì để nó luôn ở đó bộ chết sao? Có mất con nào em đền cho. Lại đây nghỉ một chút cho đỡ buồn ngủ. Hay muốn ngủ ở đây cũng được, để em coi chừng bầy vịt cho. Lại đây mau, anh!

Dứt lời, Phấn vừa vói bắt một cây cỏ lông gà đưa cọng lên miệng nhả nhả, vừa vỗ vỗ xuống đất chỗ trái lá chuối khô bên cạnh để chỉ cho Tư Cầu đến ngồi xuống đấy.

Tư Cầu ngần ngừ:

- Thôi...

- Thôi, thôi... anh này kỳ cục quá! Thì ngồi xuống đây một chút, ai ăn tươi nuốt sống gì anh mà sợ dữ vậy cà?

- Ai mà sợ hồng biết! Nhưng ban ngày ban mặt...

Phấn như bị “chạm nọc”, liệng cọng cỏ lông gà ra xa:

- Coi lạ hông! Anh này thiệt ăn nói hồ đồ quá mà... Em biểu anh ngồi xuống đây chớ có biểu anh làm gì đâu mà anh la làng như vậy chớ hả? Anh bỏ ráo hết đi, việc đâu còn có đó hơi sức đâu nghĩ đông, nghĩ tây cho mệt chớ? Như bây giờ đây, chỉ có tụi mình thôi, thì mình cũng chỉ biết có tụi mình, còn người khác thấy kệ họ.

- Anh... anh cũng biết như vậy.

- Cái gì mà hể mở miệng là anh, anh như cà lăm vậy. Anh nói tiếng “anh” một cách gọn lỏn coi được hông. Ai hớp hồn anh sao mà anh sợ vậy!

- Biết rồi mà!

- ... Ừ thì biết! Ờ hồi này, em nói tới đâu rồi kìa... Ờ, ở đây chỉ có hai đứa mình thôi, người khác thấy kệ họ. Nói là nói vậy chớ anh nghĩ coi ba bốn tháng nay, tụi mình ở biệt ngoại này có ai dòm ai ngó, ai xăm ai xoi gì đâu... Huống hồ gì bây giờ ba đứa chăn trâu mắc toi đó kéo qua cồn hết... Tụi mình ở đây cu ky một mình, anh coi như vậy... anh khỏi lo gì ráo.

Tư Cầu nghe nói vậy cũng xuôi tai một phần nào. Anh ta đứng tần ngần nhìn Phấn. Sự bình tĩnh lần lần trở lại, và anh ta nhận thấy tự này giờ mình xử sự một cách vô lý quá. nếu anh ta không muốn ở lại với Phấn

thì cứ việc đi về nằm đánh một giấc cho sướng thân. Đằng này, anh ta vẫn đứng lì ra đó mà lại tìm cách chống chế với Phấn.

Đến bây giờ, Tư Cầu mới nhận ra rằng mình quyến luyến Phấn một cách khác hẳn mọi khi. Gần Phấn anh ta thấy dễ chịu hơn trước. Có một cái gì dịu dàng, êm ái, vuốt ve... Đó là những xúc động mới mẻ đã làm cho anh ta trở nên ngượng ngập, sượng sùng, vụng về... Anh ta nhìn trân trối Phấn, và cái hình ảnh của một con Phấn như chưa từng thấy bao giờ dưới ánh sáng của cây rọi mù-u làm cho anh ta thấy khô cuống họng và vụt mừng rỡ như sắp giải quyết được việc gì ghê gớm lắm.

Con Phấn thấy Tư Cầu đứng ngẩn ngừ ở đó chẳng nói chẳng rằng thì cô dư biết Tư Cầu đã chịu phép rồi. Cô dơ tay ngoắc Tư Cầu :

- Lại đây ngồi nghỉ một chút coi chừng.

Giọng nói của cô đúng là một giọng ra lệnh, và mắt cô soi mói nhìn Tư Cầu một cách vừa ranh mãnh, vừa trịch thượng. Thiệt chẳng khác gì cái cảnh con mèo vờn chuột.

Tư Cầu đi lại gần cô ta, ngồi bên mép mấy tàu lá chuối khô và không biết nói gì, anh ta khen băng quơ:

- Cha, ở đây rậm mát quá há!

- Chỗ “động tiên” của ta mà không mát sao được.

Phấn nghiêng mình ra bờ nước để ngó chừng bầy vịt thả gần đó. Cô chỉ thấy thấp thoáng mấy con vịt vì trước mắt cô, diên diên mọc đầy ken, nước sâu nên cành lá xanh um. Đầu này có hàng diên diên, đầu kia có đám sậy và ở giữa là chuối ối, nhứt là chuối che tàn rợp kín. Thật là một chỗ thần tiên cho mọi cuộc hò hẹn mà cặp mắt của người thứ ba bao giờ cũng là quá thừa.

Thấy bầy vịt vẫn ăn loanh quanh đó, Phấn yên lòng. Cô lấy tay vẩy vẩy nước bên cạnh bờ giống như có dáng suy nghĩ một điều gì. Cô vẩy mạnh cho nước văng ra xa rồi bỗng đưa tay ôm lấy mắt, giọng hốt hơ hốt hải kêu Tư Cầu:

- Anh Tư ơi, anh Tư! Lại đây mau mau anh, hổng biết con gì nó bay vô mắt em xót quá trời nè!

Tư Cầu xích gần lại, nghiêng đầu qua, nghiêng đầu lại để tìm kiếm “con gì” trong mắt của Phấn. Thấy bộ điệu anh ta như vậy, Phấn kêu ầm lên:

- Cái điệu anh xơ rở như vậy biết tới năm nào mới lấy ra được? Ý trời ơi, sao bây giờ nó cộm và cay xé con mắt đây nè! Mau mau đi chứ!

Tư Cầu hốt hoảng ngồi xích lại gần sát bên Phấn và hỏi:

- Đâu đâu! Bên con mắt nào?

- Quý thần ơi! Bên con mắt người ta bụm lại đây chứ còn bên nào nữa mà hỏi! Có mau mau vạch ra thôi cho em không hả?

- Thì mau đây nè!

Tư Cầu vừa nói, vừa lấy tay vạch một bên mắt Phấn ra, ngó chăm chăm một hồi:

- Đâu tao, ủa anh... có thấy bụi bậm hay con gì ở trong đâu?

- Nó cộm như cục đá mà nói hồng thấy... Thôi anh thôi mạnh một cái đi!

Cô vừa nói vừa sát lại và như để giữ cho chắc khi Tư Cầu thổi mạnh vào mắt, hai tay cô vịn dính vào hông Tư Cầu. Tư Cầu xằng xái vạch mắt Phấn ra. Nhưng khi anh ta vừa mới đưa miệng vô định thổi phù một cái... thì Phấn bỏ tay ôm chầm lấy eo ếch của anh ta ghì mạnh. Cả hai mất thăng bằng ngã lăn cù lên mớ lá chuối khô. Tư Cầu lật đật đẩy Phấn ra ngóc đầu lên. Anh ta nghiêng răng véo mạnh lên bắp vai Phấn làm cô này la “ái” một tiếng:

- Đồ mắc toi, mày xí gạt tao hả?

Phấn chẳng nói chẳng rằng, quơ tay ôm ghệt cổ Tư Cầu xuống ngực mình. Tim Phấn đập dồn dập bên tai anh ta. Cô thở hỗn hển và Tư Cầu nuốt nước miếng ừng ực từng chập như người bị ngộp hơi. Gân cổ Phấn nổi vòng lên thoi thóp nhanh như cổ của một con gà bị vật lông chờ cắt tiết.

Ban đầu, Tư Cầu quá hồi hộp. Trán anh ta toát mồ hôi, chân tay lạnh ngắt, run lẩy bẩy. Anh ta thở dốc và tưởng chừng như có thể chết hụt hơi được... Nhưng liền theo đó, người anh ta hừng hực, hai bàn tay anh ta bấu mạnh vào đôi vai của Phấn. Anh ta cúi đầu xuống vô vập hôn như muốn rút má Phấn ra. Rồi anh ta cắn cào cổ, vào vai khiến Phấn kêu ai ái nho nhỏ. Tư Cầu gục đầu xuống chiếc áo túi hột dền nút bóp.

Phấn rùng mình nhắm khít mắt lại, ngoẻo đầu qua một bên và tóc cô ta xo tung tự hồi nào. Một tay cô níu tóc Tư Cầu, một tay quơ quàng chụp nhằm một cây churen vẹt mọc bên cạnh và từ từ vò nát cây vô tội ấy trong lòng bàn tay...

Bỗng có tiếng răng rắc trong đám sậy y như là có người dẫm lên mấy ống sậy khô. Liền theo đó có tiếng cười rộ lên:

- Ê ngộ quá ta!

Tư Cầu đứng vùng dậy nhìn dớn dác. Phấn cũng vội lấy tay vúi hai vạt áo lại và ngồi lên.

Nhìn trong đám sậy, Tư Cầu thấy thấp thoáng thằng Năm Sún, con của bác Tám Tân ở gần nhà anh ta. Thằng Năm Sún vẫn còn đứng chàng ràng ở đó, chớ chưa chịu đi. Tư Cầu nổi dóa định rượt nó nhưng Phấn lẹ tay níu lại và nói nhỏ:

- Thôi đi anh Tư! Anh rượt nó chạy tuốt dìa trông nói bậy bạ thì chết tui mình.

- Ông Trời cũng chẳng chạy khỏi tay tao (Tư Cầu nổi nóng nên bỏ quên hết cách xưng hô “anh em”) nữa là thằng chết đâm đó!

- Ờ phải. Nhưng dầu cho anh có bắt được nó, bắt quá anh xáng cho nó vài bạt tai chớ chẳng lẽ anh giết nó được sao? Mà đánh nó đau nó dìa méc thì càng chết cả chùm nữa!

Tư Cầu nghe Phấn nói vậy nó nghĩ cũng phải, nhưng vẫn ngó thằng Năm Sún lườm lườm. Còn thằng kia thấy vậy cũng biết sơ sơ là nó thắng thế, nên nó không thèm dợm chạy đi đâu hết mà còn vạch sậy lững thững đi vào nữa.

Phấn khôn ngoan và mách lới hơn Tư Cầu nên lên tiếng dò dẫm trước:

- Đi đâu đó em Năm? Lợi đây chơi cho vui... Ờ mà hồi nãy, em nói cái ngộ đó hả?

Thằng Năm đi được vài bước cũng đứng lại phòng xa. Bộ điệu của nó càng làm cho Tư Cầu lộn gan. Nó lấy chân đá bên này một cái, vót bên kia một cái. Tay mặt nó quay quay cái nạng dàn thung, tay trái nó phẩy phẩy cái nón lá. Mắt nó làm bộ láo liên nhìn bên đông, bên tây nhưng vẫn ghì cặp Tư Cầu và Phấn.

- Lợi đây ngồi cho mát em Năm. Em thấy cái gì mà nói ngộ đó?

Thằng Năm Sún cười mũi:

- Giả mù sa mưa hoài! Thấy ếch bắt cặp chớ thấy gì mà hỏi?

- Nói bậy nà! Tao với anh Tư mới lừa vịt qua gần đây nên vô trí năng chớ có gì đâu...

- Ờ, không có thì thôi!

Tư Cầu nổi nóng xốc lại, những Phấn cản ra:

- Thôi đi anh Tư, việc đâu còn có đó, em Năm này tuy vậy mà biết điều lắm. Tội mình bồ với nhau hết mà phải không Năm?

Thằng Năm Sún coi vậy chớ cũng ngán Tư Cầu. Thấy Tư Cầu có vẻ găm gù quá nó vội sụt lui mấy bước. Tư Cầu lừ lừ nhìn nó và dơ tay ra dứ dứ:

- Ê Sún, bộ mày thấy tao không nói rồi mày lên nước hả mậy? Mày thấy cái gì thấy kệ bà mày! Đứa nào dìa trống hó hé điều gì tao nghe được tao vặn họng ráo... Thứ đồ chui lỗ quần mà cũng làm tàng.

Phấn thấy Tư Cầu nổi xung như vậy, e hờ bặt hờ đường hết nên vói tay níu Tư Cầu:

- Thôi mà anh Tư! Để cho em nói với nó mà.

Rồi cô day qua phía thằng Năm Sún:

- Lại đây chơi em Năm. Em đem theo nạng dàn thung đó chớ có bắn được con nào không?

Tư Cầu chen vô:

- Phải nó bắn được thì nó xách theo rồi. Thứ nó chỉ để cho bà Cố, bà Hồng bắn nó, chớ còn nó mà bắn cái gì?

Phấn tức quá dậm chân xuống đất:

- Anh này sao kỳ cục qua hồng biết! Anh làm ơn tránh qua một bên để “người ta” nói chuyện với nó một chút coi.

Tư Cầu hứ một tiếng đoạn quay lưng đi ra phía đám ổi. Tuy nóng tánh nhưng anh ta cũng biết nghe theo lời của Phấn, vì thật ra anh ta cũng hiểu cái thế “yếu” của Phấn và mình hiện thời.

Đợi Tư Cầu đi xa, Phấn ngoắc thằng Năm Sún lại. Năm Sún lấm lét nhìn Tư Cầu và thận trọng đi bọc bọc lại gần bên Phấn. Phấn níu nó ngồi xuống bên cạnh và thủ thỉ:

- Ngồi đây chơi để qua nói em nghe... Anh Tư ảnh tuy nóng nảy vậy mà hiền khô em à. Em còn nhỏ, em không biết chớ qua với anh Tư ra ngoài ngày cưới nhau đó.

Phấn tính phủ đầu trước Năm Sún, không dè thằng này cũng quá trời:

- Mới có tính hả?

- Thì nói vậy chớ thế nào hai bác bên anh Tư cũng như bên má của qua lại không chịu. Mà thôi dẹp chuyện đó qua một bên đi. Hồi này anh Tư

với qua... vật lộn chơi, em có thấy gì thì để bụng đừng nói lung tung ghen em.

Thằng Năm Sún cười ranh mãnh.

Thấy vậy con Phấn hăm:

- Em mà dìa trông, em học lại cho người lớn nghe thì em bị đòn nứt đít chứ không chơi đâu!

- Sao mà bị đòn kỳ đời vậy?

- Thì em đi rình ngó bậy bạ, người lớn họ không chịu chứ sao!

- Dữ hông, bây giờ chị mới nói “bậy bạ”, chứ hồi nãy chối leo lẻo.

Phấn nghe nó nói hỗn xược vậy tức càn hông nhưng ráng dần xuống và nói ngọt như thường:

- Thôi mà em Năm! Qua nói thiệt tình chứ không phải nói quanh nói co gì đâu. Nếu em méc thì không phải chỉ qua với anh Tư bị mà thôi đâu, em cũng không chạy khỏi cảnh ăn bánh tét nhưn mây. Người lớn họ ghét thứ con nít rình mò xem chùng xem lén đó lắm.

Thằng Năm Sún vẫn còn bướng:

- Thì bất quá tui ăn bốn năm roi là cùng, chứ còn...

- ... Thì phải rồi! Nhưng em làm vậy có ích lợi cái gì không hả? Em nghĩ coi từ trước tới giờ qua với em và anh Tư có ai xích mích điều gì với em đâu. Lâu lâu em xin trứng vịt, qua cũng cho, còn bữa hôm anh Tư ảnh bắt giùm cho em ổ chìa vôi đó, em quên sao?

Thằng Năm Sún nghe Phấn nói vậy cũng thấm ý:

- Ủ, cái đó thì có.

Thấy thằng Năm Sún dịu dịu, Phấn châm thêm:

- Đó em coi, tụi mình là chỗ nhờ cậy qua lại. Em đi méc tụi qua rồi có té vàng té bạc gì không, có sướng có ích gì không hay là đũa trầy vì, đũa tróc vảy? Mà hể em đi học chuyện này ra tứ tung ngũ hoành thì chắc mềm là trời cấn anh Tư ảnh cũng không buông tha em... Em biết tánh ảnh cộc lằn, tới đâu tới chớ ảnh cũng mằn thặt em trước đã...

Thấy thằng Năm Sún ngồi lặng thinh ra dáng suy nghĩ, Phấn biết đã “ăn tiền” rồi nên đưa mắt nháy Tư Cầu. Tư Cầu đứng dang ra đó chớ vẫn không bỏ sót một lời của Phấn và thằng Năm Sún.

Phấn bồi thêm một đòn cuối cùng:

- Em Năm à, qua nói vậy em nghe coi phải không?

- Ủa...

- Đây, qua còn năm cắc, em cầm lấy lát nữa nước lớn, em ra ngoài rạch đón ghe hàng ngoài vàm vô mua bánh kẹo gì đó ăn chơi.

Vừa nói, Phấn vừa móc túi lấy ra một tờ giấy năm cắc gấp làm tư đưa cho thằng Năm Sún. Năm Sún thấy có bông lộc bất ngờ như vậy mừng rơn trong bụng. Nó nhào mình tới chụp lấy tờ giấy năm cắc như sợ Phấn thay đổi ý kiến.

Tư Cầu liếc mắt nhìn thấy bộ điệu của nó như vậy nên tính phá chơi:

- Ê, không dễ gì nuốt trôi năm cắc đó nghen ta!

Năm Sún lơ mắt nhìn lại và Tư Cầu chậm rãi nói tiếp theo:

- Bộ mày tưởng tao làm hộp mày sao? Không đâu em! Tao hỏi mày, mày đem năm cắc về trồng mày xài, thiên hạ thấy hỏi rồi mày trả lời làm sao cho xuôi nè?... Chẳng lẽ mày nói đó là tiền mày đi vạch lỗ chó rình bẫy mà ra... Mà mày nói ấp ú thiên hạ nghi mày ăn cắp ở đâu đó. Thứ tiền đó đâu phải dễ nuốt cho trôi mậy!

Nghe Tư Cầu nói vậy, Năm Sún xuống tinh thần, tay cầm tờ giấy năm cắc khựng lại, mắt nó hướng về phía Phấn như để hỏi han. Phấn thấy Năm Sún như vậy, vừa tức cười vừa thương hại, nên vội gỡ rối cho nó:

- Anh Tư nói là nói phòng xa vậy chứ em cứ cầm đi, khỏi lo gì ráo. Nếu em xài mà có ai thấy hỏi, em nói đại là tiền của qua cho em ăn bánh.

Mấy tháng nay em phụ lừa vịt lợm trứng cho qua nên lâu lâu qua đền ơn chút đỉnh xài chơi vậy mà... Qua nói sơ sơ vậy em có rõ không?

Nghe Phấn nói vậy, Năm Sún thấy khỏe ru nên lập bập trả lời:

- Rõ... rõ lắm rồi! Chị thiệt tài. Còn cái anh Tư kia sao ăn nói đâm ngang quá!

Tư Cầu hừ một tiếng:

- Tao mà không đâm ngang thì mày dìa trồng xài ầu năm cắc đó thất họng cả đám chó bộ giỡn sao?

Phấn thấy cần bình Tư Cầu một chút:

- Anh Tư ảnh lo xa cũng đúng em à, chứ không phải ảnh muốn cản lái gì đâu. Thôi trưa quá rồi, em về trồng đi để qua còn liệu lừa lần ba con vịt về chòi cho sớm... Nhớ nghen em, ai có hỏi em cứ nói y như qua dặn thì trót lọt chứ không sao đâu.

Thằng Năm Sún phúi quần đứng dậy. Tư Cầu thấy cần phải an ủi thằng Năm Sún đôi chút, không phải tại mình “ngán” Năm Sún mà vì muốn tỏ cho Phấn rõ mình cũng biết chịu đựng Phấn lắm. Anh ta kêu Năm Sún lại:

- Ê mày Năm!

Năm Sún tưởng anh ta còn kiếm chuyện gì nữa nên hỏi vội:

- Cái gì nữa hả cha nội?

- Thằng này sao kỳ quá! Tao kêu mày lại dặn mày chút nữa có đi dìa nhớ ghé tạt qua chòi của tao, tao cho thêm một cái tìn không đem về đổi bánh bò ăn chơi. Bộ mày hông chịu hả?

- Sao không? Tưởng cái gì chứ.

- Vậy chứ chưa gì mày cự nự tao?

Thằng Năm Sún ừ ào cho xuôi theo:

- Thì nói vậy chứ có sao đâu... Thôi chút nữa tui ghé qua chòi lấy cái tìn về. Cám ơn anh nhiều lắm nghen. Tui dìa nghen chị Phấn. Giờ này chắc ghe hàng ngoài vằm thả vô rồi.

Nói xong, nó đông tuốt. Đợi cho thằng Năm Sún đi khỏi, Tư Cầu cười phá lên:

- Thấy chưa Phấn! Đầu dây mối nhợ gì cũng tại em hết nghen em...

Phấn háy nó một cái:

- Hay dữ hông? Cái gì cũng đổ thừa cho người ta hết. Chứ hồi nãy, đứa nào...

Tư Cầu vội chặn ngang:

- Đúng rồi, không biết đứa nào hồi nãy làm bộ bụi vô mắt để xí gạt người ta...

Phấn véo nó một cái đau điếng:

- Ố lằng òm! Thôi đừng đổ thừa cho ai hết, Nội cái việc thằng Năm Sún nó làm khó dễ đó, cũng đủ biết anh dở ẹt. Không có tay em trị nó thì tui mình chỉ có nước cuốn gói đông luôn.

Tư Cầu cà rờn:

- Cuôn gói thì cuốn chứ sợ cái nổi gì?

- Bộ anh nói bánh vậy, chứ gặp chuyện, anh nhát như thỏ đế... Nhiều lúc thiệt tức anh muốn càn hông!

- Thì thôi, người ta dở. Mà biết người ta như vậy sao không giỏi đi kiếm thằng khác đi?

Phấn nghe Tư Cầu nói câu ấy tức quá, nước mắt rơm rớm:

- Coi kìa! Sao anh hỏi câu đó?... Bộ anh không biết em thương anh thiệt sao?

Nghe Phấn nói vậy, Tư Cầu vừa hồi hận, vừa xót xa và cũng vừa sung sướng trong lòng. Không biết nói gì để an ủi Phấn, anh ta sực sờ cầm lấy tay cô ta mân mê mấy ngón tay rồi cố gắng lắm mới nói ra lời:

- Anh biết bụng em rồi mà... Tánh anh kỳ cục như vậy, nhưng thiệt tình anh không có gì hết... anh... anh cũng giống em như vậy, anh cũng thương em vậy.

Phấn cảm động kéo ghệt Tư Cầu ôm vào lòng như ôm một đứa trẻ con bé bỏng rất đáng yêu, mà cũng rất vụng về, rất cần đến sự che chở và vun bồi của mình. Rúc đầu trên ngực và trong vòng tay êm nóng của Phấn, Tư Cầu có cảm tưởng như được tha thứ, được bao bọc bởi một cái gì rất đáng yên tâm, rất đáng tin cậy mà cũng rất khôn ngoan, hiểu biết hơn anh ta nhiều...

... Nhìn thấy nắng trở xiên xiên qua mấy tàu lá chuối, Tư Cầu nhè nhẹ đẩy Phấn ra:

- Mới có lây lây một chút mà trời xế rồi. Thôi tội mình cũng liệu lùa vệt về chớ!

Phấn vừa bối rối lại, vừa nói:

- Ủ mau quá há!

Tư Cầu nhìn cô ta mỉm cười:

- Chà, cái điệu này riết rồi bỏ bê công ăn việc làm hết.

- Anh sao cứ lo bá láp hoài. Có mần cái gì đâu mà bỏ bê? Anh nói điệu đó đến khi tội mình nên vợ nên chồng thì bỏ phứt hết công việc chắc?

- Thì cũng đâu đó!

- Được vậy em cũng lẹ!

Tư Cầu làm bộ xụ mặt xuống:

- Chê nữa đi!

Phấn thấy vậy lấy ngón tay bêu bêu vào má anh ta:

- Ý lêu lêu mắc cỡ! Người ta nói một chút vậy mà cũng chầm bầm...

Giận lấy thì có ngày xẩy cùi...

Tư Cầu để yên cho cô ta chọc, rồi bất thần há miệng cắn lấy ngón tay của cô ta. Phấn kêu “ái” một tiếng, giựt phăng ra, rồi cô vừa đưa ngón tay lên miệng xuýt xoa thối. vừa lầm bầm:

- Cắn người ta đau thấy mồ. Đồ chó!

Tư Cầu thích chí cười ha hả:

- Chửi nữa đi...

- Chửi nữa rồi có sao hông?

- Thôi thôi... hông có sao, dẫu, dên dên gì hết liệu mà đi lừa vịt dìa chớ bộ tính ở đây nói tầm ruồng hoài hả?

- Không biết ai nói tầm ruồng!

- Thôi lạy bà! Anh dìa trước nghe cưng.

Phấn gọi nó lại:

- Bộ hông đợi người ta nữa hả?

- Ồi trời ơi, thứ đi dìa đó với đây mà chờ với đợi cái nỗi gì hông biết!

- Ủ thì thôi, anh đi dìa trước đi.

Tư Cầu xây lưng đi, nhưng vừa tới đám sậy, anh lại ngoái đầu nhìn lại Phấn. Phấn cũng đứng yên nhìn anh ta một cách vô cùng mặn nồng.

Tư Cầu bước đi vài bước rồi lẩn khân đứng lại. Phấn thấy vậy lấy tay khoát khoát ra dáng xua anh ta đi:

- Dìa đi cưng! Bộ em biến mất sao mà sợ? Hồi nãy sao khăng khăng đòi dìa mà bây giờ lại hông đi đi!

Tư Cầu vụt chạy ù lại Phấn, hôn nhanh lên má nó rồi đâm đầu chạy đi.

Phấn kêu giựt ngược nó lại:

- Anh Tư, tối nhớ qua nghen.

- Ủ mà.

- Ủ cho chắc nghen.

- Chắc mà!

Nói xong, Tư Cầu lại chạy về phía bờ giồng. Vừa chạy, anh ta vừa hí hửng quơ tay ngắt liệng tứ tung mấy cái đọt cây de ra ngoài lối đi.

Trong lúc đó, Phấn mặt mày tươi rói, cúi xuống lượm cái nón lá và cây roi lên, rồi lững thững đi ra ruộng nước lừa vịt về...

x

x x

Trời mới sập tối là Tư Cầu đã cơm nước tắm rửa đầu đó xong xuôi. Anh ta coi bầy vịt con một lượt, rồi đến bỏ rơm thêm và đốt cỏ un muối cho con trâu Sấm. Anh ta làm gấp rút để rồi còn qua bên Phấn. Nhưng khi nhìn con Sấm nằm nhơi cỏ, chốc chốc lại khịt khịt mũi và quơ sừng xua muối, Tư Cầu bỗng thấy đôi chút bứt rứt trong lòng. Anh ta tần ngần đứng nhìn con Sấm, khẽ thở dài, vói tay đập đập lên mình con trâu, rồi lăm lũi đi xuống mé nước chống xuống qua bên chòi của Phấn. Từ trong chòi, nghe tiếng xào xạc dưới mé ruộng nước, Phấn đã chạy ra, lên tiếng:

- Dữ hôn, chùng này mới qua tới!

Tư Cầu đầu óc còn nặng chình chịch vì những ý nghĩ ban nãy, nên chẳng nói chẳng rằng nhảy xuống đất, kéo mũi xuống rướn lên bờ cỏ. Xong xuôi, anh ta lững thững đi vô chòi. Phấn thấy anh ta lăm lì như vậy cũng ngại lên tiếng và chỉ lẳng lặng đi theo sau.

Trong chòi, cây rọi mù-u cháy chập chờn. Vào đến nơi, Tư Cầu phải chân ngồi xuống mép nóp, lật túi thuốc ra vẩn hút. Phấn trầm ngâm nhìn anh ta một hồi rồi gọi chuyện:

- Tối nay ít muối quá há!

- Ừ...

Phấn rụt rè hỏi:

- Có chuyện gì vậy anh Tư?

Tư Cầu khẽ lắc đầu:

- Hông!... Hông có chuyện gì hết.

- Hông có sao mặt mày anh bí xị vậy?

Tư Cầu hít vài hơi thuốc rồi nhả khói ra từ từ, anh ta kiếm cách trả lời sao cho xuôi để Phấn hiểu. Nhưng anh ta lúng túng tìm không ra câu:

- Có mà cũng như... không có gì hết! Thiệt khó nói cho em hiểu quá, Phấn à.

- Anh này sao bữa nay rắc rối quá!

Tư Cầu nghe cô ta nói vậy cũng phải tức cười:

- Cái gì mà rắc rối? Mà có rắc rối thì cũng tại bà hết.

Phấn nghe anh ta nói như vậy vội chạy đến ngồi xít một bên:

- Coi kìa sao lạ vậy! Bộ cái gì anh cũng đổ thừa cho em hết trời vậy sao?

- Ai mà thềm đổ thừa.

- Vậy chớ sao nói tại em?

Tư Cầu xoa tay lắc đầu:

- Thôi, dẹp chuyện đó qua một bên đi. Mà anh nói tại em là tại em thiệt chớ không phải chơi đâu...

- Nữa!

- Thì để người ta nói cho hết, chớ cứ xía ngang vô hoài. Anh nói tại em, mà hổng phải anh đổ thừa cho em đâu. Tại em là ở chỗ em với anh, hai đứa tui mình... thương nhau...

Phấn chồm lên:

- Bộ tui mình thương nhau rồi chết hả?

Tư Cầu nắm lấy hai vai cô ta giữ lại:

- Hổng phải vậy đâu! Nhưng để rồi em coi, sao anh thấy cái yêu thương nó rắc rối quá em à. Bắt anh cày mấy công ruộng khô, phát mấy công đất cỏ năn anh không ngán, chớ tui mình mới có lộn xộn với nhau chút đỉnh mà sao anh thấy... mệt quá!

Nghe Tư Cầu nói một cách vòng quanh như vậy, Phấn cũng hiểu được đôi phần tâm trạng của anh ta. Vì vậy Phấn hơi yên tâm để quay qua chọc chơi:

- Anh sao dở ẹt! Chưa gì mà đã kêu trời như bọng. Mà anh nói vậy chớ bộ chỉ có “mệt” không thôi hả?

Tư Cầu sợ phật ý cô ta nên vội trả lời:

- Hổng phải vậy đâu! Anh cũng thấy... vừa ý lắm chớ, nhưng nói thiệt với em hể buông ra rồi anh thấy như có cái gì nó bứt rứt, cắn răn trong bụng mình. Không biết em có vậy hông, chớ sao anh thấy hơi lo lo, mà thiệt tình thì cũng chẳng biết lo cái gì nữa!

- Anh này thiệt kỳ cục! Hơi đâu mà anh đi lo bá vơ chớ? Mà em hỏi anh chớ anh lo cái gì? Tui mình đã... đã có cái gì chưa mà lo hả. Hứ! Thứ mới chàng ràng một chút mà anh làm như đã ăn năm năm bảy mặt con rồi!... Nhiều lúc thiệt ngán anh quá... ngán như ăn cơm nếp.

Nghe Phấn nói như vậy, Tư Cầu không thấy phật ý mà thấy buồn buồn. Trên con đường tình ái và trên nhiều mặt khác nữa, anh ta còn thua xa Phấn đủ mọi điều. Và nếu số phận ghép cho anh ta với Phấn phải đi với nhau, thì thế nào anh ta cũng lúc thúc theo sau lưng chớ không sao sánh ngang được với Phấn. Tư Cầu khẽ thở dài. Anh ta hít một hơi thuốc chót,

lấy đuôi thuốc thấm ướt dán lên cột tre, rồi trầm ngâm nhìn ánh lửa chờn vờn của cây rọi mù-u.

Phấn ngẫm nghĩa bộ tịch của anh ta như vậy, khẽ lắc đầu rồi mỉm cười.

Một cái mỉm cười rộng lượng.

- Anh Tư à, em nói cái này, anh đừng giận ghen!

- Ừ.

- Ừ gì mà yếu xịu vậy.

- Thì ừ mạnh! Thiệt là rắc rối...

- Cái gì anh cũng than rắc rối hết. Muốn hồng có rắc rối thì ở yên trong nhà, mắt ngơ, tai điếc, không rọ rậy gì hết...

- Cũng muốn vậy lắm.

- Cái bộ anh thì chỉ nói phách giờn thôi. Muốn rúc ở nhà mà cũng không buông ngoài ngõ, đàn nào anh cũng chờn vờn hết.

Thấy Tư Cầu làm thỉnh, Phấn bắt trớn tiếp theo:

- Anh Tư à, em thương anh lắm, em mới nói. Anh phải ráng sửa đổi tánh nết làm sao chớ lù khù lù khờ hoài như vậy thì hồng êm đâu anh.

- Vậy chớ phải xảo trá lanh lợi hả?

- Không phải vậy đâu! Nói thiệt với anh, em mến anh một phần lớn cũng vì anh thiệt thà. Nhưng anh Tư à, cái chuyện tụi mình mến thương nhau là đành rồi, tụi mình phải lo đến những chuyện khác nữa chớ, những chuyện làm sao cho tụi mình ăn ở đằm thắm, bền bỉ với nhau, những chuyện thiên hạ dòm ngó dị nghị.

- Cha, rắc rối quá! Anh thú thiệt với em nhiều lúc anh cũng lo lắm chớ phải không đâu. Nhưng lo là lo khơi khơi vậy chớ anh không biết phải lo làm sao nữa.

Phấn cười lớn:

- Thì em biết mà! Anh thì đúng như vậy chớ có sai chạy một ly nào đâu... Thôi dẹp chuyện đó qua một bên đi. Tới đâu hay tới đó.

Tư Cầu như trút được gánh nặng, nói liền theo:

- Ừ phải rồi, tới đâu hay tới đó, lo trước làm gì cho mệt.

Phấn véo má anh ta một cái:

- Anh thì cái gì cũng sợ mệt, mà thấy cái gì cũng muốn nhào vô hết.

- Đừng nói bậy mà.

- Ừ thì vậy! Nhưng người ta nói cho mà biết: anh cứ nhát như thỏ để vậy rồi có ngày tiếc hùi hụi đa anh Tư.

Tư Cầu cười mũi:

- Tiếc hùi hụi... ý trời, bộ con này nó nói đàn bà con gái khác chết tiết hết rồi sao chứ!

- Ờ, giỏi quá há! Chết tiết hay không hồng biết, chứ không dễ gì kiếm một đứa như con này ghen anh. Anh sao cứ nói cái mừng đó hoài. Gặp con khác, cái điệu như anh vậy thì cùng đến nước ngồi một đồng mà nuốt nước miếng chứ làm gì ai được. Hiếu anh quá mà anh Tư! Hồng có con này anh cũng co tay chứ bảnh gì!

Thấy Phấn hăng như vậy, Tư Cầu xuống nước:

- Ừø thì giỏi! Thôi chuyện đó qua một bên đi... Hồng phải rảnh rang, vui sướng gì qua đây để cãi lộn ghen.

- Nói đã rồi hể người ta mở miệng ra thì nói dẹp lại. Khôn quá há!

Tư Cầu làm bộ vái dài nó:

- Thôi, thôi, tui lạy bà, tui chịu thua rồi.

Phấn cũng cười và đưa mắt long lanh nhìn anh ta:

- Chịu thua thì phải thưởng cho người ta cái gì hả?

Tư Cầu ôm cô ta vào lòng:

- Thưởng cái gì thì cũng thưởng ráo hết!

Phấn làm bộ xô Tư Cầu ra:

- Coi chừng thằng Năm Sún nó rình kia kìa.

Tư Cầu càng ôm riết lấy cô ta:

- Muồi Sún cũng hồng ngán nữa là Năm Sún.

Phấn giãy giụa trong đôi cánh tay ghệt cứng của Tư Cầu như muốn vượt ra, nhưng rồi lại gục đầu trên vai anh ta, thân mình né qua tránh lại... rồi cười hăng hắc:

- Buông người ta ra!... Đồ quỷ nà! Làm người ta nhột thấy bà.

Tư Cầu chẳng nói chẳng rằng ghì chặt lấy cô ta, rồi cả hai cùng ngã chổng lên chiếc nóp. Tư Cầu ngấu nghiến cắn mạnh vào má, vào cổ, vào vai người yêu... Phấn như ngây như dại, không kêu đau một tiếng nào mà chỉ gọi Tư Cầu qua hơi thở dồn dập:

- Tắt cây rọi đi anh Tư...

Tư Cầu chống tay nhồm phắt dậy, quay nghiêng mình thối phù vào cây rọi tắt ngóm... Trong bóng tối, Phấn đưa hai tay đón anh ta ôm ghì riết xuống ngực...

Bên ngoài gió thổi ào ào vào mái chòi tranh. Bầu trời đen sậm không có đến một vết nhỏ mây, và muôn vàn vì sao lấp lánh như những chấm đèn dầu li ti nhấp nháy trong khoảng gió lộng. Một đôi le le lúu túu gọi nhau bay về một góc đầm vắng nào.

... Phấn buông xả hai tay trên trên chiếc nóp. Mười đầu ngón tay quào sâu vào làn lát đệm. Cô rên nho nhỏ để rồi sẽ cất tiếng kêu thảm thiết: “Anh Tư ơi!”

Cô cắn nghiêng vào một bên vai tê dại của Tư Cầu rồi thút thít khóc...

Tư Cầu bối rối hỏi:

- Có sao hông em?

Phấn không trả lời mà luồn tay lên ôm lấy lưng nó.

x

x x

Tư Cầu vừa ăn cơm xong đang ngồi vắn thuốc hút thì Phấn chống xuống qua tới.

Tư Cầu vừa đưa điếu thuốc lên môi le lưỡi dán mép giấy vừa hỏi:

- Chừng này qua đây làm gì đó? Bộ tính bỏ luôn bầy vịt trong đồng giao cho mấy gốc churen bầu giữ dùm hả?

Phấn mắc lo kéo mũi xuống gác lên bờ cỏ nên chưa kịp trả lời thì Tư Cầu lại hỏi luôn:

- Ủa, bộ tính ở lâu sao? Để tối người ta qua mà...

Phấn nổi xung cự nự:

- Hứ! Hồng biết móc xì gì cũng nói càn. Bộ anh tưởng người ta qua đây để làm cái gì chắc. Mà giả tử bây giờ người ta muốn đó, anh có giỏi trốn được không? Mạo hơi hoài thấy ghét. Làm bộ vậy chớ bay giờ buông ra lại không chụp ngẫu chụp nghiêng.

Tư Cầu bị Phấn dồn cho một hơi xuống nước, cười giả lả:

- Nói bậy nà... Ờ mà qua đây có chuyện gì đó, em cưng?

- Sao hồi này không làm ơn hỏi dùm một cái cho người ta nhờ, lại bày đặt nói càn nói mạng...

Tư Cầu cười hề hề chạy lại nắm tay cô ta dẫn vào chòi:

- Thôi, thôi, người ta chịu thua rồi mà! Qua đây có chuyện gì không em?
- Có chuyện mới qua chớ bộ ở không qua đây khơi khơi vậy hả?
- Thì người ta biết rồi mà!

Tư Cầu vừa nói vừa choàng một tay ôm ngang lưng cô ta kéo sát vào mình. Phấn để yên một hồi rồi xô ra, vùng vằng nói:

- Hồi tối thấy ghét anh quá...

Nói tới đó, cô đỏ bừng mặt, cúi gằm đầu xuống, tay mân mê mấy cái nút bóp trên áo túi. Tư Cầu nghe cô ta nói vậy hơi hoảng vì không biết cô ta muốn gì và rụt rè hỏi:

- Sao em? ... Có sao không em?

Phấn nguýt yêu nó:

- Còn hỏi có sao nữa... kỳ quá! Từ nay sắp lên em...

Cô bỏ lưng ngang cầu, ôm ghì lấy Tư Cầu rồi sụt sịt khóc. Tư Cầu vừa gỡ cô ta ra vừa hỏi:

- Coi kìa, ai làm gì mà khóc?
- Anh không biết anh làm gì hả? Mới có hồi tối đó bây giờ lại giở giọng đó ra rồi...

Tư Cầu chắc lưỡi:

- Khổ quá, ai có giở giọng gì ra đâu. Thì có cái gì nói phứt ra coi được hông. Thiệt đàn bà con gái hể rớt tới là hay rắc rối tổ mẹ.
- Thì ai biểu rớt tới rồi kêu.

Nói tới đó, Phấn lấy tay quạt mạnh chùi nước mắt, nhưng rồi lại mếu máo:

- Tui biết mà! Anh làm bộ vậy chớ có thương yêu gì tui đâu... Bây giờ dĩ lỡ ra rồi, có sao đi nữa tui cũng phải ráng chịu.

Tư Cầu dậm chân, chắc lưỡi:

- Trời thần ơi! Thì ai có làm gì đâu mà kể lể khóc than hồng biết. Em làm sao kỳ quá Phấn à!

- Ủ, tui kỳ...

- Em cứ vậy hoài! Có cái gì thì em cứ nói thẳng bạch tuột ra cho anh nghe, chớ em cứ lắt léo quanh co như vậy, bà nội ai cũng không biết đường đâu mà rờ nữa.

- Thì còn chuyện gì nữa! Thăng Năm Sún đó chớ ai!

Tư Cầu chồm dậy:

- Sao? Bộ thằng ôn hoàng dịch lệ nó đi méc hả?

Phấn kéo tay nó ngồi xuống lại:

- Hồng phải vậy đâu. Để thủng thỉnh em nói hết đầu đuôi cho anh nghe.

- Chớ nó không đi méc... Ờ mà phải, nếu nó đi học lại trong nhà thì tụi mình đã có chuyện lôi thôi rồi chớ đâu êm ru bà rù như vậy!... Vậy chớ thằng Bà vật đó còn lộn xộn gì nữa đó?

- Thì yên một chút để người ta nói, chớ chưa gì anh hót hót vậy rồi làm sao em nói được.

- Ủ phải.

- Thằng Năm Sún ra đòi tiền nữa đó!

Tư Cầu trợn mắt:

- Em nói thiệt hay nói chơi đó?

- Bộ giờ giặc này, người ta ở không sao mà qua đây giỡn chớ?

- Ủ ... mà em có đưa tiền thêm hông?

- Hồng có sao được?

Tư Cầu tức mình đập tay mạnh xuống nóp:

- Đưa tiền cho nó chi vậy? Thiệt ngu quá mà!

- Ngu, ngu! Anh cái gì cũng nói giỏi hết! Phải hồi nãy em chỉ nó qua anh để coi anh tính làm sao?

- Nó mà vác mặt qua đây thì Bà hú nó!

Phấn cười mỉm:

- Giỏi! ... Rồi nó về nó méc thì Bà cứu tụi mình!

Tư Cầu đuối lý xuống nước:

- Vậy chớ em đưa thêm cho nó bao nhiêu nữa? Nó có đòi bao nhiêu hông?

- Đòi thì nó không dám đòi nhưng nó chỉ xin mình cho nó mượn đỡ thôi.

Phấn kể lại chuyện làm tiền của thằng Năm Sún cho Tư Cầu nghe hết đầu đuôi rồi nói tiếp:

- Nó nói vậy, tuy mình cũng tức càn hông nhưng cũng đành bóp bụng lòi tiền ra...

Tư Cầu chận hỏi:

- Bộ em cho nó đủ ba cắc hả?

- Chớ bao nhiêu bây giờ?

- Sao không bớt lại, đưa cho nó một hai cắc gì đó hổng được sao?
- Cũng nói giỏi nữa! Làm tài khôn hoài...
- Nói vậy thẳng ôn dịch đó đòi đủ ba cắc hả?

- Hổng đòi mớ xì gì hết, nhưng mình phải đưa ra cho vay đó!

Tư Cầu ngồi yên một hồi rồi hỏi:

-Vậy nó được mọi, nó đòi hoài rồi tiền đâu mà đưa cho nó?

Phấn chắc lưỡi:

- Bởi vậy nên người ta mới qua hỏi coi anh tính sao đây?

Tư Cầu lúng túng rồi gắt gỏng:

- Tính, tính cái gì nữa bây giờ?

Phấn thở dài:

- Thiệt qua bàn với anh mà anh nói ăn trét hết như vậy thì kể cũng như không!

Tư Cầu chống chế:

- Thì cũng để thùng thẳng rồi tụi mình liệu chớ, hổng lẽ để cho thẳng trời đánh đó chơi cha vậy hoài sao!

- Hứ! Việc đến bên đít rồi mà cứ thùng thẳng hoài... Mới mốt nó ra nẹo tiền nữa rồi mới tính sao?... Anh cái gì cũng không ngờ hết... cái gì cũng đợi người ta đừng tới miệng hết.

Tư Cầu tìm cách nói lảng ra:

- Ủ cái thẳng vạch lỗ chó nhìn bậy một chút đã sưng con mắt mà còn có tiền xài nữa há!

- Nói bậy nà!

Tư Cầu được trớn cười hả hả rồi với tay ôm lấy vai Phấn. Cô ta gạt phăng anh ta ra, cự nự:

- Thôi đi, đồ quỷ nà! Hổng lo tính toán gì hết cứ lo giỡn hoài.

Tư Cầu cụt hứng rút tay lại:

- Ủ thì tính... mà tính cái gì bây giờ hả?

- Mèng dec ời! Tự nãy giờ nói muốn rã hơi mà bây giờ lại hỏi tính cái gì!

Thì tính cái vụ thẳng Năm Sún nẹo tiền chớ tính cái gì nữa!

- Ở phải! Mình phải làm sao cho nó hết đòi tiền nữa...

Phấn gật đầu và nhìn chằm chằm vào nó:

- Phải! Rồi sao nữa.

Tư Cầu ngồi thờ người ra một hồi rồi lăm bắm:

- Tính làm sao... không cho tiền thì nó méc, mà cho tiền thì nó đòi...
Được rồi (đến đây nó nói lớn) để anh đón đường làm bộ hăm he cho nó ngán, hay đập đại mẹ nó một trận thì nó tởn đến già chứ gì!

Phấn xua tay:

- Thôi đi ông nội ơi! Ông làm vậy thì chẳng khác nào xúi cho nó đi méc cho mau để rồi tụi mình chết cả đám hả!

Tư Cầu gãi đầu:

- Chà điều này khó quá ta! Vậy chớ em hông có tính cách nào khác được sao?

- Nếu có cách khác thì người ta chẳng qua đây làm gì cho mệt xác.

- Ở phải... Mình phải nghĩ cách gì để cho thằng Năm Sún hết dám hé miệng được nữa... Nó nhìn lén mình... rồi nó nọ tiền...

Nói đến đó, Tư Cầu như chợt nghĩ ra điều gì, vỗ tay xuống đệm một cái bộp, rồi nói lớn:

- Phen này chết bà thằng Năm Sún rồi!

Phấn ngạc nhiên hỏi:

- Sao mà chết! Nói ầu hoài...

Tư Cầu lên mặt:

- Hổng biết đánh gì hết cũng la người ta nói ầu!

Phấn xích lại gần anh ta ngọt ngào hỏi:

- Vậy chớ anh tính làm sao, anh hông nói rõ cho em nghe với!

Tư Cầu cười mũi:

- Dễ ợt! Hồi đó nó nhìn lén được tụi mình nên nó mới kiếm chuyện làm khó dễ, bây giờ tụi mình phải kiếm cách làm cho nó nhập phe tụi mình thì nó câm họng lại liền...

Phấn ngẫm nghĩ một hồi nhưng không hiểu Tư Cầu tính toán cái gì, nên tức hỏi lại:

- Cái gì mà nói nhập phe, nhập bọn lung tung ở trong đó?

Tư Cầu nhìn cô ta với nửa con mắt:

- Con này sao nó hư hết chỗ nói! Đây nè, vánh lỗ tai lên nghe người ta nói đây: mình phải dụ khị sao cho thằng Năm Sún làm y cái cảnh của tụi mình... Mình phải “bắt cặp” cho nó, rồi đợi chừng nào nó “ăn câu” mình nhảy ra bắt tại trận... Như vậy, ông cố nó sống dậy biểu méc nó cũng hết

dám hó hé và tổn đến già không dám đụng chạm gì tới hai đứa mình nữa! Thiệt là khòe ru.

Phấn vẫn còn hoài nghi:

- Em với anh thì bắt cặp được chớ thằng Năm còn mũi dài lòng thông mà bắt cặp cái nổi gì?... Mà bắt cặp nó với ai mới được chớ? Với nó còn con nít trăn biết khi khô gì?... Như vậy làm sao nó biết “lẹo tẹo” như tui mình được mà bắt “tại trận”!

Tư Cầu chậm rãi trả lời:

- Ấy, em đừng có lo... Cha, hôm nay không biết Ông gì ứng mà mình nghĩ cái kế này hay quá trời!... Nó không có cặp thì mình kiếm cặp cho nó, thiếu gì! ... Nó không biết lẹo tẹo thì mình chỉ bảo cho nó!... Ối cái thằng quỷ đó mà mấy hồi!

Phấn véo nó một cái lên vai:

- Bậy nà anh!... Mà bộ anh tính làm thiệt sao chớ?

- Ê, em làm ơn coi kỹ cái mặt thẳng này có phải nói giỡn không chớ!

Thấy bộ điệu Tư Cầu, Phấn bắt tức cười, nhưng thích chí. Cô ta ghệt đầu Tư Cầu xuống hôn một cái “chót” lên má rồi nói:

- Cha, bảnh quá ta! Mà anh tính bắt cặp nó với ai!... Anh liệu mà làm chớ cái vụ này không phải dễ nghe hông!... Anh để ạch đụi rồi đổ bể tùm lum lên hết thì tui mình chỉ có nước độn thổ đa!

- Biết mà!... Bắt cặp với ai hả? Ối thiếu gì: con Bông, con Trọn, con Lài... hăng hà sa số... con nào mà hông được... Ủ thôi mình lựa con Bông đi! Nó ở gần nhà em đó và cũng thường cặp bè cặp bạn bên thằng Năm Sún lắm. Đúng rồi... Để cho hai đứa chết luôn!

X

X X

Phấn vừa lấy cái vá quơ đảo nồi chè, vừa hỏi con Bông:

- Ăn thêm một chén nữa đi em!

- Thôi, no quá chị à.

- Mới có ba chén mà no cái gì.

- Ủa, hông thấy no, nhưng ngán lắm!

Thằng Năm Sún chen vô:

- Ai ngán để đó tui bao hết cho.

Tư Cầu buông chén xuống, cười nói:

- Tao cũng chạy luôn. Thời mầy ráng bao chót đi Năm, chớ còn không mầy chút mà đem đồ, tội chết.

Con Bông đứng dậy, lấy cái khăn vắt đội lên đầu:

- Thôi, tui đi dìa ghen.

Thằng Năm Sún vội vã húp sột sột cho hết chén chè rồi lúng búng nói:

- Đợi tao với mầy! Dìa gì mà mới chừng này mà dìa. Ở chơi một chút mát mát trời đi hong được sao?

Phấn cũng xen vô:

- Ờ... ở ngoài này chơi một chút nữa em. Gấp gì mà gấp quá vậy hong biết!

Tư Cầu cũng nói thêm:

- Tụi bây ở ngoài này chơi, chớ trời nắng chang chang như vậy, lội sinh lội nước về tới trồng mệ hỏn chết. Ủ, hay tụi bây có đĩa nào buồn ngủ lấy chiếc nóp dư trái ở bóng mát sau hè mà nằm, rồi chiều sẵn, tao chống xuống về nhà lấy thêm lúa, tụi bây quá giang luôn.

Năm Sún hấp tấp trả lời:

- Ủ phải. Ở đây chiều về luôn Bông à! Chớ bây giờ quất một bụng chè rồi lội dìa trồng giữa cái nắng này mệ quá...

Con Bông còn ngần ngừ:

- Ủ thì cũng được. Nhưng còn ba con heo ở nhà, ai cho nó ăn?

- Ồi hơi sức nào lo. Em mầy cả đàn cả lũ đó chẳng lẽ tụi nó để cho heo chết đói hay sao mà sợ!

- Nhưng tui còn mắc xắt chuối để sẵn cho heo ăn nữa...

Năm Sún mau miệng đánh tan sự thắc mắc ấy:

- Để đó tao bao hết! Chiều dìa mầy cứ để nguyên đó cho tao. Hai ba cây chuối gì tao cũng lãnh hết.

Rồi nó day qua Tư Cầu:

- À anh Tư, chút nữa ra thăm hầm coi có được con cá lóc nào bự bự hong. Tụi mình đem lên đắp đất nướng trui làm một bữa no nê coi!

Tư Cầu cười:

- Được rồi!... Mà mới ăn chè còn tới cổ họng đó lại đã đòi ăn nữa, bụng dạ đâu mà chứa cho hết hả mậy!

Năm Sún cười hề hề:

- Thì người ta nói một chút nữa chớ bộ liền bây giờ sao! À bữa nào có gài được quốc cho tui một con nghen anh Tư!
- Được rồi... Thiệt tao cũng chạy mầy luôn! Thôi tao đi ngả lưng một chút đây. Ăn chè no rồi gặp thứ gió hiu hiu này thiệt nhướng mắt hết nổi!
- Tui cũng vậy!

Rồi nó kêu con Bông:

- Ở lợi chơi nghen Bông! Chiều mình quá giang anh Tư đây dìa luôn phải khỏe ru hông!

Phấn nghe vậy cũng chêm thêm:

- Lâu lâu ra chơi một bữa thì gấp gì mà dìa vậy!

Con Bông do dự một hồi rồi lột khăn đội trên đầu xuống.

- Ủ... thôi kệ ở chơi đợi xế xế trời dìa trồng cũng được... Cha, tui dìa trễ chắc bà già ở nhà chửi tắt bếp!

Thằng Năm Sún chen vô pha trò:

- Ồi mình không có trồng bả chửi mình có nghe đâu mà lo! Mà bả chửi mồm miệng rồi bả cũng nín chớ gì!

Con Bông háy dài một cái:

- Hứ, nói như vậy hết chuyện!

Đến đây, Phấn thấy cần phải chen vô:

- Thôi đi hai đứa bây!... Năm à, em đi lấy chiếc đệm dư bó dựng trong góc kìa, rồi đem ra trải phía bóng mát sau hè. Hai đứa bây ra trấn ở đó đi.

Thằng Năm Sún vừa dợm đi lấy đệm bỗng đứng sững lại hỏi vặn:

- Đuổi tụi tui ra sau hè để chỗ này cho hai ông bà hú hí với nhau chắc?

Phấn chưa kịp mở miệng trả lời thì Tư Cầu đã vọt nói:

- Vậy chớ sao mậy! Cái đó chú em mầy biết dư mà!

Năm Sún gục gặc đầu:

- Cha, nói nghe ngon lành quá ta!

Tư Cầu cười nói tiếp:

- Thì tụi tao ở trong này, hai đứa bây ở ngoài, đứa nào cặp nấy còn kêu trời kêu đất gì nữa mậy?

Tư Cầu vừa nói vừa liếc Phấn. Cô này đứng im mồm mỉm cười. Năm Sún nghe Tư Cầu nói vậy, kêu con Bông :

- Ê Bông! Mầy nghe anh Tư nói không? Ảnh bắt cặp tao với mầy đó.

Con Bông mắc cở nạt ngang:

- Đồ quỷ nà! Nói tầm bậy tầm bạ vậy mà nghe được.

Tư Cầu lại xía vô:

- Tầm phải chớ tầm bậy gì! Làm bộ mại hơi hoài! À Bông, năm nay mấy tuổi hả?

- Hồng biết!

Thằng Năm Sún nghe vậy trả lời:

- Tết này, nó mười bốn tuổi chớ phải ít ỏi gì sao!

Tư Cầu nhìn con Bông từ đầu đến chân:

- Hèn chi coi lớn xộn! ... Cái cỡ này muốn chồng hồi nào hồng biết đa!

Con Bông đỏ mặt chạy lại thụi liên hồi vào lưng anh ta:

- Ôn dịch vật anh này!... Lớn đầu mà nói bậy hoài hủ hê!

- Ý con này, bộ nó nói giỡn với nó sao chớ! Đây nè Bông, sang năm tao với chị Phấn cũng tính lấy nhau đó. Mấy với thằng Năm lo trước đi thì vừa.

- Thôi đi anh! Nói bá láp bá xàm hoài! Anh nói vậy, tui không thèm ra với thằng Sún đâu.

Tư Cầu làm bộ xuống nước:

- Thôi mà mắc cỡ gì hồng biết, ra ngoài đi em. Thì cũng như mình chơi cát nhà chòi rồi chia đứa làm vợ, đứa làm chồng vậy mà. Nhưng tao với chị Phấn, vợ chồng thiệt, còn hai đứa bậy vợ chồng giả...

Thằng Năm Sún lại xía vô:

- Cha khôn quá há! Anh thứ thiệt còn tui thứ giả há!

Tư Cầu nháy nháy nó và cười rộ.

Từ này giờ ngồi im trên nóp, Phấn đợi lúc này mới lên tiếng:

- Thôi Năm ơi, hơi sức đâu mà nghe anh hồng biết... Đem đệm ra hè trái đi em.

Rồi day qua con Bông, Phấn nói xuôi:

- Thằng Năm nó trái sẵn đệm đó, em ra ngoài nghỉ lưng một chút chớ tội tình gì mà cứ đứng như trời trồng hoài vậy... Qua cũng nằm ngủ một chút đây. Ra ngoài đi em.

Thằng Năm Sún vừa xách đệm đi ra sau hè vừa ngoắc con Bông:

- Ra đây Bông! Để hai ông bà ở trông người ta tù-ti tú-ti với nhau... Bộ mấy tính ở đây phá đám sao chớ!

Con Bông ngần ngừ... rồi bước theo sau:

- Ừa để tui ra ngoài ngồi chơi cho mát, cho có bạn với anh. Xế xế một chút dìu nghen!

- Ừ phải đa.

Đoạn hai đứa nó kéo nhau ra sau hè chòi...

x

x x

... Tư Cầu đến ngồi bên cạnh Phấn:

- Thì xong xuôi y như kế tụi mình bàn nhưng chưa biết màn sau thế nào...

Phấn cười nói:

- Thiệt hồi nãy nghe lỏm anh nói phách với thằng Năm Sún tức cười muốn bể bụng!

Tư Cầu xén lên:

- Ấy, thì người ta cũng học mót ở sách của em đó.

- Học cái khiêu gió chớ học gì kỳ vậy! Anh thiệt còn hơn quỉ...

Tư Cầu xích lại ôm siết lấy cô ta:

- Thôi chớ bộ tính ngồi nói chuyện khan hoài sao!... Tụi mình phải đi trước chớ!

Phấn xô anh ta ra:

- Đồ mắc dịch nà! Kỳ quá!

- Đó coi lạ không! Con nầy thiệt rắc rồi, sao hồi trước hông làm ơn “kỳ” dùm một chút cho người ta nhờ.

Phấn véo bắp vế Tư Cầu một cái làm anh ta nhảy nhồm. Anh ta như tức giận chồm tới lấy hai tay xốc nách Phấn kèm ghệt xuống dưới nóp, kê miệng cắn một bên mép áo của cô ta rồi lắc đầu giựt mạnh hàng nút bóp...

Ở phía sau hè chòi thằng Năm Sún nghe rột rẹt ở bên trong vệt lom khom đi lại bên vách rờm. Một lát nó lại lom khom trở ra thì thầm với con Bông đang ngồi dựa ngửa trên đệm:

- Ê, hai ống bả ở trống cụp lặc dữ lắm nghen!

Con Bông nhướn mắt:

- Cụp lặc cái gì mà dữ!

- Thì mày vô trông ngó coi thì biết... Mà đi nhẹ nhẹ cho khéo hông thôi động ỗ hết nhen!

Con Bông ngần ngừ một hồi, ngó quanh ngó quất thấy đồng trống quanh hiu, trời trưa nắng đứng gió gây gây nóng, mùi cỏ rơm bốc dậy hơi hăng nồng... Nó lấy tay nắm hai vạt áo quạt quạt vài cái rồi thủng thỉnh đứng lên đi lại chỗ thẳng Năm Sún chỉ ban nãy. Con Bông nhìn một hồi rồi ngoe nguẩy bỏ chạy ra đến ngòi phịch xuống đệm và cúi gằm mặt xuống. Nó lại cầm lấy hai vạt áo quạt lia một hồi.

Thằng Năm Sún ngồi xích lại và lấy tay lắc vai nó hỏi:

- Mùi quá Bông há!

Con Bông hất tay nó xuống:

- Hứ, kỳ thấy mờ!

Nói xong, nó lại cúi gằm mặt xuống, một tay vói nhổ mấy cọng cỏ củ mọc sát dưới nền đất dễ khô... Năm Sún đưa tay chụp lấy bàn tay đó... mấy cọng cỏ từ từ được buông rơi xuống đất...

... Tư Cầu đã lên ra phía sau hè tự bao giờ. Anh ta mồm mỉm cười rồi làm bộ mặt nghiêm tăng hăng lên một tiếng thật to...

Con Bông và Năm Sún vội buông nhau ra... Tư Cầu đứng chống nạnh cười đắc ý, rồi gật gù nói trông:

- Cha, mùi tận mạng há!

Con Bông mắc cở, đỏ mặt tía tai đứng loay hoay một hồi rồi chạy vụt vô phía trong chòi, chỉ còn thằng Năm Sún đứng xớ rớ ở đó. Nó lên tiếng để đánh trống lảng:

-Thiệt anh làm người ta hết hồn... (rồi rụt rè tiếp theo)... mà anh làm gì ra... còn phá đám tui vậy anh Tư! Thiệt anh hết chỗ chơi rồi, chửi cha tui không giận chớ anh làm mừng đó... kệt quá mà!

Tư Cầu cười mũi:

- Vậy hả? Bây giờ mày mới biết tức hả? Vậy chớ hôm trước thằng nào đi phá đám tao đó chớ!

- Thì giỡn chơi một chút chớ phá đám cái gì mà anh nói.

Tư Cầu bước lại gần nó:

- Bây giờ mày nói nghe ngon ơ hà! Phải bữa hôm này làm giang làm phước mở miệng như vậy cho tao nhờ. Còn bày đặt đi méc, rồi ra nẹo tiền con Phấn nữa...

Năm Sún thấy Tư Cầu đi cái nước đó biết anh ta muốn trả đũa, nên bỏ nhỏ:

- Thôi mà, chuyện cũ rích đó nhắc làm gì không biết. Mà ai đi méc chớ. Bà bắn thẳng nào đi méc đó! Còn tui có đi nọ tiền, nọ bạc gì đâu mà anh đổ thừa. Chị Phấn chỉ thương tui, chỉ cho chớ tui có đòi hỏi hồi nào đâu!

- Thôi, thôi, mầy có đòi hay không thì mầy biết. Nhưng chuyện này hết rồi nghen bồ... (Nói đến đây, Tư Cầu nhìn thẳng vào mặt Năm Sún gần từng tiếng). Từ rày sắp lên mà mầy còn lằng chằng nữa tao về trông tao méc với tía mầy thì mầy thất hòng đa.

Thằng Năm Sún đâm tức:

- Cha, tính khôn quá tổ mẹ người ta há! Xúi biểu đã rồi bây giờ hăm méc người ta hả?... Mới có một chút xíu đó chớ phải nhiều nhỏi gì đâu...

- Một chút đó cũng đủ nứt dít rồi em à! Không phải một mình mầy thôi, mà còn con Bông nữa.

Đến đây, Tư Cầu thấy cần phải an ủi nó đôi chút:

- Nhưng tao nói vậy chớ cái thứ tao đâu có thêm chơi điệu đó mậy! Thôi bây giờ tao với mầy có bồ có bịch hết, tụi mình một phe, hổng có thằng nào được lộn xộn xỉa ra thọc vô chuyện của thằng khác nữa nghen mậy!

Năm Sún trả lời yếu xìu:

- Ừa... vậy cũng được. Mà anh chơi cái điệu này gác tui quá!

- Thôi bỏ qua hết... trời cũng hơi xế rồi, mầy với con Bông có dìa trông không, xuống xuống tao đưa dìa luôn thể.

Thằng Năm Sún “ừa” buông xụi một tiếng rồi ngoái cổ kêu con Bông :

- Đi dìa luôn đi Bông.

Con Bông chẳng nói chẳng rằng cúi đầu đi một mạch xuống mé giếng, bước xuống xuống ngồi trước.

Phấn chạy theo nói với:

- Bữa nào rảnh ra chơi nghen Bông!

- Ờ...

Con Bông trả lời trong hòng như vậy rồi không biết làm gì, nó lấy tay khuấy khuấy nước bên be xuống. Tư Cầu và Năm Sún nối bước nhau nhảy xuống, rồi đưa mũi đưa lái cầm sào chống xuống đi...

x x

Trời sập tối, Tư Cầu ở trong nhà ra tới. Anh ta tấp xuồng ghé lại chòi Phấn rồi hồi hả đi lên. Phấn đang nằm tréo chân trên nóp nghe động ngoái cổ nhìn ra phía cửa chòi :

- Ủa sao ra sớm vậy anh Tư?

Tư Cầu cười đáp:

- Ủ, hồng biết sao bây giờ anh muốn ở riết trong này...

- Thôi đừng nói dóc tía non!

Tuy nói vậy, chớ Phấn cũng thấy sung sướng trong lòng. Tư Cầu nhìn ngọn đèn rồi hỏi:

- Ủa bữa nay có dầu đốt rồi hả?

- Ờ, mới dìu lấy hồi sáng, rồi tiện thể mua đường nấu chè ăn hồi trưa đó mà.

Nhìn cây đèn chực vụt, Tư Cầu bắt nhớ đến cây rọi mù-u đêm nào, và tự nhiên anh ta mỉm cười...

Phấn chợt hỏi:

- Sao cái chuyện hồi trưa có ăn thua gì không ?

Tư Cầu cười hả hê:

- Đừng có lo! Từ rày sắp lên mình nắm chắc nó rồi, ông nội nó bây giờ cũng không dám hó hé một lời nữa.

Phấn ngồi suy nghĩ một chập rồi nói:

-Kể như vậy cũng êm một bề rồi, nhưng chuyện của hai đứa mình còn chông chênh quá anh Tư à!

Tư Cầu ngạc nhiên hỏi:

- Sao!... Cái gì nữa đó? Êm rồi mà!

Phấn xì một tiếng:

- Êm, êm! Không có thằng Năm Sún này thì rồi còn thằng Năm Sún khác. Lâu ngày chầy tháng thế nào mà không có thằng khác, con khác biết được. Anh thiệt không biết lo xa cái gì hết ráo!

Tư Cầu bị Phấn “xạc” một hơi nên ngồi lặng thinh. Phấn nói tiếp:

- Mà đâu phải chỉ có cái chuyện Năm Sún, Năm Sún không thôi đâu... hai đứa mình gần gũi nhau tháng này qua tháng nọ thế nào cũng có bận ... có chuyện.

Tư Cầu nhướng mắt hỏi:

- Chuyện gì nữa?... Hồng biết sao hể mở miệng ra là có chuyện, có chuyện hoài hủ vậy hả?

- Hồng biết cái gì hết thì để cho người ta nói. Làm bộ tài khôn xía vô hoài! Còn chuyện gì nữa, tụi mình lẹo tẹo với nhau riết rồi cũng có ngày dính chớ bộ chơi sao!

Tư Cầu quay đầu lại:

- Dính cái gì?

Phấn thở dài chán nản:

- Còn dính cái gì nữa... Người ta nói vậy mà cũng hồng biết. Thiệt nhiều lúc thấy rầu anh quá! Bộ anh không lo có ngày... không lo em... mang bụng hả?

Tư Cầu nhảy nhồm:

- Mang bụng gì?

- Còn mang bụng gì nữa? Rủi em... có chữa rồi làm sao?

Tư Cầu hỏi dồn:

- Bộ có rồi hả? Bậy nà, mới có chút... mà có gì ngang xương vậy?

Phấn bắt tức cười:

- Còn một chút xíu gì nữa! Tối chừng nó có, nửa chút bây giờ cũng có chớ đừng nói thứ... làm hà rầm như tụi mình.

Tư Cầu vẫn không yên tâm:

- Sao? Thì nói phứt ra coi có hay không, chớ cái gì mà lằng nhằng ai hiểu nổi.

Phấn làm bộ xằng giọng:

- Chưa có, chưa có! Cha, như vậy chắc anh chịu lắm à! Chưa có, chớ không phải hồng có ghen!

Tư Cầu thở “khì” ra một tiếng:

- Vậy mà làm người ta hết hồn hết vía.

- Khoan mừng đã! Em nói chưa có vì hồng biết... nó đã có hay chưa. Có, tới... kỳ rồi mới biết... Mà em hỏi dò người lớn, họ nói em lo quá anh à!

Tư Cầu làm bộ tỉnh:

- Lo cái gì mà lo hồng biết!

- Nói như anh vậy hết chuyện! Rủi nó có bất tử rồi thì có nước độn thổ.

Về trong xóm nghe nói có gà gáy tối, chắc có đứa chữa hoang quá anh à!

- Ồi hơi sức đâu mà đi tin mấy con gà! Mà nếu gà gáy tối con gái có chưa hoang, thì chắc là đứa nào đó, chứ bộ em sao?

- Hay dữ hôn! Cả xóm chỉ có tụi mình lộn xộn đây chứ còn đứa nào nữa!

Tư Cầu ngồi làm thinh một hồi rồi ngấp ngừng lên tiếng:

- Ồi, hơi sức nào em lo bá vợ vậy! Đâu có chắc gì... dính đâu mà sợ.

Phấn nói lẫy:

- Ừ thì hồng lo, hồng lo! Để đến chừng cái bụng thè lè ra rồi mới lo hả?

Tư Cầu chắc lưỡi:

- Chớ bây giờ tính cái gì nè?

Phấn chỉ cười nhạt. Tư Cầu nhăn nhó:

- Thì em tính làm sao, em nói cho anh nghe coi.

Phấn ngồi tẩn mẩn bẻ từ móng tay kêu răng rắc như không có việc gì xảy ra hết. Tư Cầu bức bối, vò đầu bứt tóc, nện gót chân thỉnh thoảng dưới đất rồi đứng dậy bỏ ra về. Nhưng đi được vài bước, không biết nghĩ sao, anh ta quay trở lại đến ngồi gần bên Phấn năn nỉ:

- Thôi mà, có cái gì thì em nói chứ cứ nín thinh như vậy ai biết đâu mà rờ!

Một hồi lâu, Phấn mới hé miệng buông xõng một câu:

- Sao hồng giỏi dĩa đi, còn vác cái mặt trở lại làm gì đó!

- Người ta chịu thua rồi mà cứ làm tới hoài! Em còn tính gì hả em?

- Anh có thèm nghe đâu mà tính với toán!

Tư Cầu kê lổ tai nhủi nhủi vào miệng nó, rồi nói:

- Thì nghe, nghe đây! Làm ơn nói dùm một cái coi Bà Cố, Bà Hồng!

Phấn hết giận, mỉm cười gạt Tư Cầu ra:

- Giỏi lí lắc hoài!... Đây, anh nghe em nói nè: rui mai một gì đây em có ghen rồi làm sao?

Tuy này giờ xấu mình xấu mấy vì vấn đề “thai ghen” đó, mà nghe Phấn hỏi lại như vậy, Tư Cầu cũng đâm bức:

- Thì em định thế nào anh theo thế này mà!

- Coi nói vậy sao được! Cái việc này là cái việc thành vợ thành chồng luôn cả hai đứa mình mà một mình em lo làm sao được.

Tư Cầu sừng sốt:

- Ừa cái gì mà thành vợ thành chồng vô đó nữa! Mới nói chuyện bầu bụng đây chưa xong, bây giờ còn xen thêm chuyện vợ chồng nữa. Cha,

sao nôn quá vậy Phấn?

Phấn chồm tới nói:

- Cũng cái giọng đó nữa hả? Chớ bộ anh tính hai đứa cứ ôm nhau ngủ đồng ngủ bụi, ngủ lén, ngủ lút như vậy hoài phải không?... Rồi tới chừng tui có bụng, tui kiểm kệt hốc nào đó để chui vô đẻ như chó như heo vậy phải không? Còn anh, đến chừng đó anh tính phui đít đi chắc? Thiệt mà, cái thứ đàn ông bạc tình lắm mà!

Nói tới đó, Phấn sụt sịt khóc. Tư Cầu lính quỳnh nắm lấy tay cô ta vỗ về:

- Cái gì đâu mà em khóc! Thì chuyện đâu còn đó, bây giờ em biểu sao anh cũng nghe hết. Thiệt em nghĩ oan cho anh quá mà!

Phấn kéo vạt áo lên lau nước mắt:

- Tánh anh thì cứ vậy hoài! Phải nói hết hơi hết sức rồi anh mới chịu nghe.

Tư Cầu cười mỉm:

- Thì em cũng biết rõ tánh anh kỳ cục như vậy, hơi sức đâu em giận!...

Sao em tính cái việc của tui mình như thế nào?

Phấn xịt mũi xong, rồi đáp:

- Bây giờ mình phải phòng xa, anh Tư à! Cái việc phá đám của thằng Năm Sún thiệt ra đâu có ăn nhằm gì; ở đời, mình còn gặp bao nhiêu chuyện rắc rối hơn đó nhiều nữa. Bởi vậy, mình phải lo trước và lo gộp luôn một cái cho nó êm hoài đi.

Tư Cầu cũng đưa hơi theo:

- Ủ, Ø phải đa!

- Vì vậy em tính nói với anh tốt hơn hết là anh về nói với hai bác trong nhà qua hỏi cưới em cho anh đi là xong chuyện...

Tư Cầu nhích người, lạc giọng hỏi:

- Cưới hả?

- Thì thương yêu nhau rồi đi tới chỗ cưới nhau cho thành vợ thành chồng, chớ bộ anh tính tui mình cứ mèo chuột bậy bạ với nhau như vậy cả đời được sao?

Tư Cầu gượng chống chế:

- Nhưng để... thùng thỉnh mình cưới hổng được sao em?

Phấn hơi bực trong mình, nhưng cũng ráng nói dịu:

- Nếu hai đứa mình chỉ thương yêu nhau trơn khơi khơi vậy thôi, thì để thùng thảng đến năm nào cũng được, đằng này tụi mình đã tăng tụi với nhau rồi thì để lâu... kệt lắm anh à!

Tư Cầu ngần ngừ:

- Ờ, tính như vậy cũng phải, nhưng ngặt tía anh, ông khó dàn trời mây, hổng biết ông chịu hông!

- Thì có ông nào mà dễ! Nhưng mình cũng phải nói càn đi chớ!... Hay anh sợ bác không cho thì anh cứ nói đại là anh đã... ở với em có bầu rồi...

Tư Cầu giãy nảy:

- Ý hổng được đâu! Nói điếu đó ông dám mần thật lắm chớ không phải chơi đa!

- Bất quá ông chửi mắng hay nện sơ sơ vậy, chớ hổng lẽ ông neo nước sao mà anh sợ!

- Em đừng nói vậy hổng nên! Anh dư biết tánh ông mà!

Phấn cau mặt:

- Cái gì cũng không được hết, bộ anh tính buông xuôi nữa phải hông?

Tư Cầu chắc lưỡi:

- Hổng phải vậy đâu mà! Thế nào rồi đây để hườn hườn anh sẽ nói với ông.

- Chuyện gấp như trời mà anh cứ hườn hườn hoài hủy như vậy rồi tính làm sao cho được đây nè!

Tư Cầu hấp tấp nói:

- Được rồi để anh nói liền với ông. Còn phần má anh thì dễ lắm...

- Vậy coi phải được hông!

Tư Cầu lắc đầu:

- Được hay không gì để sau này rồi biết, chớ anh tính hổng êm em à!

- Cái gì đó nữa hả?

- Còn có nhiều cái khó nữa chớ phải trơn tru như em tưởng sao?

Phấn buông thông:

- Có chuyện hoài! Vậy chớ cái gì đó nữa?

- Anh Ba anh, ảnh lớn chồng ngồng đó mà chưa có vợ, còn anh là phận em của ảnh, anh lấy vợ trước coi sao được?

- Cái gì mà hồng được. Trong làng mình thiếu gì người cưới vợ lấy chồng trước anh, trước chị của họ.

Tư Cầu ngập ngừng nói:

- Đã đành vậy rồi, nhưng... ông già anh ổng khó lắm, chứ không phải như người ta đâu?... Cái gì đối với người ta cũng dễ ợt hết, còn đối với mình thì... khó nuốt trôi lắm em à!

Phấn cự nự:

- Cái gì mà dễ với khó! Dễ hay khó cũng do anh tuốt hết. Anh mà cứ lôi thôi riết rồi cái gì cũng ăn trót hết. Em nói vậy để rồi coi trúng hết chứ không sai đâu?

Tư Cầu chống chế:

- Thì để rồi anh cũng ráng nói với ông già... Nhưng còn nhiều cái kẹt nữa chứ phải hết sao...

- Còn cái gì nữa hả?

- Còn cái chuyện tiền bạc nữa.

- Cái gì mà có tiền bạc xen vô nữa đó?

- Khó lắm em à, nhà anh mấy năm nay túng lắm. Ông già ổng tính cưới vợ cho anh Ba hồng nới tiền nữa. Đó em coi, như vậy thì tụi mình cũng chịu chết luôn... mà còn cái này nữa cũng kẹt lắm anh nói ra thì em đừng có phiềên ghen!

Phấn sốt ruột:

- Thì cái gì anh nói tuốt luốt ra hết coi có được hông!

Tư Cầu do dự:

- ... Bên anh thì nghèo mạt rệp, còn bên em thì bề gì cũng khá giả hơn... Bác gái ở bên cũng hơi... khó khó, bác chỉ có em là con gái, thế nào bác hồng làm eo làm sách này nọ... Như vậy bên anh chắc theo hồng kịp đâu.

Phấn cúi đầu ngẫm nghĩ một hồi rồi nói:

- Kể ra cái đó cũng hơi khó thiệt. Nhưng anh đừng có lo, em đã có cách lo liệu làm sao yên về mặt đó cho anh thì thôi. Còn anh, anh phải ráng lo phần bên anh đa ghen!

Tư Cầu quả quyết một cách... yếu xìu:

- Thì... ráng lo mà! Nhưng anh cũng nói trước rằng ông già anh ổng khó lắm, anh nhiều lúc xấu mình, xấu mấy với ổng chứ phải chơi đâu...

Huống hồ gì chuyện “động trời” nay... chắc ông làm thối anh quá!

x

x x

Nội cái chuyện “cưới xin” đó, Tư Cầu phải mất ăn mất ngủ đến ba ngày, mà vẫn chưa dám đi về trong nhà để thừa rõ đầu đuôi tự sự với tía nó... Phấn cũng phải hờn lầy, ngắt véo, làm tình làm tội anh ta đủ điều và đến nước, anh ta mới đánh liều bò về trong nhà...

Buổi chiều hôm đó, về đến nơi, Tư Cầu thấy tía anh ta còn ngồi bên mâm cơm. Anh ta tính đánh liều đến nói đại hết đầu đuôi câu chuyện của Phấn và mình, rồi có ra sao thì ra, chớ cứ nhấp nhứ như vậy hoài thật... khó chịu. Anh ta xúc lúa xong đem để dưới xuống rồi cứ cà rà đi lên đi xuống từ dưới bếp lên nhà trên mà mắt cứ lăm lét nhìn về phía tía anh ta như rình cơ hội thuận tiện để thừa chuyện.

Má anh ta thấy vậy hỏi:

- Sao mầy lấy đủ lúa thóc gì chưa mà đứng xơ rớ ở đó hoài vậy hà?

Tư Cầu trả lời buông thõng:

- Lấy đủ rồi!

- Coi kìa, lấy rồi sao không chịu về sớm trông nom ở trồng, chớ bộ mầy tính bỏ phế hết hả?

Tư Cầu ngập ngừng:

- Bữa nay con lo cho ba con vịt xong xuôi hết rồi nên ở trong này chơi lâu lâu một chút...

Má anh ta gạt ngang:

- Thôi đi mầy ! Tao chắc mầy có chuyện gì đây chớ chẳng không.

Chuyện gì đó hả?

Tư Cầu dợm bỏ đi lên nhà trên:

- Đâu, có chuyện gì đâu má!

Má anh ta kêu lại :

- Tao đẻ ra mầy mà tao hổng biết sao ! Tao đi guốc trong bụng mầy nữa... Chuyện gì đó mậy?

Tư Cầu lúng túng trả lời:

- Hổng có thiệt mà... mà có thì phần má cũng dễ...

Má anh ta ngạc nhiên hỏi lại:

- Phần tao cái gì mà dễ với khó đó hả?

Tư Cầu thở dài :

- Dạ bị rắc rối đó là con lo muốn chết đây nè...

- Đó, mầy coi tao nói đâu là có đó vậy hồi này mầy cứ chối leo lẻo ...

Chuyện gì đó hả?

Tư Cầu do dự một lát rồi nói :

- ... Dạ chuyện này là chuyện riêng, con tính nói với tía...

- Ý trời, sao đại quá vậy ! Mầy nói với tao trước để tao coi ra sao, chớ theo cái bộ điệu mầy này giờ tao dư biết là mầy... ngán ổng lắm. Vậy mà còn làm bộ dẫu quanh hoài!

Tư Cầu gãi đầu gãi tai :

- Dạ, cái chuyện này khó nói quá!

Má anh ta nói lấy :

- Ờ nếu mầy cứ nói «khó» thì thôi... Mầy giỏi lên nói thẳng với ổng đi!

- Dạ, bị nó kẹt... quá mà !

- Quỷ thần thiên địa ơi ! Thì mầy cứ nói huỵch tẹt ra cho tao nghe coi có được không ? Nếu mầy sợ ổng thì để tao còn liệu mà nói lợi với ổng. Mầy cũng lớn đại rồi chớ bộ nhỏ nhút gì đâu mà để tao phải năn nỉ hoài với mầy vậy hả?

Rồi thím Hai như nói một mình:

- Cái này thì kỳ quá... Hồng biết thẳng này nó muốn cái gì... Ờ, chắc phải rồi... (đến đây thím Hai kêu Tư Cầu)... có phải mầy mèo chuột với con nào phải không? Cái điệu bộ mầy như vậy là đúng y như vậy chớ không sai chạy đi đâu nữa.

Tư Cầu ngạc nhiên hỏi lại :

- Ủa, mà sao má biết tài vậy?

Thím Hai cười mũi:

- Hứ, tao để ra mầy mà tao hồng biết sao chớ! Vậy mầy mèo chuột với con nào đó hả?

Tư Cầu do dự một hồi rồi nói :

- Chuyện dĩ lỡ rồi, má cũng biết vậy, má đừng rầy con làm gì cho thêm mệt...

- Vậy tao hỏi mầy mèo chuột với ai hả?

- Dạ, phải mèo chuột không thôi thì con không lo...

Thím Hai hỏi sảng:

- Mà với con nào đó hả ?
- Dạ, với con... con này thì má cũng biết rồi...
- Coi kìa, con nào mà tao biết rồi hả thằng chúa ôn kia?
- Dạ... con Phấn bên bác Bảy đó, má hông biết sao.

Thím Hai đội ngược người ra:

- Ý trời, bộ mầy hết chuyện chơi rồi sao chứ? Con nhà người ta như vậy mà sao mầy dám rở tới hả?
- Thì nó cũng như mình chứ bộ con rồ con phụng, con quan con quyền gì mà mình rở tới hông được má!
- Hứ, đến nước này mà mầy còn nói giỏi cái lỗ miệng. Con người ta là con nhà có gia thế, bề gì cũng thóc lúa đầy bồ, quần áo phủ phê, tiền bạc rủng rinh, chứ bộ như nhà mình vậy sao?

Tư Cầu còn ráng cãi bướng:

- Thì nó cũng đi chăn vịt trong đồng như con vậy chứ bộ hơn gì sao?
- Mầy sao ngu quá, hông biết thì hỏi tao nói cho mà nghe: con Phấn nó chăn vịt là để kiếm thêm vốn riêng vốn tư của nó. Chứ mầy không thấy nó có tiền riêng để cho bạc lúa góp đó sao?

Tư Cầu chưa chịu thua:

- Con cũng biết vậy chứ sao không. Con có nói với nó như vậy rồi chứ! Nhưng đâu có sao má... Tụi con thương nhau thiệt mà!

Nghe con trai nói vậy, thím Hai như sực nhớ điều gì, hấp tấp hỏi:

- Mà hai đứa bây có... gì chưa? Tao chắc là chỉ mới... đá bóng đá gió vậy thôi phải không hả Cầu?

Tư Cầu ấp úng:

- Dạ... thì cũng có...

Thím Hai hỏi dồn tới:

- Có, mà có cái gì?
- Dạ, tụi con thương nhau thiệt...

Thím Hai nổi dóa:

- Mầy thương hay không, thiệt hay giả thì thầy kệ thằng cha mầy... Tao hỏi tụi bây đã... lẹo tẹo gì với nhau chưa? Mầy làm ơn làm phước nói cho tao nghe coi Cầu.

Tư Cầu vận mình, vận mấy một hồi rồi trả lời:

- Dạ, thì cũng có... chút đỉnh...

Thím Hai châm bẩm:

- Chút đỉnh... là làm sao hả?

Tư Cầu trả lời vòng vo:

- Dạ, thì má cũng biết, tụi con thương yêu nhau cũng mới ràng ràng đây nè... Tụi con thương yêu nhau như vợ với chồng thì cái việc... tăng tụi ăn nằm với nhau... má nghĩ lại mà coi... làm sao tránh khỏi. Bởi vậy...

Thím Hai chận ngang:

- Nghĩ cái thằng tía mày ở trên kia chớ nghĩ ! Mà... có rồi hả?

Tư Cầu thở dài, thú nhận:

- Dạ... có rồi, dạ thiệt...

Thím Hai « hứ » một tiếng rồi rên rĩ:

- Trời đất, thánh thần ngó xuống mà coi đây nè ! Con cái gì nuôi cho nó lớn chần dần như vậy rồi nó không kể gì đến cha mẹ hết nè Trời ! Ờ thì thôi, tao hổng dám nói nữa, mày muốn tự tung tự hoành gì đó thì làm đi!

Tư Cầu năn nỉ:

- Má giận má nói vậy chớ tự nãy giờ con còn nán lợi đây là để cho tía má hay, chớ bộ con dám dấu êm sao...

- Hứ, còn dấu với diêm gì nữa... Mày làm tây quây ra rồi mày mới cho thằng cha già với con mẹ già này hay hả? Sao mày không đợi...

Nói đến đó, thím Hai như chợt nghĩ đến điều gì, thím nhìn chăm chăm vào mặt Tư Cầu hỏi:

- Bộ nó có ghen rồi hả?

Tư Cầu lắc đầu lia lịa:

- Dạ không, chưa đâu...

- Sao mày biết là không?

- Dạ thì nó nói vậy mình hay vậy... Nhưng nó nói thế nào rồi cũng có.

- Yù trời, sao lại thế nào rồi cũng có?

- Thì nó nói với con vậy, con biết vậy, chớ thiệt tình con cũng không rành lắm... Và cũng vì vậy mà nó hối thúc con dĩa trong này để nói với tía má tính cho rồi cái chuyện vợ chồng của tụi con, chớ sợ để lâu ngày chầy tháng nó... tùm lum lên thì nguy lắm má à!

Thím Hai nhổ mạnh bã trầu:

- Đó, mây thấy không, ai biểu mây làm ầu rồi tía mây hay được thế nào ông cũng cho mây nát xương!

Tư Cầu đành hạ giọng năn nỉ:

- Thôi bề gì cũng lỡ rồi má à! Trời xui khiến cho con và con Phấn thương nhau thì bây giờ phải tính sao cho êm thấm... chắc má coi con Phấn cũng được chớ hả má?

Thím Hai hơi dịu giọng:

- Ủ, con nhỏ coi cũng được!

Tư Cầu bực theo:

- Con biết thế nào má cũng ưng ý mà!

Thím Hai thở dài:

- Tao thì đối với con cái đứa nào cũng vậy, tao cũng muốn cho tụi bây sớm nên vợ nên chồng hết thấy... Nhưng ngặt nỗi, nhà mình mấy năm nay chật vật lắm nên đành bóp bụng chịu. Đó mây coi, riêng cho anh Ba mây, tía mây với tao cũng chấm sẵn mấy đám rồi nhưng rốt cuộc rồi cũng để trôi luôn... mình không làm sao đủ tiền để cho đồ cho đặc đàn ông gái và làm đám cưới được... ý là toàn những chỗ quen biết nhiều nên người ta cũng hiểu tình cảnh nhà mình và chỉ đòi cho đủ lễ một chút thôi, vậy mà tao với tía mây cũng để cho trôi luôn...

Nghे thím Hai nói một thôi một hồi như vậy, Tư Cầu rầu rầu nét mặt:

- Vậy mình còn bày đặt đám cưới, đám hỏi làm gì cho nó thêm rắc rối vậy hả má?

- Cái thằng này nói như vậy mà nó nghe được chớ! Cái gì cũng phải có lẽ có nghi của nó! Chớ bộ mây nói hể trai gái thương nhau rồi cứ dặt càn dặt đại dìa nhà như chó tháng Bảy vậy hả?... Mây nói cái điệu đó tía mây ông nghe được ông chửi cho thụt sình đa!

Với lại tía mây cũng ngặt lắm, đã nghèo mạt rệp mà cái gì ông cũng không muốn chịu thua ai hết. Bị vậy mà mấy lần hỏi vợ cho anh Ba mây cũng đều ăn trét hết, bây giờ lại tới chuyện của mây nữa, thiệt tao hết biết tính làm sao!

Tư Cầu thở than:

- Nếu vậy thì chuyện của con với con Phấn cũng ăn trôi luôn sao hả má!

Thím Hai khuyên lơn:

- Thôi Cầu à, mầy cũng còn nhỏ chớ bộ già xòm gì mà phải sợ ể vợ... không được con này thì để thùng thảng má chấm chỗ khác cho... thiếu gì chớ hết đâu mà sợ.

- Nhưng con với con Phấn thương nhau mà má! Nó có nói với con: bên nhà mình đừng lo gì cái khoản đám cưới đám hỏi hết. Chỉ làm cho lấy có vậy thôi...

Thím Hai chận ngang:

- Nó nói vậy sao mà mầy tin được hông biết... Mà làm lấy có sao được, tía của mầy ổng đâu có chịu vậy. Còn có bà con bên nội bên ngoại, hàng xóm láng giềng nữa chớ!

- Sao kỳ vậy má! Cưới vợ là cưới vợ cho con chớ bộ cưới cho cô bác, bà con hàng xóm sao mà mình phải lo như vậy.

Thím Hai « xì » một tiếng:

- Nói như mầy vậy thì hết chuyện rồi... Bộ mầy ở một mình mầy được chớ hông cần bà con lối xóm gì hết sao?... Mầy mà nói cái điệu đó thì già đời mầy chẵn vệt ở giữa đồng đó mầy à!

- Con đâu có ngán cái chuyện đó má! Nhưng kẹt một cái là con lỡ thương con Phấn thiệt rồi...

- Thì nếu «lỡ thương» thì mầy phải ráng lo... Mà bày đặt thương với yêu gì hông biết... Thiệt đời bây giờ con nít thành tinh thành quỷ hết... mầy coi tao với tía mầy hồi đó có thương yêu nhau gì đâu mà cũng ở với nhau hai ba chục năm trời nay...

Nói tới đó, thím Hai có vẻ cảm động. Thấy vậy, Tư Cầu «tấn công» thêm:

- Làm sao má cũng ráng lo dùm con cho sớm sớm chớ để lâu ngày rủi con Phấn có xảy ra điều gì thì khó lòng lắm má à! Má lên nói liền bây giờ được không má! Chớ con Phấn nó hồi thúc con mấy bữa rày thiếu điều ê mình ê mầy hết!

- Thì mầy muôn gấp, mầy vô tròng nói đại với nó là mầy đã nói với tía mầy rồi và ổng hông chịu...

Tư Cầu dấy nẩy:

- Ý hông được đâu, con này nó khôn lắm. Con dẫu với nó hông nổi đâu!

Thím Hai thấy bộ điệu Tư Cầu như vậy cũng bắt phì cười:

- Cái mừng này thì Trời cản bây giờ mây cũng bị cản xỏ mũi. Để tao nói rồi mây coi có hông!

Tư Cầu chống chế:

- Má nói vậy chứ con đâu có nổi tề quá.

- Thế để rồi coi, tao lớn từng tuổi này mà tao hông biết sao mây! Thôi mây về trông đi, có cái gì tao kêu em mây nó vô cho hay sau...

Thím Hai khẽ thở dài nhìn Tư Cầu lên đi ra cửa sau để lấy xuồng...

... Tư Cầu nhổ sào chống xuồng đi chậm chậm về trong chòi.

Bầy đom đóm nhấp nháy trên hàng bần dọc theo mé rạch như những chòm sao bị vướng trên cành cây. Ánh sáng của những con đom đóm đó lập lờ trong đêm như những tia hy vọng sáng lên rồi lại tắt, và cứ thế mà sáng, tắt trong màn tối đen dày đặc của cuộc đời...

Tư Cầu tăng hăng mấy tiếng định bụng sẽ ca chơi vài câu vọng cổ « ruột » của mình. Nhưng sao hôm nay, giọng tiếng gì cũng đậm hơi hết làm anh ta không xuống tới nổi chữ «xề». Anh ta nghĩ tới Phấn và bỗng nhiên thấy mất hứng thú không muốn về gấp trong chòi như mọi khi. Anh ta ước gì con rạch này kéo dài vô tận để không bao giờ mình chống xuồng vào tới trong ngọn hết.

Về đến ngang chòi của Phấn, Tư Cầu tính đi êm luôn chứ không dám ghé lại, nhưng vô ích. Phấn ý chừng cũng nóng lòng về kết quả chuyến đi ban chiều của Tư Cầu nên khi nghe tiếng xuồng cộ rào rào vào mấy đám lục bình khi Tư Cầu chống lướt qua, vội vã chạy khỏi chòi hỏi lớn:

- Anh Tư mới dìa hả?

Biết không thoát được, Tư Cầu đành lên tiếng :

- Ừ.

Phấn hỏi dồn tới:

- Sao câu chuyện mình tính đó ra thế nào ?

Tư Cầu do dự một lát rồi đáp:

- Cũng... xập xụi vậy... Thôi để anh dìa bến chớ khuya rồi...

Phấn gắt lên:

- Anh ghé lại đây nói rõ đầu đuôi câu chuyện lại cho em nghe coi. Chớ cái gì mà lừng khừng như vậy, ông nội ai mà hiếu nổi!

Biết không thể tránh được, Tư Cầu chẳng nói chẳng rằng chống xuồng ghé vào.

Đến bờ, anh ta nhảy phóc lên rồi lúi thủi đi vào trong chòi, còn Phấn thì lúc thúc theo sau. Đến nơi, Tư Cầu ngồi phịch xuống chiếc nóp, thở dài sườn sượt.

Phấn ngồi xuống theo và hỏi liền:

- Bộ không êm hay sao mà em thấy anh buồn xo vậy?

Tư Cầu ưỡ oải lắc đầu:

- Êm thì cũng chưa êm, mà không thì cũng không phải là không... Thì như anh nói hồi nãy đó, việc gì nó cũng lừng khừng ở đó... Thiệt thấy ghét quá!

- Gì mà ghét hả cưng?

Tư Cầu lại lắc đầu:

- Nội có má anh không thôi mà còn muốn chết đây nè...

Phấn sốt ruột:

- Sao? Anh mới nói với bác gái không thôi hả?

- Ủa.

- Còn bác trai đâu? Sao anh hổng nói luôn một thể coi ra sao?

Tư Cầu dầy nẩy:

- Ý trời, nói luôn với ông để ông ăn thịt luôn anh chắc? Anh đoán đâu có đó mà bữa hôm em chịu tin... Ý là anh chưa nói với tía anh đó đa! Má anh cũng ngại bên má em lắm!

Phấn cúi đầu mím môi có vẻ suy nghĩ, đoạn nói:

- Thiệt tình thì cũng hơi khó đó, nhưng để em phải dìa trông dọ ý bà già xem sao.

- Ủ thì em cũng phải lo... dọn đường bên em đi, để xem coi nó có ăn khớp phần nào bên anh không... Sao anh lo hai bên treo ngoe với nhau hết em à!

Phấn làm thinh. Thấy vậy, Tư Cầu nói tiếp theo:

- Đã vậy bên anh còn kẹt cái chuyện anh Ba của anh chưa cưới vợ nữa. Tía anh ổng gắt về cái chuyện này lắm. Thiệt ông già ổng khó dàn trời mây, cái gì ổng cũng bắt phải răng rắc theo ổng hết, mà lại phải theo đúng y bon mới chết một cửa tứ chó!

Phấn nắm lấy tay Tư Cầu kéo để trong lòng mình rồi âu yếm nói:

- Thiệt em làm cho anh lo lắng xằng xéo véo chó phải chơi đâu... Hổng phải em vui sướng gì mà muốn vậy ngen anh!

- Biết rồi mà!

- Nhưng hông lo như vậy hông được anh à, anh hiểu bụng em chứ?

Tư Cầu cười và ôm lấy Phấn vuốt ve đôi vai tròn lẳn:

- Nếu hông hiểu làm sao thương mình được. Nhưng em cũng phải ráng dìu nói trước với bác gái đi em... Nếu bác gái mà sẵn lòng đôi chút thì tụi mình cũng đỡ khổ lắm, vì chẳng lẽ bên đàn gái người ta dễ mà ba anh ổng đành làm khó sao. ổng ngán cái chuyện nghèo giàu đó mà, chắc em cũng biết chứ!

- Nghèo giàu cái con khỉ gì hông biết.

- Đã đành rằng vậy, nhưng bề gì bên em cũng dư dả, còn bên anh mấy năm nay ạch đụi quá em à... Mần ăn thất bại hoài nên ông già ổng hay nổi khùng lắm! Em nhớ về nói với bác gái nghe ! (và Tư Cầu cười nói tiếp theo) Bây giờ đến phiên anh hỏi em đó!

Phấn nhỏng nhảnh ngả đầu lên vai anh ta rồi nói:

- Cha, giỏi quá há! Anh hông hỏi bây giờ người ta cũng phải lo, chứ bộ như anh...

- Bộ như anh là sao?

-... Bộ như anh thấy ghét quá!

Vừa nói, Phấn vừa cắn vào vai Tư Cầu và ôm riết lấy anh ta... Tư Cầu khẽ xô cô ta đang ra và làm mặt nghiêm:

- Để yên mình còn bàn tính chứ! Chờ công việc xong xuôi rồi em muốn lu bù gì thì anh cũng chịu, chứ bây giờ còn... dăng dăng đề đề như vậy mà vui sướng gì nổi... Em làm cái gì mà nôn quá vậy!

Phấn mắc cỡ vì lỡ bộ nên nhào xô tới véo nó một cái đầu gối rồi nhấc «yêu»:

- Ôn dịch vật anh !... Đồ quỷ đồ ma gì nói chuyện nghe phát ghét...

Rồi cô lên giọng... hăm he:

- Ờ... anh hông muốn hén! Được rồi để nữa đứa nào chàng ràng vào tui thì tui đập ra à nghe!

Tư Cầu cười lớn:

- Ờ để coi hông biết đứa nào đập đứa nào đa!

Phấn ưỡn ngực ngồi chống hai tay ra phía sau lưng nhìn Tư Cầu bằng một cặp mắt vô cùng khiêu khích, rồi cô gục gặc đầu hỏi Tư Cầu qua kẽ răng:

- Thiệt như vậy hả?

Đoạn không đợi Tư Cầu trả lời, cô ngồi xổm dậy vói tay bưng cây đèn ống khói trứng vịt... và vừa nhìn xéo Tư Cầu vừa kê miệng vào gần đầu ống khói thổi nhẹ nhẹ...

Ngọn đèn nhỏ chao đi chao lại mấy cái rồi tắt phụt...

x

x x

Sáng hôm sau, sau khi lừa vịt cho ăn xong xả, Phấn lấy xuồng đi về trong nhà.

Phấn về tới nơi thì thấy bác Bảy má của cô ta nằm trên bộ ván trong, đắp mền trùm kín mít.

Cô đến gần khẽ giở một bên mép mền lên và hỏi:

- Bữa nay má có thấy trong mình có bớt chút nào hông má!

Bác Bảy cựa mình mở mắt ra hỏi:

- Mà về đó hả Phấn?

- Dạ... Má có uống thêm thuốc của ông thầy Năm hông má?

Bác Bảy thở dài:

- Tự hôm nay uống hà rầm đó mà chẳng thấy ăn thua gì hết... Cả đêm con mắt cứ mở trao tráo... mấy ngày rày tao có nuốt được miếng cơm miếng cháo nào đâu!

- Sao má hổng nói với chị Hai mua một hộp sữa con chim về uống hả má!

- Nó có mua rồi đó, nhưng tao cũng ráng uống chút chút thôi, mầy coi tự thuở giờ tao có quen uống thứ đó đâu.

- Má cũng ráng uống chứ má bỏ cơm bỏ hết thì chịu sao nổi... Má à, hay con biểu thằng Tư (em của Phấn) ra ngoài coi chừng vịt đỡ ít bữa để con ở nhà trong này chăm lo săn sóc cho má, chứ lóng rày chị Hai mang bầu lớn xộn rồi, để chỉ nghỉ ngơi chút đỉnh chứ!

Bác Bảy “xì” một tiếng:

- Mầy nói cái đó mới dốt đa! Thứ để con so mà không chịu nhúc nhích cục cựa cứ ăn rồi ngủ tới chừng để mới rặn đứt ruột!... Mà mầy coi ở trong này, ngày chí tối nó cũng chỉ lạo xạo ba cái cơm nước chứ có già gạo, xay lúa gì đâu mà sợ nặng nhọc. Sắn đây tao mới nói luôn, anh Hai

của mây cứ đội nó lên hoài cho nên nó được mọi làm tới, nhong nha nhong nhảnh suốt ngày.

_ Má nói vậy chứ con thấy đâu đến nỗi quá tệ. Nhà mình cũng có kẻ ăn người làm đặng đặng đê đê ra đó thì chị Hai chỉ cũng... rảnh rang đôi chút thiệt...

_ Rảnh rang thì rảnh rang chứ nó cũng phải biết cái gì nó cũng không ngờ hết! Cái gì cũng phải có tao ngó, tao dòm ráo trội, hể tao xênh ra một chút thì nó bỏ mứa hết... Còn mây nữa... năm nay mây cũng lớn chồng ngồng đó mà tao coi cũng không ra tích sự gì hết... Chẳng lẽ tao sống đời để lo cho tụi bây sao!

- Chớ má biểu con làm gì nữa bây giờ? Nội cái chuyện theo ba con vịt cũng đủ hực hơi rồi... má coi những đứa cỡ như con và khá giả như nhà mình, có đứa nào ở biệt suốt tháng ngoài đồng. Đừng nói gì đến chuyện giăng nằng dầm mưa chi cho mắc công, má coi có đứa nào mần cái gì động đến ngón tay hông?

- Vậy nên tụi nó mới hư thói cả lũ!... Mà tao có bắt mày phơi nắng phơi mưa hồi nào không mà mày nói cái giọng đó hả? Mày ham kiếm thêm tiền để riêng thì mày ráng chịu, chứ tao có dính tới đồng bạc cắc nào không chứ?

Nghe mẹ nói như vậy, Phấn nín thinh.

Một hồi lâu sau, Phấn mới tìm cách nói lảng ra:

- Má à, má để con ở vài ba bữa trong này coi sóc cho má. Thằng Tư vô trông thể con trông nom ba con vịt cũng được chứ hông sao má à!

_ Nó mắc đi học chứ có rảnh rang gì đâu?

- Hổng có má à, mai mốt gì đây bãi trường, Tết tới rồi...

- Vậy hả?

- Dạ phải...

Bỗng bác Bảy thở dài nhìn con gái:

- Năm nay mây cũng lớn rồi, tao cũng tính lo kiếm chỗ nào tử tế để cho mây được yên nơi yên phận... nhưng khổ quá, hồi trong năm tới giờ tao cứ bị đau ốm rề rề hoài... Cứ năm một chỗ hoài như vậy có đi tới đâu được mà lo cho mây...

Nghe mẹ nói vậy, Phấn bồn chồn trong lòng, cô tính xen vô nói chuyện của mình và Tư Cầu nhưng lại sợ bị cự nự, nên đành chêm vô một câu để

đợi dịp thuận tiện:

- Má đau thì má nằm nghỉ cho khỏe. Còn cái chuyện đó thì để thủng thỉnh rồi má lo sau cũng được...

- Phấn à, má biết rõ trong mình má lắm... Bệnh già này thì dầu cho có thuốc tiên đi nữa cũng không ăn thua gì. Bởi vậy, hôm trước tao có mời bác Năm mấy qua, tao có nói đầu đuôi câu chuyện lại hết cho bác; nếu tao có bề gì thì nhờ bác lo liệu cho mây... Ba mây mất thì còn bác Năm mây là người lớn trong họ trong hàng, mình nhờ bác đứng ra lo thì cũng phải...

- Má sao cứ lo bao đồng hoài, bộ ai đau rồi cũng chết hết sao!

Bác Bảy không thèm chú ý đến câu nói của con mà lại nói tiếp:

- _ ... Tao nghĩ thôi chấm đại cái đám dưới Rạch Chiếc, cái thằng Tường con anh Hương Thân ở dưới coi bộ cũng hiền lành, nhà người ta cũng khá giả và lại được cái cũng gần gũi đây nữa... Mây được chỗ đó thì không phải cực khổ làm dâu làm con gì, mà ở dưới họ đã cho mai mối lên thúc hối liền mấy bận rồi. Bác Năm mây bác cũng chịu đám đó lắm. Tao để kỳ này họ lên tao nhận lời phứt cho rồi.

Phấn sốt ruột nói đại:

- Má để thủng thỉnh rồi tính chớ làm gì gấp vậy... Với lại con hổng chịu cái đám dưới Rạch Chiếc đâu!

Bác Bảy ráng lồm cồm ngồi dậy dựa vào vách:

- Sao mây hổng chịu? Bộ mây chê hả? Mây là bà chúa bà hoàng gì mà chê người ta hả?

Phấn cúi đầu ngập ngừng nói:

- Hổng phải con chê người ta.... nhưng con thấy hổng hợp má à!

Bác Bảy đập mạnh tay lên mặt chiếu:

- Trời thần ơi! Mây biết người ta ra sao hay không mà mây nói hợp hay không hợp?... Mà hợp hay không hợp có ăn nhằm gì hả? Hồi đó tao với ông già mây lấy nhau có ai nói hợp hay hổng hợp gì đâu, sao bây giờ mây lại rắc rối như vậy chớ!

- Nhưng con hổng thương người ta được...

Bác Bảy nhồm người tới:

- Sao mây biết mây hổng thương người ta được? Hổng thương rồi cười về ăn ở với nhau rồi thương sau chớ gì!... Tụi bây bây giờ bị ba cái tiểu

thuyết nó làm cho lậm quá mà!... Nói cho nghe bảnh cái lỗ miệng, chớ về ăn ở với nhau rồi ông nội ai cũng không cạy rút ra được! Mầy đừng nói cái điệu đó tao nghe không thông đâu!

Phấn xuống giọng năn nỉ:

- Con nói thiệt mà má! Má làm phước xét dùm con chớ con hồng ở với đám dưới Rạch Chiếc đâu má à...

- Sao lạ vậy cà! Ai cấm ai cản gì mầy hả? Mầy có thân thì mầy ráng lo, chớ không phải con mẹ già này sống đời mà lo cho mầy hoài ghen mậy!

Phấn do dự rồi nói:

- Con cũng biết vậy... nhưng con thừa với má có chỗ này người ta cũng thiệt thà làm ăn và ở gần khít bên mình...

- Ý trời, bây giờ để cho mầy chọn mầy lựa hả? Bộ mầy nói mầy khôn hơn tao, hơn bác Năm mầy nữa phải hông?

Rồi bác Bảy lại nói lấy:

- Được, mầy muốn tự tung tự hoành gì đó thì mầy làm, rồi đừng ngó đến mặt con già này nữa?

Phấn vội bào chữa:

- Con đâu dám nói vậy má... Vì vậy con mới đem... bàn với má để coi má tính ra sao.

- Bàn với tao cái gì mới được chớ! Tao đã lo đã liệu hụt hơi hết sức tìm cho có chỗ ăn ở biết điều để mầy được yên thân, mà mới nói ra là mầy gạt ngang rồi...

Đó công nuôi dưỡng cho mầy nên hình nên vóc rồi mầy trả ơn như vậy đó!

Thấy mẹ giận, mệt ngồi thở dốc, Phấn cũng bất nhẫn trong lòng. Cô đi rót một chén nước trà mang lại cho mẹ:

- Má uống một miếng cho khỏe trong mình má!

- Mầy đem thuốc độc cho tao uống đó chớ nước nôi gì!

Tuy nói lấy nhu thế, bác Bảy cũng lấy chén nước uống vài hớp.

Phấn đỡ lấy chén đặt xuống ván ngựa:

- Thôi má nằm nghỉ cho khỏe chớ hơi sức đâu mà ngồi hoài.

- Phải mầy muốn tao nghỉ khỏe thì mầy không bắt hiếu bắt mục như vậy... Mầy muốn tao nghỉ thở sớm thì có!

Phấn kéo gối đặt lại cho ngay ngắn, rồi đỡ bác Bảy nằm xuống:

- Má sao kỳ quá, con đã nói cái gì đâu mà má giận hồng biết!

- Vậy mà nó còn chối leo lẻo nữa chứ!

Phần lấy mền đắp lại cho mẹ và nói:

- Có cái gì đâu mà con chối! Thì tại con muốn thừa thiệt với má, chứ đáng lẽ con mần thình dẫu luôn cũng được chứ phải không sao!

Bác Bảy nhòm đầu dậy;

- Cái gì nữa đó? Mày nói thiệt là nói cái gì, còn dẫu cái gì hử con kia?

Phần tìm cách nói quanh:

- Con nói thiệt là hồi nãy con nói với má, con hồng chịu cái đám dưới Rạch Chiếc đó mà...

- Rồi sao nữa?

Phần ắp úng nói:

- Thì có sao đâu má!... Con nói với má để má rõ trước vậy mà... Để có cái gì má liệu má nói với người ta.

- Cho tao biết trước hả! Cái điệu này mày là bà nội tao chứ đâu phải là con!

- Má sao cứ vậy hoài! Thì má để cho con nói hết đầu đuôi, chứ hồi nãy con mới đụng tới là má gạt phứt đi thì làm sao con nói rõ...

Bác Bảy thở hắt ra rồi nói:

- Thì mày nói đại đi để tao nghe rồi tao chết cho vừa bụng mày!

- Thôi con hồng nói đâu!

- Mà tao biểu mày nói!

- Nói cái gì mà cứ mở miệng ra má cứ... cản hoài.

Bác Bảy thở dài, hạ thấp giọng:

- Thôi mày làm ơn làm phước có cái gì nói phứt cho tao nghe đi rồi còn để tao nằm nghỉ một chút, chứ cứ nói cù cựa với mày hoài thì có lúc đàm chận họng tao chết tốt!

Phần lấy ngón tay cào cào mấy cọng lát màu xanh đỏ trên chiếc chiếu bông và khẽ lên tiếng:

- Con đã nói với má là con không chịu cái đám dưới Rạch Chiếc... má à, gần mình đây cũng có chỗ người ta thiệt thà làm ăn... mà người ta cũng quý trọng mình lắm! Phải má chịu chỗ đó thì... tiện quá.

- Hừ, lấy chồng là lựa cho phải nơi phải lựa chứ cái gì mà tiện với hồng tiện ở trống hả? Mày có để cho tao lo cho hay không thì nói, chứ đừng

làm bộ tài khôn tài khéo với tao!

- Má để con nói hết coi chứ!... Con nói tiện là vì... là vì... thiệt ra... con cũng có ... quen biết với người ta.

Bác Bảy ngoái đầu lại:

- Thì đầu trên xóm dưới chỗ nào mà nhà mình hồng quen biết... Mà mầy nói quen biết làm sao hả?

Phấn cúi gầm mặt xuống ấp úng nói:

- Con nói quen biết là tại... thiệt ra là vì con...

- Mầy làm sao hả?

- ... Con thương người ta...

Bác Bảy tức mèn tung ra, ngồi phắt dậy:

- Sao? Mầy nói cái gì mầy nói lợi coi?

Phấn đáp một hơi:

- Con nói con thương người ta mà người ta cũng thương con nữa... con ưng cái chỗ này đến chết, con hồng lấy con ông Hương Thân dưới Rạch Chiếc đầu!

Bác Bảy rên rỉ:

- Trời cao đất thấp gì ngó xuống đây mà coi nè! (Rồi bác ngó về phía bàn thờ bác Bảy trai) - Ông ơi, có giỏi ông có linh thiêng ông dì coi con gái cưng của ông đây nè!... Phấn à ba mầy có nghe mầy nói như vậy ổng cũng phải đội mồ mà sống dậy nữa... Còn tao, mầy muốn giết tao sao Phấn!... Mầy làm ơn xuống bếp lấy con dao phay lên thọc cổ cho tao chết, tao còn mát thân, còn sung sướng hơn Phấn à!... Phải rồi mầy lựa lúc tao đang đau ốm rề rề như vậy để mầy trù ẻo cho tao chết sớm để mầy rảnh tay muốn lấy ai thì lấy cho vừa ý mầy mà!

Nghe bác Bảy nói giận nói hờn như vậy Phấn cũng đâm ra lính quính. Cô vừa tội nghiệp cho mẹ mà cũng vừa lo sợ cho công việc dự tính bất thành.

Nước mắt rưng rưng, Phấn nhìn mẹ van vỉ:

- Má có chửi mắng gì con thì con cũng chịu nhưng cái chuyện này của con thì nó đã... dĩ lỡ ra rồi...

Bác Bảy hỏi dồn :

- Mầy nói sao?

Phấn vịn vẹo mấy ngón tay rồi ngáp ngừng nói:

- Dạ... con đã lỡ thương người ta rồi...

Bác Bảy thở dài dựa lưng vào vách, nói trống không bằng một giọng vô cùng chán nản:

- Tao biết mà, thứ con gái lớn lên thả cho nó đi lu ầm như vậy hèn chi nó hư cũng phải... Chuyện này thiệt tao có chết cũng không nhắm mắt được!

Rồi bác lại hỏi:

__Mà mầy đã lỡ thương thằng nào hả? Xung quanh đây tao thấy có thằng nào sạch nước cản đâu mà mê người ta nhạy quá vậy?

- Dạ cũng gần đây má à...! Chắc má biết anh Tư con bác Hai...

- Mầy nói thằng Tư Cầu đó hả? Chèn đét ời, cái thằng lù khù như rắn mùng Năm đó mà mầy mê nó sao! Bộ thằng ôn dịch đó có bùa mê thuốc lú gì sao mà!

Phấn sốt sắng bình vực Tư Cầu:

- Má nói vậy chớ ảnh cũng... khôn ngoan lịch thiệp, giỏi lắm chớ! Bề ngoài coi như vậy chớ anh tốt bụng lắm! Con biết rõ lắm má à!

- Hừ, vậy mà mầy còn dám mở miệng bình nó nữa!... Thì mầy biết rõ lắm! Biết rõ cho nên mới tác tệ như vậy! Tao hỏi mầy: mọi khi mầy khôn ngoan như bà nội người ta vậy, sao bây giờ mầy u mê ám chướng gì mà lại mê cái thằng mắc toi đó hả?

- Má nói vậy chớ ảnh đâu có đến nỗi tệ gì...

- Ủ phải nó không tệ! Mầy có muốn cho con mẹ già mầy lọt tròng té nố không; thấy nó khôn, nó giỏi... thì mầy nói phứt cho rồi!... Mà nếu nó khôn nó ngoan thì nó là một thằng điểm thúi quuyến rũ mầy mà mầy cứ đâm đầu vô... Thứ đồ con gái đứng đường!

Phấn bị mẹ làm cho một hồi đâm ra tức, nhất là khi nghe má mình kêu Tư Cầu là “thằng điểm thúi”:

- Má nói như vậy là má không biết xét người chút nào! Mới hồi nãy mà má kêu người ta lù khù, bây giờ má nhieć người ta là điểm thúi... Anh Tư, thiệt ảnh... không rủ rê con gì hết, tại con thương ảnh nên ảnh mới... thương lại con chớ bộ ảnh rủ quên gì con sao mà má nói oan cho người ta như vậy!

Bác Bảy cười khẩy:

- Ở đây nói vậy tao mới biết! Bị đây nập nợn quá mà! Cái này cũng tại tao hết, tao thả lỏng đây quá... Thứ con cái như đây thiệt là con ranh con lộn gì đâu thai lên báo đời tao. Để đây ra để đẻ trứng gà, trứng vịt gì bán còn có lợi hơn. Tao phải dè như vậy, hồi đó tao bóp mũi đây chết phứt đi cho rảnh! Thứ đồ oan gia tương báo gì đâu hổng biết.

Phần làm thỉnh.

Thấy con không trả lời, bác Bảy càng nổi dóa thêm:

- Sao bây giờ đây á khẩu ngồi đó. Đây giỏi binh nó cái gì nữa thì nói đại đi!... Đây coi con mẹ già này đâu có trượng bằng nó! Đây giỏi thì đây cuốn gói theo nó luôn đi chớ bày đặt nói với tao làm gì cho mắc công.

- Đây phải con binh ảnh má!... Con chỉ nói thiệt hết ra cho má rõ vậy thôi... Má coi con có dám dấu diếm cái gì đâu! Cái gì con cũng thừa lại với má để coi má tính sao...

- Tao hổng tính cái gì hết trơn! Phải đây kể đến tao thì đây không bêu xấu tao như vậy!

Phần nhỏ nhẹ cự nự:

- Con làm gì mà má nói bêu xấu?

- Hử, đây không có làm gì hết! Chớ đây tính đi theo thẳng chết dầm đó không đủ xấu tông môn họ hàng sao hả?

- Má nói vậy sao được... người ta cũng là người làm ăn chớ bộ ăn trộm ăn cướp hay cùi phong què quặt gì mà má nói xấu!

Bác Bảy cười lạt:

- Đến nước này mà nó còn binh chớ!... Đây thử coi thẳng Tư Cầu đó có tới mắt cá thẳng con anh Hương Thân dưới Rạch Chiếc không chớ?

- Má so sánh như vậy sao được! Anh Tư ảnh nghèo thiệt, nhưng chắc má cũng nhận thấy từ trước tới giờ ảnh có tai tiếng gì trong bà con lối xóm đâu!... Người ta nghèo nhưng người ta là người thiệt thà làm ăn, như vậy cũng... quý rồi... Chớ má hạ nhục ảnh như vậy thì cũng tội nghiệp.

- Hừ tội nghiệp! Tội nghiệp thì đây rước người ta về mà thờ chớ nói với tao làm gì!

- Má cũng nói vậy hoài... Má nói má lo việc cưới hỏi cho con thì sẵn đó con nói luôn... Con lỡ thương anh Tư rồi, vậy má xét lại dùm con...

Bác Bảy nói lầy:

- Sao đây hổng đợi mang cái bụng chè lè ra rồi hẵng nói với tao...

Rồi như nhớ sức lại điều gì, bác Bảy vội hỏi, giọng hốt hoảng:

- Mà mày chỉ mới... thương nó vậy thôi chứ?

Phấn ngơ ngác:

- Dạ, thì con đã nói với má... con thương ảnh.

- Thì tao biết rồi! Nhưng nó có... thương... gì với mày không?

- Dạ... con thương ảnh, ảnh thương lại con... Hai đứa con thương nhau, nên con mới thưa lại với má...

Bác Bảy chắc lưỡi:

- Hai đứa bây thương nhau gì đó thì thầy kệ tụi bây! Tao hỏi là tao hỏi tụi bây có lộn xộn gì chưa? Thằng mắc ôn đó làm gì mày chưa? Mày làm ơn mày trả lời giùm tao coi!

- Dạ ảnh hiền khô đâu dám bắt ép gì con. Nhưng sở dĩ con nói với má là vì con quá thương ảnh, thương thiệt tình má à!

- Thôi đi bà nội! Mày đừng có giả mù sa mưa với tao... Tụi bây đừng tưởng lọt qua mắt con già này? Tao hỏi mày một lần chút: chứ tụi bây đã có... ăn ngủ gì với nhau chưa? Có hay không mày cứ nói phứt với tao một tiếng.

Nghe mẹ hỏi gắt như vậy, Phấn cúi đầu vâng vâng mép chiếu và ấp úng nói:

- Thì con đã nói với má, tụi con thương nhau cũng đã khá lâu rồi...

- Ý trời, sao mày hồng đợi vài ba năm nữa rồi mày hăng nói!... Cai điệu này thì hư hết rồi còn gì đâu! Vậy mà mày còn ráng vác cái mặt về đây nói bảnh với tao nữa chứ! Thứ đồ hư thân mất nết. Tao có dạy mày đứng đường như vậy không chứ!

Phấn còn ráng chống chế:

- Phải con hư thì con đâu có dìa nói lại với má đàn ông như vậy!

- Coi, nó nói vậy nghe sướng hông! Bộ mày nói mày ngủ với trai đã rồi mày dìa học cho tao hay là mày nết na lắm hả?... Đàn ông cái thằng cha mày chứ đàn ông!... Sao mày không đợi vác cái bụng như cái trống châu rồi dìa đây cho tao hay một thể? Mày nói như vậy cũng còn sớm lắm con à!

- Thiệt má nói sao kỳ quá... Bộ con đi theo tào kê làm đi làm điểm gì sao mà má kêu là hư là thú! Con mới thương người ta... có chút đỉnh mà thiếu điều má muốn la làng lên! Nói như má hể thương yêu nhau là hư,

thì thiên hạ là đồ bỏ hết chắc? Con biết má giận má nói vậy chớ thể nào má hổng xét lại...

Bác Bảy cướp lời:

- Thôi mầy đừng có ngựa nữa! Tao biết mầy khôn lắm mà! Thứ đồ đội quần người ta mà hổng biết mắc cỡ...

Rồi bác lại than thở:

- Thiệt nó sanh chứng như vậy, tui còn mặt mũi nào nói chuyện với bên đảng trai ở dưới Rạch Chiếc chớ!

Nghe vậy, Phấn lại cự nự:

- Sao má hay lo bá vớ quá hổng biết! Chưa gì hết mà má kêu đảng trai đảng gái rùm beng lên... Người ta hỏi mình hổng chịu thì thôi chớ ăn thịt mình được sao mà má sợ! Bị má cứ lo cái mùng đó hoài mà má đau thêm...

- Bộ bây giờ mầy tính rửa cho tao mau chết để mầy theo trai cho gấp, hả Phấn?

Phấn nhăn nhó:

- Thôi con lạy má! Má có muốn con nằm cúi xuống cho má đánh mấy trăm roi gì đó cho đã nư thì má nói một tiếng, thiệt con không dám cãi... Chớ má cứ nói hờn nói lẫy, nói xiên nói xéo hoài thì biết đâu mà tính nữa!

- Sướng hông! Bây giờ nó lại dạy khôn tui nữa chớ!... Mầy là má tao mới phải! Chắc hồi đó ông Trời ổng sanh lộn mà!... Ai coi nó theo trai cho đã rồi mà hể nói động tới là nó nói lại xoi xói trên đầu trên cổ... Đây tao nói cho mầy nghe: mầy phải bỏ liền tức khắc cái thằng ôn dịch vật đó, chớ hông thôi thì hổng còn mẹ con gì nữa! Tao nói có ông bà làm chứng: mầy mà còn đeo theo cái thằng chết đói đó nữa, thì một là tao giết mầy, hai là tao cắn lưỡi tao chết để mầy muốn theo ông bà ông vải gì mầy đó thì theo. Đó, chỉ có như vậy thôi để mầy liệu!

Phấn dụ giọng năn nỉ:

- Má nói như vậy thì ngặt cho con quá. Con đã lỡ thương người ta rồi má cũng châm chế phần nào với con chớ nếu má cứ thẳng băng như vậy thì con chỉ có nước đâm đầu xuống sông chết phứt cho rồi...

Bác Bảy cười lạt:

- Bộ bây giờ mầy tính dọa tao hay sao thì mầy nói! Tao nói thiệt: cái thứ như mầy có chết nằm xấp đồng đó tao cũng không màng.

Phần còn ráng van nài:

- Má có giận con thì cũng giận một ngày hay đôi ba bữa gì thôi chứ hổng lẽ má giận hoài. Con xin má bằng lòng gả con cho anh Tư đi rồi sau này có cực khổ đói rách gì con cũng cắn răng chịu chứ không dám quấy rầy má nữa đâu.

-Phần à, bộ mầy nói tao còn con nít hay sao mà mầy dễ gạt... tao già từng tuổi này tao đâu có ngu hơn mầy được.

- Con đâu có dám nói như vậy! Cái gì má cũng nói hết ...

Bác Bảy ngồi xích lại gần con và hạ giọng vỗ về:

- Con nên nghĩ lại cho chín Phần à! Con còn nhỏ dại nên con hay hấp tấp – đưa con gái nào lớn lên mà hổng vậy – chứ má đây già rồi má biết con à! Đâu phải hể thương nhau là bắt buộc phải cưới nhau đâu!... Mà cũng hổng phải hể cưới nhau trớn, không có tăng tịu với nhau trước là không thể sống đời với nhau được!... Thì tao với ba mầy hồi đó chỉ thấy dạng xa xa chứ có nói với nhau một lời, một tiếng nào đâu mà cũng ăn đời ở kiếp với nhau vậy. Tụi bây bây giờ bày đặt theo tân thời, theo tiểu thuyết, chứ ông già bà cả lúc trước cho đến thời của tao với ba mầy đâu có nói cái ngữ đó được!... Mà tao nghĩ: hể cưới gả nhau rồi tới chừng đó yêu nhau mấy hồi! Tao nói đây để nữa mầy nghiệm coi có đúng không...

Bác Bảy ngừng lại để thở, rồi lại tiếp:

- Phần à, má lo đây là lo hậu cho con, chứ má già rồi lại đau yếu biết chết nay, chết mai gì đây! Bởi vậy má muốn lựa chỗ tử tế, gia đình có bề thế một chút để sau này con có chỗ mà nương tựa an nhàn, khỏi phải cực khổ và mở mầy mở mặt với họ hàng lối xóm người ta... Má nói ra đây chắc con cũng dư biết: nhà mình tuy không giàu có cho lắm nhưng cũng không phải túng thiếu đồng tiền chén gạo, bởi vậy má đâu còn ham muốn gì nữa mà gả ép con để té vàng té bạc thêm! Má mà chọn cái đám dưới Rạch Chiếc là vì má thấy ở dưới người ta đàn hoàng, ăn ở từ nào tới giờ có âm đức. Hai vợ chồng anh Hương Thân thương con thì phải quý dâu. Con mà dìu dưới làm dâu thì khỏe ru; trong nhà người ta kẻ ăn người ở dăng dăng đê đê, con khỏi phải làm gì động tới móng tay hết... Má nói thiệt: thiếu gì đám đem con gái gả cho thằng con anh Hương

Thân nhưng ở dưới hai vợ chồng ảnh và thêm thằng con trai nữa không chịu dám nào hết. Họ chỉ ưng có nhà mình thôi. Đó con coi, mấy tháng nay họ cho mai mỗi lên liền liền mà má cũng mới có ừ hử để đó chớ cũng chưa nhứt quyết gì hết. Má muốn đợi cho hết đau hết ốm rồi hãy tính, với má thấy con cũng còn nhỏ tuổi, mà cũng không xấu xa gì thì đâu có sợ ể chồng mà phải hấp tấp! Đó coi, con nghĩ má tính như vậy có phải không hả Phấn?

Phấn miễn cưỡng trả lời:

- Má nói vậy thì cũng phải nếu con... chưa lỡ thương anh Tư...

Bác Bảy hơi bức mình nhưng ráng nói ngọt:

- Cái gì mà... cũng phải? Phải hết ráo trơn ráo trọi chớ hông có nếu gì hết! Má nói con còn trẻ người non dạ, còn lóc chóc lắm chớ chưa biết nghĩ suy như người trọng tuổi... Con để má nói hết cho mà nghe... Đâu phải má muốn gả ép con để té ra lợi lộc gì đâu? Má đã nói với con: hông biết má chết nay chết mai gì đây, như vậy má còn ham giàu sang gì nữa! Má lo là lo cho con, cho đời con sau này... Anh Hai con đã yên phận chồng vợ rồi, giờ đến phiên con, má cũng phải ráng lo cho xong rồi mới nhắm mắt buông tay được con à?

Nghe nói đến chuyện vợ chồng của anh Hai mình, Phấn mỉm cười nói chen vô:

- Đó má nói má lo chuyện vợ chồng cho anh Hai, vậy mà má cứ chê chị Hai rậm rề hoài...

- Coi, mầy nói vậy sao được! Tao kén chọn chỗ tử tế đàng hoàng cho nó, ai biểu nó hông biết dạy vợ nó thì nó ráng chịu, chớ tao phải làm sao bây giờ? Ồi thôi cũng tại anh Hai mầy nó u mê ám chướng quá nên con vợ nó mới sanh tệ vậy, chớ phải nó biết nghe lời tao thì đâu có đến đời!

- Má nói cái gì nghe cũng xuôi hết?

Bác Bảy sượng lại rồi nói tiếp:

- Để nữa mầy có con cái lớn lên rồi mầy sẽ biết: phận má là phận làm cha mẹ thì phải lo đầy đủ cho con cái, rồi nó tới đâu hay tới đó, chớ để buông xui hết sao nên! Về phần của con cũng vậy Phấn à!...

Với một giọng tha thiết, bác Bảy tiếp:

- Má nói thiệt với con hông phải má khinh khi chê bai gì thằng Tư đâu! Má cũng biết nó là người thiệt thà chơn chất làm ăn từ nào tới giờ...

Nhưng ở đời đâu phải có ấy nhiều đó là đủ. Má lớn rồi, má từng trải nhiều má biết. Hơn nữa má đẻ con má hồng biết rõ tánh của con sao: con thương thằng Tư đó thì con nằng nặc đòi cưới, chớ để tụi bây ở chung vài ngày thì cũng rã đám sớm. Mà con nên nhớ rằng chuyện vợ chồng là chuyện ăn đời ở kiếp chớ đâu phải chuyện một ngày một bữa gì mà mình hấp tấp cho được. Bây giờ còn mới, tụi bây còn ham mê nhau, nhưng đến chừng dĩa ở chung nhau rồi, tụi bây hồng chỏi nhau như mặt trời mặt trăng thì đừng kể tao là con người.

Phấn chen vô:

- Má nói bộ ai cũng như vậy hết sao? Mà sau này có cái gì thì con cần răng chịu hết má khỏi lo!

Bác Bảy cười lạt:

- Thì mầy chịu chớ chẳng lẽ tao đưa cái thân già này vô đó mà hứng lấy cho mầy!... Con này nó nói sao dễ nghe quá!... Bây giờ thì nói cái gì mà mầy hồng chịu, mầy chịu bữa chịu cần hết để nữa có xảy ra chuyện gì cứ nhè con mẹ già này mà kêu mà réo! Cái sách đó xưa quá mà đừng đem ra xài với tao chi cho mất công!

Phấn quả quyết đáp:

- Không, con nói thiệt mà má! Con... thương anh Tư mà con hồng hiểu tánh nết của anh sao! Nhưng cái gì cũng có qua có lại... con nghĩ con chịu đựng được anh mặt này thì anh cũng chịu đựng lại con mặt khác. Con đâu phải vẹn toàn gì! Bởi vậy sau này nếu có chuyện gì lộn xộn thì con xin ráng chịu, chớ hồng dám đổ thừa, đổ bù gì đâu mà má lo.

Nghe con cứ nhắc câu “thương anh Tư” hoài, bác Bảy như thấy gai trước mắt:

- Hứ, mầy cứ nói cái giọng như bà nội người ta! Tao biết cái thứ mầy lì lợm lắm mà!

Nhưng rồi bác Bảy lại dịu giọng:

- Phấn à, tao nói đây hồng phải lợi ích gì cho tao hay tao cần mầy để tao mừng, tao sướng gì! Hồng có đâu con à! Con nên nhớ rằng cái chuyện vợ chồng hồng phải ăn ở với nhau một ngày một bữa gì mà mình tính sao cũng được... Con nói con thương thằng Tư thì má cũng nghe vậy đi. Nhưng đâu phải chỉ mình thằng Tư không thôi. Nó còn ông già bà già nữa. Mà chắc con cũng biết ông già nó khó dàn trời chứ chẳng phải dễ

dàng gì như người ta đâu! Má sống ở đây mấy chục năm nay má hổng biết sao! Ông già của thằng Tư tánh tình hay câu mâu kỳ cục lắm! Tuy ông không làm gì ai nhưng đầu trên xóm dưới ai ai cũng chạy mặt ông hết. Để rồi con coi, không dễ gì ông cho thằng Tư lấy con. Má nói với con không tin thì bữa nào con thử xúi thằng Tư đi nói với ông coi!

- Dạ con cũng có biểu ảnh rồi...

- Vậy thì mây giời động trời rồi! Cái điệu này thì mây lo lấy một mình chớ còn bày đặt vô đây nói với tao làm gì nữa...

Thấy con làm thình, bác Bảy lại xuống giọng vỗ về:

- Sao con khờ quá vậy Phấn? Má đã hết lời nói với con: đâu phải thương nhau là lấy nhau được. Còn ông già nó chi!... Rồi còn công việc mần ăn sau này nữa... Chẳng lẽ ngày tới tối, tụi bây cứ ôm lấy nhau mà sống đời hay cạp đất mà no bụng được! Má thử hỏi con: nếu tụi bây ăn ở với nhau thì vợ chồng bây lấy cái gì mà sống? Cái thằng Tư nó không có miếng đất cắm dùi, từ hồi nào tới giờ nó làm phụ cho gia đình nó vậy mà nó cũng đầu tắt mặt tối quanh năm. Bây giờ con thêm cái miệng ăn của con vô đó nữa, thì má thử hỏi nó xoay trở bằng cách nào?... Má cũng biết con có chút đỉnh vốn liếng, nhưng bất quá cũng chỉ để xây xài trong đôi ba năm là cùng chớ buôn bán mần ăn gì khác được. Hổng lẽ tụi bây ra ở riêng rồi thiếu cái gì cũng về đây mà net tao! Rồi nữa mây sanh con để cái cả bây cả lũ, lấy gì mà nuôi tụi nó hả? Hay lại để rách rưới, trần truồng bò lê bò lết như cái đám con của anh Hai thằng Tư đó!... Cái gương sờ sờ trước mắt mây hổng thấy sao mà còn tính đút đầu vô đó nữa hả? Tới chừng đó hổng cần rút nhau ra từng miếng thịt, chớ đừng nói chảnh rảnh là thương là yêu nhau! Phấn à, má có qua cái cảnh đó, má có thấy nhiều người qua cái cảnh đó rồi nên má biết rõ lắm con à... con nên nghe má, sau này con yên phần gia thất rồi, con sẽ thấy lời má nói đây là đúng, là má thiệt thương con, thiệt lo cho con nên má mới tính như vậy...

Phấn ngập ngừng đáp:

- Thì con cũng biết má thương, má lo cho con lắm chớ phải không đâu!

Nhưng ngặt nỗi con lỡ thương anh Tư rồi...

Bác Bảy nổi nóng đập tay xuống ván ngựa:

- Lỡ thương! Lỡ thương ông bà ông vải mây chó lỡ thương hoài à!...
Tao nói ngon nói ngọt, mây hồng chịu nghe, thì bây giờ tao biểu mây:
một cũng phải bỏ, hai cũng phải bỏ cái thằng đó. Mây còn nói “lỡ
thương” nữa thì chối chà tao quơ thấy mụ nội mây đa nghe!
Thấy mẹ nổi giận, Phấn không dám nói xía vô nữa mà chỉ ngồi làm
thinh.

Bác Bảy phần giận, phần la hét nhiều nên cũng nín lại để nghỉ mệt.
Rồi một lát, không biết nghĩ sao hay nhớ trực tới điều gì, bác vội kêu con
hỏi ngang:

- Mà mây làm gì mà nhứt quyết phải lấy cái thằng mắc toi đó chó hả?
Hay là... Cái điệu này tao nghi quá! Phấn, tao hỏi mây: bộ mây lỡ mang
bầu với nó rồi hả?

Bác Bảy hỏi câu đó với một giọng run run và bác nhìn thẳng vào mặt con
hồi hộp mong chờ câu trả lời...

Phấn muốn vọt miệng nói là “có” để cho mẹ bắt buộc phải gả gấp cho Tư
Cầu hầu che lấp tiếng xấu, nhưng nhớ đến cảnh đau ốm cùng thấy đáng
điều thiếu nảo của mẹ, cô dậm ra bất nhẫn và không đành tâm dùng đến
chước “sự đã rồi” như đã dự tính trước đây.

Còn bác Bảy thấy con làm thình, lại càng nghi thêm:

- Sao, mây có cái gì thì nói thiệt để tao lo liền cho mới kịp, nếu không thì
tao chỉ có cái nước đội quần người ta chó tao còn mặt mũi nào dòm ngó
ai nữa! Hèn chi, hôm rày tao thấy mây cứ nhè ba cái chùm ruột, khế chua
mây ních hoài...

Và bằng một giọng cố giữ vẻ thản nhiên, bác Bảy chậm rãi hỏi thông
một câu:

- Có phải vậy không Phấn?

Phấn vội chồm tới nắm lấy hai bàn tay gầy gộc của mẹ và hấp tấp đáp:

- ... Không, không có như vậy đâu má...

Và cô khóc òa lên.

Bác Bảy thở dài một hơi, vừa như trút một mối lo âu và cũng vừa như
xót thương ái ngại cho tình cảnh con mình... Một hồi lâu, bác Bảy mới
gỡ tay con ra và dịu dàng nói :

- Thôi nín đi, hồng có thì thôi chó cái gì đâu mà khóc... Đó con coi, đâu
phải má ác nghiệt với con cái. Nếu con lỡ dại làm tùm lum lên thì má

cũng phải ngậm miệng ráng lo sao cho êm thắm mọi bề. Còn nếu như con chỉ mới có... phải lòng thằng Tư thì... chẳng có sao hết. Hồng phải má chê bai ai, nhưng người nào cũng có phận nấy. Má để con khuây khỏa một thời gian rồi thế nào con cũng nghĩ lại và con sẽ thấy lời má nói đây là đúng. Má nói cái này con chịu khó nghe: thằng Tư nó không lấy được con, nó đâu có chết mà còn mập cùi cùi như thường. Chớ còn con, con rui làm bậy bạ, con sẽ khổ suốt một đời con à!

Phấn không biết nói gì thêm, chỉ ngồi cúi đầu làm thỉnh, thỉnh thoảng lấy vạt áo chùi nước mắt hoặc xịt mũi.

Bác Bảy lại ôn tồn nói tiếp:

- Hồi này, con nói con muốn ở trong này thì cũng được... Ờ, con nên ở luôn trong này thì tiện hơn, chớ nếu không có gì hết mà con cứ qua lại với thằng Tư hoài thế nào hồng có ngày thiên hạ họ xầm xì bàn tán bậy bạ... Để lát nữa má biểu thằng Năm vô trông coi sóc mọi việc thế cho con. Con có cái gì thì dặn lợi nó. Thôi, con sửa gối lại để má nằm nghỉ một chút... À, con xuống bếp nhắc chị Hai con canh chừng siêu thuốc chớ không thôi nó để cạn khô hết... Thiệt cái con hư hết cỡ, hôm trước nó sắc thuốc làm sao mà để cạn quánh, rồi tổng đại nước thêm vào để cho tao uống ba cái nước đảo. Như vậy có thuốc tiên, thuốc thánh cũng không ăn thua gì chớ đừng nói đến cái thứ thuốc mình hốt ở đây...

Phấn thần thờ buông một tiếng “dà” nho nhỏ rồi vói tay lấy chiếc mền đắp lên cho bác Bảy. Xong xuôi, cô lững thững đi xuống nhà dưới lòng buồn chán như chưa từng có như thế bao giờ.

Trời chuyển mây đen kịt và mưa lác đác đổ hột...

Tư Cầu ngạc nhiên vì cơn mưa bất thường ở cuối mùa này, anh ta vội xua bầy vịt về. Và cũng may khi về tới chòi là cơn mưa lớn đã ào tới. Bầy vịt được thêm nước mưa tha hồ rửa lông rửa cánh, nô giỡn vang rân...

Tư Cầu rút khăn tắm lau lia lịa cùng mình, lấy áo xỏ vào rồi ngồi bệt xuống nóp vắn thuốc hút.

Mưa rơi rào rào trên mái tranh để rồi chảy ton ton xuống mặt đất càng làm tăng thêm vẻ cô tịch của căn chòi bơ vơ trong đồng trống.

Tư Cầu nhồm lên kéo chiếc nóp xê vô trong để tránh mưa vào. Đoạn anh ta ngồi bó gối trầm ngâm phì phèo hút thuốc... Bỗng ngoài sân có tiếng bầy vịt kêu dớn dác. Tư Cầu ngó ra thì thấy Phấn, tay giữ nón lá, tay xăn hai ống quần hấp tấp chạy vô. Tư Cầu vội đứng phắt dậy. Anh ta muốn nhảy tung lên reo mừng nhưng lại lừng khựng đứng đó, rồi miệng bập bập điều thuốc vẫn đã tắt queo từ hồi nào...

Phấn chạy ào vô trong chòi, đứng lại mỉm cười nhìn anh ta rồi thở khi một cái. Tư Cầu cũng cười cười theo rồi lên tiếng:

- Dữ hông! Sao hôm rày mất biệt vậy?
- Ờ, mất biệt thì anh vừa lòng lắm hả?
- Trời ơi, mình đợi người ta muốn chết mà ra đây nói cái ngữ đó nữa chớ!

Phấn lột nón lá xuống rảy cho ráo nước rồi dựng bên vách chòi. Đoạn cô vo quần lên đưa chân ra ngoài giọt nước mưa để rửa cho sạch bùn. Xong xả, cô lột chiếc khăn rằn buộc chéo trên đầu xuống để lau mặt và vuốt cho quần áo bớt ướt.

Tư Cầu chăm chú nhìn Phấn: cái thân hình tròn trịa, chắc nịch dính sát vào làn quần áo ướt đầm kia, đối với anh ta quá quen thuộc mà cũng quá... mới mẻ sau non một tuần lễ cách biệt. Phấn liếc lên bắt gặp cái nhìn đó nên đâm ra mắc cỡ và làm bộ hối Tư Cầu:

- Hay dữ hông! Người ta lạnh muốn chết mà anh đứng như trời trồng ở đó hả?... Đưa cái khăn tắm đây cho em mượn lau đỡ một chút coi!

Tư Cầu lúng túng rút chiếc khăn tắm đưa ra:

- Thì đây nè, ai biểu hông hỏi!
- Hứ, có vậy mà cũng phải hỏi!... Mà anh còn bộ quần áo khô nào hông cho em mượn bần đỡ coi!
- Ủa, bộ hông dìu liền sao?
- Muốn vậy lắm hả?

Thấy Phấn dợm đi, Tư Cầu hấp tấp kêu lên:

- Hổng... hông có đâu! Thì anh hỏi chơi vậy mà. Để tạnh rồi hãy dìu chớ bây giờ mưa gió âm âm như vậy mà đi đâu! Đây anh còn bộ quần áo máng trên cột kia, em lấy thay đi.

Phấn háy xéo anh ta rồi mới chịu bước lại lấy bộ đồ xuống, đoạn vùng vằng hỏi:

- Cái chòi của anh lớn bằng... cái lỗ mũi của người ta và trống hốc như vầy rồi thay đồ ở chỗ nào bây giờ hả?

Tư Cầu “xì” một tiếng rồi nói:

- Ý trời ơi... thì “bà” thay đại ở đó hổng được sao! Làm như người ta hổng biết... Thôi đây nè, lấy cái xà-rông đó tròng vô thay đỡ đi...

Phấn xén lên đáp:

- Ủ thì đưa đây!

Thay xong, Phấn nắm hai vạt áo chéo lại cho bó sát vào người rồi nói:

- Quần áo gì rộng thùng thình, kỳ quá!

Tư Cầu bắt tức cười:

- Áo của người ta chớ phải của mình đâu mà chê hổng biết!... Thôi lại gần đây, anh hỏi một chút coi!

Phấn ngoan ngoãn đến ngồi ép mình bên cạnh anh ta.

Tư Cầu nhìn người yêu, chậm rãi hỏi:

- Sao tự hôm nay mất tằm mất dạng ngoài này vậy?... Bộ chuyện em tính nói với bác Bảy đó hổng... êm rồi hả?

Phấn đang tươi rói nghe hỏi thế xụ mặt xuống. Cô không lên tiếng trả lời mà chỉ sẽ gật đầu rồi thở dài nảo ruột.

Tư Cầu nhăn nhó hỏi thêm:

- Bộ bác Bảy hổng chịu hả? Đầu đuôi như thế nào em kể lại cho anh nghe coi!

Phấn xằng giọng đáp:

- Thì hổng chịu chớ còn “bộ” gì nữa! Bà già bả hổng chịu... là hổng chịu chớ anh bắt kể cái gì nữa chớ!

Rồi như thấy mình giận dữ một cách vô lý, Phấn chép miệng nói tiếp:

- Bà già bả nhứt định hổng cho tụi mình lấy nhau anh à! Em cũng đã lựa lời nói vô hết sức, năn nỉ ỉ ôi hết lời mà cũng ăn trót luôn...

- Sao hôm trước, em nói em có cách gì đó?

Phấn thở dài:

- Thì có chớ chẳng không, em tính bắt nọn bà già rằng em đã... mang bầu với anh...

Tư Cầu dầy nẩy:

- Ý trời, em dám nói vậy hả?... Nói vậy hổng nên đa em!

Thấy bộ điệu Tư Cầu như thế, Phấn đầu buồn thiu cũng nhếch mép cười:

- Anh làm gì nhảy tưng tưng như bị ong vò vẽ chích vậy? Người ta chỉ mới tính nói chớ có nói đâu! Mà chỉ “nói” thôi chớ bộ có thiệt đâu mà anh hoảng kinh như vậy!

Tư Cầu làm mặt bảnh:

- Sợ cái gì mà sợ! Anh hỏi cho biết sự thể ra sao vậy mà! Nhưng tại sao em tính nói mà rồi nín êm luôn vậy!

Phấn lại thở ra:

- Thì anh coi má em đau rề rề, em thấy vậy cũng không đành tâm nói tới chuyện đó.

Tư Cầu biết phần mình nói với người nhà cũng không xong như phần của Phấn, nên bọc xuôi theo:

- Em nghĩ như vậy là phải lắm rồi. Mấy năm nay, anh thấy bác Bảy đau lên đau xuống hoài... thiệt tội nghiệp quá! Em hông nói cái chuyện đó ra là... nên lắm!

Phấn làm thinh. Tư Cầu dụ dự một hồi rồi hỏi:

- Bộ... hông êm rồi bác Bảy giữ riết ở trong hông cho ra ngoài này nữa hả?

Phấn gật đầu. Tư Cầu cũng thở ra:

- Hèn chi hôm rày em mất tiêu hông thấy ló dạng ra ngoài này nữa!

- Thì bà già bả sợ em xấp lại anh nữa nên bả canh riết lắm, hông đi đâu được hết. Bữa nay nhờ trời mưa, em làm bộ đi cầu rồi đông luôn ra đây. Trời này thì biệt sợ ai nom theo mình nên vững bụng lắm!

Rồi Phấn lại hỏi Tư Cầu, giọng hờn mát:

- Còn anh, anh hông thấy em ra rồi cũng ở biệt luôn ngoài này chớ hông thèm vô thăm nom gì hết hả?

Tư Cầu cự nự:

-Hử, hông biết cái mốc xì gì hết mà cũng nói! Anh có vô trong mấy lần, đi qua đi lợi trước nhà em mấy bận mà có thấy em ló mặt ra để hỏi thăm, hỏi lom!

- Vậy hả?

- Có bữa, anh tính vô đại, nhưng rồi cũng đứng xớ rớ đằng trước một hồi, kể thấy anh Hai của em đi ra, anh hoảng kinh đi luôn một hơi...

- Ủ phải, chớ anh đi vô càn, rui bà già bả gặp được, bả chửi cho thụt sinh.

- Bác Bảy có chửi thì mình cũng ráng vánh lỗ tai nghe chớ ngán cái nước bác đem méc tía anh thì thấy bà! Ông đã mần anh một trận quá xá!

Phấn tò mò hỏi:

- Ủa, bộ bác trai ở bến hay hết công chuyện của mình rồi hả?

- Chớ sao! Má anh có nói chuyện với ông rồi, cho nên bữa hôm, ông kêu anh dĩa cạo sát ván. Ông nói từ rày sắp lên hể anh mà còn làng chàng với em nữa, ông gặp đâu ông giết đó!

Phấn cười bảo:

- Ôi, ông hăm he vậy, chớ hông lẽ làm thiệt sao mà sợ!

- Ý, em hông biết tánh ông! Ông nhậu vô ba ngừ rồi ông dám “rang” mình thiệt chớ hông phải chơi đâu!

Phấn khoanh tay gác lên đầu gối, rồi vừa đong đưa thân mình, vừa nhịp nhịp đôi bàn chân, mắt nhìn vào những giọt mưa nối tiếp nhau từ trên mái lá rơi xuống...

Tư Cầu thấy cô có dáng suy nghĩ nên không dám nói thêm nữa. Một hồi lâu Phấn mới lên tiếng :

- Phen này tụi mình ắt phải tính đến cái kế đã bàn hôm trước...

Tư Cầu ngồi ngay lại:

- Kế gì đó?

- Kế... cuốn gói chớ còn kế nào nữa!

- Bộ em tính trốn thiệt hả?

Phấn nhìn anh ta hỏi lầy:

- Chớ còn thứ nào trốn “chơi” nữa, anh làm ơn nói thử nghe coi!

Tư Cầu ấp úng đáp:

- Thì em nói... thành linh quá nên anh hỏi vậy mà!

- Xí!... Bàn tính lại cả trăm, cả ngàn lần rồi mà còn thành linh cái nỗi gì nữa!

Tư Cầu không biết trả lời làm sao đành nín thinh giơ tay gãi đầu... Phấn nhìn anh ta không vừa lòng chút nào, rồi bực dọc nói tiếp:

- Cũng vì chuyện đó mà bữa nay em dầm mưa ra cho anh hay để anh sửa soạn trước đó!

Tư Cầu hỏi liền:

- Ủa, bộ tính gấp lắm sao?

- Hồng biết gấp hay trễ gì hết, hễ có dịp thì mình đông liền; bởi vậy nên anh phải lo đâu đó cho sẵn đi, chớ đến chừng đó anh cự nự nầy nọ hay đổ thừa bị tại thì hồng được đâu ghen! Cái gì em cũng nói trước hết, anh có ưng thì theo, không thì thôi chớ đừng để lâm chuyện rồi sanh chướng bất tử cho sọc dưa hết thì đừng trách sao em nầy nọ đa!

Nghe Phấn buộc ngặt như vậy, Tư Cầu không biết nói làm sao đành ừ hử xuôi theo:

- Ừ mà!

Phấn vẫn chưa chịu:

- Cái gì anh cũng ừ càng, ừ mạng hết! Để nữa rồi anh bỏ xuôi lơ hết thì anh biết!

Tư Cầu lớn tiếng:

- Thì người ta nói “ừ” rồi hồng chịu nữa sao? Biết cái gì nữa chớ hả? Có vậy mà cần nhằn cười nhử hoài như chó cạp miếng vừa!

Phấn bĩu môi:

- Cha, giỏi quá há! Muốn biết cái gì thì để nữa rồi hay, chớ bây giờ đừng có giỏi câu mâu...

- Bà xẹt đưa nào câu mâu tự nầy giờ đó!

Phấn nghe Tư Cầu thề ngang như vậy hết giận, cười xòa:

- Thôi đừng thề ầu!... Bà có xẹt anh thì em ở với ai hả cưng?

Tư Cầu được nư nên vẫn ngồi xụ mặt xuống đó. Phấn nhích lại gần, dơ tay vuốt ngực anh ta và nhõng nhẽo nói:

- Thôi vuốt giận đi cưng!... Để rồi em thưởng cho! Bộ em dầm mưa lội vô đây để ngồi cãi lộn hay nói dần lân khan vậy thôi hả?

Thấy Tư Cầu mặt mày vẫn còn chừ ụ, Phấn làm bộ xô nó ra:

- Văng mặt người ta cả tuần nay, bộ anh hồng nhớ, hồng thương, hồng... thèm hả?

Nói đến đó, cô ôm ghệt lấy Tư Cầu, mắt long lanh, giọng lẳng lơ hỏi dồn thêm:

- ... Bộ anh hồng thèm em hay sao, anh Tư?

Một cơn gió lùa qua làm hắt mưa lên rìa nón. Phấn rùng mình ghì sát vào lưng Tư Cầu:

- Ý, lạnh quá anh Tư! Anh ngồi xê vô trong này một chút chớ quay mặt ra ngoài ướt hết còn gì!

Tư Cầu giận hết nổi. Đến chừng đó, anh ta mới cảm thấy mưa lạnh ngoài trời và làn da nóng hổi phía sau lưng... Anh ta quay phắt lại, choàng tay ghịt lấy cổ Phấn.

Cả tuần nay, Phấn “cắm cung” trong nhà nên nước da mặt, da cổ nhả nắng hết và vì lạnh nên trắng xanh.

Mấy sợi tóc ướt dính sát trên trán, trên má của Phấn. Tư Cầu khẽ lấy đầu ngón tay khều ra và vuốt lại cho xuôi theo mái tóc của người yêu; đến bữa nay anh ta mới để ý tới những sợi lông măng muốt rượt dính sát theo vành tai hồng hồng của Phấn.

Mới cách nhau có một tuần lễ mà sao Tư Cầu thấy Phấn mới mẻ vô cùng: Một con Phấn xinh đẹp hơn, nòng nà hơn, tình tứ hơn!

Cũng đôi mắt, cũng đôi má, cũng đôi môi, cũng thân hình ấy mà anh ta tưởng chừng như quá quen thuộc, thì bữa nay, bỗng nhiên lại quá khác và như... mới tinh!

Tư Cầu hồi hộp lạ lùng, hồi hộp y như lần đầu tiên đêm nào Phấn đưa chân đạp ngã cây rọi mù-u! Hồi hộp nhưng hết còn nhát sợ nữa!

Bên ngoài, trời mưa mỗi lúc một thêm to.

Tư Cầu cúi xuống hôn rất lâu lên má của Phấn... rồi chậm rãi hôn lại một cái nữa. Xong anh ta ngừng đầu lên, mỉm cười nói:

- Ủ, bữa nay thơm mùi xà-bông Cô Ba quá, chớ hết... khét nắng như mọi khi!

Phấn giơ hai tay quàng lấy cổ Tư Cầu rồi buông người nằm ngã xuống kéo anh ta theo. Mở mắt he hé, Phấn hỏi nhỏ lại:

- Như vậy, anh có chịu hông?

Tư Cầu vừa gật đầu, vừa úp mặt xuống vai người yêu... Phấn khúc khích cười rồi lấy tay nâng mặt Tư Cầu lên bảo:

- Anh chịu khó ra xập tẩm cà-rèm xuống hông thôi mưa tạt ướt hết... Rồi mau vô đây với em nhen!

Tư Cầu cắn nhần:

- Thây kệ nó mà! Tạt đâu mà tạt hông biết nữa!

Phấn xô nhẹ anh ta ra:

- Giỏi đi cưng... Mau đi rồi vô đây em mắc đèn cho!... Bộ mắt mát gì sao mà sợ hông biết...

Tư Cầu vùng vằng đứng lên, bước nhanh lại lấy tay hất cái cây chống tấm cà-rèm xập xuống nghe một cái rầm, rồi chạy ào vô.

Phấn nằm trên nóp giơ tay đón anh ta và nói:

- Dữ hông!... Đó, bây giờ có giỏi làm gì thì làm đi, ai cản...

Không có lần nào hai đứa nó yêu nhau một cách vừa cuồng nhiệt, vừa đậm đà như vậy. Có lẽ một phần để đền bù cả tuần xa cách và một phần để gắn bó nhau trong quyết định “bỏ trốn” mà hai người đã bàn nhau ban nãy...

... Phấn sẽ rút tay ra, nâng đầu Tư Cầu đặt xuống đệm và hốt hoảng kêu lên:

- Ý trời, tạnh mưa hồi nào mà hồng ai hay hết!

Tư Cầu nhướng mắt lên:

- Tạnh đâu mà tạnh! Còn mưa lắt rắt đó bộ em hồng nghe sao?

Phấn hấp tấp đứng dậy vói tay quơ lấy bộ quần áo bị ướt mưa đem phơi gió đỡ hồi nãy. Tư Cầu níu cô kéo xuống:

- Làm gì mà gấp dữ vậy? Để cho bộ đồ nó ráo một chút và chờ cho mưa dứt hột rồi hãy đi... Vô đây nằm ủ một chút chờ đứng vậy lạnh chết đa nghen!

Phấn vừa thay quần áo vừa cười ngạo Tư Cầu:

- Cha, tốt bụng quá há!... Bộ bấy nhiêu đó chưa... đã thêm sao hả cưng?

Rồi cô chạy lại lấy ngón tay xia vào trán Tư Cầu nhiech yêu:

- Anh coi vậy mà dữ lắm nghen!

Tư Cầu với tay định nắm giữ Phấn lại, nhưng cô ta đã chạy vọt ra phía cửa quơ lấy cái nón lá rồi xô hé tấm cà-rèm để đủ chui lọt người ra ngoài. Tư Cầu lồm cồm ngồi dậy kêu giựt ngược lại:

- Khoan đi đã Phấn!

Phấn ngừng lại:

- Gì nữa đó tí non?

Tư Cầu chạy đến hỏi:

- Bữa nào ra đây nữa hả em?

Phấn cười đáp:

- Anh hỏi vậy, ông nội ai trả lời cũng hồng được! Bà già bà giữ riết lắm, tiện lúc nào em vọt ra lúc nấy chớ có biết đâu mà nói trước được... Mà cũng hồng chắc gì ra thường đâu, em nói trước để anh khỏi mong. Năm

thuở mười thì mới có một đám mưa lớn như vậy, chớ bộ ngày nào ông Trời ổng cũng... mưa cho tụi mình một đám như vậy sao?

Tư Cầu sa sầm mặt xuống :

- Cha, lâu quá ai đợi nổi!

Phấn đưa tay vuốt má anh ta:

- Thì đó, em cũng nghĩ như vậy nên mới tính kỳ này nếu hồng êm thì hai đứa mình... đông luôn. Thôi em dìu nghen! Chớ để trễ quá bà già bả sanh nghi sai anh Hai ảnh bò ra đây kiếm thì chết dính chùm hết hai đứa.

Đi được vài bước, cô còn đứng lại nói với với Tư Cầu:

- Ở ngoài này, hể anh có nhảy mũi tức là em nhắc lằm thằm anh đó nghen!

Tư Cầu mỉm cười gật đầu rồi cũng ráng dặn thêm:

- Nếu có ra được thì ra liền nghen em!

Phấn “ừa” một tiếng lớn rồi phăng phăng chạy đi lội xuống ruộng...

Tư Cầu thở dài nhìn theo.

Một luồng gió tạt qua hắt nước mưa vào thân mình trần trụi của Tư Cầu làm anh ta ớn lạnh.

Anh ta vội so vai rút cổ chạy thụt vào trong. Tư Cầu thờ thẩn nhìn chiếc nóp xiên xẹo trong góc chòi. Chưa bao giờ anh ta thấy căn nhà trống trải một cách... chán chường như vậy...

x

x x

... Trưa hôm đó, trong lúc Tư Cầu ngồi vót lạt tre thì thằng Năm em nó hốt hơ hốt hải chạy ra. Chưa tới nơi, nó đã réo hồi một:

- Anh Tư ơi anh Tư! Sửa soạn mau đi rồi dìu trống.

Tư Cầu vội bỏ cái móc xuống chạy ra hỏi:

- Chuyện gì đó hả?... Thì cái gì mầy nói cho tao nghe coi, chớ chưa chi đã kêu dìu là dìu làm sao?

Thằng Năm đứng thờ dốc một hồi rồi lập cập đáp:

- Má chị Phấn chết rồi...

Tư Cầu sững sốt nắm lấy vai của em nó lắc đi lắc lại và hỏi lại:

- Mầy nói sao? Má con Phấn chết rồi hả?

- Ủ, má chỉ chết rồi anh Tư à!

- Mà bác Bảy chết hồi nào mà bây giờ mầy ra cho tao hay vậy?

- Nghe đâu mới hồi tượng bưng sáng này.

Tư Cầu lẩm bẩm một mình:

- Thiệt mau quá... mới đây con Phấn nó nói bà già đau nặng, mà bây giờ lại chết rồi...

Thằng Năm làm tài khôn:

- Ồi, bình già như... ngọn đèn trước gió, tắt nay tắt mai gì hổng được!

Tư Cầu lờm nó:

- Mầy biết cái móc xì gì mà cũng xía vô hổng biết!

Rồi anh ta hỏi luôn thằng Năm:

- Mà ai kêu mầy cho tao hay vậy hả Năm?

- Tía chớ ai!

Tư Cầu thò lỗ con mắt hỏi:

- Tía hả? Mà sao ổng lại biểu mầy ra đây cho tao hay cà?

- Hổng phải cho anh hay không đâu mà còn kêu anh dìu gắp ở trồng nữa!

- Tao dìu làm cái gì mới được chớ! Mầy có nghe tía nói sao không?

- Thì tía sai tui ra đây mà hổng “nói” sao được! Tía biểu anh dìu để qua phụ giúp dọn dẹp bên đám ma đó!... Ở trồng chòm xóm lại phụ rần rần. Mới đây mà họ đã chặt tàu dừa dựng rạp trước nhà rồi đó... Nghe nói đám ma này làm xôm lăm anh Tư à!

Tư Cầu nhăn mặt:

- Làm chi hổng biết! Chết rồi thì không đi chôn phút cho rồi còn bày đặt chi cho rắc rối thêm hổng biết! Mà ai đứng lo cái đám ma này mầy có biết hông?

- Có ông bác gì của chị Phấn lên lo đó mà!

- Ở nếu vậy thì phải rồi... Mà người ta đã mần xong đâu đó hết rồi, tao còn vác cái mặt vô đó làm gì nữa.

Thằng Năm nhún vai đáp:

- Ai biết đâu! Tía biểu kêu anh thì tui kêu anh...

Ngẫm nghĩ một hồi, nó nói tiếp:

- Chắc tía kêu anh qua phụ mần gà, mần vịt chớ gì... Người ta đến ì ì ở bến thì cũng phải đãi đằng chớ!

Tư Cầu gật đầu:

- Mầy nói cũng có lý... À, mà từ hồi sáng tới giờ, mầy có thấy con Phấn không hả?

Thằng Năm mau mắn đáp:

- Ý chút nữa tui quên khuấy đi mất!... Ồi thôi anh ôi, chị Phấn chỉ khóc bù lu bù loa. Chỉ có biểu kiếm cách nhặn vô cho anh rằng chỉ cũng muốn gặp anh gấp lắm... Hồng biết chuyện gì vậy anh?

Tư Cầu hỏi lắp:

- Sao mầy không hỏi nó mà đi hỏi tao? Cái thằng này kỳ cục quá!

Thằng Năm sượng lại và tìm cách nói lảng:

- Thôi tui dìa trước nghen! Anh nhớ vô gấp nghe anh Tư! Tía biểu tui nói với anh vậy đó!

- Thì mầy chờ tao một chút để tao coi sơ qua ba con vịt rồi dìa luôn một lượm hồng được sao!

- Anh mần cái gì thì mần xăng lên đi, tui đợi cũng được... chớ có dìa trước một mình ông già ông hỏi bất tử... ngày ngà lắm! x

x x

Về đến nhà, Tư Cầu đi thay một bộ đồ bà ba đen vải ú lành lặn để sang bên nhà bác Bảy.

Thằng Năm lúc thúc đi theo sau để qua coi như bao đứa trẻ khác trong xóm đã chọn rộn bên ấy từ sáng, nhứt là bọn chúng đã chầu chực ở dưới nhà sau để chờ làm heo giành xin bong bóng mang về thổi phoi khô đá banh chơi...

Đến nơi, Tư Cầu ngó quanh quất tìm xem Phấn ở đâu. Anh ta thấy Phấn mắc lo tiếp họ hàng bà con ở nhà trên nên không tiện nói năng chi hết.

Tư Cầu làm bộ đi xớ rớ lên để Phấn trông thấy. Anh ta vừa trở lên là Phấn biết ngay, sẽ gật đầu như... chào khách:

- Anh Tư mới qua...

- Dạ, tui mới hay nên vội vã qua liền đây.

Phấn liếc nhìn anh ta lấy mắt ra hiệu rồi thản nhiên nói:

- Chắc chiều nay sau khi phát tang xong, tui sẽ nhờ anh Tư coi dùm cho việc mần thêm gà vịt để đãi bà con tới đi đám...

Tư Cầu khẽ gật đầu:

- Dạ được! Cô Ba để tui lo việc đó cho, có cái gì cần thì cô Ba cứ biểu... đừng ngại gì hết...

- Thiệt cảm ơn anh Tư nhiều lắm.

- Dạ hồng có chi... chòm xóm láng giềng nhau thì chỉ nhờ nhởi trong mấy cái lúc này, bởi vậy người ta thường nói: nhứt cận thân, nhì cận lân... (Tư Cầu nhớ đến câu này trong bài vọng cổ vô dĩa: “Mẹ khuyên con về nhà chồng” nên đem ra xài luôn)

Tư Cầu nói xong là quay đi qua gian nhà bên để cho Phấn còn tiếp khách đến thăm viếng và chạy lên chạy xuống trông nom việc nước nôi trà lá, hoặc chi tiền để mua sắm thêm món này món nọ cần thiết trong lúc ma chay.

Vừa quay đi, Tư Cầu suýt bật cười lớn lên khi nó nghĩ rằng: sao bữa nay nó ăn nói... chừng chặc quá đỗi! Có lẽ khi người ta có một chủ đích gì rõ rệt thì trong bụng cũng hết đánh... lô tô!

Đến gian nhà bên, Tư Cầu thấy mấy người trọng tuổi đang lo tẩm liệm bác Bảy. Một đồng bông gòn vắn kèn trong giấy súc chất bên cạnh chiếc hòm sơn đen dỏ sẵn nắp...

x

x x

Tư Cầu đang ngồi làm vệt trên cây cầu dừa dưới mé sông thì đã nghe kèn trống nổi lên trong nhà. Chắc là lễ phát tang bắt đầu...

Tư Cầu vừa lấy dao cạo mề vệt vừa suy nghĩ đến lời nói “nhẩn xéo” của Phấn hồi trưa này: không biết Phấn muốn gặp riêng để nói chuyện gì...

À, hay là Phấn sắp bàn với nó là chuyến này khỏi phải đi đâu hết. Bác Bảy nhắm mắt rồi thì còn ai cản mũi cản lái gì nữa mà sợ! Nếu được như vậy thì êm... quá!

Tư Cầu lo nghĩ miên man như vậy và để bầy cá lòng tong rĩa rút mất chùm ruột non của con vệt hồi nào mà không hay. Anh ta dơ con dao yếm chém mấy cái xuống mặt nước làm bầy cá lòng tong nhảy tứ tung, nhưng rồi cũng bu lại để kiếm mồi hoặc ăn móng đầy rặt ở xung quanh đó.

Tư Cầu bỏ con vệt vừa làm xong vào rổ xúc, rồi quơ lấy con vệt khác nhổ lông.

Vừa lúc đó, Phấn ở trên nhà đi xuống dưới mé sông.

Tư Cầu nhìn sững Phấn trong bộ đồ vải sô trắng rộng thùng thình, đầu vắn khăn tang... Trong bộ đồ ấy, Phấn có vẻ gầy ốm, bệ rạc hơn hồi còn ở ngoài đồng nhiều.

Đôi mắt cô đỏ hoe và khi nhìn thấy Tư Cầu, miệng cô méo xệch và sụt sịt khóc...

Tư Cầu thấy thương hại vô cùng. Tay cầm con dao, tay xách cổ vịt, nó đứng sững dậy để đón Phấn.

Anh ta định tìm một vài lời gì an ủi người yêu nhưng lại lúng túng, để rồi nhẩn nha nhìn trân Phấn với một vẻ mặt vô cùng xót cảm.

Phấn cũng vẫn đứng gục đầu xuống khóc thút thít.

Một hồi lâu, Tư Cầu mới lên tiếng:

- Thôi nín đi em, người ta ai già thì cũng phải...

Anh ta chưa nói dứt lời thì Phấn khóc rống lên. Tư Cầu nhìn cô ta van lơn:

- Thôi mà em... em làm quá thiên hạ họ nghe họ bu lại thì... mệt lắm! Mà em tính gặp anh để nói chuyện gì đó?

Nghe nói vậy, Phấn cũng ráng nín lại và lấy vạt áo đưa lên lau nước mắt rồi hỉ mũi. Xong cô ta nhìn Tư Cầu:

- Anh Tư à, má em mãi phần rồi đó... như vậy đã đến lúc tụi mình phải lo toan cái chuyện đã bàn với nhau hôm trước...

Tư Cầu ái ngại:

- Sao em hổng để thùng thỉnh rồi mình tính sau việc đó, chớ bây giờ ma chay còn ề ề ra đó mà mình nghĩ vậy cũng... không phải đạo cho lắm em à!

Phấn rầu rầu đáp:

- Em cũng biết vậy lắm chớ phải không đâu. Nhưng đằng nào em cũng có tội bất hiếu lớn lắm đối với má em, dầu mình có đợi thêm năm bảy tháng hay cho đến mãn tang đi nữa thì cũng vậy thôi anh à... Má em qua đời rồi thì sau này chuyện gì cũng phải qua tay bác Năm em hết. Bác là người đăng cữu nên gặt gao với con cháu lắm... Thôi thì trốn sau cũng mang tiếng là trốn, mà trốn trước cũng không khác gì, bởi vậy em tính chờ ba bữa mở cửa mả cho má em rồi tụi mình liệu đường đi luôn anh à!

Tư Cầu để con vịt đang làm lông và con dao vô rổ, khoát nước rửa tay rồi đi lên chỗ Phấn đứng. Anh ta lắc đầu nói với người yêu:

- Em tính như vậy thì cũng... phải, nhưng mình làm nôn quá trong lúc này thiên hạ họ cười chê thú ối em à!

- Thì phải chịu vậy chứ biết sao! Mà họ có chê cười thì chê cười em đây
hư thân mất nết chứ còn anh thì lo gì!

- Đã đành như vậy rồi nhưng em đâu mà anh đâu? Có gì thì hai đứa mình lãnh đủ hết chứ phải riêng một ai sao! Em nên nghĩ kỹ lại đi em... Tụi mình đi thì cũng có ngày trở về đây chứ bộ bỏ xứ sở biệt dạng hay sao?

- Ồi, anh hơi sức đâu mà lo xa quá vậy hổng biết! Em nói thiệt, nếu bà già còn sống thì em còn nấn ná ở đây, chứ bây giờ bà qua đời rồi thì đâu có cái gì buộc chân buộc cẳng em nữa được. Nếu mình hổng nhưn cái dịp này mà tông đi, lần khân lâu ngày chầy tháng đâu đó yên hết, thì chưa chắc hai đứa mình có đi mà trốn thoát được.

- Sao vậy em?

- Vậy mà cũng hỏi! Thì đến chừng yên việc ma chay rồi họ canh riết mình thì em hỏi anh bộ dễ kiếm dịp trốn lắm hả? Mà có trốn được thì bất quá năm ba ngày hay một tuần lễ gì đó họ cũng đi theo chớp cổ dìa hết!

- Ờ phải...

- Thì bị kẹt ở chỗ đó, nên em mới bàn gắp với anh, chứ nếu không thì tội gì mà để cho mang tai mang tiếng thêm cho ngập đầu ngập cổ nữa hả anh!

Tư Cầu không biết nói sao nên đành nín thinh. Thấy vậy, Phấn nói tiếp:

- Khi nào dìa nhà, anh nhớ lo sửa soạn đâu đó cho sẵn sàng đi, quần áo đồ đạc gì đó tom góp cho gọn đem dấu lẩn ở ngoài chòi trước đi, để đến giờ mình đi thiên hạ không ai để ý.

Tư Cầu mau mắn đáp:

- Cái đó thì em khỏi lo rồi! Anh chỉ có bộ đồ này là lành lặn đôi chút chứ ba cái kia thì... cá rô rửa hết. Hễ có đi là anh xách cái thân đi liền chứ khỏi phải sửa soạn gì hết.

Nghe Tư Cầu nói vậy, tuy buồn đứt ruột, Phấn cũng phải mỉm cười:

- Như vậy thì tiện lắm... Nhưng anh cũng chẳng cần gì mang theo ba cái đồ rách chi cho nó kinh càng thêm. Để khi ra tới chợ rồi, em lo sắm quần áo khác cho anh, chứ chẳng lẽ lên Sài Gòn mà anh cứ vác ba cái bộ đồ phèn ở ruộng lên đi ngờ ngờ coi sao được. Ăn bận như vậy đi lên phố xá thị thành, thiên hạ họ để ý xăm xoi đến mình lắm anh à!

- Vậy hả! Cha, cái điệu đó thì ở chợ họ cũng... rắc rối dữ há! Nếu em nói vậy thì mình may sẵn đồ mới ở đây trước đi cho nó tiện.

- Em lo là lo cho phần anh, chứ quần áo của em thì thiếu gì... Mà cắt trước cho anh ở đây sao được! Anh mà lo le đi may quần áo mới ở đây

thì càng chết nữa! Em nói để em bao hết cho mà! Tối chừng ra đến chợ rồi, quần áo họ may sẵn bán thiếu gì!

Tư Cầu do dự một hồi rồi nói:

- Em tính vậy thì thương tất lắm rồi, nhưng phải chi em đợi làm tuần xong cho bác Bảy rồi hãy đi cho nó cách hơi... xa xa một chút hả em?

Phấn ngẫm nghĩ rồi đáp:

- Nếu anh muốn vậy thì... cũng được, chớ phần em thì em muốn đi liền. Chớ ba ngày hay bảy ngày thì cũng vậy.

Tư Cầu không biết an ủi Phấn ra sao, chỉ đứng lững khựng ở đó, rồi lắp bắp nói:

- Em nói vậy cũng phải. Bây giờ bác Bảy nằm xuống rồi chắc bác cũng hỉ xả cho tụi mình... Anh thường nghe người ta nói: hễ nhắm mắt buông tay là hết, là bỏ qua hết thảy... Em có thương nhớ má em thì em thương nhớ để trong bụng, chớ bộ phải ở miết lại đây mới thiệt là thương, là nhớ đâu!

Phấn nghe nói vậy xúc cảm khóc mùi rồi meo meo nói:

- Thiệt em chỉ làm khổ cho má em thôi. Như anh có đi, thì mai sau này có làm ăn khá giả còn trở về đền ơn báo nghĩa với hai bác ở nhà được, chớ còn em... em thiệt bạc phước hơn nhiều, làm sao mà má em sống dậy nữa được....

- Thôi đừng khóc nữa em... người ta ai cũng có số mạng hết. Ông trời bắt sao thì mình chịu vậy...

Vừa lúc ấy, kèn trống lại nổi lên trong nhà. Phấn lấy vạt áo lau nước mắt rồi nói:

- Chắc có ai đến đi cúng vậy để em chạy vô mới được, chớ tự này giờ em ra ngoài này lâu quá!

Tư Cầu gật đầu.

x

x x

Lật bật mà đã tới ngày làm tuần đầu cho bác Bảy.

Nhơn dịp này Tư Cầu cũng qua xớ rớ bên nhà Phấn để phụ giúp công việc dọn dẹp, đãi đằng và cố nhiên cũng là để nghe ngóng... tình hình.

Tư Cầu không dám qua sớm sợ đụng đầu với tía anh ta, mà chỉ sang đúng vào lúc cúng chiều. Anh ta lần mò lên nhà trên và xen vô đứng gần đám cúng.

Trên bàn thờ đèn nến sáng trưng, khói hương mật mù, trái cây đồ ăn bày dằng dằng dê dê...

Phấn quỳ trên chiếu với chị dâu, sau lưng anh Hai cô đang đội sớ, trong lúc ông thầy ê a xướng lễ...

Tư Cầu cố ý đứng dình dằng ra để cho Phấn trông thấy.

Quả nhiên cô này liếc lên bắt gặp anh ta liền, nhưng rồi lại cúi gầm mặt xuống như không để ý đến.

Lễ tất, đốt sớ, đốt vàng bạc, nhà minh khí, quần áo giấy....

Nhìn ngọn lửa bùng bùng cháy đưa từng bưng khói đen trên khoảng không, Phấn bỗng nhiên khóc thút thít. Cô khóc vì cảnh tử biệt của má mình thì ít, mà chính là khóc vì sắp phải cáo biệt người chết để ra đi thì nhiều...

Hôm nay đã đến kỳ hẹn của cô ta với Tư Cầu về việc ra đi. Một kỳ hẹn mà Phấn đã có lúc muốn cho sớm hơn nữa, nhưng đến khi tới, cô không khỏi thấy đau xót trong lòng, đau xót hơn cả lần cô cầm từng khối đất sét ướm buông cho rơi xuống nắp quan tài của mẹ đã đặt yên dưới huyệt sâu...

Đồng tiền vàng bạc, nhà minh khí, đồ mả... chỉ còn là mớ tro lấm tẩm chút lửa tàn. Anh Hai của Phấn chạy lên bàn thờ lấy nhạo rượu đem xuống chế lên mớ tro tàn ấy cho nó tắt ngóm...

Xong xuôi đâu đấy, người lớn mời nhau, trẻ nít rủ nhau xuống nhà dưới ăn chè đậu, cơm nếp lót dạ...

Thừa lúc mọi người chộn rộn dưới nhà sau, Phấn khêu Tư Cầu rồi đi luôn ra sau hè. Tư Cầu liếc mắt thấy không ai để ý bèn rảo bước theo.

Trời đã tối hẳn tự lúc nào...

Tư Cầu đang dáo dác tìm Phấn thì nghe cô ta gọi nho nhỏ:

- Em đây nè anh Tư!

Tư Cầu đi ngay lại bụi chuối hột, tàu lá um tùm khiến cho chỗ Phấn đứng đã tối lại càng tối thêm.

Đứng bên Phấn, Tư Cầu hồi hộp hỏi liền:

- Sao, chuyện gì đó em?

- Bộ anh quên ngày hôm nay là ngày gì rồi sao?
- Cái gì mà quên! Hôm nay đã đến kỳ mà mình bàn tính hôm trước chứ gì!
- Anh còn nhớ như vậy cũng khá! Em tưởng anh quên tuốt luốt rồi chứ !
- Ý trời, cái chuyện gắt mấu như vậy mà quên nổi gì! Sao em, em đã định như thế nào chưa?
- Còn định cái gì nữa! Bữa hôm anh nói để qua đám tuần hản đi, thì bây giờ cúng quảy xong rồi đó, mình chỉ có nước là đông gấp. Mà sao anh hỏi vậy, bộ tính dây dưa lần hồi nữa sao hả?

Tư Cầu chắc lưỡi:

- Thì ai nói gì đâu, đi thì đi chứ bàn tán gì nữa. Mà em định chừng nào mình khởi sự đây?
- Sáng sớm ngày mơi chứ còn đợi ngày nào nữa?

Tư Cầu hỏi lại:

- Sáng sớm mơi này hả? Cha, cận quá há!
- Độ coi... bộ tính bàn ra cho ăn trét nữa hay sao chứ? Em nói thiệt, anh không đi thì thầy kệ anh chứ em đã nhứt quyết rồi. Chuyển này thì khỏi có ai níu kéo hay năn nỉ ỉ ôi gì nữa được nghe!
- Muốn mơi đi thì đi chứ ai nói gì đâu mà em nói hành nói tỏi hổng biết.

Phấn bình tĩnh nói thêm:

- Đi gì mà nghe anh nói cái giọng xuội lơ thiệt hết ham. Đây nè, anh suy nghĩ kỹ lần chót đi, chứ để nữa rồi nói là bị một bắt ép hổng được đâu nghe! Hai đứa mình bề gì cũng người lớn rồi, chứ hổng phải mở ác còn đánh cứt trâu đâu mà nữa rồi đổ thừa đổ bồi này nọ...

Tư Cầu xấu mình ngắt ngang:

- Thôi, thôi... người ta đã nói “đi” mà sao em kiếm chuyện cản nhần hoài vậy cà!
- Nói vậy mà cản nhần hả? Mà thôi sáng mơi đi sớm đó nghe!
- Ủ đi sớm. Mà anh vô đây chờ em hay em lội ra ngoài kêu anh hả?
- Vô đây làm cái gì! Anh cứ sửa soạn sẵn ở trông đi, lối gà gáy canh tư hay sớm hơn nữa thì có em vô rồi mình đi luôn. Mà anh có giấy tờ gì lận lưng không?
- Có ba tờ giấy quyền vấn thuốc đây chứ hổng có khi khô gì khác nữa...

Rồi anh ta đâm lo hỏi thêm:

- Nghe nói đi đường thì lính quận, còn lên Sài Gòn thì lính mã-tà hay xét bắt giấy thuế thân lắm phải không em?... Cha, cái điệu này bị mấy ông chặn lại thộp cổ đóng trăn hay bắt đi làm xâu thì nguy quá. Hồi nào tới giờ anh chưa lấy giấy thuế thân, ông già ông nói chưa đủ tuổi với lại tiền bạc hồng có, vác đem đi đóng một lần mấy đồng bạc thì kệt quá!... Mà thuở giờ mình cứ ru rú ở xó ruộng xó rẫy chớ có thò mặt đi đâu mà giấy với tờ!

Phấn “trấn an” nó:

- Em hỏi là hỏi vậy chớ hồng sao đâu. Rủi có ai hỏi thì bắt quá mình cứ nói đại là chưa đủ tuổi chớ lo gì!

Tư Cầu còn thắc mắc:

- Nhưng rủi họ hồng tin rồi làm sao?

- Ồi, sao anh cứ lo bao đồng hoài! Thì họ nhìn cái mặt mình còn non xoẹt thì họ cũng phải biết chớ. Mà cái việc này dễ ợt, rồi đây thế nào em cũng lo đóng phứt cái thuế thân cho anh.

- À, mà hồi này, em nói để em vô chớ anh khỏi ra ngoài này. Sao kỳ vậy? Anh tưởng đi thì mình ra ngoài sông cái đón tàu Phước Châu dưới Cầu Kè lên giấc khuya để đi thẳng lên Cần Thơ luôn rồi tính đi đâu nữa thì đi, chớ em tính lợi trở vô trong đồng tréo đường hết rồi làm sao?

Phấn “xì” một tiếng rồi đáp:

- Lâu lâu anh chịu khó “tính” một cái mà cũng chẳng ăn nhằm gì ráo! Bộ em điên khùng gì mà hồng biết ra đón tàu dưới Cầu Kè lên để đi cho tiện hay sao? Nhưng nếu tiện cho mình thì cũng tiện cho thiên hạ. Mình mà xớ rớ ra ngoài vàm đón tàu thì chém chết cũng có đưa đi vô học lại, mà người nhà có đi kiếm thì cũng dễ hỏi phăng ra để theo kịp lời cổ mình dìu. Mình mà có đi rồi thì thế nào họ cũng cho là mình xuống tàu Phước Châu chớ không có trượt đi đâu hết! Anh nghĩ coi em nói như vậy có đúng hông?

Tư Cầu mau mắn đáp:

- Ủ phải rồi đa! Nhưng nếu vậy thì mình đi bằng cách nào bây giờ?

- Còn có cách khác chớ! Bởi vậy nên em mới kêu anh chờ sẵn ở trong để em vô rồi hai đứa mình cùng đi...

- Nhưng nếu mình hồng đi đường tàu để lên Cần Thơ thì tính đi đâu?

- Thì trước hết mình cũng phải lên Cần Thơ rồi mới lên Sài Gòn sau. Theo em tính thì hai đứa mình phải đi sao cho ngoắt ngoéo để rui có ai đi kiểm cũng hồng mò cho ra được. Sáng mơi em vô trong anh sớm rồi mình lội băng đồng qua mé La Ghi đón xe đò đi về Trà Ôn. Sau đó, từ Trà Ôn mình quá giang xe đi luôn Cần Thơ. Chừng tới trên rồi mình sẽ liệu tính sau... Anh coi em tính như vậy có được không?

- Chà, em tính cái gì rắc rối quá... mà thôi như thế cũng được! Có rắc rối như vậy thiên hạ mới hồng biết đâu mà lần.

Tư Cầu do dự một hồi rồi hỏi thêm Phấn :

- À, mà em có cụ bị sẵn chút đỉnh tiền nong gì theo không? Chớ anh nói thiệt, phần anh, anh chỉ vác cái mình không đi thôi đa nghen!

Phấn gượng cười:

- Ôi, tưởng cái gì chớ việc đó anh khỏi phải nhắc. Em có tom góp theo được ba mớ tiền để dành riêng của em: tiền cho bạc lúa, cho heo nuôi rế đó mà! Cha, còn còn kẹt bầy vịt của em giao cho thằng Tư coi ở trông nữa. Bị gấp quá chớ phải để thùng thỉnh em tìm mỗi bán phút đi thì mình cũng thêm được số tiền khá bộn nữa!

Tư Cầu nói đùa hơi theo:

- Ủ, nội bao nhiêu đó cũng đủ xài rồi!

- Biết sao đủ sao thiếu! Bộ anh nói mình đi năm ba bữa, một tuần gì sao mà tính được chuyện thiếu đủ. Mình phải nghỉ phòng xa đến mấy tháng mình ăn dầm nằm dề ở trên Sài Gòn nữa chớ! Đâu chắc lên trên là mình có công ăn việc mãn liền... Bởi vậy nên ngoài số tiền riêng em còn gói đem theo một mớ vàng vòng cũng kha khá anh à...

Tư Cầu nói giựt ngược:

- Ý, làm vậy hồng nên đa em! Tiền riêng của em thì em đem theo gì đó thì đem, chớ vàng bạc ở nhà em tóm luôn nữa thì... kỳ lắm! Cái đó là mình có ý... tham gian quá cỡ rồi, và nếu sau này cái chuyện tụi mình trốn đổ bể ra, anh Hai em hay bác của em đem thưa kiện thì hồng dễ dúng gì đâu em!

Phấn gạt ngang:

- Ôi thôi, đến cái nước này mà anh còn e sợ như vậy thì hết chỗ nói!

Mình túng thế thì phải liều chớ bộ như không mà ai muốn vậy hay sao?

... Mà anh nói kỳ là “kỳ” cái nỗi gì? Nội cái chuyện mình bỏ trốn đây bộ

hồng “kỳ” hay sao! Đàng nào cũng lỡ rồi thì cho nó lỡ luôn, chớ cứ cà xịch cà lụi như anh vậy hoài rồi chết chùm cả đám hết cho coi!

Tư Cầu không biết trả lời làm sao nên đành nói xuôi theo:

- Thôi em tính gì đó thì tính... miễn xong xuôi thì thôi. Mà chắc sáng mới đi thiệt phải hông?

Nghe Tư Cầu hỏi lại như thế, Phấn tức lặng người một hồi, rồi nói sảng:

- Anh thiệt hết chỗ chê! Người ta đã căn dặn năm lần bảy lượt là sáng sớm mới đi, mà anh còn hỏi đi thiệt hay đi giả nữa! Hay anh hồng muốn đi thì anh ở lại chớ hồng ai ép! Bộ anh nói con này hồng có giò có cẳng sao chớ!

Tư Cầu vội năn nỉ:

- Thì anh hỏi là hỏi... để lo liệu sắp đặt trước công việc ở trồng vậy mà... Em đi thì anh cũng đi chớ hồng có em thì anh ở lại đây làm cái gì!

Rồi anh ta than thở:

- Cha, hồng biết mới anh đi rồi, con trâu và bầy vịt để đó ai biết mà ra trông nom cho nó ăn uống đây!

- Sao mà hồng biết! Anh thiệt khéo lo! Em mà mất dạng trong nhà thế nào họ cũng tua xua vô trồng tìm kiếm. Và khi vô tới trồng rồi mà lại hồng thấy anh nữa thì họ biết tội mình... làm sao rồi! Chừng đó, thế nào mấy bác ở bên hồng sai thằng Năm ra thế anh để chăn trâu, chăn vịt... anh có lo thì lo tội mình ra đi phen này có... chết đói hay không chớ anh lo gì thứ ba con vịt, con trâu sợ hồng có ăn! Mà thử thời anh bỏ phế nó hai ba ngày cũng hồng sao hết. Nước, cỏ, cua, còng... ê hề đó, lo gì!

Tư Cầu thở dài làm thinh.

Phấn ngóng nhìn vô nhà rồi nói:

- Thôi em vô đây! Anh nhớ dìu trồng lo sắp đặt cho sẵn sàng đi nghen!... Mà anh có ghé qua nhà nhớ làm tình chớ đừng chộn rộn cái gì để cho ở bên sanh nghi nghen anh!... Em dặn hờ như vậy chớ chắc hồng ai để ý đâu... cái chuyện của tội mình bất ngờ quá mà!

Tư Cầu thần thờ đáp:

- Ủ thôi em vô đi... mới có vô thì vô sớm nghen em, chớ để sáng bùng rồi mình đi ngờ ngờ vậy hồng tiện.

- Em biết mà!

Rồi nắm chặt lấy tay Tư Cầu, Phấn nói tiếp:

- Anh coi từ trước tới giờ cái gì em cũng ăn ở tận tình với anh hết vậy anh ráng cho em chuyển này nữa thì tội mình khỏi lo gì nữa hết!... Anh chắc dư biết, đâu phải em muốn chi cái chuyện trốn tránh này nhưng ngại nổi... hai đứa mình thương yêu nhau thì phải tính sao cho vuông tròn. Với lại em cũng ngán ngẩm cái đời sống ở đây quá. Thôi thì hai đứa mình liêu một chuyến cho nở mày nở mặt với người ta...

Tư Cầu cướp lời:

- Hay là cho chết dính chùm với nhau thì cũng vậy!

Phấn siết mạnh tay anh ta:

- Chết dính chùm với nhau cũng được, cũng mát ruột!

Tư Cầu vội giựt tay bịt lấy miệng Phấn:

- Ý đừng nói vậy không nên chớ em! Nói bậy như vậy xui xẻo lắm ghen!

Phấn sẽ gỡ tay nó ra:

- Hử, anh sao hay tin bá láp hoài!

Vừa lúc đó, có tiếng kẹt cửa và có người lần mò bước xuống bậc thềm nhà để ra sau hè, Phấn kề sát vào tai Tư Cầu nói nhỏ:

- Thôi để em vô... chớ để ai ra ngoài này đụng đầu với tội mình thì đổ bể công chuyện hết. Anh ở lại đi dìa sau nghe anh Tư! Và nhớ cái em dặn dò đó ghen!

Dứt lời Phấn vội chạy tuốt vô.

Tư Cầu đứng lặng yên bên bụi chuối. Như thế, một hồi lâu anh ta mới hay bị muỗi cắn tới tấp nên vội đưa tay đập túi bụi vào khắp mình mẩy từ trước ra sau, từ trên xuống dưới.

Nhưng đến chừng nghe tiếng đập bôm bốp của đôi bàn tay, anh ta hoảng kinh ngó dáo dác về phía trong nhà. Thấy đâu đó vẫn êm ru, Tư Cầu vội nhón chân đi lùi trở về nhà...

Qua khỏi rào nhà Phấn rồi, Tư Cầu mới chậm bước lại. Anh thần thờ đưa mắt nhìn cảnh vật bao quanh lơ mơ như bóng đêm như muốn gọi lại những lời từ biệt.

Trong đêm tối mà sao anh ta như thấy rõ ràng cảnh vật ấy. Anh ta có thể chỉ được chỗ nào có cái mô đất nhô lên trên đường, chỗ nào có cái bông cây khô, chỗ nào trên bờ rạch có nhiều hang cá thòi lòi... và khi vừa đặt

chân lên chiếc cầu tre bắc qua cái xẻo nhỏ, anh ta liền nhớ ngay đến cái tay vịn gậy cả tháng nay mà không có ai buộc lại.

Tiếng cọt két của thân tre trên cầu vang ra khi anh ta lần bước đi qua làm cho anh ta vừa lo âu, vừa bức bối mà cũng vừa xót xa trong lòng...

Chương 2

Tư Cầu lấy chiếc đĩa bếp xơ lại nồi cơm, rồi đặt chén mắm chưng trở lại trên mặt lớp cơm, xong xuôi, nó lấy nắp vung đặt lại.

Đôi mắt của anh ta cay xè: hôm qua anh ta mắc vô trong nhà để qua bên con Phấn nên bỏ phế ba mớ củi phơi sương suốt đêm, đến chừng sáng nay đem vô chụm khói bay mịt mù...

Với lại suốt trong đêm rồi, sau khi bàn tính với con Phấn một lần chót về chuyện trốn đi vào ngày hôm nay, Tư Cầu về thao thức suốt đêm cho tới khi nghe con gà nòi điều phạch phạch vỗ cánh gáy vang rân ở sau chái hè...

... Tư Cầu lấy một nhánh củi cào bột than ra...

Vừa lúc đó, anh ta nghe tiếng sột soạt phía ngoài sân và liền theo đó là tiếng Phấn hỏi dồn tới:

- Anh Tư, anh thức chưa anh?

Tư Cầu vội chạy ra:

- Dữ hông, sao đến chừng này mới lộ ra hả?

- Hồng có trễ đâu mà anh lo!... Sao sẵn sàng hết rồi chứ?

- Cái gì đâu mà sẵn sàng! Còn em, mọi việc ở trông êm ru hết hả?

- Nếu có trục trặc thì đã hồng ra đây được!

Nói đoạn, cô ta cầm tay Tư Cầu dắt vô chòi.

Vào đến nơi, Tư Cầu đứng nhìn Phấn không nháy mắt: hôm nay, Phấn mặc quần lãnh đen, áo bà ba vải bông và vắt trên cổ một chiếc khăn bàn lông màu hường lợt mới tinh... Mới đây mà Phấn coi khác hẳn, và khác nhiều cái thời kỳ còn chần vọt trong chòi.

Đoạn Tư Cầu nhìn đến cái bao giấy nhứt trình mà con Phấn ôm nơi tay.

Thấy thế, Phấn nói:

- Gói quần áo đó! Em chỉ đem theo vài bộ mới thôi chớ lấy hết theo kình càng lắm! Còn anh có xách theo cái gì hông?

Tư Cầu chỉ vào một “cuộn” quần áo lớn bằng đầu gối bó chặt bằng dây lạt dừa:

- Có nội bấy nhiêu đó!
- Anh gói gì mà đen một cục đó hả?
- Bộ quần áo vẫn thường mặc trong này đó mà.
- Ồi thôi, anh liệng mẹ nó đi cho rồi! Lên trên đâu có xài thứ đó được. Nội bộ đồ phèn anh đang mặc cũng tẻ mạt rệp rồi.

Tư Cầu tiếc rẻ:

- Thì mình cũng đem theo hờ hờ nó vậy, để rồi sau này chừng nào mình muốn quăng đi thì quăng chớ có khó gì!

Phấn gạt ngang:

- Thôi đi anh ơi, anh làm ơn bỏ nó lại cho em. Em tính lên đến chợ còn kiếm mua một vài bộ quần áo khác cho anh nữa, chớ bộ anh đang bận cũng bạc thích bạc thếch, vác nó lên Sài Gòn thiên hạ họ cười cho thúi óc!

Tư Cầu chép miệng:

- Cái điệu này ở trên cái gì cũng tốn hao quá cỡ! Chớ phải ở dưới này, bộ đồ đó xài ít ra cũng được bảy tám tháng nữa chớ chẳng phải chơi. Mà anh nghe nói ở trên người ta ít bận đồ đen lắm phải không em?

Nghe Tư Cầu muốn hỏi thăm ruồng, Phấn sốt ruột hỏi anh ta:

- Thôi đi, để lên trên rồi hãy biết. Anh thôi tắt đèn đi rồi mình đông cho sớm chớ!

Tư Cầu hấp tấp níu Phấn lại:

- Khoan đã! Để chờ anh đỡ cơm đem theo ăn dọc đường, chớ hông thôi chết đói còn gì!

Phấn bực mình, dậm chân chắc lưỡi:

- Ồi thôi đi, từ đây lội qua lộ xe có xa xôi gì mà những phải bọc cơm theo như là đi ăn cây vậy.
- Nhưng còn lên Trà Ôn hay đi xe dọc đường thì sao?
- Thôi đi ông nội! Anh thiệt nhà quê nhà vườn dốt mít đặc... lên trên tiệm cơm, tiệm cháo thiếu gì, hay là mình mua bấy một ổ bánh mì với nắm càc đường cát ăn đỡ cũng được, mà lại gọn bân.
- Nhưng anh lỡ nấu cơm hồi khuya rồi, bỏ lại tội chết. Với có món mắm chưng nữa. Em nán đợi anh một chút để anh đỡ mang theo chớ bỏ uổng lắm... Nghe nói lên trên Sài Gòn, người ta ăn đồ Tây đồ Tàu không hề.

Như vậy biết chừng nào mình mới nếm lại được món mẳm chừng này nữa.

Nghe Tư Cầu than thở như vậy, Phấn cũng không nỡ làm gắt:

- Thôi cũng được! Anh vô gói mau mau đi, mà cái món mẳm chừng đó, anh liệu làm sao cho vén khéo chớ để nó đổ ra dính quần áo hôi rình đó nghen!

Tư Cầu vội vã chạy vô bếp dỡ cơm ra gói trong tấm lá chuối xanh, đoạn để vào trong một cái mo cau cùng với chén mẳm. Xong xuôi, anh ta xách chạy ra.

Phấn tay ôm gói quần áo chực sẵn ngoài sân chòi:

- Sao, xong hết rồi hén!

Tư Cầu dợm trả lời nhưng rồi lại nín thinh, đứng khựng lại. Phấn cau mày hỏi lớn:

- Cái gì đó nữa hả?

Tư Cầu lắp bắp nói:

- Anh tính để đi thăm qua bầy vịt và con trâu rồi hãy đi...

- Trời đất quỷ thần ơi! Vịt trâu gì cũng thầy kệ mẹ nó, anh cứ cà rà hoài thì đến trưa mới đi được. Vậy mà hồi nãy làm bộ kêu là ra trễ, ra muộn.

Thấy Tư Cầu cứ dửng dăng không chịu đi, Phấn nhún vai lắc đầu thở dài:

- Thôi, anh muốn đi thăm cái gì đó thì làm ơn đi cho mau đi! Anh thiệt hết nước... Bị lỡ tính trốn với anh nên phải ráng chịu, chớ anh cứ cái mừng đó hoài thì có ngày cũng sọc dưa ráo tội...

Tư Cầu chẳng nói chẳng rằng, dựng mo cơm bên cột chòi rồi chạy đi thăm sơ qua bầy vịt.

Thấy anh ta tới, bầy vịt tưởng đâu được cho ăn nên kêu cạc cạc vang rân.

Tư Cầu lính quýnh ngó tới ngó lui một hồi rồi bỏ chạy qua bên con trâu Sấm.

Thấy con trâu vừa khịt khịt mũi vừa ve vẩy đôi tai, Tư Cầu quặn đau trong ruột. Anh ta chạy đến mở niệt buộc con Sấm ra, rồi vừa vỗ vào cổ con trâu, vừa nghen ngào than thở:

- Thôi mầy ở lại nghen Sấm! Tao mở hết dây buộc mầy ra đó, mơi sáng mầy có đói bụng thì liệu mà lội đi kiếm ăn...

Hai đứa nó vừa bước chân lên bờ mẩu để băng qua đồng hướng về phía lộ xe dưới La Ghi lên thì nghe có tiếng ai chống xuống ào ào phía bầu

nước.

Phấn vội níu tay Tư Cầu ngồi thụp xuống và kề tai anh ta hỏi nhỏ:

- Anh coi ai chống xuống ra đó! Cái điệu này sợ ở trống hay rượt theo tụi mình thì kể như... lúa hết cả đám.

Tư Cầu hồi hộp ngẩn cổ lên nhìn về phía người chống xuống và nó thờ phào một cái rồi vui vẻ nói:

- Hồng sao đâu em ơi, cái thằng cha Sáu Già nó đi gỡ câu đó mà.

- Vậy hả? Thiệt hú hồn hú vía. Nhưng mình cũng để cho nó mất dạng rồi hãy đứng dậy đi, chớ để nó thấy được thì phen này chỉ có nước... cạo đầu đi tu.

Tư Cầu lặng thinh ngoái cổ canh chừng cho xuống câu đi khuất rồi khều Phấn :

- Bây giờ đi được rồi em à.

Hai đứa nó lại đứng dậy tiếp tục đi. Phấn ôm gói đồ dẫn trước, còn Tư Cầu xách mo côm lúc thúc theo sau... Và hai đứa nó cứ cầm đầu cầm cổ rảo bước không trò chuyện gì hết, tuy mỗi người đều theo đuổi trong đầu những ý nghĩ riêng tư...

Đến chừng thấy ló dạng hàng cây còng dọc theo hai bên bờ lộ xe thì trời đã sáng bết.

Tư Cầu chỉ về phía cây rơm chất bên bìa vườn cau ở trước mặt rồi bảo Phấn:

- Hay mình vô đó lật côm ra ăn lót dạ, rồi hãy ra lộ đón xe nhen em!

Phấn định không nghe theo, nhưng khi nhìn đến mo côm tòn ten dưới tay Tư Cầu, cô ta bèn đổi ý gật đầu:

- Anh tính vậy cũng được. Phải rồi, mình ăn phứt rồi liệng mo côm này cho rồi chớ đem nó theo lên xe coi hồng được.

Tư Cầu muỗn mở miệng hỏi lại Phấn tại vì sao “coi hồng được” nhưng lại thôi nhưng lại thôi, rồi rảo bước về phía cây rơm.

Đến nơi, Tư Cầu chọn chỗ khuất ánh nắng chiếu, ngồi xuống mở phanh mo côm ra, lấy chén mắt lóc chưng đặt ra một bên. Đoạn anh ta chạy đi bẻ một nhánh tre nhỏ để làm hai đôi dũa tạm.

Xong xuôi anh ta phui tay và mời Phấn :

- Em ngồi xuống ăn bậy ba hột chớ hông thôi lát nữa đói chết!

Thấy Phấn còn đứng xớ rớ như muốn tìm chỗ ngồi, anh ta lại chạy đi bẻ một ngọn lá chuối trái xuống cỏ rồi bảo:

- Em ngồi xuống đó hông thôi lấm quần áo hết.

Phấn thò tay rút xuống một chiếc guốc sơn mài dặt kèm sau sợi dây buộc gói đồ đem đặt trên tàu lá rồi rón rén ngồi xuống. Cô ta nhìn mo cơm, chén mắt rồi nói:

- Thôi anh ăn một mình đi, em hông đói.

- Coi, em phải ráng ăn dần bụng ba hột chớ mình đi xe thì còn lâu mới tới chợ, như vậy đói rã ruột chớ phải chơi sao. Ở dưới này, mình quen ăn cơm đi mần sớm, em nhịn, chịu sao được!

Thấy Tư Cầu nài ép như vậy, Phấn cũng tội nghiệp nên nói:

- Thôi được, để em ăn với anh cho có bạn.

Tư Cầu vội lấy hai cọng tre đưa cho Phấn:

- Em cầm đờ cái này để gắp mắt ăn.

Phấn miễn cưỡng cầm lấy gắp chút xíu mắt chưng, đưa tay nhón lấy chút cơm bỏ vô miệng nhai chậm rãi.

Trong lúc đó, Tư Cầu vừa bốc cơm vừa gắp mắt ăn ngon lành. Thỉnh thoảng, anh ta ngược lên lên dục Phấn ăn thêm, cô chỉ gật đầu mỉm cười và ăn cầm chừng vậy thôi.

Tư Cầu buông đôi cọng tre xuống, lấy tay quẹt miệng, rồi vừa xô mo cơm lại gần bên Phấn vừa bảo:

- Còn một chút, em vét hết đi kẻo tội!

Phấn lắc đầu:

- Em nuốt hết vô, thôi anh ráng ăn cho hết đi, nếu không thì bỏ đại lợi đó chớ gì!

Tư Cầu tiếc rẻ nhìn mo cơm, chén mắt rồi tần mẩn đi gói lại đem nhét vô đồng rơm

Phấn thấy vậy lên tiếng hỏi:

- Anh mần gì vậy hả anh Tư?

- Ờ... anh đem nhét vô đây để có ai qua... muốn ăn thì lấy ăn.

- Ồi, sao anh lo chuyện bá vợ hoài, ai đâu mà đi ăn dọc đường dọc xá hông biết!

- Ấy, mình ăn hông hết thì để cho người khác họ ăn... Thiệt từ cha sanh mẹ đẻ tới bây giờ, hông có lần nào anh đem đi quăng gần một chén mắt

chưng ngon lành như thế này!

Phấn xì một tiếng đứng lên, nhét chiếc guốc vô chỗ cũ rồi hỏi nó:

- Thôi mình đi lên lộ để đón xe, chớ cà rà mãi ở đây để nó chạy huốt đợi chuyển sau lâu lắm!

Tư Cầu bẻ một cọng tre xĩa răng rồi vừa vuôn vai, vừa nói:

- Bây giờ no bụng rồi... muốn đi đâu thì đi.

Rồi anh ta ngó quanh ngó quất:

- Cha, hổng có chỗ nào có nước làm bậy vài ngum thì đã quá!

Phấn chạy lại lôi anh ta đi:

- Thôi đi tía, để chút nữa lên trên rồi tía muốn uông năm ba tô nước trà huế gì đó uống! Đi mau đi hông thôi trễ hết bây giờ.

... Hai đứa nó vừa ra gần tới lộ cái thì chiếc xe đồ dưới La-Ghi lên cũng vừa chạy tới. Anh lơ trên xe thấy có người ôm gói nên dơ tay kêu lớn:

- Đi Trà Ôn hông cô Hai ?

Tư Cầu thấy xe chạy âm âm tới rồi có người chỉ tay về phía anh ta la hét nên vội ngồi thụp xuống dưới bên bờ mầu.

Phấn tức mình vừa lôi nó lên vừa đưa tay ngoắc xe lại.

Chiếc xe còn lê xa độ mười thước rồi mới ngừng hẳn. Phấn vừa rảo bước vừa căn nhãn Tư Cầu :

- Anh mần gì kỳ cục vậy! Xe đồ nó mời khách chớ bộ nó ăn thịt ăn cá gì anh sao anh lại trốn hả?

Tư Cầu xén lên đáp:

- Vậy hả! Thuở giờ anh có đi xe đi cộ gì đâu mà biết. Vậy mà anh tưởng nó chỉ chỗ tính bắt tội mình chớ!

- Hổng biết thì coi theo em mà bắt chước, chớ anh làm cái điệu đó thiên hạ họ càng sanh nghi thêm.

Tư Cầu vừa bước lẹ lẹ, vừa cúi mình với tay gỡ đám cỏ may mắc dính trên ống quần từ đầu gối trở xuống mà ban nãy vì ngồi thụp xuống một bên bờ mầu nên không để ý.

Phấn liếc mắt thấy vậy véo nó một cái đau điếng:

- Để chút nữa lên xe rồi gỡ hổng được sao!

Tư Cầu giựt mình bỏ vội ống quần xuống rồi chạy lúp xúp theo Phấn.

Đến nơi, anh lơ đã mở sẵn cửa xe ở hàng băng thứ nhì và đứng đợi một bên:

- Cô Hai đi Trà Ôn hả cô Hai? Đây có chỗ ở trước này tốt lắm! Cô có hành lý gì hông cô Hai?

Phấn vừa xăng xái bước lên xe vừa đáp:

- Tui chỉ có gói này đem theo mình đây thôi.

Cô ta vừa bước lên xe thì anh lơ đã đóng cửa xe lại cái rầm rồi hô “chạy”. Phấn vội lêu giẹt ngược:

- Khoan đã! Còn một người đi nữa nghen!

Anh lơ lại vội hô lớn lên “tốt tốt” rồi anh ta quay qua hỏi Phấn :

- Bộ cái anh đứng lơ ngơ đó cũng có đi nữa sao?

Phấn quắc mắt nhìn nó:

- Bộ anh hông cho đi sao?

- Đâu phải vậy... nhưng anh chẳng nói năng gì hết ai biết...

Anh lơ nói xuôi theo vừa nhảy xuống ngoắc Tư Cầu lại.

Tư Cầu chạy tới đứng thờ hồn hển lóng ngóng nhìn lên xe kiểm Phấn.

Anh lơ vừa chạy lại mở cửa phía băng sau và kêu Tư Cầu:

- Lại đây nè anh.

Anh lơ vội chạy lại vừa nhìn bộ quần áo mốc thếch của Tư Cầu vừa nói:

- Cô Hai để anh ngồi băng sau với tui hông được sao cô Hai?

Phấn sẵn giọng đáp:

- Để anh ngồi đây với tui. Anh tui đó mà!

- Vậy hả... cô hông nói trước ai biết đâu!

Anh lơ vói tay mở cửa băng trước cho Tư Cầu leo lên, nhưng vẫn ngó chăm bẵm anh ta với đôi mắt đầy hoài nghi. Rồi anh ta nhún vai, đóng rầm cửa lại và vừa đeo tòn ten bên hông xe vừa hướng về phía sếp-phơ la lớn “chạy”.

Chiếc xe đồ lặt vặt cà tàng tiếp tục cuộc hành trình.

Hành khách ngồi trên xe chứng kiến cảnh “lộn xộn” ban nãy nên đều ngoái cổ nhìn cặp Tư Cầu.

Phấn thì ngồi thản nhiên như không, ngó thẳng về phía trước, còn Tư Cầu mắc cỡ lúng túng cúi gằm mặt xuống gờ đám cỏ may còn dính cứng trên hai ống quần...

Chiếc xe được trớn mỗi lúc càng chạy mau thêm.

Đây là lần đầu tiên Tư Cầu mới được đi xe hơi.

Gió tạt ù ù làm cho nó lừng bùng hai lỗ tai. Nhưng xe chạy được mười cây số thì tiếng gió ù ù ấy hòa lẫn với tiếng máy xe nổ đều đều làm cho anh ta thấy buồn ngủ, nhướng mắt hết nổi và phải gục lên gục xuống mấy lần.

Và mỗi lần anh ta sắp sửa nghèo cổ qua một bên là Phấn lấy cùi chỏ thúc vô hông anh ta một cái làm anh ta giật mình mở choàng mắt ra.

x

x x

Lối gần 11 giờ thì xe lên đến chợ Trà Ôn.

Như đã sắp đặt sẵn đâu ở trên xe, liền khi bước xuống đất là Phấn dẫn Tư Cầu đến thẳng tiệm hớt tóc.

Hồi nào tới giờ Tư Cầu quen hớt tóc theo lối vườn ở trần trụi ngồi trên ghế đầu để hớt với cái tông-đơ lứt nhách, với con dao cạo cùn mẫn và ít lắm là ba tháng mới hớt một lần nên tóc thường phủ ót dày bịt.

Phấn nhét vào tay anh ta cái giấy năm đồng:

- Đây nè, anh cầm tiền vô hớt tóc đi để em qua chợ lo sắm sửa một vài bộ quần áo cho anh.

Tư Cầu lựng khựng đứng lại hỏi:

- Em đi nhớ trở lại đây mau mau nghen!

- Ủ mà nếu anh có rồi trước cũng ngồi đó đợi chớ đừng có đi đâu bậy bạ nghen!

- Ủ... mà hông biết ở đây họ hớt cái đầu ăn bao nhiêu tiền hả em?

- Ổi, ai biết đâu mà anh hỏi! Thì chút nữa hớt rồi hỏi người ta... mà thế nào cũng mắc hơn ở dưới mình đó nghen. Thôi đi vô hớt cho mau đi!

Tư Cầu xớ rớ đi vô tiệm. Một anh thợ đã chực sẵn, thấy khách vô vội lấy tấm khăn choàng phui phạch phạch lên trên chiếc ghế trống và nói:

- Ngồi đây cậu Hai.

Tư Cầu ấp úng:

- Dạ, tui... hớt tóc.

Anh thợ nhìn cái đầu chùm bum của anh ta, mỉm cười giơ tay chỉ lên ghế:

- Mời cậu Hai ngồi vô!

Tư Cầu rón rén ngồi lên mép cái ghế có nệm êm, có lưng dựa và tay dựa
đàng hoàng và ngồi cứng đờ giữ lưng thẳng băng.

Anh thợ sẽ kéo nó xích vô và choàng khăn vào:

- Cậu Hai hớt kiểu nào: đờ-mi cua, ma-ninh, hay ca-rê?

Tư Cầu lúng túng không biết trả lời làm sao nên đành nói đại:

- Chú hớt như kiểu cũ.

- Dạ, bị đầu cậu tóc ra bùm xùm quá mất hết cái chơn cũ nên tôi hổng
phân biệt nó ra kiểu nào hết.

- Vậy hả! À, mà hớt chải cũng được đó chú!

- Được rồi, hớt chải... nhưng cao hay thấp?

Tư Cầu nghĩ bụng ở trên này sao hớt tóc mà cũng rắc rối quá, ở dưới
vườn hể leo lên ghế là anh thợ rút tông-đơ đẩy liền. Không biết phải hớt
cao hay thấp như thế nào nên Tư Cầu trả lời phóng chừng:

- Chú hớt cho... vừa vừa cũng được...

Anh thợ đoán sơ cũng hiểu được người khách hàng mình mới ở dưới
vườn lên nên không hỏi thêm nữa và bắt tay vào việc.

Tư Cầu ngồi ngó chăm bẵm vô tấm kiếng lớn đàng trước mặt để coi anh
thợ hớt tóc làm gì.

Anh thợ lấy bông phấn chậm chậm nơi mặt và xung quanh rìa tóc làm
cho Tư Cầu thấy nhột nhột và mùi phấn bay thơm phức. Anh ta nghĩ
bụng: cái điệu này mà lau không sạch, lát nữa ra đường mặt mày quầng
quện hết. Rồi cái tông-đơ hớt tóc êm rơ chớ không phải vừa kêu kệt kệt
vừa giựt tóc như thứ xài ở dưới vườn...

Chưa gì mà một đồng tóc đen nghịt, lớp mắc trên khăn choàng, lớp rơi
đầy dưới đất.

Đến chừng tỉa tóc, anh thợ lại hỏi:

- Có để ngọn hông cậu Hai?

Tư Cầu lắp bắp nói:

- ... Sao cũng được.

Anh thợ đưa kéo xỏn luôn xuống một mớ tóc ngọn nữa.

Đến chừng cạo, Tư Cầu ngạc nhiên và thích thú khi nhận thấy con dao
cạo trên này sao bén lẹm và đến lúc anh thợ kéo cho anh ta nằm ngửa ra
ghế để cạo mặt, anh ta càng lấy làm lạ: ở vườn quen ngồi khom lưng trên
ghế đầu chớ đâu có được dựa bệ ngửa một cách... êm ru như thế này...

Và anh thợ cạo mặt, cạo vành lỗ tai thật khoái khiến Tư Cầu lim dim ngủ...

... Anh thợ vừa đỡ anh ta lên vừa hạ cái miếng dựa cổ xuống nghe cái “rẹt” làm anh ta giật mình mở choàng mắt ra, và tưởng là hốt xong nên nhồm người đứng dậy. Anh thợ nhẹ tay giữ anh ta lại và vò chút xúu dầu thơm trên tóc rồi lấy bình nước thơm xịt tứ tung lên tóc, lên mặt Tư Cầu làm anh ta thấy nhột nhột... Mùi dầu thơm rẻ tiền bay hăng hăng và Tư Cầu nghĩ thầm: chắc thứ này mình nghe thiên hạ thường kêu là “nước đái xẩm” đây mà. Và tự nhiên anh ta mỉm cười...

- Chải bảy ba hay năm năm hả cậu Hai?

Nghe anh thợ hớt tóc hỏi bất tử như vậy, Tư Cầu giật mình và không biết phải trả lời làm sao. Túng quá, anh ta nói đại:

-Thì chú liệu chải làm sao coi... cho được đó thì chải!

Từ hồi nào tới giờ, nghĩa là từ hồi còn cạo trọc để chỏm mỏ ác, qua thời kỳ hớt ca-rê cho đến khi để chải, anh ta cũng chẳng để ý chải bảy ba, năm năm gì đâu mà biết để trả lời cho anh thợ hớt tóc. Hồi còn ở nhà mỗi lần nhảy xuống rạch tắm xong là anh ta chỉ ngửa đầu xuống nước để “xước lông gà”, rồi lấy hai tay vuốt vuốt tóc cho ráo... thế là xong, chớ có rờ mó tới cây lược hay sấm soi trước mặt kiếng để lấy “đường” trên tóc đâu.

Phần anh thợ hớt tóc nghe anh ta nói vậy mỉm cười rồi chải bảy ba đại. Xong xuôi, anh thợ lấy bàn chải quào quào vài cái trên cổ, trên mép tai của Tư Cầu rồi tháo khăn choàng ra phủi phành phạch lên trên quần áo anh ta và nói:

- Xong rồi đó cậu! Cậu coi tui o bế cái đầu cậu kỳ này bánh tòn lắm đa nghen!

Nghe nói vậy, Tư Cầu ngó lên mặt kiếng ngoẻo đầu qua lại để ngắm nghĩa rồi nói:

- Ủ... coi bộ cao ráo và nhẹ nhõm lắm! Chú lấy bao nhiêu vậy chú?

- Dạ, có ba đồng thôi cậu à!

Tư Cầu chưng hửng:

- Ý, lấy gì mà lấy cao vậy chú! Dưới tui người ta ăn có đồng rưỡi hè!

Anh thợ vẫn cười ngọt ngào nói:

- Hồng ai ăn mặc đâu cậu à! Trên này tui tui hớt đàøng hoàng và xài toàn đồ tốt nên hớt êm rơ... đó cậu coi!

Tư Cầu nghe anh thợ nói vậy cũng xuôi tai nên móc tờ giấy năm đồng của Phấn trao cho hồi này đưa ra:

- Đây, chú thối lại tui hai đồng đi!

Lấy hai đồng bạc bỏ vô túi rồi, Tư Cầu bèn đi ra đằng trước tiệm đứng chờ Phấn trở lại.

Thấy anh ta đứng lóng ngóng, anh thợ hớt tóc bèn lên tiếng:

- Cậu có đợi ai thì vô trong này ngồi nghỉ chừn chớ hơi sức đâu mà đứng hoài vậy!

Tư Cầu lủi thủi đi vô. Anh thợ hớt tóc chỉ mấy cái ghế đặt dựa theo vách rồi nói:

- Cậu ngồi đó chơi! Có tờ nhựt trình mới cậu cầm đọc cho đỡ buồn...À mà có cái tin “ăn cắp năm lượng vàng cuốn gói theo trai” ở dưới Giá Rai- Bạc Liêu đó hay quá cậu à!

Tư Cầu giựt mình quơ lấy tờ báo miêng hỏi dòn:

- Đâu? Cái tin đó ở chỗ nào chớ?

Anh thợ ghé đầu vào và lấy ngón tay chỉ trên tờ báo:

- Đây nè! Cái tin đăng lớn bằng chiếc chiếu bông đó bộ cậu hông thấy sao!

Rồi anh lại chép miêng than:

- Thiệt con gái đời nay quá sức! Mà cái thằng nào quơ được con đó kể cũng giỏi chớ phải chơi đâu! Giỏi vậy chớ cũng bị ông cò Bạc Liêu chớp óc rồi, phen này chắc nó ở tù rục xương!

Tư Cầu nghe anh thợ nói một hơi nên càng... rồi ruột. Anh ta vội nắm chặt lấy tờ báo, gục sát đầu xuống mặt giấy và lằm thằm đánh vắn cái tin... giựt gân ấy.

Tư Cầu đọc còn độ mười hàng nữa thì Phấn đã đến và đứng ở ngoài cửa tiệm kêu vọng vô:

- Anh Tư!

Tư Cầu nghe tiếng Phấn kêu vội ngoái cổ ra đường:

- Đứng đó đợi một chút để anh coi hết cái này rồi ra liền!

Phấn tức mình nói lớn:

- Coi sướng hông! Đứng đây đợi anh để rồi trễ nãi hết, rồi làm sao lên Cần Thơ cho kịp trước tối hả?

Nghe Phấn nói vậy, Tư Cầu hoảng hốt buông tờ báo xuống, rồi vừa lồm lét liếc xéo anh thợ hớt tóc vừa lấy tay khoát khoát ra hiệu bảo Phấn im. Phấn ngạc nhiên vì thấy sao bỗng nhiên anh ta sanh chứng như vậy, đứng chống nạnh chăm chăm trước cửa để chờ anh ta ra...

Phấn đã chực sẵn:

- Anh mê cái gì ở trông mà tui kêu năm lần bảy lượt anh hông chịu ra chớ hả?

Tư Cầu nín nó đi cho khuất cửa tiệm mới đứng lại ngó dáo dác bốn phía rồi hạ giọng nói:

- Coi chừng nguy tới nơi rồi đa em!

Phấn ngạc nhiên hỏi lại:

- Anh nói cái gì mà nguy tới nơi?

- Anh mới coi trong nhứt trình trong tiệm hớt tóc đây nè... ở trông người ta đăng cái vụ cuốn gói theo trai đó!

Phấn cau mày:

- Ủa lạ vậy cà! Sao mới đây họ lại biết mình đi trốn mà đăng tin liền. Anh nói sao chớ nhứt trình hai ba ngày nó mới gởi xuống tới dưới này mà!

Tư Cầu vội giảng giải:

- Ấy, hông phải vậy đâu! Anh nói em nghe chưa có kịp. Vụ cuốn gói theo trai là ở dưới Giá Rai đó mà!

Phấn thở phào ra:

- Hèn chi! Cái chuyện xảy ra tít mù ở dưới ăn nhập gì với mình mà anh cũng nói làm em hồn vía lên mây.

Tư Cầu sức nhớ đến hoàn cảnh hiện tại của mình nên đâm ra lo ngang:

- Thiệt anh đọc xong cái tin đó rồi tứ chi bủn rủn hết trơn... Không khéo mình vướng cái cảnh đó thì nguy. Em coi chừng cho kỹ nhen, chớ để hai đứa mình mới ló mặt lên Cần Thơ kể bị năm chớp thì kể như chết một cửa tứ đa em!

Phấn gạt ngang:

- Ồi, sao anh cứ lo tầm xàm hoài. Năm thuở mười thì mới có xảy ra một chuyện như vậy chớ bộ ai cũng vậy hết sao?

Tư Cầu nhăn nhó nói:

- Biết đâu mình gặp cái giờ xui xẻo thì sao! Mà anh ngán quá em à...
Hồi đó, anh đã cản em đừng lấy vòng vàng theo mà một hai gì em cũng
hồng chịu nghe hết! Cái chuyện đó ở tù thật hòng chớ bộ giỡn sao!

Phấn bực mình:

- Cái anh này kỳ quá ! Bộ bây giờ tính đồ thừa hử? Người ta đã nói hồng
sao mà cứ theo căn nhắc cười nhửi hoài hẻ!

... Mãi đến bây giờ Phấn mới để ý đến cái đầu mới cúp của Tư Cầu nên
đứng khựng lại, ngắm nghía một hồi rồi gật gù khen:

- Ủ hợ cúp đầu cho anh coi được ớn! Phải bây giờ tóc tai cao ráo, mặt
mày sáng láng hơn không! Chớ hồi trước anh để sao u trệ quá mà!

Tư Cầu xén lên đưa tay vuốt vuốt phía sau ót rồi cười xòa... Phấn vui vẻ
đưa tay nịu nó:

- Thôi đi chớ!

- Ủ... mà đi đâu đây hả em?

- Em dẫn anh xuống mé sông cho anh tắm cái đã!

Tư Cầu ngần ngại:

- Nhưng ở dưới ghe xuống rần rần rồi tắm chỗ nào được hả em?

- Ồi thiếu gì chỗ! Anh xuống mấy chỗ bực thạch tắm sướng lắm!

- Ủ cũng được, chớ hớt tóc rồi hông tắm xót trong mình ghê!

Rồi Tư Cầu nhìn thấy một cái gói mới nữa dưới tay Phấn nên nó lấy làm
lạ hỏi thêm:

- Mới đây mà em mua cái gì ôm thêm kè kè đó!

- À, chút nữa em quên khuấy đi! Em mới mua cho anh hai bộ quần áo
mới đó mà!

- Cha, chưa gì mà em sắm chi tới hai bộ cho tốn hao quá vậy! Bộ quần
áo anh đang bận và thêm một bộ mới nữa cũng dư quá rồi.

- Phải rồi, ở dưới vườn mình quanh năm tứ mùa tám tiết gì quết một bộ
đồ cũng được nhưng bây giờ mình đi lên trên này thì phải có cái thay đổi
mới được. Em mua cho anh một bộ bi-ra-ma sọc và một bộ bà ba trắng
đó anh à!

Tư Cầu nhăn nhó chắc lưỡi:

- Trời ơi, cha sanh mẹ đẻ tới bây giờ có lần nào anh bận bi-ra-ma đâu mà
em mua hồng biết! Mà em mua chi đồ trắng bận mau dơ lắm! Phải chi

em mua cho anh một bộ bà ba vải ú đen thì còn được hơn...

Phấn vỗ về nó:

- Anh sao kỳ quá... con trai mới lớn đứa nào cũng ham ăn diện se sua, còn anh cái gì anh cũng bác ra hết! Mà ở trên có lợi ruộng lợi đồng gì đâu mà anh sợ mặc đồ trắng mau dơ chứ!

Tư Cầu buồn bã đáp:

-Thì cũng biết vậy rồi... nhưng bị hồi nào tới giờ mình quen bận quần cụt ở trần trụi trụi, ngồi đâu chà lết đó được, chứ bây giờ đến vô một bộ đồ trắng tinh... bứt rứt lắm em à!

- Riết rồi nó cũng quen chứ gì mà anh lo!

Tư Cầu làm thỉnh vừa đi vừa ngoái cổ nhìn kẻ mua người bán trong nhà lồng chợ...

... Phấn với tay kéo kéo vạt áo và ống quần của Tư Cầu lại cho ngay ngắn, suông sẻ, đoạn nó hỏi:

- Anh bận có vừa hông? Em mua độ chừng vậy mà coi bộ cũng hông rộng lắm.

- Rộng thùng thình đây chứ hông rộng!

- Vừa chứ rộng gì mà rộng, kiểu áo bi-ra-ma thì nó phải vậy coi mới được.

- Vậy hả?

- Ý quên nữa... đây nè, em mới chạy đi mua cho anh một đôi guốc nữa đó. Xuống rửa churen lại rồi mang vô đi.

Vừa nói, Phấn vừa đưa cho nó một đôi guốc vòng buộc tròn ten bằng một sợi dây lác. Tư Cầu miễn cưỡng cầm lấy đôi guốc và cắn nhả nói:

- Em bày đặt mua chi nữa hông biết!

- Coi! Ăn bận vậy rồi đi churen đất cho ma nó coi hả?

Tư Cầu tháo dây buộc đôi guốc ra rồi lúi thủi đi xuống mé nước rửa chân. Xong xuôi anh ta lách cách đi lên. Đến trước mặt Phấn, anh ta thở phào một cái, rồi hỏi xui lơ:

- Bây giờ đi đâu nữa đây?

Phấn thấy bộ điệu của anh ta như vậy không vừa ý, nhưng thản nhiên đáp:

- Đi kiếm ba hột cơm ăn chứ đi đâu nữa bây giờ!

- Ủ, đi thì đi...

Tư Cầu lại cúi thủi ôm gói quần áo đi theo Phấn.

*

Hai đứa nó vừa ngồi yên trên băng xe, thì có thêm một người hành khách nữa bước lên ngồi khít bên Phấn.

Đó là một anh khách trú trạc hai mươi lăm tuổi, mặc áo sơ-mi, quần tây dài, tay xách cặp da căng phồng.

Thấy có người chen bên cạnh, Phấn nhú mào nhích vô sát bên cạnh Tư Cầu. Cô ta càng bức mình hơn nữa khi thấy anh khách này lại còn ló ra ngoài cửa xí xồ xí xào một hồi với một người đứng dưới đất, có lẽ là bà con ra tiễn chân.

Sau khi người nhà đi về rồi, anh khách mới quay nhìn sang Phấn và có vẻ muốn bắt chuyện làm quen.

Anh ta cầm cái nón cối vừa quạt quạt vừa nói băng quơ:

- Cha, nóng nực quá! Không biết chừng nào xe mới chịu chạy cho!

Phấn ngạc nhiên vì sao anh khách này nói tiếng ta sao sỗ quá. Mới hồi nãy đây, anh còn tía lia như... chìm tàu kia mà.

Anh khách thấy Phấn có vẻ bớt cau có như lúc đầu nên làm gan ướm thử một câu:

- Dạ, cô Hai đi Cần Thơ?

Phấn làm mặt nghiêm chỉ khẽ gật đầu.

Anh khách như được trớn tươi cười xoay hẳn người về phía Phấn và một tay choàng gác lên đầu băng dựa:

- Nếu như vậy tôi cũng chung đường với cô Hai...

Thấy Phấn vẫn không hé môi, anh ta lại chêm thêm một câu nữa:

- Cô Hai đi một mình hay đi với ai?

Phấn bắt buộc phải trả lời, giọng cọc lốc:

- Đi với anh tui đây...

Vừa đáp, Phấn vừa nắm lấy tay Tư Cầu và làm ra vẻ hết sức thân mật hỏi luôn:

- Anh có buồn ngủ hông anh Tư? Nếu anh muốn ngủ, anh dựa lên vai em đây nè...

Đang này, anh khách nghe thấy cái “cảnh” đó, nhú mào cò vẻ hơi bức, rút cánh tay để trên băng dựa xuống và ngồi lại ngay ngắn...

Còn Tư Cầu này giờ ngồi thừ mặt nhớ... đủ thứ hết ở dưới nhà, bỗng nhiên thấy Phấn nín tay và ăn nói... mùi mẫn quá nên anh ta đâm ra mắc cỡ. Anh ta liếc mau qua hai bên hành khách như để dò xem có ai để ý không, rồi hạ giọng nói:

- Ban ngày ban mặt, thiên hạ tứ giãng như vậy mà em làm gì kỳ quá... Anh khách nghe lọt được câu ấy (vì tuy ngồi ngay lại chớ anh ta vẫn lóng tai, liếc mắt canh chừng bên phía cô gái) gục gặc đầu mỉm cười... Và anh ta mới soi mới nhìn kỹ Tư Cầu... Anh ta có vẻ suy nghĩ trong vài giây rồi như khám phá ra điều gì anh ta lại cười suýt bật thành tiếng và xoay người trở lại bên phía Phấn, cánh tay lại được gác vào chỗ cũ... Phấn thấy Tư Cầu ăn nói tréo ngoe như vậy, tức đỏ mặt, nhưng vẫn giữ một giọng ngọt ngào nói tiếp thêm liền để khóa lấp câu trả lời của Tư Cầu :

- Bộ anh mệt hả anh Tư? Hay là anh chóng mặt? Đây nè, anh cầm lấy chai dầu Nhị-thiên-đường này mà xức cho nó đỡ.

Tư Cầu toan gạt đi nhưng quay lại thấy mặt Phấn hăm hăm, nó ngơ ngác chẳng hiểu gì ráo. Anh vừa định lên tiếng thì thấy Phấn mím chặt môi, quắc mắt nhìn như xoáy vào mắt anh ta và khẽ hất hàm chỉ về phía chai dầu.

Tư Cầu vội cầm lấy chai dầu mở nút ra lấy ngón tay trở bịt miệng chai chấm lấy dầu đoạn xoa xoa lên mũi và hai bên màng tang, rồi trả chai dầu lại cho Phấn.

- Sao, anh thấy có đỡ bớt chút nào hông anh Tư?

Suýt chút nữa thì Tư Cầu trả lời lại rằng: “Đau ồm gì đâu mà đỡ với bớt” nhưng kịp lại kịp thời và lại nói xui lơ:

- Ờ ... coi bộ cũng đỡ bọn...

Bên này, sau khi chứng kiến một cách kín đáo cái cảnh đó từ đầu đến cuối, anh khách cũng định mở miệng nói châm chích hai đứa nó một vài câu, nhưng anh lại thôi và tươi cười đưa tay trái móc túi áo sơ-mi lấy ra cặp kiếng mát, đơn đả chìa ra cho Tư Cầu vòng qua trước mình Phấn.

Cô này tò mò liếc xuống nhìn cặp mắt kiếng tròn màu xanh đậm và thấy luôn chiếc đồng hồ đeo tay mạ vàng lấp lánh trên cườm tay của anh khách.

- Đây anh Hai, anh lấy kiếng này mà đeo cho nó khỏi chói mắt. Như vậy cũng đỡ chói mắt nhưc đầu lằm anh à...

Tư Cầu đưa mắt nhìn Phấn để xem ý tứ như thế nào, thì thấy cô này lắc đầu nhưng nét mặt đã hết cau có. Anh ta đánh bạo trả lời:

- Cám ơn chú, tui thấy trong mình cũng dễ chịu rồi...

- Vậy hả? Nhưng khi nào anh Hai có cần nói với tôi nghe!

Tư Cầu mỉm cười gật đầu. Anh khách lại cầm lấy nón quạt lia lia và nói như than một mình:

- Cha! Xe đầy hết mà sao mấy chả không chịu chạy cà! Cái điệu này lên Cần Thơ chắc trễ chuyển xe Saigon chiều rồi!

Bên này, Phấn nghe như vậy, quay phắt lại hỏi liền:

- Hồng dám nào chú cho tui hỏi thăm một chút...

Anh khách thấy Phấn chịu “mở miệng” mừng rơn và sốt sắng đáp:

- Dạ được mà cô Hai! Cô Hai muốn hỏi thăm chuyện chi?

Phấn ngập ngừng:

- Hồi này chú nói trên Cần Thơ còn có chuyển xe chiều lên Sài Gòn nữa phải hông chú?

Anh khách không trả lời mà hấp tấp hỏi lại:

- Bộ cô Hai cũng tính đi Saigon nữa phải không?

- Dạ phải.

- May quá... nếu vậy thì tôi cũng đi cùng đường rồi. Đi có bạn cũng vui hén cô Hai!

Phấn không biết trả lời sao nên lúng túng “dà” một tiếng rồi nín thinh.

Anh khách nhớ trực lại câu hỏi của Phấn nên vội nói tiếp:

- Chút nữa tôi quên phứt rồi: thường thường trên Cần Thơ còn có chuyển đi Saigon nữa cô Hai à! Nhưng chiếc xe mình đi đây nó cứ nằm ì chưa chịu chạy thì tới chừng lên trên chắc trễ hết.

Thấy Phấn có dáng suy nghĩ, anh khách lại hỏi thêm:

- Chắc cô Hai cũng bị lỡ chuyển xe đi Sài Gòn dưới này như tôi nên mới tính lên Cần Thơ chớ gì!... Thiệt nhà ai ác ôn, nè cái ngày mình đi Sài Gòn mà ra bao xe đi rước dâu mới ngật chớ!

Phấn mỉm cười:

- Tui cũng bị lỡ xe như ... chú vậy.

Anh khách do dự một lát rồi lại lên tiếng:

- Tôi hỏi câu này cũng hơi... kỳ một chút, chẳng hay cô Hai và anh Hai đây đi lên trên có việc chi?

Phấn hơi luống cuống:

- Dạ, tui với anh Tư đây lên trên... thăm bà con.

- Người bà con đó ở đường nào vậy cô? Tôi hỏi vậy để nếu phải đường tôi biết, tôi chỉ sơ trước cho cô Hai lên trên kiểm dễ hơn.

- Dạ tui nghe nói dì Tám tui bán trái cây trong chợ Cầu Ông Lãnh.

- Ý trời ơi! Nhà cửa ở trên Saigon mà cô chỉ biết lơ mơ như vậy rồi tìm không ra, bơ vơ không nơi nương tựa... kệt lắm đó cô Hai! Ở trên, người ta đâu có ăn ở thiệt thà như dưới mình!

Phấn cúi đầu có vẻ suy nghĩ, còn Tư Cầu lo âu khi nghe câu chuyện trao đổi giữa hai người.

Thấy thế, anh khách tìm lời an ủi:

- Tôi nói là nói phòng xa vậy chứ không đến nỗi nào đâu. Nếu cô Hai nói có dì ... dì Tám phải không cô... bán trái cây trong chợ Cầu Ông Lãnh thì tìm chắc phải ra. Mà đến nước cùng đi nữa, cái nước tứ cố vô thân thì còn có tôi đây chi! Tôi nói như vậy là nói thiệt tình chứ không phải khoe khoang hay có ý gì khác đâu...

Phấn không biết trả lời làm sao nên nín thinh nhưng cũng thấy an tâm rất nhiều về việc lên Saigon.

Vừa lúc đó xe bắt đầu chạy. Anh khách vớ được dịp này để bắt chuyện lại với Phấn:

- Dữ hông! Bây giờ nó mới chịu chạy cho!

Phấn thấy xe chạy cũng hơn hởi nên trả lời câu nói của anh khách bằng một nụ cười mỉm.

Anh khách cười đáp lại, rồi lim dim đôi mắt ranh mãnh nhìn lại Phấn và buông thông hai tiếng nho nhỏ:

- Dữ hông...

Phấn hiểu ý, mắc cỡ đỏ mặt và cúi gằm xuống nhìn vào gói quần áo để trên đùi..

Đường xấu, máy cũ, chiếc xe đồ chạy vừa dằn vừa kêu diếc tai.

Một hồi lâu, Phấn làm gan quay mặt qua bên anh khách hỏi:

- Hồng biết chừng mình lên tới nơi có còn kịp chuyển xe nào đi Sài Gòn nữa hông hả chú?

Anh khách nghe không rõ vì tiếng máy xe, thùng xe kêu ầm ầm, nên nhích lại gần Phấn chút nữa và vừa nghiêng đầu xuống kề bên mặt Phấn vừa hỏi lại:

- Cô nói gì đó cô Hai?

- Mình lên trên Cần Thơ có kịp chuyển xe Sài Gòn hông chú?

Anh khách đưa tay lên xem đồng hồ rồi đáp:

- Cha, cái điều này cũng một may một rủi cô Hai à! Nhưng tôi sợ trễ quá!

Phấn lo ngại hỏi thêm:

- Nếu rủi trễ rồi còn có cách nào khác để lên Sài Gòn hông chú?

- Thiếu gì, hoặc mình đón tàu đi hay là mình kiếm chỗ ngủ lại một đêm rồi đi chuyển xe khuya lên Saigon...

Phấn thật thà hỏi tiếp:

- Nhưng tui hông có ai quen ở trên hết...

Anh khách cười:

- Ồi, cô hơi sức đâu mà lo chuyện đó. Ở trên nhà ngủ lền khên mình mượn phòng ngủ đỡ một đêm rồi đến khuya hay sáng gì cũng có chuyển xe lên Sài Gòn hết. Được rồi, để lên tới Cần Thơ, có gì tôi sẽ sắp đặt cho... Tôi cũng đi cùng đường với cô Hai mà!

- Cám ơn chú lắm! Thiệt tôi cũng hên lắm nên mới gặp chú...

Anh khách thích thú cười thành tiếng và nhích lại sát gần Phấn thêm một chút nữa và nói:

- Phần tôi, tôi cũng hên lắm nên mới gặp cô Hai... Ai dè đâu lỡ chuyển với cô Hai như vậy...

Phấn nghe anh khách nói nín thinh nhưng không thấy bức mình chút nào.

Một hồi lâu như nhớ trực lại, cô quay mặt qua hỏi anh khách:

- À, tui hỏi câu này chú đừng giận ghen!

- Sao cô Hai nghĩ vậy! Tôi đời nào dám giận cô Hai...

- Hồi xe chưa chạy sao tui thấy chú nói chuyện với người bà con châm rất là tiếng Tàu, mà tự này giờ chú lại sôi tiếng Việt quá vậy?

Anh khách chờ cho Phấn hỏi hết câu, cười lớn:

- Tưởng cô Hai hỏi cái gì chứ! Nói thiệt với cô Hai tôi là người Tàu rất ròng nhưng ông già tôi ổng lại cho tôi đi học ở trường Việt từ lớp Năm cho đến khi thi Tiểu-học, tôi đậu bằng Tiểu-học rồi đó cô Hai! Vì vậy

hiện nay tôi đọc viết chữ Việt cũng xuôi rớt chớ đừng nói gì đến việc “nói” không thôi!

Phấn gật đầu:

- Hèn chi chú ăn nói thạo quá!

Anh khách cười càng thêm tươi và cánh tay anh gác lên chỗ dựa sau lưng Phấn lại được hạ lần xuống thêm một chút.

Trong lúc đó, tiếng xe chạy êm tai và gió thổi mát mặt làm cho Tư Cầu thấy bắt đầu buồn ngủ. Anh ta lấy gói quần áo đặt lên băng dựa rồi kê đầu gối lên cho đỡ đau cổ mỗi khi xe xóc dằn. Xong anh ta khoanh tay lên trước ngực và bắt đầu lim dim...

Phấn để ý thấy, định kêu anh ta dậy nhưng không biết nghĩ sao lại thôi và bỗng dưng cô ta lại mỉm cười một mình.

Một hồi lâu sau, anh khách lại lên tiếng:

- Anh ngồi bên cô Hai đó chắc là bà con trong nhà phải không cô Hai?

Phấn không biết trả lời sao cho xuôi nên nói mập mờ:

- Hồng phải bà con thiệt, nhưng... cũng như bà con...

Anh khách có vẻ không vừa ý về câu trả lời lơ lửng đó, nên soi mói nhìn hai gói quần áo của Phấn và Tư Cầu như dò xét:

- Cô Hai lên Saigon rồi lâu mau mới về?

- Dạ... chắc hơi lâu lâu...

- Ủa, bộ cô Hai không tiềnh trước chừng nào về sao?

Phấn do dự một hồi rồi đáp:

- Hồng nói dẫu gì chú, hai đứa tôi tính lên kiếm chuyện mần ăn...

- Mà cô Hai với anh... anh Tư đây tính lên trên làm ăn gì đây? Ở trên của khó người đông, cái gì một chút cũng phải mua, phải sắm hết chớ bộ dễ dãi như dưới mình sao!

Rồi như khám phá điều gì, anh ta hỏi vặn lại Phấn:

- Cô Hai ở Trà Ôn ở nhăm xóm nào vậy cô?

- Tui hồng có ở tại chợ. Tui ở dưới Rạch Chiếc mà!

- Ủa, lóng rày lúa sắp chín đông ken rồi mà cô Hai với anh Tư đây lại bỏ đi lên Saigon kiếm việc làm ăn... Sao không đợi qua Tết rảnh rang rồi đi có tiện hơn không cô Hai?

Phấn bị anh khách hỏi dồn như vậy, nổi dóa:

- Chú này kỳ hông! Tui muốn đi chừng nào thầy kệ tui, mắc mớ gì mà chú hỏi tới chớ!

Anh khách xuống nước:

- Ấy, cô Hai nghĩ bậy cho tôi rồi! Tôi hỏi đây không phải là tôi muốn xía vô chuyện riêng của cô Hai, nhưng tôi có lên xuống Sài Gòn bổ hàng cho ông già tôi hoài nên tôi biết rành lắm cô Hai à. Ông già tôi là chủ tiệm chạp phô, tiệm chú Ừng nên hông nhà lồng chợ đó cô Hai! Tôi đi Saigon chuyển này là lên ở luôn, tôi lên làm tài phú cho một tiệm bán sắt vụn trong Chợ lớn.

Phấn tò mò hỏi chận:

- Vậy chú đây là con của chú Ừng? Mà sao chủ hồng ở nhà coi sóc cái tiệm lại lên Chợ lớn, Saigon đi mần công cho người ta vậy?

Anh khách thấy Phấn để ý đến việc riêng của mình nên phấn khởi kể luôn:

- Không nói dấu gì cô Hai, ở dưới này thì đã có hai vợ chồng anh Hai tôi lo phụ giúp ông già rồi. Như vậy nữa rồi anh cũng kể vị làm chủ luôn cái tiệm đó. Phần tôi, chưa vợ chưa con lồng chống một mình, chẳng lẽ già đời ở đó để làm công trong tiệm của ông già? Tôi nghĩ xa nghĩ gần hoài, rốt cuộc rồi phải tính đến việc bay nhảy với người ta chớ! Năm nay tôi hai mươi ba tuổi đầu rồi chớ phải nhỏ nhít gì sao? Thời may, tôi có ông chú buôn sắt trên Chợ lớn mới gởi thư xuống kêu tôi lên làm tài-phú cho ông. Tôi không do dự gì hết, đi liền. Lên trên rồi mới lập nghiệp với người ta được chớ ở dưới này chạy hiệu hoài cũng buồn trong bụng lắm cô Hai à!

Phấn tán thành:

- Vậy là phải lắm! Tui cũng ở trong cảnh như chú vậy...

- Hèn chi!... Nhưng phần tôi thì đã có sẵn chỗ ăn chỗ làm, chớ cô Hai với anh Tư đây... đi lên trên đại như vậy kể ra cũng... gan lắm! Tôi nghĩ tới chỗ đó nên mới... xía vô công việc riêng của cô Hai như hồi này cô Hai cự nự tôi đó!

Nói đến đó, anh khách mỉm cười nhìn thẳng vào mắt Phấn rồi tiếp:

- Chắc bây giờ cô Hai hiểu rõ bụng tôi, hết giận tôi rồi chớ? Tôi thấy hoàn cảnh của cô Hai và anh Tư đây tôi ái ngại nên tôi lo bá vớ vậy...

Tánh tôi kỳ vậy cô Hai à!

Phấn lắc đầu:

- Không đâu, như vậy là chú tốt lắm!
- Cô Hai nói thiệt hay là nói xâm nói xéo tôi đó?

Phấn cười đáp:

- Thiệt mà! Tôi nói xâm chú té vàng té bạc gì chớ!

Anh khách ngập ngừng một hồi rồi nói một hơi:

- Thiệt tình tôi thấy hoàn cảnh của cô Hai và anh Tư tôi không sao yên tâm được. Tôi tuy không lời đời gì cho lắm nhưng đi lại đó đây cũng đã nhiều, nhìn sơ qua cảnh của cô Hai, tôi cũng đoán được một vài phần... Bởi vậy từ đây cho tới Cần Thơ rồi lên Sài Gòn, nếu cô Hai thấy có bờ ngõ chuyện gì thì xin cô Hai đừng ngại, cô Hai cứ nói thẳng với tôi. tôi sẽ xin hết lòng lo liệu...

Thấy Phấn lặng thinh anh khách hạ thấp giọng hỏi nhỏ bên tai con Phấn:

- Tôi nói như vậy có điều gì không phải sao cô Hai? Bộ cô Hai còn giận tôi sao hả cô Hai?

Phấn mỉm cười lắc đầu, rồi khẽ thở dài cúi đầu ngó xuống gói quần áo và lấy tay vân vê mối dây buộc phía trên gói...

Một hồi lâu, cô ta liếc mắt nhìn qua Tư Cầu. Tư Cầu vẫn ngủ ngon lành, thỉnh thoảng đầu của anh ta từ từ gục xuống trước ngực rồi lại giật dỗi trở lại ngả lên trên như cũ.

Phấn thấy gói quần áo của Tư Cầu kê sau cổ đã tuột xuống chèn sau lưng nó nên vói tay kéo ra. Tư Cầu giật mình ngồi ngay lại, lấy tay dụi mắt rồi hỏi Phấn:

- Bộ gần tới rồi hả?

Phấn tức cảnh hông định mở miệng cự anh ta nhưng rồi lại ngao ngán thở dài và lắc đầu buông thông một câu:

- Chưa tới đâu...

Chiếc xe chạy tới khoảng đường xấu nên dẫn dừ... và bỗng nhiên Phấn nhận thấy một bên vai của mình được dựa êm vào một bên ngực của anh khách, không biết từ hồi nào!

Chiếc xe càng xóc, cô càng có một cảm giác dễ chịu và sao thấy được an tâm thêm rất nhiều.

Và cũng thật kỳ lạ chưa bao giờ Phấn thấy Tư Cầu xa cách mình như vậy.....

Chương 3

- Tới Cần Thơ rồi, bà con cô bác ai có đồ đạc gì để trên mui không, tôi lấy xuống cho!

Anh lơ xe vừa la vừa leo tót lên mui để chuyển đồ đạc xuống cho hành khách...

- Cô Hai có gởi cái gì trên mui xe không cô Hai? (Anh khách sốt sắng hỏi Phấn)

- Tui và anh Tư, mỗi đứa chỉ ôm theo một gói quần áo thôi, chớ hông có gì khác hết chú à.

- Ờ, như vậy cũng tiện. Tôi đi đâu cũng xách cái cặp da này thôi.

Phấn ngó quanh quất một hồi rồi hỏi anh khách:

- Ủa bộ xe không qua tới chợ Cần Thơ sao chú?

- Đâu có cô Hai! Xe nó chạy tới đây thôi, bây giờ mình phải qua bắc đê xuống chợ Cần Thơ.

- Vậy mà tui tưởng xe nó chạy thẳng tới bến chớ! Rồi bây giờ mình làm sao đi đây?

- Cô Hai để tôi lo cho!

Rồi anh khách căn dặn Phấn:

- Cô Hai với anh Tư đứng đợi tôi ở đây nhen! Tôi đi mua giấy bắc và luôn tiện tôi đi hỏi thăm coi chuyến xe Sài Gòn chót chiều nay chạy chưa để rồi mình còn liệu.

Phấn vội mở cây kim tây gài túi áo, móc cái bóp nhỏ ra:

- Chú cầm tiền theo để mua dùm hai cái giấy bắc cho tui chớ!

Anh khách vừa quay lưng đi vừa khoát tay:

- Được mà cô Hai, tôi mua luôn cho ba người mà! Chút đình chớ có bao nhiêu mà cô Hai phải đưa tiền.

Nói xong anh khách ráo bước đi thẳng. Phấn tần ngần nhìn theo rồi cúi xuống cất cái bóp vô túi, gài kim tây lại.

Thấy vậy, Tư Cầu lên tiếng:

- Cha, chú đó coi bộ tốt quá...

Phấn nghe Tư Cầu khen như vậy, quay lại nhìn anh ta rồi bỗng dưng bực mình nạt ngang:

- Hứ, tốt! Anh hồng biết khi khô gì hết mà cũng nói tốt!

Tư Cầu ngạc nhiên cãi lại:

- Coi kìa, người ta mắc công lo cho mình như vậy là tốt chứ còn gì nữa!

Phấn nhìn nó, chắc lưỡi, lắc đầu rồi dịu dàng nói:

- Đâu phải vậy là tốt... Anh hồng biết đâu... Chỉ có anh là tốt thiệt tình mà... anh cũng hồng biết tới nữa!

Tư Cầu lăm bắm:

- Sao kỳ vậy, anh có làm cái gì đâu mà tốt cả!

Phấn gượng cười đáp:

- Không, em nói thiệt mà! Anh hồng có nhúc nhích, cục cựa gì hết mà anh vẫn tốt như thường...

Rồi bằng một giọng tha thiết, cô nói tiếp:

- Em còn nhớ có bận anh cho rằng anh hồng bằng em, anh hồng bao giờ theo kịp em... nhưng đến bây giờ em mới biết rõ là em còn thua xa anh rất nhiều! Hồng có bao giờ em bì kịp với anh hết!

Tư Cầu ngơ ngác rồi gượng cười:

- Thôi đi, bộ em tính bơm ngọt hay nói móc lò anh hả?

Phấn nghiêm mặt đáp:

- Em nói thiệt mà! Bây giờ em nói như vậy mà cho chừng mười hay hai chục năm về sau nữa, em cũng vẫn nói y như vậy. Anh hơn em nhiều...

Tư Cầu chặn ngang:

- Đừng nói giỡn chứ! Hồi má em còn sống, bác hay nói anh sánh hồng tới mắt cá của em kia mà!

Phấn lắc đầu và buồn rầu nói tiếp:

- Thôi anh nhắc làm chi chuyện cũ mềm đó! Ngay đến em đây mà tới bây giờ em mới biết là em thua anh xa... Em hồng xứng đáng chút nào đối với tấm tình yêu thương của anh. Cái gì em cũng so đo hết, chứ còn anh, anh thương em mà hồng suy tính thiệt hơn gì hết....

Nghe Phấn kể lể một hồi như vậy, Tư Cầu nhăn nhó nói:

- Thiệt đối với em, anh hồng biết đâu mà rờ... Hồi trước em cự nự anh thì cũng rắc rối, mà bây giờ em lại khen lao anh, thì cũng vẫn... rắc rối như thường! Hèn chi anh nói hoài: đàn bà con gái là hay rắc rối tổ mẹ... Thôi, chú gì đó, chú đi lợi kìa! Em hỏi chú coi còn xe cộ gì hông, hay là huốt luôn nữa đi thì tại mình xui xẻo tận mạng rồi!

Vừa lúc ấy, anh khách đi xăm xăm tới, tay xách cặp, tay cầm mấy cái giấy bắc vừa kêu:

- Mau đi xuống bắc, cô Hai ơi!

Phấn vội khều Tư Cầu và hai đứa rảo bước đi theo anh khách xuống bắc...

Chiếc bắc từ từ tách bến, đâm thẳng ra giữa dòng sông Bassac.

Phấn đứng dựa vào thành lan can sắt thăn thờ nhìn giề lục bình lững lờ trôi trên mặt nước mênh mông...

Tư Cầu nghe chiếc bắc chạy kêu xình xịch tò mò rẽ lại bên hầm máy đứng xem.

Anh khách thấy Phấn đứng một mình nên đi xích lại gần gọi chuyện:

- Chà, ra giữa sông cái gió mát quá cô Hai há!

Phấn khẽ gật đầu.

- Năm nay nước rong lớn quá không khéo mấy miềng ruộng ở bìa sông ngập ướt lúa hết và lại còn có cái nạn ba con cá rô lên rìa lúa nữa...

Phấn cười hỏi lại:

- Sao chú ở chợ mà rành chuyện ruộng quá vậy!

- Ý, cô Hai đừng chê tôi! Mấy năm trước tôi theo ghe đi lúa nên ruộng đồng, kinh rạch nào mà tôi không lợi vô!

- Vậy hèn chi cái gì chú cũng biết hết!

Anh khách vừa sung sướng vừa mắc cỡ cúi đầu, cười nói:

- Cô Hai khen như vậy... chết tôi! À, tự nãy giờ tôi quên hỏi thăm coi ở dưới nhà cô Hai có làm ruộng vườn gì không cô Hai?

- Hồng nói dẫu gì chú, má tui cũng có chút đỉnh đất điền, nhưng cửa nhà đơn chiếc, anh Hai tui mắc lo làm vườn, thằng em tui thì còn đương đi học nên cho họ muốn lợi hết chú à... Bà già tui cũng mới mần phần đây nên ở nhà, trước sau chỉ có ba anh em với chị Hai, vợ của anh Hai tui nữa thôi...

Anh khách vội sốt sắng hỏi thăm:

- Ủa, nếu vậy hai bác đều qua đời hết hả cô Hai? Thiệt tội nghiệp quá!

Phấn lặng thinh, mặt dàu dàu. Anh khách vô tình nói thêm:

- Vậy sao cô Hai không ở nhà phụ coi sóc ba cái đất điền vườn tược đó cũng đủ ăn thông dong rồi chớ lên Sài Gòn...

Rồi như chợt thấy mình lỡ lời, anh khách lại nói trở lại:

- ... Ở mà phải, ở nhà còn có hai vợ chồng người anh của cô Hai nữa mà lo gì! Coi vậy chớ nhiều người lên Sài Gòn mua bán làm ăn mau phát lên lắm cô Hai à!

Thấy Phấn vẫn đứng nín thinh, anh ta tìm cách hỏi lảng:

- À, cô Hai, tôi còn tính hỏi cô Hai cái này nữa: cô Hai ở dưới ruộng mà sao trắng tươi như con gái ở chợ vậy? Tôi để ý lấy làm lạ nên hỏi... cho biết vậy mà!

Nghe anh khách rào trước đón sau như vậy, Phấn cũng bật cười:

- Chú cứ ngạo tui hoài. mấy tháng trước, hồi tui còn lo nuôi vịt (nói tới đây, Phấn ngược mặt nhìn về phía Tư Cầu) tui cũng đen thùi vậy, nhưng tới khi má tui đau nặng, tui dìa ở cấm cung riết trong nhà nên nước da cũng nhả nắng được chút đỉnh...

- Ý, cô Hai cũng nuôi vịt hằng nữa hả cô Hai?

- Tui nuôi một bầy khá bộn để làm vốn riêng nhưng bây giờ đi bỏ lại hết cho thằng em tui coi... nhiều lúc nghĩ tới thiệt tiếc hùi hụi...

Anh khách nghe vậy không dám hỏi rõ thêm và tìm cách nói lảng ra:

- Thiệt tôi không dè cô Hai khéo chịu khó làm cho sanh lợi thêm như vậy... cái điệu này lên Sài Gòn cô Hai mua bán làm ăn nổi lên mấy hồi!

Phấn thật thà hỏi lại:

- Chú thì quen rành ở trên, vậy chú thử coi tui lên trên đó có mần ăn gì được không?

- Ồi, với cô Hai thì tôi biết dư sức mà! Cô Hai cứ tin tôi đi, để lên trên tôi liệu dọ hỏi rồi chỉ vẽ cho cô Hai cách làm ăn, thì khỏi sợ thất bát gì ráo trọi! Tôi nói thiệt chớ không phải thấy cô Hai mới lên Sài Gòn rồi kiếm cách nói bông lông cho vui bụng cô Hai đâu.

Phấn vội nói:

- Tui biết mà chú! Để lên trên rồi thế nào tui cũng nhờ chú chỉ học cho cách thức buôn bán... Ờ, tự này giờ mắc lo nói chuyện tui quên hỏi chú coi còn chuyến xe chiều nào lên Sài Gòn nữa không chú?

Anh khách vỗ đầu, chắc lưỡi:

- Ý, tôi cũng quên khuấy đi! Trễ hết rồi cô Hai à!

Phấn lo ngại kêu lên:

- Trời ơi, nếu vậy rồi tối đêm nay lóng nhóng chờ suốt một đêm cho đến sáng mới có xe sao?

Anh khách ôn tồn đáp:

_ Cô Hai đừng có lo, mình mượn nhà ngủ ở tạm thời ba, bốn giờ sáng thì có xe “đề ba” rồi, hay là mình muốn đi tàu thì xuống mượn ghế bố nằm nghỉ cũng được, nhưng đường tàu thì vòng vo và chậm chạp hơn.

Phấn làm thỉnh lấy chân chà chà lên sàn bắc và cúi đầu suy nghĩ...

Một lát, như đã quyết định điều gì, Phấn ngược mặt lên nhìn thẳng vào mắt anh khách và chậm rãi nói:

- Thiệt tui mới gặp chú đây chứ tui... trọng chú lắm! Thôi thì nói gần nói xa chẳng qua nói thiệt, hổng nói dấu gì chú, tui với anh Tư đây chưa cưới hỏi gì hết... và cũng vì vậy mà hai đứa tui... đi như vậy!

Anh khách nghe nói như vậy nở một nụ cười thích chí:

- Tôi đoán không sai mà...

- Bộ chú biết hả?

- Thì sờ sờ ra đó làm sao hổng biết được! Tôi nói thiệt với cô Hai, đầu tôi có đứng cách xa một cây số, tôi cũng nhận ra liền..

Phấn lo lắng hỏi:

- Chèng ơi, lộ quá như vậy sao chú! Mà tui chắc chú cũng... giữ kín việc này cho tui. Tui tin chú lắm nên mới nói rõ sự tình như vậy...

Anh khách dợm đặt tay lên vai của Phấn nhưng lại rút về kịp và nói:

- Cô Hai yên tâm! Đó là việc riêng của cô Hai với anh Tư, tôi xen vô làm gì. Tôi mà có ý gì khác xin Trời đừng để mạng tôi...

Phấn vội khoát tay:

- Thôi... thôi, ai nghi ngờ gì đâu mà chú phải thề chứ! Bộ tui đui sao hổng thấy chú hết sức lo lắng giúp đỡ từng ly, từng chút cho hai đứa tui.

Anh khách hỉ hả đáp:

- Nếu cô Hai đây biết rõ lòng dạ tôi như vậy thì còn gì bằng!

Thấy chiếc bắc sắp cập bến, Tư Cầu rời chỗ hầm máy để đi lại đứng gần bên Phấn:

- Cha, con sông cái lớn minh mông như vậy, chiếc bắc lại chở khẳm đừ mà nó cũng chạy mau quá!

Anh khách góp lời với anh ta:

- Nếu mình đi lên Sài Gòn bằng đường xe thì còn qua lại cái bắc này và còn thêm cái bắc ở Mỹ Thuận nữa.

- Vậy hả chú!

Vừa lúc đó, Phấn chen vô hỏi anh khách:

- Còn chút nữa tui quên khuấy mất! Hồng dám nào chú cho hai đứa tui biết chú thứ mấy, để tui tui kêu nó phải phép một chút, chớ cứ kêu “chú” trống không hoài cũng kỳ quá!

Anh khách vui vẻ đáp:

- Ồi cái đó có sao mà cô Hai phải để ý! Nhưng nếu cô Hai muốn biết thì tôi cũng không dám dấu và thật ra thì tôi cũng muốn y như ý của cô Hai để cho nó được... thân mật hơn. Tôi thứ ba, cô Hai à!

- Ủa, chú cũng thứ ba nữa hả?

- Ờ, tôi thứ ba, mà sao hả cô Hai?

Phấn hơi xén lên cúi mặt đáp:

- Tui cũng thứ ba nữa chú à!

Anh khách bật cười lấy tay vỗ mạnh vào cái cặp đang xách:

- À... tôi nhớ rồi! Hồi nãy, trong lúc tôi hỏi thăm về ở dưới nhà, cô Hai đã có cho tôi biết là cô còn có một người anh và một người em. Vậy mà tôi quên mất tiêu chớ! Vậy ra tôi với cô Hai cũng đồng một thứ với nhau à!

Phấn mỉm cười sửa lại:

- Cô Ba chớ cô Hai hoài!

Anh khách cười nghiêng ngả:

- À, quên nữa cô Ba!

Rồi anh ta vừa ngó Phấn vừa gật gù nói nhỏ:

- Ủ phải... tiếng “cô Ba” hay hơn nhiều!

Khi chiếc xe lôi từ cầu bắc chạy đến nhà đèn để qua chợ Cần Thơ, anh phu xe lên tiếng hỏi:

- Máy cô cậu xuống ở đâu đây?

Anh khách vọt miệng nói:

- Chú đạp xuống dưới nhà ngủ Tây Hồ cũng được.

Phấn nghe anh khách bảo anh xe lôi như vậy, ái ngại hỏi:

- Bộ chú Ba tính mượn phòng ngủ ở thiệt sao chú?

Anh khách gật đầu:

- Thì bây giờ mình chỉ có nước đó thôi... hay là cô Ba có nhà bà con hay quen biết gì ở trên này không?

Phấn lắc đầu lia lịa:

- Không, không có đâu! Mà dầu có nữa thì... (nó mỉm cười nhìn người khách) ông nội tui cũng hông dám chui đầu vô nữa!

Anh khách cũng cười:

- Ủ phải...

Rồi như nhớ trực lại điều gì, anh khách nhồm người lên nghiêm mặt nói nhỏ với Phấn:

- Tôi nghĩ lại rồi cô Ba à, mình có mượn phòng cũng không êm nữa mới chết chứ!

Phấn lo lắng hỏi:

- Sao! Cái gì nữa hả chú Ba?

- Mình mượn phòng thì lại kẹt gắt chứ không phải chơi, vì thế nào họ cũng hỏi giấy tờ để biên tên họ mình vô sổ.

Tư Cầu nghe lỏm được nói chen vô:

- Tui biết mà! Cái điệu đó mình dứt đầu vô ở thì bị lòi chành ra liền.

Phấn bực mình chặn ngang:

- Hứ, biết vuốt đuôi vậy mà cũng nói biết! Anh mà nói ầm ầm lên thiên hạ hay ráo trời hết bây giờ.

Tư Cầu bực mình:

- Thì cũng phải để anh nói cái đã chứ! Đó, em tài khôn tài khéo lòi đi ầu, hông biết tính trước đường đi nước bước ở dọc đường, nên bây giờ sượng hết đó!

Phấn ngó nó chăm chăm và hỏi gằn:

- Bây giờ tính đồ thừa hay sao đây?

Tư Cầu cười mũi:

- Đồ thừa khi gì! Đều nói cho biết vậy thôi!

Phấn gục gặc đầu:

- Bây giờ tui coi bộ anh giỏi đa!

- Hổng giỏi gì mà... vừa xài vậy thôi.

- Ê, anh Tư! Hổng phải tui nói vậy rồi anh được mọi làm tới nghen! Tui cho anh hay con này chưa chắc cần đưa nào nghen!

Tư Cầu thủng thẳng đáp:

- Thì thẳng này cũng chưa chắc cần đến đưa nào...

Nhưng rồi không biết nghĩ sao, anh thở dài dịu giọng nói với Phấn:

- Thôi, tui lạy bà nội! Thôi, anh xin em vuốt giận. Chẳng lẽ tui mình dắt nhau lên đây để nói chanh nói chua với nhau sao? Em dư biết rằng nếu anh hồng thương em thì anh đâu có nhắm mắt mà đi theo bừa lên đây. Anh khách này giờ lẳng lặng chứng kiến cảnh đó, nên tìm cách nói xen vô để tỏ ra mình là người sỏi đời hơn hết:

- Thôi, tôi xin can hai đàng. Tôi xía vô đây, thiệt ra thì không phải, nhưng dầu sao tôi cũng được quen biết với anh Tư và cô Ba trên xe, dầu mới quen nhưng cũng đã là quen rồi! Vậy mình nên bàn tính chuyện ăn ở cho qua đêm nay trước đã, rồi có việc gì thì để phân giải sau. Tôi nói vậy cô Ba và anh Tư nghe có phải hông?

Tư Cầu thở dài:

- Chú nói vậy thì phải rồi...

Phấn mặt hầm hầm ngồi lặng thinh. Anh khách ngó Phấn hỏi:

-Sao cô Ba, cô tính thế nào?

Phấn nói lấy:

- Tui bây giờ hồng tính gì hết!

Anh khách mỉm cười:

- Coi bộ cô Ba tính buông xụi hết sao? Bây giờ thì mình phải gạt hết cái chuyện mượn phòng qua một bên rồi. Điều này chỉ có nước đón tàu đi thôi.

Phấn hỏi lại:

- A, bộ đi xe hồng được nữa sao?

- Được thì cũng được rồi, nhưng kẹt vấn đề nghỉ lưng đêm nay. Mình đi tàu được cái tiện là xuống mượn ghế bố ở dưới nghỉ luôn, rồi chừng nào nó chạy thì chạy. Như vậy khỏe ru, nhưng hơi chậm chạp một chút.

Phấn nhún vai:

- Được rồi, chú tính sao đó thì tính chớ thiệt tui hết biết rồi!

Anh khách tươi cười đáp:

- Cô Ba để tôi lo hết cho, miễn sao cô Ba... và anh Tư đến Saigon bình an vô sự thì thôi!

Vừa lúc đó anh xe lôi hỏi:

- Sao mấy cô cậu xuống nhà ngủ Tây Hồ phải hông?

Anh khách mau miệng đáp:

- Chú cho tui tôi xuống cầu tàu Lục Tỉnh cũng được!

... Khi xuống xe lòi rồi, anh khách lẹ tay móc bóp trả tiền cước xe rồi
ngó ngoái xuống bến tàu:

- Ồi, tàu hai ba chiếc thiếu gì! Thế nào cũng có chiếc khuya nay chạy lên
Sài Gòn... Ở phải rồi, có chiếc “Nguyễn văn Kiệu” kìa!

Rồi anh ta dặn Phấn và Tư Cầu:

- Cô Ba và anh Tư đứng đây để tôi xuống dặn chỗ mướn ghế bố trước
nghen!

Nói xong anh ta xăng xái xách cặp đi xuống bến tàu...

Tư Cầu ôm gói quần áo rề lại đứng dựa vào lan can cầu tàu lơ đãng nhìn
xuống mặt nước sông... Bầy cá lòng tong và cá he con nhớn như lượn đi
lượn lại gần sát bên mé bọc thạch để kiếm mồi, như không đếm xỉa cái
không khí chuyển động của bến sông Cần Thơ...

Tư Cầu cảm thấy nhớ tiếc đến đến cái chòi con trên giồng cheo leo giữa
đồng trống. Anh ta đã sống bao nhiêu năm ở đó mà không biết trên đời
này còn có một con Phấn, một chuyến xe đò, một chú khách và... một
con đường lên Sài Gòn.

Phấn đến sau lưng anh ta lúc nào mà anh ta cũng không hay:

- Coi cái gì đó anh Tư?

Tư Cầu giật mình quay lại hỏi:

- Mua giấy tàu rồi hả?

Phấn chau mày:

- Bộ anh mớ hả? Người ta hỏi coi cái gì đó mà anh nè nói lại ăn trét hết!

Tư Cầu xén lên:

- Vậy hả? Thì anh có coi cái gì đâu... Buồn buồn ngó bầy ba con cá lòng
tong chơi vậy mà!

- Mẹ ời, cái chuyện quính bên đít mà coi cá lội chơi chớ!

Tư Cầu chậm rãi hỏi lại:

- Vậy em làm ơn nói cho anh biết coi anh phải lo cái gì bây giờ?

Rồi không đợi cho Phấn trả lời, anh ta nói tiếp:

- Mua giấy tàu thì đã có chú gì đó chú lo rồi, bây giờ mình chỉ có nước là
đứng đây chờ chú trở lên coi ra sao, chớ lo cái khỉ mồm gì nữa!

Phấn không biết nói sao nên tìm cách bắt bẻ:

- Người ta là chú Ba, mà anh cứ kêu chú gì, chú gì hoài!

Tư Cầu trề môi, nhún vai:

- Ủ thì chú Ba, chú Ba!... Rồi sao nữa?

Phấn quay mặt đi:

- Thì sao anh biết đó! Tui biết thêm nói tới nữa đâu!

Tư Cầu cười mũi:

- Cha, phải hồi đó hổng nói tới... sớm sớm cho người ta nhờ một chút!

Phấn lỏ mắt nhìn nó:

- Đừng có nói cái giọng đánh đầu đó nghen! Nói thiệt với anh: tui đâu phải cá tôm gì mà sợ ế, sợ sinh, sợ thú!... Cha, mới đây mà coi anh lên mặt dữ đa!

Tư Cầu gục gặc đầu nói trổng:

- Phải mới đây mà coi bộ khác đa!

Nghe Tư Cầu nói vậy, Phấn khựng lại một hồi thở dài:

- Em nói đây có Bà Cậ làm chứng: thiệt tình thì em thương anh lắm... nhưng có lẽ tuổi của hai đứa mình hổng hợp. Hễ xa nhau thì nhớ mà lợi gần thì cắn đặng nhau hoài...

Tư Cầu chép miệng:

- Đến nước này, hổng hợp cũng phải cho nó... hợp, chớ để... chặt dây, bứt đứt với nhau sao?

Liếc thấy anh khách lớn tợn đi lên, Tư Cầu nói tiếp:

- Thôi chú... chú Ba chú đi lên kìa! Mình dẹp cái chuyện ạch đụi này qua một bên đi, rồi em hỏi chú cái việc tàu bè ra làm sao...

... Vừa đi gần tới, anh khách đã tươi cười nói lớn:

- Xong hết rồi! Khuya nay lối bốn giờ tàu chạy, tôi có đặt cọc trước ba cái ghế bố cho đám mình rồi đó!

Phấn tươi tỉnh lên tiếng:

- Vậy hả? Mà chú dặn trước chi tới ba cái ghế lận?

- Thì ba người ba cái chớ sao?

- Phải rồi, nhưng sao chú không mượn phòng ở để sáng đi xe lên Sài Gòn cho sớm hông thôi trễ nãi công việc mần ăn của chú hết! Chú để hai đứa tui đi tàu cho cũng được mà!

Anh khách lắc đầu, chắc lưỡi liên hồi:

- Coi, làm vậy sao được! Tôi đã hứa lo cho cô Ba thì phải lo cho... trót chớ! Đã đành rằng đi tàu nó hơi vòng vo tam quốc một chút, nhưng thầy kệ... công việc của tôi có trễ một ngày hay hai ba bữa nữa thì cũng hổng

ăn nhằm gì hết mà cô Ba! Thôi bây giờ tôi xin mời cô Ba và anh Tư đi ăn cơm với tôi, mình cũng phải kiếm ba hột cơm chiều lót dạ cái đã rồi tới đâu thì tới chớ... phải hông cô Ba?

Phấn mỉm cười lắc đầu:

- Thôi, chú Ba đi ăn cơm một mình đi! Tụi tui xuống dưới tàu trước, rồi kiếm bánh mì hay bánh dừa, bánh ú gì ăn qua loa cũng được mà!

Anh khách liền lôi Tư Cầu đi:

- Đi anh Tư! Đi cô Ba! Tôi đã nói tôi bao trọn hết mà! Bây giờ cô Ba muốn ăn cơm đĩa hay cơm thố đây?

Phấn lúng túng không biết trả lời làm sao vì lên Trà Ôn thì cô ta còn rành đôi chút, chớ tới Cần Thơ thì cũng... chịu phép luôn như Tư Cầu. Sau cùng cô đành trả lời... nước đôi:

- Thì chú Ba liệu coi ăn cái gì tiện đó thì ăn...

- Được rồi, để tôi dắt cô Ba và anh Tư đi “tiên lâu” ăn cơm thố một bữa cho nó lạ miệng và chắc bụng.

... Bước chân ra khỏi tiệm cơm, Tư Cầu lên tiếng hỏi anh khách:

- Bây giờ mình đi đâu chú Ba?

Phấn hốt trả lời:

- Thì còn đi đâu nữa! Bây giờ chỉ còn nước xuống tàu để nằm nghỉ cho khỏe.

Anh khách cũng nói theo:

- Mình đi xuống tàu, anh Tư à!

Tư Cầu buông thông một câu rất là yên phận:

- Ủ đi thì đi!

... Xuống dưới tàu, anh khách dẫn hai đứa nó đi thẳng ra phía sau lái, chỗ riêng dành cho các hành khách mướn ghế bố nghỉ lưng. Anh khách chỉ một hàng ba cái ghế bố ở ngoài bìa:

- Đây, chỗ của mình đây! Cô Ba với anh Tư nằm ở cái bên trong đi và để tôi trấn cái ngoài bìa này cho.

Tư Cầu kéo anh khách vô phía trong:

- Chú... chú Ba vô trong đi, để tôi ở mé ngoài này hút thuốc cho tiện.

Phấn lên tiếng hỏi:-

- Vậy tui nằm đâu đây?

Anh khách mau miệng đáp:

- Cô Ba nằm giữa chớ nằm đâu nữa? Để tôi với anh Tư thủ hai bên cho ăn chắc, chớ đi tàu đi bè ban đêm này cũng phải phòng xa cái nạn móc túi hay bối nữa cô Ba à!

Phấn ôm gói quần áo đến ngồi bên chiếc ghế giữa rồi tươi cười nói:

- Được rồi, để tui làm... cục nhưn cho!

Thừa lúc Tư Cầu quay lưng đi để lui cui kéo sửa chiếc ghế bố của anh ta lại cho ngay ngắn, anh khách kê bên tai Phấn nói nhỏ:

- Cục nhưn này coi bộ ngon lắm đa!

Phấn vội dang đầu ra và chau mày háy anh ta một cái. Anh khách liếc sơ qua thấy bộ tịch làm ra bộ màu mè của Phấn như vậy, nên yên tâm và lại còn nói lớn:

- Thiệt là ngon đa!

Tư Cầu quay vội lại hỏi:

- Cái gì mà chú la ngon rùm trời đó hả chú Ba?

Phấn vội đáp thế:

- Người ta nói bữa cơm chiều vừa rồi ngon chớ cái gì mà hỏi hổng biết!

Tư Cầu nhìn anh khách gật gù:

- Ủ, cơm ngon gặt đa chú Ba!

Anh khách vừa ngả lưng lên ghế bố vừa tươi cười đáp:

- Tôi dặt đi thì phải ngon rồi!

Rồi anh ta quay đầu qua phía Phấn:

- Sao cô Ba hổng nằm nghỉ lưng đi! Trời tối rồi...

Phấn ngồi lên một bên mép ghế, chân bỏ thông dưới đất, xén lén trả lời:

- Cái ghế bố này giống ghế xích đu, nằm ngửa chệ hê ra coi kỳ cục quá!

Anh khách nhồm đầu lên:

- Coi, cái gì đâu mà kỳ! Thiên hạ cũng nằm loạn xạ ra đó chớ phải một mình mình sao mà cô Ba mắc cỡ! Hay cô Ba muốn nằm nghiêng cũng được, nhưng thế nào rồi cái mình cô cũng dòn cục xuống và bị cắn chơn.

Thì nằm dài ra gác chơn lên chỗ sạp cây phải sướng hông!

Phấn lấy chiếc khăn bàn lông đội lên đầu rồi nằm xuống, bỏ hai đầu khăn phủ lên ngực. Cô đặt gói quần áo lên bụng, hai tay ôm giữ lấy và đôi chân cô gác chéo lên nhau. Chiếc quần lãnh trơn đen muốt rượt hơi kéo vén lên trên để lộ ra chót bắp chuối và những nếp hàng lãnh mềm mại rủ xuống chiếc bắp vế tròn lẳn gác đè lên nhau...

Ở bên này, Tư Cầu nằm duỗi chân, vuôn vai làm chiếc ghế bố kêu răng rắc. Anh ta ngáp dài rồi than:

- Cha, mỗi churen quá!

Nghe vậy, Phấn lên tiếng nói:

- Hứ, ở dưới anh lội suốt ngày ngoài đồng hồng sao, bữa nay ngồi xe từ sáng tới chiều, đi bộ có mấy bước mà anh lại kêu trời như bộng!

Tư Cầu vừa vói tay đưa bàn chân lên bóp nắn, vừa đáp:

- Ai hồng biểt sao mà giỏi căn nhần quá vậy! Ở dưới lội ruộng cả ngày hồng sao là vì lội churen không, còn hôm nay bị kéo lê hai chiếc... tam bản này theo (vừa nói Tư Cầu vừa hát hàm chỉ xuông đôi guốc) nên phòng churen, phòng căng thấy mồ thấy tổ đây, chớ bộ sượng ích gì sao!

Phấn nghe Tư Cầu nói vậy bắt tức cười:

- Hèn chi!... Ai biểu anh hồng nói nên ai mà biết được!

Tư Cầu buông phịch chân xuống chỗ gác:

- Hứ, nói ra để cho bà nội bà chụp lấy cự nự nữa hả?

- Ai mà cự nự hồi nào hồng biết!

Tư Cầu lấy tay xua xua trước mặt:

- Thôi, thằng này dư biểt mà!

- Ủ, dư biểt vậy thì tốt!

Nói xong, Phấn vùng vằng trở mình quay lưng đưa về phía Tư Cầu. Thấy vậy, Tư Cầu còn nói ráng một câu:

- Hồng nói nữa thì ngủ cho khỏe cái thân chớ có gì mà lo!

Ở phía bên này, anh khách thấy Phấn quay qua nên lên tiếng gọi chuyện:

- Cha, cô Ba nằm theo điệu tôm kho tàu như vậy mỗi chết đa!

Phấn nhắm mắt lại làm như muốn ngủ.

... Trời đã sụp tối. Đèn điện dọc theo con đường mé sông đã bật cháy.

Ở dưới tàu, người ta cũng đã lên đèn. Vài ngọn đèn bão mắc đó đây lơ mờ soi đám hành khách, kẻ nằm ngủ, người tùm năm tùm ba bắt đầu làm quen trò chuyện...

Tư Cầu ngồi xồm dậy móc túi thuốc ra vặn hút.

Anh ta tò mò nhìn lên cái khung cảnh rộn rịp của bến tàu, lên con đường mé sông sáng trưng và nghĩ thầm: “Chắc trên Sài Gòn đèn điện còn sáng hơn nhiều nữa!”

...Tư Cầu quay mặt ra phía ngoài sông để liệng tàn thuốc.

Anh ta hơi ngạc nhiên khi nhận thấy: mé sông bên chợ sáng sủa, ồn ào bao nhiêu thì mé sông phía Xóm Chài tối om và tĩnh mịch bấy nhiêu. Đó đây vài chấm đèn nhỏ nhấp nháy qua màn đêm làm Tư Cầu thấy nhớ dưới Rạch Chiếc lạ!

Ờ, nó mới xa nhà có một ngày chớ bao nhiêu!

Anh ta khẽ thở dài rồi nằm phịch xuống ghế bố.

Tiếng rao lanh lảnh của mấy chị bán hàng trên mấy chiếc xuồng chèo đậu, cháo gà cặp theo tàu làm Tư Cầu chú ý lắng tai nghe. Nhưng rồi tiếng phì phì đều đều của cái ống xả hơi nước dưới tàu làm anh ta êm tai ngủ khò hồi nào không hay...

Bên này, anh khách nhồm đầu lên thấy bên Phấn và Tư Cầu lặng trang nên tăng hăng một tiếng rồi bảo:

- Bộ anh Tư ngủ rồi hả anh Tư?

Không nghe Tư Cầu trả lời, anh khách ngồi hằn dặng kê đầu sát vào mặt Phấn hỏi nhỏ:

- Cô Ba cũng ngủ rồi nữa sao cô Ba?

Phấn cũng làm tỉnh, nhưng anh khách nhìn kỹ thấy đôi lông mi của Phấn nhấp nháy nên tức cười nói tiếp:

- Thôi, người ta thấy rõ hết, còn làm bộ ngủ làm chi nữa hổng biết!

Phấn vẫn không trả lời. Thấy vậy, anh khách đưa tay khều nhẹ vào vai cô ta:

- Bộ tính ngủ luôn thiệt sao chớ!

Phấn hất tay anh khách ra và làm bộ phui phui trên vai. Anh khách mỉm cười mừng rơn vì biết rằng... không đến nỗi gì và đánh bạo cầm lấy đầu khăn lông của Phấn đập lên vai cô ta:

- Bộ lạnh hay sao mà cô Ba co ro vậy cô Ba?

Phấn vói níu lấy đầu khăn ghệt chặt sát vô ngực và lăm bắm cắn nhả:

- Lạnh hay không thì thầy kệ người ta, ai khiến mình lo hổng biết!

Anh khách được trớn nói luôn:

- Ý không lo sao được! Nói thiệt với cô Ba, hồi mới bước chơn lên xe dưới Trà Ôn, gặp mặt cô Ba là tôi bắt đầu... lo liền, chứ không phải để đến bây giờ mới... sẵn sóc đâu!

Phấn chỉ “hứ” một tiếng, chớ không trả lời.

Là một người sỏi đời, anh khách nghe tiếng “hứ” ngọt xót đó của Phấn (chớ không phải thứ tiếng “hứ” cộc lốc) dư biết rằng cô ta không có ác cảm chút xíu nào với mình và trái lại là khác!

Làm ra vẻ rất tự nhiên, anh đặt tay lên vai Phấn và lay lay gọi:

- Ngủ làm chi cô Ba! Mình thức nói chuyện chơi, để chừng nào tàu chạy rồi mặc sức ngủ thả cửa...

Anh khách cảm thấy rõ rệt dưới lòng bàn tay một bên vai tròn lẳn, âm ẩm và chắc nịch của Phấn, và giọng anh trở nên run run:

- Bộ ngủ thiệt... sao cô Ba?

Để trả lời, Phấn rùn vai, nửa như muốn co rút người lại, nửa như muốn hất nhẹ bàn tay của anh khách xuống, và bàn tay này từ từ tuột xuống ghế bố để rồi nằm yên trên chéo khăn bàn lông mà Phấn vẫn còn giữ chặt hai đầu khăn áp trên ngực.

Anh khách muốn rút tay ra nhưng rồi lại để yên.

Đây đâu phải lần đầu tiên anh gần một cô gái trong một trường hợp tương tự như thế này, nhưng anh vẫn thấy hồi hộp như thường.

Anh khách nhích tay vào gần thêm một chút, và thêm một chút nữa...

Phấn đã buông nói hai đầu khăn lông từ hồi nào...

Anh khách chắc lưỡi nho nhỏ: thứ da thịt tròn vun, xăn cón...

Phấn hơi ngạc nhiên khi nhận thấy anh khách không có vẻ gì bộp chộp hết!

Cô vặn vẹo mình để né tránh nhưng bề ngang của chiếc ghế bố quá hẹp chỉ đủ nằm vừa khít một thân người. Cô chép miệng rút so thêm hai đôi vai lại và nằm yên nhắm nghiền mắt lại...

Một hồi lâu, thấy sao quá bứt rứt trong mình và sợ người chung quanh để ý, Phấn xoay lưng nằm ngửa ra.

Anh khách bắt buộc phải rút tay về. Anh ta nằm phịch xuống ghế bố, nhưng rồi lại quay mặt liền qua bên phía Phấn và nhả nhỏ nói:

→ Em Ba làm cái gì kỳ quá! Đang yên...

Phấn động đánh chặn ngang:

- Cha, mới có chút đó mà kêu “em” liền!

Rồi đưa mắt liếc qua một vòng không thấy ai để ý, cô ta lấy ngón tay xĩa một cái vào trán anh khách:

- Xí!... Vậy mà còn nói người ta kỳ nữa chứ! Còn mình ầu tả đó chắc hổng có gì “kỳ” hết phải hông?

Anh khách vừa cười nho nhỏ vừa vói tay qua định nắm lấy tay Phấn nhưng bị cô hất mạnh ra:

- Thôi ghen! Hổng phải được mọi rồi làm tới hoài đa!

Anh khách vẫn cười mơn:

- Cha, làm bộ mại hơi hoài... Người ta thấy người ta biết hết...

Phấn nhồm đầu lên sẵn giọng hỏi khế:

- Biết hết là biết cái gì hả?

Anh khách gật gù:

- Được rồi, muốn biết thì người ta khai hết ra đây mà biết. Nội cái chuyện mới đụng tới...

Phấn vội khoát tay chặn lại:

- Thôi đi anh! Anh kiếm chuyện nói tầm bậy hoài...

- Tầm phải chứ tầm bậy gì!

Rồi anh ta vỗ đùi như muỗi reo lên:

-... Mà được rồi! Nội cái tiếng “anh” ngọt như mía lùi đó cũng đủ... “phê” rồi!

Phấn vói tay véo anh ta một cái:

- Cái anh mắc dịch này !... Chớ chẳng lẽ tui kêu bằng chú hoài coi cũng kỳ...

- Thì cũng như tôi vậy! Tôi kêu bằng cô Ba hoài... nghe sao chửi tai quá mà!

Phấn làm bộ nghiêm:

- Thôi đi anh! Anh kêu ầm ầm lên thiên hạ ngó lơ hết bây giờ!

Rồi nhớ trực lại còn có Tư Cầu nằm ngủ bên cạnh, Phấn sa sầm một lát, liếc qua phía anh ta. Tư Cầu vẫn ngủ yên, nhưng có lẽ vì gió lạnh bên co quắp người lại, hai bắp đùi kẹp chặt hai bàn tay.

Phấn thở dài, nhẹ tay rút cái chăn tằm quần lông lẻo nơi cổ Tư Cầu xuống, rồi đem đắp phủ lên mình anh ta.

Thấy động, Tư Cầu cựa quậy, ú ớ vài tiếng trong miệng, nhưng rồi lại ngủ luôn như cũ.

Anh khách thấy thế cũng dâm ra ái ngại và nỗi vui của anh ta ban nãy bỗng nhiên như thấy vơi đi đôi ba phần. Phấn day qua bắt gặp anh khách

đang nhìn mình và Tư Cầu. Cô xén lên cúi gầm mặt xuống và rồi như không biết làm gì khác hơn nữa, cô ngã phịch người xuống ghế bố. Nằm gối đầu lên cánh tay khoanh lại sau gáy, Phấn nhìn trần trần lên phía cây đèn bão treo tròn trên trần tàu gần chỗ ống khói.

Vài con bướm cánh lông nhỏ lờ lờ bay chung quanh ngọn đèn, và vài con thằn lằn xun xoe bò đi bò lại để chực mồi...

Phấn khẽ thở dài. Cô thầm biết ơn anh khách đã nhìn mình với Tư Cầu lúc ban nãy bằng cặp mắt đầy vẻ ái ngại, chớ nếu không, cô sẽ bức tức và buồn tủi hơn biết bao nhiêu!

Một hồi lâu, anh khách rụt rè gọi nho nhỏ:

- Em Ba, em Ba...

Thấy Phấn làm tỉnh, anh khách ngồi nhổm dậy:

- Em Ba, bộ em ngủ rồi sao hả?

Phấn cựa mình rồi khẽ lắc đầu:

- Ngủ gì được mà ngủ...

Anh khách do dự một hồi rồi nói:

- Tôi có câu chuyện này muốn nói với em Ba không biết em có ưng nghe không...

- Thì anh cứ nói phứt ra đi. Mà chuyện gì anh phải rào đón như vậy chớ?

Lúc này anh lạnh lợi lắm mà!

Anh khách chắc lưỡi:

- Thôi mà em Ba! Lúc này khác, lúc này khác! Em Ba đừng thấy tôi vậy rồi đổ riết cho tôi là... này nọ ghen!

Phấn mỉm cười

- Chớ sao bây giờ?

- Tôi thấy em Ba cũng không phải khù khờ gì, chắc em cũng dư biết xét người xét của... Em Ba đừng thấy tôi... lằng nhằng hồi này rồi cho tôi là thuộc hạng... mèo chuột bậy bạ đó ghen!

- Cha, anh tốt quá há!

Anh khách xua tay, lắc đầu:

- Cái đó thì tôi không dám nhận rồi! Thật ra, tôi không tốt lắm và cũng không xấu lắm... Tôi... vừa vừa vậy thôi và đủ để xài với đời.

- “Xài” theo điệu của anh cũng đủ chết thiên hạ rồi!

Anh khách nhăn nhó:

- Thôi mà em Ba! Em cứ nói dần lên hoài thì... chết tôi. Tôi có câu chuyện này muốn bàn với em Ba, chứ không phải giỡn đâu!

- Chớ bộ tui giỡn với anh hả?

Anh khách ngồi bẻ ngón tay rôm rộp một hồi rồi nhìn thẳng vào mặt Phấn chậm rãi nói:

- Em Ba, tôi nói đây em Ba đừng giận, tôi suy xét thấy cái tình cảnh của em Ba và anh Tư đây, tôi ái ngại quá em Ba à!

Phấn chau mày:

- Đó là việc riêng của tui tui mà anh ái ngại cái khi mốt gì! Đáng lẽ anh mừng mới phải!

- Ấy, em Ba nghĩ vậy là sai bét hết rồi! Phải, đáng lẽ ra tôi mừng mới phải nhưng chắc em Ba cũng dư biết: tôi đâu phải thuộc hạng chơi qua đường, hạng mèo đảng chó diêm, thấy đâu thì xâu tới mà không kể gì đến ai hết! Tôi gặp em Ba đây, đâu phải chỉ gặp nội có một chuyến xe, một chuyến tàu, rồi ngoảnh mặt làm lơ mỗi người mỗi ngả!

Phấn cười hỏi lại:

- Vậy chớ sao nữa?

Nghe Phấn hỏi vậy, anh khách có vẻ không vừa lòng:

- Em Ba cứ nói cà rồn hoài!... Tôi gặp em Ba đây còn có thể gặp nhau cả đời nữa chứ không phải chỉ nội có một chuyến xe, chuyến tàu này đâu!

- Cha, chưa gì mà anh nói coi bộ chắc ăn quá vậy?

Anh khách lắc đầu:

- Em Ba lại muốn nói đánh đầu tôi rồi! Thiệt tình ra, thì không có cái gì là chắc ăn hay không chắc ăn hết... Rồi đây, nếu không phải với nhau thì phần tôi vẫn lên Chợ-lớn lãnh cái chũn tài-phú trong tiệm sắt của ông chú tôi, còn em và anh Tư vẫn lên Sài Gòn kiếm công ăn việc làm... như không có việc gì xảy ra hết. Em Ba nghĩ tôi nói như vậy có đúng không?

Phấn gật đầu thở dài:

- Thì đúng rồi!

- Đó, em Ba coi: giữa em Ba và tôi... và cả anh Tư nữa, không có ai ép buộc ai cái gì được ráo... Nhưng riêng phần tôi... thôi tôi cũng nói thiệt ra đây chớ không dấu diếm làm gì nữa, phần tôi... tôi thương em Ba.

Phải, em Ba đừng cười, tôi thương em Ba thiệt tình, thương một cách bất ngờ, mà ngay chính tôi cũng không dè nó mau chóng như thế được!

Phấn cúi đầu làm thinh, tay vân vê chót khăn bàn lông. Anh khách sốt ruột chờ đợi câu trả lời của cô rồi hỏi tiếp luôn:

- Em Ba, bộ tôi nói vậy em Ba không tin chút xíu nào hết sao?

Phấn mỉm cười lắc đầu:

- Thiệt anh hỏi tui một câu khó trả lời quá! Tui biết bụng dạ anh làm sao mà tin hay hồng tin... Anh nói vậy thì tui hay vậy...

Anh khách lộ vẻ bức tức, nhồm hăn người lên, nhích chiếc ghế bố lại gần ghế Phấn thêm chút nữa:

- Coi, chẳng lẽ tôi thề em Ba mới tin sao? Mà tôi tội tình gì phải thề thốt chớ? Đây tôi nói câu này để em Ba nghĩ lại coi: nếu tôi không thiệt tình thương em Ba, không muốn tính chuyện lâu dài mà chỉ muốn chơi qua đường thôi thì... thú thiệt với em Ba, tôi có thiếu gì cách..

Bên này, Phấn nghe nói như vậy “xì” một tiếng. Anh khách vội dơ bàn tay ra đập đập vào khoảng không như để chặn trước những lời chanh chua của Phấn sắp sửa thốt ra:

- Em Ba không tin hả? Tôi nói đây không phải tốt lành gì mà khoe, chớ nếu muốn chơi qua đường thôi thì... thiếu gì cách!... Chắc em Ba cũng biết sơ sơ được rằng tôi đâu phải vụng về gì lắm trong việc... o bế một cô gái, nhứt là cô gái ấy tứ cố vô thân bơ vơ một mình...

Phấn chặn ngang:

- Thì anh muốn nói tui nói đại đi, chớ bày đặt bày điều nói vòng vo làm gì cho mất công hồng biết!

Anh khách cười:

- Tôi xin lỗi em Ba, ghen em!

Rồi nghiêm giọng, anh nói tiếp:

- Tôi nói câu này chắc em Ba cũng dư biết: hoàn cảnh hiện nay của em Ba... kẹt lắm chớ hồng phải chơi đâu... Và nếu gặp người khác thấy em Ba ngộ như vậy sanh tâm bậy bạ thì... dễ ợt chớ không khó khăn gì!...

Ậy, em Ba khoan nóng để tôi nói hết đã... Thiệt à em Ba, không chóng thì chầy, em Ba cũng phải xiêu lòng... hay vì hoàn cảnh bắt buộc mà phải làm khác ý mình...

Phấn cười khẩy:

- Chắc anh thấy tui hơi... dễ dãi buông thả hồi nãy nên bây giờ anh mới dám nói càn nói mạng như vậy chứ gì phải hông?

Anh khách nhăn nhó:

- Em Ba nói vậy chết tôi rồi! Em Ba nghĩ lại coi: nếu tôi là một thằng bậy bạ tính làm chuyện đóng cửa rút cầu thì đời nào tôi khai thiệt hết ra như vậy để em Ba sanh nghi thêm hay sao? Như vậy lộ tẩy hết còn gì hả em Ba?

Thấy Phấn làm thinh, anh khách hăng hái nói tiếp:

- Sở dĩ tôi nói vậy là vì tôi đã từng mắt thấy tai nghe rất nhiều cảnh ấy. Nội con đường dưới mình lên Sài Gòn này, tháng nào mà tôi không có lên xuông để bỏ hàng cho tiệm của ông già tôi...

Phấn chen vô một câu:

- Hèn chi anh rành về chuyện... móc ngoéo người ta quá!

Anh khách vừa cười, vừa chắc lưỡi:

- Thôi mà em Ba! Em Ba cứ cản mũi, cản lái hoài làm sao tôi nói hết được! Tôi đã có dịp thấy biết bao cô gái từ miệt đồng bỏ nhà bỏ cửa tuôn lên trên này để rồi bơ vơ lỡ đường lỡ xá; muốn đi nữa thì không còn một xu ten dính túi, mà muốn quay lộn trở về nhà thì không dám, rốt cuộc rồi sa vào xóm điểm hết ráo! Đó em Ba coi, mấy cô chơi bời ở trên mấy cái nhà ngủ mà hồi chiều em Ba nói là ngán đó, mấy cô cũng ở trong cái đám ấy ra chứ đâu!

Phấn nghe anh khách nói vậy, cũng hơi lo ngại, nhưng còn làm bộ hỏi cứng lại:

- Anh nói vậy mà có thiệt hông? Hay là anh tính dọa tui đó hả? Tui cũng nói thiệt với anh Ba, tui đâu có ngán chuyện đó: tui đi đây đâu phải nhắm mắt đi càn, mà đã có cụ bị sẵn đâu đó hết rồi. Mà theo như anh nói, bộ ai bỏ nhà ra đi cũng bị... như vậy hết sao chứ?

- Em Ba cứ nghĩ bậy hoài! Tôi dọa em Ba thì có ăn chung gì không chứ? Nếu tôi mà không đàng hoàng như người khác đời nào tôi khai ra như vậy! Đời bây giờ tình ma quỷ quái lắm em Ba à; kẻ thương mình thì hồng có bao nhiêu, chứ kẻ muốn hại mình thì, ôi thôi, thiếu gì! Bây giờ sắp lên, nếu em Ba không gặp tôi thì chắc chắn cũng sẽ gặp những thằng sát hơn ác đức khác. Tôi nói đây không phải để khoe mình “song tàn”, hay là Thánh Thần Tiên Phật gì mà... hồng bậy bạ được, nhưng chẳng

qua vì tôi thương em Ba. Phải, tôi thương em Ba thiệt tình... tôi nói đây có thiên địa quỷ thần hai vai làm chứng.

Phấn cười bảo:

- Ai mà dám chứng ầu cho anh!

- Tôi nói vậy mà em Ba không tin sao! Đây, tôi thề độc một câu: Tôi Lâm Sanh, năm nay 25 tuổi, tôi mà có gian dối một điều gì thì xin Ông Bồn vật tôi hộc máu chết liền đi.

Phấn vội nín tay áo anh ta giựt giựt:

- Thôi, thôi, anh Ba! Tui nói chơi mà anh làm gì thề bán mạng như vậy?

Rồi cô dịu giọng hỏi thêm:

- Bộ anh 25 tuổi hả? Cha, cái điệu này anh lớn hơn tui gần chục tuổi lận! Tui mới 16 à!

Anh khách hớn hờ hỏi lại:

- Vậy hả? (rồi anh ta chép miệng than) Em còn nhỏ tuổi quá mà sao dám tính chuyện động trời động đất vậy hổng biết! Không phải tôi khi dễ em Ba cái gì đâu, tôi biết em Ba lanh lợi lắm nhưng – không phải tôi nói đây để chê bai gì – như vậy cũng chưa đủ để đối chọi với đời đâu, em Ba à! Tôi thấy chỗ đó, tôi càng thương em Ba. Tôi nói đây cũng kỳ một chút: tôi thấy sao bứt rứt trong lòng nếu tôi không lo bao bọc trọn vẹn cho cuộc đời của em Ba, kể từ giờ phút này trở đi...

Nghe anh khách nói dài dòng như vậy, Phấn cũng cảm động. Cô đặt một tay lên đầu gối của anh ta và ngập ngừng nói:

- Thiệt tui cảm ơn anh lắm... Tui hiểu rõ bụng của anh lắm. Tự nãy giờ tui nói xóc hông, đó là để chọc anh Ba chơi, chứ bộ tui mù hay sao mà không thấy hả anh Ba?

Nói đến đây, Phấn thở dài nhìn qua Tư Cầu rồi quay lại nói tiếp:

- Nhưng chắc anh Ba quên rằng tui đây đâu phải chỉ có một thân một mình! Anh Ba thấy còn có anh Tư nữa đó! Hai đứa tui thương nhau nên mới dẫn đi như vậy chứ nếu không tui lên Sài Gòn làm tể gì? Tui...

Không để cho Phấn dứt lời, anh khách chặn ngang nói luôn:

- Đó, cũng vì chỗ đó mà tôi dám nói thương em Ba gắt tình đa! Chớ nếu có một mình em Ba trơn thì ... kể số gì.! Đáng lẽ tôi thương em Ba một, mà có thêm anh Tư nữa thì tôi thương em Ba tới mười lần!

Phấn xô đầu gối anh ta ra:

- Cái anh quý này! Thôi đi anh, để nói chuyện đàng hoàng, chứ anh cứ đâm chia hoài...

Anh khách nghiêm nghị đáp:

- Coi bộ em Ba nói tôi giỡn sao chứ! Tôi nói thiệt mà! Tôi thương em Ba một phần vì em Ba... hạp nhãn tôi, một phần vì hoàn cảnh tứ cố vô thân của em Ba và một phần nữa vì em Ba còn có anh Tư... Tôi xót xa cho em Ba và cho anh Tư về cái hoàn cảnh ngang trái của hai người lắm...

- Tụi tui thương nhau thì dắt lên Sài Gòn kiếm công ăn việc mần chứ có cái gì đâu mà anh cho là ngang trái... anh Ba nói thương tui thì tui biết vậy. Mà nếu anh có thiệt tình thương tui thì tui cảm cũng hồng được. Nhưng cái chuyện anh Ba nói thương tui một phần vì tui có anh Tư thì sao... nghe khó thông quá!

Anh khách mỉm cười, chậm rãi đáp:

- Tôi nói nghe sao trái cựa quá phải không em Ba? Nhưng sự thật là đúng như vậy. Tôi thương em Ba mà tôi lại thương cả anh Tư nữa! Tôi có kể cho em Ba nghe là mùa lúa năm nào cũng vậy, tôi lội khắp miệt vườn để mua lúa cho ông già; đời sống dưới ruộng rầy ra sao tôi dư biết hết, vì vậy khi thấy anh Tư đây, tôi nghĩ ngay rằng ảnh khó mà chịu đựng nổi cái lối sống chộn rộn ở thị thành.

Phần chống chế:

- Anh Ba nói vậy, rồi cái gì cũng phải quen hết chứ!

- Đành rằng như vậy rồi, nhưng nhiều khi nó mất vui và còn sanh ra lục đục với nhau là đặng khác. Tôi thấy anh Tư đây là người hiền hậu thiệt thà, như vậy lên trên ảnh còn khổ nhiều, và chắc em Ba cũng không được sung sướng gì! Ban đầu thì cái gì cũng được, cũng êm cũng ráng với nhau hết, nhưng lâu ngày chầy tháng, tránh sao cho khỏi cái chuyện vấp vấp, và tới chừng ấy sanh ra cản dẫn nhau! Lúc đó, dẫu có tính khôn tính dại, tính thiệt tính hơn gì nữa thì cũng đã lỡ ra rồi... Đến nước này chỉ còn cách ráng chịu đựng nhau được chút nào hay chút nấy...

Phần rầu rầu nói:

- Anh Ba nói vậy nghe cũng phải nhưng tui với anh Tư thương nhau...

Anh khách chận ngang:

- Ai mà không biết em Ba với ảnh thương nhau! Nhưng thương nhau cái điều đó để mà chết chum với nhau hả em Ba? Em Ba à, ở đời thương

nhau thì dễ nhưng thương nhau cho trót, thương nhau cho êm thấm cả đôi bề mới thật là khó! Em Ba là người biết suy nghĩ chắc em Ba cũng dư biết rằng: đâu phải dễ nói thương nhau là nhảy a thần phù lại ôm xà neo với nhau mà sống đời được!

Ngừng một giây, anh ta cười nhẹ, nói tiếp:

- Mình thương nhau mà cha mẹ, làng xóm, tiền bạc...và cả tánh tình nữa cũng không... thương nhau được nữa với mình, thì dầu tài giỏi cách mấy cũng chết nhăn răng ra nữa, em Ba à!

Phấn chớp mắt liền mấy cái rồi ngáp ngừng thú nhận:

- Hồng phải tui ngu dại gì mà không biết những điều anh Ba nói đó...

Nhưng cái chuyện của tui với anh Tư đây... khó lắm chứ không phải dễ dàng gì đâu!

- Sao mà em Ba nói khó với dễ?

- Thôi, đến nước này tui cũng không dấu anh Ba làm chi nữa; thiệt ra vì có tui rủ rê nên anh Tư ảnh mới dám bỏ nhà đi như vậy.

Anh khách cười bảo:

- Em Ba không nói tôi cũng biết!

Phấn chau mày nhưng rồi lại nói tiếp:

- Bởi vậy, dầu sao tui cũng hồng đành tâm... có ý nọ kia gì khác với anh Tư. Tui lôi kéo ảnh đi như vậy cũng quá quắt lắm rồi!

Anh khách gật gù như có vẻ tán thành:

- Em Ba nói như vậy kể ra cũng phải lắm nhưng... (đến đây anh khách nói tiếp với một giọng quả quyết) nếu nghĩ kỹ lại khó lắm em Ba ơi! Đó là tôi không muốn nói là nó còn tai hại biết cơ man nào mà kể...

Phấn trố mắt hỏi:

- Sao? Tai hại cái gì, anh làm ơn nói thử cho tui nghe coi?

Anh khách vỗ nhẹ nhẹ vào vai Phấn:

- Khoan, em Ba đừng nóng ! Việc đâu còn có đó mà! Tôi nói tai hại là ở chỗ về sau này. Tôi không dám cho rằng em Ba và anh Tư không ở bên được với nhau, nhưng điều mà tôi có thể nhất quyết nói được là hai người sẽ chỉ làm khổ cho nhau thôi!

- Hứ, nếu có khổ tui cũng cắn răng mà chịu!

Anh khách vẫn ôn tồn:

- Thì đành như vậy rồi! Bộ em Ba nói tôi hông biết em Ba là một người... gan lì hay sao? Nhưng tôi thử hỏi em Ba: em Ba với anh Tư dặt nhau đi như vậy để làm gì, nếu không là để được thông dong sống có cặp sung sướng hú hí với nhau, mà khỏi phải để cho ai cản trở dòm ngó... có phải vậy không em Ba?

Phấn gật đầu. Anh khách lại tiếp:

- Cái chuyện mình tính là như vậy đó. Nhưng ở đời có nhiều chuyện mình tính một đằng thì nó lại đi một nẻo! (Rồi bằng một giọng tha thiết, anh khách chậm rãi nói thêm) Em Ba, tôi thiệt tình thương em Ba và... anh Tư nên tôi mới nói ra điều này: cái chuyện của em Ba và anh Tư khó ăn đời ở kiếp được với nhau đâu!

- Sao vậy?

- Em Ba, tôi nói đây không phải để dìm ai, nhưng chắc em Ba đã có lần suy nghĩ đến: rồi đây vì hoàn cảnh đẩy đưa, chưa chắc gì em Ba và anh Tư lên Sài Gòn sẽ sống... dễ chịu liền, thêm vào đó, tánh tình hai người như mặt trời, mặt trăng... như vậy hai người càng sống với nhau càng làm khổ cho nhau thôi!

Phấn thở dài:

- Chắc anh Ba biết: tui hông có cách gì khác vì chuyện đã dĩ lỡ ra rồi, và dầu sao thì tui với anh Tư cũng thương yêu nhau...

- Thương yêu nhau phải để làm hại đời nhau. Tôi dám nói chắc điều này với em Ba: dặt anh Tư đi lang bang như vậy là em hại đời anh. Tôi biết chắc rằng anh Tư không thể nào sống sung sướng trên Sài Gòn. Như vậy có phải em Ba hại đời anh hay không? Mà em hại luôn đời của em Ba... Tôi biết em Ba là một người chung tình, em Ba không nỡ lòng nào buông rơi anh Tư, và cũng vì vậy mà rồi đây hai người sẽ khổ lây với nhau, bỏ thì thương, vương thì tội...

Phấn đáp buông thông:

- Tui cũng biết như vậy nhưng đầu dây mối nhợ gì cũng tại tui hết, tui thương anh Tư và tui phải ráng lo làm sao cho vuông tròn...

- Đúng như vậy rồi! Em Ba phải lo cho anh và em Ba nên để cho anh... trở về dưới nhà...

Phấn dẩy nẩy:

- Ý, vậy hông được đâu!

- Ấy, mà được! Ảnh trở về thì được, còn em Ba trở về hết được nữa rồi. Bất quá thì ảnh bị ở nhà rầy la năm bảy ngày hay nhiều lắm một tháng là cùng chớ gì, rồi đâu cũng vô đó... Ảnh có thương nhớ em thì rồi cũng khuây khỏa, hay có lậm lăm thì cũng chỉ buồn buồn vậy thôi, chớ ảnh mà theo dính luôn em Ba, ảnh sẽ khổ sở và không chừng ảnh sẽ còn cảm thấy ân hận một đời nữa là khác!

Không nghe Phấn nói gì hết, anh khách chêm thêm:

- Phải, em Ba à, anh Tư có theo em lên Sài Gòn thì thế nào rồi ảnh cũng khổ tâm mà em cũng chẳng sung sướng gì!

Phấn nói xui lơ:

- Tui cũng biết như vậy, nhưng...

Anh khách chặn ngang:

- Nhưng em Ba còn nặng tình với ảnh phải không? Như vậy, em Ba cần phải... hy sinh cái tình của mình để tránh trước cho đời anh Tư qua khỏi một cơn sóng gió ê chề. Tôi đây cũng vậy, em Ba à, tôi thấy anh Tư thiệt thà chơn chất mà dám liều mạng ra đi như thế này, lòng tôi đâm ra bất nhẫn. Em Ba à, tôi nghĩ sao nói vậy chớ không phải vì thương yêu em Ba rồi đặt điều xía vô để xúi biểu này nọ đâu, xin em Ba đừng ngờ oan tôi tội nghiệp! Cha, phải chi anh Tư lành lợi xảo trá và chính ảnh dụ dỗ em Ba đi thì dễ xử cho tôi biết mấy!

- Sao lại dễ xử?

Anh khách cười:

- Vì tôi chỉ cần... lôi tuột em Ba đi chớ khỏi phải phân trần dài dòng gì ráo!

- Anh thiệt là thứ quý! Chưa gì mà tui thấy ớn anh quá!

- Em lại nghi bậy cho tôi rồi!

Rồi anh khách nghiêm giọng lại:

- Sao em Ba? Em tính thế nào? Mà em có tính gì thì tính gấp gấp bây giờ đi chớ để sáng mai thì... hết xoay xử nổi đa em?

Phấn nhăn nhó đáp:

- Thiệt khó cho tui quá! Anh Ba hông biết tui kẹt như thế nào...

- Sao lại không! Em Ba kẹt nên phải gỡ liền bây giờ chớ nếu để dây dưa rết rồi thì chỉ có nước chịu trận đa! Em Ba thương anh Tư, nhưng cái việc “thương” đó không thuận cho hai đảng, còn nếu em Ba bằng lòng đi

với tôi, tuy bây giờ em Ba chưa có thương tôi đi nữa cái việc ấy lại thuận cho cả ba người.

- Sao lại kỳ cục vậy?

- Đây nè, anh Tư trở về sống thong dong như cũ, còn em Ba quay về hết được thì đã có tôi, dầu ở chỗ lạ nước lạ cái có tôi cũng... đỡ lắm em Ba à! Em Ba biết tại sao tôi dám nói chắc như vậy không ?

Phấn ngược mặt lên hỏi:

- Tại sao hả anh Ba?

- Thì có gì đâu, tôi đã có sẵn chỗ làm ăn trên Chợ-lớn. Như vậy, trong lúc đầu, dầu hèn cũng thể mình đã có nơi ăn chịu rồi phải không em Ba?

- Được như vậy cũng hay rồi! Thiệt tình tui nhắm mắt đi liều, chớ càng gần lên tới trần chừng nào tui càng lo quỳnh thêm... Anh Tư ảnh lại thiệt thà quá! Bây giờ tui nghĩ lại mới thấy giựt mình: nếu sau này ảnh có bề gì thì cũng tại tui hết (và nó ngó qua Tư Cầu lắc đầu chép miệng than)... Thiệt tội nghiệp cho anh Tư quá!

Anh khách vói năm lấy tay Phấn:

- Thôi em Ba à, mình thương ảnh thì mình phải tính cho ảnh... Rồi đây, tôi dám nói chắc với em Ba rằng: mình sẽ có ngày trở về thăm ảnh và lo gây dựng cho ảnh làm ăn khá giả với người ta...

Phấn vội hỏi:

- Anh tính ra sao mới dĩa ngó mặt bà con xóm giềng được, chớ bộ vác thây dĩa khơi như vậy được sao?

Anh khách cười đắc ý:

- Vậy chớ sao? Ít ra mình cũng phải bằng năm bằng mười lúc ra đi thì mới dám ló mặt về dưới chớ! Như em Ba đây thì tệ lắm cũng phải là một bà chủ nho nhỏ để dẫn tôi về ra mắt họ hàng...

Phấn thò tay véo anh ta một cái:

- Anh nói cho quá rồi nữa hông có cái móc xì gì hết, chết với tui đa nghe!

Anh khách hí hửng xiết mạnh lấy bàn tay của Phấn:

- Vậĩy em Ba bằng lòng rồi phải không?

Phấn rút nhẹ tay và ngập ngừng nói:

- Có cái gì đâu mà... bằng lòng hay hông bằng lòng. Bây giờ mình cần lo cho anh Tư trước nên phải tính với nhau vậy thôi...

Anh khách hiểu ý Phấn nên không làm bức quá, liền nói xuôi theo:

- Em Ba nghĩ như vậy cũng phải, mình nên lo cho anh Tư trước cái đã.
Phấn vội hỏi:

- Anh Ba có nghĩ cách nào cho êm thắm hông? Chớ chẳng lẽ tui nói thẳng với anh Tư thì... ngật lăm! Tui hông đành tâm làm như vậy đâu! Bề gì ảnh cũng thương tui...

- Thì ai mà làm như vậy được! Cũng may là mình ở đây còn gần dưới nhà ảnh, chớ nếu để đi tuốt lên Sài Gòn thì khó xử dữ đa!

Anh khách nghĩ ngợi một hồi rồi nói tiếp:

- Cố nhiên là mình không thể để cho ảnh biết trước được rồi! Vậy thì chỉ còn cách là làm sao em trao êm cho ảnh một số tiền, rồi tụi mình... tách ra đi riêng. Như vậy thế nào ảnh cũng quay trở về chớ không dám đi tới nữa đâu. Mình tính như vậy kể ra cũng kỳ lằm nhưng không có cách gì khác hay hơn em Ba à! Đó là một việc đầu cho tui thương em Ba hết sức, tui cũng vẫn áy náy vô cùng... Thôi mình đành ráng chịu như vậy miễn làm sao cho anh Tư được trọn vẹn thì thôi, phải không em Ba?

Phấn ử rử gật đầu:

- Thì chỉ còn cách đó! May mà tui chỉ làm phiềên ảnh có bấy nhiêu thôi, chớ nếu còn đeo đẳng nữa tui hại trọn đời ảnh...

Rồi cô thở hắt ra một hơi và nói tiếp một cách gọn lỏn:

- Thôi được rồi, để tui lo phần này sao cho xong thì thôi!

x

x x

Tiếng tàu xúp-lê làm Tư Cầu giật mình ngồi nhồm dậy. Anh ta ngáp một hơi dài, vươn vai rồi đưa tay dụi mắt quay qua hỏi Phấn:

- Bộ tàu sắp chạy hả em?

- Mới có xúp-lê một mà chạy nổi gì! Chắc cả giờ đồng hồ nữa nó mới mở đôi.

Tư Cầu để ý thấy chiếc ghế bố của anh khách trống không nên lên tiếng hỏi:

- Ủa, còn chú Ba chú đi đâu rồi hả em?

Phấn lúng túng đáp:

- Chú Ba hả? Chú lên trên chợ mua cái gì đó mà! Chắc không chừng chú đi uông cà phê...

Tư Cầu nhìn quanh quất một hồi rồi hỏi thêm:

- Bộ chiếc tàu đậu cặp theo tàu mình đi cũng sắp chạy hay sao mà thấy thiên hạ họ lên xuống rần rần vậy em?

Phấn ngó qua chiếc tàu bên cạnh:

- Chắc vậy chứ gì! Tàu bên kia là tàu đi Nam Vang đó mà!

- Vậy hả? Chắc nó cũng chạy một lượt với tàu của mình...

Một hồi lâu sau, Tư Cầu nhìn qua chiếc ghế bố trống rồi lại khều Phấn hỏi nữa:

- Em có nghe chú Ba, chú nói đi bao lâu không em? Rủi chú xuống trễ thì sao?

Phấn gạt ngang:

- Ồi, sao anh hay lo bao đồng thiên hạ qua hồng biết! Thì chú đi, chú cũng phải liệu mà trở xuống cho kịp chứ! Chú có đồng hồ thì đâu có trễ được.

Tư Cầu vội gật đầu:

- Ờ phải, mà có đi quanh quần đâu đây nghe tàu xúp-lê chạy dìa cũng còn dư kịp.

Một lát sau, Tư Cầu thắc mắc hỏi thêm:

- Bộ chú Ba chú hồng có để cái cặp da của chú lợi sao em?

Phấn chắc lưỡi:

- Để lợi làm tế gì hay sao mà để chứ! Cái cặp của người ta thì người ta xách theo chứ ăn nhập gì với mình mà anh hỏi cho mắc công hồng biết! Em hỏi anh, nếu trong cặp họ có để tiền bạc hay đồ gì quý rồi họ có dám giao cho mình giữ không hả?

Tư Cầu gượng cãi lại:

- Tại họ hồng dám giao, chứ nếu mình có giữ dùm thì đâu có suy xuyến đồng xu cắc bạc nào mà sợ!

Phấn xì một tiếng:

- Anh nói sao nghe dễ ợt... Nhưng em hỏi anh: ai dám tin mình chứ?

Tư Cầu gân cổ hỏi lại:

- Coi, bộ chú Ba chú không tin mình sao?

Phấn lắc đầu thờ dãi:

- Nói điệu như anh đó mà khổ hổng hay...

- Sao lạ vậy? Cái gì mà khổ với sướng chen vô trong đó nữa?

Phấn xua tay:

- Thôi, thôi... hổng có gì hết đâu!... mà em có nói cũng hổng... ích lợi gì hết!

Đến lượt Tư Cầu lắc đầu:

- Thiệt em nói cái gì lằng nhằng, mà hể hỏi ra thì em nói ăn trót hết...

Phấn vói tay vỗ nhẹ lên vai Tư Cầu:

- Ở đời có những chuyện... khó nói ra cho rõ ràng được anh Tư à! Mà anh hỏi thăm chú Ba làm chi dữ vậy?

- Thì có gì đâu! Anh sợ chú đi quá trốn trễ tàu thì nguy tội mình!

- Tưởng anh nói cái gì khác chớ! Chuyện đó anh hơi sức nào lo, nếu chú Ba chú xuống trễ thì chú đòùn xe đi chớ có sao!

- Thì đành như vậy rồi, nhưng chú đi bỏ tội mình bơ vơ như vậy cũng... ngán lắm chớ!

Phấn cười đáp:

- Nói như anh vậy, rủi mình đi chuyến này hổng gặp được chú Ba đó thì sao? Mình có churen có căng chớ bộ không sao mà sợ! Không có chú thì mình cũng đi tới trên vậy!

Rồi cô ta ngập ngừng nói thêm:

- Mà cùng lắm thì... quay trở dĩa dưới chớ gì!

Tư Cầu chận liền:

- Ý, không nên đâu! Đến nước này mà em biểu quay lộn dĩa nhà nữa thì có nước thất họng!

Phấn lặng thinh một hồi rồi lên tiếng hỏi:

- ... Mà rủi có trở dĩa dưới, anh liệu có biết đường hông?

Tư Cầu cười khì:

- Bộ em nói anh tẹ lậu lắm sao mà hổng biết đường trở dĩa dưới! Anh đâu có đến nỗi gà mở cửa mả lắm em!

Phấn thở ra như trút gánh nặng:

- Nếu anh biết như vậy thì... giỏi lắm!... Thiệt ra, mình ở đây mà muốn đi trở xuống Trà Ôn thì dễ ợt: cứ đợi đến lối mười hai giờ trưa mai xuống tàu Phước Châu là êm...

- Ồi thôi! Bây giờ em bàn đến đường đi nước bước lên Sài Gòn có phải hay hơn không, chớ hơi sức đâu mà nói chuyện đi lộn trở đũa cho mất công hổng biết!... Nó có ăn nhập gì nữa đâu!

- Thì vui miệng nói luôn vậy mà!

Tư Cầu như nhớ trực lại điều gì, lên tiếng hỏi Phấn:

- À, từ hồi hôm tới giờ em có ngủ được giấc nào hông?

Phấn ngả lưng nằm xuống ghế bố, ngáp ngừng đáp:

- Thì cũng mơ mơ màng màng một chút vậy thôi. Còn anh, em thấy anh ngủ ngon quá!

- Bị suốt ngày hôm nay... xáo trộn nhiều quá nên anh mới đặt lưng xuống, là ngủ... bất kể quân thần. Nếu có ai chơi cắc cớ khiêng anh liệng xuống sông, anh cũng hổng hay nữa!.

Phấn chép miệng than:

- Thiệt anh ngủ mê quá đỗi mà! Kể như vậy cũng sung sướng...

Tư Cầu quay lại nhìn Phấn

- Cái gì mà em nói anh sung sướng chớ?

Phấn tìm cách trả lời cho xuôi:

- Thì... trong lúc ai nấy đều thao thức thì anh ngủ thẳng căng như vậy là sung sướng chớ gì nữa!

Tư Cầu trợn mắt:

- Ý trời, suốt ngày nay lên xe, xuống xe hai ba bận, dẫn vật cái thân còn hơn đi cày năm bảy công ruộng nữa, mà em biểu hổng mệt mỏi sao được?

Phấn hỏi lảng ra:

- Chớ bộ anh hổng... lo cái chuyện mình lên Sài Gòn hay là anh hổng nhớ nhà hay sao?

Tư Cầu nhún vai:

- Thì mình đi đây rồi còn lo cái gì nữa! Hể tới đâu thì lo tới đó, chớ đâu anh có muốn lo trước cũng hổng biết đường đâu mà rờ... Còn cái việc nhớ nhà thì... có nhớ cũng có để bụng chớ chẳng lẽ la bài hải lên sao? Mà bây giờ có nhớ... cũng hổng ăn chung gì ráo!

Phấn hỏi thêm:

- Chắc anh... hối tiếc cái chuyện ra đi như vậy lắm phải không?

Tư Cầu thở dài:

- Đến nước này mà còn hối tiếc khi khô gì nữa! Em kêu đi thì anh đi...
Mình có thương yêu nhau thì phải ráng chớ biết sao bây giờ!

Phấn cắn môi suy nghĩ một hồi rồi rụt rè hỏi:

- Giả tử bây giờ anh... rảnh tay rảnh chun hồng còn bận bịu gì hết, anh còn trơ trọi một thân một mình... anh có lên Sài Gòn nữa hông hay là quay trở dĩa dưới?

Tư Cầu lò mắt nhìn Phấn nhưng rồi cũng trả lời:

- Nếu có một mình anh thì anh đi lên trên tế mồ tổ hay sao chớ?... Mà em hỏi gì kỳ quá vậy? Còn em nữa chi hả?

- Thì em... giả tử vậy mà! Giả tử như mình... lạc nhau, coi anh tính thế nào...

Tư Cầu lắc đầu cười:

- Cha, giả tử cái điệu gì ác hơn ác đức quá mà! Anh đeo dính cứng theo em thì lạc khi gì được!

Phấn vói tay nắm chặt lấy bàn tay Tư Cầu trong một giây rồi buông thông xuống và thẩn thờ nói lặp lại:

- Ủ, dễ gì lạc được...

Tư Cầu thấy xốn xang vì những cử chỉ và lời nói lụp chụp của Phấn nên định hạch hỏi thêm, nhưng liền theo đó, hai tiếng xúp-lê rền tai vang lên làm cho anh ta phải bỏ dở ý định ấy. Tiếng còi tàu vừa dứt, anh ta lo lắng hỏi liền Phấn:

- Nè em, tàu xúp-lê hai rồi mà sao chú Ba chú cũng chưa trở xuống nữa hả em?

Phấn cũng ngồi nhòm dậ:

- Ôi, còn sớm chán sớm chề! Ít lắm là nửa giờ nữa tàu mới mở đoi, chú Ba chú xuống tới mấy hồi...

Tư Cầu vẫn chưa yên tâm:

- Em Ba à, hồng biết tàu xúp-lê như vậy mà trên chợ họ rần rần, mình có nghe được hông em?

- Gì mà nghe hông được! Chớ anh hồng thấy ở dưới mình, tàu chạy ngoài vòm xúp-lê mà mình ở tuốt trong ngọn kinh còn nghe rõ mồn một đó sao!

- Ủ phải há!

Một lát sau, Phấn ngồi dậy hỏi Tư Cầu:

- Anh đói bụng chưa anh Tư?

- Đói thì cũng chưa có gì đói lắm, nhưng nếu có cái gì dẫn bụng thì chắc hơn!

Phấn mở cây kim tây gài nơi túi móc bóp ra, đếm đưa cho Tư Cầu ba cái giấy bạc 20 chục đồng:

- Đây nè, anh cầm tiền này lên trên chợ mua bậy vài ổ bánh mì và thịt xá xíu hay cái gì đó...

Tư Cầu xô tay Phấn lại:

- Anh có biết chỗ nào bán đâu mà em kêu anh mua? Em đi dùm hông được sao?

Phấn nói sảng:

- Coi kìa, anh đi lên trên mua rồi ai ăn thịt anh sao mà sợ vậy! Em ở dưới này... giữ chỗ cho anh và chú Ba chờ cái điệu anh lơ ngơ để anh dưới này họ chiếm hết ghế, anh có nước đứng đó mà ngó chờ làm gì được!

Tư Cầu nhăn nhó:

- Nhưng anh có biết chỗ bán ở đâu mà đi mua!... Anh thấy người ta bưng bán dưới tàu, rao om xòm sao em hông kêu mua để bắt anh đi lên trên cho cho mất công quá trời vậy hông biết!

Phấn xì một tiếng:

- Ở dưới này họ bán của hôi của thúi, bán tấn bán ép rồi mình cũng đâm đầu vô mua hả?

Rồi cô dịu giọng:

- Đây nè, anh lên trên cầu tàu, có con đường đi thẳng trước mặt đó, anh đi chừng một đôi, chỗ gần có cái ngã queo đó, anh thấy hông?

- Ừ... ừ...

- Đó, gần chỗ queo có lò bánh mì anh vô hỏi mua thì có bánh nóng dòn liền, tội tình gì vác tiền mua ba cái bánh mì cũ dưới này, đã ăn dai nhách, chua lòm mà còn... khó tiêu nữa anh à...

- Ồi thầy kệ, mua bánh mì cũ ăn rồi chết sao chứ! Ở dưới mình ăn cơm nguội để cách đêm, ăn đồ sống đồ chín hà rầm đó mà có sao đâu...

Phấn trừng mắt:

- Nói liều mạng như anh vậy thì hết chuyện rồi! Ở nhà thì sao cũng được, có mặc dịch mắc gió thì bất quá năm một đồng đó, chứ bây giờ mình đang lơ đường lơ xá thì lại khác hơn nghen anh!... Mà em hỏi anh: mình

bỏ đồng tiền ra mua thì tội gì hồng lự của ngon của tốt mua hả? Chớ bộ điên hay sao mà vừa tốn tiền vừa rước ba cái bánh mì cũ ăn cho nó trọ xương quai hàm chơi chớ?

Tư Cầu trả lời yếu xìu;

- Ủ thì thôi đi mua bánh mới... Mà mua mấy ổ hả?

- Hai ba ổ gì cũng được, thứ ổ lớn đó nghe!

- Chi nhiều dữ vậy?

- Gì mà dữ, hai ba người ăn chớ bộ ít sao, mà nếu còn dư thì đem theo ăn dọc đường, ể ầm gì đâu mà anh sợ!

- Em còn biểu mua thêm cái gì nữa đó?

- Anh mua thêm 100 thịt xá xíu, chỗ bán cũng gần đó, anh hỏi thăm ở lò bánh mì thì họ chỉ cho.

- Mua cái gì tới một trăm lộn?

- Ý trời ơi, một trăm là một trăm cà-ram. Anh cứ nói vậy là họ biết mà! Đây nè, anh cầm tiền đi rút lên mua đi...

Tư Cầu dơ ba tấm giấy bạc lên gần phía ánh đèn bão, rồi ngạc nhiên hỏi:

- Em đưa chi cho anh nhiều tiền dữ vậy? Tới sáu chục đồng lộn nghe, em xem kỹ lại coi chừng đưa lộn đa!

Phấn lúng túng giữ tay Tư Cầu không cho anh ta đưa trả lại, rồi làm bộ hỏi lại:

- Sáu chục lộn hả... Thôi anh cầm lấy hết đi. Mua bánh mì còn dư bao nhiêu, anh bỏ túi để xài lật vặt gì đó thì xài...

Tư Cầu dục dặc không chịu lấy:

- Thôi đi em! Em đưa nhiều quá, rủi anh làm mất thì uổng lắm! Anh đâu có xài cái gì đâu mà giữ tiền; có cần mua chút đỉnh gì anh sẽ hỏi em lấy sau cũng được... Giữ kè kè tiền trong mình khổ lắm!

Phấn lấy ba tờ giấy bạc nhét vào túi Tư Cầu, rồi vừa xuống giọng van lơn vừa xô nhẹ nó đi:

- Thôi mà anh, anh cầm lấy đi chớ để em nói hoài sao! Bây giờ đây, đâu phải như hồi còn ở ngoài đồng chăn vịt nữa mà hồng cần tiền. Nói như anh vậy, rủi hồng có mặt em rồi anh mới hỏi mượn ai được chớ! Thôi đi lên mua bánh mì cho mau đi tàu sắp chạy bây giờ nghe!

Vừa lúc đó, một hồi còi tàu vang lên làm Tư Cầu đứng khựng lại:

- Ý chết, cái gì mà xúp-lê nữa đó! Rủi anh xuống trễ rồi làm sao?

Phấn lấy tay xua nó đi:

- Tàu Nam Vang đậu khít một bên xúp-lê một đó mà! Anh đi cho mau đi, hồng trể đâu mà sợ... có gì thì em kêu họ đợi cho!

Tư Cầu rào bước đi lên tới cầu thang, nhưng rồi lại chạy vòng qua bên hông tàu kêu vọng xuống:

- Em ơi!

Phấn vội chạy lại hỏi:

- Cái gì nữa đó hả?

- À, anh quên dặn em coi chừng dùm gói quần áo của anh để trên ghế bố đó.

- Dữ hông! Vậy mà hớt hơ hớt hải làm người ta hết hồn!

Tư Cầu vội vã quay đi thì Phấn lại kêu giựt ngược lại:

- Nè, anh Tư, anh ôm gói quần áo của anh đi theo luôn cho... tiện hơn.

Tư Cầu chắc lưỡi:

- Trời thần đất địa ơi, chớ em ngồi đó coi chừng luôn dùm một chút hồng được sao!

Phấn trao gói quần áo ngang qua lan can của chiếc tàu cho Tư Cầu:

- Thôi anh chịu khó ôm theo đi! Hồng phải em muốn làm khó làm dễ gì anh đâu, nhưng kệt chút nữa em phải... đi cầu chẳng lẽ em mang theo hết được sao!

Rồi cô ngập ngừng nói thêm:

- Anh Tư à... để rồi sau này anh sẽ rõ... em tính đâu đó cái gì cũng đủ, cũng tiện cho anh hết, vì dầu thế nào đi nữa, em cũng không quên được rằng em đã... rủ rê anh theo lên tới đây...

Tư Cầu cầm lấy gói quần áo:

- Ý cha, có đưa đây thì đưa phứt cho rồi. Còn cái chuyện em nói lằng nhằng đó bộ ai hồng biết sao mà em nhắc! Thôi anh đi đây nghen!

Phấn lại kêu vói theo:

- Anh Tư! Anh Tư!

Tư Cầu ngoái cổ lại:

- Gì nữa đó... bà nội?

Phấn ngược mắt nhìn Tư Cầu rồi rầu rầu nói:

- Anh Tư, anh đừng oán trách em nghen...

Tư Cầu lo trể tàu nên chắc lưỡi đáp sảng lại:

- Người ta nói ừ mà!

- Anh Tư!... Dầu mai kia một nọ, giữa tụi mình có xảy ra sự gì thì anh nên xét lại dùm em. Em có tính cái gì đi nữa thì em cũng nghĩ đến anh trước, em hông muốn cho anh phải lụy nhiều vì em. Em nói đây có đất trời làm chứng, dầu sao đi nữa, em cũng thương anh trước nhất, nhiều nhất, em nhớ anh hoài hoài... em nói vậy, anh có tin được hông, anh Tư? Tư Cầu một tay cặp gói quần áo, một tay buông thông xuống, sốt ruột nói một hơi:

- Tin, tin rồi! Mà còn nói cái gì nữa thì tuôn ra luôn thể đi! Hôm nay sao sanh chứng nói cái gì mà nghe như trời trăn vậy cà!

Phấn buồn bã lắc đầu:

- Thôi, anh đi đi! Và nhớ những lời em nói... với lại nhớ coi chừng tiền để trong túi đó nghen!

Tư Cầu vội đưa tay lên thọc vào túi để tiền, rồi cắn nhả:

- Thiệt là kỳ! Người ta gặp thấy bà mà cứ kêu đi kêu lại hoài! Cái điệu này trễ tàu một cái thì... hút gió hết kêu!

Nói xong, anh ta quày quả đi lên chợ. Phấn nghẹn ngào cất tiếng kêu nhỏ:

- Anh Tư! Anh Tư!

Tư Cầu đã đi xa... Phấn lắc đầu, ngẩn ngơ đứng nhìn theo và đưa tay lên quẹt mắt. Đợi cho Tư Cầu khuất vào đám đông trên lộ, Phấn quay lại chiếc ghế bố lấy gói quần áo lên rồi hối hả đi tuốt lên trên cầu tàu...

x

x x

- Em Ba, tôi đây nè em!

Anh khách núp sau quán bán sách ở mé sông ló đầu ra gọi Phấn. Phấn hấp tấp chạy lại. Anh khách hỏi tiếp:

- Sao em Ba! Mọi việc đều... êm hết phải không em Ba?

Phấn gật đầu, mặt buồn xo. Anh khách thấy vậy đâm ra lúng túng:

- Thôi em Ba, bây giờ mình phải tính... tới chứ hơi sức đâu mà ... nghĩ sứt lui nữa. Tuy rằng việc xảy ra hơi bất ngờ một chút, nhưng bề gì thì cũng... êm hết rồi, mình đã lo cho anh Tư đâu đó trọn vẹn. (Nói đến đó, anh khách vỗ trán như nhớ ra điều gì) Thiệt tôi quên lú mất; hồi nãy tôi

tính gửi cho em Ba năm chục để em Ba trao thêm cho anh Tư, nhưng bị lụp chụp quá thành thử quên lửng đi mất!

Phấn thần thờ đáp:

- Cái đó tui lo xong rồi, tui có đưa cho ảnh sáu chục đồng, như vậy cũng tạm đủ. Tui có tính đưa thêm chút đỉnh nữa nhưng sợ ảnh sanh nghi...

- Em Ba nghĩ vậy cũng phải. Thôi để sau này mình kiểm dịp giúp đỡ ảnh làm ăn. Em Ba, bây giờ mình đi tìm chỗ nghỉ để sáng mai đón xe lên Sài Gòn chớ cứ đứng xơ rớ đây hoài cũng bất tiện lắm em Ba à!

Phấn ngần ngừ không chịu đi:

- Thôi mình đứng chờ đâu đây cũng được. Tui muốn coi anh Tư ảnh xuông tàu thế nào...

Anh khách chen vô liền:

- Ý, vậy không nên đa! Em Ba với tôi đứng làng chàng ở đây rủi gặp anh Tư ảnh trở xuông thì có môn... chết cứng đó chớ hết xoay trở gì nữa được nghe!... Còn nếu em Ba muốn rình coi anh Tư tính toán như thế nào, thì em Ba cứ việc theo tôi lên mượn một phòng trên nhà ngủ Tây Hồ gần xích bên cầu tàu đây nè. Em Ba lên trên lầu mặc sức mà nhìn xuông...

Phấn có ý xiêu lòng nhưng còn hỏi lại:

- Nhưng hồi chiều anh Ba nói mượn phòng thì họ hỏi giấy tờ gì đó mà!

- Ồi thứ chuyện đồ bỏ đó mà em Ba lo cho cho mệt! Mình lo là lo cho đàn ông con trai chớ đàn bà con gái ai thèm để ý đến đâu mà sợ. Mà nếu họ có hỏi tới thì cái miệng mình đây để làm chi và còn cái này nữa (vừa nói anh khách vừa vỗ vào túi quần sau chỗ để bóp tiền) rồi cái gì cũng xuôi rớt hết!

Phấn gật đầu:

- Nếu vậy thì được... Thây kệ, tui cũng liều một chuyến để coi anh Tư ảnh quyết định tới lui như thế nào, rồi tui mới yên tâm được.

Anh khách vỗ nhẹ nhẹ vào cánh tay Phấn:

- Thiệt em Ba lo xa quá! Tôi cam đoan với em Ba là mọi việc sẽ êm ru hết. Thế nào anh Tư ảnh cũng quay về dưới hay nói cho cùng đi nữa, nếu ảnh có tính đi đâu thì cũng có sẵn một số tiền em Ba trao cho ảnh đó...

Không có sao đâu em Ba à, em Ba đừng quá buồn phiền không ích lợi gì hết vì dầu sao thì chuyện cũng dĩ lỡ ra rồi...

Vừa lúc đó ba hồi còi tàu vang lên. Phấn vừa đi theo anh khách vừa ngoái cổ nhìn xuống cầu tàu. Cô móc túi lấy cái khăn mùi-xoa vải ba-tít có rua bốn góc ra chậm chậm nơi mắt...

x

x x

Nghe tàu xúp-lê đồn tới, Tư Cầu hối hả ôm ba ổ bánh mì và xách tòn ten gói thịt chạy xuống. Anh ta rào bước, né tránh người qua lại và đi tuốt ra phía sau lái tàu. Anh sắp sẵn vài câu khi gặp Phấn là cự nự liền về cái việc sai đi mua bánh mì suýt chút nữa trễ tàu này.

Đến nơi, Tư Cầu thấy ba cái ghế bố trống không nằm liền một hàng với nhau, nó lẩm bẩm nói:

- Ủa, đến giờ này mà chú Ba hông chịu trở xuống nữa, như vậy trễ hết rồi còn gì!... Còn bà nội này (anh ta nhìn qua ghế của Phấn) chắc bà đi cầu rồi...

Tư Cầu thông dong chất ba ổ bánh mì lên chỗ gác chân của ghế bố rồi nằm phịch xuống có vẻ hỉ hả lắm: suốt thời gian anh ta lên chợ, anh ta cứ lo ngay ngáy về việc trễ tàu. Đến chừng tàu xúp-lê đồn một hơi nữa, Tư Cầu đâm ra nóng ruột. Ngó qua mấy dãy ghế bố bên cạnh, thiên hạ vẫn còn ngủ, Tư Cầu lẽ mề ôm mấy ổ bánh mì và gói quần áo lên đi lần xuống tầng dưới tàu để kiếm Phấn. Anh ta không thấy Phấn đâu hết nên rề lại trước cầu xí đưa tay giựt cửa ra. Biết cánh cửa bị móc chặt cứng ở phía trong, Tư Cầu bèn vừa gõ cộp cộp vừa lên tiếng kêu:

- Em Phấn! Em ở trông hả?

Một giọng đàn ông ồ ồ vang ra:

- Thằng cha nào kỳ vậy? Cửa cầu móc trong này rồi mà còn giựt kêu rầm rầm vậy cà!

Không phải Phấn! Tư Cầu điếng hồn vội tháo lui chạy riết trở lên tầng trên tàu. Lên đến nơi, Tư Cầu ngó quanh ngó quất thấy một bà già đang ngồi ngoáy trầu ở chót dãy băng kế cận chỗ để ghế bố bèn chạy đến hỏi thăm:

- Thưa bác, hông dám nào bác cho cháu...

Bà lão ngược đôi mắt nhấp nháy lên:

- Chú em muôn hỏi cái gì đó?

- Tự nãy giờ chắc bác đã thức, bác có thấy cái cô ngồi ở ghế khít bên cháu hông bác?

Bà lão gật gù:

- À phải rồi, cái cô đội khăn bàn lông cũng có ôm gói đồ đi chung với chú em với cái chú bận đồ tây xuống tàu hồi chiều...

Tư Cầu sốt ruột cắt ngang:

- Phải đó bác! Bác thấy cổ đi đâu hông bác?

- Ờ... bác thấy cổ ôm gói đi lên cầu tàu... bộ cổ hong gặp chú em mầy ở trên sao?

Tư Cầu đỏ mặt hời hợt lập cập hỏi thêm:

- Mà... bác 10 biết cổ đi đâu hông bác?

- Hồng biết chú em à! Phải dè chú em cần, hồi nãy bác hỏi dùm cho... mà có chuyện gì vậy chú em?

Thấy vẻ mặt Tư Cầu ngơ ngác, bà lão cũng lo ngại nói thêm:

- Hay là chú em lên quán trà Huế ở đầu cầu tàu hỏi thăm coi, hồng chừng cổ lên trên uông nước ngồi đợi chú em mà chú em đi huốt hồng thấy chẳng?

Tư Cầu nhăn nhó:

- Thiệt khổ cho tui quá, bây giờ tàu sắp chạy tới nơi rồi...

- Chưa đâu chú em à! Tàu nó xúp-lê liên tu để hồi khách chớ chưa có chạy liền bây giờ đâu... mà quán trà Huế trên đầu cầu tàu cũng gần xích đây, chú em chạy lên đó hỏi thăm mấy hồi...

... Tư Cầu lách cách ôm gói quần áo và ba ổ bánh mì bươn bả đi lên cầu tàu. Lên đến nơi, anh ta cũng vẫn không thấy tăm dạng Phấn ở đâu hết.

Anh ta đứng xớ rớ trước sạp bán trà Huế một hồi, rồi rẽ lại:

- Bán cho tui một tô nước trà, dì ơi!

Bá bán nước trà múc trao cho anh ta một tô. Tư Cầu vừa đỡ tay bưng lấy vừa hỏi:

- Tự nãy giờ dì bán ở đây, dì có thấy cô nào ôm gói đồ đi ngang qua đây hông hả dì?

Bà bán nước trà nhổ toẹt cổ trà xuống mé sông rồi cười đáp như phân bua với mọi người ở xung quanh:

- Ý trời ơi, cậu hỏi tui câu đó tui làm sao trả lời cho được! Đó cậu coi, ở đầu cầu tàu này “thiên bang vạn lũng” người qua lại, tui đâu có thấy

cũng hồng nhớ ai với ai hết!

Tư Cầu chán nản gật đầu:

_ Ở phải...

Vừa lúc đó tàu xúp-lê dồn một hơi bốn năm tiếng, Tư Cầu vội vã móc túi trả tiền cho bà bán trà Huế.

Một anh phu xe lôi ngồi uông nước bên cạnh tự này giờ nghe rõ câu chuyện mới lên tiếng hỏi Tư Cầu:

- Cậu muốn kiếm cái cô đó hả? Cậu đi chung với cô phải hông?

Tư Cầu hấp tấp trả lời:

- Phải tui đi chung với cô đó mà! Bộ chú có thấy hả?

- Phải cô mặc áo dài hường hường hông cậu?

Tư Cầu thở dài:

- Nếu vậy thì hồng phải rồi. Thôi, tui trở xuống tàu kéo trể.

Anh phu xe lôi níu tay Tư Cầu lại:

- Ổi, tàu chưa chạy đâu mà cậu lo, tui ở đây hoài, tui biết mà, nó xịch tới xịch lui năm lần bảy lượt rồi mới tách bến. Mà cậu đi với cô gì đó, cô chưa xuống, cậu tìm chưa ra thì ví dầu cho có trể tàu đi nữa cũng chẳng ăn nhằm gì hết!

Tư Cầu rồi ruột không biết tính thế nào. Trong lúc đó tiếng tàu xúp-lê cứ vang lên từng chập làm cho anh ta lú lẩn thêm, anh ta vừa ngoái cổ trông chừng phía dưới cầu tàu, vừa ngó môông lên trên phía đường lộ.

Anh phu xe lôi lại chêm thêm vào:

- Chưa chạy đâu mà cậu! Phải cô bận áo bà ba hông cậu?

Tư Cầu quay phắt lại:

- Sao? Bộ anh ngó thấy hả?

Anh xe lôi hơi ngập ngừng một giây rồi đáp luôn một hơi:

- ... Phải, tui thấy cô đi lên chợ, cậu có kiếm mời cậu lên xe tui chạy chỉ đường cho! Cậu đừng sợ trể tàu... Mà tui hỏi cậu: cậu hồng kiếm ra cô gì đó thì dầu cho trể hay không trể tàu thì có ăn thua gì nữa chớ?

Tư Cầu nghe nói có lý nên lật đật theo anh xe lôi lên trên lộ. Anh xe lôi đưa nó đi năm đồng bảy đổi rồi mà gặp cô nào mặc áo bà ba, Tư Cầu cũng lắc đầu cả. Cuối cùng, Tư Cầu bảo anh xe lôi đạp trở về cầu tàu.

Anh xe lôi căn nhắc một mình:

- Sao kỳ quá vậy cà? Cô đó có đi thì cũng lẫn quần mấy con đường này hay cùng lắm thì ở phía bến xe chớ đâu nữa! (rồi anh ta hỏi Tư Cầu) Hay cậu lên bến xe kiếm một bạn nữa coi cậu?

Tư Cầu lắc đầu:

- Tui chắc cố lên chợ mua sắm cái gì đó chớ gì, bây giờ thì hông chừng cổ xuống tàu rồi mà mình hông hay.

Tới cầu tàu, Tư Cầu vội trả tiền cước xe. Tiếng xúp-lê dồn dập làm cho anh ta càng nôn ruột thêm. Anh ta vừa chạy đến nơi thì chiếc tàu cũng vừa mở đôi.

Tư Cầu tay xách tay ôm vừa nhảy lên kịp trên sàn tàu thì chiếc tàu cũng từ từ tách bến quay mũi trở ra sông cái. Anh ta hồi hộp đi rút về phía sau lái để xem Phấn có trở xuống chưa... Ba chiếc ghế bố hồi nãy trống không bây giờ đã có mấy người lạ hoặc chiếm hết. Tư Cầu chết điếng trong lòng, đứng khựng lại đưa mắt ngó quanh, rồi nhìn kỹ từng người đàn bà mặc áo bà ba một... Không, không thấy Phấn đâu hết! Anh ta chuyền mấy ổ bánh mì qua để ôm chung luôn với gói quần áo và đưa tay vuốt mồ hôi trán.

... Ờ... hay Phấn và chú Ba bị người ta chiếm mất ghế nên đi chỗ khác rồi... hay là cô ta chơi ác núp đâu đó để làm cho mình điếng hồn một lúc chơi! Tư Cầu vội vã dón dác đi tìm Phấn và chú Ba, hết đằng phía mũi tàu rồi xuống tầng dưới... trước mũi, rồi sau lái... vẫn không thấy tăm dạng ai hết.

Anh lại quay trở lên tầng trên đi về phía sau lái để rồi đứng sững lại đó. Anh ta trừng mắt nhìn lại ba chiếc ghế bố nằm song song kia, nay đã có người khác đến nằm... Tư Cầu như không tin cái cảnh trước mắt mình là có thật.

Anh ta lắc lắc đầu, đưa tay dụi mắt năm ba lượt... Không, cảnh ấy quả có thật mà! Anh ta đứng lựng khựng một hồi như người bị chóng mặt cố giữ lấy thăng bằng cho khỏi ngã rồi chập choạng đi về lại phía chiếc ghế bố đã nằm ban tối.

Lúc bấy giờ trời đã sáng mờ mờ...

Người ngồi trên chiếc ghế bố đó cũng trang lứa tuổi như Tư Cầu. Anh ta đến gần lên tiếng hỏi:

- Xin anh... anh cho tui hỏi thăm một chút..

Anh kia mau mắn ngược mặt lên. Tư Cầu rụt rè hỏi tiếp:

- Anh cho tui hỏi thăm... cái ghế này anh mượn lại hồi nào vậy? Hồi tối tui đã ở đây mà...

Anh kia ngồi quay lại:

- Ủa sao lạ vậy! Tôi cũng nằm đây từ hồi chập tối mà! Ghế này tôi mượn, anh hổng tin đi hỏi người dưới tàu coi! Chắc anh lộn đa!

Tư Cầu lắc đầu:

- Mà thôi... cái đó cũng hổng cần gì lắm... À anh, anh có thấy cô nào bận áo bà ba, đội khăn bàn lông, tay ôm gói như tui vậy nè – đến đây... hỏi thăm ghế bố... cũng như tui vừa rồi hông anh?

Anh kia chau mày suy nghĩ rồi lắc đầu đáp:

- Cô nào mặc áo bà ba, ôm gói... không, tôi không thấy có cô nào lảng vảng tới đây hết...

Rồi ngó thấy Tư Cầu có vẻ chưa tin, anh mỉm cười nói luôn:

- Không có thiệt mà! Không phải khoe với anh, chớ nếu có cô nào đến đây thì dễ gì lọt qua mắt tui được!

Tư Cầu thở dài:

- Thôi được... cảm ơn anh nhen!

Tư Cầu tính dợm bước đi, những đôi chân như mắc cứng một chỗ. Anh ta đứng thừ người ra đó, thần thờ nhìn vào một dãy ba chiếc ghế bố... như muốn tìm giải một câu thai đồ ác độc, bí hiểm của số mạng...

Anh kia thấy Tư Cầu chưa chịu đi nên nói thêm:

- Anh Hai ơi! Về vụ ghế này, anh không tin, anh đi hỏi người dưới tàu lại coi... không phải tôi nhận ầu đâu!

Tư Cầu không trả lời, khẽ nhún vai bỏ đi chỗ khác; đến Phấn, chú Ba kia còn có thể lạc mất thì chiếc ghế bố kia dầu cho có bị người khác chiếm, anh cũng chẳng thấy lạ gì... Đi được mấy bước, Tư Cầu nhớ trực lại bà lão ngồi nơi đầu băng cây hồi trước khi tàu chạy. Nó quay lại kiểm, nhưng bà lão cũng không còn ngồi đó nữa. Chắc lại đổi chỗ rồi! Buồn nản, Tư Cầu lúi thủi ôm gói quần áo, ba ổ bánh mì và xách tòn ten gói thịt xá xíu đi tìm một chỗ ngồi đỡ.

Tầng trên, băng nào cũng chật cứng người. Anh ta lần xuống tầng dưới và đi thẳng ra phía mũi tàu. Chỗ này lộng gió nên ai nấy cũng chê. Tư Cầu rề lại ngồi phịch lên băng cây, đặt gói áo, bánh mì lên gần chỗ bên

cạnh rồi ngả lưng dựa vào vách buồng tàu ở phía sau. Anh ta cảm thấy mỗi mệt vô cùng...

Không có Phấn, bây giờ anh ta đi đâu đây? Tư Cầu muốn nuốt nước miếng như để dồn ép xuống sự ẩm ướt đang dâng lên tới cổ, nhưng miệng thì khô quánh, lưỡi thì đắng ngòm... Anh ta ngoái cổ nhìn về phía chợ Cần Thơ: chợ Cần Thơ đã khuất vào trong hàng dương và anh ta chỉ còn thấy dãy tiệm cửa ngoài vòm.

Chiếc tàu đã chạy được một khoảng khá xa, và chạy giữa sông chớ không cặp theo bờ. Khúc sông Bassac này trông trơn không vướng cùn, cù lao nên càng thêm mênh mông

Tư Cầu ló đầu ra ướm nhìn xuống mũi tàu đang phẳng phẳng rẽ nước. Một dề lục bình tấp vô mũi tàu bứt ra làm đôi, bị sóng giật ra hai bên, trôi lên hụp xuống, rồi lênh bênh trôi một cách riêng rẽ và bơ vơ trên mặt nước sông...

x

x x

Hồi lúc này, trong lúc Tư Cầu xằng xái ôm bánh mì đi xuống tàu thì trên này Phấn cũng lúc thúc theo anh khách lên nhà ngủ Tây Hồ kiểm mướn phòng.

Tới cửa nhà ngủ, Phấn mắc cở đứng khựng lại ngoài lẽ đường không chịu đi vô. Anh khách quay lại ngoắc nó:

- Vô đây em Ba!

Rồi thấy Phấn vẫn còn ngần ngừ, thêm mấy anh bồi phòng ngủ chạy ra ngó chăm bẳm hai người nên anh khách vội quay lại gần Phấn nói nhỏ:

- Đi vô đại đi em Ba! Em Ba cứ... mạnh dạn đi theo tôi như thường chớ em Ba cứ ké né hoài, người ngoài họ nhìn vô dễ... sanh nghi này khác lắm!

Nghe nói vậy, Phấn làm gan cúi gằm mặt xuống lùi lũi theo anh khách đi vô.

Đến nơi, anh khách xí xô xí xào tiếng Tàu một hồi với người quản lý khách sạn, rồi một người bồi cầm chìa khóa dắt hai người lên phòng trên lầu.

Khép cửa phòng lại đàng hoàng, anh khách quăng nón và cặp da lên trên nệm giường rồi tiến đến gần Phấn tươi cười hỏi:

- Sao em Ba, em Ba coi chỗ này có được không? Đó, em Ba coi tôi nói có đúng boong hông? Tôi chỉ cần nói qua vài tiếng là mình có phòng ở liền khỏi mắc công mắc linh gì hết!

Phấn không trả lời mà đứng nhú mày nhìn các đồ vật bày biện trong phòng: từ chiếc giường Hồng Kông rộng thênh thang có trải ra trắng đến cái tủ có kiếng soi nửa bên cánh, thau nước, cái ống nhổ... tất cả những món đó sao có vẻ lạnh lẽo, trơ trẽn và... dễ sợ làm sao!

Và bỗng nhiên Phấn rùng mình. Liếc mắt thấy thế, anh khách vội nghiêm nét mặt lại và dịu dàng bảo Phấn:

- Em Ba, em đưa gói quần áo đó cho tôi để tôi cất vô tủ chớ làm cái gì mà em ôm kè kè hoài vậy?

Phấn lẳng lặng trao gói đồ cho anh khách và đợi khi anh này quay ra, cô mới rụt rè hỏi:

- Anh Ba!... Hồng biết mình mở cửa ra đặng trước đứng được hông hả anh?

Anh khách nhăn mặt nhưng rồi lại sốt sắng đáp:

- Ý, tôi quên nữa! Em Ba cứ mở cửa ra đại phía đặng trước đi. Mình đứng ở đó ngó xuống... dưới bến tàu thấy rõ lắm mà!

Phấn vừa đưa tay vặn cái hột xoài cửa thì anh khách vội chạy lại mở dùm... Cửa mở hé, Phấn lách ra phía ngoài bao lơn rồi quay vào nói với anh khách:

- Thôi anh Ba vô nằm nghỉ đi! Anh để thầy kệ tui ngoài này một mình được rồi!

Anh khách do dự một giây, rồi gật đầu:

- Được rồi, em Ba ở ngoài đi... mà em Ba nhớ đừng nép qua một bên nghen!

Vừa lúc đó, có tiếng tàu xúp-lê liên hồi. Anh khách ló đầu ra:

- Cha, không biết chiếc nào chạy mà xúp-lê dữ quá!

Phấn bồn chồn ngó mông xuống bến tàu:

- Ủ, hồng biết chiếc nào chạy đó...

Anh khách lẳng lẽ rút vào trong phòng và khép cửa lại. Ở ngoài này, Phấn nhìn kỹ từng người một lên xuống dưới cầu tàu, nhưng cái mái

nhà lồng ở khoảng đầu cầu che khuất rất nhiều và càng làm cho cô thêm sốt ruột. Bỗng Phấn thấy Tư Cầu từ dưới mái nhà lồng chạy ra leo lên xe lôi:

- Ủa, anh Tư ảnh tính đi đâu nữa cà!

Cô dợm mở miệng réo tên Tư Cầu nhưng lại thôi, rồi cô vói tay định mở cửa phòng chạy tuốt xuống với Tư Cầu... nhưng vừa ngoái cổ nhìn lại, cô đã thấy chiếc xe lôi chở Tư Cầu đi được một khoảng xa về phía nhà lồng chợ. Cô chồm ra, nghiêng mình trên lan can lầu nhìn mút mắt theo hướng đi của Tư Cầu.... Đoạn cô tắt tả mở cửa chạy vô kêu anh khách:

- Anh Ba, hông biết anh Tư ảnh lên xe lôi chạy thẳng xuống chợ làm chi hả anh? Hay là ảnh đi kiểm tụi mình?

Anh khách đang nằm hút thuốc trên giường vội ngồi nhồm dậy:

- Chắc là vậy rồi! Nhưng... không sao đâu em Ba, không dễ gì ảnh mò ra chỗ này... Mà thôi, muôn cho chắc ăn, tôi đi xuống dưới lầu dặn trước mấy anh bồi hể có ai hỏi thì nói không biết, không thấy gì hết!

Nói xong, anh ta vội vã đi xuống dưới lầu, Phấn đứng thừ người ra đó một hồi rồi mở cửa ra phía trước lan can ngó chừng xuống phía cầu tàu. ... Tiếng tàu xúp-lê “tun tun” từng chập càng làm cho Phấn thêm nôn nao, thêm bứt rứt, thêm xót xa trong lòng.

Cô lính quỳnh thò ra thụt vô, chạy tới chạy lui nội cái khoảng bé nhỏ trong lan can trước lầu... Cuối cùng, cô mở cửa định chạy xuống đường để kiếm Tư Cầu, nhưng vừa lúc cô lập cập bước xuống bậc thang lầu, thì anh khách cũng vừa ở dưới hồi hả đi lên...

Phấn ngơ ngác nhìn anh khách. Anh này chừng hừng nhìn lại cô ta:

- Ủa, em Ba đi đâu đây?

Phấn thấy cứng họng nhưng cũng ráng đáp cho xuôi:

- Ờ... tui đi kiếm anh đây... Sao, anh xuống nói với họ xong chưa?

Anh khách vồn vã trả lời:

- Có cái gì đâu mà hông xong! (rồi anh ta hỏi thêm) Tự nãy giờ em Ba có thấy cái gì... lạ không?

Phấn lắc đầu:

- Hổng có gì ráo anh à! Anh Tư ảnh đi đâu mà chưa thấy quay trở lại...

Thôi để tui trở lên ra đằng trước canh chừng coi!

- Ủ phải đa!

... Phấn đứng ngóng chừng mười phút thì chiếc xe lôi chở Tư Cầu cũng vừa quày trở lại.

Cô vội nép mình xích vô trong và nhón chân nhìn kỹ xem Tư Cầu xoay trở ra làm sao.

Và đứng trên này, Phấn nghe tiếng xúp-lê vang rền, máy tàu đã bắt đầu chạy xình xịch. Cô lại thấy người ta lẳng xẵng đi mở đôi tàu. Trong lúc đó, ở trên bờ, Tư Cầu còn lui cui đếm tiền trả cước xe và còn chỉ chỗ qua lại gì đó với bác xe lôi. Phấn hồi hộp nói lẩm bẩm một mình:

- Trời đất ơi, tàu chạy bên đít mà sao ảnh cứ đứng cù cưa cù nhẩy ở đó hoài vậy kìa!

Vừa lúc đó, Tư Cầu ba chơn bốn cẳng chạy ủa xuống dưới cầu tàu rồi nhảy phóc lên kíp trong lúc tàu đã đang ra khỏi bến hơn một thước tây... Phấn vượt ngực thở ra, rồi nhìn trôn trời vào tầng trên chiếc tàu để ráng phân biệt Tư Cầu trong đám hành khách để tìm xem Tư Cầu đứng đâu, ngồi đâu, nhưng hoài công...

Chiếc tàu đảo một vòng để quay mũi chạy thẳng ra ngoài vàm, và khi nó đi ngang trước nhà ngủ Tây Hồ, Phấn cảm thấy đau nhói trong lòng. Hai tay cô vịn chặt lấy thành lan can lầu. Cô muốn gào to lên “anh Tư, anh Tư”, nhưng mấy tiếng ấy nghẹn ứ nơi cổ họng..

Gần tới vàm và sắp chạy ra ngoài sông cái, chiếc tàu xúp-lê lên mấy hồi. ... Rồi Phấn chỉ thấy mấy ngọn đèn đỏ nhấp nháy sau lái tàu và đám tàn lửa lốm đốm thỉnh thoảng bay tủa ra theo từng bực khói đen...

... Chiếc tàu đã ra ngoài sông cái mất dạng nhưng còn ráng gởi lại một hồi xúp-lê dài dặc và rên rỉ... Đúng là tiếng xúp-lê của chiếc tàu có Tư Cầu đi! Tiếng xúp-lê quá quen thuộc mà cũng quá thê lương đối với Phấn... Và vừa chống tay níu chặt lấy lan can lầu vừa nghe những tiếng xúp-lê cuối cùng còn vang vọng lại, tự nhiên Phấn nhớ trực mấy câu hát đưa em của một ngày xa cũ nào:

“Tàu xúp-lê một còn mong còn đợi

“Tàu xúp-lê hai còn đợi còn chờ

“Tàu xúp-lê ba tàu ra biển bắc

“ Tay vịn song sắt, nước mắt chảy ròng ròng...

Phấn đứng yên không nhúc nhích, để mặc cho hai dòng lệ từ từ lăn trên má...

Anh khách đã mở cửa ra tự lúc nào. Trước tình cảnh đó, anh ta đứng yên. Một hồi lâu sau, anh ta lên tiếng tăng hắng, rụt rè đưa tay ra nắm nhẹ lấy cánh tay của Phấn rồi gọi nhỏ:

- Em Ba! Thôi vô đi em, chớ đứng hoài ở ngoài cảm sương đau chết...

Phấn vẫn đứng như trời trồng, cặp mắt không rời nhìn về khoảng mù mịt ngoài vòm sông cái. Anh khách lay nhẹ cánh tay cô ta:

- Em Ba! Thôi đi em Ba! Như vậy mọi việc kể ra cũng... êm thấm hết rồi. Bây giờ có đứng đó thương tiếc cũng không ích lợi gì cho ai hết em Ba à!

Phấn quay mặt lại, nước mắt đầm đìa. Thấy vậy, anh khách móc khăn mùi xoa đưa cho cô ta:

- Em Ba cầm lấy khăn này lau nước mắt đi.

Phấn không nói không rằng đưa tay áo lên quệt mắt. Anh khách thở dài dứt chiếc khăn vô túi quần trở lại. Rồi bỗng nhiên Phấn nổi lên khóc tấm tấm tươi, xô mạnh cánh cửa chạy tuốt vô phòng. Anh khách cũng te te chạy theo. Anh tiến đến gần Phấn, dìu cô ngồi xuống giường, rồi lại rút mùi-xoa ra chăm chút lau nước mắt cho Phấn.

Phấn như thêm mùi lòng, khóc mùi. Anh khách thấy vậy chắc lưỡi luôn miệng:

- Cha, cái điệu này thì khổ cho tôi quá! Thôi nín đi em Ba... Cái việc này đầu dây mối nhợ gì cũng tại tôi hết..

Phấn mếu máo chận ngang:

- Tại tui hết chớ hổng phải tại anh đâu! Tại tui nhẹ dạ yếu lòng... tại tui hổng dám cùng chịu khổ với anh Tư...

- Coi, em Ba nói gì lạ vậy! Thiệt ra thì không tại ai hết, hay nếu có “tại” thì cũng tại... cả ba... Tôi đã nói với em Ba hoài: thà bây giờ mình chịu đau, chịu khổ đôi chút mà nữa rồi sẽ được xuôi chèo thuận mái hết em Ba à! Thì thế nào anh Tư cũng... buồn phiền đôi chút, nhưng sau này anh suy nghĩ lại anh sẽ thấy... không có gì đáng trách cho lắm em Ba à. Tôi nói cái này thì hơi kỳ một chút: để nữa rồi anh Tư anh sẽ cho rằng cái việc này cũng có điều... hay riêng của nó (rồi anh ta ngó Phấn, rụt rè nói thêm)... Luôn em Ba cũng vậy!

Phấn ngược mắt lên nhìn anh khách: nét mặt vừa sượng sùng, vừa lo âu của anh ta làm cho cô thấy tội nghiệp:

- Thiệt anh Ba anh đèo bông tui làm chi cho thêm rắc rối, phiền lụy như vậy nè! Anh có tiền có bạc, có công ăn việc làm, một thân một mình như vậy hồng sướng, hồng khỏe hơn sao?

Anh khách cười giả lả:

- Ồi biết sao mà sướng mà khỏe! Chắc là tại cái... số kiếp nó như vậy! Và anh ta nghiêm nghị nói thêm:

- ... Mà theo tôi, sướng hay khổ gì cũng do mình hết chỗ không ai đâu chen vô đó được! Bởi vậy, mình phải... ráng em Ba à!

Phần thở dài, cúi đầu xuống và buồn bã nói theo:

- Thì bây giờ mình phải ráng chỗ biết sao!

Anh khách thấy Phần khuây khỏa đôi chút, hí hửng đưa tay kéo Phần đứng dậy:-

- Thôi tạm dẹp cái chuyện đó qua một bên đi! Bây giờ em Ba có đói bụng hông?... Hay là tôi với em Ba thả rề xuống chợ kiếm đồ ngọt hay mì cháo gì ăn lót dạ đi, chỗ còn trên hai giờ nữa mới có chuyến xe chạy lận!

Phần nghe nhắc đến chuyện ăn uống bắt nhớ lây sang việc sai Tư Cầu đi mua mấy ổ bánh mì. Cô ngồi rì trở lại xuống giường chỗ không chịu đứng dậy theo anh khách, rồi thẩn thờ lắc đầu đáp:

- Thôi anh Ba có xót ruột thì đi ăn một mình đi! Phần tui thì... hết nuốt cái gì vô nữa được. Anh Ba đi đi, để tui nằm nghỉ một mình ở đây cũng được mà!

Nghe Phần nói vậy, anh khách ngồi phịch xuống ở bên cạnh:

- Em Ba không đi thì tôi cũng ở lại vậy! Thôi mình nằm nghỉ một chút để sáng mai còn có sức mà ngồi xe gàn suốt ngày nữa chứ phải ít ỏi gì sao! Nói xong, anh ta nằm lăn lên chiếc gối phía trong giường, rồi xô nhẹ một chiếc gối khác lại gần Phần:

- Thôi nằm xuống nghỉ đỡ một chút đi em Ba!

Phần ngó xuống mặt giường trải ra trắng tinh và không mấy gì rộng rãi cho lắm, e ngại hỏi anh khách:

- Bộ... nằm nghỉ luôn ở đây hết sao?

Anh khách ngóc đầu lên chống tay lên má và hơi mỉm cười đáp:

- Thì em Ba coi: nội trong phòng có một cái giường Hồng-kông này thôi thì mình cũng phải... nằm đỡ cho qua một vài giờ nữa vậy thôi, chứ

chẳng lẽ tôi với em ai nhường cho ai bây giờ... hay là hai đứa cứ ngồi cú xụ đó cho tới sáng hay sao?

Phấn vừa dợm đứng dậy vừa nói:

- Hay là anh Ba mệt anh nằm nghỉ đi, để tui ngồi chơi đặng trước cũng được rồi, chớ thiệt ra tui ngủ ghê gì được nữa!

Anh khách vội níu cô xuống:

- Ấy em Ba làm vậy coi sao được! Hay nếu em Ba muốn ngồi suốt đêm thì tôi cũng ngồi theo luôn!... Mà ngồi như vậy, muỗi cắn chết chịu gì thấu! Mình đã chịu tiền phòng thì tội gì phải đưa lưng ra hành thân hành xác như vậy! Thôi... chịu khó nằm nghỉ một chút đi em Ba!

Phấn thở ra:

- Thì đành vậy! Nhưng kỳ quá...

Anh khách làm bộ cau mày:

- Coi, có cái gì đâu mà kỳ! Ở đây, quanh đi quẩn lại chỉ có em Ba với tôi, có ai đâu nữa chen vô mà em Ba cho rằng kỳ?

Rồi anh ta lấy tay vỗ vỗ xuống dưới nệm như để chỉ chỗ cho Phấn ngã lưng:

- Nằm xuống đây đi em Ba! Trước hay sau gì thì... cũng vậy chớ có cái gì khác nữa mà em Ba mắc cỡ hay ngại ngùng hổng biết!

Phấn rón rén nằm chò co một bên và đầu mặt lại với anh khách, rồi đồng đành nói:

- Đó tui nằm rồi anh có vừa ý hông? Thiệt mới ràng ràng đây mà anh bắt ép tui đủ chuyện hết đó ghen!

Anh khách, mắt thì lim dim nhìn Phấn, còn miệng thì cười mím chi:

- Em Ba đừng có nói lỗ cho tôi quá đa ghen! Chưa có chút xiu gì hết mà “đủ chuyện” sao được?

Vừa nói xong, anh ta đưa tay qua quàng lấy cổ Phấn. Phấn vội thụt né ra sau làm cho chiếc nệm lò xo rung rinh như bị ai xô lắc. Cô hoảng hồn vội đưa tay chụp níu lấy mép giường, rồi xén lên nói:

- Cha, cái thứ giường này nằm thì êm, mà coi bộ không được vững chãi như mấy bộ ván dưới mình...

Anh khách cười lớn, nhún mình lên xuống trên nệm mấy cái rồi nói:

- Ý trời ơi, giường Hồng-kông của người ta mà em Ba dám chê chớ! Đó, thử thời em Ba nhào lộn ở trên cũng không hề hấn gì hết.

Phấn nghe nói vậy, ưỡn người lên xuống nhè nhẹ trên chiếc nệm như để thử xem sao, rồi quay đầu lại liếc nhìn anh khách và mỉm cười một cách bí hiểm.

Anh khách làm gan góc mình lên ôm nghiêng lấy cô và hôn một hơi lên má, lên cổ... Phấn ngồi vụt dậy vừa xô nhẹ anh ta ra rồi làm bộ bĩu môi nói:

- Kỳ quá... thì để thùng thùng hồng được sao! Tui có biến đi đâu mất được mà anh chộp rộp quá vậy?

Rồi cô lấy ngón tay xia vào trán anh khách:

- Xí! Làm như chết thèm chết khát hồi đời nào vậy.

Anh khách ra vẻ nhăn nhó:

- Em Ba ác lắm nhen!... Cái điệu này thì chết còn sướng hơn!... Không thèm mà làm sao tôi lại bỏ công ăn việc làm qua một bên, để giờ phút này còn ở đây với em Ba như vậy hả!

Anh ta đặt bàn tay lên vai Phấn, rồi từ từ xoa nhẹ xuống cánh tay tròn lẳn. Thấy Phấn ngồi yên, anh ta đâm ra lúng túng ngang... Anh ta ngược mắt lên nhìn bóng đèn điện trên trần nhà đoạn ấp úng hỏi:

- Tôi... tắt đèn nhen em Ba!... Mình ngủ để đèn... chói mắt lắm!

Nghe anh khách nói vậy, Phấn để ý nhìn lên ngọn đèn sáng trưng và gật gù đáp:

- Ừ phải, đèn khí sáng quá há!

Anh khách vội nhoi người lên với tay nhận vào quả nút điện treo ở đầu giường. Phấn vừa nghe tiếng “cắc” là gian phòng tối om:

- Ừa, anh tắt đèn gì mau...

Cô chưa nói dứt lời thì anh khách đã ôm ghì lấy và lôi cô cùng nằm vật xuống. Phấn định tông ra, nhưng lại nằm yên: sớm hay muộn gì chẳng nào thì cũng phải vậy, anh khách đã lo xăng vắng xéo véo vì mình đâu lẽ để cho anh ta... không ngờ!

Phấn bất giác thở dài, ruỗi chân ra và cảm thấy bình tĩnh một cách lạ lùng. Cô nghe rõ mồn một tiếng thở dốc của anh khách ở bên tai, tiếng trái tim của anh khách đập dồn dập như gõ liên lên trên ngực cô ta.

... Anh khách đã nâng niu, ôm ấp Phấn một cách đầy đủ và đậm đà như cô ta chưa từng được hưởng như thế bao giờ... Nhưng mắt cô vẫn mở trừng trừng nhìn lên khoảng nóc mùng và còn tự nhủ rằng: dấu sao trong

tương lai được gần gũi chung chạ với một người đàn ông như anh khách cũng không phải là một sự không ưng ý!

Phấn bồng để ý lắng tai nghe tiếng gió thổi vi vu qua hàng dương dọc theo mé sông gần phía cầu tàu... Và tự nhiên cô thấy nhớ lạ lùng một tiếng gió khác: tiếng gió thổi ào-ào qua đám cây chũm bầu trên giồng vắng... với một Tư Cầu vụng về, nhưng cảm động hơn biết bao nhiêu! ... Anh khách luôn tay dưới nách Phấn ghì chặt lấy đôi vai của cô, rồi kề miệng sát tai hỏi nhỏ:

- Em Ba, em còn... ngủ hay thức?

Phấn định trả lời một tiếng “thức” gọn lỏn, khô khan nhưng rồi cô lại chỉ ừ hử ú ớ trong miệng...

Anh khách siết mạnh lấy đôi vai ấy thêm một chút nữa... Và Phấn một tay đặt nhẹ lên lưng của anh ta, một tay quơ núm lấy mép nệm giường. Những tiếng xúp-lê của một chiếc tàu nào ở biệt mù ngoài sông cái vang vọng lại từng hồi một, những tiếng xúp-lê rời rạc, u hoài...

Chương 4

Trời đã sáng rõ từ bao giờ.

Tư Cầu ngồi dựa lưng vào vách buồng tàu và gục đầu lên đầu gối, ngủ mê mết.

Gió ào ào lùa vô trước mũi tàu làm Tư Cầu co rút thêm vì lạnh. Sau một ngày đi xe mỏi mệt và một đêm đầy những xúc động, anh ta ngủ say đi lúc nào cũng chẳng rõ... Thêm vào đó còn có tiếng máy tàu xình xịch chạy đều, tiếng nước reo rào rào hai bên mũi tàu...

... Một bàn tay nắm lấy vai Tư Cầu lắc mạnh mấy cái liền:

- Ê nì! Thức dậy chớ!

Tư Cầu giật mình, buông vội chân xuống, ngừng đầu lên hỏi lại:

- Cái gì đó? Bộ tới rồi hả?

Những tiếng cười hô hố trả lời cho câu hỏi của anh ta.

Đó là hai anh khách đi bán giấy tàu: một người ôm cái hộp đựng tiền tròn dài hình dáng như một ngăn gào-mên bằng thau sáng nhoáng có nắp đậy chia hai ngăn, còn người kia chỉ cầm một tập giấy vé tàu và một cây viết chì. Cả hai đều vận xà-rông và mặc áo sơ-mi trắng bỏ vô trong.

Anh ôm hộp tiền lên tiếng:

- Tới đâu mà tới!... Mua giấy tàu đi nị!

Tư Cầu ngồi ngay lại:

- Ủa, chú nói gì lạ vậy? Mua giấy tàu gì nữa hả?

Anh khách có vẻ bức mình:

- Thì nị đi, nị phải mua giấy tàu chớ cái gì mà hỏi? Bộ tính đi cộp hả?

Anh khách cầm xấp vé tàu cũng nói chêm vào:

- Thôi, mua giấy đi cha nội để tui tui còn ra sau lái nữa!... Hay là anh mua rồi thì đưa tui coi đi!

Tư Cầu nhớ lại vụ ghế bố bị chiếm mất hồi tối nên sẵn dịp cự nự lại luôn:

- Hồi chiều, tui tui có mượn ba cái ghế bố trên tầng trên... tui tui mới có đi lên bờ một chút mà dưới này mấy chú để cho người khác dành hết! Bị có... một mình tui đi chớ hai người kia... ở lợi, nên tui hông thèm nói tới vậy mà bây giờ mấy chú còn bắt tui mua giấy tàu nữa chớ!

Hai anh khách ngơ ngác nhìn nhau, lắc đầu. Anh cầm tập vé tàu quay lại hỏi Tư Cầu:

- Anh nói vậy tui cũng hay vậy anh làm ơn cho tui coi giấy tàu rồi mới biết được.

Nghe hỏi đến vụ giấy tàu, Tư Cầu giựt mình tự nghĩ: “Chết cha! Chú Ba chú cất giấy tàu mà chú lại đi xuống trễ bị kẹt trên chợ Cần Thơ bây giờ mình lấy đâu ba cái giấy mà đưa cho họ”.

Anh khách hỏi thêm:

- Sao, bộ hông có giấy hả?

Tư Cầu lúng túng đáp:

- Có... chớ sao không! Nhưng bị chú Ba chú cất hết rồi...

- Chú Ba nào?

- Chú Ba đi với tui, chú Ba... cũng như hai chú vậy.

Anh khách ôm hộp tiền cự nự:

- Nị đừng giỡn nghen! Thôi hông nói on đơ gì hết, nị có giấy thì đưa ra mà nếu chưa thì nị chịu khó mua đi!... Hay là nị đi tàu mà hông có tiền trả, thì cũng nói thiệt để rồi tui tui tính!

Tư Cầu nổi cáu:

- Tui nói thiệt mà! Bộ mấy chú nói tui hông có tiền hả?

Anh khách cầm tập vé tàu giờ tay vỗ nhè nhẹ lên vai Tư Cầu như để vuốt giận:

- Thôi, nếu bây giờ anh có mua giấy tàu rồi thì chịu khó đưa ra cho tui coi, còn nếu chưa, thì sẵn anh có tiền đó, anh làm ơn mua giấy cho xong đi, để khỏi nói qua nói lại gì cho mất công.

Tư Cầu đành chịu:

- Bị chú Ba chú trể tàu, bây giờ tui mua giấy khác chớ sao...

Rồi Tư Cầu vừa móc túi lấy tiền vừa hỏi:

- Bao nhiêu tiền vậy chú?

- Anh đi đâu, anh nói tui mới biết mà tính chớ!

Tư Cầu thở dài rồi lăm bắm:

- Thiệt cũng chẳng biết đi đâu bây giờ...

Anh khách nghe được, tròn xoe mắt hỏi lại:

- Coi, sao lạ vậy! Anh đi đâu anh hông biết sao?

Tư Cầu ngập ngừng một hồi rồi nói:

- Thôi được, chú bán cho tui một cái giấy đi tuốt lên Sài Gòn cũng được...

Cả hai anh khách ngó sững nó và hỏi dồn một lượt:

- Nị đi Sài Gòn?... Anh đi Sài Gòn?

Tư Cầu thản nhiên gật đầu:

- Phải, tui đi Sài Gòn.

Rồi thoáng thấy vẻ mặt ngỡ ngác của hai anh khách, anh ta hỏi thêm:

- Mà cái gì nữa đó?

Anh khách ôm hộp tiền vọt miệng nói một hơi:

- Tàu này là tàu đi Nam Vang mà nị nói đi Sài Gòn hả? Bộ nị muốn phá tui tui hay sao chớ?

Anh khách kia ôn tồn hơn:

- Phải, anh à, tàu này chạy đường Nam Vang bộ anh hông biết sao?

Tư Cầu đứng phắt dậy, lấp bắp hỏi lại:

- Bộ đi Nam Vang thiệt sao hai chú?

Rồi không chờ câu trả lời, anh ta nhăn nhó kêu lên:

- Như vậy chết cha tui rồi! Cái điệu này tui lộn mẹ nó rồi còn gì!

Anh khách ôm hộp tiền cắn nhằn:

- Bây giờ nị mới biết nị lộn hả? Nị lộn xộn hết cỡ mà! Hết kêu bị chiếm mất ghế bố, bây giờ lại đòi đi Sài Gòn, mà tàu thì chạy lên Nam Vang...

Phải ngộ gặp mười người như nị thì có môn đẹp tàu sớm chớ làm ăn gì được!

Tư Cầu cầm xấp giấy bạc trong tay đứng như chết rồi.

Anh khách bán vé tàu gục gặc đầu ngó anh kia giảng giải:

- Thôi đúng rồi! Cha nội này đi trễ rồi chạy xuống nhắm mắt nhắm mũi phóng đại lên tàu của mình chớ không dè tàu chạy Nam Vang. Phải mà, hai chiếc đi Sài Gòn và Nam Vang đậu khít nhau, giờ chạy cũng xê xích nữa nên chả mới dễ bị lộn...

Rồi anh ta quay lại hỏi Tư Cầu:

- Bây giờ anh tính sao đây?

Tư Cầu ủ rũ đáp:

- Thiệt tui bây giờ... hết biết rồi! Hay có chỗ nào tàu ghé lại để tui trở đìa lại Cần Thơ, hay có đường nào khác lên Sài Gòn hông chú?

- Có thì cũng có rồi... nhưng anh có xuống thì cũng lông chông ở đó chớ có đi đâu được. Giắc này đâu còn xe cộ nào chạy nữa, anh phải đợi ít lắm là qua sáng ngày mai mới tính được.

Tư Cầu chắc lưỡi:

- Cha, như vậy kẹt cho tui quá há!

Anh khách ôm hộp tiền lại hỏi thúc:

- Bây giờ nị tính thế nào thì tính mau đi, để ngộ còn đi bán giấy cho hành khách nữa chớ bộ có mình nị đi sao?

Tư Cầu ngó tới ngó lui khoảng trước mũi tàu để tìm một người đồng hành may ra họ có chỉ vẽ cho được chút gì chẳng, nhưng chung quanh anh ta trống trơn: hành khách sợ gió lạnh không một ai chịu ra đó ngồi hết.

Anh khách kia thấy vậy ái ngại nên lôi anh cầm hộp tiền đi:

- Thôi mình đi để cho ảnh suy tính khi nào bán giấy phía sau lái xong xuôi, mình hỏi lại ảnh cho chắc hơn...

Anh kia căn nhắc trong miệng một vài tiếng rồi cũng nghe lời bước đi, nhưng còn quay đầu lại dặn Tư Cầu:

- Nị muốn xuống đâu thì tính cho đàng hoàng đi, một hồi nữa ngộ trở lại nghen!

Tư Cầu đang xụ mặt nhìn ra mặt sông bỗng quay phắt trở vô vừa đưa tay ngoắc vừa kêu:

- Ê, hai chú! Trở lại đây bán giấy luôn cho tui đi!

- Gì nữa đó cha nội?

Tư Cầu sáng giọng:

- Bộ tính cho tui đi không hả?

Anh khách ôm hộp tiền te te chạy lại:

- Mà bạn này nị tính đi đâu mới được chớ ?

Tư Cầu buông thông một câu:

- Tui đi Nam Vang.

Anh khách trợn mắt:

- Nị đi Nam Vang?

- Thì tàu của chú chạy Nam Vang thì tui đi lên Nam Vang chớ sao?

Anh khách cầm vé tàu hỏi chen vào:

- Như vậy anh nhứt định đi luôn Nam Vang chớ không quay trở lại chớ?

Tư Cầu gật đầu:

- Phải, đây nè tiền đây, (nó rút ra một tấm giấy hai chục) chú thối lại cho tui đi.

Anh khách liền lấy tiền trao cho anh kia và lấy bút chì biên vài chữ trên giấy tàu đoạn xé ra đưa cho Tư Cầu:

- Đây, anh cầm giữ cho kỹ giấy này (rồi anh ta ngáp ngừng hỏi thêm) ... mà bây giờ anh tính lên Nam Vang làm chi đó?

- Ờ... tui lên trên đi... mần ăn. Hồng lên Sài Gòn thì lên Nam Vang vậy... chớ bộ chịu chết sao!

Anh khách thâu tiền đếm mấy tờ giấy bạc trao cho Tư Cầu, rồi như còn thắc mắc điều gì, anh ta lại hỏi thêm:

- Nị lên Nam Vang thiệt chớ?

Tư Cầu nổi nóng quắc mắt, hỏi lại:

- Ủ, tui đi Nam Vang đó rồi sao?

Anh khách vội kéo anh bán vé rảo bước đi:

- Nị đi thì... đi chớ ai nói gì đâu...

Tư Cầu thở ra như trút một gánh nặng, rồi cẩn thận cặp tấm giấy tàu vào trong xấp giấy bạc bỏ luôn vô túi áo. Anh ta nhìn quanh quẩn một hồi bỗng chợt thấy mấy ổ bánh mì để trên băng cây gần gói quần áo. Anh ta hăm hăm bước lại chụp bó bánh mì dơ lên tính dục luôn dưới sông, nhưng rồi như nghĩ ra cách trả thù... hợp lý hơn, anh ta đặt trở lại chỗ cũ

và xăng xái ngồi xuống băng mở phăng gói thịt xá xíu ra ăn ngon lành một hơi hết gần một ổ bánh mì dài...

Xong xuôi đâu đó, Tư Cầu móc túi nhái ra tẩn mẩn vẩn một điều thuốc lớn gần bằng đầu ngón tay cái, rồi khom lưng dùng hai bàn tay vừa bật quẹt vừa che gió đốt điều thuốc. Đoạn anh ta đứng dậy ôm luôn gói quần áo và mớ bánh mì còn lại lên, lách cách đi về phía sau lái để kiểm nước uống. Đi được vài bước, anh ta cúi xuống vói tay xách tuốt hai chiếc guốc mà Phấn mua cho anh ta dưới chợ Trà Ôn lên, rồi lại thông dong vừa đi vừa phì phà điều thuốc rê trên miệng...

X

X X

Tàu chạy gần tới Nam Vang thì có một người hành khách đứng tuổi mon men ra phía trước mũi tàu. Tư Cầu thấy vậy cà rà lại làm quen:

- Chú cũng đi Nam Vang phải hông chú?

Người kia mau mắn trả lời:

- Phải, còn chú em cũng vậy chứ?

- Tui cũng đi Nam Vang... Chú lên trên để mua bán hay có việc chi?

- À, qua lên thăm người chị của qua buôn bán ở ngoài chợ Nam Vang. Chỉ bán cơm đĩa, bánh hỏi, bánh đập cũng khá ớn...

Rồi người kia cười hỏi lại luôn:

- Còn chú em lên trên làm gì vậy? Nam Vang đi dễ khó dìa đó nghen!

Tư Cầu cũng gượng cười đáp:

- Có lẽ chú nói đúng. Tui đi phen này chắc ở biệt luôn chứ hết quay dìa được...

Nói xong, anh ta ngó mông ra ngoài sông và thở dài sườn sượt. Người kia thoáng nghe thấy như vậy, tò mò quay lại hỏi:

- Coi sao vậy? Qua vui miệng nói chơi vậy mà chú em!... Hay là chú em có chuyện gì trắc trở chẳng? Qua... hỏi như vậy kể ra cũng hông phải, nhưng qua thấy chú em mầy còn nhỏ tuổi..

Tư Cầu vội đáp:

- Ồi có gì đâu mà chú phải nói như vậy... Thiệt tình, tui hông dám nói dẫu gì chú, chuyện này tui liều mạng đi càn vậy thôi chứ có tính lên trên

này tế mờ tế tổ gì... Dưới nhà tui công ăn việc làm đặng đặng dê dê đó chớ bộ rảnh rang gì sao mà tui phải bỏ xứ đi như vậy...

Người kia nghe Tư Cầu nói vậy ái ngại nắm lấy tay nó:

- Chú em có việc gì trắc trở đó, chú em nói cho qua nghe có được chẳng? Chú em lên Nam Vang lạ nước lạ cái rồi biết xoay xử ra sao? Qua có bà con ở trên có bề gì qua chỉ bảo giúp cho... Qua thiệt tình nói ngay như vậy, chớ qua không sợ mịch lòng mịch bề gì hết! Dầu sao qua cũng trọng tuổi hơn chú em...

Tư Cầu cảm động để yên bàn tay mình trong bàn tay nắm nheo nhưng chai cứng của ông khách lạ rồi buồn bã đáp:

- Chú đừng nói vậy, chú tuổi tác cũng đáng bực cha chú của cháu rồi (bây giờ Tư Cầu mới xưng là “cháu”)... câu chuyện của cháu thiệt cũng éo le, chú có lòng thương thì cháu hồng dẫu điểm nữa làm gì! Đầu đuôi nó như thế này đây chú...

Rồi Tư Cầu ngập ngừng kể lại chuyến đi của anh ta với Phấn cho đến lúc đi lộn tàu cho người khách lạ nghe không sót mảy may.

Ông khách nghe xong như thích chí điều gì cầm cái nón cối gõ đánh cộp xuống băng cây rồi cười ha hả:

- Thật sao giống cái chuyện của qua hồi xưa quá! Xin lỗi chú em... qua nhớ hồi qua trạc tuổi như chú em này, đã có lần qua lén bán gần cả trăm giạ lúa của ông già qua để qua dắt con mèo của qua đông tuốt lên Châu Đốc...

Tư Cầu vội hỏi:

- Rồi sau ra sao chú?

Ông khách nhăn nhó rồi lại cười khi:

- Còn ra sao nữa! Mồ tổ cha nó, nó ăn xài đã đời rồi nó cho mình leo cây thấy ông bà ông vải...

- Rồi sao chú?

- Còn sao nữa! Rồi chú cụp đuôi trở dìa thiếu điều bị ông già ổng cạo đầu, rồi ổng bắt cưới vợ liền... Đó, thím của chú em bây giờ đó (nói đến đây, ông khách có vẻ mơ màng)... Thiệt con vợ của qua bây giờ tốt hết sức, một tay bả lo liệu hết chú em à! Chớ đừng nói ham mấy cô huê dạng bóng dáng chú em ơi... Tốt mã thì rã đám sớm đó chú em à!

Tư Cầu nghe ông khách lạ nói như vậy ngồi làm thinh. Ông khách ái ngại đến vỗ vai anh ta nói thêm:

- Việc đời nó như vậy đó chú em ơi, hơi sức đâu mà mình buồn. Hồng có con này thì còn con khác, làm thân con trai mà sợ gì chú em nó!

Tư Cầu trầm ngâm một hồi rồi nói:

- Chú à... ý, cháu quên hỏi chú thứ mấy để cháu kêu cho tiện?

- Ờ, chú thứ bảy.

- Chú Bảy à, cái việc của cháu với con Phấn mà cháu nói hồi nãy đó, coi vậy chứ cũng còn chỗ mập mờ, bán tín bán nghi...

- Cái gì mà mập mờ? Nó ề ề ra đó!

- Vì cháu đi lộn tàu, cháu sợ con Phấn lên chợ xuống kịp tàu đi tuốt lên Sài Gòn rồi, và hồng chừng bây giờ đang lóng ngóng hồng biết cháu lạc ngả nào rồi!

Chú Bảy xì một cái rồi hăng hái nói:

- Lóng ngóng cái khi khô họ! Chú em sao thiệt thà quá đời... Cái con ngựa bà trời với thằng điểm bảy da đó sắp đặt đâu sẵn hết rồi: đưa đi trước, đưa còn lại bày đặt sai chú em mua bánh mì để khơi luôn cho có cặp... Mà lằm ngằm ra tụi nó coi vậy mà ăn ở cũng có nhơn lăm, nó còn để lại cho chú em sáu chục đồng để ăn đường dìa xứ, chớ qua hồi đó lội bộ thấy mồ... Mà sao chú em hồng trở dìa nhà, chớ đông lên trên này làm gì ngang xương vậy?

Tư Cầu nhún vai:

- Cháu có ba đầu sáu tay cũng hồng dám trở dìa dưới chớ đừng nói như vậy. Với phần cháu đi lộn tàu, cháu tức mình đi tuốt luôn để coi tụi nó bỏ cháu như vậy mà cháu có chết hông?

Chú Bảy lại vỗ về Tư Cầu:

- Ôi thôi chú em ơi, tình đời nó chó đẻ như vậy đó, hơi sức đâu mình tức. Chú em đi chuyến này ráng lo làm ăn đi rồi coi đám nào tử tế chấm một đám... Tụi mình đàn ông con trai đâu có sợ ế vợ!

Tư Cầu buồn bã đáp:

- Cái gì chớ cái chuyện vợ con hay đàn bà con gái đó, thì cháu tồn tới già rồi... Mà dầu cho con Phấn nó bỏ cháu, cháu thề không ngó tới ai nữa hết...

Chú Bảy nhăn nhó xô nhẹ vai Tư Cầu:

- Coi, sao lạ vậy? Mất con này thì kiếm con khác, chớ bộ cần nó lắm sao! Có mợ thì chợ cũng đông, mà bằng không có mợ thì chợ cũng không thua gì ... Bộ chú em tính ở vậy suốt đời để thờ nó sao?... Đó, hồi qua mới lâm vô cảnh như chú em bây giờ, ban đầu qua cũng nghĩ như vậy, nhưng thốn mớn rồi cũng êm ru hết! Dao chém còn để theo chớ thứ mắc toi đó hể nó đi qua là đi tuốt luốt đó chú em ơi!

Tư Cầu nghe chú Bảy nói như vậy không cãi lại, mà cũng... không tin, nhưng anh ta buông thông một câu để khỏi làm phật lòng ông khách mới quen:

- Dạ, chú Bảy nói vậy để cháu ráng thử coi...

Chú Bảy gật gù:

- Ủ phải đa chú em! Chú em nghe theo lời qua đi, con đường đó qua trải qua rồi nên mới biết. Hồng nói dấu gì chú em, qua thấy chú em nhỏ tuổi hiền lành nên qua cũng thương lắm! (rồi như nghĩ ngợi đến một dự định gì chú Bảy lẩm bẩm như nói một mình)... Phải chi chú em chịu theo qua lên Nam Vang thăm bà con rồi cùng trở dĩa dưới Châu Đốc ở với qua... Thế nào má bày trẻ, con Thắm và mấy đứa nó ở nhà cũng... quý chú em như qua đây vậy.

Tư Cầu cảm động nắm nhẹ tay chú Bảy:

- Thiệt cháu gặp chú Bảy đây cũng là do phước lớn ông bà để lại. Để yên rồi đây, thế nào cháu cũng hỏi thăm lần mò đến thăm chú, thím Bảy và mấy... anh chị ở nhà. Nếu chuyến này mà cháu hồng gặp được chú Bảy, lên tới Nam Vang cháu cũng lên ruột cả núi chớ phải chơi đâu!

Chú Bảy thương hại nhìn Tư Cầu:

- Có qua đây, chú em mầy đừng lo gì ráo trọi. Để lên tới trên qua dắt chú em dĩa luôn đăng nhà chị Năm của qua, rồi để thùng thỉnh qua nhờ chỉ kiếm chỗ hay chỉ cách cho chú em kiếm công ăn việc làm, thiếu gì! Hay là sẵn chỉ bán cơm đóù, chú em có muốan phụ giúp chỉ để qua nói vô cho.

- Cháu xin đội ơn chú Bảy. Bây giờ thiệt hồng biết ra sao mà nói trước được, để lên tới trên rồi cháu sẽ tính. Mà có sao đi nữa thì cháu cũng phải nhờ chú Bảy chỉ dẫn cho. Thiệt cháu gặp được chú Bảy đây kể ra là may hồng biết đâu mà kể!

Chú Bảy đội lại chiếc nón cối lên đầu rồi vui vẻ đáp:

- Ở đời hễ có ông Ác thì phải có ông Thiện chứ! Nếu ai cũng như nầy hết thì... qua đây với chú em làm gì có dịp... gặp nhau như vậy!

Chiếc tàu cất tiếng xúp-lê từng hồi rộn rã. Bến Nam Vang đã thấy trước mặt.

Chú Bảy nắm lấy cánh tay Tư Cầu:

- Tới rồi đó chú em! Chú em coi lại đồ đạc, có quên sót lại cái gì không, để rồi mình cù bị đi lên tầng trên trước.

Tư Cầu ôm gọn lớn cái gói quần áo trong tay nhưng cũng ngó quanh một vòng:

- Xong rồi chú Bảy. Cháu chỉ có cái gói này thôi. Còn chú có đồ đặc gì nhiều hông để cháu xách phụ cho?

Chú Bảy lắc đầu:

- Thôi được rồi cháu! Qua chỉ có vài va-li mây nhỏ này thôi. Ờ, với thêm cái giỏ xách đựng mấy ộp trầu mỡ gà, một buồng cau hòn... với lại đâu chục khô lóc vậy thôi... mấy thứ này ở trên thiếu gì, nhưng đó là những món “cây nhà lá vườn” đem lên cho chị Năm qua cho có vị vậy mà!

Tư Cầu nói vô:

— - Ăn thua là ở cái lòng thành của mình đó chú Bảy! Thôi chú để cháu xách tiếp cho mấy thứ lật vật đó.

Chú Bảy ngấm nghĩa buồng cau và xôi khô cá lóc một hồi rồi trao cho Tư Cầu:

- Đây, chú em xách dùm hai món này cho qua vậy... Thôi, tàu sắp cập bến rồi, mình lên tầng trên sẵn đi, để hông thôi hồi nữa chen lấn mất công lắm!

x

x x

Chú Bảy bập bập vài hơi thuốc trong ống điều cỏi, tăng hăng lấy giọng rồi kêu Tư Cầu:

- Tư à!

Tư Cầu đang trầm ngâm nhìn ra dãy ghe hàng lỗ nhố dưới bên sông, quay đầu lại:

- Chi đó chú Bảy?

Chú Bảy hất hàm hỏi:

- Sao, tự hôm nay đi coi phố xá, chợ búa Nam Vang đã chưa?

Tư Cầu gượng cười đáp:

- Ý cha, ngán quá rồi chú! Loanh quanh có mấy con đường đây mà sao cháu đi muốn rã giò. Hồi còn ở dưới vườn, ngày nào cháu hồng lộ đồng, lộ ruộng, chớ đâu có được thông dong trên đường phẳng phiu, cao ráo như vậy, mà sao lại hồng có bết như ở đây vậy?

Chú Bảy gật gù:

- Chú em nói cũng phải... Lên trên này có mấy bữa mà sao qua thấy tù túng quá! Ăn ở, tắm rửa... cái gì sao cũng bó rọ... Đây, qua nói rồi thẳng

Tư mầy nghĩ coi có đúng hông: ở dưới mình nội cái cầu tiêu vườn mát mẽ, rộng rãi... thấy cũng đủ sướng rồi. Chớ còn thứ cầu tiêu máy, hay tệ lậu hơn nữa, thứ ông nội cầu tiêu thùng... cái gì mà như ngồi trong hộp, rồi lớp nào gián, chuột, dòi, tửa... bò lến nghén trông phát gớm quá! Đó, qua lên trên này có mấy bữa mà... bón thấy cha cũng vì vậy.

Tư Cầu nghe chú Bảy nói như vậy cũng bắt tức cười:

- Thiệt cháu cũng nghĩ như chú vậy! Cái “chất” ở trên này coi bộ nó hổng hợp với mình chú à!

Chú Bảy ngó Tư Cầu hỏi:

- Vậy bây giờ chú em tính sao đây?

- Tính cái gì chú?

- Thì tính chuyện làm ăn ở trên này như thằng Tư mầy nói bữa hôm đó!

Tư Cầu “à” một tiếng rồi lặng thinh.

Thấy thế, chú Bảy nắm lấy tay anh ta, rồi ân cần nói:

- Hay là chú em tính dĩa dưới qua ở thì hơn chú em à! Ở dưới qua, làm ruộng làm rẫy hay làm mằm làm cá gì cũng dễ chớ ở trên này qua coi bộ cũng khó lắm...

Tư Cầu buồn rầu đáp:

- Cám ơn chú Bảy có lòng tốt đối với cháu, nhưng hổng nói dẫu gì chú, cháu muốn đi sao cho biệt xứ luôn...

- Coi, sao lạ vậy? Có cái gì đâu mà thằng Tư mầy chán đời quá đỗi...

Hổng nên đâu Tư!

Tư Cầu nhích mép cười một cách chua chát rồi lắc đầu đáp:

- Không phải đâu chú Bảy à! Có gì đâu mà chán đời!... Hay nói cho đúng hơn, cháu... tức đời. Phải, cháu tức đời, và cháu quyết đi tuốt luôn, để coi tụi nó hại thằng này như vậy, thằng này có chết hông!

Chú Bảy đang đi bỗng dừng lại, chặc lưỡi nhìn Tư Cầu nói:

- Thôi mà chú em! Cái chuyện đó nên dẹp qua một bên cho rồi, chớ hơi sức đâu mà tức nữa! Nếu như chú em nhứt quyết ở lại trên này thì để qua nói với chị Năm qua kiểm coi ở ngoài quán bán cơm của chị có chỗ nào chú em chen vô giúp việc được không...

Tư Cầu vội ngắt lời chú Bảy:

- Thôi chú à! Tự hôm rày ăn dầm nằm dề ở nhà cô Năm như vậy cũng là quá rồi...

Chú Bảy chận ngang:

- Coi sao chú em mầy nghĩ như vậy! Bề gì chú em cũng là khách của qua, qua mời tới nhà mà!... Thằng Tư mầy đừng nói vậy, chị Năm nghe chỉ phiền lắm đa!

Tư Cầu do dự một hồi rồi nói:

- Nhưng dầu sao cũng... hổng được chú Bảy à! Cháu thấy quán cơm của cô Năm ngoài chợ đã có đủ người làm hết rồi. Bây giờ chú Bảy nói vô thì thế nào cô Năm cũng nể lời để cháu chen vô giúp việc nhưng như vậy... kỳ quá cháu hổng muốn...

Chú Bảy có vẻ không bằng lòng:

- Thằng Tư mầy cứ nói cái điệu đó hoài! Có cái gì đâu mà nể với nang? Nói cho cùng mà nghe thì đó cũng là một cách chỉ giúp người đồng xứ lờ bước trên đất lạ quê người chớ có gì là quá đáng đâu?

Tư Cầu thở dài:

- Đã đành rằng trong lúc này mà cháu nương tựa nơi cô Năm thì cũng đắp đổi qua ngày được. Nhưng cháu nói ra đây hổng phải để chê bai hay kén chọn gì: cháu đi chuyến này cháu hổng muốn nhờ một ai hết ráo!

Rồi như sợ chú Bảy không hiểu, anh ta tha thiết nói tiếp:

- ... Cháu muốn thử với đời để coi cháu chịu đựng được đến mức nào! Thiệt tình thì cái chuyện không may vừa rồi của cháu như đã buông cháu từ chín tầng mây rớt xuống đất! Đó, chú Bảy coi: cháu bỏ dì nhà thì cũng được, bất quá bị ông già ổng cạo cho năm bảy bữa hay một tháng là cùng chớ gì! Hay là bây giờ cháu theo chú về dưới Châu Đốc ẩn thân một thời gian thì cũng khỏe. Nhưng cháu hổng thèm làm vậy chú Bảy à! Cháu muốn sống... “bạt mạng cô hồn” một thời gian coi ra sao!

Chú Bảy lắc đầu như nói một mình:

- Cha, cái điệu này “lậm” dữ rồi đa!

Rồi chú lại nói tiếp:

- Thôi qua hiểu rồi Tư! Một là chú em mầy muốn hành xác, hai là muốn làm cho lợi gan con nhỏ mắc dịch đó phải hông Tư?

Tư Cầu cúi đầu lặng thinh.

Chú Bảy thân mật vỗ vai nó, rồi cười nói bông lơn:

- Thiệt thằng Tư mầy bảnh tòn hơn qua hồi đó nhiều! Nhưng cái gì cũng nên giữ cho có chừng có mực chớ đừng đi quá lối... bẻ bực hết! Ở đời mà

hồng sợ chết là tài đánh lăm rồi... Nhưng thiếu gì chuyện... đáng chết lại nhè chết vì cái lỗ... chơn trâu thì ẹ lăm ghen Tư!

Tư Cầu cũng cười đáp lại:

- Chú Bảy nói gì quá vậy! Cháu “dầu hèn cũng thể, dầu bể cũng còn... càn cạch” chớ bộ bỏ bê gì sao chú!

x

x x

Chiếc tàu Nam Vang đi về Lục Tỉnh xúp-lê inh ỏi và bắt đầu mở đỏi, tách bến.

Chú Bảy đứng dựa lên lan can sắt tàu còn ráng nói với lên:

- Thôi tui đi ghen chị Năm! Qua đi ghen Tư! Chú em ở lợi mạnh giỏi, khi nào có dịp kiếm nhà qua ghé thăm chơi ghen!... Mà có còn nhớ chỗ qua dặn hông hả?

Tư Cầu nói lớn:

- Nhớ rồi! Thôi chú Bảy đi mạnh giỏi, cháu gửi lời thăm thím và bà con cô bác ở dưới ghen!

Chú Bảy còn muốn nói vọng lên nữa, nhưng chiếc tàu đã trở lái quay mũi ra giữa sông để quanh trở lại rồi chạy thẳng...

Ở trên cầu tàu, cô Năm hỏi Tư Cầu:

- Thôi, cô cháu mình đi đi Tư!

Tư Cầu “dà” một tiếng, ngoái cổ nhìn ra con tàu lần nữa rồi mới chịu cất bước đi theo cô Năm về nhà.

x

x x

Cô Năm ngồi trên bộ ván vừa tèm trầu vừa lên tiếng gọi Tư Cầu:

- Tư à!

Tư Cầu đang đứng xớ rớ ngoài ngạch cửa ngó mông ra đường, vội chạy vô:

- Cô kêu cháu?

- Ngồi lại đây Tư! Sao, bây giờ chú em tính thế nào? Hay là ở lại đây phụ giúp ngoài quán cơm của qua?

- Dạ, chú Bảy cũng đã có biểu cháu như vậy, nhưng cháu xin với cô Năm cho cháu ngủ đỡ ngoài hàng ba một ít lâu để cháu đi kiếm công việc làm...

- Coi, sao kỳ vậy? Thì bây giờ vô phụ giúp cho qua hồng được sao?

- Cháu xin đội ơn cô Năm có lòng thương cháu, nhưng để cháu ... cựa quậy một thời gian coi thế nào, và nếu hồng êm thì chừng đó, cháu xin nghe theo lời cô Năm vậy...

x

x x

Hằng ngày, Tư Cầu thả rề dọc theo bến sông để kiếm mỗi khiêng vác hàng hóa lên xuông cho các chủ ghe. Đến tối, anh ta trở về lật chiếc ghế bố ra ngủ ở trước hàng ba nhà của cô Năm. Như vậy anh ta cũng tạm sống lây lất qua ngày.

Một bữa trưa nọ, sau khi phụ chất hàng lên bờ cho một chiếc ghe chở mắm ruốc, anh ta xin người chủ ghe một miếng mắm gói vô lá chuối, rồi rề lên hàng me trèo lên bẻ một mớ đem xuông ngồi dựa gốc cây chấm ăn ngon lành. Căn ăn được vài trái, Tư Cầu đã thấy ê răng và khi nó vừa vói tay tính liệng xuông sông gói mắm ruốc thì có một thằng nhỏ xách hộp đánh giày tằm dưới sông lên đi trờ tới. Thấy vậy, thằng nhỏ vừa chạy rút lại phía Tư Cầu, vừa la lên:

- Ê, khoan liệng anh Hai ơi! Để đó cho tui!

Tư Cầu để gói mắm xuông:

- Thì đây nè! Đó, mầy ăn bao nhiêu cho vừa sức thì ăn đi!

Thằng nhỏ cầm một trái me lên, vừa nuốt nước miếng, vừa nói với Tư Cầu:

- Trời đất ơi, me chấm với mắm ruốc ngon lành như vậy mà những tính vụt đi, uống quá!

- Ối, thứ này ở đây thiếu gì. Tao thấy thèm thì ăn bậy vài mắt me chơi, chớ chờ nhiều nữa thì hồng nổi!

Tư Cầu ngồi nhìn thằng nhỏ đánh giày căn ăn ngấu nghiến mớ me mà bắt ê răng thêm. Anh ta tò mò kéo cái ngăn hộp đánh giày ra xem xét một hồi, rồi nói:

- Cha, coi bộ mày làm ăn khá hơn tao đa! Mới hồi sáng tới giờ mà giấy bạc nằm xếp lớp ở trong này rồi!

Thằng nhỏ nhăn răng cười:

- Thì gặp bữa tổ đãi nó vậy, chớ gặp bữa bị mã tà đá văng hộp đánh giày, ôm đầu máu chạy thì... khác hơn nhiều!

Tư Cầu ngạc nhiên hỏi lại:

- Cái gì mà đá mình vậy? Mình mần ăn chớ bộ đi ăn cướp, ăn trộm gì sao?

Thằng kia vẫn thản nhiên vừa cắn thêm mắt me vừa đáp:

- Ồi, làm ăn như tui tui rắc rối vậy là thường. Còn nhiều cái trật bảng hợm nữa chớ bộ thôi sao!

Rồi nó hỏi lại Tư Cầu:

- Còn anh Hai, anh làm cái gì đây mà coi bộ ung dung quá vậy?

- Mày kêu tao thứ tư cho nó... đúng hơn, tao vác hàng lẳng nhăng dưới bến sông này, mệt thấy bà chớ ung dung gì vậy!

- Có khá không anh Tư?

Tư Cầu lắc đầu:

- Thì cũng lây lất qua ngày vậy, nhưng hồng khá hơn mày đâu!

- Hồng khá hơn cái nghề đánh giày này hả? Vậy anh muốn nhập bọn với tui tui kiếm ăn thêm hông?

Tư Cầu cười vỗ vai nó:

- Kiếm thêm tiền ai mà hồng muốn, nhưng tao... hồng quen mần cái nghề của tui bây.

Thằng nhỏ đánh giày sốt sắng nói:

- Hồng quen thì tui tui chỉ cho! Làm vương làm tướng, làm thầy làm bà thì khó, chớ làm thứ đánh giày này tui chỉ sơ sơ là anh biết liền...

Tư Cầu lắc đầu:

- Tao nói mày chưa nghe ra... Tao nói tao hồng.. khoái mần cái công việc đó, chớ tao có nói là khó hay dễ gì đâu! Hồng nói dấu gì mày: tao thuộc cái hạng ôm cày vác bữa quen đi rồi. Mày biểu tao mần cái gì nặng nhọc tao hồng ngán chút xíu hào hết, chớ bắt tao cầm cái bàn chải phui phui ba đôi giày của thiên hạ, hay bắt tao mần công việc lắt nhắt gì khác... tao chạy tép đa mày!

Thằng kia chắc lưỡi than:

- Nói cái điệu như anh còn nghèo lâu!

Tư Cầu ngả lưng dựa vào gốc me duỗi chườn ra và mỉm cười đáp :

- Thì nghèo thì ráng chịu chớ sao mậy!

Thằng nhỏ đánh giày đưa tay áo quẹt miệng, xách hộp đánh giày đứng dậy:

- Thôi tôi đi nhen anh Tư. Để hôm nào rảnh tôi xuống chơi... Mà anh có ở đây thường hông?

- Ủ khi nào rảnh mày thả xuống đây chơi, tao đóng đô hà rầm ở bến sông này mà!

Thằng kia đi được mấy bước thì Tư Cầu kêu giựt ngược nó lại:

- Ê bồ! Mày tên gì mà từ nãy giờ mắc nói chuyện lằng xằng tao quên hỏi cho biết?

Thằng kia đứng lại:

- Ờ... tên tui hả? Anh kêu tui là thằng Năm Bò Bía cũng được. Hay là bữa nào anh muốn kiếm tui, anh cứ hỏi thăm mấy thằng đánh giày tên tui thì đứa nào cũng biết hết.

Tư cầu nhú mày:

- Năm Bò Bía? Tên gì mà nghe trúc trắc quá vậy mậy? Từ thuở giờ tao ở ruộng, nội mấy thứ bò chỉ có bò hóng là hơi lạ một chút, chớ tao chưa nghe nói tới thứ... bò đó lần nào hết!

Thằng Năm Bò Bía cười... bò lăn:

- Thôi cha nội ơi, hông phải bò... có sừng đâu ! Bò bía là một món đồ ăn, cái thứ... cuốn cuốn của mấy chú chệt đẩy xe "cốc keng" bán đó mà ! Để bữa nào dư tiền tui mời anh ăn thử một lần cho biết.

Tư Cầu xén lên hỏi thêm:

- Vậy hả! Mà sao cái tên của mày lại... dính lú đến cái món cuốn đó?

- Có gì đâu... tại có một bạn tui kẹt tiền xài quá giựt bậy cái hộp lon đựng tiền của thằng cha bán bò bía nên tui nó kêu riết rồi thành danh luôn...

- Cha sao mày dám liều mạng vậy hả?

Thằng Năm thản nhiên đáp:

- Ồi năm thì mười họa thì làm bậy có chút đỉnh đó chớ gì đâu anh Tư !

Tụi nó còn làm những chuyện động trời nữa!

Tư Cầu lắc đầu lia lịa:

- Thiệt tao phục mày sát đất! Mà mày làm chi vậy? Mình có nghề kiếm ăn đàng hoàng chứ bộ...

Thằng Năm hơi ngạc nhiên nhìn Tư Cầu một hồi rồi nhún vai đáp:

- Phải như anh nói vậy thì hồng có chuyện gì hết.

Tư Cầu tìm cách nói lảng:

- Thôi mày có đi đâu thì đi! Ờ, tao thứ Tư tên Cầu, tao nói rõ thêm để cho mày biết, chứ hông thôi mày thấy tao cho ăn mắt ruốc rồi mày "a thần phù" kêu tao là Tư Mắt Ruốc thì... bậy bạ lắm đó nghen!

Thằng Năm cười hề hề rồi bước đi.

Tư Cầu còn nói vói theo:

- Nhớ xuống dưới này nói chuyện chơi nghen mày Năm?

- Ủa!

Một buổi chiều nọ, trong lúc Tư Cầu hết mỗi vác hàng đang ngồi dựa lưng vô gốc me ở bờ sông nghĩ ngợi vẩn vơ, thì bỗng thấy thằng Năm Bò Búa hốt hơ hốt hải chạy từ phía đường Quai Picquet xuống mé sông, và nó nhìn dớn dác bốn phía như muốn tìm ai.

Tư Cầu đứng phắt dậy kêu lớn:

- Ê Năm!

Thằng Năm xăm xăm chạy lại hào hển nói:

- Anh Tư ! May quá tui đương kiếm anh đây nè!

- Kiếm tao chi mậy?

Rồi khi nhận thấy cái áo của thằng Năm rách toạc ba bốn chỗ, còn mặt mày thì chỗ bầm tím chỗ sưng vù, Tư Cầu hốt hoảng dồn một hơi:

- Trời ơi, sao kỳ vậy mậy? Bộ mới quánh lộn với đứa nào hả? Hay là mày vừa đi... chụp giựt cái gì nữa để cho chúng đập đó phải hông?... Còn cái hộp đánh giày của mày mất tiêu rồi hả?

Thằng Năm lấy tay vuốt vuốt lên mấy chỗ bị thương trên mặt, rồi định thần lại nói :

- Nguy quá anh Tư ơi! Tui bị cái thằng ôn hoàng dịch lệ vật đó đập tui một trận quá xá!

Rồi như nghĩ ra điều gì nó đâm ra tức ngang, cung gân cổ nói tiếp:

- Nó ỷ nó lớn hơn tui, chứ phải nó bằng trạc tui thì quánh tay đôi, tui biệt có ngán thằng nào!

- Mà thằng nào quánh mày? Tại sao nó quánh mày mới được chứ?

- Cái thằng Châu Tiếp đầu gà đít vịt ở Chợ-lớn mới trở lên trên này, anh hồng biết đâu! Nó tính làm ông hoành ông trấn bắt tui đánh giày phải đóng thuế cho nó để nó giữ gìn cho thằng nào ở mé nào thì làm ăn ở mé đó, chứ hồng được chọn rộn gì hết.

- Bộ tui bây chịu sao?

- Tui nó chịu răng rắc hết, chứ hồng chịu thì... mang đầu máu như tui vậy nè! Nó còn đập mẹ cái thùng đánh giày của tui rồi nữa!

- Còn mầy sao lại hồng chịu?

- Tui nó, thằng nào thằng nầy cu-ky một mình thì ráng mà phải bóp bụng chia chác cho nó để yên thân kiếm cơm ăn chứ tui biết có sợ nó! Bị hồi nầy tui... kẹt đường rút lui dìa cho chị Ba tui hay...

Tư Cầu lấy làm lạ hỏi chận:

- Mầy về mét với chị Ba mầy thì ăn nhằm khi mốt gì hả?

Thằng Năm nghinh mặt lên đáp:

- Thằng Châu Tiếp nó đưng tui như chọc đến ổ ong vò vẽ mà nó hồng hay! Chị Ba thì làm trời cả một khu nhà lồng chợ cũ, em út rần rần, phen nầy tui cho chỉ hay thì bà hú thằng mắc toi đó!

- Vậy sao mầy hồng dìa cho hay đi còn chạy xuống đây chi vậy?

Thằng Năm hơi sượng nói:

- Bị nó rượt ví tôi... kẹt quá tui tông chạy càn xuống đây, và khi nhớ trực lại có anh ở dưới này tui cũng hơi vững bụng.

- Bây giờ mầy tính sao đây?

- Thì để chờ coi yên yên bò dìa phía chợ cũ, chứ tui mà vác mặt lên bây giờ nó thấy nó mần thít nữa chứ hồng phải chơi đâu! Nó cấm tiệt hồng cho tui lảng vảng đến các tiệm cơm nhà hàng nữa...

Tư Cầu nghe nói vậy nổi nóng:

- Tui gì ngang như ông kẹ vậy? Mầy đánh giày kiếm cơm ăn cũng đổ mồ hôi xót con mắt, nhà nước hồng lấy thuế gì thôi chứ mắc mớ gì nó mà nó đòi nạp tiền cà?

Rồi anh ta nghi ngờ hỏi lại thằng Năm:

- Mà có thiệt như vậy hông, hay mầy... quơ quào bậy bạ ở đâu bị chúng đập rồi bày đặt nói cho xuôi vậy thôi! Có lý nào ai mần nầy ăn rồi có thằng chơi cha vậy được?

Thằng Năm tức tối đáp:

- Cui, tui bày đặt bày điều làm gì? Anh hồng tin, anh thử hỏi mấy thằng đánh giầy khác coi có như vậy không?

Tư Cầu xuống giọng nói:

- Thì thôi, mầy nói vậy tao hay vậy! Hay là mầy để tao đưa mầy đi chợ cũ cho. Để rồi tao có gặp cái thằng đầu gà dít vịt đó, tao nói phải quấy với nó để yên cho tui bây mần ăn chớ như vậy coi sao được!

Thằng Năm lui lại một bước, nhìn Tư Cầu từ đầu xuống chân rồi chậm rãi nói:

- Cái chuyện này hồng ăn nhập gì tới anh hết mà anh xía vô làm gì... dám bị họa lây lăm anh à! Tui coi bộ anh cũng bự con và thân thể liền lặc lăm nhưng... đừng với nó hồng nổi đầu!

- Cui, cái gì mà "đụng" chớ? Phải nói phải quấy cho nó biết chớ? Tao hỏi mầy rui mai chiều gì đây có thằng nào đó cũng đòi "bao" trọn cái bến sông này như kiểu mầy nói đó, rồi tao cũng chịu êm luôn hay sao?

Thằng Năm đứng suy nghĩ một hồi rồi thở dài nói với Tư Cầu:

- Anh Tư nói như vậy cũng phải, nhưng để tới đâu hay tới đó thì... chắc ăn hơn! Bề gì thì cái việc này cũng là chuyện riêng của tui chớ hồng can dự gì tới anh hết ráo. Tui chịu thua nó keo này, nhưng để vài bữa nữa nó sẽ biết tay!

Tư Cầu đứng thẳng người lên, cau mặt nhìn thằng Năm:

- Cui, việc của mầy cũng là việc của tao. Vậy chớ tao với mầy quen biết với nhau làm khỉ gì? Nói cho cùng mà nghe thì cái "việc" của mầy cũng là cái "việc" của những thằng muốn yên thân kiếm cơm ăn mà bị ba cái đũa trời ơi đất hời đó cản mũi cản lái hoài!

Thằng Năm nghe nói bùi tai cũng gật đầu theo:

- Ủ phải đa anh Tư!

- Đó mầy coi, nếu để cho ba cái thằng cà phách chó đó lừng lên thì có nước rủ nhau đi cạp đất mà ăn chớ còn mần gì nữa được! Tao nghĩ nội có bao nhiêu đó mà tao cũng đủ nóng mũi rồi đa Năm?

Rồi Tư Cầu nắm lấy tay thằng Năm lôi đi:

- Đi mầy Năm! Mầy dắt tao đến chỗ bị quánh hời này, để tao coi mặt cái thằng du côn đó rần rì như thế nào mà nó tính mần cha nội người ta vậy!

Thằng Năm giựt tay lại:

- Ý hổng được đâu anh! Thôi tui xin anh vượt giận. Anh có thương tui thì nên để bụng, chớ anh mà làng chàng lại đó... hổng nên đâu! Thăng Châu Tiếp đó có võ Tiều, võ Hẹ chớ hổng phải chơi đa!

- Tao đây cũng có võ... rùng chớ bộ lơ mơ sao vậy! Thôi đi vậy!

Thăng Năm tò mò hỏi lại:

- Võ rùng có phải là võ Thiếu... Lâm không anh? Tui nghe nói "lâm" là rùng...

- Thì... chắc cũng đâu đó!

Thăng Năm cũng chưa chịu đi:

- Hay là khoan đi anh Tư à! Để tui đi nói với chị Ba tui chỉ sắp đặt tui nó ở trong chợ rồi mình "chơi" với nó cho chắc ăn hơn...

Tư Cầu "xì" một tiếng:

- Nói như vậy thì mình cũng là một thứ... ăn hiếp chó chó có khác gì nó đâu!... Mà vậy khỏi lo gì hết: tao chỉ đến đó để nói phải quấy với nó vài lời vậy thôi mà!

Thăng Năm lắc đầu ngần ngại:

- Mình "phải quấy" mà nó hổng chịu "phải quấy" với mình rồi làm sao?

Tư Cầu lôi mạnh nó đi:

- Vậy sợ vậy thì dắt tao tới xem cho biết mặt nó một chút thôi!

Thăng Năm do dự đáp:

- Thì anh để bữa khác hổng được sao? Bữa nay có... huông rồi, lỡ nó làm bậy thì mệt lắm anh Tư à!

Tư Cầu buông tay thăng Năm ra, xằng xái bước đi:

- Vậy hổng chịu dắt tao đi thì thôi. Để tao lên trên hỏi thăm ra vậy!

Thăng Năm thấy vậy nhăn nhó chạy theo:

- Nếu vậy để tui dẫn anh đi còn có ích hơn. (rồi nó van lơn) Mà anh ráng đừng có nói năng lộn xộn gì hết nghen!

Tư Cầu nhìn nó cười nói:

- Ủ mà!

... Đi gần tới vũ trường Rex, thăng Năm đứng lại chỉ cho Tư Cầu nhìn kỹ:

- Nó còn đứng kia kìa! Đó, cái thằng bậן đồ "các chú" đứng dựa cột đèn đang nói chuyện với một thằng đánh giày! Anh thấy chưa anh Tư?

- Ờ.. ờ... tao thấy nó rồi. Cha, cái thằng coi bộ cũng bậm trợn quá há?

- Nó đó anh! (rồi nó lôi Tư Cầu quay trở lại) Thôi, như vậy cũng đủ mãn nhãn rồi, tụi mình trở dĩa bờ sông đi.

Tư Cầu đứng khựng lại:

- Được rồi, mầy dĩa trước đi, để tao lại hỏi thăm nó một chút.

Thằng Năm rút cổ, nhả mặt nói:

- Thôi đi cha nội! (rồi nó dợm chạy đi) Chết cha rồi! Nó chỉ chỏ về phía tụi mình kìa! Đố cho khỏi nó đến sanh sự...

Tư Cầu chẳng nói chẳng rằng xô thằng Năm trở lui rồi xăm xăm đi thẳng về phía vũ trường Rex. Thằng Năm kêu trời, định chạy theo níu Tư Cầu lại, nhưng rồi không biết nghĩ sao nó đứng dang ra xa một chút, hồi hộp vừa nhìn theo từng bước đi của Tư Cầu, vừa ngóng đằng phía có thằng Châu Tiếp đứng...

Đi gần tới, Tư Cầu khoan thai bước từng bước một để rộng thì giờ sắp đặt lời lẽ đem ra "ăn nói" với Châu Tiếp. Thấy có người đi thẳng lại phía mình, Châu Tiếp sẽ đưa tay vuốt lại mớ tóc hớt theo điệu "bom bê" có ngọn vất lên hai bên mép tai. Rồi nó đứng chống nạnh, nửa như chờ đợi, nửa như khiêu khích.

Còn chừng ba bước nữa tới nơi, Tư Cầu đứng lại nhìn kỹ "đối thủ". Châu Tiếp vóc vạc cũng cỡ Tư Cầu nhưng hơi gầy ốm một chút: nó mặc một bộ đồ xá-xầu thứ hai da mướt rướt, mấy khuy áo không gài ở phía trên để hở một khoảng ngực có xăm hai hàng bùa Miên ngoằn ngoèo. Châu Tiếp đeo lưng lẳng ở nơi cổ một sợi dây chuyền lồi tói vàng có tượng Phật nhỏ xíu bằng ngà chạm. Khói của điếu thuốc ngậm méo một bên mép bay xông lên làm cho nó nheo nheo cặp mắt.

Tư Cầu đứng lại, tăng hăng rồi lên tiếng chào:

- Mạnh giỏi "boòn" (anh)!

Châu Tiếp làm thinh.

Tư Cầu lại nói tiếp:

- Tui muốn nói với anh câu chuyện này...

Châu Tiếp khoan thai đưa tay lên lấy mẩu thuốc lá trên mép xuống, búng văng ra xa rồi hỏi lại:

- Chuyện gì đó mậy?

- Chuyện của thằng Năm đánh giày hồi nãy đó mà!

- Á!... Nhưng nó có ăn thua gì đến mầy hông mà mầy xía miệng vô chớ?

- Thăng Năm nó là... bạn của tui, nên tui muốn kiếm anh để phân trần với anh...

Châu Tiếp mỉm cười đắc chí:

- Bộ nó chịu phép rồi hả? Nó nhờ mày nói với tao vậy hả?

Tư Cầu vội đáp:

- Hồng phải vậy đâu! Thăng Năm hồng có nhờ nhờ tui gì hết. Tui thấy tình cảnh nó tui tội nghiệp nên lợi đây nói với anh... đừng làm như vậy coi kỳ quá. Mình là người lớn mà!

Châu Tiếp đang chống nạnh nghe Tư Cầu nói vậy buông tay xuống, rồi vừa tần mẩn xắn tay áo lên vừa chậm rãi hỏi lại Tư Cầu:

- Vậy té ra mày đến đây để nạp mạng luôn phải hông?

Tư Cầu nhú mày:

- Coi, tui nói chuyện với anh tử tế quá mà!

- Tử tế thì kệ tía nội mày, chớ công chuyện của tao làm ăn thì mày đừng có thọc mỗ vô đó ghen!

Thằng nhỏ đánh giầy ban nãy đứng nói chuyện với Châu Tiếp còn đứng xớ rớ ở đó, thấy hai người có vẻ găng với nhau bèn xách hộp bước đang ra xa.

Tư Cầu cũng nóng mũi dờ tay chỉ vô mặt Châu Tiếp và bắt đầu "mày tao":

- Ê, từ nãy giờ tao nói chuyện với mày đàng hoàng quá mà!... Mày cũng còn tay chừa đầy đủ hết chớ bộ cùi què gì đâu, mà bắt mấy thằng nhỏ nai lưng ra mần nuôi cho mày ăn mập thây như con trâu chường đó hả?

Châu Tiếp ngạc nhiên trợn mắt nhìn Tư Cầu một hồi rồi phá ra cười, và nói như phân bua với thằng nhỏ đánh giầy còn đứng gần đó:

- Ê ta, bộ thằng này khùng ba trợn rồi sao mà? (rồi nó quay qua Tư Cầu) Mày hồng biết ông nội mày đây là ai hả?

- Mày là thằng đánh nào mà bắt tao phải biết chớ! Tao nói thiệt với mày: mày phải bỏ cái mừng cũ đi, bằng không thì...

Tư Cầu chưa nói hết câu thì nhanh như chớp. Châu Tiếp tổng nó một thoi xéo qua cảm nghe cái bóp, Tư Cầu té bật ngửa ra sau, đầu óc quay mòng mòng. Anh ta vừa lồm cồm chống tay ngồi dậy thì bị Châu Tiếp thuận chân bồi luôn một đá nữa. Bị đòn đau. Tư Cầu tức như điên lên.

Anh ta lăn mình lùi lại phía sau, rồi vùng dậy phóng người thẳng lại phía

Châu Tiếp và cứ bám sát lấy địch thủ. Anh ta nghiêng răng dùng hết sức thoi càn đâm bừa tới tấp vào người Châu Tiếp, bất kể trúng trật và bất kể những cú đầu gối và cùi chỏ như trời giáng của thằng này!

Không dè bị Tư Cầu liều mạng sẵn riết tới như thế, Châu Tiếp đâm ra lúng túng và lui dần vào mé tường. Rồi không biết Tư Cầu thoi trúng chỗ nghiêm nào, mà chỉ nghe nó "hự" lên một tiếng, ôm lấy bụng và từ từ quỵ chân xuống nghiêng người về phía đằng trước.

Như hăng máu, Tư Cầu tống một đạp vào lưng Châu Tiếp làm cho tên này té nhúi xuống mặt lề đường và nằm gục luôn ở đó. Tư Cầu đưa tay vuốt mồ hôi trán, phúi phúi đất cát dính trên quần áo, đoạn đứng nhìn Châu Tiếp "bèo nhèo" một đồng dưới đất.

... Rồi một tiếng chửi thề đầu tiên tuôn ra xuôi rớt từ cửa miệng của Tư Cầu:

- Đ.m. cho mày giỏi làm tàng nữa đi! Thôi ngồi dậy đi chớ, bộ tính nằm vạ luôn sao bồ?

Vừa nói tới đó thì thằng Năm cũng vừa chạy tới níu vạt áo sau của anh ta giật giật.

Tư Cầu quay lại thấy, mỉm cười và vừa chỉ xuống phía Châu Tiếp nằm vừa nói:

- Đó, mày thấy hông? Có cái gì đâu mà ngán nó!

Thằng Năm không trả lời mà cúi mình xuống Châu Tiếp xem xét, rồi nó bỗng kêu hoảng lên:

- Chết cha rồi anh Tư ơi! Tui coi bộ nó... hết thở rồi anh à!

Nghe nói vậy, Tư Cầu giật mình nhưng làm tỉnh hỏi lại:

- Cái gì mà chết? Mày coi ba chớp ba nháng rồi nói bậy hoài!

Thằng Năm chắc lưỡi:

- Anh hổng tin tui thì nguy đa! Chắc anh đá nó đập lá mía hay bể bọng đá gì rồi...

- Coi, rõ ràng là tao đạp lên lưng nó mà mậy!

Thằng Năm chụp lấy câu nói đó:

- Như vậy đúng rồi, chắc anh đá bể phổi nó chớ gì!

- Bậy nà!

Tuy nói vậy chớ Tư Cầu bắt đầu lo quỳnh không biết phải làm sao bây giờ, anh ta không dám cúi xuống để xem thằng Châu Tiếp đã chết thật

hay chưa, mà cũng không chịu bỏ tránh đi chỗ khác...

Thằng Năm ngó dáo dác xung quanh rồi nhón chân kề tai Tư Cầu thì thầm:

- Coi bộ hông êm anh Tư à! Thằng Châu Tiếp nó "ngủm cù đèo" rồi, thiên hạ bu lại coi rần rần mà tụi mình còn đứng xớ rớ ở đây thì kẹt lắm đa anh!

Nghe thằng Năm nói vậy, Tư Cầu liếc nhìn ra bốn bên thì thấy lớp thì bọn đánh giày, lớp thì khách đi đường hiếu kỳ đứng bao quanh chỉ chỗ, xầm xì bàn tán...

Anh hỏi nhỏ lại thằng Năm:

- Bây giờ tính sao đây mấy?

- Thì đông mẹ đi chớ còn tính gì nữa!

Rồi hai đứa nó lách đám đông đi ra.

Bỗng nhiều tiếng "tu hít" vang lên cùng với tiếng giày đinh chạy lộp cộp trên lề đường.

Tư Cầu đứng lại nghe ngóng:

- Cái gì om sòm vậy Năm?

Thằng Năm lôi anh ta đi:

- Thôi chạy cho mau đi cha nội ơi! Lính "phú-lích" tới rần rần đó! Tụi nó mà chớp được mình thì ở tù rục xương...

Vừa nói thì thằng Năm vừa co giò phóng nước đại về phía bờ sông. Tư Cầu thấy vậy cũng lao mình theo... Đến nơi, hai đứa nó ngồi núp sau một đồng nôi chất dọc theo mé để... thở dốc!

Một lát sau, Tư Cầu ló đầu lên ngóng về phía Quai Picquet rồi nói với thằng Năm!

- Tao coi bộ êm rồi Năm à!

Thằng Năm cũng nghehn cổ lên:

- Hông biết êm thiệt hay êm chơi đó! Rủi mã-tà, phú-lích nó canh chừng đầu đó, mình lơ ngơ dẫn lên nạp mạng cho nó thì... đời tàn đa anh Tư!

- Bộ mầy ngán ở tù sao chớ? Mà tao lỡ tay làm cho nó chết chớ phải mầy sao?

Thằng Năm nắm lấy tay Tư Cầu:

- Thì cũng tại tui mà có chuyện rắc rối này! Còn cái việc tù rạc ăn cắp ăn trộm năm ba tháng là cùng thì tui biết có ngán... Ở tù như vậy kể số gì!

Còn cái chuyện thằng Châu Tiếp... "xây" đây khác anh à...

- Gì khác mậy?

- Ở tù rục xương chớ cái gì nữa!

Tư Cầu cúi đầu ngẫm nghĩ một hồi rồi nói:

- Cha, cái số của tao năm nay sao xui cùng mình! Hết chuyện nợ lại xọ vào chuyện kia...

Thằng Năm cự nự:

- Thì hồi nãy tui nói anh hông chịu nghe!

- Coi, nếu tao hông quánh nó thì phe của chị Ba mầy cũng "mần" nó chớ bộ tha luôn sao?

Thằng Năm chắc lưỡi:

- Thì phải vậy rồi. Nhưng quánh dẫn mặt nó thôi chớ ai biểu anh nện cho nó... bể phổi đâu!

Tư Cầu ngồi làm thinh.

Thằng Năm thấy vậy ái ngại nói:

- Thiệt ra việc này cũng tại tui hết!

Tư Cầu buồn bã lắc đầu:

- Hổng phải đâu mầy! Cái việc nó như vậy thì phải... như vậy. Mầy hay thằng khác... tao cũng hông thể làm ngơ được. Thôi mầy liệu đi dìa đi, để đó cho tao, chớ ngồi đây chết cả chùm sao?

Thằng Năm còn đứng lạng khựng đó chưa chịu đi.

Thấy vậy Tư Cầu hỏi nó:

- Thôi đi đi mầy! Mầy đứng ở đây có ích lợi gì đâu!

- Ủa... nhưng anh liệu giữ thân, để tui đi dìa nghe ngóng coi ra sao rồi tui trở lại cho anh hay...

- Ủ!

Thằng Năm lủi thủi bỏ đi về phía đường Ang-Dong để quanh về phía chợ cũ.

Tối đêm đó, Tư Cầu ngủ luôn dưới bến sông chớ không dám về nhà.

Anh ta nằm chò co giữa hàng hũ đường cháy chất thành từng chồng dọc theo một khoảng gần mé sông. Mắt anh ta mở trao trao trong đêm và lúc nào cũng tưởng chừng như có lính tráng sắp tới bắt mang đi.

Đôi ba lần tiếng cười nói của mấy anh lái buôn đi chơi về khuya làm cho anh ta hoảng kinh nín thở nằm sát xuống đất. Bầy muỗi đói xông vào cắn đốt mà anh ta chỉ lấy tay quơ quơ chứ không dám đập mạnh... Mãi đến gần sáng anh ta thỏm mồn ngủ thiếp đi lúc nào không hay...

Bỗng một con chuột cống bò lên gậm vào ngón chân út của Tư Cầu làm anh ta giật mình la ú ớ, ngồi vụt dậy lảo liên nhìn ra bốn phía. Đến khi nhận thấy con chuột lùi thúi bò về phía miệng cống, Tư Cầu mới yên tâm và đưa tay xoa bóp ngón chân đau...

... Lối chín giờ sáng hôm sau, trong lúc Tư Cầu đang ngồi khuất trong mũi của một chiếc ghe hàng quen để ngóng chừng lên bờ, thì anh thấy thằng Năm lững thững đi xuống mé sông.

Tư Cầu ló cổ ra ngoài đưa tay ngoắc ngoắc cho thằng Năm thấy, rồi thụt vô trong mũi ngồi chờ. Anh ta ngạc nhiên khi thấy thằng Năm không có vẻ gì lo sợ hết mà lại quơ chân múa tay, cười hớ hớ, nghênh ngang đi xuống...

Tư Cầu nhón chân ló đầu ra, hất hàm hỏi thằng Năm:

- Sao vậy? Bộ mày hồng ngán sao mà đi xà nghinh xà ngang đó?

Thằng Năm nhảy tót xuống ghe cười đáp:

- Cái gì mà ngán? Dân này bảnh mà?

Tư Cầu nắm lấy tay nó lôi vô trong mũi:

- Thôi đi tía con! Chuyện này đâu phải chuyện chơi mà mày nói cà rờn hoài hả?

Thằng Năm nhìn lại nó, rồi làm bộ cự nự:

- Tôi có nói chuyện chơi hồi nào đâu?

Nhưng khi thấy vẻ mặt của Tư Cầu vừa cau kỉnh, vừa lo sợ, nó vói tay vỗ nhẹ lên vai Tư Cầu, rồi cười nói:

- Tui phá anh chơi đó! Êm hết rồi anh Tư à.

Tư Cầu vội hỏi lại:

- Êm rồi hả? Mà êm ra làm sao mày nói lợi cho tao nghe coi Năm?... Bộ người ta đem chôn nó rồi hả?

Thằng Năm cười rộ lên rồi nói:

- Ôi cái thằng Châu Tiếp đó, thiên lôi đả nó bảy búa cũng hồng chết nữa, mấy cái đá của anh mà ăn thua gì...

Tư Cầu chụp lấy vai thằng Năm, vừa lắc lắc mấy cái vừa hỏi dồn:

- Sao, bộ nó chưa chết hả? Nó còn sống thiệt hả mày?

Thằng Năm mỉm cười gật đầu. Tư Cầu xô mạnh nó ra rồi thở khi một cái dài như trút hết mọi nỗi lo âu.

Rồi anh ta cự lại thằng Năm:

- Đó mày thấy hông? Tao nói nó hông chết mà một hai gì mày cũng nói nó "ngủm" hết... Tao đập nó một cái lên đàng sau lưng nhẹ xều mà!

Thằng Năm nghinh mặt cãi lại:

- Thôi đi, anh đập nó một cái long phổi chứ nhẹ cái con khỉ họ! Nó không chết luôn nhưng lúc đó nó chết giấc. Anh nghĩ lại coi, lúc đó gấp bên đít, mình có thời giờ đâu mà đứng đó chờ xem kỹ coi nó chết thiệt hay chết giả... Mình thủ trước cho chắc ăn thì hơn.

Tư Cầu nghe thằng Năm nói vậy cũng xuôi tai nên gật đầu nói:

- Mày nghĩ vậy cũng phải... (rồi anh ta lo ngại hỏi thêm) nhưng bây giờ nó ở đâu? Nó chết thì cũng nguy, mà nó còn sống thì cũng rầy rà cho tụi mình đa!

- Cái gì mà rầy rà hả anh?

- Thì thế nào nó cũng kiếm chuyện trả thù, rồi mình hông lẽ nhịn nó!

Như vậy mà sanh chuyện rắc rối hoài...

- Ồi, tưởng chuyện gì chớ chuyện đó anh vững bụng đi! Thằng Châu Tiếp nó cuốn gói đông tuốt xuống Chợ-lớn rồi!

- Vậy hả? Nếu vậy thì êm...

Thằng Năm vênh váo nói:

- Thì êm... Nhưng thử thời nó còn ở lợi trên này, bộ ngán nó sao? Tụi này đủ sức chơi hết mình với nó mà!

Tư Cầu xua tay:

- Thôi mày ơi! Nó làm quá quắt lắm thì mình buộc lòng phải... lên tiếng một chút vậy thôi. Mình cốt được yên thân kiếm ba hột cơm cho qua ngày ba buổi, chớ tranh bá đồ vương gì đó mậy!

- Phải ai cũng nói như anh vậy thì làm sao sanh chuyện được (rồi nó nắm tay lôi Tư Cầu đi lên bờ) Thôi đi lên chợ chơi một chút anh Tư, bữa nay tụi tui bao anh ăn cơm đó đa!

- Thôi đừng bày đặt ra nữa mày! Để tao còn phải dìu nhà cô Năm cho cổ hay, chớ hồi tối tao hông có ngủ ở nhà chắc cổ mong lắm!

Thằng Năm không nghe cứ lôi bừa Tư Cầu đi:

- Thì anh cứ lên chợ với tôi một chút, rồi lát nữa trở nhà cũng được mà. Đẳng nào cũng trễ thì cho nó trễ luôn, với lại cũng gần đến giờ cơm nước rồi, bộ anh hông đi ăn cơm hay sao?

Tư Cầu thở dài:

- Thiệt tao cũng ráng theo mày một lần nữa!

Thằng Năm nhăn nhẽ ra cười:

- Anh cứ nói vậy hoài!... Mà chuyện này vui vẻ lắm chứ hông có cái gì mà rắc rối nữa đâu mà anh ngại. Hông nói dấu gì anh: chị Ba tui chỉ muốn gặp mặt anh để cảm ơn anh đó.

Nghe nói vậy, Tư Cầu thêm ngần ngại:

- Thôi để bữa khác Năm à!

Thằng Năm không nghe lời tuột nó đi:

- Bữa khác sau được anh Tư! Cốt mời anh đi hôm nay cho nó sốt dẻo vậy mà!

Tư Cầu đành chịu thua. Anh ta vừa lắc đầu vừa nói với thằng Năm:

- Thiệt tao gặp mày là có chuyện rắc rối hoài! Thôi đi mày!

Thằng Năm cũng cười đáp lại, rồi xằng xái xông đi lên trước...

x

x x

Thằng Năm dắt Tư Cầu đi sâu vào trong một con đường hẻm chật hẹp, dơ bẩn. Gần đến một cái chái ngăn che bằng ván thùng, giấy dầu và tôn bẽ, thằng Năm đưa tay chỉ cho Tư Cầu thấy:

- Nhà của tui đó anh Tư!

Tư Cầu nheo mắt như để nhìn kỹ thêm rồi hỏi:

- Ý trời, cái chái nhỏ bằng bụm tay mà mày kêu là "nhà" của mày đó hả?

- Chớ sao anh! Giữa châu thành mà kiếm được một cái như vậy ở cũng bảnh lắm rồi!

Tư Cầu trề môi:

- Bảnh mốc xì họ!... Thiệt hông bằng phân nửa cái chòi chẵn vệt của tao ở dưới đồng...

Nói đến đó Tư Cầu nín bặt. Những kỷ niệm cũ bỗng nhiên dựng dậy làm Tư Cầu mất hứng trong câu chuyện đang nói dở với thằng Năm và xụ mặt xuống.

Thằng Năm thấy vậy thiết tha hỏi:

- Sao khi không đang vui mà mặt mày anh bí xị vậy? Bộ nhớ nhà hả anh Tư?

Tư Cầu ủ rũ gật đầu:

- Ừ...

- Ồi, thì anh coi như là hồng có nhà ở đâu hết như tui đây thì... hơn hết! Mà ở đâu riết rồi cũng quen đó, hơi sức đâu nhớ hoài cho mệt đó anh Tư!

Tư Cầu gượng cười nhìn nó đáp:

- Thì để tao cũng ráng quên lần lần... Nhưng cái chuyện này tao thua mày xa đa!

... Thằng Năm nắm tay Tư Cầu dẫn vô "nhà" của nó:

- Tới rồi anh Tư! Anh chịu khó cúi đầu xuống đi vô cửa hông thôi vập trán đa anh!

Tư Cầu kè kè làm theo lời thằng Năm dặn, khẽ lách nhẹ mình vô cửa. Anh có cảm tưởng nếu mình đi đứng, xoay trở mạnh dạn trong cái nhà này thì tất cả sẽ đổ ập xuống hoặc xiêu vẹo đi!

Thằng Năm lại lên tiếng giới thiệu:

- Đây chị Ba tui đây anh Tư... Chỉ muốn gặp anh để cảm ơn anh về cái chuyện hôm qua đó mà!

Tư Cầu chớp mắt mấy cái liền để nhìn kỹ vì vừa ở ngoài sáng chói mắt nay chui đầu vô trong nhà tối om om... Anh ta thấy trước mặt một người con gái mặc áo xẫm, để tóc xõa lên hai bên vai và đang thản nhiên ngồi trên sạp ván cầm một khúc trái ô môi cạp ăn ngon lành.

Thằng Năm quay lại phía chị Ba nó:

- Anh Tư lợi đó chị Ba à!

Chị thằng Năm vẫn ngồi vừa cạp ô môi ăn như không, vừa đưa mắt ranh mãnh nhìn Tư Cầu như để... ước lượng con người đang đứng trước mặt mình.

Còn Tư Cầu, một khi quen với bóng tối trong nhà, cũng đứng yên nhìn người con gái mà trong một vài câu chuyện thằng Năm đã cho nó biết đó là tay... không vừa. Tư Cầu để ý ngay đến đôi mắt sắc như dao sáng ngời ngời đang nhìn mình, như cặp con mắt của một con thú dữ đang rình mồi, kể đến đôi hàm răng đang nhe ra cạp cạp lấy mấy mắt ô môi. Tư

Cầu tưởng tượng như là đôi hàm răng ấy nhọn lều, bén lẹm và trắng bóng một cách lạ thường...

Phải rồi, đứng trước chị thằng Năm, Tư Cầu có cái cảm giác như là đứng trước một con cộp cái tơ...

Thằng Năm thấy hai người, không ai mở miệng ra nói năng lời nào hết nên chạy lại gần Tư Cầu níu tay nó lôi đến gần sạp ván và nhắc lại:

- Chị Ba tui đó anh Tư!

Tư Cầu đâm ra luống cuống và như để làm tỉnh, anh ta nói nho nhỏ một câu bông lơn với thằng Năm:

- Cha, chị Ba mầy lớn xộn há!

Rồi anh ta tăng hăng lên tiếng chào chị thằng Năm:

- Cô Ba... mạnh giỏi...

Con Ba điềm nhiên cạp thêm một miếng ô môi nữa, dẫu môi mút mút ngon lành, rồi cầm liệng mạnh khúc ô môi còn lại vào góc nhà nghe cái "xạc" làm Tư Cầu dợm muốn né qua một bên.

Xong xuôi nó phúi tay đưa lên chùi miệng rồi ngoắc Tư Cầu lại:

- Lợi đây anh (nó day qua hỏi thằng Năm)... anh Tư phải không mầy? Thằng Năm gật đầu.

- Ngồi đây chơi anh Tư!

Tư Cầu rề lại đứng gần bên sạp ván rồi ập ứng đáp:

- Dạ... cô Ba để đó tui...

Con Ba cười ngất bỏ chân xuống đất đứng dậy:

- Mèn đét ời! Dạ với thưa gì hồng biết!... Mà anh kêu tui bằng cô nghe chỏi tai quá! Lần đầu tiên tui mới nghe có người kêu tui bằng "cô" nên... tức cười thấy bà!

Thằng Năm cũng chen vô:

- Phải đa anh Tư! Tụi này nghe chửi và nghe thiên hạ kêu bằng thằng kia con nọ quen rồi, bây giờ anh... sửa đổi cách kêu như vậy nghe sao nó... lạch cạch kỳ lắm!

Tư Cầu chưa gì bị hai chị em thằng Năm dồn cho một hồi như vậy, đứng xụi lơ rồi cất giọng thở than:

- Cha, ở trên này cái gì cũng... lộn đầu lộn đít ráo, thiệt tui hết biết đường đâu mà rờ!...

Chị thẳng Năm nghe Tư Cầu nói như vậy cười ngất, còn thẳng Năm thì chắc lưỡi:

- Anh phải tập cho nó... quen chó! Anh cứ kêu là con Ba hay Ba Xá-Lị cũng được.

(rồi nó day qua hỏi chị nó) Phải hông chị Ba?

Con Ba mỉm cười gật đầu. Còn Tư Cầu nghe nói đến mấy tiếng “Ba Xá-Lị” thì nghĩ thầm rằng... danh hiệu ấy cũng do một cái “tích” gì đây, nhưng thấy không tiện hỏi và chỉ tìm cách trả lời cho xuôi:

- Được rồi, để thùng thỉnh tao sẽ kêu như vậy... chó mới nóng hổi đây mầy bắt tao theo liền thì ngại miệng quá mà!

Con Ba bước lại đứng gần một bên Tư Cầu, vừa vói tay bới lại tóc vừa nheo mắt nhìn anh ta từ đầu đến chân rồi ngừ ngừ trong miệng và kêu thẳng Năm nói:

- Năm à! Mầy coi anh Tư ảnh liền lạc khỏe mạnh như vậy chó tui bây cứ lo ăn hút hoài nên đưa nào đưa nấy ốm tong ốm teo như cò ma, rồi đến khi lâm chuyện có môn đưa lưng cho chúng đập hay là chạy tét hết như mầy mới rồi đó!

Tư Cầu vội đỡ lời cho thẳng Năm:

- Dạ... tui là dân mần ruộng nên nó phải như vậy đó, cô Ba à! Tui mà ở đây thét rồi da thịt gì cũng bệu ra hết! Còn thẳng Năm nó phải chạy... là vì thẳng kia cao lớn dinh dàng sắp đôi nó. Đến như tui đây mà thiếu chút nữa cũng bị nó... nuốt trọng rồi chó phải chơi sao!

Thẳng Năm cũng hăng hái nói thêm:

- Phải chị có ở đó chị mới ngán! Nếu hông có anh Tư đây, tui chắc ba bốn đứa trong đám tui mình có hạ được thẳng Châu Tiếp thì cũng trầy vì tróc vảy chó hông phải chơi! Còn anh Tư đây, ảnh liều mạng xông vô như con trâu cui...

Con Ba cười chận lời thẳng Năm:

- Sao mầy nói anh Tư vậy mậy!

Tư Cầu cũng cười theo:

- Được mà cô Ba! Tui là dân mần ruộng, thẳng Năm ví như vậy cũng hợp ý tui lắm...

Còn thẳng Năm như nhớ trực ra điều gì, kêu rầm lên:

- Thôi, tui đói bụng thấy bà đây nè! Đi ăn cơm đi chó!

Tư Cầu ngó quanh quẩn rồi lên tiếng hỏi thẳng Năm:

- Ủa, bộ trong nhà chỉ có hai người thôi sao Năm?

- Ừ, có hai chị em tui thôi. Anh Hai tui thì nghe nói đi mần trên sở cao su của Tây, còn anh Tư tui thì ảnh đi... nghỉ mát rồi!

- Đi nghỉ... mát?

Con Ba cười nói vô:

- Đi... ăn cơm gạo lúc đó anh Tư! (rồi thấy Tư Cầu vẫn còn ngỡ ngác, nó nói thêm) Đi nằm khám đó mà.

- Vậy hả? Mà tại sao kỳ vậy?

Thằng Năm vội trả lời:

- Thì... cái nghề tui tui nó vậy đó, anh Tư à!

Tư Cầu nhăn mặt:

- Cha, như vậy... hông nên đa Năm!

Con Ba mỉm cười, lắc đầu nhìn Tư Cầu:

- Thì mình dư biết là hông nên, nhưng rồi cũng bắt buộc phải nên! Cái gì riết rồi thành quen hết anh Tư à!

- Cha, quen cái điệu đó... ớn quá!

Rồi Tư Cầu hỏi thêm:

- Còn hai bác ở đâu cô Ba?

Con Ba thản nhiên trả lời:

- Ồi, ông già tui ổng chết đâu hồi đời cố lũy nào rồi; còn má tui thì nghe nói đi lấy chồng khác... Tui cũng hông biết bây giờ bà xiêu lạc ở đâu nữa!

Tư Cầu ngạc nhiên:

- Ủa, sao lại “nghe nói”?

Con Ba nhún vai:

- Thì hông “nghe nói” sao được, hồi ông già tui chết tui này còn nhỏ xíu, rồi mạnh ai nấy bò... sống cù lẩn cù lốc cho tới bây giờ...

Tư Cầu chép miệng than:

- Cha, như vậy khổ quá há!

Con Ba nhìn nó cười:

- Coi, cái anh này mới thiệt kỳ! Tự này giờ, chuyện của tui tui mà nghe anh than luôn miệng... Có gì khổ đâu? Tui tui cũng sống sờ sờ vậy!

Tư Cầu ái ngại nhìn lại con Ba:

- Nói như vậy thì hết chuyện rồi! Bộ mấy người tính sống... bạt mạng cô hồn như vậy tới già sao?

Con Ba dơ tay đập nhẹ vào vai Tư Cầu, rồi vừa liếc xéo nó, vừa hỏi trêu:

- Mấy người nào hả? Anh cứ hỏi bá vợ hoài tui hông thèm nói nữa đâu!

Tư Cầu ấp úng:

- Tui... thiệt tình, tui nghĩ sao nói vậy...

Con Ba vôi nói:

- Tui nói cà rớn chơi, đừng có để bụng ghen anh Tư!

Rồi nó rầu rầu nói thêm:

- Thì anh nghĩ coi: tui tui hông thể chọn cách sống nào khác được nữa anh Tư à! Với lại thét rồi nó quen đi... Tui cũng chẳng biết sống như vậy là sướng hơn hay cực hơn, là phải hơn hay là quấy hơn nữa!

Tư Cầu và thằng Năm đứng lặng thinh nhìn nhau... Con Ba bỗng tươi nét mặt lại, nhanh nhẹn bước ra cửa và ngoắc Tư Cầu;

- Thôi đi kiếm cơm ăn chứ! (rồi nó làm bộ xụ mặt nói giọng như trách móc)... Cũng tại anh khơi ba cái chuyện mắc dịch đó ra... mất vui đi!... Còn thằng Năm, bộ mầy hông đói hả! Sao hồi nãy mầy hồi nong hồi nả lên vậy!

Thằng Năm ừ một tiếng bước theo ra cửa. Tư Cầu đứng xớ rớ rồi lên tiếng hỏi:

- Ủa, bộ ở nhà hông có nấu cơm hay sao?

Thằng Năm vọt miệng hỏi lại:

- Ai nấu bây giờ?

- Thì... chị Ba mầy chi?

Thằng Năm ngó chị nó rồi cười đáp:

- Ý trời, chỉ nhúm lửa cũng còn chưa cháy nữa, chứ nấu cơm khi gì được!

Con Ba chạy vụt lại cú trên đầu thằng Năm một cái nên thân:

- Cái thằng dịch bắt này, mầy đổ tẻ cho tao quá vậy mậy!

Rồi nó quay qua phía Tư Cầu cười xén lén:

- Thôi đi anh Tư! Hơi sức đâu mà ở đó nghe cái thằng mắc toi đó nói bá láp! Tui tui ở đây quen... ăn cơm quán, cơm tiệm cho nó tiện... Dân ăn quán ngוו... thốt thịt mà!

Tư Cầu cũng nói xuôi theo:

- Thì tui đây cũng vậy...

Rồi anh ta theo hai chị em thằng Năm bước ra khỏi cửa...

Thằng Năm còn dừng lại lấy chân khều tấm căng-tăng kẹp nép tre dùng làm cửa, rồi tổng mạnh cho nó đóng ập vào nghe một cái xình...

Thấy vậy, Tư Cầu thắc mắc hỏi:

- Bộ mấy hồng có khóa cửa lợi sao?

Thằng Năm dơ tay nín thở anh ta đi và đáp:

- Ôi, trong nhà có khỉ khô gì mà sợ bị ăn cắp! Mà tui tui là dân... tổ sư về cái vụ đó thì còn ai mà vô đó nữa!

Tư Cầu lắc đầu rồi rảo bước theo chị em thằng Năm...

... Đi qua đám đông ở chợ, con Ba lách người này, tránh người kia, lẩn người nọ... vóc mình bó sát trong bộ đồ xăm uốn éo dẻo dẻo và gọn bần làm Tư Cầu đi theo sau phải để ý trầm trồ thầm: “Con gái ở chợ dầu sao cũng không ô dề kịch cộm như con gái ở đồng”.

Nghĩ vậy, tự nhiên nó mỉm cười và nhìn kỹ từ mái tóc xức dầu mượt rượt bởi sợi trên lưng của con Ba, đến cánh tay trần, tuy không được mấy no tròn nhưng trắng hồng và loang loáng lông măng mịn nhuyển, đến cườm tay bên trái có đeo một chiếc vòng bạc to tướng làm bằng nhiều hình vũ nữ Aspara chạm dính liền lại...

Rồi bỗng nhiên, như nhớ trực lại điều gì, Tư Cầu lắc đầu mấy cái liền, thở dài, đoạn rảo bước vượt qua con Ba để tiến lên đi cặp kè với thằng Năm ở phía trước...

x

x x

Cả tháng nay, Tư Cầu thôi không đi bắt mỗi vác hàng cho mấy chiếc ghe buôn dưới bến sông nữa.

Cô Năm bán quán cơm ở ngoài chợ vì có người làm công xin thôi nên kêu Tư Cầu vô giúp việc. Làm chỗ đó, tuy tiền nong có khá hơn và có đều đều hơn, nhưng Tư Cầu vẫn thấy không thích, vì anh ta vẫn ngại sự ràng buộc. Đi vác hàng dưới bến sông, tuy bữa đói, bữa no, nhưng được cái muốn đi dọc đi ngang gì cũng được, vui thì làm, buồn thì thôi...

chẳng ai kèm cặp hay rầy la quở trách, tiếng nặng tiếng nhẹ gì đến mình hết.

Nhưng chỗ cô Năm là chỗ ơn nghĩa: hồi anh ta mới chân ướt chân ráo lên đây thì cũng nhờ nơi đó, và sau này anh ta vẫn ngủ đậu ở hàng ba nhà cô Năm. Hơn nữa, thiệt ra thì ý cô Năm cũng thương tình muốn giúp đỡ cho anh ta công ăn việc làm vững chắc một chút.

Tuy vậy, đối với Tư Cầu công việc làm mới này cũng chỉ có tính cách tạm bợ. Anh ta biết rằng từ đây mình có thể bươn chải được với cuộc sống ở thị thành, nhưng đồng thời cũng hiểu rõ rằng: mình chỉ có thể tìm được sự thanh thoi giữa chốn ruộng đồng quen thuộc mà thôi...

... Thường thường mỗi đêm, vào khoảng mười hai giờ rưỡi khuya, Tư Cầu và mấy người làm công trong của quán cô Năm mới bắt đầu dọn dẹp để về nghỉ. Một đêm nọ, trong lúc Tư Cầu đang lui cui lo xếp cất mấy chõng đĩa bàn thì nghe tiếng hút gió... “ám hiệu” quen thuộc của thằng Năm. Anh ta vội quay đầu ra nhìn thì thấy, ngoài thằng Năm ra còn có con Ba và một gã thanh niên nữa cũng trạc tuổi như nó.

Thằng Năm đã le te chạy lại:

- Rồi chưa anh Tư?

Tư Cầu chỉ mấy chõng đĩa chén:

- Còn có chút đỉnh này nữa là phần của tao kể như xong đêm nay.

- Nếu vậy thì anh làm xăng xăng lên đi. Có chị Ba tui và thằng Sáu Cầu chờ ngoài kia kìa!

Tư Cầu ngược mắt nhìn ra rồi hỏi lại:

- Thằng Sáu Cầu nào đó mầy?

- Ồi, cũng bồ nhà hết mà! Nó cũng ở trong bọn tui tui...

Tư Cầu mỉm cười:

- Hèn chi tao thấy cái bộ vó của nó tao nhận ra liền...

Thằng Năm làm bộ nói lầy:

- Thôi đi anh! Anh cứ nói cái điệu móc lò đó hoài... (rồi nó hỏi Tư Cầu) làm mau đi cha nội, chị Ba chỉ kéo tui tui vô đây để rủ anh đi chơi đó!

Tư Cầu đang bưng chõng đĩa vội đặt xuống:

- Rủ đi chơi? Mầy biết bây giờ mấy giờ hông mà còn kéo nhau thả rề ngoài đường nữa! Thôi mầy ơi, mầy làm ơn ra nói với chị Ba mầy để khi

khác... Mình mệt thấy bà trông mau mau đi nghỉ cho khỏe cái xương sống mà nó còn rủ đi chơi chớ!.

Thằng Năm đứng chống nạnh và làm mặt nghiêm:

- Ê, chị Ba tui chỉ... mời anh chớ hồng phải tui đa nghen! Mà tui nói cho anh biết: nội cái chợ cũ này, hể chị Ba tui chỉ ra lệnh thì từ già đến trẻ cũng phải nghe răng rắc hết nghen! Đến lính mã-tà, phú-lích còn chạy tét chỉ nữa chớ đừng nói ai...

Tư Cầu cười rộ lên:

- Mày khỏi quảng cáo tao cũng nghe đồn rồi! Cái điệu này thì chị Ba của mày còn bảnh hơn... Bà Chúa Xứ ở dưới tao nữa.

Thằng Năm nguýt nó:

- Thôi đi anh! Đừng có nói tầm xàm hồng nên đa!

Rồi nó xuống giọng năn nỉ:

- Nói chơi vậy chứ anh ráng làm mau mau đi chớ chị Ba tui chỉ đợi ngoài kia kìa. Với lại còn có thằng Sáu Cầu nữa.

- Hứ, mày nói chị mày nghe tao còn lọt tai... Mười Cầu tao còn hồng ngán chớ đừng kể là thứ Năm, Sáu Cầu gì đó!

Thằng Năm chắc lưỡi:

- Cha nội này sao bữa nay sanh chứng qua cỡ vậy cà!... Mà thôi, anh muốn nó gì cho sướng miệng thì nói, chớ cũng phải đi với tui tui mới được!

- Mà đi đâu? Gần một giờ khuya mà còn đi chơi nổi gì?

- Chị Ba tui tính lợi rủ anh đi kiếm chè cháo gì ăn chơi đó mà! Tui tui mới đi coi hát bóng ra rồi đi thẳng lại đây.

- Vậy hả! ... Thôi tao cũng ráng đi, chớ hồng lẽ chị Ba mày và mày mất công lại đây mà tao để... xách xe đi không thì coi cũng kỳ.

Thằng Năm thở hắt ra:

- Dữ hông!

Tư Cầu vội dọn dẹp rút, rửa tay lau mặt qua loa rồi lên tìm cô Năm cho hay để theo ra đi với thằng Năm.

... Vừa thấy Tư Cầu ló ra tới, con Ba đã lên tiếng trước:

- Cha làm gì lâu dữ vậy anh Tư!

Rồi nó nhỏng nhảnh nói tiếp:

- Anh bắt người ta đợi mỗi chân thấy mồ!

Tư Cầu ập ứng đáp:

- Dạ...

- Dạ, dạ... hoài! Thiệt thấy ghét anh quá!

- Bị mắc lo dọn dẹp nhiều qua cô Ba à...

Con Ba lắc đầu tỏ vẻ thương hại:

- Tội nghiệp dữ hông!

Rồi nhận thấy Tư Cầu đưa mắt nhìn về phía Sáu Cầu, con Ba vội giới thiệu:

- Ý quên chớ! Đây là thằng Sáu anh em trong bọn tụi tui... (rồi day qua Sáu Cầu) Anh Tư đó Sáu, anh Tư đã hạ thằng Châu Tiếp mà tao nói với mày bữa hôm đó!

Để trả lời cho sự giới thiệu đó, Sáu Cầu thọc hai bàn tay vô túi áo bi-ra-ma sọc, lườm lườm nhìn Tư Cầu và ngừ ngừ trong miệng; còn Tư Cầu cũng đứng xồng lừng “nghinh” lại nó một hồi rồi khẽ gục gặc đầu, nửa như để chào, nửa để đánh giá... thăm người đối diện. Đoạn, anh ta mỉm cười nói:

- À ra đây là... anh Sáu... Mạnh giỏi anh!

- Ờ... cũng như thường...

Con Ba thấy cái không khí... kém thân mật giữa hai người nên vói tay kéo Tư Cầu đi:

- Thôi mình đi kiếm cái gì ăn chớ!

Thằng Năm vọt miệng nói:

- Đi kiếm cháo ăn đi chị Ba.

Tư Cầu thiết tha bàn vô:

- Thôi đi mày, tao mần ở quán cơm, nên nghe nói tới cơm cháo là tao đủ ngán rồi. Theo tao thì mình nên đi kiếm ba cái chè hay đồ ngọt gì đó ăn cho nó nhẹ dễ ngủ...

Con Ba vội nói xen vào:

_ Ừ phải, mình đi ăn cho nó... khỏe nghen mày Năm?

Nhưng Sáu Cầu lại xía vô:

- Tui ăn cháo hê! (rồi nó lên giọng căn nhắc) Đói bụng thấy mồ mà đi ăn chè thì ăn thua gì!

Con Ba vừa đi vừa nhìn lại nó và nói sảng:

- Thì mầy muốn ăn cháo thì ăn chớ ai cản. Tao nói với... thằng Năm chớ bộ nói với mầy hả?

Sáu Cầu ấp úng đáp:

- Thì mình đi chung nên tui cũng bàn vô như vậy...

- Bàn đánh gì vậy mà bàn! (nói đến đây con Ba đứng lại nhìn thẳng vào mặt Sáu Cầu rồi chậm rãi nói tiếp)... Anh em với nhau, tao nói với mầy hoài: với tao thì cái gì cũng phân minh đâu đó hết. Tao cho mầy cái gì thì mầy biết hưởng cái đó đi, chớ đừng lằng nhằng đòi hỏi lôi thôi rắc rối gì khác nữa. Tụi mình đâu phải là thứ hạng đàn bà con gái, đàn ông con trai bắt buộc phải sống cho có đầu có đuôi, có luật có lệ như thiên hạ vậy được... Tao nói sơ sơ vậy chắc mầy dư hiểu rồi. Tụi mình ở chung với nhau lâu quá mà!

Sáu Cầu xụ mặt:

- Nhưng cái chuyện này đâu phải chuyện... làm ăn đó Ba? (nó định nói thêm nữa nhưng lại thấy có Tư Cầu nên lại thôi)

Con Ba cười vang lên:

- Thiệt tao không dè mầy già đời rồi mà còn nói cái giọng... công tử bột đó. Với tao cái gì cũng là chuyện... mần ăn hết ráo!

Rồi nó nghiêm mặt nói tiếp:

- Đây, tao nói cái này mầy thử nghĩ coi: khi mầy lắc hầu bao của một anh lái buôn, hay khi mầy xí gạt một người con gái lỡ bước bơ vơ ở miệt tỉnh mới lên để đoạt tiền bạc, nữ trang của người ta... như vậy có phải là chuyện mần ăn hay không?

Sáu Cầu gật đầu.

Con Ba lại tiếp:

- Đó, mầy coi là chuyện mần ăn! Nhưng nếu mầy nghĩ rằng: mầy đoạt tiền của người ta như vậy, ông lái buôn có thể đâm đầu xuống sông tự vận rồi để khổ cho cả gia đình vợ con ở nhà, cô gái vườn mới lên có thể sa churen vô xóm điểm rồi ở riết trong đó cho tới chui vô nhà thương thí năm... Nếu mầy nghĩ như vậy thì có phải là chuyện mần ăn không mậy?

Sáu Cầu nhăn nhó đáp:

- Ồi ai hơi sức đâu mà nghĩ... bậy bạ như vậy để rồi chết đói hết cả đám hả?

- Đó cái chuyện của tao với mầy thì cũng tương tự như vậy!

- Chuyện của tui với Ba... khác.

Con Ba cười thương hại:

- Đó, cái gì mà cũng “ cái nọ xọ vô cái kia” hết nên mới sanh ra rắc rối!

Thằng Năm với Tư Cầu đã đi vượt lên trước vài bước cũng đứng lại chờ.

Thằng Năm bèn nói:

- Thôi để tui với anh Sáu đi ăn cháo, còn chị với anh Tư đi ăn chè là êm hết.

Tư Cầu cũng chen vô nói:

- Thôi, tui ăn cháo luôn cũng được, như vậy cho chắc bụng...

Nghe Tư Cầu muốn “hòa” theo cho êm chuyện như vậy, con Ba càng thêm bực mình với Sáu Cầu.

Nó vùng vằng bước đi và kêu Tư Cầu:

- Thôi mình đi anh Tư! (rồi nó hướng về phía Sáu Cầu để nói lấy thêm)... Tự nãy giờ tui nói là nói vậy, chớ chè với cháo gì cũng ở gần một bên đó, ai muốn ăn thứ gì thì cứ việc xề qua ăn thứ nấy khỏi phải lòi thoi gì hết!... Thiệt mấy cha nội nầy rắc rối quá!

Sáu Cầu lủi thủi bước theo sau...

*

* *

Sau khi ăn uống xong xuôi, cả bọn bốn đứa: con Ba, Tư Cầu, thằng Năm và Sáu Cầu thả về trên đường Boon để đi xuống phía bờ sông.

Tư Cầu thấy mọi mệt và buồn ngủ nên lên tiếng nói với con Ba:

- Thôi khuya rồi, cô Ba và... anh em để tui đi dìa nghỉ vì sáng mới tui còn đi mần công chuyện...

- Mới có gần hai giờ mà khuya khỉ gì anh Tư!

- Ý trời, gần hai giờ sáng mà cô Ba còn cho là sớm nữa sao?

Con Ba cười đáp:

- Ở phải... bị tui tui quen sống như vạc ăn đêm nên hết biết giờ giấc gì ráo! Mà thôi, mai anh Tư còn mắc đi làm, vậy để tui với anh Tư cùng đi lợi đặng đặng rồi tui dìa sau cũng được.

Tư Cầu lắc đầu lia lịa:

- Thôi cô Ba... Như vậy mắc công lắm! Đây với đó có mấy bước, cô Ba để tui đi dìa một mình cũng được mà!

Con Ba không trả lời Tư Cầu mà quay sang phía thằng Năm và Sáu Cầu nói:

- Sáu à, mày với thằng Năm cùng đi đìa trước đi để tao đi với anh Tư... có chuyện một chút.

Sáu Cầu năn nỉ:

- Thì Ba để tui với thằng Năm đi theo để một lát đìa chung một lượt hong được sao?

Con Ba sẵn giọng:

- Coi, sao tao nói cái gì mày cũng “cài” hết vậy Sáu? Tao đi với anh Tư có... công chuyện chớ bộ chơi sao hả?

Sáu Cầu nhăn nhó và ráng nói thêm:

- Thì sẵn dịp tui với thằng Năm đi theo luôn cho nó... vui chừn vậy mà.

Con Ba chặn ngang:

- Tao đã nói tao đi để bàn tính công chuyện mần ăn với anh Tư, tui bây theo rần rần như vậy lính tráng thấy nó để ý rình mò thì có phải “hôi ồ” hết hông?... Sáu à, mày lớn rồi chớ phải còn con nít đâu mà đòi theo tao nhèo nhèo hoài vậy hả?

Sáu Cầu xuống nước ấp úng nói:

- Bề gì tui với Ba cũng đã...

Con Ba cướp lời nó và gằn gằn từng tiếng một:

- Thôi tộp tộp lợi ghen Sáu! Hong phải có lúc tao... rộng rãi với mày rồi mày được mọi đòi hỏi nhiều quá ghen mậy!

Thằng Năm thấy vậy vội lôi Sáu Cầu đi:

- Thôi mình đi đìa trước ngủ sớm cho khỏe anh Sáu à! Mà anh còn đìa nhà ở xóm dưới nữa mà!

Sáu Cầu biết không thể làm gì khác hơn được nên đành đi theo thằng Năm và nói xui lơ:

- Đi thì đi...

Nãy giờ thấy con Ba và Sáu Cầu lời qua tiếng lại, Tư Cầu bèn rút ra đứng xớ rớ cách đó vài bước và giả bộ như ngừng đầu đếm sao trên trời...

Thằng Năm và Sáu Cầu đi rồi, con Ba hớn hờ chạy lại nắm cánh tay Tư Cầu kéo đi:

- Thôi mình đi anh Tư!

Tư Cầu rì nhẹ lại và nói:

- Cô Ba làm như vậy... mịch lòng anh Sáu... coi kỳ quá!

Con Ba háy nó:

- Hứ, kỳ khi gì hông biết! Lâu lâu tui mới gặp anh một lần mà!

Tư Cầu vừa đi vừa căn nhắc:

- Thì đã đành như vậy rồi... Nhưng thế nào rồi anh Sáu ảnh cũng sanh thù sanh oán với tui cho mà coi! Tui thiệt ngán cái chuyện đó thấy trời...

Con Ba cự lại nó:

- Cái gì mà anh nói là sanh thù sanh oán hả?

Tư Cầu ngập ngừng đáp:

- Thì tôi với cô Ba... đi như vậy...

Con Ba vánh mặt lên:

- Ố lằng nhách! Đi như vậy rồi có làm sao hông? Có gì hông?

Tư Cầu lúng túng đáp:

- Thì tui nói... giả tỷ, nói... phòng xa vậy mà!

Con Ba bỗng luồn tay cặp ghệt lấy cánh tay của Tư Cầu, rồi đồng đa đồng đánh nói:

- Nói chơi vậy chớ, dầu cho... có gì đi nữa thì cũng kệ mờ nó!

Tư Cầu vội rút tay lại:

- Đâu có được cô Ba!... Bề gì cũng chỗ anh em với nhau.

Con Ba làm bộ giận lẫy xô nó dang ra:

- Mại hơi hoài! Hổng phải ai cũng được tui cặp kè đi như vậy nghen!

Tư Cầu nhăn nhó đáp:

- Thì tui biết rồi! Và cũng vì chỗ đó mà tui rầu thúi ruột đây nè!

Con Ba lại níu lấy tay nó:

- Xời ơi, anh sao dở khệt! Bộ anh ngán thẳng Sáu Cầu hả?

Tư Cầu cười mũi:

- Cô Ba đừng nói giỡn chứ! Đến thẳng Châu Tiếp kia tui còn hông đếm xĩa tới nữa là thẳng Sáu Cầu! Nhưng thiệt tình thì tui hông muốn đụng chạm tới nó. Cô Ba nghĩ coi: trong đời này, bộ hông còn chuyện nào cho xứng đáng hơn một chút để... đập lộn với nhau sao chớ !

Con Ba lớn tiếng cự nự:

- Cha, anh nói cái điệu đó, bộ anh chê tui đây là đồ bỏ chắc?

Tư Cầu vội nói chữa:

- Hồng phải vậy đâu! (rồi nó cười mím chi ngó con Ba từ đầu đến chân)
Cô Ba cao ráo... ngon lành như thế này, còn đòi tiên sa phụng lộn gì nữa, nhưng tui... ngán lắm cô Ba à!

- Coi, anh ngán cái gì hả?

Tư Cầu thở dài làm thinh.

Con Ba lại hỏi thêm:

- Thì có cái gì anh nói đại đi! Bề gì tui với anh cũng là chỗ quen biết nơi xứ lạ...

- Hồng nói giấu gì cô Ba, tui mà trôi giạt lên đây cũng tại một con đàn bà. Tui bị một lần đó cũng đủ tổn tới già rồi!

Con Ba nghe nói cười rộ lên.

Tư Cầu ngơ ngác nhìn nó hỏi:

- Coi, sao cô Ba cười dữ vậy?

Con Ba cố nín cười lại:

- Thấy cái điệu bộ anh như vậy, rồi nghe anh nói bị... thất tình, ai mà hồng tức cười ! (rồi nó tò mò hỏi thêm) Sao anh, chắc chỉ ngộ lắm phải hông anh?

Tư Cầu gượng cười đáp:

- Ủ... kể ra thì cũng coi được được.

- Chắc hơn tui phải không anh, nên mới dễ câu anh như vậy?

Tư Cầu cười xòa:

- Hơn gì nổi! Nhưng thiệt ra thì khó... so sánh quá! Nó mặn mòi, còn cô Ba thì sắc sảo.

- Hứ, anh nói dóc tố! Mà đầu đuôi câu chuyện ra sao anh kể lại cho tui nghe coi.

Tư Cầu lắc đầu:

- Ôi, cái chuyện nó cũng rắc rối lắm cô Ba ời ! Mà nó qua rồi kể lại làm gì cho thêm phiền.

Nhưng con Ba nằng nặc đòi nó thuật lại, nên cuối cùng Tư Cầu cũng phải chịu theo.

Anh ta nhìn ra khoảng tối mịt mù ngoài sông như để hồi tưởng lại cuộc tình duyên cũ, rồi chậm rãi kể sơ lại từ khi nó với Phấn mới thương nhau cho đến lúc bị bỏ rơi và đi luôn lên Nam Vang...

- ... Đó cô Ba, cô Ba tính coi như vậy mà biểu tui hồng cạch tới già sao được!

Con Ba gật gù rồi chắc lưỡi nói :

- Phải mà, tại anh gặp con ngựa sút chuồng đó...

- Ý, đừng nói bậy nà!

- Cha, bây giờ còn bình nó nữa hả?

- Bình khi gì hồng biết! Nhưng cô Ba nói như vậy làm chi!

Con Ba gân cổ nói:

- Thì tui tức cho anh nên tôi mới nói ! (rồi nó nắm lấy tay Tư Cầu và dịu giọng xuống) Nhưng anh đừng tưởng con đàn bà nào cũng vậy nghen! Tui khác đa!

Tư Cầu mỉm cười đáp:

- Cái đó còn để... hỏi lợi coi!

Con Ba lắc tay nó hai ba cái:

- Tui nói khác thiệt chứ không phải tính chuyện mà con mắt anh đâu!

Đời tui như vậy, tui hồng cần rù quên ai hết, tui vừa ý ai và ai khoái tui thì... ráp nhau lại chứ hồng nói on đờ gì hết, rồi khi nào muốn dang ra thì... mạnh ai nấy đi chứ hồng ai cột buộc với ai gì ráo!

Tư Cầu lắc đầu:

- Nói như cô Ba vậy nghe coi dễ quá! Bộ cô hồng tính tới chuyện chồng con ăn đời ở kiếp với nhau sao?

Con Ba xì một tiếng:

- Cảnh sống như tui mà chồng con lùm đùm lề đề... coi sao được!

- Thiệt tui cũng... chạy tét cô Ba!

- Coi, vậy mới hồng có chuyện rắc rối, mới hồng khóc lên khóc xuống... như anh vậy!

- Cô Ba cứ kêu ngạo tui hoài... Chuyện của tui cô làm sao hiểu được!

Con Ba cười đáp:

- Hiểu làm đánh gì cho mệt! (rồi nó đưa tay ôm lấy ngang hông của Tư Cầu) Mà thôi, bây giờ có tui đây để tui mắc đèn đờ cho anh một thời gian có được hông hả?

Tư Cầu sẽ gỡ tay con Ba ra:

- Ý cha, tui bị một lần cũng xất bất xang bang rồi, bây giờ cô “mắc đèn” nữa thì chắc sụm luôn quá!

Con Ba cứ ôm ghìt lấy nó và vừa kè nó đi vừa thì thầm bên tai:

- Anh sao thấy ghét quá! Người ta mắc đền cho, chứ bộ ai đòi hỏi cái gì hay... rủ rê anh trốn đi đâu nữa mà anh sợ!

Nghe nói vậy, Tư Cầu vừa mắc cở, vừa thăm ý giờ tay chọc lét con Ba, làm nó vừa kêu ái ái, vừa cười sặc sặc, rồi vùng ra chạy lên trước. Nó đứng bối lại đầu tóc và nói với Tư Cầu:

- Thôi, tui hông giỡn nữa nghen!

Tư Cầu rảo bước đến gần:

- Ai biểu cô Ba nói tầm bậy chi?

Con Ba vánh mặt lên:

- Cha, nói tầm bậy mà trong bụng khoái chí tử!

Tư Cầu nắm lấy tay nó lôi đi:

- Thôi hông nói đến chuyện đó nữa!

- À, anh hông nói thì thầy kệ anh chứ tui nói hoài hoài...

- Tính làm trận làm thượng chắc?

- Thì cũng đâu đó!

Tư Cầu chắc lưỡi thở hắt ra.

Nghe vậy, con Ba quay đầu lại hỏi:

- Bộ tui quấy rầy anh hả?... Hay là tui hông được vừa mắt anh hả anh Tư?

Tư Cầu vội đáp:

- Hổng phải vậy đâu!

- Chớ anh làm gì mà coi bộ bệu rệu quá vậy?

Tư Cầu mỉm cười nhìn con Ba:

- Thiệt tui cũng chạy cô! Cái gì cô cũng hay hỏi tới quá!...

- Thì tui có thương, có quý anh tui mới hỏi, chớ phải thằng nào khác, tui hỏi làm đánh gì cho mệt!

Tư Cầu cảm động ngập ngừng nói:

- Tui biết như vậy rồi... và cũng tại chỗ đó mà tui hông... yên trong bụng.

Con Ba trố mắt hỏi lại:

- Coi, tại chỗ đó... làm sao? Anh nói rõ cho tui nghe đi!

- Thì... cô Ba quen biết thiếu gì người khác bảnh tởn gấp bội tui, sao cô Ba lại...

- Lại chấm anh, phải hông?

... Rồi nó cười rộ lên và đưa tay véo má Tư Cầu:

- Hứ, có vậy mà cũng hỏi tới hỏi lui! Thì tại anh có chỗ... khác người ta nên tui mới thương anh đó! Chớ nếu anh cũng... xen kẹt như tui nó, thì thử thời anh rờ tới cái móng chun tui cũng hồng cho!

- Cha, sao kỳ quá há!

- Con này vậy đó!

Nhưng Tư Cầu còn thắc mắc hỏi lại:

- Cô Ba nói tui “khác” là “khác” ở chỗ nào?

Con Ba đâm ra lúng túng:

- Thì anh khác là ở chỗ anh hồng giống tui nó. Anh thiệt bánh, mà bề ngoài anh... như thường. Anh hồng có lác cắc nè, anh hồng làm tàng nè, anh thiệt thà nè, anh tốt bụng nè, anh... nghĩa là anh... ngon lành mà hồng giống chút xíu nào cái tui... đá cá lăn dưa của tui. Tui khoái anh là ở chỗ đó!

Tư Cầu cũng bắt tức cười và nói chọc con Ba:

- Chắc cô Ba muốn... đổi món ăn để trở bữa chớ gì!

Con Ba véo anh ta một cái đau điếng:

- Bà vật anh. Anh dám nói vậy hả?

Rồi nó phụng phịu làm bộ bỏ đi. Tư Cầu vội te te chạy theo níu lại:

- Người ta nói có... chút xíu đó mà giận hả?

Con Ba lên giọng hăm he:

- Được rồi, để tui cho anh... biết tay tui!

Tư Cầu vuốt vuốt lấy cánh tay trần mát lạnh của nó:

- Thôi mà, vuốt giận đi... em cưng...

Con Ba bỗng nhảy xổ lại ôm chầm lấy anh ta và thủ thỉ bên tai:

- Tui mình dìu thẳng nhà... em đi anh Tư!

Tư Cầu sẽ gỡ tay con Ba ra:

- Thôi khuya trễ quá rồi... Mơi tui còn đi mần công chuyện nữa.

Giọng nói âm ấm của con Ba vẫn phều phào bên tai Tư Cầu:

- Thân kệ nó anh! Em hồng biết đâu... Đi anh...

Tiếng “em” ngọt xớt của con Ba làm Tư Cầu thấy mát ruột. Anh ta như ngây ngất vì bóng đêm, vì mùi dầu bông lài từ mái tóc của con Ba xông lên, và vì cái thân mình gọn nhỏ nóng hôi hổi kia...

Bỗng một hồi còi tàu vọng lại từ nơi xa xa... Tiếng xúp-lê tàu rền rĩ, u hoài và dư âm của nó như mắc dính vào màn sương khuya mỗi lúc mỗi thêm dày đặc...

Tư Cầu ngần ngợ nhìn về phía khoảng tối mịt mù ngoài sông.

Con Ba thấy lạ khẽ đưa tay đập nhẹ nhẹ vào vai anh ta:

- Gì vậy anh Tư?

Tư Cầu giật mình luống cuống đáp:

- Ờ... có cái gì đâu...

- Anh làm cái gì mà giống như ai hốt hồn anh vậy hả?

Tư Cầu thở dài rồi gượng cười nói:

- Hồng biết tại sao, mỗi khi nghe tiếng tàu xúp-lê... anh bắt nhớ ông bà ông vải gì đâu á!

Con Ba ôm ngang lưng anh ta lôi đi:

- Chắc anh nhớ nhà chứ gì! Thôi lợi đặng em nói chuyện chơi cho đỡ buồn đi anh!

Tư Cầu quay trở người lại, xuống giọng năn nỉ:

- Để anh dìu em à!

Mãi đến bây giờ con Ba mới để ý đến hai tiếng xưng hô “anh, em” của Tư Cầu, và cảm thấy hơi dạ được một phần nào.

Nhưng nó cũng phụng phịu nói thêm:

- Thì anh lợi đặng em ngủ cũng vậy... cũng nhà cửa, cũng giường chõng chứ bộ khác gì sao!

Tư Cầu mỉm cười lắc đầu:

- Khác chứ sao hồng khác! Nhưng bị bữa nay anh... nhức đầu và sao thấy đau bụng lắm nhảm nữa... Như vậy có lợi đặng em ngủ cũng hồng... sướng ích gì!

Con Ba tát một cái vào miệng anh ta:

- Dịch bắt anh! Người ta rủ anh dìu nhà cho có bạn chứ bộ... (rồi nó lo lắng hỏi thêm) Mà anh đau thiệt phải hông?

Tư Cầu tay bóp trán, tay xoa bụng:

- Đau thấy bà đây nè!

Con Ba vội móc túi lấy ra một hộp cù là nhỏ trao cho anh ta:

– Anh chịu khó lấy dầu sức đỡ đi. Coi chừng trúng gió đó ghen!

Anh đừng quá ỷ y không nên đa ! Thôi để em đưa anh dìu để anh nằm

nghi cho khỏe.

Tư Cầu xúc qua loa vài quệt dầu rồi cùng con Ba rảo bước về phía nhà cô Năm...

Tới nơi, Tư Cầu trao trả hộp dầu lại cho con Ba:

- Thôi em Ba dì đi kéo trẻ lắm rồi!
- Sao, anh thấy có dễ chịu hơn chút nào hông?
- Ờ... coi bộ cũng bớt bộn.
- Anh cất hộp dầu để phòng hờ, ở nhà tui có hộp khác thiếu gì...
- Cám ơn em Ba, em dì đi!

Con Ba còn đứng lững khựng ở đó chớ chưa chịu cất bước. Thấy vậy, Tư Cầu làm mặt nghiêm hỏi nó:

- Ủa, cái gì nữa đó?

Con Ba ngược mắt ngó anh ta, rồi ngập ngừng đáp:

- Có gì đâu... Hay là anh cho em... ngủ đỡ lại đây với anh nghen.

Nghe Tư Cầu chặc lưỡi liên hồi, con Ba đâm ra bực mình ngang và cự lại anh ta:

- Hứ, cho người ta ngủ đỡ một chút mà cũng làm bộ!

Tư Cầu vội nắm lấy tay nó năn nỉ:

- Ý trời, em nói nhỏ nhỏ nó chớ!Đâu phải anh cản đảng gì em, nhưng nhà cô Năm là chỗ người ta mần ăn... hai đứa mình... ngủ trong nhà trong cửa người ta như vậy hổng nên em à!

- Gì mà hổng nên?

- Em hổng biết, chớ ông già bà cả cho rằng: trai gái bậy bạ như vậy... xui xẻo lắm! Mần ăn lụn bại, cất đầu hết nổi đa em!

- Mốc xì họ!

Nói xong, con Ba thở dài sườn sượt. Tư Cầu cũng thở ra rồi nắm chặt lấy hai bàn tay của nó, lắc đầu nói:

- Thiệt tình thì đàn bà con gái, dầu cho chín xe mười vàng, bà hoàng, bà chúa, hay là... xếp bót như em Ba đây nữa, thì cũng giống nhau một thứ hết ! Thôi em Ba dì đi, hai đứa mình còn gặp gỡ nhau nhiều mà...

- Anh nói thì phải nhớ nghen! Anh kiếm chuyện xí gạt con này hổng được đa!

- Biết rồi mà!

Con Ba rút tay ra rồi đưa vôi lên ôm chặt lấy đôi vai hơi hờ ra ngoài vì chiếc áo xẩm cụt ngắn. Nó vừa co ro người lại, vừa xuýt xoa nói:

- Lạnh thấy mồ mà bắt người ta đi dìa một mình!

- Thì để anh đưa em đi cho.

Con Ba vôi đáp:

- Nói chơi vậy chứ anh vô năm nghỉ đi! Coi chừng đau đó nghen!... Thôi em dìa nghen anh Tư!

Đoạn nó quay mình, vừa ôm chặt lấy đôi vai vừa chạy lúp xúp về nhà.

Tư Cầu vôi nói với theo:

- Hồng thẳng đi chứ làm gì chạy vậy? Coi chừng ma chặn đường đó nghen!

Con Ba quay đầu lại cười phá lên:

- Mã-tà, phú-lích cũng biết có sợ nữa là thứ ma cỏ! (rồi nó lớn tiếng dặn lại Tư Cầu) Nhớ qua thăm em gấp gấp đó nghen!

Tư Cầu vừa nhón chân nhìn theo vừa gật đầu:

- Ủa mà!

Chờ cho con Ba đi khuất dạng ở góc đường, Tư Cầu mới lững thững đi vô phía hàng ba nhà cô Năm.

Tự nhiên nó mỉm cười một mình, rồi thuận chân đá mạnh vào một nhánh cây bông búp de ra ngoài lối đi.

x

x x

Tư Cầu xô nhẹ tấm căng-tăng chắn trước cửa “nhà” của con Ba. Tiếng kêu kệt kệt làm con Ba vôi quay đầu ra hỏi lớn :

- Ai đó hả?

- Anh đây... Tư Cầu đây mà!

Con Ba la rộ lên:

- Dữ hông! Tự hổng nay đâu mất biệt, bây giờ mới vác cái mặt lại vậy!

Tư Cầu tươi cười bước vô:

- Ở... mắc công chuyện nhiều quá, hổng có ở không em Ba à!

Con Ba cũng hớn hờ chạy ra, vồn vập hỏi thêm:

- Ủa, sao hôm nay anh nghỉ sớm vậy?... Bây giờ chừng gần chín giờ tối chứ gì !

- Ủ bữa nay rằm nên khách tới ăn uống trong quán cũng không có là bao, nên anh xin phép cô Năm nghỉ sớm để lợi thăm em một chút.

Con Ba nắm tay nó lôi lại bộ ván:

- Ý, đêm nay bắt cóc anh ở lợi đây chứ “một chút” khi khô gì ! Anh nói sao dễ nghe quá!

Rồi không đợi Tư Cầu kịp trả lời, nó nói dồn thêm:

- Bây giờ còn sớm... trước hết hai đứa mình đi coi hát bóng nè, rồi đi ra kiếm chè cháo gì ăn nè, rồi dìu thẳng đây ngủ nè!

Và nó nhảy xổ lại một tay câu quặp lấy cổ Tư Cầu, một tay bịt miệng không cho Tư Cầu nói năng gì hết:

- Mà tui cấm hổng cho anh cãi! Anh có chịu hông thì nói tiếng một? Tư Cầu vừa ú ớ trong miệng vừa gật gật đầu và vùng vẫy... chiêu lệ trong hai cánh tay của con Ba.

Con Ba buông anh ta ra. Tư Cầu vội chạy sục lùi và nói lớn:

- Mà bây giờ tui hổng chịu đó có sao hông?

Con Ba đứng chống nạnh nhìn nó rồi bĩu môi:

- Hổng chịu cái mớ xì họ! Nội cái việc anh đến đây sớm bưng, tóc tai lảng cọt, quần áo mướt rượt như thế kia... cũng đủ biết anh ở hay hổng ở rồi !... Nói như vậy có trúng tim đen anh hông hả anh Tư? Tư Cầu cười xén lén:

- Giỏi đa!

- Giỏi thì lợi đây cưng!

Tư Cầu tìm cách nói lảng:

- Mà anh hổng đi coi hát bóng đâu! Chóng mặt thấy mờ, rồi nghe tây đầm nó nói xí xô xí xạo đã, rồi ôm hun chụt chụt dị... hợm quá!

- Xời ơi, nói như anh vậy thì chết một cửa tứ! Tại anh ngồi hạng cá kèo nên mới chóng mặt chứ ngồi mấy hạng trên đâu có sao! Anh phải tập xem riết cho nó quen đi chứ ! Để em dắt anh đi coi tuồng này: tuồng “lính kín, ăn cướp” hay gặt củ kiệu à anh!

Tư Cầu nói xui lơ:

- Thì ráng coi thử một chuyến vậy! Cha, phải chi có hát cải lương thì đỡ khổ biết mấy!

- Ủ... nhưng ở trên này có hát quảng, hát dù kê, chứ cải lương thì năm thuở mười thì mới có gánh ở Sài Gòn lên một chuyến anh à!

Nói xong nó ôm chầm lấy Tư Cầu và ngược mặt lên nhõng nhẽo nói:

- Hun em một cái rồi đi anh Tư!

Tư Cầu nhăn mặt hôn phớt lên má nó.

Con Ba cự nự:

- Hun gì như... phỉu bụi, hồng ăn nhằm gì hết! Có hun lợi hông thôi chết với tui bây giờ!

Tư Cầu kề mũi đặt lại lên má con Ba, rồi... thận trọng hít một hơi nhẹ.

Con Ba cười rộ lên, xô nó ra:

- Thiệt anh hồng biết khi gì ráo! Vậy mà hồng chịu đi coi hát bóng cho thường! Thôi, để em sửa soạn mặt mũi, tóc tai qua loa một chút rồi đi coi cho kịp suất chín giờ ghen anh.

Nói xong, con Ba vội bưng đèn lại đặt trên một cái thùng cây kê gần sập ván, rồi lấy kiếng, lược ra chải đầu.

Không biết làm gì, Tư Cầu rề lại đứng gần một bên ngắm nhìn...

... Con Ba vuốt vuốt cặp lông mày nhỏ tủa nhỏ rút, lấy cây son thoa nhẹ một lớp lên môi, rồi mím mím để cho đều màu. Thấy vậy, Tư Cầu nhớ lại hồi còn ở dưới vườn, anh ta từng đứng rình xem mấy đứa con gái lấy áo nhang thoa môi son, đánh má hồng đỏ chót.

Con Ba chợt bắt gặp cặp mắt của Tư Cầu phản ánh trong mặt kiếng và tự nhiên nó đâm ra mắc cỡ, quay phắt đầu lại hỏi :

– Anh nhìn gì dữ vậy?

Tư Cầu cười chúm chím:

- Thì coi em sửa soạn vậy mà!... Lịch sự lắm đa!

Vậy mà lời khen ngô nghê của Tư Cầu cũng làm cho con Ba thấy thích. Nó nguẩy đầu đi, “hứ” một cái rồi trở lại xăm xoi trước mặt kiếng một hồi nữa. Xong nó đứng dậy kéo vạt áo cho ngay phẳng.

Lần đầu tiên, Tư Cầu tự nhiên để ý nhìn đến khuôn ngực nhỏ gọn nhưng tròn vun như vừa đủ rướn căng lên dưới lớp vải bông xanh đậm của chiếc áo xăm bó sát eo... Nhưng rồi anh ta quay đầu đi và lên tiếng hỏi con Ba :

- Thôi đi chớ em!

Con Ba thối tắt đèn rồi hí hửng nắm lấy tay anh ta dắt ra cửa. Vừa bước đi, Tư Cầu bỗng nhớ trực đến thằng Năm nên lên tiếng hỏi con Ba:

- Ủa, còn thằng Năm đâu này giờ hông thấy nó?

- Ổi anh hơi sức nào mà lo cho nó: nó lang bang suốt ngày suốt đêm hông có giờ giấc gì ráo. Tui tui thường thường là như vậy đó anh à!

Tư Cầu chép miệng than:

- Khổ quá há!

Con Ba làm mặt giận giậm chân mạnh xuống đất:

- Nữa! Khổ hay không gì thầy kệ mồ tui tui, ai biểu anh rên la hoài vậy!

Từ rày sắp lên, anh mà còn kêu như vậy nữa thì... nghỉ chơi anh đa!

Tư Cầu vội đáp:

- Ủ mà! Anh nhớ rồi!

Con Ba đưa tay vuốt má nó:

- Vậy phải được hông! Tui mình đang vui đang sướng mà cưng...

x

x x

... Sau khi tan hát bóng ra, con Ba và Tư Cầu còn ghé qua quán bán đồ ngọt rồi mới lững thững đi về nhà.

Đến hẻm vô nhà con Ba, bỗng nhiên Tư Cầu đứng lại:

- Thôi tui đưa tới đây, tui dìu nhen em Ba!

Con Ba đứng phắt lại, trừng mắt nhìn anh ta rồi lôi tuột anh đi vô hẻm:

- Anh đừng có giỡn chớ? Đừng có để em phải nói hoài hông được đa!

Tư Cầu thở dài một cách... cam phận.

Vào đến nhà, con Ba bảo Tư Cầu:

- Anh đứng yên đó nhen, để em đốt đèn lên cái đã!

Ánh đèn dầu vàng vàng như làm tăng thêm vẻ ấm cúng của căn nhà vốn đã nhỏ bé.

Tự nhiên, Tư Cầu đâm ra lúng túng. Anh ta hết rờ cái này mò cái kia, rồi bẻ mấy ngón tay nghe răng rắc. Sau cùng anh ta tìm ra một câu để hỏi con Ba:

- Bộ thằng Năm chưa dìu sao em Ba?

Con Ba vừa lấy cây quạt lá kè phui phui sạp ván vừa đáp:

- Ổi, anh hơi sức đâu mà hỏi nó! Thường thường tối nó tắt vô thớt thịt hay hàng ba nào đó ngủ, chớ có mấy khi nó dìu đây. Thôi, anh cởi áo ra đi rồi lên đó nằm nghỉ.

Tư Cầu buông một tiếng “ờ” rồi cứ đứng xớ rớ ở đó. Thấy vậy, con Ba chạy lại dựa vào ngực anh ta vừa đưa tay cởi hàng nút áo:

- Thôi để em cởi cho... anh sao khó biểu quá!

Tư Cầu thụt lùi lại mấy bước nhưng con Ba vẫn đeo dính theo và tấm vách nhà làm cho anh ta hết đường thối lui nữa.

Con Ba mỉm cười ranh mãnh rồi hỏi:

- Chịu trận rồi phải hông?

Tư Cầu nhún vai thờ dãi.

Con Ba đưa tay nắn nắn hai bả vai của anh ta rồi xòe tay xoa nhẹ lên hai bắp thịt ngực và chắc lưỡi khen:

- Cha, da thịt anh chắc nịch há!

Tư Cầu hời dạ nói liền:

- Ý, phải em thấy anh hồi còn ở dưới ruộng... anh mập mạnh như con trâu cui ! Bây giờ xẹp bớt rồi đó!

Rồi anh ta nhìn con Ba cắc cớ nói thêm:

- Cũng tại mấy bà mà tui thành thân tàn ma dại như vậy đó!

Con Ba nguýt dài:

- Hứ, tại ai thì anh biết, chớ hông phải tại con này đâu nghen!

Tư Cầu cười:

- ... Thì để rồi coi!

Nói xong anh ta đi lại sạp ván ngồi xuống, cởi tuốt áo ra rồi thò tay vô túi móc gói thuốc rê ra vặn hút.

Con Ba thấy vậy chạy lại chụp lấy gói thuốc giấu đi ra sau lưng.

Tư Cầu chưng hửng hỏi :

- Bộ cấm hông cho hút thuốc nữa sao? Người ta đương thèm thấy mồ đây nè...

Con Ba ngênh mặt hỏi lại:

- Bộ anh thèm thuốc hơn thèm... em hả?

Tư Cầu nhăn nhó:

- Thèm cái gì thì thèm chớ cũng để người ta mần vài hơi cái đã!

- Nhưng anh hút thứ thuốc rê mắc dịch đó khét nghet ai chịu nổi! Để em lấy thuốc thơm cho anh hút nghen!

Tư Cầu chắc lưỡi:

- Trời đất ơi, thuốc thơm lạt nhách ai mà hút được!

Con Ba không nói năng gì hết, chạy lại đầu nằm moi ra một gói thuốc ách chuồn, rút một điếu động động lên móng tay cái, kê vô đèn đốt hút vài hơi, rồi đem lại nhét vô miệng Tư Cầu. Tư Cầu buộc lòng bập bập vài hơi rồi rút ra cầm chăm bẵm nơi tay và nói như than thở một mình:
- Thiệt còn quá bà nội người ta nữa!

Con Ba nghe vậy cười hăng hắc rồi đưa tay ra mở mấy cái khuy áo xẩm cởi tuột ra...

Tư Cầu vội đứng nhồm dậy giơ tay ra đằng trước như để cản ngăn và kêu lên:

- Coi...

Con Ba cầm cái áo xẩm quây quây trong tay, đôi chân thì nhún nhảy như theo một điệu nhạc tưởng tượng, rồi nó khẽ hất hàm nhìn Tư Cầu... nửa như thách thức, nửa như hỏi han.

Tư Cầu luống cuống quay mặt tránh đi nhìn vô phía vách. Trên vách... cây đèn dầu đặt dưới thấp rọi nghiêng một bên người của con Ba và in lên thành một cái bóng đen to lớn lồ lộ những đường cong kiêu hãnh. Tư Cầu bối rối ngồi xuống lại trên sạp ván và rít liền bốn năm hơi thuốc khói mịt mù.

Thấy vậy con Ba lại cười rộ lên... Những tiếng cười lạnh lạnh càng làm cho Tư Cầu thêm mướt mồ hôi trán và đánh trống ngực thành thịch. Và không biết có phải vì say thuốc hay vì quá hồi hộp, Tư Cầu bấu chặt mười đầu ngón tay xuống dưới mặt chiếu.

Con Ba chậm rãi bước lại gần anh ta đưa tay giật lấy điếu thuốc liệng xuống đất lấy guốc chà lên, rồi ôm ghì lấy cổ anh ta và âu yếm hỏi nhỏ:

- Cái gì mà khớp quá như trai tơ mới lớn lên vậy?

Tư Cầu cười gượng:

- Bậy nà...

Con Ba kê mặt sát lại mặt của Tư Cầu và đôi bàn tay thì mân mê lấy chân tóc của anh ta...

Ánh đèn chiếu lên làm Tư Cầu chú ý nhìn đến đôi mắt mở to và ngời sáng của con Ba, đến đôi môi ướm hé mở để lộ hai hàng răng trắng bóng... và nhứt là một chiếc răng lòi xỉ chìa ra... Tự nhiên Tư Cầu muốn cắn vô lấy chiếc răng quá có duyên ấy.

Con Ba ú ớ trong miệng rồi phều phào nói qua một hơi thở dài:

- Dữ hông...

... Rồi nó nằm trườn lên trên ván đang một cánh tay ra kêu Tư Cầu:

- Nằm gối đầu lên đây cứng!

Tư Cầu ngần ngại ngó ngọn đèn dầu rồi ập ứng nói:

- Anh thổi tắt đèn ghen em! Để chong suốt đêm như vậy... hao dầu và chói mắt chớ ích gì...

Con Ba ngóc đầu dậy nói chận ngang:

- Để đèn y nguyên đó đa!

Tư Cầu chắc lưỡi:

- Bộ ăn cơm ăn cá gì sao mà sợ mắc xương hông biết!

Con Ba bò rột dậy:

- Cha, chớ hông phải tại anh nhát đèn hả!

Và không đợi Tư Cầu nói thêm một câu gì nữa, con Ba nhoai mình tới ôm ghìet lấy cổ anh ta vật mạnh xuống. Bị mất thăng bằng một cách bất ngờ, Tư Cầu té ngựa xuống chiếu và để yên cho con Ba ngồi lên trên.

Tư Cầu chịu thua một cách... thú vị.

Dưới ánh đèn dầu vừa đủ sáng, anh ta tò mò nhìn lên: đôi mắt con Ba long lanh một cách dị thường, mái tóc đen nhánh của nó xo tung vất lên đôi vai trắng nõn, rũ cả xuống ngực Tư Cầu... và Tư Cầu càng nhìn kỹ càng thêm hoa mắt vì cái ức không gì ràng buộc kia. Phần con Ba, tự này giờ nó vẫn rình sát Tư Cầu. Nó mỉm cười đắc ý rồi từ từ rướn mình lên áp lấy mặt của người yêu.

... Bên ngoài mặt trăng rằm đã xế về tây.

Tiếng guốc kéo lê trên đường vắng của một anh “tấm quất”, cũng như tiếng kêu lẹt rẹt từng hồi của xâu tiền thiếc nơi tay anh ta, vang lên một cách mệt mỏi trong đêm tàn...

x

x x

Tư Cầu đi lại với con Ba đã trên một tháng.

Khi thì con Ba đến rủ anh ta đi chơi, khi thì anh ta có thì giờ rảnh rang thả rề lại gian nhà bé nhỏ nằm khuất sâu trong ngõ hẻm quen thuộc. Tư Cầu tuy không mê mệt lắm với cuộc tình duyên mới mẻ này

nhưng rất bằng lòng con Ba và vẫn thầm phục đó là một cô gái sỏi đời biết tránh những cái gì phiền phức thường tình và không đòi hỏi những sự sẵn sóc lật vật của người đàn ông.

Tối nay, rảnh việc sớm nên Tư Cầu ăn diện sạch sẽ thả bộ lại thăm con Ba như mọi khi.

Anh ta vừa rảo bước đi, vừa khoan khoái ngược mắt lên nhìn mấy vì sao lấp lánh trên mà ánh đèn điện của thành phố không lấn át đi được. Anh ta khẽ hút gió một bài hát quen thuộc, một bài hát Nhặt buồn buồn mà mấy đứa làm chung đẳng quán cơm của cô Năm ngheu ngao hát suốt ngày làm cho anh ta nghe riết rồi cũng quen điệu.

Thấy còn rộng thì giờ, Tư Cầu quẹo ra ngã bờ sông vì nơi đó gió lộng mát và nhưt là Tư Cầu có nhiều kỷ niệm lúc mới đặt chân lên sống trên đất lạ quê người này.

Ra đến chỗ thoáng gió, Tư Cầu đưa thẳng hai tay lên trời vuôn vai một cách khoái trá...

Vừa lúc đó, một tiếng quát to ở phía sau : “Ê, thằng kia đứng lại !” làm cho Tư Cầu giật mình đánh thót và quay phắt lại.

Tư Cầu bật cười:

- Ồi, anh Sáu mà tui tưởng ai chứ! Anh làm tui hết hồn hết vía!

Đó là thằng Sáu Cầu, và Tư Cầu rất đổi ngạc nhiên khi nhận thấy nó không nói không rằng mà cứ găm găm đi thẳng tới. Tiếng “cắc” của lưỡi dao sáng dới bật ra khỏi tay Sáu Cầu làm cho Tư Cầu hoảng kinh nhảy lùi ra sau một bước.

Anh vội khoát tay và lắp bắp nói:

- Ê ta, đừng giỡn gì kỳ vậy chứ!

Sáu Cầu cười gằn:

- Tao mà giỡn với mày hả! Tao đâm thấy mẹ mày bây giờ đây nè!

Tư Cầu nghe nói vậy đâm ra bực mình “mày tao” hỏi lại:

- Bộ mày điên hả? Tao làm gì mà mày đâm tao hả?

- Làm gì thì mày biết đó!

- Coi, mày nói mờ ớ như vậy bà nội tao đoán cũng hổng ra nữa.

Sáu Cầu sấn lại gần thêm một bước:

- Mày muốn biết hả! Được, vậy tao hỏi mày đi đâu giờ này đó?

Tư Cầu khoanh tay trước ngực đứng yên và cười lại đáp:

- Tao đi đâu thầy kệ tía tao, mắc mớ gì đến thầy chớ?

- Thứ đồ thô để! Thầy có gan thầy nói thiệt mới bảnh chớ!

Bị Sáu Cầu chê là nhát, Tư Cầu không thấy tức mình mà chỉ bắt
buồn cười và nói trống không:

- Bộ thầy này nó tính nói cho sướng miệng sao mà! (rồi anh ta
mỉm cười nhìn thẳng vào mặt Sáu Cầu thân mật hỏi) Bộ người anh em
nghĩ tui phá khuấy công việc mần ăn, đi mạch cho thầy tà lính tráng gì
sao chớ?

- Hứ, thầy mà làm vậy thì thầy đã chết nhăn răng năm bảy đời vương rồi!

- Ủa, vậy chớ chuyện gì mà thầy tính sanh sự với tao đây? Hay là... hay
là thầy phiền tao về cái việc tao... đi thăm chị thầy Năm chắc?

Sáu Cầu gầm lên:

- Té ra thầy cũng biết như vậy nữa hả?

Và nó sẵn lại dí mũi dao nhọn hoắc vào chí ngực Tư Cầu, rồi nói
gằn từng tiếng :

- ... Bởi vậy, tối nay đời thầy mới tàn!

Tư Cầu chỉ đi thụt lùi được vài bước thì đụng lưng vào một đồng
củi chất dọc theo mé sông. Mũi dao của Sáu Cầu vẫn chia thẳng vô
đụng tới ngực Tư Cầu và anh ta đã thấy đau đau.

Không nghe Tư Cầu nói lại, Sáu Cầu cười đắc ý:

- Bộ thầy sợ quá rồi á khẩu luôn hả? Bây giờ thầy có lạy tao, tao
cũng quyết không tha!

Tự nãy giờ Tư Cầu nín thinh để nghĩ cách đối phó, nay nghe Sáu
Cầu nói như vậy đâm ra nổi “sùng” lên:

- Thầy thiệt là thứ đồ cà-xốc chớ! Hè chi con Ba nó đá đít thầy cũng
phải lằm!

Sáu Cầu tức giận điên người ấn mạnh con dao thêm một chút nữa và
hét lên:

- Thầy nói một tiếng nữa, tao đâm thầy liền!

Tư Cầu cũng quát lại:

- Thầy đâm tao kêu thầy bằng cha! Đừng nói gì tao chết cho mắc
công, thử thời tao bị trầy da một chút xịu thôi, con Ba nó hay được thì
trời cứu thầy đa Sáu!

Nghe Tư Cầu nói vững như vậy, Sáu Cầu cũng đâm ra chột dạ và nó làm bộ hỏi thêm:

- Đêm nay chỉ có tao với mây ở đây thì ai mà vô biết được mây?

Tư Cầu “xì” một tiếng rồi đáp:

- Thứ đồ gì mà u mê ám chướng quá! Ốc trong đầu của mây đem chiên mỡ ăn thì may ra còn được, chứ mây hồng biết dùng để suy nghĩ đánh gì hết! Tao hỏi mây: hể tao mà biến đi thì con Ba nó còn nghi cho ai vô đây nữa? Chỉ có mây thôi!

- Sao lại tao?

- Mây cũng là tay anh chị mà sao hồng có... mở mang gì hết! Hồi tao mới gặp mây, tao thấy bộ vó của mây xằng xái, phùng xòe một bên con Ba là tao biết liền... sau đó, tao đã nói với con Ba rằng tao hồng muốn để cho có chuyện mịch lòng mịch bề với mây...

- Mây biết vậy sao mây còn lớn mật.

Tư Cầu chận ngang:

- Để tao nói hết cho mà nghe! Con Ba nó nói hể nó khoái ai thì nó chấm người nấy, chứ hồng có thằng nào được lộn xộn gì ráo. Còn cái chuyện hể tao có rủi ro bề gì thì con Ba nó ăn thịt mây liền... chuyện đó tao tưởng mây biết nhiều hơn tao. Tụi bây kết bè kết đảng mần ăn, thì đâu phải thằng nào muốn mần ông mần cha gì cũng được hết!

Nói tới đó, Tư Cầu để ý thấy Sáu Cầu vẫn nín thinh và mũi dao đã bắt đầu run run trên ngực của anh ta chứ không có ẩn sát như lúc ban đầu. Nhanh như chớp, Tư Cầu vừa hót mình cong lại phía sau, vừa đánh vệt cánh tay cầm dao của Sáu Cầu ra. Con dao văng rớt trên đá lót đường kêu loảng xoảng, và trong lúc Sáu Cầu còn đang loạng choạng chưa kịp định thần lại thì Tư Cầu đã phóng tới quất thêm một đá nữa vào bả vai làm cho nó té bật qua một bên.

Cho rằng như vậy cũng đủ rồi, Tư Cầu đứng yên.

Sáu Cầu lồm cồm bò vạy về phía chỗ con dao rớt xuống, Tư Cầu liền nhảy tới lấy chân hất con dao ra xa, rồi cúi xuống lượm lên, bẻ cái lưỡi quặp vô cán. Đoạn anh ta từ từ đi lại chỗ Sáu Cầu đang còn ngồi xồm dưới đất hai tay chống lấy bộ để tung người lên.

Tư Cầu đưa tay mặt ra và dịu dàng nói:

– Thôi đừng dậy anh Sáu!

Sáu Cẩu ngạc nhiên ngó sững Tư Cầu một hồi, rồi thận trọng lui một bước đứng phắt dậy.

Tư Cầu lên tiếng:

- Đây, tui trả lợi cho anh con dao.

Vừa nói Tư Cầu vừa liệng con dao bỗng lên về phía Sáu Cẩu. Sáu Cẩu vội chụp lấy, rồi hết ngó con dao nằm trong lòng bàn tay đến nhìn sang Tư Cầu. Nó lắp bắp trong miệng:

- Ủa... bộ anh...

Tư Cầu cười tiếp lời:

- Phải, con dao của anh thì tui trả lại anh chứ có gì đâu ! Cha, con dao coi bộ tốt đa, để khi nào rảnh tui phải nhờ anh kiếm mua cho tui một cái giống như vậy mới được!

Nghe Tư Cầu nói lảng ra chuyện khác một cách tỉnh khô, Sáu Cẩu đâm ra cảm động và lúng túng:

-Anh Tư! Tui xin lỗi anh. Tại tui nóng quá...

- Ồi, ai mà hông có lúc nóng... ngang xương (và Tư Cầu cười nói tiếp) Nhưng hễ có nóng thì phải có nguội, chứ hễ nhau nóng ráo thì... hư bột hư đường hết anh Sáu à !

Sáu Cẩu vội gật đầu:

- Phải đó anh.

- Chắc anh Sáu dư biết, ở dưới thiếu gì chuyện đáng để... mần thiệt nhau, bởi vậy mình hông nên vì con đàn bà mà để cho nhẹ thể đó anh!

Sáu Cẩu cũng thở dài:

- Cố nhiên rồi!

Tư Cầu nhìn ra phía bờ sông rồi chậm rãi nói tiếp:

- Thiệt ra, cái chuyện vừa rồi làm cho tui áy náy lắm anh Sáu à ! (liếc thấy Sáu Cẩu định mở miệng. Tư Cầu vội giơ tay như để tốp lại) Ấy, anh để tui nói cho hết đã! Tui nói đây có Bà Cậu mần chứng, hông phải tui muốn tranh dành con Ba với anh Sáu đâu...

- Ai... nói anh tranh dành hồi nào?

Tư Cầu gượng cười nói thêm:

- Anh nói vậy, chứ trong bụng anh sao khỏi hồ nghi này nọ! Nhưng tui nói thiệt với anh Sáu: Tui đã từng bị chết lên chết xuống vì một

con đàn bà rồi thì còn ham mê gì nữa mà nghĩ đến chuyện tranh giành của thiên hạ anh Sáu?

Sáu Cầu vỗ nhẹ tay Tư Cầu:

- Chuyện đó thì tui đã có nghe thằng Năm kể lại rồi!

Tư Cầu vội nói:

- Đó, anh Sáu chắc đã hiểu rõ bụng tui rồi!

Sáu Cầu cười đáp:

- Tui hiểu rồi mà và tui phục anh nữa!

- Cha, phải chi anh nhập bọn với tui tui thì ngon lành quá! Thêm một tay của anh nữa, tui mình làm vua một cõi, biệt có sợ thằng nào làng chàng ở chợ Nam Vang này nữa!

- Ý thôi đi cha nội! Tôi ngán cái chuyện đó lắm! Hồng phải tui sợ chết yếu hay sợ mang theo gì, nhưng tui nói hoài: ở đời thiếu gì chuyện đáng để cho mình... ăn thua đủ! Anh hồng thấy lóng rày trong nhứt trình người ta đang chuyện đánh giặc, bỏ bom lung tung đó sao? (rồi nó hạ giọng xuống) Người ta còn nói: Nhứt-bốn nó qua đây đi lên khên ngoài đường đó, là sắp có chuyện lớn đa anh!

- Ủ tui cũng có nghe thiên hạ xầm xì dữ lắm...

- Thì đó thế nào cũng có chuyện đánh giặc đánh giã và chừng đó thiếu gì dịp để... sanh tử một phen như tui nói với anh hồi nãy!

Sáu Cầu lắc đầu:

- Ồi anh hơi sức nào tính chuyện bao đồng hồng biết! Tây Tàu hay Nhứt gì đó họ có quánh nhau thì cũng ở trên trời hay dưới biển, hay ở tí mú nào đó chớ ăn nhập gì đến tui mình!

- Coi, nói như anh vậy sao được! Đành rằng mình hồng ăn nhập gì, nhưng rủi đến chừng đó nói họ hồng nghe, họ “nhập” đại mình vô rồi mới tính sao đây!

Sáu Cầu cười rộ lên:

- Nhập vô để tế mờ họ hay để làm gì chớ? Tui cho rằng nếu có lộn xộn gì đi nữa thì cũng chẳng ai cần đến cái thứ tui mình. Thiên hạ đâu cho ai làm ông làm cha đi nữa thì... Sáu Cầu này vẫn hoàn là Sáu Cầu!

- Nói điệu.. chìm xuống như anh vậy thì hết chuyện rồi! Đã đành rằng mình hồng mần ông hoành ông trấn gì hết, nhưng nếu có chuyện

thì mình cũng bị dính chùm theo ráo anh Sáu à?

Sáu Cầu vẫn cãi lý:

- Coi, tui sống sao thầy kệ tía nội tui chớ mắc mớ tới ai mà “dính chùm” vô đó?

Tư Cầu lúng túng cắt nghĩa:

- “Dính” chớ sao hông “dính”!... Đây, nội cái chuyện con mèo cũ của tui trước đây cũng vậy: tui có muốn “dính” vô nó đâu! Tui muốn ở yên chần trâu, chần vịt hè!... Nhưng rồi đó anh coi: ý là tui khăng khăng một mực như vậy mà hông muốn đèo bông gì ráo trội mà rốt cuộc rồi cũng xất bất xang bang, trôi giạt lên tới trên này đó!... Còn như cái nghề của anh - tui nói đây xin anh cảm phiền đừng để bụng nghe! - tui nghe người ta kể: một khi Nhựt nó ở đâu, hể ai ăn cắp ăn trộm gì mà tui nó bắt được thì... a lê, lấy gươm chặt cái tay nào lấy đồ đó liền! Như vậy anh có chịu hông!

Sáu Cầu cự nự:

- Như vậy đâu có được ta! Nó mà chơi cái mừng đó, tui rình dăm thấy bà cố nó, chớ bộ giỡn sao!

Tư Cầu đặc ý vỗ vai Sáu Cầu:

- Thì đó anh nghĩ lại coi có “dính” như tui nói hông?

Sáu Cầu cười xòa:

- Thì cũng có “dính” chút đỉnh... Nhưng cái này là đụng chạm đến chuyện mần ăn của mình mà!

- Đúng đa! Nhưng ở đời này, ai muốn sống mà hông mần ăn đó anh Sáu? Có ai há họng lên trời hứng sương hay cúi xuống kê mỏ cạp đất mà sống được đâu!

Sáu Cầu nín thinh một hồi rồi thở khì ra đưa tay cặp kè Tư Cầu lôi đi:

- Thôi dẹp cái chuyện đó qua một bên... chớ nói riết tới nó đi lung tung tui nghe nhức óc lắm! Bây giờ tui rủ anh đi lợi đảng quán cóc gần đây uống bậy một cái đờ-mi với tui cho vui, rồi kể đó... (nói đến đây, Sáu Cầu mỉm cười nháy nháy Tư Cầu) tui thả cho anh muốn đi đâu thì đi...

Tư Cầu xô nó ra:

- Bậy mà! Đi uống chút đỉnh la-ve với anh cho có bạn thì được, chớ sau đó tui dìa thẳng chớ hông đi đâu nữa hết!

Sáu Cầu nín tay nó lại:

- Tui nói thiệt, chớ hổng phải lấy đượng gì đâu anh Tư à! Thằng này coi lơ mơ vậy chớ cũng điệu lắm, hổng phải ẹ như người ta đâu! Trước đây, tui tưởng anh tranh giành con Ba và muốn làm tay tổ với tui nên tui mới... hơi bực mình một chút vậy thôi! Bây giờ tui mình hiểu nhau quá xá rồi thì xin anh đừng ngại gì hết! Đối với con Ba... chim trời cá nước ai bắt được nấy hưởng, hổng tui thì anh, hổng anh thì thằng khác. Tui nói thiệt đa anh Tư, anh cứ lợi đảng con Ba như thường đi!

Tư Cầu đáp bằng một giọng vừa chí tình vừa quả quyết:

- Được rồi! Nhưng đêm nay tui buồn ngủ quá, để đi nhậu với anh ba sơi rồi dìu ngủ thẳng cẳng một giấc cho sướng thân!

Sáu Cầu vội đưa tay ra chụp lấy bàn tay của Tư Cầu gục gặc lên xuống mấy cái liền:

- Thiệt anh mới là tay bảnh hổng ai qua mặt nổi! (rồi nó thiệt thà hỏi thêm Tư Cầu) Hồi này, rủi tui lỡ đâm anh một dao chết tiệt đi... rồi sao anh Tư?

Tư Cầu mỉm cười độ lượng:

- Bậy nà! (rồi nói đùa thêm) mà tui có gồng Xiêm thì anh đâm lủng khỉ gì được! Thôi, anh bao tui đi nhậu chớ bộ tính lơ ra rồi sao!

Sáu Cầu vội đáp:

- Ý, mần lơ sao được anh Tư! Mấy cái dịp này mà hổng có rượu thì còn hay ho gì nữa!

Nói đoạn, nó cặp kè Tư Cầu đi thẳng lên phía chợ...

x

x x

Thấm thoát Tư Cầu ở trên Nam Vang được hơn một năm. Số tiền công của anh ta làm cho cô Năm dành dụm trước sau gần cả ngàn đồng bạc. Mỗi tháng anh chỉ lấy một ít tiền để xây xài lặt vặt, hay khi nào có cần mua sắm món gì mới lãnh ra thêm, chớ bao nhiêu tiền lương đều gởi cho cô Năm cất giùm hết. Tư Cầu có ý định là khi nào được một số tiền kha khá anh ta xin nghỉ để trở về xứ.

... Mấy hôm nay, gió cuối năm ào ào thổi làm cho Tư Cầu khoắc khoải nhớ nhà hơn bao giờ hết. Mấy chiếc ghe chở dừa hầu tấp nập dưới bờ sông càng làm cho anh ta động lòng nhớ cố hương.

Hơn nữa, Tư Cầu tính nhẩm số tiền gởi cho cô Năm cũng khá bộn rồi nên bụng sẽ hỏi cô Năm lãnh hết ra và xin nghỉ làm để quay trở về nhà. Số tiền ấy kể ra cũng là một số vốn khá quan trọng mà Tư Cầu hằng mơ ước và nay đã được mãn nguyện. Với số tiền ấy, anh ta có thể vững tâm trở về gặp tía má mình và mở mặt cùng bà con chòm xóm để vớt vát lại tiếng “bỏ nhà ra đi lưu linh” lúc trước. Anh ta nhớ lại từ hồi nào tới giờ, gia đình mình chưa hề biết mặt biết mũi một số tiền lớn như vậy ở trong nhà.

Một bữa tối nọ, sau khi dọn dẹp và đóng cửa quán xong về nghỉ, Tư Cầu bèn vào nhà trong tìm gặp cô Năm để nói rõ cái ý định mà anh ta đã tính đi tính lại cả trăm lần suốt cả một tuần lễ nay.

... Cô Năm đang ngồi trên bộ ngựa gỗ giữa nhà ăn trầu xía thuốc, thấy Tư Cầu cứ đứng xớ rớ gần đó như muốn nói điều gì, cô Năm bưng ống nhổ nhỏ bằng đồng lên chậm rãi nhổ cốt trầu, lấy cái khăn vải tây điều lau hai bên vành miệng rồi ngược mặt lên hỏi anh ta:

- Ủa, tối nay bộ mày hồng thả rêu đi chơi sao Tư?

Tư Cầu vội tiến đến gần bộ ngựa và đáp:

- Dạ, lâu lâu mới đi chơi một lần chứ đêm nào cũng vậy hết chịu sao nổi cô Năm!

Cô Năm cười nói:

- Vậy mà tao tưởng mày cà rà ở đó để hỏi lấy chút đỉnh tiền dẫn túi đi chơi chứ! Bữa nay nghỉ sớm, bộ mày không lại thăm con nhỏ gì mà thường hay lại đây nọ lồi mày đi chơi mọi khi đó? Tao tưởng tụi bây mèo chuột với nhau khăng khít lắm mà!

Tư Cầu cũng cười đáp:

- Ồi, thứ con nhỏ quý đó mà kể số gì cô Năm! Thì cũng... lằng nhằng cho qua ngày vậy chứ ăn đời ở kiếp gì!

- Cha, tao coi bộ mày nói bảnh đa! Hết chết vì con nhỏ gì... à con Phấn phải hông mậy?

Tư Cầu thở dài:

- Thì cô Năm nghĩ coi: thét rồi nó cũng... chai đi (rồi nó ngập ngừng nói thêm) Dạ thưa cô Năm, cháu muốn xin cô một việc này...

- Việc gì thì mày nói phứt đi! Sao bữa nay coi bộ mày lừng khừng quá vậy?

Tư Cầu bẻ bẻ mấy lông tay:

- Dạ... cháu muốn xin phép cô Năm cho cháu trở dĩa xứ...

Cô Năm đang xĩa thuốc ba ngoe vội ngừng tay lại:

- Coi, làm gì mà gấp vậy? Mầy dĩa dưới hông sợ tía mầy sao? Rồi công việc mua bán đặng đặng đê đê ngoài quán cơm ai vô đây thay thế cho mầy?

- Dạ... cháu đã nhứt định như vậy rồi.

Cô Năm vói tay níu Tư Cầu xích lại gần và dịu dàng nói:

- Cháu Tư à, chắc cháu cũng dư biết là hồi nào tới giờ cô đối đãi với cháu hông phải giống như mọi người làm công khác. Cô coi cháu cũng hông khác chi ruột thịt và có việc này cô tính để thùng thăng rồi bàn tính với cháu, nhưng sẵn có dịp đây cô cũng nói luôn cho cháu rõ...

Tư Cầu ngạc nhiên hỏi lại:

- Có chuyện chi vậy cô Năm?

Cô Năm dịu dàng đáp:

- Chắc cháu cũng dư biết rằng: nhà cô trước sau hiu quạnh chỉ có một mình cô thôi, bởi vậy từ lâu cô thấy cháu hiền lành dễ thương, chịu khó mần ăn và cũng cui cút có một mình, cô tính nhận cháu làm con nuôi...

Tư Cầu nhìn sững cô Năm:

- Dạ thưa cô, cháu...

- Ấy, để cho cô nói hết cái đã!... Phải, cô muốn nhận cháu làm con nuôi chớ cô càng ngày càng trọng tuổi, công việc mua bán ngoài chợ bẻ bẻ ra đó nếu hông có người tin cậy coi sóc thì cô khó lòng kham nổi đó cháu!

Tư Cầu cảm động đáp:

- Thiệt cháu không dè cô Năm thương cháu như vậy, cháu hông biết nói sao để cảm ơn. Nhưng cô Năm còn có em, cháu ở dưới Châu Đốc thiếu gì...

- Thì đã đành như vậy rồi, nhưng tụi nó ở xa lắc xa lơ và cũng hông rành công việc mua bán trên này bằng cháu được. Hơn nữa, tụi nó đứa nào đứa nấy cũng có đất đai vườn tược đời nào nó chịu bỏ xứ lên trên này!

- Nhưng cháu bề gì cũng là người dưng và cháu khi không nhảy vô như vậy tránh sao cho khỏi tiếng đời dị nghị...

- Coi, cháu để ý làm gì chuyện đó! Ăn thua một mình cô đây là đủ rồi. Mai kia một nọ cô có nhắm mắt buông tay thì phải có người lo cúng quảy giỗ chạp cho cô chớ! Và rủi khi trái gió trở trời, cô có nằm xuống thì cũng có người lo thuốc men và nhứt là trông nom công chuyện mần ăn cho nó chạy như thường chớ!

- Cô nói vậy cũng phải nhưng...

Cô Năm gạt ngang:

- Hồng nhưn nhị gì hết, cháu phải nghe lời cô!

Tư Cầu vội nói mau:

- Dạ thưa cô Năm, cháu dư hiểu cô Năm thương cháu lắm, nhưng cháu đã nhứt quyết trở địa xứ...

Cô Năm thở dài:

- Thiệt cô đã nói với cháu hết lời mà cháu hồng chịu nghe! Nhưng nếu cháu muốn về xứ thì cô cũng hồng dám cản gì. Có điều theo cô nghĩ: sao cháu hồng đợi làm ăn kha khá rồi hãy tính cái việc đó, như vậy nó... êm đẹp hơn! Và cũng vì chỗ ấy mà cô nghĩ đến chuyện gầy dựng cho cháu đó cháu à!

- Cô Năm nói như vậy càng làm cho cháu khó nghĩ. Nhưng cháu bỏ nhà ra đi thiệt có lỗi với tía má cháu ở nhà, bởi vậy cháu rất nóng lòng...

Cô Năm chặn ngang:

- Thì cháu địa thăm hai anh chị ở dưới năm mươi bữa rồi trở lên vậy!

Tư Cầu nói gượng:

- Dạ, như vậy cũng kẹt lắm cô Năm à, phần đường xa cách trở, phần thì... lần này cháu có địa nhà thì thế nào ông già cháu ổng cũng giữ riết ở dưới chớ đâu để xống ra nữa...

Cô Năm nhíu mày nhìn Tư Cầu:

- Đâu có dữ vậy cháu! Thiệt cô hồng biết cháu nghĩ sao mà cứ nằng nặc đòi địa như vậy. Cháu tính kỹ lại đi cháu, cái gì cũng vậy nếu mình hớp tộp thì sau hồi lại không kịp địa!

Tư Cầu quả quyết đáp:

- Dạ cháu cũng đã suy nghĩ tới lui nát nước hết rồi... Và cháu định xin cô cho cháu lãnh lợi số tiền mà cháu nhờ cô cất giùm từ bấy lâu nay. Cháu muốn đi cho kịp cái Tết sắp tới đây để đem chút ít tiền đó đi mua tí má cháu mừng... Hồng nói giấu gì cô, ở dưới nhà cũng túng thiếu lắm.

- Như vậy cháu càng nên ở nán lợi đây ráng mần thêm cho được mớ nhấm nhữa mới phải!... Hay là cháu ra nhà dây thép mua măng-đa gỏi tiền đi lần lần đi!

- Dạ chỗ cháu ở nhằm nơi trong gọn cùng, trọ đường đi hết nên thơ từ hồng dễ gì vô tới được cô Năm à... Dầu sao cháu cũng phải đi dưới cho kịp cái Tết này, chớ nếu không, cháu ở trên này cứ khoắc khoải hoài thì rồi cũng hồng mần ăn cái gì cho nên thân nên hình được. Cháu biết cháu tính như vậy là phụ tấm lòng tốt của cô Năm lắm. Cô Năm có giận thì cháu cũng xin chịu chớ hồng biết nói sao...

Cô Năm thở dài đưa tay kéo lấy ô trầu lại gần để thêm một miếng khác và nói:

- Thôi được, cô đã nói hết lời mà cháu hồng chịu nghe thì biết làm sao! Vậy chừng nào cháu định chắc ngày đi, cháu cho cô biết để cô tính tiền trả lợi cho.

Tư Cầu mau miệng đáp:

- Dạ, cháu tính mần hết nửa tháng này...

- Cha, cái gì mà nôn quá vậy? Mà thôi để gần tới đó cháu nhắc chừng cho cô ghen cháu!

Tư Cầu mừng rỡ nói:

- Xin cám ơn cô Năm! Cô Năm đi nghỉ kéo khuya rồi.

- Ờ, cháu cũng đi ngủ đi. Cô còn ăn miếng trầu này đã! (rồi cô buồn bã than tiếp) Thiệt cô có tuổi rồi, đêm nào cũng vậy, cứ thức trộm lơ đến hai ba giờ sáng chớ có ngủ ghê gì mấy đâu?

Tư Cầu ái ngại nhìn cô Năm một hồi rồi lặng lẽ đi ra hàng ba ngoài lật ghế bố ra ngủ.

Nói là “đi ngủ” chớ thật tình Tư Cầu nằm thao thức gần hết đêm để... suy tính quanh quẩn nội cái chuyện trở về xứ.

x x

... Tư Cầu vừa đi tới ngạch cửa của nhà con Ba là lên tiếng kêu vọng vô:

- Ba ơi, em có ở nhà hông em?

Con Ba đang nằm dài trên sạp ván xem tiểu thuyết nghe tiếng Tư Cầu gọi, liền liệng cuốn sách xuống và ngoái vội đầu ra phía ngoài:

- Vô đây cưng! Sao tự hôm nay mất biệt hông thấy mặt mày đâu hết vậy? Tư Cầu tươi cười bước vô:

- Thì người ta đây nè!

Con Ba ngồi nhồm dậy vừa đưa hai tay lên bới lại tóc vừa hỏi:

- Sao, bộ hôm nay đến trễ từ biệt hả? Nghe anh nói anh sắp đi xứ mà! Tư Cầu không trả lời vội mà đứng lặng nhìn hai cánh tay trắng xanh, dẹt nhiều, nhìn cái ức quá quen thuộc kia...

Con Ba lại hỏi thêm:

- Bộ cam hả? Ai hợp hôn anh mà anh đứng như trời trồng đó? Em hỏi mà anh hông nghe sao?

Tư Cầu bỗng nhiên như nghĩ ra một điều gì quan trọng lắm, vội nắm chặt lấy tay con Ba lắp bắp nói:

- Hay là... hay là em theo anh đi ở dưới luôn! Phải đa em, em nên nghĩ đến mai sau này... đời em đâu có thể... lãng nhãng như vậy hoài được! Tụi mình kéo nhau đi dưới đi, rồi tính chuyện mần ăn thế nào cũng khá em à!

Con Ba cảm động rưng rưng nước mắt và ghen lời. Tư Cầu thấy vậy tưởng nó thuận chịu nên hăng hái thêm vô thêm:

- Tụi mình đi một lượt ghen em! Em khôn ngoan lanh lợi, anh thì chịu khó, chịu cực được, như vậy tụi mình phát lên mấy hời.

Con Ba khẽ lắc đầu, rồi mỉm cười thương hại đáp:

- Hổng được đâu anh à!

Tư Cầu trợn mắt hỏi lại:

- Coi, sao lại hông được? Bộ có cái gì cản trở hả?

Con Ba đưa tay vỗ nhẹ nhẹ vào vai anh ta:

- Hổng phải đâu!... Nhưng tụi mình hông có hợp nhau anh à, mặc dầu em rất thương yêu anh, quý mến anh.

Tư Cầu chắc lưỡi than:

- Thiệt em nói cái gì mà trặc trẹo quá! Thương nhau mà hồng chịu sống với nhau? Cha, cái này mới thiệt là... kỳ đời đa!

Con Ba chậm rãi nói:

- Có cái gì rắc rối đâu mà anh kêu là kỳ chứ! Đó anh coi: em quen sống như... con ngựa sút xiềng ở giữa chốn thị thành, rồi dìa dưới làm sao xoay trở được? Đây nè: đi cấy, đi gặt gì em cũng... bù trất, xuống ruộng thì sợ dĩa, còn nấu cơm, nấu nước gì cũng không ngờ, ăn nói thì lụp chụp, tánh tình lông bông... như vậy làm sao em có thể làm dâu, làm con hai bác ở dưới được! Em nói thiệt tình như vậy chứ hồng phải em dám chê bai gì đâu... chắc anh dư rõ bụng em!

Tư Cầu thất vọng lặng thinh. Thấy vậy, con Ba xề lại ôm ghịt lấy cổ anh ta và nói giỡn:

- Mà thân phận anh mê mê ra đó, anh lo chưa xong lại còn tính dèo bông thêm em dìa dưới nữa cho chết dính chùm với nhau hả? Anh dìa chuyển này hồng đủ cho ông già ông mần thịt anh, vậy mà anh còn tính dẫn xác em theo nữa để cho ông... cạo đầu luôn một lượt phải hông!

Nghe con Ba nói có lý, Tư Cầu cụt hứng, không biết nói năng ra sao chỉ ngồi thừ mặt ra đó thờ dài...

x

x x

Tư Cầu cùng với con Ba, Sáu Cầu và thằng Năm kéo nhau ra bến tàu. Hôm nay là ngày Tư Cầu rời Nam Vang về xứ, nhưng nét mặt anh ta có vẻ dăm chiêu chứ không hớn hở vì sắp tái hợp với gia đình sau một thời gian xa cách khá lâu và sau một khoảng đường đời biến đổi khá nhiều... Bốn đứa nó cứ lặng thinh bước đi đều đều. Một hồi lâu sau, để phá tan cái không khí nặng nề ấy, con Ba lên tiếng hỏi Tư Cầu:

- Bộ cô Năm cổ hồng ra đưa anh xuống tàu sao anh Tư?

Tư Cầu như sức tỉnh vội đáp:

- Cô Năm hả? Cổ mắc lo trông coi mua bán đâu có rảnh mà đi! Anh đi rồi thế nào cô cũng mệt lắm đa! Tội nghiệp, hồi nãy thấy cổ sụt sịt khóc căn dặn anh dìa rồi nhớ lên mau, làm anh cũng cầm lòng không đậu...

Con Ba nói theo:

- Cha, tội nghiệp cô quá há!

Nghe con Ba than phiền cho cô Năm, Tư Cầu buồn bã nói:

- Thiệt anh chỉ gây phiền lụy cho những người thương mến anh..

Con Ba tiếp liền theo:

- Thì cũng như... người mà anh thương mến đã để phiền lụy cho anh vậy!

Tư Cầu cười đáp:

- ... Cũng đâu đó!

Thấy Tư Cầu hơi vui trở lại, con Ba nheo mắt ngắm nghía anh ta từ đầu đến chân, rồi day qua nói với Sáu Cầu và thằng Năm:

- Cha, bữa nay tao coi bộ anh Tư “xi-kên” lại bảnh tòn quá tụi bây!

Cả Sáu Cầu cùng thằng Năm quay đầu lại nhìn: hôm nay Tư Cầu mặc quần tây xanh dài, áo-sơ mi trắng dài tay, trên đầu đội một chiếc nón tây lợp vải ka-ki, tay xách chiếc va-li nhỏ và chân thì đi dép da. Tư Cầu nghe con Ba trầm trồ và bị hai đứa kia nhìn soi mói nên đâm ra mắc cỡ. Anh ta quơ quơ chiếc va-li như để khóa lấp vẻ ngượng nghịu rồi cười nói:

- Sao mấy người coi tui có... được hông?

Sáu Cầu lạnh miệng đáp:

- Ý, bảnh giàn trời chó “được” khỉ gì! Cha, chuyện này anh dìu dưới thiếu gì cô đâm đầu vô chết mệt ghen!

Tư Cầu nghe nói vậy lắc đầu lia lịa:

- Thôi, cái gì thì được chó chuyện đó thì tui tồn luôn rồi!

Con Ba cười rộ lên rồi hỏi lại:

- Có chắc hông?

- Hồng chắc gì nhưng bây giờ thì tui... cứng bóng vía lắm rồi. Có vậy thôi!

Thằng Năm cũng nói chen vô:

- Ờ, tui coi bây giờ anh Tư ảnh khác xa với hồi tui gặp ảnh ở bến sông. Cái hồi tui đến xin me với mắt ruốc của anh đó, anh Tư!

Tư Cầu trù mến nhìn thằng Năm:

- Mày nhớ dai quá há! Thiệt mới đây mà mau quá... Tao nhớ hồi nào tao lơn tơn ôm gói quần áo lên trên này. (anh ta nhìn xuống

chiếc va-li rồi nói thêm) Ủ gúi quần áo bọc trong tờ giấy dầu cũ mềm, chửi thì mang đôi guốc vông lẹp kẹp, mình mặc bộ bi-ra-ma sọc bèo nhèo, tóc tai chôm bôm, cổ thì quấn chiếc khăn tắm lên nước hôi rình...

Con Ba lại lên tiếng:

- Đó anh thấy hông, hồi nãy em nói với tụi nó là anh mới “xi-kên” lại mà! Như vậy chuyến này anh có địa dưới thì thiên hạ cũng có phần... ngán đa!

Tư Cầu mỉm cười đáp:

- Ngán khi gì! Lo ông già ông quánh tuột xác đây nè! Nhưng cũng được cái là chuyến này anh địa cũng hồng đến nỗi như... con chó đói cụp đuôi xụ tai! Em hồng biết chớ hồi anh ra đi chỉ có một bộ đồ bà ba đen phèn và hồng có một xu teng dính túi! Bây giờ thì... cũng đỡ rồi.

- Em đã nói, bánh tẻn và ngon lành chớ “đỡ” khi gì! Để anh coi, anh địa chuyến này êm ru hồng ai động tới cái lông chửi anh nữa!

- Em nói sao quá lỗ!

Tuy nói thế nhưng Tư Cầu vẫn thấy khoan khoái trong lòng...

... Xuống tới dưới tàu, Tư Cầu lo đi mượn sẵn một chiếc ghế bố để nghỉ lưng cho khỏe trong suốt chuyến đi.

Xong xuôi đâu đó, anh ta cùng với con Ba, Sáu Cầu và thằng Năm kéo nhau đứng dựa vào lan can sắt tàu nói chuyện để chờ giờ tàu mở đò...

Con Ba tháo chiếc vòng bạc chạm đeo nơi tay trao cho Tư Cầu:

- Nè anh Tư, anh cầm lấy chút vật mọn này để... làm kỷ niệm.

Tư Cầu giữ lấy bàn tay của nó, xò nhẹ trở lại:

- Coi, em đừng mằn như vậy... kỳ lắm. Anh mang ơn em nhiều lắm rồi, em đưa cho anh rồi lấy gì mà đeo?

- Ồi, thì kiếm cái khác thiếu gì! Anh cầm đi, hông thôi em giận đa!...

Mà nếu anh hồng chịu lấy, chút nữa tàu chạy, em cũng quăng đại xuống dưới này.

Tư Cầu nhăn nhó:

- Mà anh lấy cái vòng này tể mỗ anh hay để mằn chi? Nhè đàn ông con trai mà em đưa cái thứ đó rồi biểu lấy, thì lấy sao được?

Con Ba mỉm cười đáp:

- Anh sao thiệt thà quá cỡ! Em muốn trao cho anh chiếc vòng đó là để mai một gì đây anh có cưới vợ, anh sẽ tặng lại cho vợ anh... và như vậy

mỗi lần anh thấy chiếc vòng bạc nầy trên cườm tay của chị, thế nào anh chẳng nhớ... chút đỉnh tới em!

Tư Cầu không ngờ con Ba nghĩ tới việc xa xôi như vậy. Anh ta cảm động nắm chặt lấy chiếc vòng trong bàn tay, nghẹn ngào nhìn sững con Ba...

Một hồi lâu sau, Tư Cầu mới thốt ra được hai tiếng “cám ơn” cụt ngủn, rồi vội vã rút chiếc bóp da trong túi quần sau ra, thận trọng đặt chiếc vòng bạc của con Ba tặng vào một ngăn còn trống. Con Ba mỉm cười đứng yên nhìn những cử chỉ của Tư Cầu và có vẻ hài lòng. Nó đưa tay vuốt nhẹ má của Tư Cầu, một người đàn ông mà nó yêu thương một cách đặc biệt hơn ai hết mặc dầu nó vẫn dư biết không thể nào sống chung với nhau được như một cặp vợ chồng...

Sáu Cầu tự nãy giờ đứng lặng thinh chứng kiến cảnh tượng cảm động đó, bỗng tăng hăng lấy giọng rồi lên tiếng:

- Phần của Ba rồi, bây giờ tới phiên tui chớ!

Tư Cầu lẫn con Ba đều quay đầu nhìn lại. Sáu Cầu móc trong túi quần ra một gói nhỏ có buộc dây đàn tràng hoàng và trao cho Tư Cầu:

- Đây, phần của tui đây, anh cầm lấy... thảo anh Tư!

Tư Cầu làm bộ cự nự:

- Gì nữa đó cha nội? Cha, bữa nay anh nầy cũng bày đặt quá ta!

Sáu Cầu hơi phật ý:

- Coi, anh nói vậy méch lòng lắm đa nghen! Tui với anh, tui mình coi vậy chớ cũng có nhiều tình nghĩa với nhau mà... Anh hông nhớ có lần tui mình tính giết nhau đó sao?

Tư Cầu vội siết chặt lấy tay Sáu Cầu và cười đáp:

- Sao hông nhớ! Vậy chớ anh tính cho tôi gói gì đó?

Sáu Cầu có vẻ vừa ý nên hấp tấp nói:

- Thì có gì đâu... anh dìu xứ, Ba nó tặng anh chiếc vòng bạc đeo tay để anh dành cho chị sau này, còn phần tui, tui xin gởi anh đem một chiếc xà-rông tơ nầy (vừa nói Sáu Cầu vừa nhét gói đồ vào tay Tư Cầu) để đem dìu cho bác trai ở dưới nhà... Xà-rông tơ Nam Vang xài bền lắm đó anh, chắc ở dưới cũng hiếm lắm!

Tư Cầu tay cầm lấy gói đồ, tay đặt lên vai Tư Cầu, tha thiết nhìn người... bạn Nam Vang và nói:

- Tui không dè anh có lòng nghĩ đến tía tui như vậy. Thiệt tình, nếu anh có cho tui bạc muôn tui cũng hồng quý bằng chiếc xà-rông tơ này. Cha, chắc ông già tui ổng khoái chí tử đa!

Con Ba cũng cười và chen vô nói:

- Thôi như vậy là đủ hết rồi đó hén! Với chiếc vòng của tui gởi anh và chiếc xà-rông của thằng Sáu tặng, bên tình bên hiếu bên nào cũng có hết phải hông anh Tư?

Tư Cầu lườm nó:

- Em sao nói bậy hoài! “Hiếu” thì được chứ “tình” có cái con khi gì đâu mà em nói hồng biết!

- Ồi, cái chuyện đó... mấy hồi anh?

Nhưng vừa lúc ấy, thằng Năm ở phía ngoài chen vô đứng gần một bên Tư Cầu và nói to lên:

- Thôi chứ, mấy người ai cũng có phần nấy xong xuôi hết rồi, bây giờ đến phiên tui!

Tư Cầu nắm lấy tay nó kéo lại gần thêm một chút nữa và vui vẻ nói:

- Phải rồi, bây giờ tới phiên thằng em nuôi của tui! Sao, trước khi tui minh chia tay, mày có cái gì cho tao phải hông Năm?

Thằng Năm xăng xái đáp:

- Thì lẽ dĩ nhiên rồi! Bộ anh khi thằng này... không ngờ đối với anh hả? Ê, coi vậy của tui cũng bảnh hồng chịu thua mấy người kia đâu ghen!

Con Ba thấy nó dài dòng như vậy nên nạt ngang:

- Thôi đi mày! Mày có cho anh cái gì thì đưa phứt mẹ nó đi, chứ cứ đứng đó nói năm trên năm dưới hoài, tàu chạy mất đất bây giờ!

Thằng Năm bị chị nó xía vô phá đám như vậy đâm ra bực mình:

- Cha, chị nói chuyện với anh ỉ ôi cả giờ đồng hồ thì được hén, còn tui mới thọc mỏ vô là chị đẹp qua một bên liền! Chị khôn quá há? Thử hỏi chị: nếu hông có tui quen với anh Tư đây trước thì chị khỏi có biết đi!

Con Ba bật cười:

- Thì thôi, anh Tư của mày đó, mày làm gì đó thì làm đi!

Tư Cầu cũng hỏi lại nó:

- Sao Năm, mày tính cho tao cái gì đây hả?

Thằng Năm móc trong túi ra một cái ống điếu cối trịnh trọng cầm nơi tay và nói:

- Tự này giờ, chị Ba thì cho vợ... hổng biết chừng nào cưới của anh một chiếc vòng đeo tay, còn anh Sáu thì cho bác dưới nhà chiếc xà-rông tơ... quanh đi quẩn lại anh chưa được hưởng món gì ráo vậy thì thằng em anh xin tặng anh cái ống vố này...

Tư Cầu cầm lấy cái ống điều mân mê trong tay rồi vỗ vai thằng Năm:

- Cha, cái ống điều lên nước mun ngời tốt quá! Tao ưng ý lắm đa Năm. Rồi đây, khi dĩa dưới mỗi khi tao ngậm cái ống vố này... tao chắc nhớ mầy ghê lắm đó Năm à!

Thằng Năm nghe nói vậy cũng mát ruột. Nó lấy ngón tay chỉ vào khoảng giữa cán ống điều và bảo Tư Cầu:

- Anh coi kỹ nè anh Tư: ống điều này thứ thiệt ở bên tây chớ hổng phải thứ rẻ tiền, tiện ở bên này đâu... có cái hiệu sáng chói đó anh!

Tư Cầu nhìn kỹ một hồi rồi trợn mắt hỏi nó:

- Cái này mầy “thối” của ai chớ làm gì mầy có tiền mua nổi?

Thằng Năm lúng túng đáp:

- Thì phải rồi... tui xí được của một ông Tây ngồi đánh giày đó mà...

Con Ba cũng nói chen vô:

- Ồi thôi anh Tư ơi, anh hơi sức đâu mà thắc mắc mấy chuyện đó hổng biết! Anh cứ cầm lấy đi cho thằng Năm nó... vừa bụng!

Tư Cầu nhìn thằng Năm lắc đầu rồi cười nói:

- Cha rồi đây có bận tao đang ngậm cái ống vố này có ông Tây nào đến nhìn ra của ống, ống đập tao bể họng thì nguy quá!

Thằng Năm thiết tha đáp liền:

- Ồi, anh đừng lo chuyện đó: anh dĩa ở tít mù đâu đâu, còn thằng Tây này tui biết nó ở biệt trên Xiêm-rệp lặn mà!

Một hồi lâu sau, thằng Năm nín tay Tư Cầu và ngược mắt lên hỏi nó:

- Anh Tư à, anh dĩa dưới rồi bao giờ nữa anh mới trở lên anh Tư?

Câu hỏi bất ngờ của thằng Năm làm cho Tư Cầu vừa cảm động vừa lúng túng. Anh ta vịn lấy vai của thằng Năm rồi lập cập đáp:

- Tao dĩa chuyến này... chắc cũng hơi lâu đa Năm! Nhưng thế nào tao cũng trở lên...

Nói đến đây, Tư Cầu chợt bắt gặp cái nhìn đau xót của con Ba và vẻ mặt ủ rũ của Sáu Cầu nên nín bặt.

... Mấy hồi còi tàu vang lên làm cho Tư Cầu thêm xót trong lòng. Con Ba, Sáu Cầu và thằng Năm đứng lặng thinh nhìn anh ta như để cố thủ vào tâm khảm một hình bóng sắp ra đi, rồi chẳng mấy chốc sẽ phai mờ trong cách biệt và trong những biến đổi của cuộc đời.

Tư Cầu nghẹn ngào nói:

- Thôi em Ba, anh Sáu và thằng Năm đi lên trên bến đi, tàu sắp chạy rồi đã!

Nhìn thấy kẻ lên người xuống nườm nượp chỗ cửa tàu, Sáu Cầu cũng day qua nói với con Ba:

- Mình lên đi Ba, chớ để chút nữa mất công chen lấn lắm.

Con Ba thở dài:

- Ừ lên thì lên... (rồi nó nói với Tư Cầu) Thôi, để tui tui lên trên cầu tàu đứng nghen anh Tư?

Tư Cầu khẽ gật đầu.

... Tiếng xúp-lê tàu lại vang lên nôn nả. Những tiếng xúp-lê tàu quen thuộc cũ, mà khi ra đi cũng như lúc trở về, Tư Cầu vẫn cảm thấy sao nặng trĩu u hoài...

Mấy người phu tàu bắt đầu mở đôi. Máy tàu đã chuyển động xình xịch làm át cả những tiếng nói chuyện ồn ào của hành khách.

Tư Cầu ển người ra khỏi lan can sắt, đưa tay ngoắc ngắc bọn con Ba:

- Thôi, tui dìu nghen em Ba, anh Sáu! Tao dìu nghe Năm!

Ba đưa nó đứng trên cầu tàu cũng bước xích lại gần mé cầu thêm chút nữa và cùng đáp lại:

- Anh Tư dìu mạnh giỏi!

Và thằng Năm còn chêm thêm một câu:

- Nhớ lên mau nghen anh Tư! Tụi này mong anh dữ lắm đã!

Tàu đã bắt đầu tách bến...

Tư Cầu lần lượt với nắm lấy tay của thằng Năm, của Sáu Cầu và của con Ba...

Anh ta giữ rất lâu bàn tay nhỏ nhắn và ấm ấm của con Ba. Hai đứa nó yên lặng nhìn nhau: con Ba hơi mỉm cười còn Tư Cầu thì như sắp khóc đến nơi được.

Thấy tàu đã tách khỏi bến non một thước, con Ba chớp mắt liền mấy cái như để dồn nén những xúc động rồi gượng cười bảo Tư Cầu:

- Thôi... anh đi mạnh giỏi nghen anh Tư! Khi nào tiện anh nhớ viết thư lên em nghen! Anh gửi thư chỗ cô Năm rồi em đến hỏi thăm chừng chừng cũng được...

- Ủa anh nhớ mà!

Con tàu chậm rãi rời khỏi bến và bàn tay của con Ba cũng theo đó mà từ từ tuột nhẹ ra khỏi bàn tay của Tư Cầu.

Chợt nhìn thấy Sáu Cầu ái ngại đứng nhìn mình với con Ba, Tư Cầu vội đưa tay quẹt mũi rồi ráng nói giỡn với Sáu Cầu một câu:

- Ê anh Sáu! Bây giờ tui giao em Ba đây cho anh đó.

Sáu Cầu đang buồn xo cũng bắt tức cười:

- Được rồi! Mà sao... giao trễ quá vậy cha!

Con Ba nghe nói vậy cũng cười xòa.

... Chiếc tàu đã chạy ra giữa sông và mỗi lúc mỗi cách xa thêm bến sông Nam Vang. Tư Cầu vẫn tựa người vào thành lan can nhìn trân trối lên phía cầu tàu.

Bọn con Ba, Sáu Cầu và thằng Nam vẫn đứng yên trên ấy...

Tư Cầu vẫn không rời mắt khỏi hình dáng mảnh khảnh của con Ba, một hình dáng mà nó quá quen thuộc qua biết bao giờ phút mặn nồng...

Hình dáng ấy, nó dư biết, rồi đây nó không bao giờ gặp lại được, không bao giờ còn ôm ấp lại được nữa, nhưng đó lại là một hình dáng không dễ gì quên...

Chương 5

Tư Cầu về đến Trà Ôn bình yên vô sự...

Đáng lẽ ra nó theo tàu Phước Châu đi thẳng một mạch cũng được, nhưng vì chuyến đi về của nó ở dưới nhà không có ai hay biết, mà tàu thì chỉ có thể ngừng tạm ngoài giữa sông cái. Hành khách muốn xuống phải dặn trước người nhà chực sẵn tam bản hay xuống gì đó để xông ra rước vào khi tàu tới.

Tư Cầu xuống tàu đi một vòng chợ Trà Ôn. Đối với một người từng sống trên chợ Nam Vang thì chợ Trà Ôn bây giờ nhỏ xíu, đâu có những cái gì hấp dẫn đủ để cho Tư Cầu phải đi ngắm nhìn. Nhưng Tư Cầu vẫn muốn

xem qua cảnh cũ, qua những nơi mà Phấn đưa anh ta đi tới để bắt đầu cho một cuộc phiêu lưu quá bất ngờ...

Anh ta trầm tĩnh xách va-li đi trong một vài đường phố như... một du khách muốn đi chiêm ngưỡng một vài di tích cổ thời: kia là tiệm hớt tóc, nọ là quán cơm khách trú và xa đằng kia là bậc thạch ở mé sông... bao nhiêu kỷ niệm cũ bỗng dưng sống dậy.

Tư Cầu thấy lòng buồn vô cùng và hơi ngạc nhiên khi tự nhận thấy: nó không nôn nao hay lo âu chút xíu nào khi trở về gần tới nhà.

Vừa đi, Tư Cầu vừa thần thờ nghĩ đến con Ba, đến Sáu Cầu, thằng Năm: không biết giờ này bọn chúng làm gì ở trên Nam-Vang... và nhớ đến con Phấn nữa! Ở không biết số phận của Phấn bây giờ ra sao... bề gì thì Tư Cầu cũng yên thân trở về nhà và trở về một cách khá... đàng hoàng nữa, nhưng còn Phấn? Tư Cầu lo ngại không biết Phấn gặp may gặp rủi thế nào trên bước phiêu lưu...

... Tư Cầu ghé vô nhà lồng chợ mua một cân thịt heo quay, mấy ổ bánh mì. Khi nghĩ tới tía anh ta hay nhậu nhẹt, anh ta trở lại mua thêm một cái giò heo quay con vàng lườm, rồi tiện đường bước qua tiệm trà hỏi mua thêm mấy gói Nghi Bồi Nhâm, Trung quốc kỳ chương, một cân vừa thèo lèo vừa bánh tai heo rồi xách tòn ten đi xuống mé sông kiếm mượn đồ về nhà dưới Rạch Chiếc...

Khi chiếc đò chèo từ ngoài vàm sông cái vô tới trong rạch, Tư Cầu bò ra đứng trước mũi ngắm nhìn lên hai bên bờ.

Đến giờ phút này anh ta mới thấy hồi hộp trong lòng và nghĩ lung tung về cái phải ăn nói khi tới nhà, nhứt là khi đụng đầu với tía mình... Tuy vậy anh ta cũng thấy vững bụng một phần nào khi nhìn đến... bộ vó của mình, đến chiếc va-li, đến mấy gói bánh... và bỗng nhiên anh ta đưa tay sờ nhẹ qua túi quần sau, nơi có cái bóp căng phồng lên.

Trẻ con hai bên bờ rạch thấy có chiếc đò chèo trên chợ chở một người khách lạ nên rủ nhau chạy dọc theo trên mé để xem khách ghé nhà ai, vì ngọn rạch cũng gần mút rồi.

Tư Cầu quay ra sau bảo người lái đò:

- Thôi tới nơi rồi chú! Chú ghé chỗ cây cầu dừa đó cho tui.

Bọn trẻ con trên bờ thấy chiếc đò tấp vô nên reo ầm lên:

- Nhà của thằng Năm Kiều có khách trên chợ xuống tụi bây ơi!

Từ nãy giờ vẫn chưa có đứa con nít nào nhận được Tư Cầu, một Tư Cầu mặc quần tây xanh áo sơ mi trắng bóp với chiếc nón tây trên đầu. Phải mà, Tư Cầu bây giờ không giống một chút xíu nào với Tư Cầu bạn bộ đồ bà ba đen lên phèn, đội nón lá rách teng beng... một Tư Cầu đen thui đen thui của cái thời chần vẹt giữ trâu ngoài đồng trống.

Thằng Năm Kiều (em của Tư Cầu) ở trong nhà nghe tụi con nít lao xao ngoài mé và nghe chó sủa vang rân, cũng tất tưởi chạy ra:

- Đâu, khách trên chợ nào đó tụi bây? Ủa, ai như anh Tư vậy cà?

Vừa lúc đó Tư Cầu cũng trông lên thấy em nó, và vội kêu lên:

- Ê Năm! Tao đây nè mậy! Coi, bộ mầy nhìn hổng ra sao?

Thằng Năm Kiều dừng trở mắt nhìn sững Tư Cầu một hồi lâu như không tin là... có thật, rồi nó chẳng nói chẳng rằng gì hết chạy tọt vô nhà.

Nó vừa cầm đầu chạy vừa la bài hời:

- Anh Tư dì! Anh Tư dì!

Tía nó đang cầm mác vót tre đương lờ trước thềm nhà nghe thằng Năm kêu lên như vậy vội liệng cái mác xuống đất đứng phắt dậy hỏi liền một hơi:

- Sao? Mầy nói thằng Tư nó dì hả? Nó dì hồi nào? Mà dì ở đâu?

Có thiệt hông hay mầy thấy ba chùm ba cháng...

Thằng Năm vừa thở hào hển vừa trả lời:

- Thiệt mà tía! Tui thấy ảnh rõ ràng mà! Ảnh còn kêu tui nữa... ảnh đi dò dì tới dưới mé rạch kia tía! Tía hổng tin đi ra coi...

Bác Hai, tía của Tư Cầu, vừa dợm chân bước đi nhưng không biết nghĩ sao bác lại đứng khựng lại, mặt mày bỗng nhiên cau có... rồi bác ngồi xếp xuống chỗ cũ vớ lấy cái mác vót lấy vót để một nan tre xù xì.

Thằng Năm Kiều thấy vậy ngạc nhiên hỏi:

- Ủa, bộ tía hổng ra coi anh Tư dì sao tía?

Bác Hai nạt ngang:

- Nó dì thì thầy kệ mồ nó, tao ra coi làm gì hả? Ủ... để rồi tao cho nó biết tay!

Thằng Năm nghe nói nó chừng hừng, nhưng rồi nó lại len lén rút lui về phía mé rạch để đón Tư Cầu. Vừa lúc đó, bác Hai gái đang nấu cơm ở nhà sau cũng te te chạy lên và réo thằng Năm Kiêu lại:

- Năm ơi, có phải thằng Tư dìu thiệt không mậy?

Thằng Năm Kiêu quay đầu lại đáp bằng hai tiếng “thiệt mà”, rồi đông tuốt ra mé rạch...

Bác Hai gái chợt thấy bác Hai trai ngồi vót tre như không có việc gì xảy ra hết nên lấy làm lạ bước vội lại hỏi:

- Coi, thằng Tư nó dìu tới kìa, bộ ông hồng hay sao?

- Hay chớ sao không! Mà nó dìu thầy kệ mồ nó, bà nói với tui làm chi cho mệt!

Bác Hai gái phật ý nói sảng lại:

- Hứ, nói như ông vậy thì hết chuyện rồi. Con mình nó đi biệt gần hai năm trời, nay nó dìu ông cũng phải ra hỏi thăm hỏi nom nó coi ra làm sao chớ! Ông có giận chín xe mười vàng gì thì cũng dẹp qua một bên để thùng thằng rồi mình sẽ nói với nó...

Bác Hai trai cười lạt:

- Tui hồng dám giận ai hết... mà sao thằng chết dầm đó nó hồng đi biệt luôn đi còn xách đầu dìu đây làm gì nữa! Nó đi đã rồi tính dìu đây để ăn hại nữa phải không?

- Ông sao kỳ quá...

Bác Hai gái chưa kịp nói hết câu, thì Tư Cầu tay xách va-li bươn bả đi lên tới, còn thằng Năm thì lễ mễ vừa xách mấy gói thịt, trà, vừa ôm mấy ổ bánh mì, hí hửng chạy lúp xúp theo sau.

Thấy có đông đủ tía má ở đó, Tư Cầu vội kêu lên:

- Thưa tía má con mới dìu!

Bác Hai gái thấy Tư Cầu khác hẳn lúc ra đi và có vẻ... phong lưu nên không giấu được sự ngạc nhiên và vui mừng:

- À, con, con mới dìu tới hả con! Dữ hông, tao mong mầy hụt hơi hết sức... Tía mầy, ông giận mầy lắm đa Tư!

Vừa nói tới đó bác Hai gái liếc mắt nhìn sang bác Hai trai để xem xét vẻ mặt của chồng như thế nào.

Tư Cầu lúng túng để va-li xuống lột nón ra và tiến lại gần tía anh ta:

- Tía... vót tre đương chi đó tía?

Bác Hai trai đặt cái móc xuống từ từ đứng dậy nhìn Tư Cầu từ đầu đến chân. Những nét cau có trên mặt của bác dịu đi dần, nhưng bác cũng hất hàm hỏi:

- Sao, mầy đi biệt ở đâu bây giờ mới vác mặt dìa đây? Còn con Phấn đâu? Mầy dụ dỗ con gái người ta đi để ở nhà họ đào mồ cuốc mả ông bà ông vải mầy lên hết, mầy có biết không?

Bác Hai gái và thằng Năm đứng dang ra hỏi hớp chờ đợi câu trả lời của Tư Cầu. Tư Cầu vừa lần lần cái vành nón trong hai bàn tay vừa ấp úng đáp:

- Dạ... con dụ dỗ ai đâu tía. Con muốn đi xa mần ăn, sẵn dịp con Phấn nó đi đó, con... quá giang theo, rồi lên tới Cần Thơ... mỗi người đi mỗi ngã...

Bác Hai gái vội ngó chồng và nói chen vô:

- Đó ông coi, nó nói đúng mà! Nó có mần cái gì quấy đâu? Nó đi mần ăn bây giờ khá giả rồi nó dìa thăm nhà (bác day qua Tư Cầu) có phải vậy hông Tư?

Nghe má mình nói vậy, Tư Cầu ngạc nhiên đứng trố mắt nhìn, đến chừng bác Hai gái hỏi tới, anh ta giật mình ấp úng đáp:

- Dạ... phải... nhưng... bộ con Phấn...

Bác Hai gái chặn ngang:

- À con Phấn hả? Bây giờ nó có chồng ở Chợ Lớn khá lắm, nó có dìa đây thăm bà con một lần rồi. (thấy Tư Cầu chưa hết vẻ ngạc nhiên, bác lại tiếp) Chắc mầy hông hay biết gì ráo, vậy để thùng thảng tao sẽ kể rõ lại đầu đuôi ngọn ngành cho mầy nghe.

Tư Cầu nghe sơ qua như vậy nên cũng vững tâm. Anh ta thở phào ra rồi tươi cười nhìn bác Hai trai hỏi:

- Tía má ở nhà chắc được mạnh giỏi? Còn hai vợ chồng anh Hai, anh Ba ở đâu mà con hông thấy?

Bác Hai gái hốt trả lời trước:

- Ồi, tao với tía mầy cũng mạnh cùi cùi vậy hoài. Vợ chồng anh Hai mầy thì ra ở riêng, còn anh Ba mầy thì đi chơi đâu trên lối xóm... Cha, bà con dưới này ai ai cũng hỏi thăm tới mầy dữ lắm nghen! Tư Cầu quay qua hỏi thằng Năm:

- Mầy còn đi học không Năm? À, bây vệt và con trâu Sấm trong đồng... ra sao mậy?

Bác Hai gái cũng đáp thế liền:

- Thằng Năm thi tiểu học đậu rồi đó! Tía mầy ổng cũng ráng cho nó đi học tới, chớ hông lẽ con cái ba bốn đứa để... “Quốc trì cung” hết hay sao! Còn bây vệt thì tía mầy ổng bán mất đất đi rồi, con trâu Sấm thì anh Hai mầy bắt nuôi ở bên. (rồi bác nhìn thẳng vào mặt Tư Cầu chậm rãi hỏi thêm) À, chuyến này, mầy dìu đây thăm nhà rồi chừng nào đi hay tính ở luôn?

Tư Cầu cười đáp:

- Dạ, chắc ở luôn.

Bác Hai gái mừng rỡ khều bác Hai trai nói:

- Đó, ông có nghe hông: nó nói nó ở nhà luôn...

Bác Hai trai nãy giờ cũng thấy vui lây cái không khí đoàn tụ, nhưng bác cũng làm bộ cự nự bác gái:

- Thì bà làm gì mà lằng xằng vậy! Để tui hỏi nó coi chớ bà cứ hốt hốt hoài...

Bác Hai trai làm bộ cự nự bác gái nhưng rồi bác cũng lúng túng đứng đó nhìn Tư Cầu.

Tư Cầu thấy vậy lên tiếng hỏi lảng ra:

- Thưa tía, công việc ruộng nương ra sao tía?

Bác Hai trai nhún vai thở dài:

- Thì cũng nai lưng ra mần đầu tắt mặt tối năm này qua tháng nọ, nhưng cũng lằng nhằng như hồi mầy còn ở dưới này. Khổ hơn nữa là anh Hai mầy lại ra ở riêng, anh Ba mầy thì cứ suốt ngày đầu trên xóm dưới hông chịu lo mần ăn gì hết. Tao với má mầy la rầy nó riết rồi cũng như nước đổ lá môn, chứng nào vắn tật nấy! Nay mầy dìu rồi... thiệt cũng đỡ lắm, chớ tao với má mầy một ngày một già, em mầy thì mắc đi học...

- Vậy chớ nhà mình còn nợ nần gì hông tía?

Bác Hai chép miệng than:

- Sao hông mậy! Thì hồi nào tới giờ có chút trăm đồng bạc tiền lúa góp mà mùa lúa này qua mùa lúa nọ, trả hoài vẫn hông hết! Mầy nghĩ coi:

mình mần chỉ đủ lúm chớ có dư dả đâu, vì vậy mà trả hồng dứt được số vốn cho người ta.

- Hồng nói dấu gì tía má, con dìu đây cũng có đem theo chút đỉnh tiền riêng, tía má để con lo món đó cho rồi mình tính công chuyện mần ăn lại...

Bác Hai gái hỏi chen vô:

- Mầy có tiền dư hả Tư? Bao nhiêu vậy mậy?

Tư Cầu chưa kịp trả lời thì bác Hai trai lờm vợ và rầy liền:

- Bà sao kỳ quá! Chưa gì mà bà hỏi phăng tới! (rồi như để tránh sự ngượng ngịu, bác Hai trai vừa nhìn về phía thằng Năm vừa hỏi Tư Cầu) À mầy mua cái gì đem dìu mà thằng Năm nó xách lủ khũ đó Tư?

Tư Cầu vui vẻ đáp:

- Dạ có chút đỉnh trà bánh và thịt heo quay con mới mua trên chợ Trà Ôn. (rồi nó day qua bảo em nó) Thôi Năm, mầy xách đồ vô trong nhà đem cất đi chớ!

Bác Hai trai cũng hỏi vợ:

- Thôi, bà vô lo cơm nước đi! Xế chiều rồi chớ bộ còn sớm lắm sao!

Bác Hai gái quay qua hỏi Tư Cầu:

- Mầy ăn cơm chưa Tư?

- Chưa má à?

- Ý chết, vậy mầy đói meo rồi chớ gì?

Tư Cầu cười đáp:

- Hồng có đâu má... Hồi sáng này con đã ních một bụng hủ tiếu, bánh bao trên chợ Cần Thơ rồi dìu ghé qua Trà Ôn con làm sơ qua hết hai tô hoành thánh mì nên cũng lửng dạ...

Bác Hai trai lại chen vô cự nự vợ :

- Bà hồng lo đi nấu cơm đi chớ cứ đứng đó hỏi tầm ruồng hoài! Thằng Tư nó quen ở chợ ở búa đâu có ăn cơm sớm như mình mà bà sợ nó đói! Mà từ Cần Thơ dìu đây còn qua chợ Trà Ôn: quán cà phê, tiệm cao lầu thiếu gì, nó muốn ăn uống giờ nào hồng được!

- Hứ, ông nói làm như ông rành lắm vậy!

Bác Hai trai quay qua phân bua với Tư Cầu:

- Tao nói mà có phải y như vậy không Tư?

Tư Cầu cười đáp:

- Dạ phải đó tía!

Bác Hai trai hỏi dạ đưa tay vuốt mấy sợi râu mép rồi ân cần bảo

Tư Cầu:

- Thôi mày cũng cất va-li đi Tư, rồi tắm rửa nghỉ ngơi để chút nữa ăn cơm.

Tư Cầu “dà” một tiếng rồi vừa nhồm xách va-li lại đặt vội xuống và kêu lên:

- Ý, còn chút nữa con quên mất! Con có mấy món hàng... Nam Vang đem dĩa cho tía má đây nè!

Bác gái chừng hững kêu lên:

- Ý trời, bộ mày đi tới Nam Vang lận hả?

- Dà phải.

- Mèn đét ời, đi chi dữ vậy mậy? Hèn chi con Phấn nó dĩa đây, tao hỏi mày ở đâu nó cũng nói mờ ở chớ hông biết rõ là đâu đâu hết!

Bác Hai trai cũng lên tiếng:

- Tao tưởng mày đi lố quố đâu ở mấy tỉnh miệt trên chớ có dè đâu mày bung xa quá vậy! Cha, thằng này coi lù khù vậy mà dữ đa!

Tư Cầu cười tùm tùm cúi xuống mở va-li ra... nhưng má anh ta lại cầm lấy cánh tay anh ta lôi lên:

- Mày đem vô trong bộ ngựa mở ra hông được sao chớ làm gì mà như bày hàng ngoài này vậy!

Tư Cầu nghe theo lời má mình xách va-li vô đặt trên bộ ván giữa rồi rút chìa khóa ra lạch cạch mở nắp...

Lúc đó, bà con lối xóm nghe tin Tư Cầu về kéo nhau qua thăm đầy nhà, nhứt là mấy đứa con nít chen lẫn nhau xem Tư Cầu mở va-li...

Trước cảnh tượng đó mặt của thằng Năm Kiêu... vác hất.

Tư Cầu rút ra cái xà-rông tơ và cái ống vớ trịnh trọng đưa ra trước mặt của tía nó:

- Dạ thưa tía, con có chút đỉnh này đem dĩa cho tía... Dạ, của mấy đứa bạn con cho đó tía à!

Có tiếng ai trầm trồ gần đó:

- Cha, bạn của Tư Cầu bảnh quá há!

Bác Hai trai cầm lấy hai món đồ xăm xoi một hồi rồi hỉ hả day qua nói với Tư Cầu:

- Mấy món này tao coi bộ mắc tiền đa Tư!

Tư Cầu thản nhiên đáp:

- Dạ phải, toàn là thứ thượng hảo hạng đó tía! (rồi tự nhiên Tư Cầu mỉm cười khi nghĩ tới bọn con Ba và nó nói tiếp) Tụi bạn con ở trên biết... lựa đồ lắm tía à!

Bác Hai trai gật gù nói:

- Chắc mấy người đó cũng thuộc dân xài sang đa!

Tư Cầu nghe tía nó nói vậy không nín được cười, nhưng rồi nó vội cúi xuống va-li lấy ra một xấp lãnh mang lại đưa cho má nó:

- Đây má, cái này của con xuất tiền túi mua để đem dìa cho má may quần... ăn Tết đây!

Bác Hai gái vội chùi tay lia lịa vào vạt áo túi trước khi cầm xấp lãnh:

- Trời mẹ ơi, mầy mua chi thứ này cho tốn tiền quá vậy Tư? (rồi bác rưng rưng nước mắt, hết ngó bác trai đến nhìn Tư Cầu và nghẹn ngào nói tiếp) Hồi nào tao với tía mầy cưới nhau, tao cũng có cái quần lãnh như vậy... nhưng thứ lãnh mặc nửa chớ hồng phải trơn, phải hồng ông nó?

Bác Hai trai cảm động vội đáp:

- Phải, mà sao bà nhớ dai quá cỡ vậy!

Vừa lúc đó, mấy bà ở lối xóm chạy ra lại lôi bác Hai gái ra ngoài mé hàng ba, chỗ có nhiều ánh sáng hơn, để cùng xăm xoi và trầm trồ xấp lãnh.

Thằng Năm Kiêu thấy trống người nên bước rề lại gần chiếc va-li và lên tiếng hỏi anh nó:

- Còn phần tui, anh Tư?

Tư Cầu đang xấp xếp lại quần áo phải ngừng tay lại nhìn thằng Năm rồi cười đáp:

- Phần của mầy, tao hồng quên đâu, nhưng để bữa nào rảnh tao dắt mầy đi chợ rồi mầy muốn cái gì đó tao mua cho!

Thằng Năm cười lòn lòn:

- Ý trời, nếu anh để tui muốn thì tui muốn đủ thứ hết; nhưng thôi, anh mua cho tui một cây viết máy cũng được...

Bác Hai trai nghe nó đòi như vậy, nói chen vô:

- Thôi đi mày! Mày chữ nghĩa bao lăm mà đòi mua viết máy cho uổng tiền hông biết!

Nhưng Tư Cầu đã vội lên tiếng:

- Được mà tía, để con sẽ lựa mua cho nó một cây “kaolo” ngòi chai .
(rồi nó day qua thằng Năm) Mày chịu thứ đó hông Năm?

Thằng Năm gật đầu lia lịa:

- Chịu! Ý chà, có thứ đó bánh lăm ghen!

Bác Hai trai lại gọi bác gái:

- Bà ơi, bà có vô lo cơm nước không hay là cứ đứng đó ngó xấp hàng mới mà no bụng được?

Bác Hai quày quả trở vô:

- Ông này kỳ quá! Làm cái gì ông réo tui giựt một giựt hai hoài vậy!
Miễn có đủ cơm nước kịp cho ông ăn thôi mà!

Bác Hai trai cười trừ:

- Ủ thôi... tui biết bà giỏi mà!

Rồi như để đánh trống lảng, bác kêu thằng Năm:

- À Năm, mày chạy ra quán chú Ợng mua cho tao một xị rượu... mày hỏi má mày coi có... tiền lẻ hông đưa cho mày vài đồng...

Bác Hai gái “hứ” một cái nhưng rồi cũng móc tiền ra, nhưng Tư Cầu đã vội chặn lại:

- Thôi má, con có tiền lẻ đây.

Bác vừa bước đi xuống nhà dưới, vừa ngoái cổ lại buông thông một câu:

- Mày có đưa thì đưa ít ít nó, chớ đưa nhiều cho ông uống đã rồi
ông nói cà nhựa hoài nhức xương nhức cốt chớ hông ích lợi gì đâu!

Bác Hai nhìn Tư Cầu rồi trề môi, nhún vai như không thèm chấp
nhứt làm gì:

- Má mày thì... giỏi có bấy nhiêu đó...

Tư Cầu mỉm cười rồi móc bóp ra kêu thằng Năm:

- Đây nè Năm, mày cầm năm đồng đây ra biểu chú Ợng chú lựa bán
cho một chai rượu thuốc thứ thiệt ngon đó ghen!

Tía nó giơ tay cản lại:

- Thôi đi Năm, mày mua cho tao rượu công-xi cũng được...

Tư Cầu ngạc nhiên hỏi lại:

- Sao mọi lần tíա khoái uống rượu thuốc lắm mà?
- Nói gì rượu thuốc thì... nhứt hạng rồi! Nhưng... hao quá mầy à!
- Ồi lâu lâu... vui một chuyến, có tốn hao là bao nhiêu! (anh ta móc tiền đưa cho thằng Năm) Tiền đây Năm, mầy chạy đi mua như tao dặn hồi nãy đó.

Bác Hai trai cũng dặn vói theo:

- Mầy hỏi mua thứ rượu thuốc hiệu “con bò năm” á Năm!

Rồi bác đứng nhìn thằng Năm tất tưởi chạy đi và chép miệng liên mấy cái như thưởng thức trước một bữa rượu ngon vậy.

Thấy lũ trẻ con hàng xóm còn đứng bu xung quanh đó, Tư Cầu chạy đi lấy gói bánh mở ra phát cho mỗi đứa một chiếc bánh tai heo. Y như một bầy sẻ tha mồi, lũ trẻ chạy tứ tán về nhà để... khoe và Tư Cầu nghe chúng nó reo lên tíu tít:

- Chú Tư Cầu cho tao bánh bầy ời!

- Chú Tư Cầu giàu lắm bầy ời!

Tư Cầu mỉm cười một mình, rồi bỗng để ý đến tiếng “chú” mà tụi trẻ con gọi mình... Tự nhiên, anh ta đưa tay sờ sờ cằm rồi cúi xuống nhìn từ ngực đến chân và tự hỏi: “Có lẽ mình già rồi chẳng? Hay tụi con nít mới lớn lên thấy mình... lạ mắt nên gọi như vậy?!”

... Tối hôm đó, bác Hai trai kêu nấu sẵn nước để mời vài ông bạn già bên hàng xóm qua uống nước trà với thèo lèo mà Tư Cầu mới mang về hồi xế trưa. Lại một phen nữa, Tư Cầu phải trả lời những câu hỏi thăm hỏi lom về sự sanh sống ở trên Nam Vang! Anh ta trả lời đầy đủ cầm chừng chớ nóng ruột muốn đi ra nhà sau tìm má mình hỏi thăm rõ thêm về chuyện của... Phấn, mà Bác Hai gái mới có nói sơ qua lúc anh ta mới về tới nhà.

Đợi cho bác Hai trai và mấy ông khách bắt chuyện với nhau như bấp rang, Tư Cầu lén rút êm đi. Tư Cầu đi thẳng xuống dưới bếp và thấy bác Hai gái đang lui cui bên mấy chiếc cà ràng ông tảo, dưới ánh đèn dầu lù mù.

Anh ta cất tiếng hỏi:

- Má còn mần gì ở trong bếp đó má?

Bác Hai gái quay đầu lại:

- Thằng Tư đó hả? Sao mầy hồng ở trên tiếp khách mậy?

- Ôi, mấy ông cứ nói chuyện trên trời dưới biển hoài... nghe ngán thấy mồ! Mà sao má không lên uống nước trà cho vui?

Bác Hai phúi tay đứng dậy bưng cây đèn đặt lên trên bộ ván rồi đáp:

- Tao đời nào biết uống nước trà vậy! Hễ có khát thì ực đại một tô nước lạnh cho xong chớ hơi sức đâu mà ngồi cà rề ở đó nhâm nhi hết chén này đến chén khác, đã chát quánh mà còn mất thời giờ nữa! Tư Cầu cười nói:

- Nếu ai cũng như má thì mấy chỗ bán trà... xập tiệm hết. (rồi nó ngồi xuống bộ ván và hỏi thêm) Mà má hơi cái gì trên bếp đó má?

- Ờ, tao sảy mớ cau... hồi chiều phơi nó chưa được ráo, sẵn có chút than dư bỏ uống.

Tư Cầu từng có dịp thấy những bà ở chợ suốt ngày chỉ biết đi đông đi dài để ăn hàng vật hay đậu chến, chớ không biết làm gì cho động đến móng tay, nay thấy má mình đã có tuổi mà còn tham công tiếc việc như vậy, lòng xót thương vô cùng. Anh ta chép miệng thở dài:

- Má hơi sức đâu mà mần cùi cùi suốt ngày suốt đêm như vậy hổng biết! Sao ở nhà má hổng lo cưới vợ cho anh Ba để có thêm người đỡ đần đôi chút hả má?

Bác Hai gái đang tằm trầu bỗng dừng tay lại:

- Lo chớ sao hổng lo vậy! Nhưng mà lo... hổng nổi! Phần tiền nong đâu có dư đã gì, phần anh Ba mầy nó cứ lông bông hoài chẳng biết chí thú mần ăn gì ráo, thét rồi tao với tía mầy cũng bỏ trôi xuôi chuyện ấy luôn. (nhưng rồi bác gái lại tươi tỉnh nét mặt, trở Tư Cầu và nói tiếp) Chuyển này mầy dìu đây, thế nào tao với tía mầy cũng phải tính chuyện vợ con cho mầy gấp đả!

Tư Cầu cười lắc đầu:

- Tía má lo cho anh Ba trước đi! Phần của con đang... mê mê đây nè, gấp gì má!

Bác Hai gái hăng hái nói thêm:

- Ý, đâu có được vậy! Phải lo vợ để nó cầm chừa buộc căng mầy lợi chớ!

Tư Cầu cười xòa:

- Chuyện đó thì má khỏi lo: con bây giờ... bỏ neo luôn ở nhà rồi má à!

Nhưng rồi như nhớ trực lại điều gì, Tư Cầu bỗng nghiêm mặt lại và rụt rè lên tiếng hỏi bác Hai gái:

- Má à... hồi xế má nói để rảnh má kể lại cho con nghe cái chuyện ấy đó má!

Bác Hai gái chạy đi nhổ cốt trâu vào góc nhà rồi vội trở lại hỏi:

- Coi, chuyện gì vậy?

- Chuyện... của con Phấn đó mà!

Bác Hai gái thở hắt ra :

- Dữ hông! Thì mầy nói phứt ra hông được sao lại cứ nói chuyện đó, chuyện đó hoài... tao biết đường đâu mà rờ. (rồi bác mỉm cười nhìn Tư Cầu một hồi lâu rồi nói tiếp) Thiệt mầy liều mạng hết sức! Tại sao mầy dám cả gan theo ngang con Phấn vậy hả, vậy mà hồi đó mầy hông chịu nói thiệt với tao...

Tư Cầu hơi mắc cỡ nên xen lên đáp:

- Ồi, chuyện đó... cũ xì má nhắc lại làm gì hông biết! (nhưng anh ta bỗng dưng tức ngang) Mà thử thời hồi đó con có nói thiệt với má... cũng ăn trét hết!

Bác Hai gái cũng bực mình với nó:

- Cha, mầy nói cái giọng nghe coi sướng hông! Chớ hồi đó mầy ra đi như vậy, bên nhà con Phấn, người ta qua đào mồ cuốc mả lên, biết ai ở nhà mà nghe cho hết đây?

Tư Cầu đành xuống nước vuốt giận má mình:

- Thôi mà má! Chuyện đã dĩ vãng rồi... bộ má nói con hông rõ cái khổ đó sao, nhưng... bây giờ êm hết rồi.

Bác Hai gái còn nói lấy:

- Ờ nếu êm hết thì thôi...vậy chớ mầy còn muốn hỏi tao chuyện gì nữa cho mất công.

Tư Cầu ấp úng:

- Con muốn hỏi má... chuyện con Phấn đó mà!

Bác Hai gái xem Tư Cầu còn nhớ con Phấn, nên bác cũng thấy cảm động và không nỡ rầy rà cự nự thêm nữa:

- Phần nó cũng... thuận chèo mát mái chớ hông có sao hết, mầy khỏi lo.

- Con Phấn có trở dìa đây nữa hả má?

- Ủ, sau đó gần một năm nó có địa đây... và có bông theo một đứa con trai đầu lòng được bốn năm tháng gì đó... Đứa nhỏ cũng ngộ lắm, mà sao tao coi bộ nó... giống mày đó Tư?

Tư Cầu giựt mình la hoảng lên:

- Ý trời... trời, má đừng đề “án tử” như vậy hồng nên?

Bác Hai gái giơ tay như muốn kèm nó lại và hạ thấp giọng xuống bảo nó:

- Mày làm cái gì mà la bài hải vậy! Tao đã nói êm hết rồi, con Phấn nó đã chịu thiệt với tao như vậy.

- Con gì ăn nói ẩu tả quá! Rủi cho ai hay biết có phải thêm lùm tùm lên hông?

- Ấy, tao đã nói hồng sao mà! Vợ chồng của nó ăn ở đề huề với nhau lắm chứ hồng có cái gì cản dẫn nhau về việc... đứa nhỏ ấy đâu? Mày nghĩ coi: ngoài nó, tao và mày ra thì còn ai vô đó mà biết được chuyện đó?

Tư Cầu cãi liền:

- Phần con thì mới nghe má nói đây chứ chẳng biết ất giáp gì ráo và hồng có... dính líu gì vô cái chuyện ấy hết!

Bác Hai gái trợn mắt:

- Coi, thằng này ăn nói ngang ngược vậy mà nó nghe được chứ! Mày nói mày hồng dính líu gì hết... vậy chứ nó vô đó hả? Ai mắc đèn mắc bời gì đâu mà chưa gì mày chối leo lẻo hồng biết!

Tư Cầu cũng ráng nói thêm:

- Nhưng rủi con của nó ăn ở với thằng chồng bây giờ, rồi nó... hô là của con, đâu có được!

Bác Hai gái xì một tiếng:

- Thằng gì ăn nói lằng òm! Tao hỏi mày: nó “hô” là con của mày để gỡ vàng gỡ bạc gì đây chứ! Đẳng này nó còn thương còn nhớ mày nên gặp tao nó mới thú thiệt như vậy...

Tư Cầu gãi đầu suy nghĩ:

- Nhưng có lẽ nào... mau vậy cà? Nó... có hồi nào sao con hồng biết cà?

- Xời ơi, hồi đó mày là con trai mới lớn lên u mê ám chướng, “nhảy a thần phù” đâm đầu vô chứ biết đánh gì... mà bây giờ mày bươi óc ra cho mắt công hồng biết!

Nhưng Tư Cầu vẫn còn thắc mắc:

- Mà sao hồi nó rủ con đi, nó hổng nói thiệt cho con biết?
- Nó thương mầy, nó hổng muốn nói ra sợ mầy lo quỳnh đít lên, rồi đổ bể tùm lum hết. Nó muốn giữ kín để sau này yên bề yên phận rồi nói ra cũng không muộn gì.

Tư Cầu bỗng nổi nóng:

- Cha, nó nói leo lẻo cái miệng như vậy chớ tại sao nó cho con... leo cây dọc đường để theo cái thằng chó đó?

Bác Hai gái chắc lưỡi:

- Mầy hổng biết: tại nó thương mầy đó Tư à!

Tư Cầu hỏi vặn lại:

- Nó nói hay má vẽ duyên ra như vậy?
- Coi, tao bày đặt bày điệu tể mỗ tể tổ gì tao hả? Mà tao nghĩ lại cũng phải Tư à: nó thương mầy, nó không muốn cho mầy phải lao đao vì nó.
- Nó tốt quá há!

Bác Hai gái như không thèm để ý đến câu mỉa mai của Tư Cầu, nói tiếp:

- Nó nói: nó cũng đứt ruột bầm gan chớ bộ vui sướng gì sao... Nó nghĩ đến đứa con của mầy trong bụng. Phải làm sao cho nó nên người sau này, chớ chẳng lẽ khi đẻ nó ra rồi để cho nó sống cù bơ cù bất đầu đường xó chợ hay sao? Phần mầy, nói thiệt tình mà nghe, mầy cũng quá thiệt thà, như vậy hai đứa bây đầu có muốn đeo đẳng với nhau nữa, thì liệu mầy xoay trở làm sao khi lên tới Sài Gòn? Còn con Phấn nó túng thế phải bỏ nhà đi càn như vậy... Tuy nó có nhà bà con trên Cầu Ông Lãnh nhưng thử hỏi ai dám chứa tụi bây! Mầy phải biết: hễ là đàn bà thì hay... tính toán thiệt hơn, nên sẵn có dịp... quen biết với thằng chồng nó bây giờ, nó đành... tính như tao nói với mầy đó Tư!

Nghe Tư Cầu cười gằn, Bác Hai gái thở dài nói tiếp:

- Nghĩ cho cùng nó làm như vậy cũng hơi... ngặt. Nhưng nó tưởng mầy quay trở lộn lại dưới này cho được yên thân: đến chừng mẹ con nó dìu đây thăm bà con nó mới chừng hững khi hay tin mầy biệt vô âm tín....
- Phải con chết bờ chết bụi chắc nó mát ruột lắm!

- Đừng nói bậy nà! Mày hồng biết chớ lúc nó dìu đây gặp tao, nó khóc bù lu bù loa, nó thề bán mạng rằng: nó thiệt tình chỉ muốn lo cho mày... mà không dè mày lại đông luôn!

Tư Cầu nghe má mình nói như vậy hả dạ một phần nào, nhưng nó cũng ráng chêm thêm một câu cay đắng:

- May mà nó lo cho con có bấy nhiêu đó, chớ phải chi nó lo nhiều nhiều nữa chắc con bỏ xác luôn trên Nam Vang quá!

Bác Hai gái kiểm cách nói cho xuôi theo:

- Thôi Tư à, dầu sao phần nó cũng như phần mày, ai nấy thấy đều êm thấm hết, thì mày cũng nên... xính xái cho rồi.

Thấy Tư Cầu lặng thinh, bác Hai gái lại nói tiếp:

- Tao thường nghĩ rằng: chắc duyên số của hai đứa bây như vậy...

Mà có lẽ như vậy tốt hơn Tư à!... Ý, tao quên nói việc này nữa: hồi con Phấn nó dìu đây, trước khi trở lên Chợ Lớn nó có đưa cho tao một trăm đồng bạc, tội nghiệp... tao hồng chịu lấy mà nó cứ nài ép hoài... Nói nào ngay, nhờ có số tiền ấy mà hồi tía mày ốm đau liệt giường liệt chiếu mới có chút đỉnh để lo thuốc thang cho ông, hồng thôi cũng chịu chết!

Tư Cầu không biết nói năng gì thêm, nên chỉ hỏi lại cầm chừng:

- Vậy hả! À má, hồi nó dìu đây có chồng nó đi theo hông má?

- Hai mẹ con nó đi một mình hè! Thằng chồng của nó mắc trông coi công chuyện mần ăn ở trên đầu có bỏ ra được. Nghe nói chồng của nó mở một tiệm bán cây khá lớn mày à! Nó có viết thư cho con vợ nó cầm dìu đưa cho anh Năm ở bên.

- Có phải bác Năm của con Phấn hông má?

- Ờ phải, nó viết thư dìu ăn nói đàng hoàng lắm! Thằng đó tuy là thằng khách trú, mà lời lẽ của nó có lẽ nghĩa mực thước lắm chớ hồng phải theo điệu phang ngang bừa cùi như mấy cha bán thịt heo dưới này đâu!

Tư Cầu mỉm cười đáp:

- Tưởng cái gì chớ cái đó con... dư biết rồi.

Bác Hai gái lại nói tiếp:

- Nó cũng có đem cái hình thằng chồng nó ra cho bà con lối xóm dưới này xem mặt nữa... Cha, cái thằng mặt mũi coi cũng... bảnh trai lắm chớ phải chơi đâu!

Tư Cầu lại cười:

- Cái đó thì con cũng... biết rồi nữa!

Rồi nhớ trực lại đứa con của Phấn, anh ta tò mò lên tiếng hỏi bác

Hai gái:

- À má, về vụ... đứa con của con Phấn, bộ thằng chồng nó... hông soi mới nọ kia gì hết sao?

Bác Hai gái cười xòa:

- Ôi, sao thằng này nó hay lo từng chút hông biết! Soi mới cái gì mới được chớ?... Mầy nghĩ coi: nó cũng... xê xích đâu đó chút đỉnh thì làm sao mà biết được!

Tư Cầu gật gù:

- Ờ, cũng phải... (rồi anh ta lại hấp tấp hỏi thêm) à má, má coi thằng nhỏ đó thế nào hả má?

- Thế nào là sao hả?

- Má coi nó có... khá hông, có... giống ai hông vậy mà!

Bác Hai nắm vội lấy tay của Tư Cầu và hạ giọng đáp:

- Trời ơi, phải mầy thấy coi, nó giống mầy y như đúc, tao trông thằng nhỏ là tao nhận ra liền... Nhứt là cái miệng y hệt miệng mầy! Nó dễ thương lắm mầy à!

Tư Cầu nghe vậy cũng thấy nao nao trong lòng. Anh ta cảm động hỏi bác Hai gái:

- Như vậy, con đây cũng... có con rồi à?

Bác Hai gái không nhin cười được:

- Chớ sao! Bộ có cái gì lạ lắm sao mà mầy hỏi?

Tư Cầu cũng lắc đầu cười:

- Không má! Nhưng... khi không mà mình có con, nên cũng... kỳ kỳ!

- Thôi đi mầy! Cái gì mầy cũng nói “khi không” hết!

Vừa lúc đó bác Hai trai ở trên nhà trên đi xuống lên tiếng hỏi:

- Má bày trẻ mần cái gì ở dưới đó?

- Lo nấu nước cho ông uống trà, rồi sấy ba mớ cau chớ mần gì nữa!

- Coi, bà này kỳ hông! Tui hỏi vậy thôi chớ có nói gì đâu mà bà cự nự chớ? Tui xuống mời bà lên trên này uống nước chơi.

- Bữa nay ông tử tế quá há!

Bác Hai trai như không để ý đến lời nói chanh chua của vợ, day qua bảo Tư Cầu:

- Tư à, mây mời má mây lên uống nước Tư, rồi cầm siêu nước theo luôn.

Bác Hai gái hỏi lại:

- Mà ở trên bạn bè của ông rần rần ra đó, tui lên mần cái gì?

- Bà khỏi lo, họ dìu ráo rồi!

Nhưng bác Hai gái còn tìm cách thoái thác:

- Nhưng tui hông quen uống nước trà mà! Uống vô đây rồi thức trộm lơ suốt đêm ai mà chịu nổi!

Bác Hai trai nhìn Tư Cầu cười hề hề:

- Ồi dẫu có thức đến sáng cũng hông sao! Lâu lâu mới có dịp vui mừng như vậy chớ bộ ngày nào cũng có sao bà nó! Bà lên đây uống bậy một vài chén rồi tui bàn tính với bà một chuyện này.

- Chuyện gì thì ông cứ nói phứt ra cho tui nghe hông được sao mà còn bày đặt...

Thấy tía má mình cứ nói cù cựa với nhau hoài, Tư Cầu bèn lên tiếng:

- Thôi, má lên trên uống nước ăn bánh một chút để coi tía nói cái gì đó...

Bác Hai nghe con trai nói vậy đành thở dài bước lên nhà trên...

- Má nó ngồi xuống đây... Còn thằng Tư, mây cũng xáp vô uống nước chơi chớ đứng xớ rớ đó làm gì! Chuyện này cũng là chuyện của mây nữa...

Tư Cầu vừa ngồi xuống một bên mép ngựa vừa ngạc nhiên hỏi tía mình:

- Thừa tía, cái gì mà có con ở trong nữa vậy?

Bác Hai trai đặt chén trà xuống khay nước:

- Thì để thùng thăng tao nói tới rồi mây biết... Cái thăng gì sao mà nóng nảy quá!

Bác Hai gái thấy vậy cũng bực mình:

- Có cái gì thì ông nói phăng ra hông được sao? Tánh ông cứ khề khà hoài tui thấy xốn con mắt quá!

Bác Hai trai bị vợ cự nự nên cũng nổi dóa:

- Sao bà hay xía vô quá hông biết! (rồi không biết nghĩ sao, bác lại điệu giọng nói tiếp) Tui kêu bà với thằng Tư lên đây là để bàn tính chuyện lo vợ con cho nó đó!

Tư Cầu vội nói:

- Việc gì chớ việc đó... tía để thủng thỉnh rồi tính hổng được sao? (rồi nó nhìn sang bác Hai gái) Như hồi nãy con đã có nói với má: con đi đây ở luôn chớ đâu có đi nữa...

Bác Hai trai chận ngang:

- Thì đành rằng vậy rồi... nhưng tao muốn lo vợ cho mày, trước là để có người đỡ đần má mày một tay, sau là nó... buộc churen mày lại. (bác quay sang hỏi vợ) Tui tính như vậy, má nó nghĩ coi có được hông?

Lần đầu tiên, bác Hai gái hăm hờ tán thành:

- Tía mày nói phải đa Tư!

Tư Cầu hơi bức mình:

- Vậy tía má lo cho anh Ba trước hổng được sao?

Bác Hai trai vội đáp:

- Ồi thằng chết dầm đó mà kể số gì! Nó có nên thân nên hình gì đâu mà mày biểu tao lo!

Bác Hai gái nói chêm vào:

- Nè Tư, mày phải cưới vợ đi rồi mới tính chuyện mần ăn lâu dài được chớ nếu mày cứ một thân một mình hoài thì đâu có biết lo xa dành dụm để gây dựng cơ nghiệp như người ta được!

Liếc nhìn thấy tía mình vừa nhâm nhi uống trà, vừa gật gù ra vẻ vừa lòng về những lời của má mình, Tư Cầu bắt tức cười vì sự... tương đắc hiếm có của song thân:

- Thôi được... nếu tía má đã nhứt định lo kiếm vợ cho con thì con đâu dám cãi, nhưng con xin tía má để ra giêng rồi hãy tính kỹ lại, bây giờ tới đó, tía má lo... chọn lựa đám nào đó cho có sẵn đi thì vừa.

Bác Hai trai đặt chén nước xuống:

- Coi, cái chuyện vợ con là chuyện quan hệ cả đời chớ bộ chơi sao, mà tao thấy mày có vẻ xụi lơ vậy?

Tư Cầu cười đáp:

- Thì tía biểu con cưới vợ, con chịu cưới vợ chớ có cái gì đâu...

- Thôi đi mày, tao từng tuổi này hổng biết sao mà mày tính mà con mắt tao chớ? Thói thường, trai mới lớn lên nghe nói tới chuyện vợ con thì mừng rơn hay mắc cỡ, rồi đòi chọn lựa cho xứng đôi vừa lứa... còn đằng này, tao thấy mày lơ lơ lửng lửng như không...

- Thì con chịu cưới vợ đó, tía hồng thấy sao?

- Mày “chịu” cái điệu đó tao nghe sao... xốn lổ nhĩ quá vậy?

Tư Cầu dịu giọng phân trần:

- Thì tía má nghĩ lợi coi: con tuy chưa có già gì nhưng đời của con kể cũng như chán chê lắm rồi. Nay tía má muốn kiếm vợ cho con để yên bề gia thất lo tu chỉnh mần ăn với người ta... thì con xin vâng lời, chớ tía má biểu con chọn canh kén cá hay làm eo làm sách gì nữa! Nghe Tư Cầu nói vậy, hai vợ chồng bác Hai yên lặng nhìn nhau.

Một hồi lâu sau, bác Hai gái mới lên tiếng:

- Tư à, mày nói như vậy cũng phải, nhưng tuy rằng tao với tía mày lo kiếm chỗ đàn hoàng để hỏi vợ cho mày, nhưng dầu sao mày cũng phải xem coi có vừa mắt, hợp dạ hông, chớ mày hồng chịu ngó ngang gì tới hết sao được! Rồi sau này dìa ăn ở với nhau có điều gì hồng vừa ý rồi mày đổ thừa này kia nọ, hay hất hủi người ta thì... kỳ lắm nghe!

Tư Cầu gãi đầu cười đáp:

- Má hay lo xa quá! Con cam đoan là hồng có như vậy đâu! Hể tía má ưng chỗ nào thì con ưng chỗ nấy chớ khỏi có lộn xộn gì hết! Đó bây giờ tới Tết, tía má cũng còn rộng thì giờ để đi... coi vợ cho con.

Bác Hai trai chép miệng than:

- Thiệt tánh của mấy thằng lù khù như thằng Tư cũng khó chịu lắm chớ phải chơi đâu: hể nó bướng lên thì can hồng nổi, mà nó có xuôi theo thì nghe cũng hồng... êm! Tư à, bộ mày hết ham chuyện vợ con sao hả mậy?

Tư Cầu chắc lưỡi trả lời:

- Thừa tía, ham cưới vợ thì chắc hồng ham, nhưng... cần cưới vợ thì chắc là cần rồi.

Bác Hai trai Tư Cầu nói như vậy, nhìn vợ cười:

- Thằng này, bây giờ nó ăn nói trặc trẹo quá phải hông bà!

- Sao bà, bà có chấm chỗ nào để hỏi vợ cho thằng Tư chưa?

Nghe bác Hai trai hỏi vậy, bác Hai gái ngừng tay xĩa thuốc đáp:

- Cái đó thì tùy ông, chớ tui biết đâu là đâu!

- Coi, cũng phải hỏi qua bà mới được chứ!

- Vậy ông đã để ý đến đám nào chưa?

Bác Hai trai trầm ngâm một hồi rồi đáp:

- Kể ra thì cũng có nhiều nơi ngấp nghé muốn gả con cho thằng Tư lẫn, nhưng tui chỉ chấm có nhà này...

- Coi, nhà nào mà tui hông biết cà?

Bác Hai trai cười đáp:

- Tui chưa nói ra mà làm sao bà biết được! Với lại năm này qua tháng kia, bà cứ lúc thức ở nhà hoài thì biết ai là ai. Cái đám này ở gần bên La-gi, đứa con gái của vợ chồng anh Bộ Ngồi đó mà!

Bác Hai gái ngạc nhiên:

- Ủa, sao ông lại chọn đám đó? Có phải con đó là đứa con gái Miên lai mà hai vợ chồng anh chỉ xin đem về nuôi từ hồi còn bú đó hông?

- Phải đa bà!

Bác Hai gái chắc lưỡi:

- Bộ hết nơi rồi sao mà ông lại nhè lựa cái con ấy cho thằng Tư?

- Coi con nhỏ ngộ lắm chứ bộ tộ sao? Tuy nó gốc người Miên nhưng bây giờ thì nó cũng y như mình.

Bác Hai gái cắn nhả:

- Thiếu gì đứa khác coi được mà sao ông lại chấm chỗ đó hông biết!

- Ấy, bà để tui nói hết cái đã! Ban đầu tui cũng nghĩ như bà, nhưng tính đi tính lại tui thấy chỗ đó là được hơn hết. Nhà người ta cũng thanh bạch như mình và từ trước tới giờ ăn ở có nhơn có đức, nhất là con nhỏ đó nó chất phác thiệt thà.

- Thiệt thà quá rồi dìa đây nó biết mần ăn khi gì!

- Ý trời, con gái bây giờ nó tinh ma quỷ quái lắm nếu gặp đứa hông nên nết dìa đây nó ngựa suốt ngày rồi bà có chịu đựng nổi hông? Nó thiệt thà quá thì có bà đó chi? Bà chỉ dẫn dạy bảo nó lần lần rồi quen chứ gì!

- Cái gì cũng tui hết!

- Coi, bà... giỏi thì tui mới nhờ cậy bà! Thôi bà ráng chịu khó đi bà! Bà hông biết chứ sở dĩ tui lựa con đó cho thằng Tư là cũng có duyên có khác chứ hông phải tui điên khùng gì đâu!

Bác Hai gái ngạc nhiên hỏi lại:

- Duyên có gì nữa? Ông này sao bữa nay sanh chứng rắc rối quá vậy cà?

- Bà thiệt hồng suy tính gì ráo! Cái gương sờ sờ trước mắt đó mà chưa tòn! Bà phải biết thằng Tư nhà mình là một thằng hay đại gái, cái thứ đàn ông con trai mà coi lù khù như vậy thì thường hay u mê ám chướng vì đàn bà. Tui hỏi bà: nếu mình muốn kiếm vợ cho nó mà lại nhè lựa một con sắc sảo, khôn lanh, tui đổ khỏi rồi đây nó bị con vợ nó xỏ mũi cho mà coi! Và chẳng sớm thì muộn, cửa nhà tan nát hết, tui nói như vậy bà nghĩ coi có phải hông?

Thấy vợ ngồi làm thinh, bác Hai trai lại nói tiếp:

- Thằng Tư nó đã có cái “huông” đó rồi thì bây giờ mình phải... chận trước mới được, và cũng vì vậy mà tui tính bàn với bà để mình đi qua bên coi vợ cho nó.

- Ông nghĩ như vậy cũng phải...

Bác Hai trai thở phào một cái rồi cười nói:

- Dữ hông! Hồi nào tới bây giờ tui mới nghe bà nói câu đó!

Bác Hai gái cũng vui vẻ đáp:

- Thì ông phải... tui nói phải chớ có cái gì đâu mà ông kêu rêu như vậy! (rồi bác nghiêm giọng hỏi thêm) Còn về cái việc vợ con cho thằng Tư, theo ý tui, kể ra như ông đã.. coi vợ cho nó rồi còn định ngày định giờ gì nữa cho rắc rối thêm nữa!

Bác Hai trai nhú mày:

- Bà nói như vậy sao được! Cái chuyện vợ chồng ăn đời ở kiếp với nhau chớ bộ chơi sao mà lôi thôi được! Bề gì mình cũng phải hẹn ngày sang gặp hai anh chị ở bên để nói với người ta một câu cho phải lễ, với lại để cho thằng Tư nó sang chào hỏi người ta và xem mắt sơ qua con vợ nó sau này nữa chớ!

Bác Hai gái ngập ngừng nói:

- Nhưng... rui thằng Tư nó... xem con đó hồng hạp nhần thì sao?

- Ồi, việc đó bà khỏi lo! Tui cũng đã nói... mí với nó rồi. Nó trả lời xụi lơ, nhưng mà tui biết là được.

Bác Hai gái thắc mắc:

- Ông coi chừng đa, rui sau này có chuyện gì thì... ông lãnh chớ tui hồng có dính vô đó ghen!

- Bà khỏi lo chuyện đó! Nó nói vợ Miên, vợ Lèo gì cũng được hết.
Cái thằng coi bộ chán đời dữ đa!

Bác Hai gái thờ dài:

- Thì thôi, ông liệu sao đó cho xong thì liệu...

x

x x

Sáng hôm mừng bầy, Tư Cầu mặc bộ đồ bà ba trắng, đầu đội nón tây, tay xách một cặp vịt đi theo tía má nó sang bên nhà ông Bộ coi vợ.

Nhà ông Bộ tuy ở gần chợ La-Ghì, nhưng nếu đi theo mấy bờ mầu bằng đồng thì chỉ cách xa nhà Tư Cầu độ bốn cây số là cùng.

Bác Hai trai, áo dài vắt trên vai, tay cầm dù che đi trước, hai chiếc guốc cây thì móc vào chỗ cái ngoéo cán dù, bác Hai gái mặc chiếc áo dài the đen, đầu đội khăn rằn đỏ, tay xách giỏ mây nhỏ đựng trầu cau, còn Tư Cầu lững thững đi phía sau như... một kẻ bàng quan. Đôi vịt bị xách động đầu xuống đất, thỉnh thoảng kêu lên “cáp cáp” làm cho Tư Cầu nhớ đến bầy vịt khi xưa của mình...

... Ờ, cũng chính theo mấy bờ mầu này mà mình và Phấn dắt tay nhau lội băng qua đến đường cái để đón xe trớn lên Trà Ôn đây.

- Tư à, chừng qua tới bến rồi mầy liệu lời mà ăn nói thưa gởi với anh chị Bộ ghen Tư !

Tiếng của bác Hai trai kêu dặn làm cho Tư Cầu giật mình và vội đáp :

- Dạ...

- Anh chị Bộ ở bến cũng đã nghe nói sơ sơ về mầy và người ta cũng chịu mầy lắm, vậy mầy cũng ráng giữ gìn cho đàng hoàng một chút chứ cứ lù khù, lơ lơ hoài hồng có... lợi đa Tư !

- Dạ.

Tư Cầu cứ dà dà hoài làm cho tía anh ta cũng bắt bực mình, và không biết nói năng sao nữa, bác Hai trai đành hậm hực rảo bước...

Đến nhà bác Bộ, hai bên ông bà suôi tương lai chào hỏi nhau rồi rít. Tư Cầu tay cầm cái nón tây, tay xách cặp vịt đứng lững khựng ở đó, lúng túng trả lời mỗi khi hai ông bà Bộ hỏi đến.

Chưa gì mà anh ta liếc thấy phía sau tấm màn che cửa đi vào nhà trong có bóng người lấp ló chen lẫn nhau để nhìn trộm ra phía mình, rồi

lại có tiếng cười khúc khích. Tư Cầu dự đoán đó là đám con cái của bác Bộ tò mò muốn xem mặt chú rể tương lai, và cảm thấy lúng túng, ngượng ngịu thêm lên.

Bác Bộ gái bỗng lên tiếng gọi vọng vào phía nhà trong:

- Con Thơm đâu rồi, bưng nước ra cho anh chị Hai và thằng Tư uống nghen con !

Tiếng gọi của bác Bộ gái dẻo nhẹ mà tiếng của con Thơm (ý chừng đã chực sẵn đâu phía sau màn) “dạ” vọng ra cũng... dẻo dẻo. Nghe tiếng dạ trong trẻo và kiểu cách ấy, tự nhiên Tư Cầu bắt mím cười và nói thầm: “À té ra con đó tên Thơm, cái tên nghe cũng hay mà chẳng biết mặt mũi ra thế nào!”

Vừa lúc đó con Thơm vén màn bưng khay nước ra. Nó cúi đầu chào tía má Tư Cầu, nhưng làm bộ như không thấy có Tư Cầu đứng như trời trồng ở gần đó. Tư Cầu liếc nhìn nhanh về phía người vợ tương lai cả mình: ờ, kể ra cũng... coi được, trong ngày trọng đại này con Thơm... tóc tai láng mượt, quần áo sát rạt, Tư Cầu để ý nhứt đến đôi mắt to và hơi sâu, đến nước da bánh ít, đến mái tóc hơi dợn sóng của nó... những nét đặc biệt của một thiếu nữ gốc Miên.

Bác Bộ gái lại kêu con gái nuôi:

- Coi, sao con không mời thằng Tư uống nước vậy Thơm! Còn cháu Tư, ngồi xuống đó cháu!

Con Thơm bưng một tách nước cúi gằm mặt xuống đi lại phía Tư Cầu, khi đến nơi nó để cái tách xuống bàn trước mặt anh ta nghe một cái “cộp” rồi quày quả đi vô nhà trong.

Tư Cầu vẫn còn đứng xớ rớ chớ chưa ngồi xuống. Anh ta đang lúng túng không biết để cặp vịt vào đâu vì nãy giờ tía má anh ta mãi lo ngồi trò chuyện với hai vợ chồng bác Bộ ở trên bộ tràng kỷ nên cũng quên khuấy đi mất vấn đề đó.

Tới chừng nghe tiếng vịt kêu cáp cáp bác Hai trai mới vội vàng nói:

- Ý chết, có cặp vịt tui kêu thằng Tư nó xách qua đây để cho anh chị... nấu cháo ăn chơi...

Bác Bộ gái vội đỡ lời:

- Thiệt anh ở bên bày đặt chi mắc công quá vậy hổng biết!

Bác Bộ trai thật thà hơn, vội đứng dậy gọi con gái:

- Con Thơm đâu rồi, sao mày hồng ra đem cặp vịt xuống nhà sau đi, chớ để cho thằng Tư nó xách hoài mỏi tay chết nó sao!

Rồi bác chép miệng than:

- Bậy quá! Từ này giờ tui cũng sợ ý !

Tư Cầu chờ con Thơm... xông ra nhưng chẳng thấy đâu hết mà mãi một lúc sau mới có một đứa bé trai (ý chừng là em của nó) cười ngòn ngoén đi ra xách cặp vịt mang vào... Tư Cầu thở hắt ra, nhẹ nhõm cả người.

Trong lúc tía má anh ta và hai vợ chồng bác Bộ ngồi nói chuyện như không bao giờ... rút ra được ở phía bộ trang kỷ, thì Tư Cầu ngồi một mình bên này bàn, thơ thẩn hết nhìn con cu cườm đang gù gù trong chiếc lồng tròn treo dưới mái hiên. Bỗng Tư Cầu để ý đến tấm màn che cửa trong... một hàng bàn chân, lớn có nhỏ có ló ra phía mép dưới.

Thình thoảng lại có bàn tay khê vạch he hé vải màn qua một bên để dòm ra ngoài, và mỗi khi Tư Cầu quay phắt đầu lại, thì người ở phía trong cũng buông vợi mép màn xuống như cũ...

Chẳng mấy lúc mà cơm nước đã dọn lên. Tư Cầu lại đành miễn cưỡng phui chân ngồi lên bộ ngựa để... ăn cầm chừng. Rất may là con Thơm không có ngồi cùng mâm mà chỉ lo chạy tới chạy lui trông chừng bữa ăn.

Hai bác trai ngồi đối diện nhau, chén chú chén anh như hai người bạn cố tri, còn hai bác gái xầm xì nói chuyện nhà cửa, chuyện đầu trên xóm dưới.

Tư Cầu thấy không ai chú ý đến mình nữa nên cảm thấy dễ chịu và không còn lúng túng hoặc sượng sùng như khi mới đến. Nó thản nhiên ngồi nhìn, cố nhiên là bằng một cách kín đáo, con Thơm chạy đi chạy lại... và riết rồi anh ta cũng thấy con nhỏ... hay hay.

Sau bữa cơm, thừa lúc đi rửa miệng ở dãy lu nước phía bên hông nhà, Tư Cầu lén luôn ra phía sau vườn để... xả hơi một chút. Hồi sáng tới giờ ở riết trong nhà bác Bộ nên anh ta thấy tù túng vô cùng.

Đứng một hồi mỏi chân, Tư Cầu ngó quanh ngó ngó quất thấy có cây rơm mới chất ở gần gốc mấy cây măng cụt rợp bóng mát, nên anh ta rề lại trèo lên, ngồi nhún nhún trên lớp rơm một vài cái rồi ngả lưng xuống. Anh ta duỗi thẳng hai chân và thở hắt ra một hơi dài khoan

khoái. Mấy con cò trốn nắng trong bụi tre kế cận nghe động cất cánh bay vụt lên và kêu “cò cò” vang dậy...

Gió thổi hiu hiu làm cho Tư Cầu buồn ngủ nhướng mắt lên hết nổi.

Anh ta ngáp mấy cái liền rồi ngoẻo đầu ngủ quên đi chẳng biết từ lúc nào...

... Mấy tiếng chó sủa phía trong nhà làm cho Tư Cầu giật mình tỉnh giấc. Anh ta dụi mắt lia lịa và lấy làm ngạc nhiên sao mình nằm ngủ trên đồng rơm. Anh ta bỗng nhớ trực lại... ờ, phải rồi lúc nãy mình trèo lên dây để nằm nghỉ lưng chơi một lát không dè ngủ quên đi một giấc khá lâu... Bóng nắng rọi qua các cành cây đã xế xế rồi còn gì. Tư Cầu ngồi nhồm dậy, và bây giờ anh ta mới để ý đến một chiếc mền ai đem đắp ngang bụng trong lúc anh ta ngủ quên. Anh ta dáo dác nhìn bốn phía và bắt gặp con Thơm và đứa em trai của cô ta đang đứng lấp ló sau gốc dâu để... rình mò mình. Tư Cầu vừa mắc cỡ vừa tức mình.

Con Thơm chạy vụt vào trong nhà còn đứa em trai của nó thì đứng lững khựng lại đó. Thằng nhỏ vói tay bức mấy cái lá dâu ngắt năm ngắt bảy và xem ra bộ... muốn... làm quen.

Tư Cầu dơ tay ngoắc nó lại:

- Em ơi, lợi đây qua hỏi thăm chút em!

Thằng nhỏ cười lỏn lẻn rồi đi về về lại phía cây rơm.

Tư Cầu tuy nổi dóa trong bụng lắm, nhưng cũng ráng lấy giọng dịu dàng hỏi nó:

- Chắc qua... ngủ quên tự nãy giờ cũng hơi lâu lâu phải không em?

Thằng nhỏ gật đầu. Tư Cầu làm bộ thản nhiên hỏi thêm:

- Ai đem cái mền này đắp cho qua vậy em há?

Thằng nhỏ lại cười, rồi vừa quay đầu nhìn vô phía trong nhà vừa đáp:

- Chị Hai tui đó!

Tư Cầu nghe vậy giật mình và nửa như hỏi thêm, nửa như căn nhắc:

- Mà khi không đắp mền cho người ta làm chi vậy hổng biết!

Thằng nhỏ láu táu trả lời:

- Chị Hai chỉ thấy anh ngủ quên, sợ anh lạnh rồi bị trúng gió bất tử nên chỉ lấy mền ra đắp cho anh đó!

Tư Cầu nghe thằng nhỏ trả lời như vậy cũng cảm thấy mát ruột. Và anh ta mỉm cười nhìn thẳng... em vợ tương lai:

- Vậy hả! Thôi em đem cất nó dùm qua cái em! À, em coi có còn cọng rơm cọng rạ nào dính ở trên hông để tối ngủ xót chết!

Tư Cầu vói lấy cái mền trao cho em con Thơm, và bỗng nhiên nó nghi ngờ hỏi thêm:

- Mà cái mền này của ai vậy em hả?

- Của chỉ chớ của ai!

- Vậy hả! Hèn chi...

Tư Cầu bỏ lửng giữa câu, rồi giữ cái mền lại trong đôi bàn tay thêm một lúc nữa, đoạn mới trao hẳn cho em con Thơm.

Thằng nhỏ vừa quay lưng đi thì Tư Cầu kêu giựt ngược lại:

- Nè em ơi! Khoan vô đã, để qua hỏi thăm cái này chút xíu coi!

- Gì vậy anh?

- Ông già bà già của qua mần gì ở trỏng vậy em?

Thằng nhỏ vội đáp:

- Hai bác dìu mất đất rồi!

- Ý trời, thiệt sao em?

Không đợi thằng nhỏ trả lời, Tư Cầu tuột cái rột xuống đất và chạy lại níu vai nó hỏi dồn một hơi:

- Dìu hồi nào vậy? Mà tại sao lại đi dìu ngang xương vậy cà?

Thằng nhỏ dậm hoảng, ấp úng trả lời:

- Dìu cũng có cả tiếng đồng hồ rồi... Tui tính ra kêu anh nhưng hai bác nói để anh... ở bên này chơi... chiều mát trời dìu cũng được...

Tư Cầu chắc lưỡi liền miệng:

- Ông bà muốn trát mình đây mà! Chơi khi khô gì mà chơi!

Rồi bỗng nhớ trực lại còn có em con Thơm đứng đó Tư Cầu vội nói gượng:

- Thôi em đi vô đi, để qua đi rửa mặt rồi qua cũng dìu luôn...

- Ủa bộ anh hồng ở lợi ăn cơm chiều rồi hãy dìu sao?

Tư Cầu lắc đầu:

- Thôi em à, để qua dìu cho sớm...

Thằng nhỏ thở dài:

- Vậy mà chị Hai chỉ lo vô nấu cơm rút lên cho anh ăn chớ!

Tư Cầu nhăn nhó chắc lưỡi:

- Ai biểu lo cơm nước làm chi cho mất công hồng biết!

Nói xong anh ta vùng vằng đi vô nhà, còn thằng em con Thơm thì lố cốc ôm cái mền rào bước theo sau...

Tư Cầu đi thẳng lên nhà trên lấy cái nón tây. Đến nơi nó đụng đầu với bác Bộ trai đang ngồi hút thuốc ở bộ tràng kỷ.

- Ủa Tư, cháu lấy nón đi đâu nữa đó?

Tư Cầu lần lẩn cái vành nón trong tay và ấp úng nói:

- Dạ... cháu xin bác... cho cháu dì.

- Coi, làm gì gấp dữ vậy? Ở đây ăn cơm chiều rồi hãy dì. Còn sớm bưng mà!

- Dạ... cảm ơn bác, cháu phải dì liền vì có chút công chuyện...

- Ồi công chuyện gì cũng dẹp qua một bên hết. Mấy thuở cháu qua đây chơi! Với lại hồi nãy hai anh chị Hai ở bên có dặn cháu ở bên này đến sẩm tối dì cũng được...

- Dạ... để khi khác... thưa bác cháu dì!

Vừa nói Tư Cầu vừa rút đi xuống phía nhà dưới để tìm bác Bộ gái. Thấy vậy bác Bộ trai cũng tốc đứng dậy đi theo sau. Bác Bộ gái đang lui cui nấu nướng bên bếp nghe động vội quay lại và khi thấy Tư Cầu xách nón đi thẳng về phía mình, bác vội hỏi:

- Ủa, cháu tính dì sao Tư? Ở nán một chút đi cháu, cơm nước con Thơm nó nấu cũng gần xong rồi!

Tư Cầu chưa kịp trả lời, thì bác Bộ trai ở phía sau đi trờ tới và nói hốt:

- Thằng Tư nó nằng nặc đòi dì đó bà, tui cầm giữ hết sức mà nó cũng không nghe.

Tư Cầu vội xuống giọng khẩn thiết để tìm cách thoái thác:

- Xin hai bác đừng bắt lỗi... thiệt tình thì cháu có chuyện cần lắm nên mới phải dì gấp như vậy... Chiều nay, cháu có hẹn với người quen về công chuyện buôn bán mần ăn... Dạ, muốn mần ăn lâu dài mà mới có lần đầu mình ăn nói sai chạy với người ta thì... coi cũng kỳ.

Bác Bộ trai vừa ý gật gù:

- Phải đa cháu... chơi bởi là chơi bởi, còn mần ăn là mần ăn, cái nào cái nấy phải cho rành rẽ đàng hoàng! Thôi, nếu cháu hồng có rảnh như vậy thì bác đây cũng chẳng nài ép làm gì.

Tư Cầu lúng túng “dà” một tiếng, nhưng rồi bác Bộ trai lại hỏi:

- À cháu Tư, còn cái việc... vợ con của cháu... cháu nghĩ như thế nào vậy cháu?

Bác Bộ gái tự này giờ đứng yên, đến chừng nghe chồng hỏi Tư Cầu câu đó, bác cười nói chen vào:

- Để thùng thỉnh chờ ông! Chưa gì ông hỏi... nôn như vậy làm sao thằng Tư nó trả lời cho được?

Nhưng Tư Cầu đã vội đáp:

- Dạ thưa hai bác, cháu thì... sao cũng được!

Bác Bộ trai ngừng thẳng đầu lên nhìn anh ta:

- Coi, cháu nói mờ ớ như vậy sao được! Ừ hay không thì cháu nói một tiếng... Bác hồng nói dấu gì cháu: con Thơm, tuy nó là con nuôi nhưng hồi nào tới giờ hai vợ chồng bác đây coi nó như con ruột, vậy cháu có thuận cùng không thì cháu cũng nên nói qua cho bác biết để bác còn liệu...

- Dạ, thiệt tình thì đối với cháu... sao cũng được hết. Phận của cháu như vậy, cháu đâu có dám kén cá chọn canh gì nữa! Dạ tách cháu cũng... dễ lắm hai bác à!

Bác Bộ gái lại chen vào:

- Thằng Tư nó nói vậy là nó chịu rồi đó ông à! (rồi bác quay qua Tư Cầu) Phải vậy hông cháu Tư?

Tư Cầu bắt tức cười:

- Dạ... dạ phải đó bác!

Bác Bộ trai hớn hờ vỗ nhẹ vào vai... chàng rẽ tương lai:

- Vậy thì cháu dìu thừa lại với hai anh chị ở bên rằng: mọi việc kể như xong xuôi hết, hai anh chị lo coi ngày tốt lần đi thì vừa...

- Đà... thôi cháu thừa hai bác cháu dìu.

- Ừ, cháu dìu đi... Mà nhớ lời bác dặn dò đó ghen cháu!

Bác Bộ gái cũng niềm nở bảo Tư Cầu:

- Bữa nào rảnh cháu lội qua đây chơi... bên đó với bên này cũng gần xích chó xa xiếc gì. Cháu đừng ngại chi hết, nói cho cùng mà nghe: bây giờ thì kể ra... cháu đâu còn là người dưng kẻ lạ gì nữa! Nhớ ghen cháu, bác trông lắm đa!

- Đà...

Bác Bộ gái lại quay ra gọi con Thơm đang rửa rau ngoài sàn nước ở cạnh nhà bếp:

- Thơm a... anh Tư mây dìu nè Thơm!

Con Thơm xách rổ rau dền chạy vô nhưng rồi lại đứng khựng lại ở ngưỡng cửa bếp.

Tư Cầu lần lượt chào hai vợ chồng bác Bộ, và khi đi ngang qua chỗ con Thơm đứng, anh ta khẽ cúi đầu. Con Thơm háy anh ta một cái rồi làm ra tuồng giận lấy ngoe nguẩy xách rổ bỏ đi ra ngoài sàn nước...

Thế là xong một chuyến đi coi vợ của Tư Cầu.

x

x x

Hôm nay là ngày đám cưới của Tư Cầu.

Anh ta chẳng thấy vui chút nào, và lại hơi bức mình là đằng khác, vì suốt từ sáng tới khi rước dâu xong anh ta luôn luôn bận rộn tiếp khách. Ông bà khách nào gặp anh ta cũng hỏi chuyện dằng dai, chuyện nọ xọ qua chuyện kia và khổ nỗi... toàn là những thứ chuyện mà Tư Cầu không muốn ai nhắc tới nữa...

Trong không khí ồn ào rộn rịp của đám cưới, đôi lúc Tư Cầu cảm thấy lòng mình băng khuâng như thế nào ấy... Anh ta như nhớ như tiếc, như không vừa ý một cái gì...

... Tư Cầu thở phào ra rồi nằm lẩn ra trên chiếc chõng cây mới đóng rộng thênh thang và có trải một chiếc chiếu Cà Mau cũng mới tinh. Tất cả đồ đạc gì trong buồng... tân hôn cũng đều mới cắt chỉ cả: từ cái mùng, cặp gối, cái mền đến tấm vải màn màu hường che ở cửa buồng cũng vậy.

Nhìn những đồ đạc ấy, tự nhiên Tư Cầu bắt mỉm cười. Ngọn đèn dầu ống khói trứng vịt treo ở cây cột dựa vách tỏa ra một thứ ánh sáng vàng vàng càng làm cho gian buồng mới tinh ấy thêm vẻ ấm cúng đặc biệt.

Giờ này những khách khứa thuộc vào hạng đến làm giúp đã rủ nhau về hết. Tía má Tư Cầu và một vài người bà con gần nhứt cũng lo sửa soạn đi ngủ vì mấy ngày rày bận lo cho đám cưới nên ai nấy cũng đều thấm mệt hết. Cô dâu mới thì lo sắp dọn lại mớ chén bát, và tuy công

việc cũng xong xuôi hết rồi, con Thơm vẫn ráng cà rà mãi ở dưới bếp. Sau khi bác Hai gái hối nó tắt đèn đóng cửa lại đến năm lần bảy lượt, nó mới chịu thu xếp để lên nhà trên... Và khi lên đến nhà trên nó cũng còn quanh quẩn riết ở đó cho đến khi mọi người vô mừng hết, nó đành chịu phép... đi lên vô buồng riêng.

Thấy con Thơm vén màn bước vào Tư Cầu vội ngồi nhòm dậy hỏi trống không:

- Bộ công việc xong rồi hết hả?

Con Thơm “ừ” một tiếng trong cổ họng rồi đứng lững khựng ở đó. Tư Cầu ngồi vắn một điều thuốc rồi đứng lên bước lại kê vô đèn đốt. Xong xuôi anh ta lên tiếng bảo con Thơm:

- Thôi đi ngủ đi chớ cũng khuya rồi đa!

Con Thơm chẳng nói chẳng rằng quay lưng đi ra phía cửa buồng. Tư Cầu vội hỏi:

- Coi, đi đâu nữa đó?

- Đi... uống nước!

Nói xong nó vội vã đi thẳng y như là khát nước từ tám mươi đời vương nào vậy. Tư Cầu thấy vậy nhún vai rồi ngồi lên mép chõng. Độ mười lăm phút sau con Thơm mới lộ mặt lên. Tư Cầu mỉm cười hỏi:

- Cha, uống nước gì lâu quá vậy? Chắc đi lên tới chợ mới có nước uống phải hông?

Con Thơm “hừ” một cái rồi ngồi phịch xuống ở đầu nầy chõng. Tư Cầu ngáp liền mấy cái dơ tay dán đuôi thuốc vào kẹt cột rồi hỏi con Thơm:

- Thôi đi ngủ đi, chớ bộ tính ngồi vậy hoài tới sáng sao!

Con Thơm ngó lên nóc nhà đáp:

- Ai buồn ngủ thì ngủ trước đi, tui còn thức!

- Thức chi vậy?

- Thức... chơi, bộ hông cho sao?

Tư Cầu “xì” một tiếng rồi đứng lên đi lại chỗ treo cây đèn dầu và nói:

- Tui tắt đèn ghen!

Con Thơm vội cản liền:

- Thôi thôi... để đó cho tui!

- Để chi vậy?

- Tối thui... tui ngủ hông quen!

Tư Cầu thở dài:

- Thì thôi! Muốn để đèn thì... để đèn!

Rồi không biết nghĩ sao nó dịu giọng bảo con Thơm:

- Thôi em đi nghỉ đi, suốt ngày hôm nay mần hồng hở tay mệt hết hơi còn gì!

Đó là lần đầu tiên Tư Cầu dùng “em” để gọi... vợ mới cưới. Anh ta dùng tiếng “em” không phải vì muốn tỏ vẻ âu yếm với vợ, mà chính vì muốn làm lành cho... êm chuyện.

Con Thơm nghe anh ta nói như vậy cũng dịu giọng đáp:

- Tui chưa buồn ngủ... Anh đi ngủ trước đi!

Tư Cầu vói tay buông hai cửa màn xuống rồi nằm ở phía ngoài và dặn con Thơm:

- Chút nữa em có ngủ, em vô nằm ở phía trong nghen!

- Ừa.

... Tuy vậy, khi Tư Cầu thấy con Thơm cứ ngồi lì ra nên cũng sốt ruột:

- Thôi em đi nghỉ đi, chớ ngồi ở đó hoài muỗi cắn chết còn gì!

Thấy con Thơm vẫn ngồi làm thinh, Tư Cầu chắc lưỡi ngồi rọt dậy.

Anh ta vén màn chui ra ngồi bỏ thông hai chân xuống đất, chống hai tay lên thành chõng để ý xem con Thơm làm gì. Con Thơm nghiêng đầu như mãi mê nhìn theo bàn tay của mình đang tước tước một cọng lác lóc ra ngoài mép chiếu. Tư Cầu lắc đầu mỉm cười. Và khi anh ta ngấm nghĩa cái cườm tay tròn lẳn của con Thơm, anh ta bỗng nhớ trực lại món quà của con Ba tặng cùng những lời dặn dò cảm động khi anh ta xuống tàu để rời khỏi Nam Vang. Anh ta vỗ “bách” vào đùi rồi vội vã đứng dậy và kêu lên:

- Chết cha, còn chút nữa quên lú cái này!

Con Thơm ngược mặt lên nhìn nó như để hỏi han. Nhưng Tư Cầu đã bước thẳng lại chỗ để va li và mở nắp lục lọi lấy ra chiếc vòng bạc chạm.

Anh ta tươi cười nắm chặt lấy chiếc vòng trong tay một hồi lâu: Thật ra không phải Tư Cầu vui thích vì sắp tặng một món nữ trang cho người vợ mới cưới của mình mà chính thật ra anh ta hài lòng vì đã thực hiện đúng lúc, kịp thời lời căn dặn đầy chân tình của con Ba trong lúc vĩnh biệt...

Tư Cầu hí hửng cầm chiếc vòng bạc đến gần con Thơm và ngồi xuống bên cạnh:

- Đây tui cho riêng em cái này đây!

Con Thơm tuy thấy rõ chiếc vòng bạc trong lòng bàn tay của Tư Cầu nhưng nó cũng làm bộ hỏi lại:

- Cái gì đó nữa?

Tư Cầu thận trọng cầm lấy chiếc vòng trên mấy đầu ngón tay ra:

- Chiếc vòng bằng bạc chạm chớ cái gì? Em đưa tay ra để tui đeo cho.

Con Thơm tuy thấy thích trong lòng nhưng vẫn ngời ỉ ra đó. Thấy vậy, Tư Cầu mở khóa vòng ra, rồi trịnh trọng đeo vào cườm tay trái của con Thơm. Đeo xong, anh ta buông tay ra, hơi ngửa đầu ra phía sau một chút để ngắm nghía:

- Tui đeo cho rồi đó! Sao, em coi có được hông?

Con Thơm chúm chím cười và gật đầu. Đoạn nó dơ tay lên phía có ánh đèn để nhìn kỹ lại món nữ trang ấy:

- Vòng này là vòng kiểu Miên phải hông... anh?

- Ừ.

Con Thơm dần dà hỏi thêm:

- Sao hôm lễ hỏi cho đồ bên làng gái anh hổng đưa luôn?

Tư Cầu ấp úng đáp:

- Ờ... tại... cái này là của... riêng của tui...

Con Thơm cau mày:

- Vậy hả! Mà sao anh biết sắm thứ này? Anh sắm hồi nào vậy?

Tư Cầu gãi đầu:

- Ồi thứ này thiếu gì... hồi tui đi Nam Vang... mần ăn, tui thấy ngộ nên mua để sẵn chơi vậy mà!

Rồi Tư Cầu hỏi lảng ra:

- Mà sao em biết vòng này kiểu Miên?

Con Thơm cười đáp:

- Anh khéo quên thì thôi! Tui gốc người Miên mà!

- Ở phải... lúc qua bến rước dâu, có tía má ruột của em đến nữa mà tui quên chớ! (rồi anh ta hỏi thêm) Nghe nói tía má ruột của em cũng ở gần đó phải không?

- Phải, hai ống bả ở trong sóc cách đó lối non hai cây số... hồi còn ở bên tui địa thăm hoài!

- Em đi lấy chồng như vậy chắc hai ống bả nhớ lắm!

Con Thơm rầu rầu nét mặt đáp:

- Ống bả thương tui lắm, nhưng vì nghèo quá nên để tui ở luôn với tía má tui bây giờ cho được sướng tấm thân hơn...

Tư Cầu chép miệng than:

- Tội nghiệp quá há!

Rồi nhận thấy con Thơm đã quên khuấy không hỏi phăng tới về... gốc tích của chiếc vòng bạc nữa, và giữa hai người cũng đã có không khí... quen quen nhau hơn, Tư Cầu bèn đứng dậy đi lại bên cây đèn rồi kê miệng vô thối tắt ngóm.

Con Thơm vội kêu lên:

- Coi, ai biểu anh tắt đó hả?

Tư Cầu vừa lần mò lại phía chõng vừa nói nhỏ nhỏ:

- Em mà la om sòm như vậy, ở ngoài người ta tưởng tội mình... cãi lộn thì kỳ lắm đa!

Con Thơm ý chừng cũng chợt nhận thấy mình đã quá to tiếng nên hạ giọng căn nhắc:

- Tui đã nói đừng có tắt đèn mà! Quẹt ống quẹt lên đốt lại đi anh!

Tư Cầu ngồi lên chõng và xì xào nói:

- Thì đăng nào mình cũng phải đi ngủ cho nó xong cái đêm nay đi, chớ chẳng lẽ tui với em cứ lằng nhằng như vậy đêm này qua đêm nọ... đến suốt cả đời được hay sao! Thôi nằm xuống ngủ đi em...

Vừa nói Tư Cầu vừa luồn một tay qua bên hông con Thơm để kéo nó chui vô trong mùng. Con Thơm vội hất tay nó ra ngồi nhồm dang ra xa thêm một chút nữa. Nhưng rồi không biết nghĩ sao nó lại vén mùng lên chun tọt vào rồi bò mau về phía trong cùng chõng nằm xuống, y như là sợ bị Tư Cầu... vớ ngang bắt tử vậy.

Tư Cầu cũng vô mùng nằm ở đầu ngoài chõng.

Trong nhà, ai nấy đều đã ngủ say. Tư Cầu lắng nghe rõ tiếng ngáy rờ rờ như tiếng máy xay lúa của tía nó ngoài bộ ngựa giữa, tiếng nghiêng răng ken két từng chập của thẳng Năm và đôi lúc tiếng lộp cụp lạch cạch của ba con chuột lục lọi nơi giàn bếp...

Chiếc đồng hồ trứng dái ngựa cũ kỹ treo trên vách buồng ngoài
bỗng kêu lên xè xè mấy tiếng như để lấy hơi, rồi khàn khàn đổ kiếng
từng tiếng một như có vẻ cố gắng lắm mới đánh lên...đủ số giờ!
Và trong này, Tư Cầu kiên nhẫn đếm từng tiếng... một, hai... ba...
cho đến tiếng thứ mười hai. Tư Cầu nghe đồng hồ gõ đúng mười hai
tiếng nên càng thêm bức mình. Thật ngủ cũng chẳng yên mà thức cũng
chẳng xong.

Một hồi lâu sau, anh ta lên tiếng hỏi con Thơm:

- Ngủ hay thức đó em?

Không nghe con Thơm nhúc nhích hay trả lời gì hết, Tư Cầu vói tay
qua vừa lắc nhẹ vai nó vừa hỏi lại:

- Em ơi, còn thức hay ngủ hả?

- Ngủ rồi! (Con Thơm vừa trả lời vừa dùng vai hất mạnh bàn tay Tư Cầu ra).

Tư Cầu bắt tức cười và nghĩ thầm: “Cha, làm bộ e lệ, mại hơi
hoài!”. Và anh ta lại đưa tay qua xoa nhẹ lên vai con Thơm...

Con Thơm vội nép mình sát vô thành chõng phía trong vách và cự nự:

- Anh này kỳ quá! Bộ anh hồng để tui ngủ hả?

Tư Cầu ngạc nhiên hỏi:

- Coi, em nói thiệt hay nói giỡn đó?

- Nói thiệt!

Nghe giọng nói của con Thơm có vẻ sẵn, Tư Cầu đâm ra nổi nóng. Anh
ta vội đưa tay qua nắm lấy vai con Thơm lật mạnh trở về phía mình...
con Thơm vùng lại, rồi nhanh như chớp nó quơ lấy cái mền rũ ra, quấn
chặt lấy người và lăn qua sát phía trong thò tay níu chặt thành chõng
hầu lấy thế rì lại một khi Tư Cầu còn muốn lôi kéo nữa...

Tư Cầu rất bức mình: đêm càng khuya mà hai đứa nó cứ xô qua kéo
lại như thế này thì biết đến bao giờ mới chợp mắt ngủ được. Không
phải anh ta ham muốn hay rạo rực gì cho lắm ở cái đêm tân hôn này,
nhưng trước đây, anh ta không muốn cưới vợ mà rốt cuộc cũng phải
cưới vợ thì cái đêm có vợ đầu tiên này cũng phải cho nó.... rồi đi, chớ
cứ để mưa mùa như vậy hoài... thật khó mà yên tâm được. Nhứt là khi
Tư Cầu nghĩ đến những lần đầu tiên con Phấn rồi con Ba ôm ấp lấy

mình... Thiệt sao mà dễ dàng quá đời! Giờ đây, hồi tưởng lại những giây phút ấy, Tư Cầu vẫn thấy còn hồi hộp trong lòng...

Còn bây giờ với con Thơm thì sao lại... rắc rối, trục trặc như thế này?

Ờ, Tư Cầu mới nghĩ ra: đàn bà thiệt là khó hiểu, thiệt không biết đâu mà rờ. Đứa dễ đứa khó... đứa nào cũng làm cho Tư Cầu, nếu không sợ sệt, không lo âu thì cũng phải bực mình.

Mà Tư Cầu thuận lấy vợ đây cốt là để cho được rảnh trí yên thân...

Nghĩ đến đó, anh ta càng thêm nổi nóng. Và không thèm suy tính gì nữa

anh ta bỏ gối lăn qua ôm ghệt lấy con Thơm kéo lôi ra phía giữa

chõng... Nhưng mặc cho anh ta kéo, con Thơm nằm cứng lấy thành

chõng và hai chân nó còn chòì đập nghe rầm rầm. Tư Cầu tức mình lấy

chân quặp chặt lấy chân của con Thơm không cho nó cựa quậy gì nữa...

Bỗng con Thơm buông hai tay níu thành chõng ra để chụp lấy bàn

tay của Tư Cầu. Tư Cầu định giật ra nhưng con Thơm đã lẹ làng quay

đầu ra cắn mạnh một cái vào cườm tay của anh ta. Tư Cầu vừa kêu “ái”

vừa thuận chân đập luôn con Thơm một cái. Anh ta quay về nằm ở chỗ

cũ và vừa xoa xoa trên chỗ bị cắn đau vừa hít hà liên miện.

Đoạn anh ta vùng ngồi dậy định chuyển nầy làm cho lại gan với

con Thơm, nhưng vừa lúc đó anh ta nghe có tiếng tăng hăng của tía

mình ở ngoài nhà trên, rồi tiếp theo những tiếng ho, tiếng trở mình của

mấy người khác ở trong nhà... Đúng là ai nấy đều thức hết rồi. Tư Cầu

lầm bầm: “Ở trong nầy con mắc dịch nầy nó làm rầm rầm như vật lộn

vậy, mà ở ngoài người ta không thức hết sao được!”.

Anh ta lại nằm trở xuống lại, thở dài sườn sượt rồi lầm bầm:

- Ứ hự, bậy bạ lăng nhăng cũng hổng xong mà cưới hỏi đàng hoàng

cũng hổng... êm!

Đoạn anh ta lăn mình quay mặt ra phía ngoài...

Trời về khuya càng thêm lạnh. Tư Cầu quơ tay định tìm cái mền

để đắp, nhưng anh ta nhớ trực lại con Thơm đã lấy cái mền ấy quăn

chặt lấy mình rồi còn đâu!

Tư Cầu lắc đầu quay ra, nằm chò co đánh một giấc luôn cho tới sáng....

x

x x

Sáng hôm sau, cả Tư Cầu lẫn con Thơm đều có vẻ xén lên nhứt là khi mọi người trong nhà, ai ai cũng đều liếc nhìn hai vợ chồng anh ta như để dò xét, để tò mò muốn tìm hiểu một cái gì...

Con Thơm thì cứ cúi gầm mặt xuống suốt ngày. Thừa những lúc rảnh rang hay vắng vẻ, Tư Cầu tính mon men lại để hỏi han làm lành với vợ, nhưng lần nào cũng bị con Thơm tìm cách lánh mặt trước, hoặc ngoe nguẩy bỏ đi sau một vài cái nguýt, cái háy!

Và sau mỗi lần như vậy, Tư Cầu chỉ biết đứng sừng ở đó, chép miệng than:

- Con này sao... lạ quá vậy cà!

Tối đêm đó vẫn cái cảnh lôi kéo giằng co để rồi mạnh ai nấy ngủ quay mặt đũa lưng lại với nhau... Và Tư Cầu càng thêm ngơ ngác, càng thêm vững tin rằng đàn bà vốn thật khó hiểu, y như là trước đây đã có mấy lần anh ta nhận xét như vậy.

Qua đêm sau nữa, Tư Cầu vào buồng để đèn y nguyên, leo lên chõng nằm đúng vào chỗ cũ mọi khi rồi thản nhiên nằm ngủ như không biết có con Thơm bên cạnh.

Con này nằm yên một hồi, nhưng sau đó, khi nó thấy Tư Cầu có vẻ muốn ngủ thật chớ không đá động gì đến nó hết, nó lại đâm ra... bực mình trở ngược lại. Tuy rất bực mình nhưng con Thơm không biết làm gì khác hơn là: hết trở mình đến bẻ mấy ngón tay kêu răng rắc, rồi giơ tay đập muỗi... tưởng tượng nghe bôm bốp...

Tư Cầu vẫn không nhúc nhích và con Thơm lẳng tai để ý còn nghe rõ hơi thở của anh ta đều đều y như là sắp sửa ngáy đến nơi vậy. Tuy vậy, con Thơm vẫn tin rằng Tư Cầu chưa ngủ và đó là điều làm cho nó thêm... tím ruột bầm gan. Nó day qua trở lại một hồi, rồi kê mặt lại gần lưng Tư Cầu hỏi nho nhỏ:

- Bộ anh ngủ rồi hả anh Tư?

Tư Cầu bắt đầu ngáy đều đều...

Con Thơm tức quá nói lớn:

- Thôi! đừng có làm bộ ngủ... cha, bộ dễ gạt con này lắm há!

Tư Cầu lẩn trở mình qua, nói ú ớ trong miệng những gì không rõ...thật y như là một người đang mơ ngủ vậy.

Con Thơm hết nhin nổi. Nó kê sát vào lỗ tai Tư Cầu nói... gần như là la lên:

- Bà bắn đũa nào làm bộ ngủ!

Tư Cầu suýt bật cười, nhưng ráng giữ lại kịp và làm như rên ư ư trong miệng rồi day mặt ra phía ngoài chõng nằm chèo queo lại ngủ. Con Thơm hết biết nói sao nên đành nằm về chỗ cũ. Nó thở dài sườn sượt rồi vớ lấy cái mền liệm tung vào phía dưới chõng.

x

x x

Tờ mờ sáng hôm sau, Tư Cầu còn nằm lim dim trên chõng thì nghe có tiếng rột rạt ở phía tử. Anh ta nhòm đầu dậy nhìn ra thì thấy con Thơm đang sắp xếp quần áo để gói vào trong một chiếc khăn bàn lông to.

Anh ta vội tức mừng ra hỏi:

- Làm cái gì mà mới mở con mắt ra em lo gói ghém quần áo vậy hả?

Con Thơm hứ một tiếng rồi hỏi lại:

- Bộ... cấm hả?

Tư Cầu chắc lưỡi:

- Ai mà nói cấm cản gì đâu... nhưng thấy kỳ nên tui hỏi cho biết vậy mà.

Con Thơm ôm gói quần áo lên rồi cười lạt:

- Anh muốn biết... tui cho biết luôn: tui dìu bến đây!

Tư Cầu trợn mắt hỏi lại:

- Em nói thiệt hay nói chơi đó? Cái gì vợ chồng cưới nhau còn mới ràng ràng, còn nằm chưa đủ ấm chỗ, mà em lại đòi dìu... là dìu làm sao hả?

Con Thơm lại cười mũi:

- Ờ... bị còn mới ràng ràng nên mới dìu gấp đó!... Hứ bộ anh nói con này cần đến ai lắm hả? Có chồng hay hông có chồng thì thôi, chớ bộ chết hay sao mà sợ!

Tư Cầu biết vợ mình giận lẫy, nên xuống nước phân trần:

- Coi, em nói vậy sao! Bề gì tui với em cũng thành vợ chồng do cha mẹ đôi bên đặt để, bây giờ em bỏ đi ngang xương như vậy... coi sao phải!

Con Thơm không biết trả lời sao khác hơn là tìm cách nói xiên nói xéo:

- Chớ người ta... hông phải với tui thì được hả?

Tư Cầu bắt tức cười:

- Coi, cái gì mà phải với hông phải xen vô đó nữa?

- Cái đó thì... anh dư biết, anh cần hỏi tui làm chi cho hao hơi tổn tiếng vậy!

Tư Cầu lắc đầu:

- Coi, em nói vậy sao được! Em nghĩ kỹ lại xem: đâu phải cái gì cũng tại tui hết ráo trọi! Em có làm sao mới sanh ra rắc rối như vậy...

Con Thơm vội chận ngang:

- Thôi, thôi, bây giờ khỏi nói gì nữa cho mất công, tui đi dìa đây!

- Em nghĩ cho chín chắn chớ làm như vậy... kỳ lắm đã ghen! Thiệt tình thì đối với tui... hông ăn thua gì hết nhưng còn tía má ở bên cũng như ở bên này, và bà con cô bác xóm giềng nữa!

- Ồi, ai giỏi nói thì nói chớ trời cản tui cũng đi... (rồi nó nói gằn thêm...) Ở, đối với anh hông ăn thua gì hết há! Cha, anh nói cái giọng đó nghe bảnh đa! Anh hông ăn thua gì hết... thì tui cũng hông cần gì hết! Thôi, tui đi dìa đây.

Tư Cầu vội chạy ra chận cửa:

- Em có muốn đi tui không cản, nhưng... em chịu khó vô nói qua với tía má một tiếng...

Con Thơm xô tay nó qua một bên:

- Thôi, để tía má nghĩ... anh chịu khó anh nói lợi dùm tui đi!

Nói xong, nó xăng xái ôm gói quần áo đi ra.

... Tư Cầu ráng đi theo vợ ra tới ngoài sân:

- Bộ em đi thiệt hả?

- Thì đi đây nè, còn thiệt với giả gì nữa!

Tư Cầu đứng khựng lại:

- Mầy đi thầy kệ mầy, bộ nói tao cần lắm hả! Thứ đồ làm bộ...

Con Thơm cười lạt rồi... đồng đa đồng đánh đi luôn.

x

x x

... Chiều hôm đó, Tư Cầu đang ngồi xe sợi nhợ để sửa soạn đi câu rêu ở bờ đập trong ngọn kinh, thì nghe má anh ta gọi ở dưới nhà:

- Tư ơi, mây xuống đây tao nói cái này một chút coi!

Tư Cầu còn nán xe xong sợi nhợ để tóm lưỡi câu rồi mới đứng dậy lững thững đi xuống nhà dưới:

- Má kêu con có chuyện chi vậy má?

Bác Hai gái thở ra:

- Thì còn chuyện gì lọt vô đây! Mây phải ráng làm sao chớ bắt tao lo hoài sao? Tao chạy đi cưới vợ cho mây rồi, bây giờ đến phiên mây... ăn ở làm sao cho êm thuận với con chớ!

Tư Cầu tuy không dám cự nự lại nhưng cũng cần nhằn:

- Đó má nhớ kỹ lại coi: chuyện cưới vợ này đâu phải do con đòi.

Tía với má sắp đặt đâu đó hết phần con con chỉ biết... nhắm mắt đi theo; thiệt tình thì con cũng muốn cho nó xuôi rớt hết cho rồi, nhưng bây giờ nó trắc trở như vậy thì biết làm sao?

Bác Hai gái đành nói lảng ra:

- Nói cho cùng mà nghe thì việc này cũng do tía mây hết.

- Vậy tía đi đâu mất mà hồi trưa tới giờ con hồng thấy hả má?

- Ồi thôi, hơi sức đâu mây hỏi ổng! ổng thấy con nhỏ bỏ dìa bến, ổng nói láp giáp một hồi rồi cũng kiếm chuyện đi mất... Con dâu quý của ổng do ổng lựa chọn mà! Và cũng vì vậy mà ổng mới đi gấp chớ sợ ở nhà bị tao moi móc đồ thừa... Cha, cũng may mà tao hồng dính dáng gì tới chuyện lựa vợ cho mây hết, chớ không thôi ổng cần nhằn nhức xương nhức cốt chịu gì thấu!

Tư Cầu nghe má mình nói một thôi như vậy cũng bắt tức cười và tìm lời đẩy đưa cho xuôi theo:

- Má nói như vậy... kể ra cũng đúng! Nhưng thôi má ơi, tại cái phần của con... đừng đâu cũng hư đó. Bây giờ thì... thầy kệ mồ nó!

Bác Hai gái cau mày:

- Coi, bộ mây tính... bỏ luôn sao chớ?

- Vậy má tính phải làm sao nữa bây giờ?

Bác Hai gái nói hơi lớn tiếng:

- Tía mây ổng kêu mây qua bến rước nó dìa đó!

Tư Cầu vênh mặt lên:

- Ủa sao lạ vậy! Con có xua có đuổi nó hồi nào đâu mà biểu con đi rước đi đón nó dĩa cà?

Bác Hai gái liệng phăng cục thuốc rê đang xia xuống đất:

- Mày nói như vậy có chó nó nghe được! Nó là vợ của mày thì mày đi rước nó dĩa, chớ bắt tao với thằng tía của mày đội mâm trầu rượu đến đón nó dĩa cho mày sao hử?

Tư Cầu thấy má mình nổi nóng la rầy nên trả lời xụi lơ:

- Đâu phải con nề hà gì chuyện đi rước nó dĩa nhưng cũng tại nó hết, nó kiếm chuyện giận lấy, chớ con có dám gây sự đâu! Con cũng chưa đụng tới mình nó nữa!

Bác Hai gái cũng dịu giọng lại:

- Tao cũng biết vậy rồi... nhưng mày làm sao mà dờ khệt, cái gì vợ chồng mới ăn ở với nhau có hai ngày hai đêm là có chuyện rồi hả? Chớ hồi mày với... con Phấn lẹo tẹo nhau, sao tao coi bộ nhấp nháy vậy?

Tư Cầu gân cổ lên cãi:

- Con Phấn nó... dễ, còn con này sao nó rắc rối quá... hay tại nó gốc người Miên nên như vậy hả má?

Bác Hai gái xì một tiếng rồi nói gạt ngay:

- Đừng nó bá láp mày! Người nào bây giờ thì cũng vậy hết. Tại mày dốt quá hồng rõ tánh ý đàn bà. (rồi bác hạ thấp giọng xuống) Nè, tao hỏi thiệt mày: mày có cãi lộn với con cái gì hông?

Tư Cầu lắc đầu một cách thiếu não:

- Trời ơi, má nghĩ coi: mới cưới nhau có một hai bữa thì có chuyện gì đâu mà cãi hả má!

Bác Hai gái chắc lưỡi:

- Hồng có chuyện gì hết chớ tại sao nó giận lấy bỏ đi dĩa bên chớ?

- Cái đó má... hỏi nó chớ con... chịu thua rồi!

Bác Hai gái nín thinh ngẫm nghĩ một hồi rồi chăm chú hỏi lại Tư Cầu:

- Mày nghe kỹ đây: chớ tự hồi cưới dĩa tới giờ hai đứa bây có...

ngủ chung với nhau hông, tao muốn nói là... tụi bây có như... các cặp vợ chồng khác vậy hông mà?

Tư Cầu xén lên trả lời:

- À cái đó thì chưa...

- Coi, sao lại chưa?

Tư Cầu lúng túng đáp:

- Con nầy nó... kỳ lắm má à! Con thú thiệt với má: cái chuyện... đàn bà thì con cũng có trải qua rồi, nhưng con thấy hồng ai giống như vợ con bây giờ hết. (Tư Cầu nhú mày rồi hỏi lại bác Hai gái)... Mà cái chuyện đó có ăn nhập gì đến chuyện nó giận lấy bỏ đi dìa bên hả má?

Bác Hai gái thở ra như trút một gánh nặng, rồi ái ngại nhìn Tư Cầu nói:

- Tao đoán có sai đâu! Tao nói mầy không biết chút xiu nào hết về tánh ý của đàn bà con gái... Đâu phải đứa nào cũng giống như con Phấn hết! Mầy phải hiểu: đứa vậy đứa khác, mình phải... tùy theo mà ăn ở cho nó êm thấm mới được!

Tư Cầu chắc lưỡi than:

- Cha, con có dè đâu nó rắc rối quá đổi như vậy! Cái điệu này chắc con... chịu phép, chớ rước nó dìa rồi mới chiều gì đây nó bỏ đi nữa thì biết làm sao!

Bác Hai gái ân cần nói với nó:

- Cái gì mà mầy rên rỉ quá vậy! Tại mầy hồng biết rành: tánh con nhỏ nầy nó nhút nhát, thứ con gái mới lớn lên suốt ngày bó rọ ở trong nhà có biết khi mốc gì đâu (đến đây bác Hai gái mỉm cười nhìn nó rồi nói tiếp)... Bộ mầy tưởng đứa con gái nào cũng lồng lên như ngựa sút chuồng... giống điệu con Phấn, hễ động tới là xách gói dông liền! Hay như thứ.... đứng đường nào khác ở trên Nam Vang mà mầy nói mầy có trải qua rồi đó!

Tư Cầu cất tiếng cự nự:

- Má nói bậy hoài... mấy chuyện đó ăn nhập gì đâu hồng biết!

- Nè Tư, tao nói thiệt chớ hồng phải vui miệng rồi nói tầm xàm đâu!

Bởi vậy, đối với con vợ của mầy, mầy phải... dịu lời, dịu tiếng, khéo tay khéo chơn lăm lăm mới được, chớ mầy cứ bộp chộp quá hồng xong đâu. Mầy chịu khó nghe lời tao rồi thử coi... có êm không!

Tư Cầu nín lặng một hồi rồi thở ra:

- Má nói nghe cũng phải, để con ráng một keo nầy nữa coi ra sao!

Thiệt bị ba con đàn bà nầy mà hết mần ăn gì được!

- Thôi lát nữa mày chịu khó lội qua nói với anh chị ở bên cho rước con vợ mày dìa...
- Chớ má hồng đi sao?
- Coi, vợ của mày thì mày đi rước chớ bắt tao vô đó làm gì! Mà tao có đi qua bên cũng hồng tiện: bên đảng trai mình có làm lỗi gì đâu mà bà suôi bên này phải qua bên để cầu lụy chớ!

Tư Cầu cắn nhả:

- Thiệt có chuyện hoài! Hồi đó con đã nói khoan cưới vợ cho con mà tía với má cứ làm tới... Bây giờ đây cũng bắt một mình con chịu trận chớ ai vô nữa đây!

Bác Hai gái như không để ý đến những lời “oán trách” đó, dặn dò tiếp luôn theo:

- Mày có qua bên thì cũng liệu lời ăn tiếng nói sao cho nó đảng hoàng một chút, chớ đừng có ý y là con vợ mày quấy rồi mày cự nự tung ngữ hoành làm mích lòng mích bề đến người lớn đó nghe!

Tư Cầu thở dài:

- Má khỏi lo điều đó. Con đi tới đâu thì cũng... tam tứ bái tới đó, chớ đời nào con dám cự nự ai đâu! Vậy mà còn hồng êm thay!

x

x x

... Tư Cầu vừa mới ló đầu ra khỏi hàng rào me keo trước nhà thì gặp ngay bác Bộ gái xăng xái đi trở tới và con Thơm thì ôm gói quần áo lúc thúc đi theo sau cách đó chục bước.

Tư Cầu chưa kịp mở miệng thì bác Bộ gái đã chụp hỏi liền:

- Sao, hai đứa bây làm cái gì mà mới còn... nóng hổi đó đã lục đục, cắn dẫn với nhau rồi?

- Dạ thưa má mới qua! Dạ việc đó...

Tư Cầu chưa hết lời thì bác Bộ gái đã hỏi tiếp:

- Có ảnh chỉ ở nhà hông con?
- Dạ, tía má con đi khỏi hết rồi má à.

Bác Bộ gái tỏ vẻ thất vọng:

- Đi khỏi hết rồi! Cha, tao nôn nả đi gấp qua đây để giáp mặt ảnh chỉ rõ, kéo có chuyện hiểu lầm nhau thì mất cái thân tình giữa hai bên suôi gia

đi!

Tư Cầu ấp úng:

- Dạ... mời má vô nhà uống nước.

Bác gái như không nghe thấy lời mời của con rể, tiếp tục phân trần:

- Ồi thôi, con vợ mày mới vác mặt dìa tới bến là bị ông già nó rầy quá cỡ... tao cũng có nói: việc đâu còn có đó, chớ chưa gì xách gói bỏ đi như vậy thì tao với tía mày ở bến còn ăn nói làm sao với hai anh chị bên này! Cái con vợ của mày coi lớn chồng ngồng như vậy mà còn đại lăm Tư à!

- Dạ...

Vừa lúc đó con Thơm cũng đi tới và lạng khựng đứng nép sát bên hàng rào me keo.

Bác Bộ gái lại nóng nảy hỏi thêm Tư Cầu:

- Sao, có chuyện gì giữa hai đứa bây vậy con?

Tư Cầu gượng cười đáp:

- Dạ... có chuyện gì đâu má!

- Coi, bây đừng có dấu tao!

- Dạ, má hỏi con vợ con xem sao chớ phần con thì không ngờ... không có chuyện gì hết!

Bác Bộ gái gật gù như nói một mình:

- Ờ... nếu vậy thì đúng rồi, tao đoán có sai đâu! Cái thứ vợ chồng mới cưới. (rồi bác nói to lên) Được rồi, để tao lo cho!

Tư Cầu nghe nói vậy đứng cười mủm mỉm và liếc nhìn con Thơm...

Con này đứng quay vô hàng rào mặt mày chằm chằm như là còn hờn lầy chuyện gì dữ lắm vậy.

Bác Bộ gái lại hỏi nữa:

- À, nè Tư, con vợ mày nó dìa bến, nó có hỏi qua hai anh chị ở bên này hông con?

Nghe má hỏi câu này, con Thơm quay đầu lại nhìn về phía Tư Cầu

như để chờ đợi câu trả lời. Tư Cầu liếc mắt nom thấy, và nó mím cười đáp:

- Dạ, thưa má... có.

- Thôi, thôi, mày đừng bình nó!

- Dạ thiệt như vậy à má!

Tư Cầu vừa nói đẩy đưa với bác Bộ gái vừa nhìn xéo con Thơm...

Thấy vậy con này làm ra vẻ tỉnh khô nhưng cũng không dấu được nụ cười chúm chím làm hơi lúm đồng tiền trên má...

Tư Cầu lại cất tiếng mời:

- Thưa má, má vô trong nhà nghỉ chơn...

Tới chừng đó, bác Bộ gái như nhớ trực đến con Thơm, vội quay đầu lại gọi:

- Còn con chết dầm kia, sao hồng vô nhà đi còn đứng đó làm gì nữa hả?

Con Thơm vói tay bút bút mấy giọt me keo và đáp:

- Má vô trước đi!

- Coi, nhà này cũng là nhà của mày chớ bộ nhà lạ sao mà mày đốc thúc tao vô trước!

Con Thơm vò nát mấy cái giọt me liệng xuống đất rồi vùng vằng bước đi vô sân....

Bác Bộ gái và Tư Cầu nổi bước đi theo sau.

Con Thơm ôm gói quần áo đem cất trong buồng rồi đi thẳng xuống nhà bếp ở riết dưới đó.

Bác Bộ gái ngo ngoắt một hồi rồi hỏi Tư Cầu:

- Nè Tư, dẫn má vô buồng của hai đứa bây để tao xem qua một chút coi!

Tư Cầu do dự:

- Dạ, chi vậy má?

- Ấy, mày cứ dắt tao coi rồi hãy hay!

Tư Cầu đành miễn cưỡng tuân lời.

... Đến cửa buồng, Tư Cầu đứng lại:

- Dạ buồng riêng tụi con đây má.

Bác Bộ gái nhìn kỹ rồi gật gù khen:

- Được lắm! Bốn bề kín mít như vậy còn muốn gì nữa!

Nói đoạn bác bước vô trong buồng. Tư Cầu cũng lúc thúc theo sau. Bác Bộ gái đi thẳng lại đứng kề trước cái chõng, chõng nạnh, nhúu mày quan sát hết bốn bề ngang....

Thấy vậy, Tư Cầu ngạc nhiên lắm lắm: “Cái chõng đó mình đóng bằng cây thường và đóng vội đóng vã, thì có gì quý giá hay khéo léo đâu mà bà đứng xăm xoi dữ quá vậy cà?”.

Bác Bộ gái bỗng quay lại hỏi Tư Cầu một câu gọn lỏn:

- Ở nhà có sẵn đồ nghề thợ mộc hông Tư?

- Đồ nghề thợ mộc... dạ có. Mà chi vậy má?

Bác Bộ gái như không để ý đến câu hỏi của Tư Cầu mà lại nói:

- Được rồi, mầy đi lấy đem vô đây cho tao!

- Đem vô đây! Mà đem vô làm chi vậy má ?

Bác Bộ gái đáp một cách tỉnh khô:

- Thì mầy cứ đi lấy đem vô đây rồi sẽ biết mà!

Tư Cầu đứng lạng khựng ở đó rồi cũng đành tuân theo lời sai bảo của bà mẹ vợ.

... Một lát sau, anh ta trở lên xách hộp đồ nghề thợ mộc để nghe một cái “cộp” xuống đất:

- Dạ thưa má, con đem đồ nghề lên đây...

Bác Bộ gái nhìn sơ qua một lượt rồi hỏi:

- Bộ ở nhà không có cái cửa sao Tư?

- Dạ... có, (và nói hỏi tiếp thêm bằng một câu xui lơ)... có cần con đi lấy lên liền hông má?

Bác Bộ gái vội lắc đầu:

- Thôi khỏi! Để chút nữa mầy lấy đem ra cũng được... (rồi bác nghiêm trang bảo Tư Cầu như là... truyền lệnh) Bây giờ mầy chịu khó cuốn mùng dẹp chiếu, rồi tháo hết cái chõng này ra cho tao!

Tư Cầu trố mắt hỏi liền một hơi:

- Má nói sao má? Tháo cái chõng này ra phải hông má?... Mà tháo làm chi vậy má?... Cái chõng này tuy con đóng vội nhưng cũng tốt chắc lắm chứ có gì đâu...

Bác Bộ gái chặn ngang:

- Ấy tao biểu mầy tháo ra thì mầy cứ nghe lời tao đi!... Tao từng tuổi này mà hông biết suy nghĩ chín chắn sao mậy! (rồi bác dụ giọng) Hổng phải tao chê mầy đóng vụng về cái chõng này đâu, nhưng có chuyện khác rồi mầy sẽ rõ mấy hồi đó Tư!

Tư Cầu thở dài leo lên chõng cuốn mùng, dẹp gối, cất chiếu, dỡ hai miếng vạt dựng xuống đất, đoạn lấy búa nện mạnh vào mấy thành chõng để tháo cho rời mấy cái mộng ra... Tư Cầu vừa làm vừa liếc nhìn bác Bộ gái như muốn tìm hiểu, muốn dự đoán ý định của bác nhưng nét mặt của bác vẫn thản nhiên như không...

Thấy Tư Cầu đã tháo xong cái chõng, bác Bộ gái liền lên tiếng:

- Bây giờ mày chịu khó vác nó ra đằng trước sân cho được sáng sủa và rộng rãi hơn ở đây, rồi tao sẽ chỉ cho mày cách thức làm.

Tư Cầu chịu thua không thể nào hiểu nổi dự tính của bà mẹ vợ nên chẳng nói chẳng rằng vác luôn mấy cái thành chõng đi thẳng ra phía sân trước nhà. Bác Bộ gái thì xăng xái rào bước sát theo sau...

Ra tới sân, Tư Cầu quăng mớ cây ván xuống đất nghe cái rầm. Bác Bộ gái như không để ý đến và thản nhiên bảo con rể:

- Bây giờ mày vô đi lấy cây cửa đem ra đây!

Tư Cầu đứng xống lưng ngó mẹ vợ một vài giây, rồi quay lưng lững khựng đi trở vô nhà.

... Một lúc sau, Tư Cầu xách lồng thông cây cửa đi ra:

- Có cửa rồi đây nè má!

Bác Bộ gái chỉ đồng cây ván dưới đất:

- Bây giờ mày chịu khó cắt thâu lại bề ngang cái chõng này lổn năm bảy tấc gì đó cho tao!

Tự này giờ, Tư Cầu cố gắng nín thinh để cho bà mẹ vợ sai đâu làm đó, nhưng khi nghe bác Bộ gái “hạ lệnh” như thế, anh ta cũng phải vọt miệng hỏi lại:

- Coi, dạ thưa má... khi không cắt thâu bớt lại cho hẹp làm chi vậy má?

Hồi đóng cái chõng này, con chặt mọt, lựa chọn từng khúc cây, miếng ván một để cho nó được rộng rãi... bây giờ má lại kêu cửa bớt đi...

- Ấy, mày cứ nhắm mắt nghe theo lời tao một chuyến này coi! Không phải tao ngu dại gì mà hổng biết điều đó, nhưng mày để cho tao... sửa sang ni tấc cái chõng này lại thì hai vợ chồng tụi bây mới hòa thuận êm ấm với nhau được, (rồi bác dụ giọng nói tiếp) Tư à tao có qua... cái cảnh của tụi bây hiện nay nên tao biết: con Thơm nó cũng thương mày chứ hổng phải không, nhưng ngặt cái vợ chồng tụi bây mới cưới ràng ràng, con nhỏ chưa quen. Mày hổng biết chứ ông già bà cả hồi xưa thường nói chỗ ăn chỗ nằm cũng có điều kỵ điều hạp ghê lắm đó Tư à!

- Dạ...

Bác Bộ gái lại hỏi:

- Thôi mày làm xôm xôm lên đi Tư để tao còn trở dìu bên cho kịp.

Tư Cầu không biết nói sao đành lui cui lo cửa, đục thâu bớt bề ngang của cái chõng lại.

Sau khi thử mấy cái mộng cho ăn khớp với nhau. Tư Cầu chất gọn lại đồng cây ván và phủi tay nói với bác Bộ gái:

- Dạ thưa xong xuôi hết rồi má.

- Bây giờ mày vác vô ráp lại như cũ đi Tư!

Tư Cầu vác mớ cây lên nhưng còn đứng lại hỏi:

- Có vậy thôi... hay còn có gì nữa hông má?

Bác Bộ gái mỉm cười đáp:

- Vậy là đủ hết rồi... mọi chuyện kể như êm hết rồi đó Tư

Tư Cầu xốc lại mớ cây ván trên vai, chắc lưỡi:

- Má nói êm là êm làm sao thiệt con hồng hiều nổi!

Bác Bộ gái lại cười:

- Thì để rồi mày sẽ biết... Tao biểu mày làm như vậy cũng gần như là người ta... đốt phong long xổ xui vậy!

Tư Cầu lắc đầu kêu trời đoạn vác mớ cây vô buồng ráp chõng lại.

Bác Bộ gái đợi cho anh ta làm xong xuôi đâu đó hết rồi mới trở xuống nhà dưới tìm con gái.

Tư Cầu đoán chừng mẹ vợ muốn gặp con gái để dặn điều gì nữa chẳng, nên không theo xuống.

Độ năm phút sau, bác Bộ gái quày quả trở lên:

- Thôi má đi dìu bến đây con!

- Má hồng ở chơi một chút nữa, tía má của con cũng sắp dìu bây giờ má à!

Bác Bộ gái vẫn bước ra phía cửa:

- Thôi được, lát nữa ảnh chỉ có dìu mày nhớ nói lại có tao đưa con vợ mày qua. Đáng lẽ tao phải giáp mặt hai ảnh chỉ để nói qua một lời nhưng sợ tối trễ ghen Tư?

- Dạ.

Bác Bộ gái nhìn Tư Cầu cười nói tiếp:

- Với lại cái việc tao qua bên này cũng chỉ có một chút đó. Bây giờ thì xong xả hết rồi thì đến lượt hai đứa bây phải làm sao cho...

êm thăm hết đó thì làm!

Vừa lúc đó, con Thơm ở sau bếp lò mò đi lên để tiền má nó về.

Bác Bộ gái liền nói lớn với con gái như để phân bua cùng Tư Cầu:

- Nè, Thơm, tao đã dặn kỹ thằng chồng mày rồi đó nghe! Mày mà còn lộn xộn xách gói dìu bến chuyển nữa thì mày chết với tao... Tao nói mày có chịu nghe không hả?

Con Thơm chụ ụ cái mặt nói ú ớ trong họng:

- Con nói con có nghe mà!

- Cái con gì thiệt dị hợm! Con gái gì mà hồng biết tiếng dịu tiếng dàng, hễ hỏi tới nó là nó trả lời giựt một giựt hai.

Rầy con gái một hồi, bác Bộ gái như nhớ trực lại chuyện đi về, nên vội vội vàng vàng đội khăn lên, day qua nói với Tư Cầu:

- Thôi má dìu đây con! À, nhớ thưa lại với anh chỉ về cái việc hồi này má dặn đó nghe!

- Dà, má dìu...

Tư Cầu đưa bác Bộ gái ra tới ngoài đường rồi lững thững quay vào. Thấy con Thơm đứng dựa vai ở ngưỡng cửa, Tư Cầu vừa đi xốt ngang qua vừa mỉm cười nói bông lông:

- Cha, dìu bến sướng quá há!

Con Thơm háy xéo anh ta một cái rồi ngoe nguẩy bỏ đi một mạch xuống nhà bếp để lo bữa cơm chiều.

Tối hôm đó, thấy người trong nhà rục rịch đi ngủ. Tư Cầu bèn vô buồng để nghỉ lưng vì hồi chiều phải “vật lộn” với cái chồng nên cũng hơi oải gân oải cốt.

Tư Cầu nằm phịch xuống dang tay ra có vẻ dễ chịu lắm... bỗng anh ta để ý nhận thấy đầu chót bàn tay mặt mình cũng gần chí mép chông phía bên trong, và tự nhiên anh ta cười phá lên và kêu lên một mình:

- Hèn chi...

Vừa lúc ấy, con Thơm vén màn đi vào buồng. Nó đi thẳng lại tú quần áo làm bộ lục lọi, sắp xếp một hồi lâu cho đỡ xén lén khi giáp mặt lại với Tư Cầu. Và khi không còn việc gì khả dĩ để nó mó tay mó chân nữa, nó mới chịu đi rề lại gần phía chông nhưng mắt vẫn tìm cách ngó xiên ngó xéo làm như... không để ý đến Tư Cầu nằm ở đó.

Tư Cầu vội nhồm người nằm gọn lại qua một bên bìa ngoài chông để nhường chỗ cho vợ. Con Thơm cau mày nhìn chỗ nằm của mình một hồi lâu, môi mấp máy như muốn cự nự, muốn cắn nhả một cái gì...

Thấy vậy, Tư Cầu bèn lên tiếng:

- Thôi em vô ngủ đi em...

Con Thơm nhìn chăm bẵm vào cái chõng nói như giận dỗi:

- Chật thấy mồ!

Tư Cầu cười đáp:

- Má đó à!

Con Thơm không biết nói sao nên chỉ buông thõng hai tiếng “kỳ quá”!

rồi ngồi lên mép chõng. Tư Cầu vội co quắp chân lại để nhường chỗ.

Thấy thế, con Thơm có vẻ yên tâm và thong thả nhồi người bò vô nằm ở bên trong.

Tư Cầu tìm cách gợi chuyện:

- À em, em dìu bên có ai... cự nự gì hông?

Con Thơm cười lạt:

- Sao không!

Tư Cầu nín thinh một hồi rồi tìm cách hỏi lại:

- Ở bên có gì... lạ hông em?

- Mới có mấy ngày mà có cái gì “lạ” được!

- Vậy hả!

Tư Cầu chỉ “vuốt đuôi” bằng hai tiếng “vậy hả” rồi hết biết nói thêm gì nữa. Thời may đến lượt con Thơm hỏi lại anh ta:

- Nè anh, tui... đi như vậy ở bên này có... ai nói gì hông?

Tư Cầu cười đáp:

- Ồi, em hơi sức đâu lo chuyện đó! Ba má bên này đâu có lạ gì chuyện... chuyện lặt vặt như... kiểu đó! Ông bà cũng dư biết là hai đứa mình... kị chút đỉnh vậy thôi chứ ăn thua gì!

Con Thơm quay mặt qua tò mò hỏi:

- Dư biết là dư biết làm sao, anh giỏi thử nói cho tui nghe coi?

Tư Cầu lúng túng nên nói lảng ra:

- Ồi chuyện... chút đỉnh đó vậy mà !

Con Thơm hỏi riết tới:

- Mà tui hỏi chuyện gì?

Tư Cầu vừa cười lỏn lẻn vừa vắn vẹo mấy ngón tay:

- Thì chuyện... hai đứa mình lục đục với nhau trong hai đêm liền mà hổng... ăn thua gì hết tội đó mà!

Con Thơm mắc cỡ quay ngoắt mặt trở vô trong:

- Quỷ đầu! Anh nói bậy không hề!

- Coi, bậy cái gì mà bậy? Chớ tui hỏi em: tui mình mới ăn ở với nhau có hai ba bữa chớ nhiều nhỏi gì đâu, thì còn có chuyện gì vô đó nữa, để cho hai đứa mình phải sanh ra rầy rà với nhau hả?

Con Thơm nóng nẩy quay mặt trở ra:

- Mà anh chắc có như vậy hông?

Tư Cầu nhìn nó cười:

- Phần tui thì chắc mềm rồi còn phần em thì tui... bất biết!

Con Thơm quơ cái mền đắp lên ngực:

- Hứ, lằng òm! (nhưng rồi nó lại hỏi tiếp) Mà tí hay má có nói thêm gì không anh?

- Ví dầu ông già ông biết ông cũng hông nói, chỉ... chỉ có má để ý đến thôi.

- Mà má nói sao anh?

- Thì còn nói cái gì nữa bây giờ! Má biểu ráng ăn ở cho êm thấm với nhau hông thôi thiên hạ người ta cười cho thúí óc! Còn má em chắc cũng có... dặn dò em cái gì chớ?

Con Thơm ngập ngừng một vài giây rồi nói:

- Thì má cũng dặn... giống như vậy!

Tư Cầu cười rộ lên:

- Nếu như vậy thì... đúng rồi!

Con Thơm lại quay mặt vô trong:

- Anh nói tầm xàm hoài!

Tư Cầu không trả lời gì hết mà ngóc đầu hỏi nhỏ con Thơm:

- Tui tắt đèn nhen em, chớ để chong suốt đêm... hao dầu lắm!

Con Thơm quay đầu lại:

- Ai làm gì được đó thì làm!

Tư Cầu cười thầm và khoan thai ngồi dậy đi thối tắt ngọn đèn treo trên cột rồi trở vô nhẹ nhàng nằm gọn vào chỗ cũ.

Thấy yên yên, anh ta đưa tay qua lôi nhẹ vai con Thơm:

- Nằm xích lại đây em, chớ em để tay sát mùng muỗi chích chết!

Con Thơm hất tay anh ta ra:

- Hổng thềm đâu!

Rồi nó toan nhaoi mình định lăn ra xa nhưng đành chịu phép vì cái chõng đã không còn rộng thênh thang như trước để nó có thể dễ... có cơ xoay trở, lăn qua lộn lại được nữa. Thêm vào đó, con Thơm cũng thấy nóng hổi ở sau lưng, vì dư biết Tư Cầu nằm sát bên cạnh tuy nó quay mặt vô trong vách.

Con Thơm không thấy bức mình như mấy lần trước, mà chỉ thấy hơi khó chịu như khi nó thử ăn chơi một miếng trầu... Và nó tự nghĩ: “Phải mà cái chõng chật thì Tư Cầu, chồng mới cưới của mình nằm sát khít một bên chớ sao!”. Còn Tư Cầu cũng nhận thấy con Thơm không quá vùng vằng như trước nữa, tuy con này vẫn còn cự nự đôi chút, nhưng đó là một thứ cự nự không làm phật ý Tư Cầu! Trái hẳn lại, Tư Cầu còn thấy thêm... khoái khoái và thầm mang ơn bà mẹ vợ: “Bà già ở bên mà hay đa!”.

Thật ra, cũng chẳng có gì lạ lùng chung quanh việc sửa bớt ni tắc chiếc chõng mà bác Bộ gái cho là giống như “đốt phong long”. Đó chẳng qua là một thứ... tác động tâm lý mà ông già bà cả ngày xưa chỉ biết đem ra áp dụng, vì kinh nghiệm, để mong... xở xui và cho mọi việc được tốt lành.

Tư Cầu thấy con Thơm nằm im nên lên tiếng hỏi:

- Em ngủ rồi hả em?

- Ai mà ngủ yên được với anh!

Cũng thời một câu nói “không ngủ” nhưng câu nói lần này, trong cái đêm nay, nghe không có chút xiu gì chói tai mà lại có vẻ hơi trách móc một cách thật dễ thương.

Tư Cầu mỉm cười trong bóng tối và nói giỡn:

- Hổng ngủ được thì tụi mình thức với nhau vậy!

- Hứ, ăn nói coi dễ nghe hông!

Tư Cầu không đáp mà chỉ quay mình qua, đưa tay đặt một cách nhẹ nhàng lên vai con Thơm. Thơm không hất mạnh ra như mọi khi mà chỉ nhích vai vô phía trong vách để tránh, nhưng... lần này bàn tay của Tư Cầu không rơi tuột xuống chiếu mà chỉ theo cái đà vai của con Thơm từ từ chuôi về phía trước...

Con Thơm cắn nhẩn nho nhỏ:

- Anh này thiệt...

Nhưng rồi nó lại nín thinh rồi nói ú ớ cái gì trong miệng không rõ và co quắp người lại. Một lát sau, Tư Cầu se sẽ dìu Thơm nằm nhích ra bên ngoài...

Chương 6

Quân đội Nhật đảo chánh ở Đông Dương...

Một bữa trưa nọ Ba Kiên (anh thứ ba của Tư Cầu) đi chợ Trà Ôn về chạy kiếm anh ta tờ mở. Và khi thấy mặt Tư Cầu anh ta vội la lớn lên:

- Ê Tư, mây có hay gì không?

Tư Cầu lắc đầu nhưng rồi hỏi lại:

- Bộ anh mới... trúng cờ bạc hả?

Ba Kiên cười xòa rồi nói gạt ngang:

- Bậy nà! Người ta “độc lập” rần rần tao chạy dìa cho mây hay... chớ có trúng me, di đánh khi gì đâu mà mây nói như vậy! Ê, quân đội Nhật-bốn đảo chánh Tây rồi... chuyện này ngon lành lắm nghen mây!

- Tưởng chuyện gì chớ chuyện đó tui cũng... hay lâu rồi...

Ba Kiên trợn mắt:

- Thiệt hay chơi mây? Chuyện động thiên động địa bất ngờ như vậy, đến Tây nó còn chạy ra khỏi, chớ đừng nói gì thứ mây thì biết đánh gì mà “hay lâu, hay mau”.

Tư Cầu mỉm cười khiêm tốn:

- Hồi tui ở trên Nam Vang tui đã thấy màng màng chuyện đó rồi... và thiên hạ ai ai cũng đoán biết được rằng sẽ có ngày nay như vậy.

Với lại hồi chiều hôm qua có chiếc tàu Tây lính tráng rần rần cập bến ngoài sông cái, dường như tui nó có ý đợi ai, chắc chờ tốp đi theo sau gì đó...

- Tụi nó đi chưa mây?

- Đi mất rồi, mà anh hỏi để chi vậy?

Ba Kiên hùng hổ:

- Để bắt nó chớ để chi mây?

Tư Cầu cười rộ:

- Anh mà xớ rớ lại gần tụi nó bắn anh bể hàm hạ!

Ba Kiên xẽn lên nói trớ:

- Thì để tao mạch cho Nhựt bắt nó chớ... Mà thôi, tao nôn nả dĩa đây để bàn với mày một việc này...

Tư Cầu ngạc nhiên vì thái độ của anh mình: từ trước tới nay, có bao giờ Ba Kiên thêm “bàn tán” với anh ta cái gì đâu.

Ba Kiên hạ thấp giọng xuống:

- Ê việc này kín lắm nghen... tao mới vừa đi Trà Ôn dĩa đây, và thời may tao có gặp mấy thằng bạn cũ trên chợ Cần Thơ... ý trời ơi, bây giờ tụi nó bảnh lắm, hét ra lửa, khạc ra khói lặn mày à!

- Gì mà dữ vậy anh?

- Ấy, mày để yên tao nói: tụi nó ở trong Nghĩa Sĩ đảng (một đảng thân Nhựt ở miền Tây) của ông Huỳnh Khai, tụi nó mới vừa xuống chợ Trà Ôn để... tịch thu tiệm cầm đồ nhà nước... Tao nói như vậy mày... dư hiểu rồi.

Tư Cầu trầm ngâm:

- Hiểu... hơi hơi vậy thôi.

Ba Kiên ngó quanh ngó quất không thấy ai, bèn móc trong túi ra một lá cờ dán bằng giấy: nền màu vàng, ở giữa có hình con ó xanh:

- Đây nè, cờ của Nghĩa Sĩ đảng, tụi nó cho tao đây... Và tao tính bàn với mày: tụi mình vô cái đảng đó thì... ăn chắc đa mày! Sở dĩ tao còn giữ “bí mật” là vì tao sợ ba thằng cặc ké ở đây hay được nó... đi trước mình thì uống lắm!

Tư Cầu ngạc nhiên hỏi:

- Gì mà uống?

- Cái thằng này kém chánh trị quá! Mày hổng thấy cái vụ tịch thu tiệm cầm đồ nhà nước trên chợ Trà Ôn đó sao!... Vàng, hột xoàn hăng hà sa số! Mấy chỗ đó làm ăn thì mình phải nhào vô trước!

- Việc đó thì ăn nhập gì ở đây?

- Sao lại không! Tao đã hẹn với mấy thằng trên Cần Thơ rồi, bữa nào tao dẫn đường cho tụi nó dĩa đây... tịch thu nhà mấy ông điền chủ.

Tư Cầu vội kêu lên:

- Ý hổng được đâu, anh làm ầu như vậy... ở tù chết?

Ba Kiên vỗ mạnh vào vai Tư Cầu, cười nói:

- Mày sao nhát như thỏ đế! Tao hỏi mày: ai vô đây bắt mà ở tù?

Tư Cầu nhăn nhó:

- Thì đã đành như thế rồi, nhưng mình làm như vậy... ai coi mình ra khi gì nữa! Bộ anh nói độc lập rồi muốn làm ông hoành ông trấn gì thì làm sao?

Ba Kiên cau có nhìn em:

- Như vậy mày hồng chịu theo tao phải không?

Tư Cầu cúi đầu đáp:

- Theo chứ sao không... nhưng phải thì theo, còn bậy thì...

Ba Kiên tức tối dậm chân:

- Tao biết trước mà! Thiệt hồng có nhờ cậy gì mày được hết! Sao mày ngu quá vậy Tư, thứ người ta đem dưng tới hòng mà cũng hồng chịu nữa là nghĩa lý gì chứ?

Thấy Tư Cầu làm thinh, Ba Kiên vùng vằng quay lưng bỏ đi và chửi thề ồm ồm. Đi được vài bước anh ta còn ráng đứng lại để nhiech móc thêm một câu nữa:

- Phải mà, bị mày mắc lo ở nhà ôm... vợ chứ gì!

Tư Cầu nhún vai không nói năng gì...

Thấy Tư Cầu không tán thành dự định của mình, Ba Kiên bèn đi rủ rê mấy người bạn “du thủ du thực” của anh ta, nhưng các tay này cũng đều dang ra hết, có lẽ vì việc “làm ăn” theo kiểu anh ta nói đó quá... mới mẻ đối với họ.

Ăn trộm, ăn cướp thường thì các tay ấy có thể làm được, chứ còn ăn trộm, ăn cướp mà lại kèm theo một “danh nghĩa” nữa, thì quả tình họ chưa có... quen như vậy bao giờ.

Ba Kiên... thất chí bỏ lên Cần Thơ, một thứ “thủ đô” của Nghĩa Sĩ Đảng lúc bấy giờ... Nhưng một tuần lễ sau anh ta lại bỏ về nhà vì chuyến đi này của anh ta không đưa đến đâu hết.

... Một bữa trưa nọ trong lúc Tư Cầu và Ba Kiên đang ngồi ăn khoai lang luộc chấm nước cốt dừa chơi thì thằng Năm hớt hơ hớt hải chạy về:

- Ê anh Ba, anh Tư ơi! Có Tây tới ngoài kia kìa!

Ba Kiên quăng củ khoai đang ăn dở xuống rồi, đứng phắt dậy;

- Tới đâu vậy? Có đông hông hả?

- Có hai thằng hè! Tụi nó ở gần ngoài vàm đó!

Ba Kiên nắm tay Tư Cầu lôi đi:

- Ê Tư, tao với mày đi ra ngoài coi Tư!

- Coi làm khi gì... Có hai thằng thì chắc là tụi nó bị Nhứt-bốn rượt chạy lạc đó chứ gì.

- Tao cũng đoán như vậy. Đi mày, ra coi cho biết!

- Ồi, Tây Tàu gì thầy kệ mẹ nó! Thứ đó hồi ở trên Nam Vang tui quen quá rồi...

Tuy nói thế, Tư Cầu cũng lết bết đi theo anh mình ra phía ngoài vàm sông cái.

... Thấy hai anh em Ba Kiên ra tới nơi, đám người hiếu kỳ đang bu chung quanh hai người lính Pháp vội giãn ra để nhường chỗ cho hai người. Thật ra, những người trong làng từ các ông hương chức cũ cho đến các bà con chòm xóm láng giềng đều có ý ngán Ba Kiên vì nghe đồn anh ta là người của Nghĩa Sĩ đảng trên Cần Thơ.

Ông thầy giáo làng vội đứng ra đón anh em Ba Kiên:

- Chào chú Ba... chú Tư.

Tư Cầu cung kính cúi đầu sát rạt chào lại thầy giáo vì đó là ông thầy dạy học cũ của mình, một ông thầy mà anh ta ngán... như cơm nếp lúc còn ngồi ở bang nhà trường. Còn Ba Kiên chỉ hơi gật đầu và nghiêm mặt hỏi liền:

- Hai thằng Tây này... làm sao đó thầy giáo?

Hai người lính Pháp quần áo dính đầy bùn đất, mặt mày hốc hác, râu mọc rậm rì đang cầm khoai ăn nhồm nhoàm thấy vậy có vẻ sợ sệt. Họ hết lấm lét nhìn Ba Kiên đến đưa mắt như cầu cứu với thầy giáo.

Thầy giáo nghe Ba Kiên hỏi đến sốt sắng đáp:

- À, đây là hai người lính Tây, toán quân của họ đi trên một chiếc đò máy bị Nhứt bắn chìm nên họ lặn lội trốn tới nơi đây để xin ăn... Họ có hỏi tôi chỉ dùm đường xá hay giúp ghe cộ gì cho họ, để họ đi xuống Cà Mau nhập bọn với toán lính đóng ở dưới...

- Vậy thầy có chỉ đường cho hai thằng này không?

Thầy giáo nghe hỏi gằn như vậy đâm ra luống cuống:

- Tôi... nói dưới Cà Mau xa lắm. À chú Ba, tôi có trình lại với thầy Hương Quán không rành tiếng Tây...

Viên Hương Quán vội đứng ra nói:

- Phải đa Ba, thầy giáo đây có nói với tao...

Ba Kiên gạt ngang:

- Thầy Hương Quán làm làng làm xóm mà hổng biết gì ráo! Máy người làm như vậy, Nhựt nó nghe nó chặt bay đầu hết cả lũ đó ghen!

Ông thầy giáo tự nãy giờ là người nói chuyện với hai anh lính Pháp nhiều hơn hết (và nói “tiếng tây tiếng u” nữa, thì những người chung quanh có ai biết thầy nói cái gì đâu để... chứng dám dùm khi cần!) lo ngại phân trần với Ba Kiên:

- Chú Ba à, bà con ở đây không ai rành tiếng Lang-sa hết nên tôi nhảy ra làm... thông ngôn vậy thôi... Với lại bà con thấy tình cảnh cù bơ cù bất, đói khát, sợ sệt của hai chú lính ấy cũng động lòng trắc ẩn... Đó chú Ba coi, hồi nào tới giờ họ có quen ăn thứ khoai mì đó đâu mà bây giờ cũng phải... nuốt hết!

Tư Cầu nãy giờ đứng yên bèn nói chen vô:

- Phải đó anh Ba à! Thấy tụi nó như vậy mình cũng tội nghiệp...

- Mầy thì cái gì cũng “tội nghiệp” hết (rồi anh ta day qua nói với ông Hương Quán như... là hạ lệnh vậy)... Còn thầy Hương Quán, tui nhờ thầy đóng trần hai thằng đó lại cho tui!

Ông Hương Quán nhăn nhó:

- Ý trời, tao bắt ăn trộm ăn cướp thì được... chớ mầy biểu tao bắt hai thằng này coi bộ hổng... nổi đâu Ba!

Ông Hương Quán vừa nói vừa liếc nhìn về phía hai khẩu súng trường của hai anh lính Pháp gác trên đui...

Phần hai anh lính, người nào cũng có vẻ lo âu hiện ra mặt vì tuy không hiểu những lời qua tiếng lại giữa Ba Kiên và ông Hương Quán, nhưng họ cũng đoán được một phần nào ý nghĩa qua những cử chỉ và giọng nói của hai người ấy. Họ đưa mắt nhìn nhau, rồi không ai bảo ai họ nắm chặt lấy khẩu súng đứng dậy chờ đợi...

Tư Cầu thấy vậy khều Ba Kiên nói nhỏ:

- Thôi anh Ba à, để hai thằng lính đó nó muốn đi đâu tùy kệ nó, ví dầu anh muốn bắt nó thì cũng còn... khó!

Ba Kiên nhìn kỹ lại hai anh lính Pháp và bốt vẻ hùng hổ lúc ban đầu:

- Tao nghĩ ra cách khác rồi Tư! Mầy lại nói với thầy giáo kiểm chuyện giữ hai thằng đó lại để tao rột lên Trà Ôn báo cho người ta xuống bắt tụi

nó...

Ông Hương Quán đứng kề bên nghe lỏm được bèn nói chen vô:

- Ê hồng được đâu Ba! Làng lính ở trên xuống tới dưới này thì thằng này đông mất đất rồi. Mầy tưởng tui nó ngu lắm hả? Tao coi bộ hai thằng đó cũng sanh nghi dữ lắm ghen Ba. Mầy mà không khéo, cứ lảng cháng thụt tới thụt lui, xâm xì xâm xị hoài, tui nó hoảng kinh lên bắn bậy vài phát thì... nguy cho bà con ở đây lắm ghen!

Tư Cầu thấy anh mình có vẻ suy nghĩ nên nói thêm vào:

- Thôi đi anh Ba! Thầy Hương Quán lo xa như vậy là đúng lắm đó anh! Tui đã nói với anh hồi nãy rồi mà anh hồng chịu nghe...

Ba Kiên thấy dự định của mình hư hết đâm ra bực mình:

- Nghe, nghe... cái gì cũng nghe theo mầy hết thì mầy ăn đánh gì được. Chuyện gì mà đem ra bàn với mầy là mười lần như một đều ăn trét hết! Tư Cầu cũng cự lại:

- Thì đó, anh giỏi cái gì được anh làm cho tui coi!

- Để động ồ hết rồi còn làm mẹ gì nữa!

Tư Cầu bắt tức cười và dịu giọng lại:

- Thôi mà anh! Anh hồng thấy tội nghiệp tui nó sao?

Ba Kiên trợn mắt:

- Thằng này ăn nói mới lạ chớ! Vậy mầy hồng nghe người ta lên án tui nó là thực dân đó sao? Tao hỏi mầy: hồi trước tui nó có “tội nghiệp” dân mình hông mà bây giờ mình phải “tội nghiệp” lại tui nó?

Tư Cầu lúng túng đáp:

- Hồi nào thì... hồi chớ bây giờ người ta... thất thế, hết thời... ”xò” như vậy mà mình... làm quá coi cũng kỳ. Anh hồng thấy bà con cô bác ở đây ai nấy có vẻ tội nghiệp cho hai thằng đó hết sao?

Ba Kiên đưa mắt ngo qua một vòng rồi trề môi:

- Hừ, hồi trước nấu rượu lậu bị tây “tào cáo” nó rượt chạy thấy bà mà bây giờ cũng bày đặt “tội nghiệp!”

Nói xong anh ta ngoe nguẩy bỏ đi.

Tư Cầu thấy vậy vội rảo bước theo sau:

- Anh Ba, anh đi đâu nữa đó?

- Đi dìa chớ đi đâu nữa mậy!

- Ủa, bộ anh... để cho hai thằng Tây này đi sao?

Ba Kiên cau có:

- Thì nó muốn đi đâu thì đi khuất mắt cho rồi! Còn mầy, cái gì ló ra thì mầy cũng cản mũi cản lái hết à! Thứ của mầy, không có làm gì cho lớn chuyện được hết!

Tư Cầu không trả lời mà chỉ mỉm cười...

... Bác Hai gái đứng bên chái nhà dưới đưa tay ngoắc Tư Cầu xuống:

- Nè Tư, mầy lại đây tao nói cái này nghe!

Thấy vẻ mặt lăm la lăm lét của má mình, Tư Cầu lấy làm lạ hỏi lại:

- Cái gì vậy má? Bộ có ai tới... đòi tiền đòi nông gì nữa hả má?

Bác Hai gái lắc đầu lia lịa:

- Tao nói hồng phải đâu! Có chuyện khác mà!

Tư Cầu thủng thỉnh đi lại...

Bác Hai gái kéo nó nhích lại gần:

- Mầy có hay gì hông Tư?

Tư Cầu nhướng mắt lên hỏi:

- Hay cái gì mới được chớ má?

- Thiệt mầy... không ngờ, không biết gì ráo sao?

Tư Cầu nhăn mặt:

- Cái gì thì má nói phứt đi, chớ má hỏi điệu đó con biết đâu mà rờ!

Bác Hai gái liếc mắt ngó quanh, im lặng một vài giây như để... lấy hơi rồi kể tai Tư Cầu nói mau:

- Con Phấn nó dìu đây rồi đó!

Tư Cầu chụp lấy hai tay mẹ mình, lắp bắp hỏi lại:

- Má nói sao? Con... con Phấn dìu... đây? Dìu hồi nào?... Sao con không hay cà?... Mà nó có dìu... thiệt hả má?

Bác Hai gái gật đầu:

- Bộ tao nói giỡn với mầy sao chớ! Nó mới dìu ràng ràng đây làm sao mầy hay được!

Tư Cầu buông thõng hai tay xuống đứng ngẩn người ra một hồi rồi vừa nhăn mặt vừa chắc lưỡi:

- Mà nó còn vác thân xác dìu đây làm chi nữa cho thêm rắc rối hồng biết! Người ta yên phận đâu đó hết rồi!

- Coi, sao mầy ăn nói lạ vậy! Nhà cửa, chú bác, anh em của nó còn đặng đặng đê đê ở đây thì nó dĩa thăm, bộ mầy cấm cản được hả? Tư Cầu nín thinh, nhưng vẫn còn có vẻ bức dọc lắm.

Bác Hai gái thấy vậy nhỏ nhẹ nói thêm:

- Mầy sao lạ quá! Bây giờ nó đã có chồng còn mầy thì có vợ... đàn ông nào đàn ông nấy cũng yên phận hết ráo thì việc gì mầy phải tức mình tức mầy hông biết...

Tư Cầu hỏi chận ngang:

- Vậy chớ má cho con hay làm chi vậy?

- Thì mầy để tao nói hết coi!... Tao muốn cho mầy hay để mầy...

phòng trước, đừng có để chuyện gì lụi đụi xảy ra nữa. Mầy nên nhớ: nó bây giờ không phải... giống như hồi năm nữa nhen! Mà mầy cũng vậy! May mà tao biết ý cho mầy hay trước, mà mầy còn làm rầm rầm lên thay!

Tư Cầu xén lên đáp:

- Má nói sao... quá lỗ! Con nghe tin nó dĩa thăm nhà hay có việc chi khác hông má? vậy thôi chớ có gì đâu mà kêu là làm rầm rầm!

- Ủ thì mầy giỏi...

Tư Cầu thăm ý mỉm cười và tìm cách hỏi lảng ra:

- Nè má, má có nghe nó dĩa thăm nhà hay có việc chi khác hông má?

Bác Hai gái nhìn con trai như để dò xét rồi thản nhiên đáp:

- Thì cũng có thăm nhà mà cũng có chút việc khác...

Tư Cầu tò mò hỏi liền:

- Việc gì vậy má?

- Tao cũng mới biết sơ sơ: nghe nói lúc này trên trên... nước gì đó qua liệng bom hoài hè, nên nó dĩa nhằm coi có ở đỡ dưới này được hông, chớ ở trên người có của người ta đông về miệt vườn tránh bom tránh đạn hết...

Tư Cầu gật gù:

- Phải rồi, con cũng nghe nói lóng rày máy bay của Đồng Minh qua... oanh tạc Nhật-bốn dữ lắm. Hôm trước con đi chợ Trà Ôn có nghe mấy người ngồi trong tiệm nước nói rằng: mỗi lần Đồng Minh qua thả bom, máy bay hay... pháo đài bay gì của họ bay rợp trời rợp đất, nhiều khi nó bay sà tróc ngói nhà cửa nữa là khác; còn nó mà liệng bom

xuống thì thôi... tan tành nhà cửa, kẻ đứt đầu, người cụt tay, có khi thân thể nát nhừ ra như... thịt bằm vậy!

- Hèn chi, mẹ con nó lo bông bế nhau dìu dưới này cũng phải...

Tư Cầu nghe má nói vậy hỏi dồn tới:

- Ủa, bộ có... con của nó dìu nữa sao má! Nó có... thêm một đứa nào nữa hông má?

- Thì mới có một đứa đó thôi, để bữa nào nó dẫn qua đây thăm, mầy nhìn kỹ coi...

Tư Cầu dẩy nẩy:

- Thôi đi, khi nào nó qua, con đông trước! Mà nó qua đây làm chi vậy?

- Coi, lâu lâu nó dìu xứ một lần, thì nó cũng phải đi chào hỏi thăm viếng bà con lối xóm một chút chứ!... Mà việc gì mầy phải lánh mặt như vậy để cho người ta... sanh nghi thêm nữa phải hông?

Tư Cầu cắn nhằn:

- Nghi cái gì mà nghi... con hồng muốn giáp mặt với nó... chỉ có vậy thôi!

- Đọ, tao nói có sai đâu! May mà tao cho mầy hay biết trước để mầy liệu sao cho nó... đàng hoàng. Thằng này thiệt kỳ, mầy cứ... tự nhiên hồng được sao? Nó dìu thầy kệ nó, mình cứ làm tỉnh như thường, chứ mầy... chộn rộn lên như vậy, một là thiên hạ họ xầm xì thêm, hai là... con vợ của mầy nó... rắc rối lên thì phiền phức lắm đa nghen! Cái gì tao cũng dặn trước hết bây giờ mầy có thân thì lo. Mà tao nghĩ: mầy cũng lớn xộn rồi chứ hồng còn nhỏ nhít gì nữa mà phải để tao nói nhiều. Thôi tao vô trong bếp đây!

Bác Hai gái đi rồi mà Tư Cầu còn đứng nói lảm bảm:

- Dìu làm chi cho lộn xộn hồng biết!...

... Tư Cầu đang cuốc giồng khoai mỡ sau hè nhà thì thằng Năm chạy vô réo nó giựt ngược:

- Anh Tư ơi, qua rồi kìa!

Tư Cầu nghi là con Phấn sang thăm nhưng cũng làm tỉnh hỏi lại:

- Cái gì mà mầy nói “qua rồi”? Ai qua?

Thằng Năm chắc lưỡi:

- Thì chị Phấn chứ còn ai nữa!

- Vậy hả? Mà nó qua thì thầy kê nó chớ mầy chạy ra cho tao hay có ích lợi gì hông?

Thằng Năm... cụt hứng đứng khựng lại:

- Coi, tui thấy chỉ qua, tui chạy vô cho anh hay mệt thấy mồ mà còn... cụt nự nữa chớ! (rồi nó lên giọng nói tiếp) Mà má biểu tui ra kêu anh vô đó!

Tư Cầu cắn nhần:

- Bà già sao rắc rối quá! Tao đã nói trước là tao hông vô, tao hông muốn giáp mặt ai hết mà!

Thằng Năm xịu mặt bỏ vô nhà:

- Thì anh muốn làm gì đó thì làm, má kêu tui ra cho anh hay... tui chỉ biết có vậy thôi!

Tư Cầu bực mình thẳng cánh cuốc mạnh một cái cho lưỡi cuốc cắm phập sâu vào liếp đất rồi phui tay bỏ đi ra phía sau vườn. Nhưng mới bước được vài bước, không biết nghĩ sao anh ta quay trở lại và rón rén đi bọc về hướng nhà bếp...

Tư Cầu bước vô bếp và ngừng lại ở ngưỡng cửa đi lên nhà trên. Anh ta lấy chân đá nhẹ cánh cửa để đóng he hé lại và như vậy anh ta vừa có thể nhìn xéo lên nhà trên vừa núp không cho người ở trên ấy trông xuống thấy mình được...

Tư Cầu nghe tiếng chào hỏi lảng xảng trên nhà mà không thấy mặt mũi Phấn đâu hết, tuy vậy anh ta thấy hồi hộp lạ thường. Mấy năm qua rồi bao nhiêu xa cách bao nhiêu đổi thay, anh ta mới nghe lại giọng nói quen thuộc ấy.

Tư Cầu ráng ngóng cổ nhìn lên nhà trên nhưng vẫn không thấy Phấn đứng hay ngồi đâu hết. Anh ta muốn làm tình đi thẳng lên nhưng rồi lại đứng nguyên một chỗ để hết nhón chân đến ló đầu qua cánh cửa hé mở...

Bỗng Tư Cầu kê mặt sát vào kẽ hở của tấm ván cửa nhìn trôn trối đứa bé. Anh ta vừa xúc động vừa ngạc nhiên vì không dè mình có một đứa con như thế đó. Tư Cầu để ý xem kỹ từng nét mặt của đứa nhỏ và tự hỏi không biết nó có giống mình nhiều lắm không! Nhưng, hẳn nhiên là phải có chỗ giống... Tư Cầu sờ lấy cái trán của mình và tự nghĩ: “Chắc nó giống nhiều nhất ở chỗ cái trán vồ này!”.

Tư Cầu trù mẩn nhìn đứa bé chập chững đi loanh quanh trong nhà. Anh ta muốn xông đại ra ôm vỗ lấy đứa bé hôn hít nựng nịu nhưng... dư biết không thể nào làm như vậy được. Tự nhiên anh ta rưng rưng nước mắt và có cảm tưởng như là tấm ván cửa kia đã ngăn cách cả một thế giới riêng biệt bên ngoài, mà mình không thể nào sờ mó tới được. Tiếng Phấn cười dòn tan làm Tư Cầu nhớ trực lại... còn có mẹ của đứa bé ấy nữa. Đó là một người mà nó vừa muốn không trông thấy mặt nữa, nhưng cũng vừa muốn... nhìn qua cho biết “con ấy” đã biến đổi như thế nào rồi?

Tư Cầu không lấy gì làm lạ cho lắm khi nhận thấy Phấn trắng trẻo và mập no tròn hơn trước nhiều. Anh ta không ngạc nhiên nhưng cảm thấy như bức tức một cái gì.

Phấn cười nói huyên thiên với bác Hai gái như là một người mẫn nguyện với cuộc đời lắm vậy. Còn con Thơm thì ngồi riêng biệt ở góc bộ ván, cố làm ra vẻ thản nhiên, nhưng Tư Cầu để ý nhìn kỹ vẫn thấy thỉnh thoảng vợ mình hơi cau mày liếc xéo Phấn, hoặc cười “nhích mép” mỗi khi bắt buộc phải trả lời một câu gì của cô này. Thấy cảnh đó, Tư Cầu mỉm cười...

... Bỗng Tư Cầu để ý lắng tai nghe: Phấn làm ra vẻ hết sức thản nhiên hỏi con Thơm:

- Ủa, anh Tư đâu hả chị Tư? (rồi nó cười giả lả như để tạ lỗi) Tự này giờ mắc mớ mê nói hết chuyện này tới chuyện kia nên... quên phứt ảnh đi mất! Bộ ảnh hồng có ở nhà sao chị Tư?

Con Thơm mím môi trong một giây rồi đáp:

- Dạ ảnh ở đằng sau chớ có đi đâu. (đoạn nó cười nói tiếp) Tánh của ảnh hay... lúc thúc một mình như vậy, nên cũng không cần để ý tới ai nữa hết!

Phấn gật đầu rồi cười nói vuốt theo:

- Mà hể để ý tới thì mê luôn! Nói vậy chớ bây giờ có chị đây rồi, ảnh còn... mê ai nữa phải hông chị!

Con Thơm vénh mặt lên:

- Dạ, cái chuyện mê hay không thì chưa biết được, nhưng có điều chắc là bây giờ “thằng chả” tồn tới già mấy cái thứ ông ẹo, nập nộn đó rồi!

Phấn tái mặt cầm chiếc khăn mùi xoa vắn chặt mấy vòng trong bàn tay. Cô định nghĩ cách trả đũa lại Thơm nhưng bác Hai gái, tự này giờ cứ tưởng hai đứa nó nói chuyện tầm khào chớ không dè lại châm chích nhau như vậy, bèn vội nói chen vô để... đánh trống lảng:

- À Phấn, mầy đi chuyểnn này tính ở lâu mau đây?

Phấn chưa kịp trả lời thì con Thơm đã gọi giật ngược thẳng Năm:

- Nè Năm, sao em hông đi kêu anh Tư hả! Nói với anh vô mau...

có khách trên Sài Gòn tới thăm!

Thằng Năm đứng lựng khựng ở đó, vừa nhìn bác Hai gái như để cầu cứu, vừa ấp úng đáp:

- Tôi có chạy kêu rồi...

Bác Hai gái vội đỡ lời:

- Ôi, thằng Tư nó đi biệt tuốt phía sau ruộng thăm câu, thăm bẫy gì đó, mầy dễ gì kiếm nó được!

Thằng Năm gật đầu lia lịa:

- Phải... phải à má, anh... đi đâu mất tiêu...

Nó vừa nói vừa lăm lét nhìn về phía chị dâu.

Phấn lại tiếp tục cười nói thản nhiên hỏi thăm hỏi nom bác Hai gái về chuyện nhà cửa, chuyện lối xóm làng giềng, tuy trong lòng vẫn còn ức vì câu nói “đánh đầu” của con Thơm lúc nãy.

Đang nói chuyện với bác Hai gái nửa chừng, cô quay sang nhìn chằm chằm vào người con Thơm rồi ra vẻ ngạc nhiên hỏi:

- Ủa, bộ chị Tư... có bầu rồi hả? Mấy tháng đó chị?

Nghe câu hỏi bất ngờ ấy, tự nhiên con Thơm vội lấy tay che lên trước bụng:

- Thưa... tui chưa có gì ráo! (rồi như lấy lại được sự bình tĩnh, nó cười nói tiếp) Tui đâu có.... mau quá như người ta vậy!

Trong này, Tư Cầu giật mình, nhưng rồi lại yên tâm. Có lẽ con Thơm nói “phóng mạng” như vậy, chớ nếu nó biết rõ là Phấn có con riêng với Tư Cầu thì dễ gì chịu được với nó.

Phần Phấn, khi nghe câu châm chích ấy của con Thơm cô hơi sượng lại trong một vài giây, nhưng rồi lại làm tỉnh, tươi cười nói:

- Chị cũng phải... hồi anh nôn lên để bác đây mau có cháu bông chớ!

Con Thơm cười lạt:

- Dạ tui... dốt về cái chuyện ấy lắm...

Bác Hai gái lại chen vào:

- Ôi, tao cháu trai, cháu gái thiếu gì! Nội mấy đứa nhỏ con của thằng Hai đó cũng đủ rồi!

Phấn không biết nghĩ sao, đưa tay ngoắc con:

- Bé Hai! Mày phá cái gì đó? Ý trời ơi nó lục phá giỏ trầu của bà chớ! Lại đây con! Lại đây khoanh tay xin lỗi bà đi con! Giỏi!

Con Thơm liếc nửa mắt nhìn hai mẹ con Phấn, nét mặt hơi khinh khỉnh...

... Thằng bé Hai nghe má nó gọi vội buông giỏ trầu xuống rồi lăm lăm chạy lại nhưng mới được vài bước nó vấp chân té ập xuống và khóc rống lên... Suýt chút nữa Tư Cầu đã xô cánh cửa để chạy ra đỡ thằng nhỏ, và anh ta bồn chồn tự hỏi không biết bé Hai có xể mặt xể mày gì không.

Thằng Năm đã vội nâng thằng nhỏ dậy. Phấn cũng bước xuống khỏi bộ ván:

- Bé Hai, nín đi con! (và nó lên giọng đã dốt vừa làm bộ rầy la vừa nựng nịu con) Thằng tía mày, ai biểu mày đi lục phá giỏ trầu của bà chi! Ý cha, vập mặt thằng con trai cứng của tôi rồi... Thôi lại đây chào bà rồi đi về con!

Trước khi bước ra khỏi cửa, Phấn còn ráng đứng lại quay về phía con Thơm:

- Thôi tôi đi về ghen chị Tư! À, chừng nào ảnh vô chị nhớ nói lại dùm: có tôi qua đây thăm, và nếu ảnh có rảnh, mời ảnh qua bên chơi... bác Năm tôi nhắc nhở ảnh hoài...

Nói xong, cô hớn hờ dắt con đi về.

Đợi cho Phấn đi khuất, con Thơm vùng vằng đứng dậy lấy cây chổi quét lia quét lịa bộ mặt ván nhứt là ở chỗ... Phấn ngồi ban nãy.

Bác Hai gái ái ngại đứng nhìn. Bác muốn nói một câu gì để làm mát lòng vừa ý con dâu mà bác rất thông cảm nỗi bức tức. Nhưng vừa lúc ấy, con Thơm, như đè nén hết nỗi sự ầm ứ từ khi... đương đầu với Phấn, lăm bắm nói:

- Cái thứ đàn bà gì mà hể mở miệng ra là nói như bà nội người ta!

Bỏ làng bỏ xứ đi đã rồi ý có ba đồng tiền lẻng xềng trong túi dìa đây lên mặt thấy phát ghét!

Bác Hai gái tăng hăng rồi nói chen vào:

- Ồi, hơi sức đâu mà ý tới mấy chuyện đó hổng biết! Cái tánh của con đó thì từ hồi nào tới bây giờ cũng vẫn vậy...

Con Thơm còn ráng tiếp thêm một câu:

- Thời buổi lộn xộn này, nó tính vác cái mặt dìa đây ở rồi được yên chắc! Thứ nó biết mần ăn cái gì cho động tới móng tay, nó ở đây xài hết ba đồng tiền ấy rồi chỉ có cách là cạp đất mà ăn! Hay là với cái bộ điệu khoe khoang của nó, có ngày nó bị thiên hạ đè đầu cắt cổ cũng hổng chừng!

Bác Hai gái nghe con dâu nói một thôi như vậy, lắc đầu và tìm cách hỏi lảng ra:

- À này Tư, tao nghe nói mấy bữa rày bên phía bên anh chị ở bên lộn xộn lắm phải hông Tư? Nghe nói Thổ dậy lung tung mà hổng biết có hông hay là thiên hạ họ đồn bậy.

Con Thơm bỗng xịu mặt xuống:

- Con cũng nghe nói y như vậy... Chắc là có thiệt má à!

- Sau mà biết “thiệt”?

Con Thơm thở dài đáp:

- Hôm trước con dìu bên con có vô thăm tía má ruột con ở trong sóc, ông già ổng có xầm xì về việc này dữ lắm... Và mới đây ổng có nhắc người quen qua biểu con nên trở dìu ở với ổng gấp, hông thôi có chuyện lộn xộn nguy lắm!

Bác Hai gái cau mày:

- Sao tự hôm nay mà hổng cho tao hay liền?

- Con thấy... êm êm nên không thưa lại với má làm chi, rồi kể có công việc kia việc nọ làm con quên luôn.

Bác Hai gái chép miệng:

- Cha, lộn xộn cái điệu đó hổng biết anh chị Bộ ở bên có sao hông? Thiệt tao lo quá Tư à!... Vậy mai một gì đây mà thử lộn dìu bên thăm nom coi thế nào...

Con Thơm rầu rầu đáp:

- Dạ con cũng tính để bữa nào hườn hườn xin phép với má cho con dìu bên...

- Được rồi, hay là mai mà đi liền đi cũng được đó Tư!

- Dà...

Nhưng rồi, như nhớ trực lại điều gì, nó vội nói tiếp:

- ... Để bữa nào khác cũng được má à!

Bác Hai gái ngạc nhiên:

- Coi, sao lại để bữa khác? Bộ mầy hồng nóng ruột dìa bên thăm ảnh chỉ sao cà?

Con Thơm lúng túng đáp:

- Đâu... phải vậy má! Con cũng muốn dìa gấp lắm nhưng.... nhưng bây giờ thì.... dạ, bị có chuyện riêng nên con muốn ở nán bên này một vài bữa nữa.

- Chuyện riêng gì hả.... Con này sao bữa nay nó ăn nói cái gì mà mù mù mờ mờ tao chẳng biết đâu mà rờ!

Con Thơm vội nói thêm:

- Chuyện riêng của con... chắc má cũng hiểu rồi.

Bác Hai gái bực mình ngắt ngang:

- Bà nội tao bây giờ cũng hồng biết nữa chớ đừng nói tới tao!

Thấy mẹ chồng có vẻ giận dữ, con Thơm đành thú thật:

- Dạ... chị Phấn mới dìa đây... con đi khỏi cũng có điều hồng tiện.

Bác Hai gái thở hắt ra một hơi dài:

- Hèn chi!... Thôi mầy khỏi nói thêm nữa, tao dư hiểu rồi! (rồi bác dịu giọng như để an ủi con dâu) Con lo như vậy cũng phải nhưng chắc không có chuyện gì quá đổi đâu con à! Bề gì bây giờ con Phấn nó có chồng con rồi mà chồng con đang hoang rạng mầy nở mặt nữa, thì má cũng tưởng nó đâu có dại gì để mang tiếng cho nó!

Con Thơm trề môi:

- Má nói như vậy cũng phải... nhưng cái thứ con này không giống như người ta vậy. Con nhìn sơ sơ qua bộ dạng nó con biết liền. Nó dìa đây như... sút chuồng vậy mà. Cái thứ đó nó có chừa ai! Để con nói rồi má nghiệm xem: cái tướng nó là cái tướng con đờn bà... đi phá gia cang của người khác!

Bác Hai gái mỉm cười:

- Cha, cái gì mà mầy nói dữ vậy! Dầu sao, tao cũng đã có dặn kỹ thằng chồng của mầy rồi, với lại tao coi bộ thằng Tư nó cũng... ghét mặt con đó nữa; như vậy mầy khỏi lo làm gì cho lắm và cũng đừng nghĩ bậy

nghĩ bà nọ kia rồi nó sanh ra phiền phức thêm đó Tư à! Tao có trải qua cảnh đó rồi tao biết...

Con Thơm hăng hái nói một hơi:

- Má nói vậy chứ con này cái gì nó cũng dám làm hết! Ví dầu má có đem... nhốt anh Tư trong lu trong khạp gì nữa, nó cũng tới cạy nắp lên. (rồi nó chép miệng nói tiếp) Còn phần anh Tư... tuy ảnh ngán hổng muốn gặp mặt nó nữa, nhưng chuyện đời hổng biết đâu được má à!

Bác Hai gái nhú mày:

- Coi sao kỳ vậy? Chắc mày cũng dư biết hồi nãy con Phấn nó qua đây thăm, thằng Tư nó muốn lánh mặt chứ phải thiệt là nó đi ra ruộng ra đồng gì đâu! Đây nè, lúc mới được tin con Phấn dìa tới là nó đã kêu trời kêu đất với tao rồi.

Con Thơm lắc đầu nhè nhẹ;

- Cái đó thì con... không cãi, nhưng sở dĩ anh Tư ảnh muốn lánh mặt con kia không phải vì ghét suông thôi, mà chắc cũng vì còn ức trong lòng.... hổng chừng còn ức... nhiều lắm nữa là đằng khác má à!

Bác Hai nghe con dâu nói... cũng có lý nên chỉ chống chế cầm chừng:

- Mày nghĩ vậy chứ đâu chắc gì có thiệt...

Con Thơm nói tiếp:

- Con lo là lo ở chỗ đó. Má hổng biết chứ tánh mấy người lù khù như anh Tư thường hay... si mê bất tử lắm! Mà hể mê ai thì... trời gầm hổng nhả...

Bác Hai chận ngang:

- Ồi, mầy đừng nghĩ bậy nghĩ bạ rồi đổ khỏi sanh ra rắc rối cho mà coi! Đàn bà ai lại hổng ghen tương nhưng mình hổng nên ghen bóng ghen gió Tư à! Nhiều khi chuyện chỉ có chút xíu mà vô tình làm cho tầy quây ra thêm để tan nhà nát cửa hết đó Tư!

- Con cũng biết vậy nhưng...

Bác Hai gái thương hại nhìn con dâu:

- Được rồi, con để má... canh chừng cái vụ này cho! Bề gì con cũng là vợ của thằng Tư do tía má bên này cưới hỏi hẵn hoi... Thôi con đi xuống lo cơm nước đi chứ tự nãy giờ bị khách khứa nên cũng có hơi trễ đa Tư!

Con Thơm thở dài lúi thủi xuống dưới nhà bếp...

Vừa lúc đó Tư Cầu cũng vội làm tỉnh tăng hăng lên tiếng rồi cố giữ về thân nhiên bước lên phía nhà trên. Con Thơm đi trờ tới và đứng khựng lại nhìn Tư Cầu bằng đôi mắt nửa như căm hờn, nửa như oán trách. Tư Cầu vội quay mặt bước đi thẳng nhưng con Thơm lên tiếng:

- Nè anh Tư có “người ta” lại kiểm thăm anh đó!

Tư Cầu cau mặt:

- Người ta nào?

Con Thơm cười lạt:

- Hứ còn làm bộ... bà Phấn chớ còn ai nữa!

Tư Cầu không biết nói sao nên đành buông ra hai tiếng “vậy hả” một cách xui lơ rồi rảo bước đi thẳng lên nhà trên như chạy trốn.

- Thiệt đúng bon! Còn mê con ngựa đó lắm mà!

Tư Cầu vừa lên tới là bác Hai gái liền kêu anh ta lại hỏi nhỏ:

- Nè Tư, con vợ mày có nói gì không?

Tư Cầu lắc đầu.

- Mày liệu đã ghen, chuyển này mà mày còn làng chàng với con Phấn nữa là mày chết!

Sáng hôm sau, trong lúc Tư Cầu đang nằm trên chiếc võng treo ngoài hàng ba phi pháo điều thuốc vắn, thì thấy thằng Năm lăm la lăm lét từ ngoài cửa rào đi vào. Tư Cầu đoán chừng nó lên về nhà để “tha” món gì đem qua bên đám trẻ con hàng xóm chơi nên mới có vẻ kè né như vậy. Nhưng không, thằng Năm đứng sừng lại, ngó quanh ngó quẩn bốn bề như để canh chừng coi có ai khác không, rồi đi thẳng về phía anh ta.

Tư Cầu ghé cổ lên hỏi:

- Gì đó mậy?

Thằng Năm không trả lời mà còn đưa mắt nhìn láo liên vô phía trong nhà và một bàn tay của nó thọc sâu vô túi áo như để giữ chắc cứng một vật gì trong ấy vậy.

Tư Cầu lấy làm lạ quát hỏi thêm:

- Ê Năm, mày làm cái gì lạ đời vậy? Mày ăn cắp món gì giấu trong túi đó hả thằng ôn hoàng dịch lệ?

Thằng Năm chắc lưỡi:

- Trời đất ơi, anh làm ơn nói nhỏ nhỏ một chút hổng được sao!

Tư Cầu liệng mạnh tàn thuốc ra trước sân:

- Ý, bộ mày nói giả ngộ sao Năm? Cái gì mà khi không mày cấm hồng cho tao nói lớn hả?

Thằng Năm móc “rẹt” trong túi ra một tờ giấy trắng gấp làm tư nhét vào tay anh nó:

- “Ta” nói chị Phấn gởi thơ cho anh đây nè! Vậy mà cứ la la hoài!

Tư Cầu vừa hất tay nó ra vừa bò rột ngồi dậy quắc mắt nhìn nó:

- Ai biểu mày làm tài khôn đưa thơ đưa từ đó hả?

Thằng Năm nhăn nhó:

- Chị Phấn chớ còn ai nữa! Thôi đây nè, anh cầm lấy cho mau dùm tôi để rui có ai trông thấy thì chết cha...

Tư Cầu nạt nó:

- Tao hồng lấy đánh gì hết!

Thằng Năm vừa ngó chừng phía trong nhà, vừa đưa tờ giấy ra nhét đại vào tay Tư Cầu:

- Thôi mà anh... lỡ rồi, anh chịu khó lấy dùm rồi muốn đọc hay xé liệng gì đó thì làm, chớ để cù cựa cù nhầy như vậy hoài rui má hay chị Tư ra thấy bắt tử thì Bà hú tui đó anh Tư ơi!

Tư Cầu dậm chân mạnh xuống đất:

- Tao nói tao không rờ tới bức thơ đó mày có nghe chưa! Mày giỡn lãnh địa đây thì mày ăn động gì đi, hay là nếu sợ thì đem trả gấp cho nó có được hông!

Thằng Năm một tay nắm kín lấy tờ giấy, một tay gãi đầu lia lịa:

- Trời ơi, trả gì được mà trả!

- Sao vậy thằng ông nội?

Thằng Năm ấp úng đáp:

- Chị Phấn chỉ cho tui năm cắc...

- Thì mày đem năm cắc và lá thư này liệng trả lại cho nó!

Thằng Năm nói như mếu:

- Nhưng mà tui nói... hồng được...

- Sao vậy?

- Năm cắc... tui mua kẹo gừng ăn hết rồi còn khi khô gì đâu mà trả lại cho chỉ!

Tư Cầu thở khì ra:

- Thiệt mầy hết cỡ! Tao cũng hay ầu mà mầy còn ầu quá cỡ nội tao nữa! Nhưng, thôi mầy ăn thì mầy ráng chịu chớ tao hông biết có thơ từ gì của ai hết! Đem nó đi cho khuất con mắt tao mầy!

Vừa lúc ấy, có tiếng chân người bước lên nhà trên, thằng Năm quỳnh quá liệng đại lá thư vào lòng Tư Cầu, rồi co chân chạy tuốt ra phía cửa rào. Tư Cầu nổi dóa hất lá thư rơi xuống đất... Nhưng rồi anh ta cuống cuống hết ngoài cổ nhìn vô trong nhà tới liếc mắt trông chừng tờ giấy trắng gấp làm tư nằm phơi dưới đất gần bàn chân của mình. Nghe có tiếng đụng chạm bàn ghế gần sát bên cửa cái, Tư Cầu hoảng kinh vội lấy bàn chân đè lên mảnh giấy rồi cố hết sức làm ra vẻ thản nhiên móc túi nhái ra, banh để trên bắp đùi, moi giấy thuốc ra vắn... Đúng vào lúc ấy, con Thơm ló đầu ra khỏi cửa cái, liếc nhìn nhanh về phía anh ta rồi bỏ đi vào lại trong nhà.

Khi thấy vợ ra, Tư Cầu lập cập mở nắp hộp quẹt máy quẹt liền năm bảy cái mà chẳng thấy bốc lửa. Thời may, con Thơm cũng quay lưng đi vào và Tư Cầu vội đẩy nắp hộp quẹt lại, vụt luôn điếu thuốc chưa đốt rồi nhanh nhẹn cúi xuống lượm lá thư lên bỏ tuốt vô túi. Sau khi đảo mắt nhìn qua một lượt xem có bóng dạng ai không, Tư Cầu bèn rút lá thư ra để sứt xuống dưới bụng rồi mở hé hé tờ giấy đủ để đọc mấy dòng chữ viết xiên xẹo bằng bút chì.

Bỗng một chiếc tàu cau rớt nghe cái “xạc” ngoài sân làm Tư Cầu giật mình, hoảng kinh nhét luôn lá thư vô túi lại, ngừng đầu nhìn ra. Thấy không có ai, Tư Cầu định moi tờ giấy ra đọc, nhưng rồi anh ta lại đứng phắt lên đi tuốt ra phía sau vườn lựa một góc khuất mắt nhứt và tìm được một chỗ thật kín đáo: đó là một cái kệ nhỏ nằm giữa hàng rào tre có dây nhãn lồng bò dây mịch và một cây sa-bô-chê thấp lùn cành lá xum xuê. Tư Cầu ngồi phịch xuống cỏ, chậm rãi rút tờ giấy mở banh ra và nhú mày đọc lẩm bầm:

“Anh Tư.

Em gửi vài hàng lại cho anh được rõ: em muốn gặp mặt anh để nói một việc này cần lắm.

Vậy trưa nay, lối mười hai giờ em chờ anh ở trong giồng chỗ phía sau miếu ông Tà. Nếu anh không chịu vô, em sẽ qua nhà kiếm anh hoài cho tới chừng nào gặp tận mặt anh em mới nghe”

Vẫn tắt vài lời chắc anh Tư hiểu.

Em: Phấn.”

... Tư Cầu nhăn nhó đọc bức thư đến ba lượt, rồi bực tức vò tròn tờ giấy lại liệng mạnh xuống dưới đất, đoạn đứng dậy phúi quần đi vô nhà. Nhưng vừa mới bước được một bước, không biết nghĩ sao, anh ta quay lại cúi xuống lượm viên giấy lên cầm ra phía bờ mương vườn ném xuống mặt nước. Thấy miếng giấy còn nổi lênh bênh, Tư Cầu chạy đi bẻ một cành tre khô đem nhận cho miếng giấy ấy thấm nước chìm mất mới chịu bỏ đi vào nhà...

Sau khi ăn cơm trưa xong xuôi, Tư Cầu ra ngoài vông nằm, lấy chăn tẩm phủ lên mặt định bụng sẽ đánh luôn một giấc chớ không thèm đi đâu hết. Tuy nghĩ như vậy nhưng Tư Cầu không tài nào ngủ được, và lần thần tự hỏi: không biết giờ này Phấn đã ra ngoài chưa, không biết Phấn sẽ tính sao khi đợi mãi chẳng thấy nó lộ mặt ra, không biết Phấn hẹn mình ra ngoài để nói việc cần gì?... Và bao nhiêu cái “không biết” khác nữa...

Tư Cầu bực dọc lẫn qua trở lại... chiếc vông kê kéo kẹt càng làm cho anh phát tức thêm, và cuối cùng anh ta tự nhủ: “Ồi, chắc con đó nó thấy mình lánh mặt nên làm bộ kiếm chuyện để cho mình ra chớ gì!”. Nghĩ vậy, anh ta nhắm nghiền mắt lại cố dỗ giấc ngủ, nhưng rồi lại mở choàng mắt ra như nhớ trực lại điều gì. Anh ta vừa gãi đầu vừa chắc lưỡi: “Mình hồng ra đây rồi nó qua bên này lẳng nhăng hoài thì... cũng mệt chớ phải chớ sao!”.

... Đồng hồ trong nhà chậm rãi gõ mười một tiếng. Tư Cầu lẩm nhẩm đếm đủ mười một tiếng keng keng đó mà thêm sốt ruột.

Vừa lúc đó có tiếng ai tăng hăng nghe quen quen ở phía ngoài hàng rào me keo. Tư Cầu vội ngừng đầu ngó ngoài ra. Một bóng người đàn bà mặc quần đen áo túi hường thấp thoáng qua kẽ hở của cành lá. Và khi trông thấy người đàn bà ấy cà rà đi sát ngang qua cửa hàng rào. Tư Cầu vội hụp đầu núp xuống dưới mép vông. Trống ngực của anh ta đập thình thình: mới có giờ này mà Phấn đã dám bạo hình trước nhà để nom chừng anh ta rồi chớ.

Tư Cầu hé mắt nhìn qua mấy lỗ trống của chiếc vông thấy Phấn tiếp tục rào qua rào lại trước cửa rào và thỉnh thoảng lại còn tăng hăng

lớn lên một tiếng nữa như để nhắc chừng anh ta vậy. Gió thổi hiu hiu mà Tư Cầu thấy đổ mồ hôi hột và cũng may giờ giấc này không có ai khác lảng vảng ở trước nhà hết.

Tư Cầu định ngồi dậy dơ tay khoát ra hiệu bảo Phấn đi cho khuất rồi vòng vô buồng ngủ cho êm chuyện nhưng vừa lúc ấy con Thơm ở nhà sau đi trờ tới tay bưng một thau quần áo bước thẳng ra chỗ hàng dây kềm căng ở góc sân để phơi đồ...

Tư Cầu hồi hộp liếc mắt theo dõi hai người đàn bà, và đinh ninh rằng thế nào cũng có... chuyện lớn.

Thơm vừa thấy Phấn lấp ló ngoài hàng rào là quay phắt đầu lại trông về phía chiếc võng. Khi thấy Tư Cầu... ngủ yên cô mới nhìn trở ra, tay vẫn bưng thau quần áo và đứng sừng sững giữa trời nắng chang chang. Còn Phấn khi thấy Thơm đi trờ tới liền rảo bước lại cửa rào, đi thẳng vô sân và dòn dả lên tiếng:

- Cha sao bữa nay giặt đồ trễ quá chị Tư!

Thấy Thơm vẫn làm thinh đứng như trời trồng giữa sân, Phấn lại nói tiếp:

- Chị đi phơi đồ đi chớ hơi sức nào đứng đó! Chị để thầy kệ tôi, tôi cũng như bà con trong nhà chớ phải khách khứa gì đâu mà chị ngại hổng biết nữa!

Thơm như lấy lại sự bình tĩnh, cười lạt hỏi:

- Sao giờ này cô... chịu khó đi chơi quá vậy! Bộ cô không nghỉ trưa hay sao?

Phấn đứng núp vào một bóng mát gần đó và lấy nón lá phe phẩy quạt:

- Có chớ sao không! Nhưng trưa hôm nay trời hầm quá tôi thả rều qua lối xóm chơi và tiện đi ngang qua đây nên... ghé vào thăm anh chị một chút vậy mà!

- Cô rảnh rang, thông dong quá há!

Phấn ngọt ngào đáp:

- Thì chị nghĩ coi: lúc nào... thông dong được thì cho nó thông dong chớ biết sao! Mà chị nói tôi như vậy, chớ tôi coi bộ chị cũng dễ chịu lắm! Làm dâu ở đây sướng gần chết, anh Tư lại là người... biết cưng vợ ghê lắm nữa...

Thơm liếc xéo cô ta và hỏi gằn:

- Chị muốn đổi hông tui đổi cho?

Phấn cười rộ lên, rồi ra vẻ thân mật bảo:

- Chị đừng hỏi cắc có như vậy chớ chị Tư! Rủi tôi... bằng lòng bất tử thì sao hả! (rồi nó hỏi tiếp) Anh Tư đâu chị?

Thơm hất hàm chỉ về phía chiếc võng:

- Đó nằm chình ình ngủ trên võng chớ đâu!

Phấn nghển cổ nói to lên:

- Cha, sướng quá hén! Giờ này mà đã ăn no ngủ kỹ rồi há!

- Cô để tui kêu ảnh dậy...

Phấn gạt ngang:

- Khỏi chị Tư! Để cho ảnh ngủ... Thiếu gì dịp khác... Tôi sẽ qua bên này hoài hoài mà!

... Tư Cầu giả bộ ngủ không dám nhúc nhích cục cựa gì hết mặc dầu có mấy con ruồi cứ lẩn quẩn bay lên đậu xuống rồi bò lẩn dưới hai bàn chân làm cho anh ta rất khó chịu. Thêm vào đó, anh ta còn bồn chồn lắng nghe những lời nói xiên nói xéo của Phấn và tự hỏi: “Chẳng biết con này còn tính dờ ngón gì ra nữa đây!”

Vừa lúc đó Phấn đội nón lên rồi nói:

- Thôi phơi quần áo đi chị Tư, tôi rút lui đây...

- Ở lại chơi một chút cô! Có chuyện gì hông mà coi bộ cô gấp quá vậy?

Phấn vừa ngó về phía Tư Cầu nằm, vừa lớn giọng đáp:

- Thiệt ra thì cũng có chuyện cần lắm chị Tư à. Tôi có hẹn gặp một người quen trưa nay nên tôi mới chịu dang nắng mà đi như vậy... Bởi vậy nếu họ cho tôi... hư việc hết, tôi sẽ làm cho họ nhắm mắt không yên.

- Cha, cái gì mà nghe cô nói... dữ dằn quá vậy?

- Thiệt đúng như thế đó chớ không phải giỡn đâu chị Tư! Thôi tôi đi ghen chị!

Nói xong Phấn ngoe nguẩy bỏ đi ra một nước ngoài phía cửa rào.

Thơm bưng thau quần áo lại hàng dây kẽm để phơi nhưng mới vừa lấy một cái áo ra giũ, không biết nghĩ sao cô vội vắt đại chiếc áo ấy lên dây, rồi tất cả chạy ra cửa rào ngóng về hướng Phấn mới đi. Cô thấy Phấn bước thẳng lại bờ rạch xuống xuống, đoạn bơi tuốt vô phía trong ngọn.

Thơm lại hồi hả quay trở vào trong sân, nhú mào đứng nhìn về phía chiếc võng mà Tư Cầu đang nằm ngủ và có vẻ như suy nghĩ điều gì lung lăm vậy. Đoạn cô thở dài quay ra phơi hết thau quần áo.

... Đồng hồ trên nhà lại gõ thêm một tiếng. Tư Cầu lẩm bẩm: “Mới đây mà đã mười một giờ rồi!”. Anh ta hé mắt nhìn ra sân vắng tanh, lắng tai nghe ngóng trong nhà im lặng.

Thình thoảng con gà trống ở góc hè đập cánh bành bạch cất tiếng gáy trưa.

Tư Cầu thấy êm nên lồm cồm ngồi dậy đi vào trong buồng lấy áo mặc vô, rồi xách cái nón lá ra đi. Anh ta mới bước ra khỏi cửa buồng thì đụng đầu với Thơm đã chực sẵn ở đó từ hồi nào.

Thơm ngó anh ta chằm chằm và lên tiếng hỏi:

- Chừng này mà anh còn xách nón đi đâu đó?

Tư Cầu cố làm ra vẻ thản nhiên đáp:

- À, tui đi lên trên xóm ngoài vằm có chuyện một chút, em ở nhà coi chừng nhà ghen!

Thơm vẫn không rời mắt nhìn anh ta:

- Anh để xế chiều mát mát một chút đi hồng được sao? Trời nắng chang chang mà anh cũng... chịu khó lội quá há! Mọi khi giát này trời xeo anh cũng hồng chịu nhúc nhích nữa mà!

Tư Cầu gượng cười:

- Ờ, bị bữa nay có chuyện cần quá lỡ hẹn trước với người ta rồi.

Thơm mím môi có vẻ suy nghĩ rồi cười gằn:

- À cái này cũng lạ đa!

Nói xong cô quay lưng bỏ đi xuống dưới nhà bếp.

Nghe Thơm buông thông một câu... lơ lửng như vậy Tư Cầu đâm ra do dự. Anh ta bồn chồn đi tới đi lui trước hàng ba nhà, lâu lâu đứng lại móc túi thuốc ra vắn hút, bập bập rít một vài hơi... rồi lại bực dọc liệng phăng đi điều thuốc đang cháy nửa chừng.

Một lát sau, Tư Cầu nhìn ra ngoài sân để ý thấy dưới chân bàn thờ ông Thiên đã đứng bóng tự bao giờ. Chiếc đồng hồ treo trên vách uest oải gõ mười hai tiếng khàn khàn.

Tư Cầu nóng nảy xách nón lá lên đi vòng xuống nhà bếp để tìm vợ.

Thơm đang sàng gạo nghe có tiếng động vội ngừng đầu lên:

- Ủa, bộ anh đi thiệt hả?

Tư Cầu làm tỉnh:

- Coi, tui đã nói hồi nãy rồi mà! Thôi em coi chừng nhà để tui đi kéo trẻ ghen!

- Thì ai có churen có cẳng muốn đi đâu đó thì đi chớ vô đây nói với tui làm gì!

Tư Cầu toan mở miệng để nói lại, nhưng rồi anh ta lại nhún vai quay lưng hấp tấp đi thẳng xuống mé rạch, nhảy xuống xuống bơi rút vô phía trong ngọn.

Tư Cầu chống xuống vô gần tới trong giồng thì đã thấy Phấn đứng bên một gốc cây churen bầu già, tay vịn vào thân cây tay đưa ra che trước vì sợ mắt chói nắng, nhón chân cao lên có vẻ như trông ngóng lắm vậy.

Tư Cầu nhảy phốc lên mé giồng rồi kéo mũi xuống cho rướn lên cò, đoạn phúi tay và bước liền về phía Phấn đứng.

Phấn mặt mày churen, khi thấy Tư Cầu đi đến liền hỏi lầy:

- Dữ hông, sao đến chừng nầy anh mới ra tới hả? Tôi tưởng anh có gan ở trông luôn rồi chớ!

Tư Cầu như không để ý đến những lời chanh chua ấy, thản nhiên hất hàm hỏi lại:

- Sao, bây giờ tui vô tới đây nè... có chuyện gì cần thì nói phứt đi rồi tui đi, chớ hông ai rảnh đâu mà lội vô đây để nói chuyện cà kê dê ngỗng đó ghen!

Phấn liếc xéo nó:

- Cha, nói nghe bảnh quá há! À, nếu anh sợ bị chỉ rầy thì tốt hơn hết anh về liền đi, tôi cũng không nài ép làm gì.

Tư Cầu dậm chân mạnh xuống đất:

- Vậy chớ... cô bày đặt viết thơ viết từ nói là vô đây có chuyện cần. Vậy chuyện gì hả?

Phấn ngảnh mặt ngó mông ra phía đồng trống:

- Được rồi! Nếu anh nói với cái giọng đó thì bây giờ... không có chuyện gì hết. Thôi anh xuống xuống đi về đi cho sớm.

Tư Cầu nghiêng răng:

- Bộ cô nói giỡn sao chứ! Cô nhìn kỹ lại cái mặt thẳng này coi: nó không còn Tư ngốc như trước đâu ghen cô! Tui... đại một lần thôi chứ bộ đại hoài sao cô!

Phấn quay mặt lại mỉm cười một cách rất thản nhiên:

- Coi, ai nói anh khôn anh đại gì đâu mà anh nổi cộc như vậy!

Tư Cầu định cự nự nữa, nhưng rồi lại buông thông hai tay thở dài nẫu nẫu:

- Thôi tui chịu thua cô rồi, vậy cô làm ơn làm phước có chuyện gì cần mà cô muốn nói, thì nói thẳng hết ra cho tui nghe. Chắc cô dư biết: tui đi vô đây như vầy.. cũng kệt lắm chứ phải chơi đâu.

Phấn tươi cười đáp liền:

- Dữ hông! Sao hồng giỏi làm ầm ầm nữa đi! (rồi tha thiết nói tiếp) Anh Tư ơi, qua bao nhiêu năm trời xa cách, mới gặp mặt lại nhau, anh chẳng mừng rỡ thì thôi, chứ chưa gì anh đã cự nự rồi! Thiệt anh... giống y hồi đó, chứng nào tật nấy!

Tư Cầu chớp mắt liên mấy cái như để ngăn chặn lại sự xúc động bỗng nhiên trào dâng trong lòng, đoạn cúi đầu lấy ngón chân khều khều đám lá cây mắc cỏ mọc gần đó và ấp úng nói:

- Tui xin lỗi... cô Ba... tui cũng biết như vậy là không phải, nhưng dầu cho có thể nào đi nữa... mình cũng phải ráng.... để bụng. Bây giờ cô Ba đã có chồng có con, còn tui cũng có vợ.. phận ai người nấy lo.

Phấn vội chen vào:

- Thì... “em” có nói gì khác đâu anh Tư! Nhưng dầu cho anh không nói ra, em cũng đoán được rằng: chắc anh không coi cái chuyện... giữa hai đứa mình trước đây là một chuyện... qua đường, và hể nó đi qua rồi là... mất biệt. Đây nè, anh coi đây anh Tư: da gốc cây churen bầu già này, không biết ai chém ai chặt nó hồi đời nào, mà bây giờ đây nó vẫn còn mang sâu dấu vết... Cái chuyện giữa hai đứa mình đây cũng na ná như vậy. Người ta chứ phải cục đá, viên gạch gì mà không hay không biết, không luyến không tiếc được hả anh Tư!

Không nghe Tư Cầu nói gì hết, Phấn hăng hái tiếp lời:

- Sẵn đây em cũng nói hết ra cho anh rõ chứ không muốn giấu giếm làm gì nữa... anh chứ bộ ai sao mà em sợ bị cười chê.

Tư Cầu ngược mắt lên tò mò hỏi liền:

- Phải cô muốn nói tới cái việc cần đó hông cô?

Phấn vói tay đánh phớt nhẹ vào vai Tư Cầu:

- Anh này kỳ quá! Cái gì mà “cô, cô” hoài... bộ anh kêu em bằng em như hồi đó hông được sao!

Tư Cầu mỉm cười đáp:

- Hồi đó khác, bây giờ khác... Tiếng “cô” nghe nó... tiện hơn!

- Thì đã đành như vậy rồi! Nhưng ngay trong lúc này, và tại chỗ này đây, anh không thể nào... châm chước đi một chút để kêu em bằng em trong một giây lát hay sao! Anh ra đây còn được thay, huống hồ gì nói một tiếng “em” dễ ợt đó!

Tư Cầu thở dài nhưng còn ráng chống chế:

- Tui ra đây là vì cô Ba nói có việc cần, cô Ba quên rồi sao?

- Ai mà quên đâu! Nhưng việc cần này... khác, chớ nếu chỉ có việc cần thường thôi thì em đi thẳng qua nhà gặp mặt anh hông được sao và cần gì phải hẹn tuốt ra ở trong này?

Tư Cầu ngó mông ra ngoài đồng trống rồi nhăn nhó hỏi Phấn:

- Thôi được rồi, việc cần thường hay việc cần khác gì cô làm ơn nói phứt mau mau ra để tui còn đi...

Phấn cười rộ lên:

- Có phải sợ chỉ rình đi theo hông thì nói?

Tư Cầu cười gượng:

- Cô nên nghĩ dùm cho hoàn cảnh của tui bây giờ... cô cũng vậy, cô phải nghĩ đến... gia đình cô một chút nữa mới phải...

Phấn gạt ngang:

- Em không khiến anh làm thầy đời đó ghen!

Tư Cầu ấp úng:

- Thì tui...

Phấn lớn giọng chặn liền:

- Thì “anh”!

Tư Cầu ngao ngán nói sửa lại:

- Thì anh nói phòng xa để cô Ba...

Phấn lại ngắt ngang:

- Để “em”!

Tư Cầu nổi dóa nói một hơi:

- Thì để em! Để em! Vậy “em” có chuyện gì thì nói mau đi chứ không phải ở miết trong này được đâu nghen!

Phấn chấp tay sau lưng ngoảnh mặt đi:

- A nếu anh nói như vậy thì thôi... Vậy xin mời anh về... Không có chuyện gì ráo!

Tư Cầu buông xụi hai tay thở dài rồi dịu giọng nói:

- Thiệt em chứng nào vắn tắt nấy, hồi đó rắc rối làm sao thì bây giờ cũng giống y như vậy!

Phấn quay lại nắm lấy tay anh ta và âu yếm hỏi lại:

- Còn anh, anh có khác không mà anh nói người ta!

Tư Cầu gỡ nhẹ tay cô ra:

- Em thiệt hết sức! Sao chuyện gì đó em, nói anh nghe cho rồi đi.

Phấn nhìn lại anh ta bằng đôi mắt thật nồng nàn:

- Dữ hông! Nói như vậy có phải nghe... bùi tai hơn không! (rồi sốt sắng nói tiếp) À, em nghĩ ra rồi, để em lội xuống dắt hai chiếc xuống của tụi mình dấu trong đám sậy mọc khuất sau giồng, như vậy tiện hơn... rùi có ai cũng khó thấy đâu là đâu được!

Tư Cầu bắn khoăn hỏi:

- Coi, em làm chi vậy? Tụi mình nói chuyện... đàn ông với nhau, chứ có gì khác đâu mà em phải phòng xa kỹ lưỡng như vậy?

Phấn cười hỏi ngược trở lại:

- Bây giờ thử bỏ cái chuyện.... đàn ông hay không đàn ông gì đó qua một bên đi. Em xin hỏi anh: rùi chị Tư sanh nghi theo ra đây, chỉ nhìn thấy hai chiếc xuống của hai đứa mình nằm kè kè ở đó, thì trời cản chỉ cũng tấp vô nhào lên. Chừng đó anh trả lời làm sao cho suông đây nè!

Tư Cầu đành nói xuôi theo:

- Thì thôi, em tính.... phòng xa như vậy cũng được.

Phấn xăng xái vo hai ống quần cao lên và bảo thêm Tư Cầu:

- Còn anh, anh vô chỗ râm mát phía sau miếu ông Tà đi, chỗ mà hồi trước tụi mình hay... ngồi chơi đó mà!

Tư Cầu cau mày hỏi lại:

- Coi, vô trong đó làm chi? Bộ đứng nói chuyện một chút ở ngoài này hông được sao em?

Phấn vói tay xô nó đi:

- Em hỏi anh: nếu tụi mình đứng ngờ ngờ ở đây nói chuyện, thì đem dẫu cho khuất hai chiếc xuồng kia làm chi hả? Có một chút xíu như vậy mà cũng hỏi tới hỏi lui hoài.

Tư Cầu đáp xuôi xị:

- Ủ thôi em đi... cất hai chiếc xuồng mau mau đi. Anh đợi sẵn ở chỗ đó nghen! Làm rút rút đi em!

Đoạn anh ta lủi thủi đi về hướng sau miếu.

Phấn mỉm cười lắc đầu:

- Thiệt anh hết nói...

Và cô ta đứng nhìn theo Tư Cầu một cách nửa như trù mẩn, nửa như thương hại.

Nghe tiếng Phấn đi sột soạt từ dưới mé nước lên, Tư Cầu vội đứng dậy hỏi:

- Ủa, em để hai chiếc xuồng ở đâu mà phải lội nước vậy?

Phấn hai tay níu giữ hai ống quần đã vo sát lên cao, tươi cười đáp:

- Để ở gần đây nè nhưng bị nước cạn quá bơi chống gì cũng hông được hết nên em mới lội xuống lội nó đi đó!

Khi đến gần bên Tư Cầu, Phấn thản nhiên đưa hai bàn chân chùi qua chùi lại trên đám cỏ lông gà để chà sạch bột lớp bùn dính. Màu bùn xám xậm ấy càng làm nổi bật lên sắc da của đôi bắp chuối chân, ngày nào đen dòn mà bây giờ đây lại trắng nõn... Tư Cầu vội ngó lơ chỗ khác chớ không dám nhìn thêm lên nữa.

Phấn đưa tay níu Tư Cầu kéo xuống:

- Ngồi đi anh, hơi sức đâu anh đứng. Câu chuyện của em cũng... hơi dài mà!

Tư Cầu lặng thinh ngồi xuống bên cạnh Phấn.

- Coi, anh quay mặt vô đây chớ làm gì ngồi ngó gốc cây như giận lấy ai từ hồi đời nào vậy!

Tư Cầu quay lại mặt trở vào một cách rất... cam phận. Phấn đưa mắt nhìn một vòng cảnh vật chung quanh rồi vui vẻ hỏi tiếp:

- Nè anh Tư, anh có nhớ chỗ này hông hả anh?

- Ờ... chỗ phía sau miếu trên giồng ai hông biết, và có gì lạ đâu mà nhớ hay quên!

- Hứ, người ta hỏi như vậy mà anh trả lời lảng xẹt!

Tư Cầu có vẻ nóng ruột nên nhắc Phấn:

- Thôi, bây giờ em nói công việc cần của em đi.

Phấn, như không để ý đến câu thúc giục đó, cúi đầu vừa với tay mân mê một lá cỏ non, vừa ngập ngừng hỏi lại Tư Cầu:

- Anh Tư, em hỏi câu này anh nói thiệt nghen... Vì sao anh... chịu ra ngoài này để gặp mặt em như vậy hả anh?

- Có như vậy mà hồng biết hả?

Phấn ngược mắt lên:

- Vì sao anh?

Tư Cầu cười mũi:

- Hồng ra đây để em qua bên nhà kiểm soát cho chết người ta một cửa tứ hải?

Phấn cười xòa:

- Coi vậy mà cũng biết sợ chứ!

Nhưng rồi cô nghiêm mặt hỏi tiếp:

- Nè anh, ngoài cái chuyện... ngán đó ra, chắc cũng có... cái gì khác nữa nên anh mới lộ ra đây chứ? Em biết anh gan lì lắm mà!

Tư Cầu lặng thinh không đáp, nhưng rồi chợt nghĩ ra một cách trả lời khôn khéo hơn:

- Coi, có cái gì khác nữa chứ! Chính em viết thư biểu anh ra đây có việc cần. Mà việc cần gì hỏi em năm lần bảy lượt em hồng chịu nói, bây giờ em trở lại hỏi anh: tại sao anh lộ ra đây thì... thiệt hết chỗ chê rồi!

Phấn cười tủm tỉm:

- Thôi đi anh, làm bộ ngơ ngơ ngáo ngáo hoài! Đây nè anh đừng chối: anh cũng nóng lòng muốn gặp lại mặt em để... chửi em một trận về cái chuyện năm xưa đó vì thật ra anh vẫn còn tức em, nghĩa là anh vẫn còn nhớ em, thương em...

Tư Cầu dẩy nẩy:

- Đừng nói bậy nà! Cha, làm như... quý lắm vậy!

- Hồng quý khi gì hết, nhưng còn có người nhớ thương tới thôi!

Tư Cầu cự nự... cầm chừng:

- Ai đó chứ hồng phải thằng này đâu! Thiệt anh không dè em lên

Sài Gòn còn học được thêm cái nghề thầy bói nữa nên mới dám đề quyết

lòng dạ người ta như vậy!

- Bói ai em không dám, chớ bói cho anh thì em nói trúng y bon.

Anh đừng có chối: em nhìn sắc mặt, ánh mắt cùng điệu bộ của anh, em biết liền và biết đúng là anh vẫn còn thương yêu em ghê lắm!

Tư Cầu cố nén sự luống cuống của mình và tìm cách nói lảng đi:

- Cha, người ta bây giờ là dân ở thành ở thị nên ăn nói nghe trơn lu!

Chắc em ở trên ăn no rồi chỉ có việc nằm suốt ngày ngốn ba cái tiểu thuyết?

Phấn cười híp mắt:

- Đến lượt anh làm thầy bói đó hén! (rồi lại nhìn Tư Cầu tò mò hỏi thêm) Nè anh, anh coi em có cái gì khác lạ nữa không?

Tư Cầu tự nãy giờ không dám nhìn thẳng và nhìn lâu Phấn, nên khi nghe Phấn hỏi câu đó, anh ta đánh bạo ngược mắt lên ngó kỹ cô ta từ đầu đến chân... Phấn ngày nay khác xa hơn trước nhiều: Tư Cầu để ý đến mớ tóc chải vén khéo và mượt rượt, đến đôi chân mày nhô cong vòng nguyệt, đôi cánh tay trắng tròn, đến chiếc áo túi màu hường cụt tay, cổ trái tim...

- Sao anh Tư? Em có cái gì khác lạ nữa không hả?

Tư Cầu giật mình vội đáp:

- Khác chớ! Em hồng giống chút xíu nào hồi em còn đi chăn vịt ở trong đồng. Em lịch sự và sang trọng hơn nhiều!

Phấn cảm động nắm lấy tay anh ta:

- Anh nói phải, cái gì em cũng khác xưa hết, nhưng có một cái mà em "giống" y nguyên như cũ, cái đó là em vẫn yêu thương anh! Và em chắc phần anh cũng như vậy!

Tư Cầu gỡ nhẹ bàn tay của Phấn ra và ngồi nhích xa một chút:

- Thôi em ơi, chuyện cũ xì mà em nhắc làm chi! Bây giờ em nói chuyện "mới" của em đi để rồi anh còn...

Phấn chặn ngang:

- ... Còn về nhà phải không?

Và cô ta vừa nói vừa nhồm mình lên áp ngực vào sát một bên vai của Tư Cầu và quàng hai tay cặp chặt cứng lấy cổ của anh ta... Tư Cầu cuống quít gỡ mạnh hai cánh tay của Phấn ra:

- Ý trời, em làm như vậy rủi có ai trông thấy thì sao!

Phấn cười ngất nghễ:

- Bộ anh sợ chỉ ra bắt gặp tại trận hả? Em nói thiệt cho anh biết: hể em thấy chị Tư ló mặt ra đây, em sẽ nhảy lại ôm anh chặt cứng cho mà coi. (rồi nó làm bộ hăm he) Em nói thiệt chứ hông phải giỡn đâu... để cho anh hết làm bộ làm tịch thấy mà phát ghét!

Tư Cầu nhăn nhó:

- Em làm như vậy rồi sanh giặc chứ chẳng phải chơi đâu! Bây giờ mình cũng nên ráng... đành hoàng một chút chứ em!

Phấn cự lại:

- Em hỏi anh: nếu chị Tư chỉ có ra, ví dầu hai đứa mình có... đành hoàng thế mấy đi nữa, chỉ cũng... tin không nổi! Ai vô đây mà... chứng giám cho anh hả? Bởi vậy em nhứt định sẽ níu anh chặt cứng nếu chị Tư ló ra bất tử... để cho anh giỏi ké né hoài đi!

Tư Cầu đành xuống nước năn nỉ:

- Không phải là anh muốn làm bộ làm tịch gì đâu em ơi, nhưng...

Phấn gạt ngang:

- Hổng có nhưng nhị gì ráo! Anh làm như anh còn con trai tân vậy! Mà hồi đó, cũng tại chỗ này đây, anh nhát như thỏ đế nhưng anh... có chê em đâu!

Tư Cầu lặng thinh ngồi nghe giọng nói hấp tấp nhưng đứt khoảng ấy, anh ta hồi hộp nhìn vào đôi mắt của Phấn, đôi mắt bỗng nhiên trở nên sáng rỡ một cách quá nồng nàn với hàng mi chớp chớp lia, và đôi gò má bỗng nhiên ửng hồng như râm nắng trưa... Và qua cổ áo trái tim của Phấn, Tư Cầu chú ý đến chỗ yết hầu đập rộn ràng như đang nôn rút tới...

Tư Cầu không dám nhìn thêm nữa. Anh ta ngược mắt lên trời như để hít thêm không khí, đưa lưỡi liếm môi vì bỗng nhiên cảm thấy cuống họng quánh khô. Anh ta vội cởi nút áo cổ ra, rồi chụp lấy chiếc nón lá quạt lia quạt lia...

Phấn níu lấy vai anh ta xoay mạnh để bắt anh ta phải nhìn trở lại, rồi là lời hỏi:

- Bộ anh... chê gái một con này hay sao hả?

Tư Cầu phì cười và lắc đầu đáp:

- Hổng phải chê, nhưng... ngán lắm!

Phấn chồm lên quỳ hai gối xuống đất vòng tay ôm trọn lấy cổ Tư Cầu và ngoặc mấy đầu ngón tay mân mê lên cổ, lên má anh ta... Tư Cầu xúc động và ngậy ngất khi nhận thấy lại một mùi hương quen thuộc cũ, mà anh ta không thể nào lầm lẫn với một người đàn bà nào khác được. ... Nghe Tư Cầu nói như vậy, Phấn hỏi lại liền:

- Vậy thì để tôi em qua hén?
- Ý hồng được đâu!

Phấn cau mày:

- Vậy chớ chừng nào?

Tư Cầu đặt nhẹ một bàn tay ra sau lưng Phấn như để... vuốt ve cô ta một chút:

- Hồng có... chừng nào hết em à... Cái chuyện đó, bây giờ mình không nên...

Phấn giận lấy xô Tư Cầu ra, ngồi thụp xuống, đoạn quắc mắt:

- Anh thiệt hồng có làm đánh gì được hết! Cái gì cũng hồng nên, hồng nên... Bởi vậy anh let đet hoài cũng phải! (rồi cô chụp lấy cái nón lá đứng phắt dậy) Thôi bây giờ mạnh ai nấy về... anh coi như là hồng có chuyện gì ráo!

Tư Cầu đưa tay ra định níu Phấn ngồi xuống lại nhưng bị cô ta hất ra:

- Coi, thì em để cho anh nói cạn lời cái đã...

Phấn cười lạt:

- Thôi thôi, em không muốn nghe khi gì nữa hết! Và anh làm ơn nhớ dùm: lần nào thì cũng tại anh hết ghen! Bởi vậy hai đứa mình không sống đời với nhau cũng phải lắm!

Nói xong cô ta ngoe nguẩy bỏ đi. Tư Cầu vội chạy theo nắm tay cô ta giữ lại:

- Cái gì mà em nói tại anh? Em cũng nên nghĩ lại: Bây giờ đâu phải chỉ có gọn lỏn hai đứa mình thôi, mà còn có nhiều người khác nữa, bên em cũng như bên anh.... Hơn nữa, bây giờ anh với em, ai ai cũng đã lớn tuổi hết rồi chớ đâu phải còn... bộp chộp như hồi đó.

- Anh nói điệu như ông già bảy mươi! Chắc anh hối tiếc cái việc khi xưa lắm hén? Bây giờ em mới rõ lòng dạ của anh... (và Phấn mếu máo nói tiếp) Rốt cuộc chỉ có con này là ngu thôi hè!

Tư Cầu nắm lấy tay cô ta, phân trần:

- Em đừng nói vậy tội nghiệp anh! Nói thiệt với em: sở dĩ anh chịu ra đây, một phần lớn cũng là nóng lòng muốn gặp mặt em. Em nghĩ coi, đối với một người quen biết thường thôi mà mình còn vui mừng gặp lại nhau thay, huống chi anh với em. Hai đứa mình, nói cho cùng mà nghe, tuy không ăn đời ở kiếp với nhau được nhưng cũng nặng tình nhiều nghĩa dễ gì quên nhau ngay được.

Phấn nghe Tư Cầu ỉ ôi một thôi một hồi như vậy cũng thấy mát lòng hả dạ phần nào, nhưng còn làm bộ nói lầy nói đờn:

- Cha, bây giờ anh bắt chước ai mà cũng bày đặt nói leo leo cái miệng. Hồi đó đâu có như vậy!

Tư Cầu dìu Phấn ngồi xuống cỏ:

- Thiệt khó quá! Nói có cũng không xong, mà nói không cũng không được!

Phấn cười lỏn lẻn rồi nắm chặt lấy tay Tư Cầu:

- Thôi đừng cà rờn hoài! Nè em hỏi thiệt đúng là anh còn nhớ tưởng tới em phải không?

Bị Phấn dồn vào chỗ phải trả lời dứt khoát Tư Cầu ấp úng nói:

- Việc đó có đúng hay sai thì bây giờ... có ăn thua gì nữa hả em!

Phấn hăng hái đáp:

- Sao lại không ăn thua! Anh không biết chớ chính vì chỗ đó mà em nhả anh ra đây đó!

Tư Cầu ồm ờ hỏi lại:

- Rồi sao nữa?

Phấn nhào tới ôm ghìet lấy cổ Tư Cầu và hôn mạnh lên má anh ta:

- Rồi như vậy nè?

Tư Cầu luống cuống vừa nhoi đầu tránh vừa gỡ tay Phấn ra... và cũng vì thế mà anh ta mất thăng bằng té ngửa ra trên mặt cỏ trong lúc Phấn vẫn dè mạnh và bám chặt trên người anh ta.

Tư Cầu ú ớ kêu lên:

- Ý đừng làm vậy hồng nên em! Đừng... đừng...

Phấn ngược mặt lên nheo mắt hỏi:

- Bộ... hết mê nữa rồi hén?

Tư Cầu lặng thinh ngắm nhìn cằm cổ trắng phau, đôi vai tròn lẳn của người yêu cũ... Tất cả đã có một thời quá quen thuộc đối với anh

ta, và bây giờ cũng làn da ấy, vóc mình ấy nhưng quyến rũ hơn làm sao. Tư Cầu từng có ở một đô thị lớn như Nam Vang nên dư biết thường thức, dư biết trăm trờ một người đàn bà trau chuốt láng lẩy như người đàn bà đang lơ dờ trước trước mắt mình đây.

Một mùi dầu thơm gây gây xông ra làm Tư Cầu thêm ngây ngất.

Trong một khoảnh khắc, tứ chi của anh ta làm như tê liệt, như dính cứng xuống đất. Và cái sức nặng quá... êm ái đè mạnh lên ngực Tư Cầu làm cho anh ta gần như là nghẹt thở...

Tư Cầu vùng đưa tay ôm rì lấy lưng Phấn, và lật mạnh người qua, Phấn có vẻ ngạc nhiên mở to mắt nhìn sững anh ta trong một giây, rồi sẽ gật đầu mỉm cười, nhắm nghiền mắt lại, ruỗi thẳng hai tay ra trong một dáng điệu chờ đợi... Nhưng Tư Cầu vẫn chưa nhúc nhích. Anh ta chống hai tay xuống đất há miệng thở như một con cá bị ngộp nước. Mắt anh ta long lên như đang phải quyết định mau một việc gì ghê gớm lắm mà lại rất... phân vân.

Bỗng anh ta cúi nhanh đầu xuống, cắn mạnh vào vai Phấn làm cô ta rên rĩ lên “ái da!”, một thứ tiếng kêu đau không có vẻ gì là... phật ý cả. Vừa kêu Phấn vừa mở choàng mắt ra nhìn Tư Cầu, lả lơi mỉm cười đoạn nhắm mắt lại và ngoan ngoãn ngả đầu một bên... Nhưng rồi Tư Cầu bỗng nhiên rút phắt tay lên, hấp tấp hất hai vạt áo túi màu hường phủ y lại, bò rột dậy rồi hối hả bỏ đi như muốn chạy trốn...

Phấn mở choàng mắt ra vói tay chụp lấy Tư Cầu nhưng hụt trót. Cô ta bực tức lăn mình nằm sấp lại ngẩng đầu lên ngơ ngác đưa mắt tìm Tư Cầu. Và trông thấy Tư Cầu đứng đưa lưng lại bên cạnh một đám chuối cách đó năm sáu bước, cô ta cất tiếng réo giựt ngược:

- Anh Tư! Anh Tư! Khi không anh làm cái gì mà chướng vậy? Cái gì bắt anh hay sao mà chạy trốn hả?

Tư Cầu vói tay tước một miếng lá chuối rồi lúi thủi đi trở lại.

Phấn đã ngồi hẳn lên và đang bới lại tóc:

- Bộ có ai vô tới sao anh?

Tư Cầu lắc đầu. Phấn chừng hừng hời thêm;

- Ủa chớ cái gì vậy làm ơn nói mau coi! Người ta sợ hết vía đây nè!

Tư Cầu tần mẩn tước miếng lá chuối ra từng sợi nhỏ và trả lời ú ớ trong miệng:

- Hồng có cái gì hết em à...

Phấn đập mạnh tay xuống đất:

- Không có cái gì hết mà vậy hả? (nhưng rồi cô lại lắc đầu thờ dài và ngao ngán nói tiếp) Anh Tư, thiệt em chịu thua không làm sao hiểu anh nổi!

Tư Cầu cúi đầu bước lại gần Phấn và cất giọng van lơn:

- Tội nghiệp anh mà em! Có cái gì đâu mà em hiểu anh không nổi.

Anh đã có nói với em mấy lần là bây giờ tình cảnh của mình đâu còn giống như xưa nữa.

Phấn chụp hỏi lại liền:

- Ủ thì trong nhà trong cửa, giữa xóm giữa giềng không còn giống, nhưng tại chỗ đây giữa anh với em có khác chỗ nào hả? Bao nhiêu năm biệt tin biệt tức, bây giờ gặp mặt lại em tưởng anh vốn vập lắm mới phải, chứ có dè đâu anh còn... tệ lậu hơn trước nữa kia!

Tư Cầu nhăn nhó phân trần:

- Cha, em nghĩ như vậy là sai cả chục cây số ngàn rồi! Anh có phải cục sắt, khúc cây gì đâu mà... hồng muốn như vậy. Nói thiệt với em, từ bữa được tin em dìa tới nay anh như ngồi trên đồng lửa chớ phải vừa sao! Nhưng như anh đã nói với em hoài hủy, mình đâu phải là thứ chơi qua đường...

Phấn khen lầy:

- Anh cái gì cũng tốt quá hà!

Tư Cầu quả quyết đáp:

- Hồng phải tốt xấu gì nhưng anh nói đây có thiên địa quỷ thần hai vai làm chứng: em là người mà anh trọng nhứt đời.

- Hứ, trọng mà bỏ... như bún thiêu vậy!

Tư Cầu chắc lưỡi:

- Em sao cứ nói trạc trẹo hoài! Em phải biết phải ai khác lọt vô đây thì trời cản cũng hồng khỏi tay anh, nhưng với em... anh không đành tâm làm như vậy. Dầu trước kia em có xử... ngặt với anh như thế nào đi nữa, anh cũng chẳng có thể coi em như mọi người đàn bà khác được!

Phấn hơi nguôi ngoai cơn bức tức lúc ban nãy và tò mò hỏi lại Tư Cầu:

- Anh nói như vậy là nghĩa làm sao?

Tư Cầu liếc nhìn sơ qua vẻ mặt của cô ta và mỉm cười nói:

- Mọi khi em khôn ngoan lanh lợi tổ trời kia mà! Em cần gì phải hỏi anh câu đó!

Phấn háy anh ta:

- Hứ, khôn gì thì khôn chứ bà nội ai cũng không đoán được bụng dạ của anh ra sao hết! Anh cái gì cũng mập mập mờ mờ, u u minh minh. Em nói anh đừng phiền, chớ khi gặp mặt anh lại mà thấy anh như vậy em nản lòng thối chí hết sức!

Tư Cầu chăm chăm hỏi lại:

- Sao vậy?

- Vì nó vô cùng quan hệ đến cái chuyện cần mà em muốn đem ra bàn với anh tại đây nè!

Tư Cầu ngạc nhiên hỏi:

- Ủa, vậy ra có việc cần thiết hả? Vậy mà anh cứ tưởng em làm bộ xí gạt anh ra đây để...

Phấn ngắt ngang:

- Để làm gì hả?

Tư Cầu lúng túng đáp:

- Thì để... vậy vậy đó mà!

Thấy vẻ mặt Tư Cầu, Phấn cũng phải phì cười:

- Hứ anh ăn nói lằng òm! Bộ người ta ham lắm chắc!

Tư Cầu sốt ruột nhắc Phấn:

- Thì em làm ơn nói rõ câu chuyện cần đó cho anh nghe đi!

Phấn trề môi:

- Bây giờ dù có nói ra em thấy cũng không ăn thua gì hết!

Tư Cầu gắt gỏng:

- Thì câu chuyện đầu đuôi ra sao mới được chớ? Em cứ nói mờ ờ như vậy hoài...

Phấn như không để ý đến sự nóng nảy của anh ta và thản nhiên hỏi lại:

- Bộ anh nói em về dưới này cốt để tránh bom tránh đạn trên Sài Gòn không sao hả?

Tư Cầu vò đầu bứt tóc:

- Trời ơi, thì chính em mở miệng nói với bà con cô bác dưới này như thế, bây giờ em lại hỏi vặn ngược lại như vậy thì bà nội anh đội mồ sống dậy cũng chịu thua luôn!

Phấn cũng cự nự lại:

- Vậy chớ anh biểu em la làng lên cho mọi người hay hết hả? Bộ anh muốn cho em đội quân với thiên hạ một lần nữa sao?

Tư Cầu cũng cười xòa:

- Em thiệt, nói xuôi cũng được mà nói ngược cũng xong! Theo cái điệu em nói tự này giờ thì chắc phải “đội” khá bọn nữa rồi!

Phấn cũng bắt cười theo:

- Đồ quỷ nà! Anh mở miệng ra là nói tầm xàm không hề! (nhưng rồi cô nghiêm mặt nhìn thẳng Tư Cầu nói tiếp) Nói anh Tư, hỏi thiệt anh câu này, anh suy nghĩ kỹ đi rồi trả lời cho em rõ; anh còn thương yêu em nữa không vậy anh?

Tư Cầu mím môi lại rồi ấp úng đáp:

- Cái việc đó anh tưởng em khỏi hỏi anh làm gì. Anh chắc em cũng... dư biết lòng dạ của anh ra sao rồi...

Phấn cau mày chặn ngang:

- Có hay không thì nói phứt một tiếng để em còn liệu! Em hỏi anh một câu dễ ợt mà anh trả lời cà-lòng-dòng, rốt cuộc cũng không có gì ráo! Bộ em làm thầy bói sao chớ?

Tư Cầu chắc lưỡi:

- Mà bây giờ có hay không thì ăn nhập gì chớ?

- Ăn nhập hay không thì để nữa rồi biết, bây giờ anh làm ơn trả lời rành rẽ coi có được hông?

Tư Cầu suy nghĩ một hồi rồi ngập ngừng nói:

- Giả tỷ như... có rồi sao hả em?

Phấn nạt liền:

- Hổng giả tỷ đánh gì hết! Có hay không?

Tư Cầu thở dài:

- Thì em cho là... có cũng được!

- Sao lại “em cho”? Cái chuyện dễ quá mà anh cũng còn ú ớ như vậy thì đủ biết!

Tư Cầu đành chịu phép:

- Thôi thì anh có thương em!

Phấn vẫn chưa chịu:

- Nói vậy cũng không được! Có là có hồi năm xưa năm xưa đó hả?
“Có thương” nhưng bây giờ “còn thương hông?”.

- Thì “có” rồi “còn” luôn mấy hồi!

Phấn nghe Tư Cầu nói như vậy, cũng cười mủm mỉm:

- Vậy là anh còn thương em hén!

- Ủa... rồi sao hả em?

Phấn nhìn thẳng vào mặt anh ta và chậm rãi nói:

- Chẳng có sao hết... em muốn hỏi thêm anh câu này nữa...

- Ý trời ơi, hỏi gì mà hỏi hoài hủ vậy bà nội?

- Em hỏi anh: anh có còn muốn sống chung với em không, và chuyển này hai đứa mình sống đời ở kiếp với nhau chứ không phải... lộn xộn như hồi đó đâu!

Tư Cầu hoảng kinh nhảy lui một bước rồi lắp bắp hỏi:

- Ý trời, em nói thiệt... hay nói giỡn đó?

Phấn thản nhiên đáp:

- Nói thiệt!

Tư Cầu như có vẻ chưa tin nên còn ráng hỏi thêm cho rõ:

- Em nói như vậy là để... thử cho biết bụng anh chơi chứ gì?

Phấn cau mày:

- Thử tế mờ tổ gì mà thử! Em hỏi anh có muốn về sống với em không, là hỏi thiệt tình. Hỏi để tính chuyện tới nữa chứ không phải chơi đâu! Bây giờ anh nghĩ sao đây?

Tư Cầu đáp liền:

- Bộ em điên sao chứ! Em đã có chồng có con đùm đẽ, còn anh có vợ nằm ở nhà một đồng kia kìa, bây giờ em biểu bỏ hết đi để hai đứa mình lấy nhau thì... kỳ quá! Nói thiệt với em, chuyện đó anh hổng dám làm đâu!

Phấn nín lấy vai Tư Cầu:

- Vậy mà anh nói leo leo cái miệng là còn thương! Có chó nó tin anh chứ ai tin anh được!

- Coi, thương em thì... để đó, chứ bộ bắt buộc đứa phải bỏ vợ, người thì bỏ chồng sao? Thương cái điệu... phá gia cang đó tổn đức lắm em à!

- Thôi, không ai biểu anh làm thầy đời đó ghen! (nhưng rồi cô dịu giọng van lơn Tư Cầu) Anh à, bộ anh không nghĩ đến mối tình

hồi nào tới giờ của hai đứa mình hay sao?

Tư Cầu nắm nhẹ lấy một bàn tay của Phấn:

- Anh nghĩ tới mỗi tình ấy nhiều lắm, và cũng vì vậy mà anh hết sức ráng giữ làm sao đừng để xảy ra chuyện gì tai tiếng cho em. Em nên nhớ rằng đời sống của em bây giờ có thể nói là không ai mong ước gì hơn được nữa.

Phấn gạt ngang:

- Em không sợ tai tiếng khi gì hết! Còn đời sống của em hiện giờ... em nói thiệt với anh, dầu cho hơn năm bảy lần như thế đó nữa, em cũng sẵn sàng đập đổ cái rụp chớ không do dự một chút xíu nào hết!

Tư Cầu mỉm cười:

- Em ăn nói liều mạng quá! Em nên nghĩ kỹ lại đi em! Hồi đó, hai đứa mình mới lớn lên, nên đứa nào đứa nấy cũng bộp chộp hết... hể khoái chí là ngoéo tay nhau đi liền, chớ bây giờ mình lớn tuổi biết nghĩ hơn thiệt rồi, đâu có... làm ầu như trước được!

Phấn cự nự:

- Cái gì mà làm ầu? Em đã tính đâu đó kỹ càng hết rồi em mới về đây để rủ anh đi. Anh để em nói hết cho anh nghe: hồi trước mình đi là đi càn mạng nên mới... thất bại như vậy.

Tư Cầu nói chen vô:

- Đâu anh phải sợ thứ chuyện.. thất bại đó, nhưng anh nghĩ tới gia đình hai bên nhiều hơn em à!

Phấn như không để ý đến lời phân trần của Tư Cầu, nói tiếp một cách hăng hái:

- ... Nói thiệt với anh: trước khi về dưới này, em đã cụ bị đâu đó sẵn sàng và tính toán đâu đó kỹ lưỡng hết rồi: tiền bạc nữ trang, em đã lén mang theo một mớ khá bộn đủ cho hai đứa mình sống thung dung ít lắm là năm sáu năm, đó là em nói hai đứa mình cứ ngồi ăn xài chứ không làm sanh lợi ra nữa đó!

Tư Cầu lại than thở:

- Cha, em đem tiền bạc theo nhiều như vậy còn kẹt thêm nữa! Phải chi em vác cái mình trốn dìa đây mà anh còn dám đi hơn!

Phấn ngó xéo anh ta:

- Hứ, anh kiểm cách nói cho tréo ngoe chơi vậy phải không? (Nhưng khi thấy vẻ mặt thật thà của Tư Cầu, cô dịu giọng nói tiếp) Phải có sẵn một số tiền để một bên mới được anh à... Anh không thấy hồi đó cũng tại một phần lớn vì chuyện tiền bạc mà sanh ra dở dang đó sao?

Tư Cầu cười chua chát:

- Nếu “tại” cái điều đó thì càng... hổng nên nữa! Thì lần trước, anh nhớ em cũng có cụ bị sẵn tiền chớ phải không sao!

Phấn ấp úng đáp:

- Thì có nhưng anh nghĩ lại coi như vậy thâm tháp gì! Hồi đó em vựng tính chớ bây giờ em lo trước tới năm bảy năm lận.

Tư Cầu nhún vai:

- Chắc em dư biết anh ngán cái gì khác chớ đâu có ngán chuyện đó!

Phấn tìm cách nói lảng ra:

- Anh không biết chớ em đem thằng bé Hai về đây cũng cốt ý là để cho anh với nó, hai cha con xum hiệp lại với nhau... (liếc nhìn thấy Tư Cầu chớp mắt lia lịa Phấn lấy giọng tha thiết nói tiếp) Từ hồi sanh ra bé Hai tới bây giờ, mỗi lần nựng nịu nó, thiệt em muốn sa nước mắt, nhứt là mỗi khi nó bập bẹ kêu người chồng của em ở trên là “ba ba” em như thấy kim chích trong ruột gan gì vậy.

Tư Cầu thở dài:

- Thôi việc đó... dĩ lỡ ra rồi em còn nhắc lại làm gì!

Phấn rơm rớm nước mắt nói tiếp:

- Anh thì không sao chớ phần em thì khổ lắm anh làm sao biết được!

Càng tội nghiệp cho bé Hai bao nhiêu thì em càng giận em, oán em bấy nhiêu... Cũng tại em hết mà thằng nhỏ không biết tới đời nào mới rõ cha đẻ nó ra là ai...

Nói đến đó, Phấn bỗng khóc tức tưởi như không đề nén nổi sự xúc động tràn ngập trong lòng.

Tư Cầu vội đưa tay vỗ nhẹ lên vai Phấn như để an ủi:

- Thôi mà em... nín đi em! Em còn nhắc cái chuyện đó làm gì... Dầu sao thằng nhỏ nó cũng có em bên cạnh là được lắm rồi.

Phấn khóc bù lu bù loa lên:

- Bộ anh không nhận nó hả? Em biết mà, anh chỉ muốn sung sướng cái thân anh thôi chớ không chịu ngó ngang gì tới hòn máu của anh do

em mang nặng đẻ đau hết! Thứ đàn ông ích kỷ! Chà, vậy mà hể động tới thì cái miệng nói ngọt xớt là “không phải chơi qua đường”, là “quý trọng em”, là “em không phải như mấy người đàn bà khác”... Hứ! Tư Cầu nhăn nhó chắc lưỡi:

- Ý trời ơi, đâu có phải vậy! Anh nhớ thương thằng nhỏ gần chết chứ phải không sao? Nói thiệt với em, anh nóng lòng muốn biết mặt thằng bé Hai còn hơn là muốn gặp em nữa. Và thử thời mười thằng bé Hai nữa anh cũng dám nuôi chứ đừng nói một.

Phấn vừa lấy khăn tay chấm nước mắt, vừa hỏi lại:

- Mười đứa như thằng bé Hai thì anh dám rước về nuôi, còn một “đứa” mẹ thằng bé Hai thì anh làm lơ đi phải không? Anh tốt quá há! (rồi cô cười lạt) Bị anh ở với chỉ bây giờ không con cái gì hết nên muốn kiếm một vài đứa về nuôi chứ gì! Cha như vậy... tiện và êm quá ha!

- Em sao cứ ăn nói đánh đầu người ta hoài! Hồng thương tưởng thằng nhỏ thì em cũng trách, mà thương tưởng tới nó thì em cũng nói được, thiệt anh phục em sát đất!

- Thì cũng tại cái miệng của anh! Anh thương khỉ gì mà hể em muốn bàn với anh để cho hai cha con xum hiệp với nhau thì anh lại kiếm cách nói ăn trót ra hết!

Tư Cầu nhìn thẳng vào mắt Phấn và phân trần:

- Coi, bộ em nói anh muốn xum hiệp với thằng bé Hai lúc nào cũng được hết sao? Nó là con của anh thì chỉ có hai đứa mình biết thôi, nhưng đối với họ hàng làng xóm thì nó là con đàn ông của chú Ba ở trên. Hồi người ta cưới em, hồi em đẻ nó, anh chẳng biết đâu là đâu hết, mà bây giờ khi không anh nhảy ra đòi con như vậy, họ kiện ngược trở lại ở tù thật hòng chứ phải chơi sao!

Phấn mau mắn đáp:

- Thì bởi vậy nên mới về đây và đem nó theo để rủ anh... đi kiếm chỗ khác ở với nhau. Cái gì em cũng tính hết chứ bộ làm càng làm đại được sao!

Tư Cầu lắc đầu lia lịa:

- Hồng được... Hồng được đâu em ơi! Hồi đó có hai đứa mình thôi, với lại ở dưới này họ bê bối nên họ kiếm không ra tội mình, chứ bây

giờ, anh, em và thằng bé Hai dắt nhau đi đùm đề như vậy, trễ lắm là trong tuần sau chú Ba ở trên chú rượt theo thộp óc lại liền. Ý trời, chú Ba chú khôn ngoan tổ trời, tiền bạc chú có sẵn trong tay nữa, và nội đất đai trong xứ này có chỗ ngách ngõ nào mà chú hồng lợi tới, hồng biết tới!

Phấn thần nhiên đáp:

- Bộ anh nói em ngu lắm sao mà hồng biết mấy chuyện đó! Anh Ba ở trên ảnh là chồng của em mà em hồng rành về ảnh hơn anh sao hả?

Tư Cầu trề môi:

- Ủ thì cái chuyện đó... đúng y bon là em phải rành hơn anh rồi!

Phấn xô nhẹ vai anh ta:

- Nghĩ anh đi! Người ta nói chuyện đằng hoàng mà lại cứ đâm ngang thọc bậy vô hoài hê! Anh đừng ngại ở chỗ đó, em đã nói với anh là em đã suy tính, sắp đặt đâu đó hẳn hoi rồi mới dám rủ anh chứ!

Anh nghĩ lại coi: thời buổi bây giờ hai đứa mình và thằng bé Hai có ra đi rồi dễ gì kiếm, mà có thừa gởi đi nữa cũng chẳng ăn thua gì...

làng lính lúc này ai hơi sức đâu để ý đến mấy chuyện kiện vợ thừa chồng lãng nhăng đó phải không anh?

Tư Cầu trầm ngâm một hồi rồi nói:

- Kể ra em nói cũng có lý, nhưng nghĩ kỹ lại thì bề nào mình cũng hồng nên làm như vậy.

Phấn bực mình càu nhàu:

- Hồng nên, hồng nên hoài hê! “Hồng nên” là... tên của ông già bà già em đó, anh làm ơn tránh mấy cái tiếng ấy dùm em một chút!

Tư Cầu ngật ngừng hỏi lại:

- Nhưng còn... chú Ba ở trên thì em tính làm sao?

Phấn thở ra như chán ngán lắm:

- Xời ơi, anh hỏi một câu trở trêu quá! Mình đã bỏ đi thằng căng mà còn... tính cái khi gì nữa!

- Em nói vậy sao được... đôi ba ngày cũng là tình nghĩa vợ chồng...

Phấn chận ngang:

- Ồi, anh có thân thì anh lo cho anh đi, chứ còn ảnh ở trên anh khỏi lo.

Không có vợ này thì ảnh kiếm vợ khác mấy hồi! Em mà xềnh ra thì thiếu gì con khác nhảy vào.

Tư Cầu nhăn nhó nói:

- Đã đành như vậy rồi, nhưng anh nói là nói cái chuyện... tình nghĩa. Anh nhắc lại đây hồng phải để... oán trách gì về một chuyện năm xưa năm xưa, nhưng bề nào đi nữa thì chú Ba chú cũng đã có lòng... vớt em lên trong lúc em còn... bơ vơ nơi chỗ lạ. Nội bấy nhiêu đó cũng đủ "ơn đền" rồi chớ đâu có lý gì em lại "oán trả" như vậy! Tổn âm đức lắm em à!

- Ý thôi đi tía nội! Hồng biết sao bây giờ tía lại ham nói chuyện dạy đời quá vậy? (rồi cô lên giọng cương quyết) Anh Tư à, theo em nghĩ thì giữa em và anh Ba ở trên kể như... xong nợ với nhau hết rồi...

Tư Cầu nhướng mắt lên như có ý hỏi tại sao. Phấn thản nhiên nói tiếp:

- Nhất là nếu anh có biết em đi với anh thì em chắc anh cũng... hồng lấy gì làm ức đâu!

- Em chơi cái điệu đó... tức bẽ phối chớ còn nói hồng ức nữa!

Phấn cười mủm mỉm:

- ... Thì như vậy cũng vừa! Kể ra thì như là... hai đảng... huề với nhau vậy!

Tư Cầu nghiêm mặt cự nự:

- Em sao kỳ quá! Cái chuyện làm cho người ta chết lên chết xuống mà em nói coi bộ như không vậy?

Phấn cũng làm mặt nghiêm hỏi Tư Cầu:

- Mà bây giờ anh tính sao đây? Em đã cặn kẽ nói hết lời với anh rồi đó! Anh có muốn sống đời đời với hai mẹ con em không thì anh tính phút đi, chớ bây giờ khỏi phải hỏi tới hỏi lui, nói cong nói queo gì nữa hết! Anh nghĩ sao hả anh Tư?

Tư Cầu thở dài với tay bứt liệng mấy cọng cỏ liền, rồi ấp úng đáp:

- Thì em nghĩ coi... anh biết tính làm sao nữa bây giờ! Theo như người ta mà nghe em nói như vậy là phải thuận liền... Nhưng anh đã nghĩ kỹ rồi em à!

Phấn chăm chăm hỏi nó:

- Nghĩ kỹ... ăn trót phải hông?

- Thì em hãy để anh nói hết cái đã! Em nên bình tĩnh nghĩ lại coi: bây giờ đây, bên anh cũng như bên em mọi việc đều có... ngăn nắp hết, và kể ra thì cũng đã êm thấm cả đôi đảng... Rồi khi không em muốn phá ra

hết làm lại: theo anh nghĩ: có lợi có sướng đâu chưa rõ, chớ đã thấy gây đổ hết ráo trôi!

Phấn quay mặt ra chỗ khác, nói lấy:

- Em biết lắm mà! Dầu có nói tới khan cổ họng anh cũng trăm trơ trăm trất chớ ăn thua gì!

Tư Cầu xuống giọng năn nỉ:

- Em à, bây giờ bề gì hai đứa mình cũng nên vóc nên người hết rồi. Hồi đó mình dại nên mới dám làm ẩu tả như vậy, và em không nhớ sao: thiếu chút nữa thì cuộc đời của hai đứa mình không biết phải chịu đưa đẩy đến đâu nữa.... Giả tỷ như em không gặp được một người tử tế như chú Ba, mà vợ phải một cha căng chú kiết nào khác, còn nếu anh không có người giúp đỡ có công ăn việc làm làng hoàng thì có phải xác bấc xang bang hết không!

Phấn lớn tiếng cãi lại:

- Giả tỷ khi gì vậy mà giả tỷ! Hồi đó em đi theo người ta lạ hoặc mà em còn hồng sao, hưởng hồ gì bây giờ đi với anh thì chắc quá chớ còn sợ gì nữa!

Nhưng rồi cô lại dịu giọng nói tiếp, nửa như lấy đờn, nửa như buồn tiếc:

- Mà thôi, dầu cho em có nói đến thế mấy đi nữa cũng không lay chuyển nổi anh đâu! Cái chuyện người ta dựng tới họng và không chịu nuốt.... mấy lần anh như vậy đó! Nói thiệt với anh: trước khi em về đây để bàn với anh việc này, em cũng đã có nghĩ trước rằng thế nào cũng ăn trót nữa...

- Em biết vậy sao còn rủ rê anh làm chi cho... mất vui khi hai đứa mình gặp mặt trở lại hả?

- Xí! Anh coi nhẹ cái tình của hai đứa mình chớ phần em, em muốn ở hết lòng hết dạ với anh, rồi để anh xử sao đó thì xử!

Tư Cầu với tay đập nhẹ nhẹ lên vai Phấn:

- Em nói bấy nhiêu đó, anh cũng đủ rõ bụng em rồi. Không phải anh điên khùng gì mà chẳng muốn ở liền bên cạnh hai mẹ con em, nhưng làm như vậy, anh với em chưa chắc gì trọn vui vì mình đã để khổ sầu cho bao người khác: chú Ba ở trên nè, vợ anh dưới này nè, rồi còn

họ hàng hai bên nữa! Và thằng bé Hai, chưa chắc gì nó theo anh mà nó được sung sướng hơn ở với chú Ba.

Phấn ngồi lặng thinh một hồi rồi phúi quần đứng dậy:

- Thôi như vậy kể như là xong hết...

Tư Cầu vội níu tay hỏi:

- Xong gì hả em?

- Thì xong cái chuyện cần mà em đã đem ra bàn với anh tự nãy giờ, và lần này thì em chịu thua rồi. Em đã cạn lời mà nếu anh muốn vậy thì thôi... đường ai mạnh người nấy đi!

Tư Cầu hấp tấp đứng dậy theo Phấn:

- Không phải anh muốn vậy đâu em, em đừng để bụng oán anh tội nghiệp! Không biết em ra sao chớ phần anh, anh thấy hai đứa mình còn nhớ tưởng với nhau như vậy kể cũng là... quý lắm rồi...Thiệt anh không mong ước gì hơn nữa!

Phấn ngó ngoái lại nhìn anh ta và mỉm cười độ lượng:

- Bị anh cứ ưng chịu chuyện ít ỏi như vậy mà anh lết đệt theo sau thiên hạ hoài! (rồi cô nắm lấy tay Tư Cầu thở dài nói tiếp) Thôi sẵn dịp đây em cũng nói luôn cho rồi: sáng mai sớm, em ra ngoài vòm đón tàu lên Trà Ôn để cho kịp chuyển xe đi luôn lên Sài Gòn...

Tư Cầu ngạc nhiên hỏi lại:

- Ủa, sao em nói đi dưới này ở để tránh nạn bỏ bom trên Sài Gòn?

Phấn buồn bã lắc đầu:

- Anh sao thiệt thà quá! Thì em cũng phải kiếm cơ để đông về dưới này chớ!

Tư Cầu lo lắng hỏi tiếp:

- Nhưng em đi trên không sợ cái nạn bỏ bom lung tung đó sao?

Phấn gượng cười đáp:

- Anh nghĩ coi: Bây giờ em còn sợ gì bom đạn nữa! Em chỉ sợ nhứt có một điều là anh không còn nhớ tưởng tới em nữa hay là anh còn oán hận em. Nhưng sau buổi gặp gỡ hôm nay, dầu cho cái chuyện em mưu tính không thành đi nữa, em vẫn thấy rõ là: trước hay sau gì cũng vậy, anh vẫn còn thương tưởng tới em. Nội bao nhiêu đó cũng... quá đủ cho em rồi.

Tư Cầu ái ngại lên tiếng:

- Anh cũng biết là anh đã làm cho em... mất công mất linh rất nhiều mà rốt cuộc đều ăn trét hết! Anh đâu có vui sướng gì đó em! Nè em, hay là em ở nán dưới này năm mười bữa, nửa tháng gì đó để nhóng coi ở trên có yên yên không, rồi em hãy trở lên.

- Cám ơn anh có lòng lo lắng cho em, nhưng như em đã nói, em không sợ bom đạn chút xíu nào hết, mà em chỉ sợ... mất anh thôi! Cũng may, mặc dầu dự tính của em không thành, nhưng không phải vì vậy mà em mất anh luôn... có phải vậy không hả anh?

Vừa nói Phấn vừa ngước mắt lên nhìn Tư Cầu... một cái nhìn ai oán làm sao.

Giá Phấn cự nự, nhiech móc Tư Cầu trước khi chia tay, có lẽ anh ta thấy dễ chịu hơn... và anh ta luống cuống đáp:

- Lòng anh như thế nào em dư rõ... Em nên biết anh cũng khổ tâm lắm chứ phải chơi sao?

Và tự nhiên nước mắt của anh ta ràn rụa. Phấn gượng cười gật đầu và rút chiếc khăn tay ra lau yếm chậm nhè nhẹ trên khóe mắt của Tư Cầu. Tư Cầu vội níu chặt lấy hai vai Phấn như để cho khỏi lảo đảo... vào suốt chút nữa - phải, chỉ thiếu một chút xíu nữa thôi - là anh ta đã ôm choàng lấy Phấn, sẵn sàng đập bỏ tất cả để rồi muốn tới đâu thì tới...

- Con dĩ chó! Mầy rủ rê chồng tao cái gì đó hả?

Tiếng quát bất thành linh ấy ở phía sau lưng làm cho cả Phấn lẫn Tư Cầu hoảng vía bước dang ra liền và cùng quay lại: Thơm, không biết lần mò đến từ bao giờ và đang hằm hằm vạch sậy đi rút lại. Tay cô ta cầm một cây chia dài: đó là cây chia mà Tư Cầu dùng để đâm chuột, đâm rắn mà anh ta vừa mới làm lưỡi lại bén ngót...

Tư Cầu dơ tay khoát khoát như để cản lại và miệng thì kêu ú ớ:

- Coi, khoan đã em... ! Hồng có gì hết trơn mà!

Thơm vẫn bước nhanh lại và cây chia nhọn lều có ngạnh sáng dới run run trong bàn tay cô ta như là sắp sửa lao tới. Tư Cầu vừa liếc mắt trông chừng bàn tay của vợ vừa lắp bắp hỏi:

- Mà em đem... cái thứ ấy làm chi vậy? Để chống xuống hả?

Thơm không thèm trả lời mà cứ đi phăng lại... Tư Cầu luýnh quýnh nửa muốn chạy tới cản Thơm, nửa muốn ở lại che cho Phấn. Thơm đi tới

nơi, đứng lại một tay thận trọng cầm cây chĩa đưa dang ra xa để không ai với tới được, một tay xô Tư Cầu dạt qua một bên:

- Anh đừng có chàng ràng vô hồng được đâu nghen! Để tui nói chuyện với con này trước cái đã, rồi tới phiên anh!

Tư Cầu lựng khựng gượng lại và xuống giọng năn nỉ:

- Thôi mà em! Em dẫn bớt nóng để rồi anh nói rõ lại đầu đuôi cho em nghe, hồng có cái gì ráo trội mà!

Thơm xô anh ta ra thêm một lần nữa và hỏi gằn:

- Bộ anh tính bình bà nội anh đó hả?

Rồi cô quay sang nhìn thẳng vào mặt Phấn cười mũi:

- Cha, tưởng tốt lành lắm! Thứ đồ đội quần thiên hạ mà hồng biết mắc cỡ!

Phấn lắc đầu có vẻ chán ngán rồi ôn tồn đáp:

- Chị Tư, chị muốn xài xể hay mắng chửi tôi gì đó thì chị cứ việc... Tôi không dám phiền trách tới nửa lời. Nhưng xin chị vuốt giận để tôi nói cho chị rõ: anh Tư đây thiệt là một người tốt, anh thương chị lắm mà chị hồng biết... thôi chị dắt anh về trông đi!

Thơm nghiêng răng nói:

- Hứ, tao tưởng mày độn thổ trốn cho khuất mặt tao mới phải! Ai dè mày còn dám lên giọng thầy đời nữa chứ! Sao mày hồng biểu tao để anh lợi ngoài này cho mày ăn mày dọng!

Tư Cầu nhăn nhó nói chen vô:

- Thôi mà em! Người ta ăn nói nhỏ nhẹ với mình như vậy thì em cũng nên... biết điều một chút chứ! Đó em hồng nghe... cô Ba nói là: hồng có gì hết đó sao?

Thơm lừ lừ quay mặt lại:

- Anh tính bình nó nữa phải hông? Cha hai người nói ăn rập với nhau quá há! Bộ anh nói con này lọt tròng té nỗ gì sao nên không thấy: mới ôm xà nẹo với nhau ràng ràng đây mà dám chối leo lẻo chứ! Nè anh Tư, anh vánh lỗ tai lên nghe tui hỏi kỹ: cái con đó nó già hàm lẻo mép thì đã đành đi, còn anh, bộ anh bị nó nhét bùa mê thuốc lú gì hay sao nên anh cũng nói theo đuôi nó chứ? Mà anh nói như vậy, có chó nó tin chứ con này khỏi đi!

Tư Cầu chưa kịp trả lời thì Phấn đã lên tiếng:

- Nè chị Tư, chị không nên ăn nói hàm hồ như vậy mà sanh ra chuyện rắc rối thêm hồng tốt. Tôi đã nói với chị đằng hoàng quá mà! Thơm rần tới:

- Bây giờ tính sao đây? Bộ mày biểu tao phải lạy mày rồi dừng chồng tao cho mày nữa hả! Thứ đồ con gái gì mới mười lăm mười sáu tuổi đã biết đứng đường, cuốn gói theo trai đã rồi còn vác mặt dìa đây làm bà nội người ta nữa chứ!

Tư Cầu rụt rè khều áo vợ:

- Thôi mà em...

Thơm hất tay anh ta ra và tiếp tục nói lẩn tới:

-... Phải mà, dìa đây thèm khát quá mà! Tao tưởng mày bẹo hình bẹo xác trước mắt anh thôi chứ không dè mày còn dám rủ rê hẹn hò anh ra đây nữa. Mà sao mày nập nợn quá vậy! Sao hồng đợi tối trời một chút hay chun trong lùm trong bụi nào đó chứ làm gì mà ban ngày ban mặt, giữa trưa đứng ngơ như vậy hả cái con mặt mo kia?

Tư Cầu bực mình quá, nín vai vợ xô lùi lại, Phấn thấy vậy mỉm cười nói:

- Được mà anh Tư! Anh cứ để yên đó, cho chị muốn nói tới đâu cho hả thì cứ nói thả cửa! Mình người ngay thì sợ khỉ gì... hén anh!

Nghe Phấn nói như thế, Thơm càng lồng lộn lên. Mặc cho Tư Cầu nín giữ, cô vẫn vùng vằng xông tới và trong khi giăng co đầu tóc cô xoắn tung ra.

Thấy vậy Tư Cầu quay lại hối thúc Phấn:

- Thôi cô Ba dìa trông đi!

Phấn mỉm cười đứng xê ra một chút và không có vẻ gì sợ hãi cả, trong lúc đó Thơm rít lên:

- Anh tính cản tui cho nó chạy trốn hả? Tui đổ nó thoát khỏi tay tui!

Vừa nói Thơm vừa vung mạnh, Tư Cầu hoảng kinh vói tay chụp lấy cây chia, nhưng Thơm tinh mắt vội né tránh và sẵn trớn cô nghiêng răng lấy đà để phóng mạnh cây chia về phía Phấn đang đứng...

Tư Cầu chỉ kịp la lên hai tiếng “trời ơi!” rồi nhào tới quơ chụp lấy tay vợ... Nhưng mũi chia đã rời khỏi tay Thơm vùn vụt lao tới...

Ở đầu này, Phấn hết hồn nhảy rột tránh qua một bên... vừa đúng cái lúc ngọn chia bay xẹt khít qua bên hông và cắm phập vào thân một cây chuối hột kế sát sau lưng.

Tư Cầu đứng há hốc nhìn sững vào cái cán chĩa đang còn mạnh trốn rung rinh trên không. Nhưng rồi sợ Thơm nhào tới nữa anh ta vội chạy lên nhổ cây chĩa ra, đoạn hăm hăm bước ra mé giếng phóng mạnh ngọn chĩa cắm lút xuống giữa khoảng ruộng nước.

Thơm chạy lại níu áo anh ta giật mạnh:

- Ai biểu anh làm tài khôn tài khéo hả? Anh giỏi anh để nguyên coi tui dám đâm nó đổ ruột hông?

Tư Cầu nạt lại:

- Thôi, bây nhiêu đó đủ rồi! Bộ em muốn thành án mạng ở đây hả? Ta đã nói chuyện hông có gì hết mà cứ làm tới hoài...

Dau phan 4

Trong chương 6

Thơm buông tay ra đứng chống nạnh hỏi lại anh ta:

- Nè anh Tư, tui hỏi anh: tui là vợ của anh hay con lũng kia hả?

Anh giỏi anh trả lời cho tui nghe thử cái coi!

Tư Cầu nhăn nhó:

- Thì em là vợ chứ ai vô đó nữa! Nhưng em cũng để cho người ta nói phải quấy sơ qua cái đã rồi muốn làm gì thì làm, chứ chưa gì em lồng lên như con ngựa bà trời thì ai mà chịu được! Anh đã nói là... hông có chuyện gì hết ráo kia mà!

Thơm cười lạt:

- Anh nói như vậy là nói “phải quấy” đó phải hông?

- Thì em cũng phải chịu khó nghe người ta nói hết chứ! Cô Ba đây cổ cũng hiểu rõ cái hoàn cảnh của tui với em lắm, và cổ biết điều lắm chứ hông phải... bậy bạ như em nghĩ sai đâu! Đây nè, ngày mơi đây cổ dìu tuốt ở trên Sài Gòn chứ bộ cổ ham gì dưới này sao mà em... nghi này nọ cho cổ! Em hông tin, em hỏi thử thì rõ!

Thơm trề môi:

- Hứ, hỏi nó để hỏi... đầu gối còn hay hơn!

- Em sao cứ cái thói đó hoài! Người ta nhịn mình rồi thì em cũng nên để yên cho người ta nhịn luôn chứ! Anh biết cô Ba đây nhiều

lắm, cổ hồng phải hiền gì đâu ghen! Tự này giờ cổ nín thinh như vậy là quá sức rồi đa!

- Anh biết nó nhiều hả?... Cái chuyện đó anh khỏi khoe nữa! Còn nó hồng nhin thì nó làm gì tui chớ hả? Cạp quần tui được hông? Phấn nghe nói vậy cất tiếng cười dòn:

- Nè chị Tư, tôi tính mai này đi về trên là vì tôi tội nghiệp cho anh Tư, tôi thấy anh là người tốt nên tôi không đành tâm phiền rộn thêm anh nữa... chớ hồng phải tôi sợ, tôi ngán ai đâu ghen! Tôi nói thiệt, phải ai khác đâu cho có ba đầu sáu tay tôi cũng bẻ lọi cho hết chớ đừng có nói thứ cỡ chị!

Thơm vừa bới lại tóc vừa xông tới nữa:

- Mày đừng nói giọng bà nội nữa ghen! Cha, mày bảnh lắm mà! Bảnh gì thì bảnh chớ mày sánh cũng không bằng cái móng chừa của chồng tao!

Phấn cười xòa:

- Thì đúng rồi! Bởi vậy cho nên mai này tôi mới rút đi để nhường lại cho chị... Chị làm ơn coi kỹ lại anh xem tự này giờ tôi có làm sút mẻ hao mòn gì không.

Tư Cầu chen vô đứng giữa hai người:

- Trời đất quý thần ơi... tui lạy hai bà! Hai bà làm ơn làm phúc nhin nhau một chút, chớ cứ rùm beng lên như vậy, xóm giềng họ hay được thì có môn vác mặt mo cả đám! (rồi nó day qua Phấn) Thôi cô Ba ơi tui cũng lạy cô xin cô dìu trông phút cho rồi đi! Nội bấy nhiêu đó cũng đủ rồi, cô còn tính ăn thua nữa mà làm gì hồng biết!

Phấn lấy nón lá đội lên đầu và nói trống không:

- Nếu anh Tư nói như vậy thì tôi sẵn lòng đi về liền! (rồi nhìn thẳng vào mắt Tư Cầu hạ giọng nói tiếp) Anh biểu nửa tiếng em cũng nghe theo liền phải hông anh! Thôi em về luôn nghe anh... chuyến này... chắc còn lâu lắm hay là không bao giờ em còn có dịp gặp mặt anh lại nữa...

Tư Cầu đứng chết đặng trong lòng và chỉ biết lấy mắt nhìn trần trời người yêu cũ, một người đàn bà mà cho đến ngày hôm nay anh ta mới rõ là không thể nào quên đi một cách dễ dàng được.

... Sự lặng thinh bất ngờ của Phấn và Tư Cầu làm cho Thơm cũng phải e dè. Cô đứng sững nhìn hết người này đến người kia một hồi rồi bước

lại khều nhẹ Tư Cầu và hỏi nhỏ:

- Bộ nó đi thiệt sao anh?

Bực mình Tư Cầu hỏi sẵng lại:

- Bây giờ em hồng bằng lòng hay sao đây? (và lớn tiếng cự nự luôn) Hồi nãy người ta đã nói năm lần bảy lượt rằng người ta hồng ở dưới này nữa, mới nãy người ta đi luôn dĩa Sài Gòn, mà em khăng khăng một mực hồng chịu tin và cứ làm tới hoài...

Thơm cười lạt:

- Bà nội tui tin cũng hồng nổi mấy người!

- ... May mà cô Ba đây là người biết điều, cổ ráng nhịn cho qua đi, chớ nếu không thì tui đổ khỏi sanh giặc chòm!

- Tui hỏi anh: hồng nhịn rồi làm cái gì bây giờ? Chắc biểu tui nhường anh cho nó hén?

Tư Cầu chắc lưỡi:

- Em sao cứ nói bậy hoài...

Rồi như sợ sanh chuyện lời thôi nữa, Tư Cầu quay qua hỏi Phấn:

- Thôi cô Ba dĩa trước đi... Ờ, hay cô để tôi đi dắt xuống vô cho. Mà hồi nãy cô... để nó ở đâu hả?

Phấn cười mუმ mუმ liếc mắt nhìn Thơm rồi đáp:

- Thôi anh để tôi lội đi lấy cũng được. Làm rộn anh và... phiền chị Tư như vậy thì kể ra cũng là quá quắt lắm rồi... chị Tư, chị đừng chấp nhứt nữa nghen chị!

Thơm đồng đa đồng đánh trả lời:

- Ý trời ơi, tui làm cái gì mà dám động tới ai! Ai muốn làm gì được đó thì làm, tui có quyền gì mà dám xía vô chuyện của người ta...

Tư Cầu nạt lớn:

- Tui nói thôi nghen!

Thấy vẻ mặt của chồng quá hung dữ, Thơm hứ một cái rồi nín thinh. Tư Cầu day qua Phấn hỏi lại:

- Sao cô Ba, cô để chiếc xuống ở chỗ nào chỉ tui lấy cho mà!

Phấn chỉ về phía đám sậy cuối giồng:

- Ờ... sẵn anh đi lấy xuống của anh, tôi nhờ anh lôi luôn chiếc xuống của tôi vô đây dùm.

Tư Cầu xằng xái vo quần lên lội xuống ruộng... Chỉ một lát sau anh ta đem hai chiếc xuồng tới và đứng luôn dưới mé ruộng gọi vọng lên:

- Cô Ba ơi, có xuồng của cô rồi đây nè!

Phấn nghe tiếng Tư Cầu kêu bèn quay qua ân cần nói với Thơm:

- Tôi vô trước ghen chị Tư! Mai này tôi đi về trên luôn... chớ không có chi đâu mà chị ngại! Dầu sao chị cũng là vợ của anh Tư, và tôi có trọng ảnh thì tôi cũng phải... nể luôn chị chớ!

Thơm tuy hả giận nhưng vẫn còn nghi ngờ:

- Cô... nói thiệt hay chơi! Hay là mấy người lập mưu mẹo với nhau rồi kẻ rút trước, người lỏn theo sau đó! Ông nội Tư ông cũng dám làm những chuyện bất tử lắm, tui biết tánh ông mà!

Phấn cười đáp:

- Tôi nói thiệt mà! Tôi xí gạt chị thì có lợi ích gì đâu. Mà ví dầu tôi có muốn tính kia nọ với anh Tư, chị có muốn cản, cũng cản không nổi. Chị vượt giận đi rồi tôi nói hết cho chị nghe: cùng là chị em bạn gái với nhau, tôi không hiểu rõ bụng chị hay sao! Đó chị coi, bởi vậy thấy chị làm hùm làm hổ, tôi cũng phải... xếp ve luôn chớ nào dám hó hé gì đâu! Thơm tuy nhận lời nói của Phấn là phải nhưng cũng ráng vớt một câu:

- Cha, cô hiền quá há!

Phấn cười xòa:

- Thôi mà chị. Tôi đã nói tôi chịu thua rồi mà!

... Tự nãy giờ Tư Cầu đứng dưới mé giồng nhìn lên, nghe vợ và Phấn lời qua tiếng lại có vẻ êm thấm chớ không có điều gì đáng... ngại cho lắm, nên cũng yên tâm một phần nào. Tuy nhiên, anh ta cũng lên tiếng réo giắt ngược Phấn:

- Cô Ba ơi, xuồng bông gì có sẵn đây nè! Cô liệu mà dìu cho sớm...

Nghe Tư Cầu hỏi, Phấn vội quay sang Thơm mỉm cười rồi nói một cách nửa ngọt ngào, nửa bỡn cợt:

- Thôi đến đây tôi xin kiểu chị Tư! Và kiểu biệt luôn... mất hình mất dạng ghen chị! Tôi giao ảnh lại cho chị đó, chị liệu mà giữ! Tôi mà như người khác thì... tới ba bốn Tư cũng mất tiêu luôn chớ đừng nói một!

Nói xong, cô cười rộ lên rồi chạy nhanh xuống mé giồng, nhảy phóc lên xuồng, quay lại nhìn Tư Cầu trong một giây rồi nói nhỏ:

- Anh ở lại mạnh giỏi nhen anh Tư! Ý chút xíu nữa em quên cho anh biết: em đặt tên thằng bé Hai là thằng Kỳ đó! Cầu Kỳ... rắc rối như anh vậy đó mà!

Và không đợi Tư Cầu trả lời, cô vội vã chống xuống đi ào ào như là muốn chạy trốn...

Thơm rề xuống đứng bên cạnh chồng lúc nào mà Tư Cầu cũng chẳng hay. Một hồi lâu sau, cô rụt rề lên tiếng:

- Mình đi dìa chớ anh Tư!

Tư Cầu quay phắt đầu lại và có cảm giác bực mình khi va chạm lại với... thực tế:

- Thì em dìa trước đi hổng được sao? Em để kệ tui...

Thơm, tuy trong lòng ức lắm nhưng dư biết đầu có cự lại chồng ngay lúc này cũng chẳng ăn thua gì, nên lặng thinh cắn răng đi một nước xuống mé giồng lấy xuống về.

Bỗng Tư Cầu réo giật ngược cô lại:

- Nè, có dìa làm ơn bơi ra nhổ cây chia ngoài đó đem vô trồng trả lại cho người ta!

Chương 7

Sáng hôm ấy, Tư Cầu vừa đi thăm ruộng về tới đầu xóm thì thấy thiên hạ đâu đâu cũng có vẻ nhốn nháo khác thường. Anh ta chưa kịp hỏi han ai thì đã thấy Ba Kiên từ phía đằng nhà đi xâm xâm lại:

- Ê Tư, mầy dìa nhà mau đi! Trộn nhà đang mong mầy hết hơi hết sức đó!

Tư Cầu lo sợ hỏi liền lại:

- Ủa chuyện gì đó anh?

Ba Kiên trố mắt:

- Bộ mày hổng hay biết gì ráo?

Tư Cầu lắc đầu. Ba Kiên đưa hai tay lên cao ra vẻ chán ngán:

- Trời đất ơi, Thổ dậy lung tung và nghe nói tụi nó sắp tới đây nè mầy ơi!

- Rồi sao nữa anh?

Ba Kiên chặc lưỡi:

- Ở coi, thằng này không biết đánh gì hết: chớ mầy hông nghe nói Thổ nó lấy phảng kéo ngay cán ra hết để đi “cáp duồng” (làm cỏ người Việt) đó sao?

Tư Cầu gục gặc đầu:

- Hèn chi tui thấy thiên hạ coi bộ có vẻ dớn dác hết... Mà bây giờ anh đi đâu nữa đây?

- Coi, thằng này hỏi mới lạ không! Tao phải kiếm chỗ đông trước chớ để ở đây... (nói đến đó, Ba Kiên lấy bàn tay bộ cửa ngang nơi cổ)

Tư Cầu gượng cười:

- Nói như anh vậy bà con cô bác ở đây ngủm cù đeo hết sao anh? Mình phải lo kiếm cách gì chống trả lại chớ!

Ba Kiên nhún vai:

- Thôi mầy giỏi thì mầy lo đi... Ở tao nói ở nhà tía má đương đợi mầy lung lắm. Thì cũng chuyện đó đó, mầy có dịp lo sốt vó đa!

Tư Cầu nôn nao hỏi liền:

- Ý tôi quên nữa. Chuyện gì dữ vậy anh?

- Thì mầy dìa rồi sẽ biết... Thôi tao đông lên chợ đây!

Tư Cầu vừa bước vô khỏi cửa rào thì đã thấy tía má và thằng Năm từ trong nhà đổ xô ra. Tư Cầu còn đang ngơ ngác chưa kịp hỏi han gì thì bác Hai gái đã chạy đến bên anh ta thì thầm:

- Hồng êm rồi Tư à...

Nói đến đó bác đưa mắt nhìn bác Hai trai như để hỏi ý kiến. Bác

Hai trai hất hàm như để ra hiệu:

- Thì bà nói đại cho nó hay chớ dấu khỉ gì nữa!

Như được trớn bác Hai gái nói một hơi:

- Tư à, mới đây có tin Thổ dậy...

- Cái đó thì con biết rồi nhưng sao nữa hả má!

- ... Có người mới qua đây cho hay... hai anh chị ở bên và luôn cả nhà bên con vợ mầy đều... hồng êm hết rồi Tư à!

Tư Cầu nóng một hỏi dồn:

- Hồng êm là sao hả má? Bộ “bị”... hết rồi sao?

Bác Hai gái buồn bã gật đầu.

- Còn con vợ con đâu má?

Bác Hai gái chỉ vào trong nhà:

- Nó ở trỏng chớ đâu... Được tin này, nó khóc bất kể và đòi dì
bến năng nặc...

Bác Hai trai mới lên tiếng chen vào:

- Nhè lúc này mà nó đòi dì bến đâu có được! Tao nói hết lời mà
nó cũng hông chịu nghe, vậy mầy vô khuyên bảo nó coi có ăn thua chút
nào không?

Tư Cầu chẳng nói chẳng rằng đi tuốt vào nhà.

.. Vừa thấy mặt chồng ló mặt vô, Thơm khóc rống lên. Tư Cầu vội chạy
đến đứng bên cạnh vợ tìm lời an ủi:

- Thôi nín đi em à! Cái chuyện dĩ lỡ ra rồi, tai trời ách nước tùm
lum lên hết chớ bộ có riêng nhà mình sao. Mà chuyện đó... có thiệt
hông hay là em chỉ nghe thiên hạ đồn bá láp.

Thơm lấy vạt áo hỉ mũi rồi đáp:

- Đồn khi gì, người qua bên này cho hay là bà con lối xóm... người
ta thấy tận con mắt và chạy thiếu điều hụt hơi mới thoát đó!

- Vậy hả! Mà em còn tính dì bến làm chi nữa! Em lảng cháng ở đó nó
chặt luôn rồi sao?

Thơm đưa tay quệt nước mắt:

- Thì em cũng phải qua bến để thăm nhà cửa còn hay bị đốt rụi hết... Và
phải lo chôn cất ba má và thằng Ba nữa, chớ bộ để đó cho ruồi bu kiến
đậu hay cho điều quạ kên kên rĩa tha đi sao!

Tư Cầu ấp úng nói:

- Thì phải rồi.. nhưng thời buổi này là thời buổi loạn lạc tứ giãng chớ
đâu có như hồi đó, bởi vậy mình cũng nên châm chước... Anh chắc
ba má và em Ba có khôn thiêng cũng không nỡ oán trách mình và cũng
cho mình làm như vậy là phải... Đằng khác, em dì bến chưa chắc lo
được việc tống táng mà rủi bị “răng” luôn thì sao?

Thơm hăng hái đáp:

- Em đã nói với anh hôm trước rồi anh hông còn nhớ hay sao? Em
dì bến thì đã có ông già bà già ruột của em trong sóc bảo lãnh!

Tư Cầu lo ngại bảo vợ:

- Thì đã đành như vậy rồi, nhưng nếu lộn xộn như vậy em dì bến
chắc kẹt luôn chớ không sao qua bên này lại được nữa đâu! Mà em nghĩ

coi... biết chừng nào mới yên lại như cũ lại!

Thơm ngược mắt lên nhìn chồng:

- Em cũng đã nghĩ ở chỗ đó: em mà đi chuyến này chưa chắc trở qua liền được, thế nào ông già bà già em trong sóc giữ riết không cho đi nữa đâu. Mà em tính như vậy cũng phải: theo cái điệu lộn xộn lung tung này ở bên này chưa chắc gì yên, bởi vậy em muốn anh theo em về bến luôn... anh vô ở trong sóc với em thì không ai động tới mình nữa đâu, chớ ở bên này mới chiều gì đây họ tràn qua khổ hết cả đám!

Tư Cầu do dự đáp:

- Em nghĩ như vậy cũng phải, anh mà đi bến thì yên thân rồi, nhưng còn nhà cửa ruộng nương, ba má anh em ở bên này rồi bỏ cho ai đây! Thôi thì ai sao mình cũng chịu vậy chớ anh đi một mình anh không đành tâm em à!

Thơm thở dài:

- Thôi được, nếu vậy để em đi một mình chớ biết sao bây giờ...

- Hay là em để anh đưa em đi, chứ dọc đường dọc xá sợ có chuyện gì trắc trở gì chẳng?

Thơm buồn bã lắc đầu:

- Thôi anh à, với cái chuyện lộn xộn này, nếu dọc đường có chuyện không hay thì dầu cho có anh theo cũng hổng ăn thua gì hết. Em còn rành tiếng Miên lắm, có bề gì em day trở cũng dễ. Với lại cái đám dậy giặc đó... chắc cũng là người trong mấy cái sóc ở miệt bến chớ đâu!

Tư Cầu nhìn vợ lo lắng:

- Như vậy em đã nhất quyết đi bến.. và đi luôn không biết ngày nào qua phải không?

Thơm ái ngại nắm lấy tay chồng:

- Đáng lẽ ra em nói em chỉ đi một vài bữa, hồi nãy em đã nói với tía má như vậy đó, nhưng với anh em còn dẫu làm gì! Em muốn nói thiệt với anh để kêu anh cùng đi... rồi khi nào yên yên mình trở qua đây...

Tư Cầu lắc đầu:

- Anh muốn cùng đi với em lắm, nhưng em nghĩ coi cửa nhà bên này đơn chiếc, vợ chồng anh Hai thì con cái đùm đê, anh Ba thì hể có

chuyện là ảnh đông biệt, thằng Năm thì còn nhỏ... cả nhà quanh đi quẩn lại chỉ còn có một mình anh thôi!

- Em cũng biết như vậy... em không dám nài ép anh nữa, ở nếu hai vợ chồng mình còn có duyên nợ lâu dài nữa thì... vái trời cho mau yên yên. Thôi để em vô sửa soạn quần áo, em cũng nhờ anh liệu thừa lại với tía má sau khi em đi rồi...

Tư Cầu không biết nói sao nữa chỉ đứng lặng thinh ở đó, rồi lủi thủi đi theo Thơm vô buồng để đứng nhìn vợ gói ghém quần áo...

Khi Thơm ôm gói quần áo ra ngoài nhà thì gặp ngay bác Hai trai và gái đứng lóng ngóng ở đó và có vẻ chờ đợi.

Bác Hai gái liền te te đi lại ân cần hỏi con dâu:

- Sao con dìu bền liền bây giờ sao? (và day qua Tư Cầu) Còn thằng Tư này có đưa con đi hông?

Tư Cầu còn đang ấp úng chưa biết trả lời sao cho xuôi thì Thơm đã lên tiếng:

- Con đi một mình cũng được má à! Có anh Tư theo rủi qua bến bị kẹt luôn dìu hông được thì... khó lòng lắm!

- Vậy con dìu chừng nào qua?

Thơm đưa mắt nhìn Tư Cầu rồi cúi đầu đáp:

- Dạ... chắc con cũng phải ở lại năm mười bữa để lo xong việc nhà. Thời buổi lộn xộn này thiệt con không biết chắc trước được, vậy nếu con có bị kẹt qua trễ xin tía má... đừng mong và lo gì ráo, ở bên con quen mặt hết với dân trong sóc...

Đến đây, bác Hai trai mới nói chen vào:

- Thôi con dìu cũng nên ráng cẩn thận gìn giữ. Đáng lẽ gặp lúc hai anh chị ở bến bị nạn như vậy, tía và má của con bên này cũng phải qua bến vừa giúp thăm viếng thì mới trọn cái tình suôi gia. Nhưng con nghĩ coi: ở bên này ai ai cũng đều quýnh đít như ngồi trên đầu sôi lửa đỏ thì có rời đi đâu được!

Thơm vội đáp:

- Dạ điều đó xin tía má yên lòng. Con ở đây mà không rõ hay sao... Thôi con xin phép tía má cho con dìu.

Nói đến đó Thơm sụt sịt khóc làm bác Hai gái cũng kéo cái khăn điều vắt trên vai xuống để chặm nước mắt.

Tư Cầu vội níu nhẹ tay vợ dắt ra đằng trước:

- Thôi em đi cho sớm kẻo muộn... hồng tốt. (đoạn day qua nói với tía má anh ta) Tía má để con đưa vợ con đi một khoảng đường.

Bác Hai trai mau mắn nói thêm vào:

- Ở đây đưa con vợ đây đi tới lộ xe đi Tư!

Tư Cầu lặng lẽ cùng vợ lầm lũi bước ra khỏi cửa rào. Thăng Năm te te chạy theo sau gọi Thơm nhỏ nhỏ:

- Chị Tư, chị Tư!

Tư Cầu quay phắt lại:

- Gì nữa đó mậy?

- Cho em đi theo với... em đưa chị Tư với anh...

- Đừng lộn xộn mậy! Quay trở lại đi cho mau!

Thăng Năm tiu nghiu đứng khựng lại, Thơm thấy vậy thương hại dừng bước, gượng cười an ủi nó:

- Thôi em vô đi em! Để anh Tư đi với chị cũng được rồi. Em ở lại mạnh giỏi nghen!

Thăng Năm còn nói với theo:

- Chị dìu bền rồi qua mau mau nghen chị Tư!

Thấy Thơm còn bịn rịn, Tư Cầu cũng xúc động và để tự trấn áp, anh vội lên tiếng bảo vợ:

- Thôi mình đi đi em!

... Tư Cầu và vợ lúi thủi bước đi không ai nói năng thêm một lời nào nữa. Qua khỏi xóm, con đường đất trong làng trở nên vắng tanh một cách quá thê lương, ruộng đồng trống lổng không một bóng người, không một bóng trâu... Ai nấy đều lo rút về gom lại ở trong xóm để đề phòng nạn Thổ dậy.

Không khí chết chóc như đè nặng ở đâu đây... Thật giống y một cơn bão tố đang thấy chuyển vần vũ ở một góc trời, và ai ai cũng đoán chắc nó sẽ thổi tới nhưng không rõ là nó sẽ tới đúng vào lúc nào.

... Một con quạ cô độc đậu chênh vênh trên một nhánh gòn khô kêu lên những tiếng khàn khàn rời rạc.

Tư Cầu bỗng nhiên cảm thấy ớn xương sống và những bước chân của anh ta tiến đều trên đường đất kia, y như là để đi sâu vào một vùng tử địa nào đâu. Trong lúc đó, Thơm mím chặt môi xăng xái đi riết tới như nóng lòng muốn cho chóng đến nơi vậy.

... Ra tới lộ xe đi thẳng xuống La Ghi, Thơm đứng lại quay nhìn Tư Cầu và nắm chặt lấy tay chồng:

- Thôi anh đưa em tới đây cũng đủ rồi.

Tư Cầu rưng rưng nước mắt nín chặt bàn tay của vợ, thần thờ đáp:

- Ờ... thôi em đi đi kéo muện...

Thơm thở dài lắc đầu:

- Hồng biết em đi chuyến này rồi còn có dịp trở lại gặp mặt anh nữa không!

Tư Cầu chết điếng trong lòng nhưng cũng ráng tìm lời an ủi vợ:

- Ồi, sao lại không gặp! Đó với đây có mấy bước chớ có cách sông ngăn núi gì mà em lo quá vậy! Mà anh chắc sắp yên tới bây giờ chớ hồng có sao đâu em à...

Thơm gượng cười:

- Anh nói vậy chớ... còn lâu! (rồi cô buông tay Tư Cầu ra) Thôi anh đi đi để em đi... chớ bộ cứ đứng hoài hủ ở đây được sao!

Tư Cầu thở dài nảo nuột:

- Ừ, thôi em đi đi.. nếu yên thì qua liền nghen em, hay là có cái gì thì nhắn tin qua cho anh hay biết kéo bên này anh nóng ruột lắm nghen!

Thơm nhúm mày có vẻ suy nghĩ rồi đáp:

- Nếu yên em qua liền, anh biết em đi như vậy có vui sướng gì đâu, nhưng em không thể nào làm khác đi được... cha mẹ nuôi em thì như vậy, cha mẹ ruột em thì còn đó. Cái điệu này có ai qua lợi được đâu mà nhắn tin!

- Nếu vậy em đi chuyến này kể như... biệt luôn sao?

Thơm lặng thinh một hồi rồi ngập ngừng đáp:

- Để coi mòi có yên không chớ bây giờ em biết sao mà đoán chắc với anh được! (rồi cô liếc nhìn Tư Cầu gượng cười nói thêm) Ồi anh lo gì, hồng có vợ này thì anh kiếm vợ khác... em nghe nói anh dặt mèò lắm mà!

Tư Cầu cắn nhần:

- Ý trời ơi, giờ phút này mà em còn nói giỡn được chứ! Em làm ơn dẹp chuyện đó qua một bên đi!

Nhưng Thơm như sẵn trớn tiếp tục nói tới:

- Coi, giỡn khỉ gì, em nói đây kể cũng như... trối lại anh vậy.

Tư Cầu xô nhẹ vai vợ:

- Bậy nà! Em đừng nói vậy hổng nên... hai đứa mình đứa nào đứa nấy cũng xờn xơ như vậy chết chóc gì được mà trối với trăn hổng biết!

- Thời buổi lộn xộn này sống đó chết đó mấy hồi anh! Và em đi chuyển này kể cũng như... biệt luôn đa anh!

Tư Cầu chỉ biết lập lại hai tiếng “bậy nà” để trả lời vợ.

Thơm đổi tay ôm xốc gói quần áo lại:

- Thôi anh trở dìa mạnh giỏi và nhớ liệu lời nói lợi với tía má ở bên dùm em... Em gửi lời thăm thẳng Năm nữa nghen!

- Ủa... em đi đi..

Thơm đi được mấy bước bỗng dừng lại, Tư Cầu vội chạy lên:

- Gì nữa đó em?

Thơm đặt gói quần áo xuống đất, đưa tay cởi chiếc vòng bạc chạm ra. Tư Cầu ngạc nhiên hỏi liền:

- Chi vậy em?

Thơm tuy cố gắng mỉm cười nhưng không giấu được giọng nói buồn thảm:

- Thì của anh em trả lại cho anh...

Tư Cầu chưng hửng:

- Coi, anh cho em luôn mà! Em làm gì... kỳ cục quá vậy!

Thơm cầm chiếc vòng nhét vào tay Tư Cầu:

- Anh cầm lấy đi! Hồng phải em chê gì nó nhưng... em muốn để lợi cho anh để sau này anh... có cưới vợ khác anh trao cho người ta.

Tư Cầu đẩy tay Thơm ra:

- Bữa nay sao em ăn nói kỳ đời quá! Bộ chuyển này em tính bỏ anh hả?

Thơm thở dài:

- Không phải bỏ, nhưng rùi có bề gì thì sao? Bởi vậy em mới muốn anh theo em dìa luôn ở bên này mà anh hồng chịu thì thôi. Phần em, đầu cho hồng có cái vụ này em cũng khó lòng mà ở bên luôn nữa được.

- Sao vậy?

Thơm ngập ngừng đôi giây, đoạn nói một hơi:

- Thì... anh nghĩ coi: ở bên, rồi đây bà Phấn bả kiếm có lên xuống hoài em chịu sao nổi!

Tư Cầu chắc lưỡi:

- Trời ơi, xứ sở, nhà cửa, bà con của người ta thì em cũng phải cho người ta dìa thăm chớ bộ cấm cản được sao?

- Thì đó, bị không cấm cản được nên em biết thân em rút lui trước tốt hơn! Chớ để có ngày em... nhịn hết nổi thì sanh chuyện lớn, vừa làm phiền thiên hạ mà vừa khổ thân anh!

Tư Cầu cự nự:

- Cái gì mà có anh vô đó nữa! Ta đã nói... hồng có cái gì hết, hai đàng đã dứt dạt với nhau rồi mà! Bộ em hồng tin sao?

- Thì tin... Nhưng lâu ngày chầy tháng, nó gặp anh nó òn ỉ riết thế nào chẳng có lúc anh xiêu lòng! Em biết phận em lắm... người ta là tình xưa

nghĩa cũ, lại sang trọng mượt rượt nè, ăn nói ngọt xớt nè. Em, em còn phải mê chớ đừng nói chi ai...

Tư Cầu lắc đầu chán ngán, rồi nhìn vợ hỏi:

- Chắc tại câu chuyện đó mà em kiếm có đề dĩa bên luôn đó phải không? Hèn chi nói hết lời hết sức em cũng trầm trồ trầm trất hồng chiu nghe.

- Thì cũng sẵn có chuyện kia nên em muốn tính luôn việc nọ cho rồi...
... Vừa lúc đó, có tiếng mõ hồi một và thùng thiếc nổi lên inh ỏi trong xóm kế cận bên lộ xe. Tiếp theo là từng đám khói đen bốc lên cuộn cuộn trên mấy ngọn tre..

Tư Cầu níu tay Thơm, hoảng hốt kêu lớn:

- Chết cha rồi! Chắc tụi nó tới trong xóm đó phải không em?

- Ủa... chắc là như vậy rồi! Thôi anh quay dĩa đi... hay là anh muốn đi theo em thì đi luôn, có gặp họ em nói được hồng sao đâu!

Bằng không... anh đứng lơ ngơ ở đây nguy đa!

Tư Cầu còn đang luýnh quính chưa biết tính sao thì đã thấy người trong xóm chạy túa ra, đàn bà trẻ con kêu khóc om sòm, rồi mạnh ai nấy lui trốn trong mấy đám bụi kế cận... liền theo đó, năm sáu người Miên ở trần trụi trụi, kẻ xách phảng, người cầm mác xông ra đường. Họ dõn dác nhìn bốn phía và khi trông thấy Tư Cầu và Thơm đứng đó, cả bọn xam xam đi thẳng tới...

Tư Cầu khều vợ:

- Ê... coi bộ họ đi lại phía mình đa em!

- Thì đúng rồi! Thôi anh đông gấp đi, chứ anh cứ đứng xớ rớ ở đây để rồi họ tới em cản cũng hồng được đâu!

Tư Cầu xăng văng xéo véo nói:

- Ủa thôi em đi mạnh giỏi nghe em! Mà em liệu gặp họ có sao hông hả?

Thơm xô anh ta đi:

- Anh lo cho thân anh đi, còn em để thân kệ em hồng sao đâu... Đây nè, anh làm ơn cắt chiếc vòng này cho mau đi!

Tư Cầu cự nự:

- Thì em cắt luôn đi hồng được sao?

- Thôi đi, em mà đeo cái đó, rủi tụi nó trông thấy dám bẻ lọi tay để giựt lắm!

... Vừa nói Thơm vừa vạch túi Tư Cầu bỏ tuột chiếc vòng vô trong ấy rồi xô mạnh anh ta lùi ra sau:

- Thôi anh chạy rút đi, tụi nó tới nơi rồi kìa!

Đoạn Thơm quày quả rào bước thẳng về phía mấy người Miên...

Tư Cầu kêu vói theo:

- Coi chừng nghen em!

Anh ta hồi hộp đứng nhìn theo Thơm trong một phút, rồi nhảy xuống lề đường lúi tuốt vô bụi rậm. Tư Cầu vừa dợm chạy đi thì nghe có tiếng Thơm la hét trên đường cái. Anh ta hoảng kinh núp xuống và bò lần lại một đám đế lớn mọc bên cạnh lộ, vạch lá nhìn ra nghe ngóng...

Thơm đang to tiếng cãi lộn với ba người Miên đang bao quanh cô, mấy người khác trong bọn có lẽ bận rượt theo đám người chạy lẫn trốn ban nãy. Tư Cầu chẳng biết Thơm nói những gì vì hai bên “châm” toàn là tiếng Miên. Ban đầu là tiếng của Thơm còn nhỏ nhẹ sau lại to lớn dần. Cô có vẻ bức tức điều gì ghê gớm lắm, vì Tư Cầu thấy vợ mình dậm chân múa tay liên hồi, còn ba tên Thổ kia ban đầu còn cười nói giỡn cợt sau đó mặt mày hăm hăm và quát tháo om sòm.

Tư Cầu lắc đầu lẩm bẩm: “Cha, chắc cái điệu này hồng êm rồi. Tại nó ý y quá mà!”... Vừa lúc ấy anh ta nhìn thấy một tên trong bọn Miên xông tới kéo kéo, một tay chỉ chỗ về phía mình và vợ đứng ban nãy.

Tư Cầu giựt mình khi nghe một tên khác cười rộ lên rồi nói bỡn cợt bằng tiếng Việt giọng lơ lớ:

- Cô Hai ơi, cô hông phải là người đăng tui, cô đi với thằng chồng An-nam... hai người.... tui thấy đứng đăng kia! Cô Hai ơi, cô lấy tui nghen!

Bỗng Thơm vùng một cái mạnh vọt chạy về phía trước. Tên Thổ đang nắm vạt áo cô ta hoảng hốt chụp núp chặt lại.

Tư Cầu nghe tiếng vải rách “toẹt”... một nửa chiếc áo túi dính tòn ten dưới bàn tay của tên Thổ.

Thơm vừa chạy vừa la thất thanh... đầu tóc của cô ta sổ ra bay tung về phía sau cùng một nửa manh áo còn lại lất phất theo trớn gió. Một tên Thổ nhào tới vỗ lấy Thơm, Thơm vùng vẫy dùng hai cùi chỏ thúc mạnh, thúc lung tung và vuột sút ra rồi cầm đầu chạy nữa... Tên Thổ chỉ vớ được một nửa mảnh áo còn sót trên người Thơm. Anh ta vo

tròn miếng vải tung cao lên trời, thích chí cười ha hả, rồi lại cùng với hai người kia xách mác, quơ phảng chạy đuổi theo Thơm.

Mấy lần Tư Cầu đứng trong đám đẽ, dợm chạy ra tiếp cứu Thơm, nhưng nghĩ đi nghĩ lại anh ta đành nén lòng núp lại, và hồi hộp theo dõi cuộc đuổi bắt trên đường mà anh ta dự đoán trước được kết cục sẽ bi thảm không đâu mà lường được.

Thơm vừa chạy vừa ngó ngoái lại, nét mặt cô ta kinh hãi vô cùng.

Gói quần áo đã rơi mất từ hồi nào và nửa thân người lộ trần của cô nhún nhảy theo bước chân chạy gấp càng làm cho ba kẻ rượt theo sau kêu rít lên những tiếng sảng khoái một cách man rợ.

Tư Cầu ngồi trong đám đẽ nhìn ra... đồ mờ hôi hột.

Thơm chỉ chạy được thêm năm sáu bước nữa thì một tên Thổ xông tới trước nhào tới ôm cứng ngang eo ếch cô ta. Thơm vừa gào thét vừa chòi đạp, vừa thoi thụi véo ngắt, rồi cô cúi nhanh đầu xuống cắn mạnh vào cườm tay tên Thổ. Tên này kêu thét giựt tay ra, hấn ta găm lên, rồi chạy rút tới nhanh như chớp vói tay chụp lấy mớ tóc bay xỏa của Thơm cuộn lại một vòng trong bàn tay, giựt mạnh...

Thơm rú lên té bật ngửa ra sau.

Vừa lúc đó, hai tên kia chạy kịp đến, mỗi tên chụp lấy một cánh tay của Thơm kéo căng ra...

Tư Cầu nín thở, rồi máu anh ta như dồn căng lên thái dương... anh ta ngó quanh ngó quất tìm một khúc cây, một gốc tre, nhưng thất vọng và bức tức xiết bao khi chỉ thấy toàn là những cọng đẽ và những cọng đẽ. Anh ta nghiêng răng nhìn hai ngọn mác và lưỡi phảng tóe lên trong tay của ba tên Thổ.

Mặc cho Thơm vùng vẫy, kêu gào, ba tên ấy vẫn giữ chặt, và như thích thú với sự chống chọi đó, chúng vẫn ghì Thơm ở nguyên một chỗ để rồi vừa la hét vừa cười ha hả với nhau...

Một lúc sau, như chán chê với trò đùa ấy, chúng bèn xì xạo bàn tán với nhau. Trong khi ấy, Thơm mệt lả, miệng há hốc để thở hào hển, mắt mở trừng trừng như chờ đợi một tai họa gồm ghê sắp đến, người xiên xẹo, đầu ngã gập qua một bên theo hướng tay của tên Thổ đang còn ghì chặt lấy đầu tóc của cô ta...

Bỗng một tên Thổ như có bàn tán nhau sẵn, nắm tay cô giựt mạnh và nhào vô ôm xốc cô lên vai, hai tên kia vẫn giữ chắc lấy đầu tóc và một cánh tay bên kia. Thơm lại vùng vẫy, hai chân cô chòi đạp lung tung. Nhưng tên Thổ vác cô vẫn bước đi tới...

Mắt Tư Cầu nổ đom đóm, tay anh ta níu chặt lấy một bụi để và lá bén đã cứa bàn tay ấy rớm máu mà anh ta không hay biết gì ráo.

Ba tên Thổ vừa đi vừa bàn tán om xòm, rồi chúng hè nhau bê Thơm đi thẳng về hướng một gò mả bên cạnh đường, nơi có nhiều bóng còng rậm mát. Như đoán được ý định của bọn ấy, Thơm la hét một tràng tiếng Miên, có lẽ là những câu nguyên rủa, rồi như quá tuyệt vọng cô kêu lên thêm mấy tiếng nghe quá thảm não:

- Anh Tư ơi... anh Tư ơi...

Tư Cầu níu bụi để nhồm hăn người lên.

Anh ta muốn cất tiếng đáp để cho Thơm biết mình vẫn còn ở gần đó vì qua những tiếng gọi rên rĩ kia Tư Cầu chắc rằng Thơm đã tưởng anh ta đi về mất dạng rồi chớ đâu còn có mặt trong giờ này nữa.

- Anh Tư ơi... anh Tư ơi...

Những tiếng kêu não nuột như xói sâu vào tâm can Tư Cầu...

Ba tên Thổ bắt đầu bước xuống mương lộ để lội băng qua gò. Và vì triều lộ dốc ngược, lại thêm đầu tóc bị níu ghệt xuống nên một nửa thân mình của Thơm càng ưỡn quật ra phía sau...

Ánh nắng dữ dội của buổi đứng trưa như tóa lên trên ngực, trên bụng lộ liễu ấy và trên cả ba thân hình kịch cộm đen bóng...

Ba tên Thổ đã mang Thơm đi khuất sau mấy lùm cây.

Tư Cầu bước hẳn ra ngoài mà vẫn không trông thấy bóng dạng của họ chút nào cả. Anh ta càng nóng ruột khi nghe vọng lại những tiếng cười sằng sặc của mấy tên Thổ... và cả tiếng của Thơm kêu thét lên từng chập rồi im bặt.

Tư Cầu đưa tay quệt mồ hôi trán. Anh ta cảm thấy như muốn nghẹt thở vì sự im lặng bất thần ấy. Anh ta cố vểnh tai nghe ngóng, nhưng từ chỗ anh ta đứng tới cái gò cỏ đám còng mọc cách nhau quá xa.

Anh ta lần mò lên đường cái, băng qua mương lộ, dò dẫm bước tới... Khi đi luôn qua một bụi rậm, Tư Cầu đụng phải một gánh đồ đạc quần áo của người nào trong xóm đem dấu vùi trong ấy trước khi chạy trốn cho

xa hơn nữa. Không nghĩ ngợi gì thêm, anh ta vội rút liền chiếc đòn gánh cầm lăm lăm trong tay, rồi xằng xái đi bường tới về hướng gò mả. Bỗng một tiếng kêu thất thanh của Thơm vang lên như xé không khí. Tư Cầu đứng sững lại trong một giây, rồi mím chặt môi, quơ đòn gánh chạy ào tới...

Cảnh tượng trước mặt làm cho Tư Cầu nghẹt thở và như chết trân tại chỗ. Anh ta đưa tay dụi mắt vì tự này giờ bị chói nắng bên ngoài và trong này thì bóng còng lại đầy bịt...

Chiếc quần lãnh đen của Thơm rách xả mấy đường nằm vướng trên mấy cán mác phẳng vất đồng bên cạnh một cái mả lạng...và gần một đám cỏ cú dập nát.

Mắt Tư Cầu hoa lên, tai anh ta như bị ù mất.

Qua những tia nắng lốm đốm lọt qua cành lá còng rậm rạp, tất cả những hình ảnh trước mặt anh ta như quay cuồng với nhau, như in chồng lên nhau, như lộn ngược ngao tất cả... như không có thật như thế được. Tai Tư Cầu như nổ lòng bùng vì những tiếng cười ghê rợn, những tiếng rít điên cuồng và nhứt là những tiếng kêu ú ớ...

Không nghĩ suy gì nữa, Tư Cầu nghiêng răng nắm chặt lấy cây đòn gánh trong tay xông càng tới.

Chỉ có một tên Thổ nằm bên cạnh Thơm nghe động quay phắt đầu lại và từ từ rút bàn tay ra. Hắn vừa bò rột định ngồi dậy thì đã bị Tư Cầu nhảy chồm tới, dơ thẳng tay đánh tạt ngang vào giữa khoảng cần cổ hắn ta một đòn gánh. Một tiếng “bốp” vang lên, tên Thổ chỉ kịp kêu lên “ứ” lên trong họng rồi té bật ngửa nằm dẫy tê tê. Còn tên đang quắp người trên vai của Thơm mới vừa ngóc đầu lên thì đã bị Tư Cầu sẵn trớn vụt đòn gánh xuống đập mạnh trúng vào giữa bả vai. Hắn rú lên một tiếng rồi bò còng thẳng về phía trước chạy vượt đi được một khoảng rồi phát lên la bài hãi như để kêu cầu cứu mặc dầu toàn thân không có lấy một mảnh vải che.

Trong lúc ấy, tên còn lại đã vùng dậy chạy luôn ra phía sau...

Tư Cầu hoảng kinh quay phắt lại thì thấy hắn đã vồ lấy hai ngọn mác cầm lăm lăm trong hai tay. Hắn lừ lừ đi thẳng về phía Tư Cầu, mắt đỏ ngầu bọt mép sùi ra hai bên...

Tư Cầu bỗng để ý đến mấy hàng chữ bùa Miên xâm vắn vện trên suốt một khoảng ước nở nang của tên Thổ và tự nhiên anh ta thấy khóp. Anh ta vụng về quơ quơ cái đòn gánh trước mặt nửa như để đỡ, nửa như muốn xua đuổi kẻ thù...

Trong lúc đó, Thơm đã lồm cồm ngồi dậy một cách nặng nhọc, và định lén bỏ trốn đi vì định ninh rằng có một bọn nào khác đến giành giật với ba tên Thổ ấy. Một tay chống xuống đất, một tay uể oải vệt qua một bên mớ tóc xõa phủ trước mặt, Thơm liếc mắt nhìn lên. Cô ngạc nhiên xiết bao khi nhận ra Tư Cầu và kinh hoàng khi thấy Tư Cầu đang ở trong một tình thế vô cùng hiểm nghèo...

Cô vừa kêu lên hai tiếng “anh Tư!” vừa vùng đứng dậy chạy a lại phía Tư Cầu. Nhưng mới chạy được vài bước, cô bỗng ngồi thụp xuống nhoi người xuống lấy chiếc quần xà lỏn của tên Thổ chạy bỏ lại phủ vội lên một nửa thân người.

Cả Tư Cầu lẫn tên Thổ cùng quay đầu nhìn lại. Tên Thổ cất tiếng xổ một loạt tiếng Miên, giọng dữ dằn có lẽ là những lời hăm dọa Thơm. Thơm thản nhiên như không nghe thấy, co ro đi lẩn về phía Tư Cầu.

Cô vừa mếu máo khóc vừa lên tiếng hỏi chồng:

- Trời ơi, anh Tư... sao anh hổng đi mà còn ở đó... tụi nó giết anh cho mà coi.

Tên Thổ lại dậm chân, quơ mác la hét...

Tư Cầu nghẹn ngào trân trối nhìn vợ: mới có chia tay nhau một chút đó, mà bây giờ trông Thơm thiếu não vô cùng: mặt mày lấm lem, ngơ ngác, tóc tai rối nùi dính đầy đất cát lẫn với một mớ lá còng khô, môi dưới bị đập máu tươi còn rịn chảy... Tư Cầu xót xa khi trông thấy mấy vết cắn bầm tím trên vai, trên ngực của Thơm và anh ta không đành tâm nhìn lâu nữa..

Ngọn đòn gánh của Tư Cầu hạ xuống đất lúc nào mà anh ta chẳng hay biết. Và trong lúc ấy, tên Thổ nhón chân đi rón rén lại...

Vì đứng ở phía góc đối diện với tên Thổ nên Thơm kịp trông thấy ánh thép của ngọn mác lóe lên qua một tia nắng xuyên qua bóng rợp. Tên Thổ mím môi dơ thẳng tay nhắm về hướng Tư Cầu phóng mạnh tới...

Thơm kêu rú lên:

- Chết... anh Tư!

Và cô nhào đại tới định xô Tư Cầu giạt một bên. Tư Cầu hoảng kinh không biết ắt giáp gì nên vội đưa tay đỡ vợ và ngó ngoái lại... để kịp thấy ngọn mác lao vụt tới. Anh ta vừa định kéo vợ né tránh qua thì lưỡi mác đã cắm phập vào khoảng dưới nách Thơm và lút sâu vô ngực.

Thơm chỉ kịp thét lên một tiếng rồi buông rời tay ra, thân người từ từ tuột xuống dọc theo mình Tư Cầu để ngã gục trên mặt đất.

Tư Cầu cũng không kịp với tay níu xác vợ lại nữa. Anh ta găm lên quơ đòn gánh đập mạnh tới cùng lúc tên Thổ cũng giơ cây mác còn lại chém xả vào người anh ta. Được lợi thế ở chỗ cây đòn gánh thì dài còn ngọn mác thì ngắn cán, nên Tư Cầu đánh tới đã trúng ngay lưỡi mác và làm cho bật văng ra khỏi tay tên Thổ rớt xuống đất cách đó mấy bước. Tư Cầu liền nhào tới lượm ngay ngọn mác lên cầm bên tay trái.

Tên Thổ mất vía đứng luống cuống trong một vài giây, rồi như nhớ trực lại còn có lưỡi phảng để bên gò mả lạng nên hăn ta liền chạy a tới.

Thấy thế, Tư Cầu như điên lên, nhào theo chạy thẳng lại gò mả...

Tên Thổ vừa cúi mình xuống với tay nắm cán phảng thì Tư Cầu cũng xông tới nơi, anh ta co chân nhảy phóng tới đập dè lên bàn tay của tên Thổ xiết mạnh xuống. Tên này không chịu thua, hăn dùng tay kia quơ ôm ống chân của Tư Cầu định vật cho ngã lăn xuống, còn bàn tay bị Tư Cầu dậm lên thì hăn nghiêng rặng cổ giựt mạnh với ý định vừa rút ra, vừa lật lưỡi phảng lên cho khứa luôn vào bàn chân của Tư Cầu.

Tư Cầu thấy thế nguy lại càng nổi dóa thêm. Anh ta nện mạnh bàn chân xuống thêm nữa và phát cười khan:

- Mày muốn chết, tao cho mày chết!

Tuy vậy anh ta cũng hơi lúng túng vì bị mất thăng bằng và loạng choạng muốn ngã. Cây đòn gánh quá dài nên trở thành vướng tay. Tư Cầu không nghĩ suy gì nữa, tiện tay trái đang cầm ngọn mác, anh ta bậm môi vót ngược trở lên trúng đánh bốp vào hàm hạ tên Thổ. Mũi mác còn mạnh trớn đi xước lên rạch một lằn dài trên một bên má tên này.

Tên Thổ hét lên một tiếng và cũng ngay trong lúc ấy hăn đã rút được lưỡi phảng ra và một tay chống xuống đất để gượng lấy thế, một

tay quơ cây phảng lên phát ngang vào ống quyển Tư Cầu.

Tư Cầu nhảy lùi một bước, lưỡi phảng chặt phập vào đất. Tên Thổ mất trớn nhủi về phía trước và khi hắn ta vừa nhồm vậ thì Tư Cầu

dơ thẳng cánh thúc mạnh mũi mác vào ngực hắn. Hắn thở lên hồng hộc đưa hai bàn chụp lấy đầu cán mác như muốn đẩy trở ra, nhưng vô ích...

Tư Cầu chịu chặt, hai chân bủ xuống đất ấn mạnh cán mác vô nữa...

Tên Thổ kêu ú ở trong miệng, thở hắt ra, rồi buông xả hai tay...

Tư Cầu mới tỉnh trí trở lại. Anh ta há hốc miệng, nói mấy ngón tay ra và nhìn cái cán mác từ từ tuột khỏi bàn tay mình để dính ghim

luôn trên ngực tên Thổ đang ngã ngửa ra sau.

Tư Cầu luống cuống, đưa tay quẹt mồ hôi trán và dụi mắt hai ba lần. Anh ta thần thờ bước lại gần bên xác tên Thổ.

Một tia nắng rọi dọc theo cán mác càng làm tăng thêm vẻ ghê rợn.

Tư Cầu cúi xuống nhìn lên vết thương trên ngực của tên Thổ; máu chảy đầm đìa khỏa lấp hết mấy hàng chữ bùa xâm. Mắt tên Thổ trắng dã mở trừng trừng nhìn lên mấy ngọn còng. Một vài con ruồi trâu đánh hơi thấy mùi máu tanh đã bắt đầu bay vo ve trên xác chết.

Tư Cầu bỗng nhớ trực đến vợ mình...

Anh ta bỏ xác tên Thổ chạy lại phía Thơm nằm phục xuống đất chết ban nãy. Anh ta quỳ xuống khễ lật người Thơm lên. Tay chân Thơm đã bắt đầu sượng cứng. Máu từ chỗ vết đâm nơi nách chảy đọng xuống dưới cò đã khô đặc và đen kịt lại.

Tư Cầu đặt vợ nằm một nửa người lên trên hai đùi mình, nhả mặt đưa tay nắm lấy cán mác còn cắm sâu bên hông Thơm... rồi cắn môi nhõ mạnh. Một ít máu lợ lạt lại ứa ra và nhỏ giọt xuống đất. Tư Cầu quăng cây mác qua một bên, đặt vợ nằm ngay ngắn lên trên mặt cò, với tay lượm chiếc quần xà lỏn của tên Thổ bỏ lại mà Thơm đã lấy che thân ban nãy để... mặc đỡ cho xác vợ.

Anh ta không dám ngó lâu, không dám nhìn kỹ những dấu vết bạo hành của mấy tên Thổ để lại còn in rành rành trên người Thơm, và hồi hả đỡ nhẹ chân Thơm lên, lập cập xỏ ống quần vào... Đoạn anh ta cởi phăng chiếc áo bà bà đen của mình ra, luồn tay nhấc cổ Thơm lên để mặc áo vào...

Đôi mắt Thơm vẫn mở trừng trừng như nhìn vào khoảng không, một dòng máu khô còn dính đọng từ trên khóe mép của cô ta cho tới cằm. Tư Cầu lúng túng đưa tay vuốt mắt Thơm, đoạn ôm xốc xác của vợ lên. Anh ta đưa mắt nhìn một vòng gò mả, rùng mình khi ngó qua xác tên Thổ nằm ngửa với cái cán mác chênh vênh cắm lên ngực... Chiếc quần lãnh đen rách xả mấy đường của Thơm vẫn còn nằm vắt vương ở đầu kia, và tự nhiên, Tư Cầu lại thấy nóng sùng sục trong lòng. Anh ta quay phắt lại có ý tìm tên Thổ mà lúc nãy anh ta thấy nằm ấp bên cạnh Thơm và đã bị anh đập chết giấc ngay từ phút đầu.

Ở tên Thổ ấy đã biến đâu mất. Có lẽ hẳn ta đã thừa lúc không ai để ý vội lẫn trốn luôn mặc cho tên còn lại đương đầu với Tư Cầu và cũng có thể hẳn chạy đi để cầu cứu với đồng bọn đang phá phách trong xóm kế cận.

Nghĩ như thế, Tư Cầu vội khom xuống lượm cây mác lên. Chợt thấy máu đông quánh khắp đầy lưỡi mác, Tư Cầu như muốn bợn dạ. Anh ta liền chùi mạnh lên trên cỏ để tẩy bớt những vết gớm ghiếc ấy đi.

Đoạn anh ta xốc Thơm nằm lên vai, rảo bước đi ra khỏi gò mả để lên lộ. ... Khói đen của mấy đám cháy trong xóm đã hạ xuống. Có lẽ bọn người đi khủng bố đã rút về hết. Đó đây, bên ven lùm bụi đã thấy lố nhố bóng người ló ra nhóng về hướng trong xóm để xem chừng động tĩnh. Và khi coi mọi đã yên, họ lũ lượt kéo túa lên lộ, bươn bả đi về nhà để xem còn mất thế nào...

Tư Cầu cúi cúi vác xác vợ đi men theo lề đường về phía bờ mẩu băng qua ruộng để lội tắt về nhà.

Người trong xóm đi ngược trở lại và khi qua ngang Tư Cầu, họ chỉ đưa mắt nhìn sơ qua người đàn bà tóc tai rũ rượi trên vai anh ta, và cũng chẳng ai buồn hỏi thăm còn sống, đã chết hay bị thương nặng nhẹ ra sao...

Ai nấy đều hối hả đi về nhà, hình ảnh của Tư Cầu vác Thơm chỉ làm họ càng thêm không yên tâm.

... Nắng trưa gay gắt dội lên trên con đường đá cát thành một màu vàng sẫm vừa thê thảm vừa dữ tợn.

Tư Cầu một tay giữ chặt lấy lưng vợ trên vai, một tay dụi mắt... Chẳng biết vì mồ hôi trán chảy xuống hay vì nước mắt ứa trào mà anh ta thấy

quá xốn xang.

... Khi đặt chân lên bờ mầu Tư Cầu còn đứng lại quay nhìn lần cuối con lộ cái hướng đi về La Ghi, hướng chạy thẳng lên Trà Ôn..

Đúng là một con lộ của định mạng! Mấy năm về trước đây, đã có lần anh ta cùng Phấn lội băng qua đồng để lên con lộ này đón xe lên Trà Ôn trốn đi Sài Gòn.

Và cách đây mấy tiếng đồng hồ anh ta đưa Thơm đến con lộ này để về thăm nhà...

Hai lần đặt chân lên con lộ với hai người đàn bà trong hai trường hợp khác nhau là hai lần Tư Cầu hứng chịu và chứng kiến biết bao chuyện quá não lòng, những chuyện in đậm và sâu khắc lên cuộc đời của anh ta mãi mãi...

Cuộc kháng chiến chống thực dân ở Nam bộ đã bắt đầu...

Tư Cầu cũng như bao nhiêu trai tráng khác trong làng đều hăng hái gia nhập vào hàng ngũ chiến đấu. Và nói là hàng ngũ chiến đấu cho oai chơi chứ thực ra cũng chẳng có gì khác hơn là vác tầm vông canh tuần trong làng, trèo lên mấy ngọn dừa sát bờ sông cái để canh chừng tàu tuần của tây xuống...

Tàu Tây có đi ngang đó mấy lần nhưng lần nào cũng đi tuốt, báo hại trong xóm đánh mõ hồi một, đánh ván ngựa, khua thùng thiếc vang rân... Và khi nào rảnh rang, mấy tay du kích trong làng đi lòng kiếm nhíp xe cũ để có thứ thép tốt mang về rèn kiếm, ba nha, phi tiêu...

Riêng Ba Kiên, anh của Tư Cầu thì có vẻ lằng xằng hơn hết, khi chạy theo Nhứt-bốn, lúc nhảy qua Thanh niên Tiền Phong, rồi nhào sang Việt Minh... vào lúc nào và đâu ở đâu, anh ta cũng làm coi xôm tụ hết.

Ngày này qua ngày khác, anh ta chạy lên chạy xuống Trà Ôn để lãnh... chỉ thị. (vì nhờ đi vận động trước trên quận nên anh ta đã chớp luôn chức vị “chỉ huy” đội du kích xã) Bên hông anh ta lúc nào cũng đeo lưng lẳng một cây dao găm thật đẹp và hai trái lựu đạn nội hóa mà anh ta đã xin được của mấy “anh lớn” trên quận.

... Tây chưa thấy đâu, nhưng suốt mấy hôm nay vài làng lân cận đã nhiều lần bị nạn Thổ dậy. Và kỳ dậy này rất khủng khiếp hơn trước nhiều, vì lẽ giản dị là ba ông đi “cáp duồng” có thêm thể dựa nơi mấy “quan lớn” đã bắt đầu tấn công trấn đóng ở một vài nơi trong tỉnh.

Dân trong làng nhốn nháo cả lên, và ai ai cũng nơm nớp lo sợ không biết bữa nào đây đến lượt làng mình bị đại nạn. Có người muốn tản cư nhưng rốt cuộc rồi cũng chẳng biết đi về đâu cho yên: miệt trên Tây đã tới đóng, còn miệt dưới toàn là những vùng có nhiều sóc ở rải rác khắp nơi.

Ban chỉ huy trên quận bị làng xã thúc hối phải giúp giải quyết về mối hăm dọa nặng nề ấy, bèn hạ lệnh cho các làng phải họp nhau lại để ngăn ngừa nạn Thổ dậy. Và cách ngăn ngừa hiệu quả nhất là... kiểm ngay mấy cái sóc “đầu não” để tấn công trả đũa một vài lần cho “họ” tởn không dám lộng hành như trước nữa.

Thế là làng của Tư Cầu ở, và một vài làng nữa bên cạnh liên kết nhau lại để bàn cách ra tay. Mấy “anh lớn” cấp phát thêm cho một số lựu đạn nội hóa và một mớ súng hai lòng, súng hơi tịch thu của những tay điền chủ trước đây.

Tất cả đều đồng ý sẽ “xuất quân” trong một buổi tối nọ có trăng non nhá nhem và cái sóc được chọn lựa lại là cái sóc bên miệt Thơm ở. Vì vậy, Tư Cầu là một trong những người hăng hái nhất, anh ta mong từng ngày, đếm từng giờ cho mau đến lúc ra tay. Anh ta hăng hái nhưng rất trầm tĩnh, một thứ trầm tĩnh gần như lạnh lùng, chứ không phải thứ hăng hái lao xao, bộp chộp của mấy chàng trai khác chưa gì đã muốn khoe rân đảm lược của mình.

Chiều tối hôm ấy, sau khi chuẩn bị đâu đó xong xuôi, cả bọn lội ba mươi mấy người lặng lẽ kéo nhau lên đường...

Họ lội băng qua đồng rồi lên con lộ đá dò dẫm đi xuống miệt La Ghi...

Tư Cầu đặt chân lên con lộ này như đặt chân lên một con đường

báo oán chờ đợi từ mấy mươi đời. Anh ta mím môi nhìn về phía gò mả.

Dưới ánh trăng lu của đêm mờng sáu, hàng cây còng trên gò mả

trước mắt Tư Cầu chỉ là một dãy bóng đen kịt như những hồn ma bóng

quế ôm lấy nhau trong ấy để nhìn ra đoàn người đi ngoài này... khoắc khoải chờ giờ siêu tán.

Tư Cầu nắm chặt lấy cái cán cây trường kiếm, và bàn tay trái của anh mân mê lên hai trái lựu đạn buộc bên hông. Vỗ gang lạnh của lựu đạn làm cho Tư Cầu có một khoái cảm gần như man rợ.

Đoàn người lặng lẽ tiến lần về phía sóc.

Tiếng chim cú kêu cách khoảng rời rạc trên chót vót cành cây bàng mọc sừng sững trước một ngôi miếu hoang phế như những tiếng điểm lần lẩn của giờ phút báo oán, và tiếng oang oác của mấy con chim heo kia mới thật đúng là tiếng báo tử của một thứ sứ giả thần chết.

Một phát súng nổ.

Một mồi lửa ném tung lên

Rồi những phát súng, những mồi lửa liên tiếp.

Bị tấn công bất ngờ dân trong sóc cứ túa ra chạy. Lửa cháy phừng phừng trên các mái nhà tranh, tiếng chó sủa vang rân, tiếng bò rống inh ỏi, tiếng đàn bà trẻ con kêu khóc om sòm, tiếng người rú kinh khủng... ánh lửa lóe ra nơi đầu súng, ánh thép ngời lên bên xác người...

Dân làng sau khi phóng hỏa sóc bèn bao vây xung quanh nấp vào trong bóng tối để chờ người ở trong chạy túa ra.

Tư Cầu núp sau một cái bồ đập lúa hơi kiếm liền tay và ánh lửa phừng phực cháy bên trong, tiếng ống tre nổ lộp bộp, tiếng súng đẽm rầm rầm, tiếng người kêu thét lên từng chập càng làm cho anh ta như say máu.

Bỗng giữa khoảng khói tỏa mịt mù có một bóng đen thấp thoáng. Tư Cầu dơ cao tay kiếm lên và chỉ chờ cho người trong ấy dón dác chạy ra là chém phập xuống.

Nhưng... Tư Cầu buông thông tay xuống: từ trong đám khói quờ quạng đi ra, không phải là một người lớn mà là một đứa trẻ độ năm sáu tuổi trần truồng, vừa đưa tay dụi mắt lia lịa vừa meo máu kêu khóc.

Tư Cầu đứng lặng người không nhúc nhích rồi như có cái gì nghẹn nơi ngực, anh ta đưa tay mở vạt áo nút cổ áo, và không nghĩ suy gì nữa, anh ta chạy ra nắm tay đứa bé kéo tuột vào, ngó quanh ngó quẩn

tìm một chỗ dẫu nó cho chắc. Sau cùng như nhớ trực lại chiếc bồ đập lúa, Tư Cầu bèn ôm xốc đứa bé lên bỏ tuốt vô trong ấy dơ tay ấn mạnh đầu nó xuống. Thằng bé khiếp đảm ngồi co ro và nín khe.

Lửa vẫn phừng phừng bốc cháy trên dãy nhà, tiếng người khóc vẫn nổi lên từng chập. Tư Cầu như xây xẩm mặt mày và bỏ trốn ra ngoài bìa vườn.

Chạy ngang qua một căn nhà sàn mà lửa bắt đầu tấp cháy một bên mái, Tư Cầu bỗng thấy Ba Kiên từ trên cầu thang hấp tấp bước xuống, hai tay ôm cứng một thiếu nữ Miên nằm rũ rượi như đã kiệt sức vì giãy giụa la hét tự bao giờ...

Ánh lửa của đám hỏa hoạn ở hai bên rọi chồn vờn lên trên thân thể người thiếu nữ đang bị Ba Kiên ôm nâng lên cao để tiện bước mau xuống; tóc cô gái xõa xuống, ngực nàng trống trơn và ánh lửa phản chiếu như rọi lên một pho tượng bán thân bằng đồng đen tạc khéo nét, chiếc váy của nàng còn mắc một bên chân và kéo rũ lê thê trên mấy bậc thang tre...

Một đội viên du kích nữa từ trên nhà sàn vác mã tấu chạy ủa xuống sau lưng Ba Kiên và giục anh ta:

- Anh bê nó lại phía cây rơm ở góc chuồng trâu kia kìa!

Ba Kiên không trả lời mà cứ hối hả bước xuống...

Tư Cầu chạy lên chực sẵn dưới chân cầu thang.

Ba Kiên ngẩng đầu lên hỏi:

- Ủa mầy đứng đây làm gì đó hả?

Tư Cầu chưa kịp trả lời thì anh ta cười và hất hàm hỏi thêm:

- Ê muốn theo ké với tao hông? Muốn thì đi. Ngon lành lắm nghen!

Vừa nói anh ta vừa lấn Tư Cầu qua một bên bước sấn tới.

Tư Cầu giơ tay cản lại:

- Khoan! Anh để tui nói cái này đã!

Ba Kiên sáng giọng:

- Mầy có theo tao thì theo, chớ khoan cái gì nữa đó mậy?

Tư Cầu chỉ người thiếu nữ Miên nằm trên tay anh mình:

- Anh làm cái gì kỳ vậy...

Ba Kiên bực mình:

- Bộ mầy khùng hả?

Rồi anh ta thản nhiên ôm cô gái đi thẳng tới, tên bạn đồng đội hồi hải bước sát sau lưng theo hộ tống.

Tư Cầu chạy vọt lên chặn đường. Ba Kiên đứng phắt lại hỏi gấp:

- Muốn cái gì thì nói phứt đi thẳng ông nội! Hay có muốn hưởng trước tao thì cũng nói luôn đi!

Tư Cầu chậm rãi đáp:

- Anh đừng nói giỡn anh Ba! Anh thả người ta xuống chớ làm như vậy coi hổng có được đâu!

Ba Kiên ngó tên đồng đội cười rộ lên:

- Ê, nó nói vậy mà mày nghe coi được không? (đoạn anh ta day qua Tư Cầu) Nè Tư, tao có lòng... tốt kêu mày theo, mày hổng chịu thì thôi, chớ đừng nhảy vô cản mũi cản lái tao hổng được đâu ghen em bậu!

Tư Cầu lạnh lùng nói:

- Mà tui kêu anh thả cô gái này ra!

Ba Kiên cười khan rồi kề vô sát mặt Tư Cầu hỏi:

- Bộ mày chứng rồi sao hả Tư? Thôi dang ra cho tao đi... tao còn nghĩ tới tình nghĩa anh em lắm hông thôi nãy giờ mày.... khổ rồi đa!

Tư Cầu nhìn thẳng vào mắt Ba Kiên và lập lại:

- Anh thả cô gái này ra đi! Anh đừng để tui nói nhiều!

Ba Kiên lại phá lên cười rồi hỏi gấp:

- Ê Tư, tao chỉ huy mày hay mày chỉ huy tao mà bây giờ mày ra lệnh cho tao đó mày!

Tư Cầu cười lạt:

- Thì ai dành cái chức chỉ huy của anh đâu, và cũng vì vậy nếu anh là chàng hổng nghe theo tui, tui dìa báo cáo lên mấy anh lớn thì anh thất họng.

- Tính “làm hộp” với tao hả mày?

- Tui nói thiệt đa.

Ba Kiên dịu giọng:

- Ê Tư, bộ mày đành tâm làm vậy hả?

- Tui hổng làm cũng có thằng khác báo cáo thì cũng vậy.

- Thấy khi gì được Tư! Tụi nó đang rần rần như vậy ai đâu hơi sức để ý đến ai mày?

- Thì tui để ý vậy. Mà tui nói thêm anh nghe: anh làm bậy bạ như vậy tui Thổ nó chạy ngang qua nó thấy được thì Bà cứu đã!

Tên đội viên đứng bên cạnh Ba Kiên nói chen vô:

- Có tui canh chừng chứ bộ không sao?

Tư Cầu cương quyết lắc đầu:

- Tui nói hổng được là hổng được! Nếu mấy anh làm tới tui phá đã!

... Cô gái Miên ở trên tay Ba Kiên ngơ ngác hết ngó Ba Kiên đến nhìn Tư Cầu, hai tay cô ôm chặt lấy ngực và mấy lần cô ta muốn vùng ra, rồi hất hất bàn chân để kéo cái váy lên nhưng đều vô ích... Ba Kiên càng ôm siết cứng thêm.

Anh ta chắc lừa rồi dụ giọng nói:

- Ê Tư, vậy tao hỏi mày: tại sao mày muốn làm kỳ đà cản mũi tao hoài hả? Vậy chớ hồi đó tui nó hiệp, nó đâm con vợ của mày đó thì được hén? Bộ mày quên rồi sao hả?

Tên đội viên lại nói vuốt theo:

- Ủa, bộ anh hổng nhớ hai ba thằng Thổ nó đè vợ anh đó sao? Bây giờ tội gì mình tha con Thổ cái này...

Tư Cầu thở dài, lắc đầu rồi ập ứng nói:

- Tui quên sao được... nhưng.... (anh ta chỉ vào cô gái) đâu phải cô này làm như vậy đâu! Cô ta cũng chỉ là một cô gái, một người đàn bà... y như vợ tui vậy. Kẻ ăn mắt người khát nước, mình không nên làm như thế mấy anh à!

Ba Kiên “xì” một tiếng:

- Ý trời ơi, sao mày hổng kiếm cái chùa nào, hay là chạy mẹ nó vô cái chùa Miên ngay trong sóc này mày cạo đầu tu phứt cho rồi. Thời buổi cao trào “đấu tranh” lên ào ào như vậy mà mày ăn nói sao tao nghe ẹ quá!

Tên đội viên chêm vào:

- Anh Tư ơi, bộ anh tưởng ba con này nó hiền lắm sao? Trời ơi, mỗi lần tui đàn ông đi “cáp duồng”, thứ bọn này nó theo rần rần để “hôi” đồ đạc của bà con mình. Tui nói cho anh nghe: ổ gà nó cũng hốt, áo quần rách nó cũng không từ... nhiều khi tới mấy cái rế nó cũng xách luôn nữa!

Tư Cầu xua tay:

- Tui biết rồi, bộ người ta như vậy mình cũng... như vậy luôn sao! Thôi anh Ba, anh thả cho cổ đi cho rồi, anh là người lớn, anh làm chuyện đó mang tai tiếng lắm! Hay là tui chỉ anh món này: anh qua cái nhà sàn bên cạnh đây, tui coi bộ nhà giàu đa... anh qua đó kiếm quơ mớ bạc dĩa mua bầy một con bò tơ khao thưởng anh em chơi, tui coi còn được hơn; mà nếu còn dư nữa thì mình... đóng vô quỹ kháng chiến để xây xài lần hồi.... bộ anh quên cái chuyện đó rồi sao!

Ba Kiên ngẫm nghĩ một vài giây, rồi buông tay quăng cô gái Miên ngã chúi về phía Tư Cầu. Tư Cầu vội đưa tay đỡ. Cô gái khiếp sợ vừa đưa tay kéo vội chiếc váy lên vừa ngược mắt nhìn anh ta... Tư Cầu xô nhẹ cô ta ra, cô gái chẳng nói chẳng rằng phát chạy mất vào bóng đêm. Ba Kiên chống nạnh đứng nhìn rồi hất hàm hỏi Tư Cầu:

- Như vậy mày vừa lòng lắm hén! (rồi anh ta chắc lưỡi) Cha, con nhỏ thiệt ngon, chắc nịch! Đ.m. hổng có hưởng gì hết mà hồi này vô bắt nó bị mấy con mẹ già ở trong đập tao thiếu điều gần chết... Nói xong anh ta quày quả bước lại lên cầu thang tre... Lửa đã bắt đầu cháy mạnh nơi mái nhà dưới, mấy người đàn bà, trẻ con còn bị kẹt trong ấy lấp ló ở ngưỡng cửa muốn chạy tông ra mà ngán sợ vì thấy có ba người võ trang còn đứng chặn ở cầu thang.

Mấy người đàn bà thấy Ba Kiên hầm hừ xông lên, họ kêu rú lên rồi chạy tót vô trong nhà. Ba Kiên đứng lại ở lưng chừng cầu thang tre, lúi húi tháo trái lựu đạn buộc bên hông ra, mở chốt rồi dơ thẳng cánh tay định quăng vô phía trong cửa...

Thấy vậy, Tư Cầu vội chạy tuốt lên một mạch nắm bàn tay anh ta lại. Ba Kiên quay phắt đầu nhìn xuống:

- Cũng mày nữa hả? Sao cái gì mày cũng cản tao hết vậy?

Tư Cầu nín hạ cánh tay Ba Kiên xuống và dịu giọng năn nỉ:

- Thôi mà anh Ba! Tụi này toàn là đàn bà con nít mình giết làm chi cho sanh tội.... Hơn nữa, nó uống mất một trái lựu đạn đi, mình phải để dành để có việc xài lớn sau này chứ anh!

Ba Kiên chửi thề vang rân rồi chắc lưỡi nói:

- Ý trời ơi, thời buổi đánh giặc đánh giã lung tung mà mày cứ sợ tội hoài thì còn làm ăn khỉ mồm gì được nữa! Và chuyện này tao xin

mầy ”giải nghệ” luôn đi chớ đừng có theo tụi tao làm chi nữa nghen mầy!

- Thôi anh qua lục soát nhà bên cạnh coi có tiền nong gì không, như vậy còn có lợi hơn là đứng cà rà ở đây.

Ba Kiên vùng vằng nhét cây chốt vào khóa kíp lựu đạn lại rồi quát lên:

- Thôi mầy dang ra cho tao đi! Mà tao cấm mầy theo tao nữa đó nghen! Tư Cầu đứng nép qua một bên nhường cho anh ta bước xuống rồi lui thủi theo sau...

x

x x

Tuy trời đã sáng bừng mà sương mù ngoài sông cái vẫn chưa tan. Hàng bầu quen thuộc bên cồn vẫn chưa thấy lộ dạng để khoe sắc xanh mướt dưới ánh sáng mai như mọi khi.

Tư Cầu dựng khẩu súng hai lòng tựa vào thân một cây dừa lão, rồi vừa quơ tay vung vai, vừa ngáp dài một cách khoái trá.

Phiên gác khuya của anh ta thế là xong. Cái khoảng gác gần sáng này vốn là một cái khoảng đáng ngại nhứt vì nếu có Tây đi ruồng bố thì họ cũng chọn giờ đó. Tư Cầu tháo chiếc khăn tắm quấn cổ xuống lau mặt rồi thung dung ngồi xuống dưới gốc dừa móc túi nhái ra vấn thuốc hút.

Bỗng có tiếng xình xịch nho nhỏ. Tư Cầu ngừng tay vấn thuốc ngó mông ra ngoài sông cái. Sương mù vẫn còn dày đặc, anh ta bèn kê tai xuống sát mặt đất lắng nghe như một ông thầy thuốc áp tai nghe ngực một bệnh nhơn: nhờ nước nổi nên Tư Cầu nghe rõ mồn một tiếng xình xịch đều đều, mỗi lúc mỗi to dần...

Đúng là tiếng máy tàu, và đúng là tàu tuần của Tây.

Tư Cầu vội quăng thuốc, chụp lấy khẩu súng hai lòng, chạy thẳng lại một gốc bưởi rút cái mõ tre ra đánh liên hồi...

Một chiếc máy bay chuồn chuồn bay rè rè trên không; có lúc nó sà sát ngọn dừa, đảo tới đảo lui mấy vòng rồi bay đi mất.

Đồng bào trong xóm túa ra, mạnh ai nấy quơ những món đồ quý giá nhứt để mang theo chạy trốn, có người còn cẩn thận thả trâu, thả

bò, đuổi heo cúi, gà vịt cho chạy tán loạn hết ra vườn. Mấy anh du kích xăng xái vác mấy khẩu súng săn, mấy cây lá lải chạy đi tìm chỗ “kích”. Tư Cầu cẩn thận chọn hai cái “túc” mới nhất tra vào lòng súng rồi nằm phục vị bên bờ mương vườn, mắt ngó lom lom ra ngoài sông cái. Tuy dinh ninh thế nào Tây cũng đến, mà khi thấy cái mũi tàu sắt đen xì lù lù hiện ra giữa khoảng sương mù gần kề sát bên bờ, Tư Cầu cũng dậm ra khớp.

Anh ta lập cập kêu anh bạn đồng đội nằm gần đó:

- Ê Tư, tụi nó tới rồi kìa!

Anh này nhóm người lên nhìn kỹ ra phía sông rồi vội đi tìm một chỗ trú ẩn khác vì có lẽ anh ta không tin tưởng mấy chỗ nấp cũ...

Bọn lính Tây lịch kịch đổ bộ dưới mé sông.

Tư Cầu tháo trái lựu đạn nội hóa buộc nơi lưng ra. Đó là trái lựu đạn duy nhất của anh ta. Anh ta cẩn thận tháo cái chốt rồi cầm lâm lâm nơi tay món khí giới mà thưở bấy giờ, anh ta cũng như bao chàng trai khác trong làng đều coi như là “ghê gớm” lắm.

Tư Cầu chờ cho địch đứng lại hơi đông đông để ra tay nhưng mấy lần họ vừa lên tới bờ là tản ra ngay. Cuối cùng không đợi được nữa, anh ta bèn bậm môi tung mạnh quả lựu đạn vào một nhóm năm sáu tên lính vừa mới đặt chân lên mé đất. Trái lựu đạn rớt bịch xuống một đám cỏ. Một tên lính Tây trông thấy la hoảng lên và cả bọn nhào nằm rạp xuống đất...

Tư Cầu nhướng mắt vánh tai chờ đợi một ánh lửa lóe lên cùng một tiếng nổ vang trời đất.

Nhưng tất cả đều im bặt. Lúc này còn có mấy tên lính Tây xì xào thì bây giờ cũng nín thinh luôn.

Sự im lặng nặng nề làm Tư Cầu mướt mồ hôi trán.

Bỗng một tên lính Tây cười rộ lên rồi những tiếng xì xồ tiếp theo đó. Tư Cầu luống cuống chụp lấy khẩu súng hai lòng... Anh ta vừa mới dơ đầu súng lên thì hàng loạt súng máy ở dưới mé sông quạt lên tới tấp.

Tư Cầu bóp cò liền hai lần...

Tiếng nổ của khẩu súng hai lòng như bị những tiếng nổ dòn tan của súng máy địch... nuốt đầu mất, và cố nhiên là không ăn nhằm vào đâu cả.

Tư Cầu hốt hoảng moi hai bì đạn khác tra vào, bóp cò.... súng chỉ nổ có một phát, còn cái bì đạn sau lép lún. Tư Cầu liếc nhìn sang mấy bạn đồng đội núp gần quanh đó thì thấy bốn bề... vắng tanh.

Khói thuốc súng khét nghệt lan tràn lẫn cả sương mù buổi sáng đã bắt đầu tan dần theo ánh mặt trời lên...

Có lẽ am hiểu tường tận về tình hình địa phương nên sau khi dè dặt ban đầu và nhận thấy không có phản ứng gì đáng kể, địch quân mỗi lúc mỗi túa ra thêm đông và tiến bừa tới như không ngán sợ gì nữa.

Tư Cầu vội nắm chặt khẩu súng nháy xuống một xẻo nước gần đó, nường theo mấy đề lục bình để lần đi về phía trong ruộng. Nước dưới xẻo chỉ ngập đến ngực anh ta. Bỗng anh ta nhớ trực đến mấy bì súng còn trong túi con dắt ngang lưng và cố nhiên là bị ngâm sâu dưới nước. Nhận thấy không còn xài gì nữa được vì vỏ giấy của bì súng đã nở phồng ra, anh ta vội tháo cả túi đạn đem dẩu luôn vào một bụi cốc kèn sát bên bờ, và nhét luôn cả khẩu súng vào trong ấy rồi lấy lục bình phủ lên.

Anh ta lội trở xuống dưới nước, lần mò đi được một đôi rồi dừng lại nghe ngóng. Thấy bốn bề yên tĩnh, anh ta vội vói tay níu một cành cây de ra để trèo lên bờ.

Tư Cầu vừa nhoi đầu lên thì một mũi súng đen ngòm từ một góc cây trên bờ chia ra và chong ngay đầu anh ta. Tự nhiên Tư Cầu muốn phát chạy. Anh ta không biết rằng mũi súng kia có thể nhả đạn bất kỳ lúc nào.

Anh ta mới vừa quay lưng thì nghe một tiếng quát kinh hồn, rồi một bàn tay to lớn chụp lấy cổ mình quật ngã xuống...

Tên lính Tây quơ quơ họng súng trước mặt anh ta và hất hàm hỏi, tiếng lơ lớ:

- Việt Minh? Thanh Niên?

Tư Cầu lắc đầu lia lịa và ngó lom lom họng súng. Anh ta chắc thế nào rồi đây những tràng đạn sẽ đưa nhau túa ra từ cái miệng đen ngòm ấy để ghim, để xoáy vào ngực, vào bụng mình.

Một viên thông ngôn tiến đến bên cạnh anh ta và lấy mũi giày khều khều vai anh ta:

- Ê tui, súng ống đâu lấy mang ra không thôi ống bắn nát óc đa!

Tư Cầu nhăn nhó đáp:

- Ý trời ông đừng nói vậy hổng nên! Tui dân mần ruộng mà súng ông đâu có! Ông làm ơn nói với Tây mau mau hông thôi ổng lấy cò bẫy chết tui!

Tư Cầu hơi ngạc nhiên vì nhận thấy sao mình... nói dối một cách lưu loát và y như thật vậy.

Tên thông ngôn ngấm nghĩa một hồi như muốn xem tướng, rồi hắn ta quay sang tên lính Tây nhún vai lắc đầu. Đoạn hắn hỏi thêm:

- Việt Minh ở đây có đông hông mầy? Tụi nó đâu mất hết rồi hả?

- Đông lắm ông ơi! Mà người ta đi hết rồi!

Tên thông ngôn day qua nói lại với người lính tây rồi ra hiệu cho Tư Cầu đứng dậy.

- Thôi, chờ-bu tụi! Ừ, đứng lên, quan lớn biết mầy là V.M. nhưng... tha cho mầy...

Tư Cầu giật mình đánh thót... rồi luýnh quýnh đứng dậy hỏi:

- Vậy... tui đi địa nhà được hả ông?

Tên thông ngôn đưa tay nín áo anh ta lại:

- Khoan đã! Làm gì mà gấp dữ vậy! Đây nè, mầy lại chỗ gốc cây kia mang dùm cái túi chứa bình điện ra-dô của ông lớn. Đừng có chạy bắt tử ghen mậy! Mầy chạy là tao “phơ” liền! Ráng đi về rồi ổng thưởng bánh mì đồ hộp cho mà ăn!

Tư Cầu nhăn nhó chỉ chỉ cái túi đựng vật liệu truyền tin:

- Trời ơi, tui mang cái này rủi mầy ông bên kia tưởng lầm tui là phe mầy ông rồi nổ bắt tử làm sao đây!

Tên thông ngôn cười xòa:

- Nếu mầy cãi lý không đi thì tao... nổ mầy trước cũng vậy!

Tên lính Tây lại la lối như có vẻ hối lên đường cho mau.

Tư Cầu đành đi rề lại gốc cây mang túi dụng cụ lên vai và lủi thủi đi theo tốp lính lợi băng qua đồng tiến về hướng Cầu Kè.

Tư Cầu thầm nghĩ: “Chắc Tây nó đổ bộ lên đây để đánh bọc hậu bên ấy! Không biết có ai chạy rút cho mầy chả hay hông?”

Và mỗi lần tốp lính nổ súng vu vơ, hoặc thận trọng dò bước là mỗi lần Tư Cầu lên ruột. Anh ta cứ thắc mắc nhứt về cái điểm “Rủi bị” bên mình bắn lầm! Cha, ở bên Cầu Kè mầy chả có súng mót và lựu đạn Ăng-lê

rủi mấy chả mần mình, chết dính chùm với mấy ông tây thì bậy quá! Chết như vậy chẳng mát ruột chút nào!”.

Tuy thế, Tư Cầu và cả bọn lính Tây đều được bình yên vô sự đi đến lộ cái.

Vừa trông thấy hàng còng xanh um chạy dài theo hai bên lề lộ Tư Cầu bỗng thấy như chồn chân.

Lại con lộ đã hướng lên Trà Ôn hướng xuống La Ghì, Cầu Kè. Tư Cầu vẫn giữ một ấn tượng nặng nề về con lộ Định Mạng ấy. Đó là một thứ ranh giới mà mỗi lần Tư Cầu đặt chân bước lên là mỗi lần cuộc đời anh ta phải hứng chịu bao sự đổi thay, bao chuyện thử thách.

... Mặt trời đã lên cao.

Tư Cầu khom lưng đeo túi vật liệu lúi thủi lê bước giữa hàng lính Tây, như đi sâu vào chỗ hẻm của Định Mạng...

x

x x

Hai đơn vị của Pháp đã nối liền nhau tại quận Cầu Kè. Thế là quận này đã bị chiếm đóng.

Toán lính dẫn Tư Cầu đi (đó là một toán lê dương) túa ra đi tắm cho mát hoặc đi kiếm dừa uống cho đỡ khát, sau một lúc đi bộ vất vả. Tư Cầu có cảm tưởng như không ai thèm để ý đến mình hết. Anh ta ngồi cú rũ dưới gốc me bên cạnh mấy thùng đạn với một vài anh nông phu khác mà Tây cũng bắt khuôn vác đồ đạc đi theo như trường hợp của mình vậy.

Tư Cầu bỗng nảy ra ý định trốn thoát. Anh ta lăm lét nhìn tới nhìn lui, rồi khều mấy người bạn cùng trong cảnh ngộ nói nhỏ:

- Ê, tui coi cái vèo này tui mình có thể trốn được đa mấy anh! Có gì tui đông trước ghen!

Một bác nông phu đứng tuổi cự liên:

- Hồng được đâu! Mấy cha rục rịch tui nó bắn gãy giò đa! Mà chú em xông đi trước, tui tui rủ kẹt ở lại, Tây nó “mần” hết thì sao!

Trong lúc Tư Cầu và bác nông phu ấy cùng mấy người bạn đồng cảnh còn đang thì thầm bàn tán về vấn đề trốn đi thì đã thấy bọn lính

nhốn nháo tập hợp lại.

Chỉ có một tốp còn ở lại chiếm đóng còn bọn lính lê dương đều lịch kịch mang đồ đạc lên xe và tất cả đều có vẻ hồi hả lắm. Rồi năm sáu tên súng ống cầm tay tiến xâm xâm ngay lại chỗ bọn Tư Cầu đang ngồi, tên thông ngôn cũng xăng xái đi bên cạnh, nét mặt có vẻ nghiêm trọng. Đến nơi bọn lính dùng mũi súng hất hất ra hiệu cho cả bọn Tư Cầu đứng dậy và đi tới...

Tư Cầu lo lắng hỏi tên thông ngôn:

- Ông ơi, bây giờ mấy ông dẫn bọn tui đi đâu đây? Ông làm ơn nói với mấy ông thả tui này đi chớ đi hồi sáng sớm tới giờ chưa có hột cơm...

Tên thông ngôn hơi nhếch mép cười nhưng rồi nghiêm mặt ngắt ngang lời Tư Cầu:

- Thả mấy cha hả? Thả xuống châu bà thủy thì có!

Câu nói đó như thẳng đứng một lượt những bước chân của bọn Tư Cầu. Ai nấy đều há hốc miệng không nói nên được một lời nào để rồi cùng quay nhìn về phía trước: thì đúng rồi, lính lê dương đang dẫn họ đi về hướng cầu tàu ngoài bờ sông chợ...

Bọn lính lại quát tháo giục họ cất bước, một vài tên nóng nảy đã dùng mũi súng chĩa vào sau lưng đẩy tới hoặc lấy bá súng xua đuổi bắt họ phải tiếp tục đi.

Bác nông phu đứng tuổi xụi xụi khóc, kêu vợ kêu con, réo trời réo đất làm mấy tay thanh niên khác cũng đâm ra mũi lòng...

Vừa mới đặt chân lên thanh ván đầu tiên của cầu tàu, bác nông phu khóc rống lên và không chịu đi tới nữa. Hai tên lính quát tháo xô đẩy đánh đập thế nào bác ta cũng nhứt định ghì lại. Còn bọn Tư Cầu thì đã ra trước đứng xếp hàng một bên cầu, kẻ nhìn xuống dòng nước đang chảy xiết dưới dạ cầu, người ngẩng đầu nhìn lên một đám mây trắng đang hững hờ trôi chầm chậm trên nền trời xanh biếc, và cũng có người bạn đồng hành còn muốn trì hoãn cuộc... đăng trình kia. Riêng phần Tư Cầu, anh ta đứng ngẩn ngơ một hồi, lòng vừa lo sợ vừa rối bời. Cuối cùng, như có một ánh sáng lóe lên trong trí não, anh ta vội nhìn xuống mặt nước, ước lượng từ chỗ mình đứng ra tới mép cầu, liếc mắt canh chừng mấy tên lính lê dương và định bụng sẽ phóng

ra nhào đại xuống sông rồi muốn... còn mất gì đó thì phú cho sự rủi may.

Bỗng có tiếng bác nông phu la rống lên như một con heo sắp bị chọc huyết làm Tư Cầu quay lại nhìn. Hai tên lính nổi nóng nhảy vào ôm xốc nách bác ta lôi đi xềnh xệch ra phía cầu tàu. Gần tới nơi, họ xô bác ta ra trước. Bác thoáng nhìn xuống mé nước rồi chơi với chạy ngược trở vô.

Hai tên lính như đã quen thuộc với cảnh đó, thản nhiên lên cò súng tiểu liên và không buồn nâng súng lên, họ cứ tiện tay ria liên hai loạt hơi đủ chéo vào nhau. Bác nông phu chỉ kịp rú lên một tiếng, hơi gập người ra đằng trước, loạng choạng trong một đôi giây rồi té lật nghiêng qua một bên, một tay bác còn quờ quạng như cố níu lấy thanh ván cầu nhưng rồi cả toàn thân lại rơi tòm xuống sông. Hai tên lính không bảo nhau mà cùng bước ra phía đầu cầu trông xuống.

Từng loạt súng nổ chát chúa, từng tiếng kêu thét vang lên... Tư Cầu nhả mặt ngó đi chỗ khác... Anh ta cuống cuống vừa khiếp sợ vừa lo lắng; người thứ ba, thứ tư, thứ năm... Thế là đến lượt anh ta. Không thể chần chờ gì nữa, anh ta nhồm chân định phóng đại xuống sông... nhưng một bàn tay lông lá vàng hoe, như chực sẵn từ bao giờ thộp ngay ngực anh ta lại. Tư Cầu đổ mồ hôi hột từ từ quay đầu nhìn: đúng là tên lính đã bắt anh ta lúc ban sáng, tên lính có hàm râu quai nón như râu bắp.

Anh ta thầm nghĩ: Chắc thằng này muốn dành phần “hạ” mình đây.

... Mà quả đúng như vậy, đến lượt Tư Cầu, kẻ cuối cùng bị đem đi bắn, có một tên lính khác nhảy xô lại kéo anh ta đi thì bị tên râu quai nón cự nự hất ra. Tên kia bực tức nói lách giáp một hồi rồi hầm hừ đứng chống nạnh một bên đó, vì tên râu quai nón là viên đội lê dương chỉ huy cả bọn của hắn ta.

Sợ Tư Cầu phát nhảy xuống sông nên tên đội xô mạnh anh ta vô phía trong cầu, rồi từ từ móc khẩu “côn” đeo xệ ở một bên đùi lên, mắt vẫn lom lom canh chừng anh ta.

Tiếng “rắc” lên cò súng của tên đội làm Tư Cầu giật mình đánh thót và thấy cái gì như đau nhói trong lồng ngực. Qua một giây bối rối, anh

ta bình tĩnh đi ra phía đầu cầu tàu như là sẵn sàng đi vào chỗ hẹn của tử thần.

Nhưng tên đội râu quai nón mỉm cười tinh nghịch nhìn anh ta rồi bước mau ra dơ tay chặn anh ta lại, nói một câu gì đó, có lẽ là một câu chế giễu, rồi xô mạnh anh ta lùi về chỗ cũ.

Tư Cầu bỗng cảm thấy như trời đất tối sầm lại, anh ta định bước ra đầu cầu tàu như ngoan ngoãn chịu chết nhưng để rồi phóng đại xuống sông trước khi tên đội hạ thủ... nhưng tên đội ấy quá tinh khôn. Hắn bước lại gần Tư Cầu nắm lấy vai anh ta ấn mạnh bắt ngồi xuống rồi lạnh lùng dơ mũi cây “côn” lên ngang ngang tang anh ta bóp cò...

Tư Cầu nhắm hít mắt lại... nhưng anh ta chỉ nghe có tiếng “cắc” trên đầu, rồi tiếng chửi thề om sòm của tên đội...

Tư Cầu mở mắt ra nhìn lên: đúng là khẩu súng không nổ vì đạn lép. Anh ta mừng quýnh, mừng đến chảy nước mắt nhưng bỗng anh ta há hốc miệng ra kêu lên một tiếng vừa ai oán vừa khiếp sợ...

Tên đội đang lấy viên đạn lép ra và lên cò đẩy một viên khác lên. Tên đội đưa mũi súng lên. Tư Cầu rất kinh hoàng nhưng cũng ngó lom lom vào miệng súng ác nghiệt kia.

Tên đội vẫn chưa bóp cò và vẫn ghì khẩu súng ngay ngang tang Tư Cầu. Hắn có vẻ suy nghĩ vì hắn vừa thoáng thấy vẻ mặt tuyệt vọng quá đỗi của con người trai trẻ vừa mới thoát khỏi một lần bàn tay của tử thần. Bỗng hắn hạ khẩu “côn” xuống, cười phá lên rồi đưa chân đá mạnh vào đít Tư Cầu làm anh ta té chúi nhủi đoạn khoát tay ra hiệu bảo đi.

Tư Cầu đứng dậy, ngơ ngác nhìn tên đội như có vẻ không hiểu. Hắn lại cười và vừa chỉ vào khẩu súng vừa hỏi bốn cợt một câu. Tên thông ngôn liền chạy lại:

- Ông lớn tha cho mầy đó!

Tư Cầu chỉ vừa nghe kịp câu đó là co giò phát chạy ra phía đầu cầu để lên đường lộ. Nhưng cũng vừa lúc đó, tên lính giành phần “hạ” anh ta lúc nãy đã xách tiểu liên nhảy ra níu anh ta lại và xô anh ta ra phía đầu cầu tàu. Tên đội râu quai nón tức giận xông vào đứng chen vào giữa hai người, rồi hắn ta và tên lính định không buông tha Tư Cầu to tiếng với nhau một hồi...

Tư Cầu hồi hộp theo dõi cuộc cãi vã mà anh ta dư biết là một cuộc giằng co giữa cái Sống và cái Chết của mình.

Cuối cùng tên đội gạt tên lính kia qua một bên kêu tên thông ngôn lại truyền một lệnh gì đó. Tên thông ngôn vội chạy lại Tư Cầu:

- Ê tui ổng tha mày đó!

Tư Cầu mừng rỡ hỏi liền:

- Vậy tui dìa được chớ ông?

Tên thông ngôn lắc đầu:

- Khoan đã! Ông tha là tha chết cho mày chớ ông phải giữ mày lại giải lên trên Cần Thơ để ở trên người ta muốn làm thịt làm cá gì mày đó thì làm!

Tư Cầu hấp tấp năn nỉ:

- Ý trời ơi, ông nói để ổng bỏ tù tui ở dưới này...

Tên thông ngôn lắc đầu:

- Đâu được mậy! Ở dưới này... mậy ổng mới xuống đây, nhà cửa ở đâu chứa mậy. Nếu mậy muốn ở lại thì mậy ổng có gởi mậy xuống ở dưới bà thủy thì ráng chịu nhen!

Tư Cầu van nài:

- Vậy ông nói với ổng tha tui làm phước!

Tên thông ngôn cười đáp:

- Ôi phước đức gì mậy ổng mậy ơi! Bị thằng kia nó cản mũi cản lái không thôi ông xếp ổng tha mậy mất đất rồi! Thôi mậy chịu khó đi còn có đường hơn chớ ở đây, mai chiều gì đây mậy ổng buồn buồn xách đầu mậy ra cắc bùm thì mệ!

Tư Cầu cúi đầu thở dài.

Tên thông ngôn lại hỏi:

- Bây giờ đi theo tao tui!

Đoạn hăn nịu áo Tư Cầu kéo lôi đi về phía một chiếc xe vận tải đậu ở gần chợ. Đến nơi tên thông ngôn tìm khúc dây điện thoại nhà binh buộc hai cườm tay Tư Cầu lại, rồi đẩy anh ta leo lên xe.

Tư Cầu ngồi bệt xuống sàn xe tựa lưng vào những bao bị, thùng đạn chất ngổn ngang trên ấy. Ở hai hàng băng cây hai bên, bọn lính ngồi cầm súng thản nhiên như không, có tên đưa mắt nhìn anh ta một hồi rồi không thềm chú ý đến nữa. Có lẽ họ cho anh ta cũng giống như

một bao đồ xếp đồng dưới sàn xe kia, với lại tên nào tên nấy cũng có vẻ bơ phờ uể oải sau một cuộc hành quân tuy không có gì cam go nhưng mệt nhọc và tẻ ngắt.

Hơn nữa, trên đường chinh chiến của những binh sĩ lê dương ấy, từ Âu châu, Phi châu cho đến mảnh đất của Á châu này, một xác chết, một tù binh... đối với họ quen nhàm và không có nghĩa lý gì nữa hết.

... Sau khi tập hợp xong xuôi, đoàn xe tấp tểnh lên đường. Bọn lính tâu có vẻ vội vã lắm. Hình như bọn chúng bị gấp rút gọi về để đi tiếp viện ở một vùng nào đó.

Tư Cầu có lúc nghe thấy mấy tên lính xì xồ nói chuyện với nhau có vẻ cẩn thận cử nhử lắm. Anh ta định hỏi tên thông ngôn ngồi gần đó nhưng phần tiếng xe chạy kêu rền, phần... ngán vì thấy tên này đang lim dim ngủ gà ngủ gật nên đành nín thinh luôn.

... Hàng xe nối đuôi nhau chạy nhanh như nuốt trọn con đường dài. Tư Cầu chỉ còn nghe tiếng gió vù vù, tiếng máy xe đều đều, và thỉnh thoảng tiếng đồ đạc xóc nghe âm ầm trên khoảng đường nào quá xấu. Mấy tên lính cũng lặng trang, có nhiều tên đã ngoẻo cổ ngủ một cách ngon lành.

Tư Cầu ngoái cổ ra nhìn hai bên đồng ruộng.

Đoàn xe đã chạy quá xa những nơi quen thuộc cũ, mé ruộng phía hướng đi về nhà anh ta đã khuất mất từ đời “cổ lũy” nào.

Tư Cầu ngồi dưới sàn xe suy nghĩ, lo lắng đủ thứ chuyện: không biết ở nhà có sao không, có ai hay biết gì chuyện anh ta bị bắt chăng, và không chừng đến giờ phút này ở nhà tưởng anh ta đã chết rồi cũng nên.

Cảnh vật hai bên đường mỗi lúc mỗi đổi thay, mỗi thêm xa lạ, càng làm cho Tư Cầu thêm chết điếng trong lòng.

Đoàn xe vượt qua mấy cái ụ đất “chương ngại vật” mà Tây đã san bằng, rồi lịch bạch “bò” qua một đoạn đường bị đào phá và được lấp sơ lại. Một vài câu khẩu hiệu nguệch ngoạc nằm bơ vơ trên tấm vách đất của một điểm canh trống rỗng bên vệ đường... Tất cả những thứ đó làm cho Tư Cầu thêm rầu lòng và có một cái gì bỗng nhiên làm cho anh ta ghen ngào rồi... như chán chường một cái gì ở đâu đâu...

Đoàn xe đến ngã ba, lối quẹo về Cần Thơ, lối thẳng lên Sài Gòn, thì ngừng lại. Một vài tên lính nhảy xuống nói chuyện với tốp lính đóng chốt ở đó... rồi lại leo lên và đoàn xe tiếp tục chạy thẳng về hướng Sài Gòn chứ không qua Cần Thơ.

Tư Cầu lóng ngóng nhìn kỹ hai bên lộ một hồi rồi sanh nghi làm gan hỏi đại tên thông ngôn:

- Ông ơi, bộ xe hồng qua Cần Thơ sao ông?

Tên này lơ đãng lắc đầu.

Tư Cầu hốt hoảng hỏi dồn:

- Trời ơi, sao hồi sáng ông nói đưa tui lên Cần Thơ? Ông làm ơn nói lại với mấy ông coi hay gọi tui lại ở cái chốt nào gần đây cũng được.... Ông làm ơn giùm đi ông, ông kêu xe tốp lại...

- Mầy làng chàng mầy ông “thầy” mầy vài phát quăng xuống ruộng bây giờ! Xe người ta đang chạy rút về Sài Gòn mà mầy biểu tốp chốt? Thôi chịu khó lên Sài Gòn chơi đi tui.... mầy thuở dân ở miệt vườn mà có dịp lên “Thầy Gòn” chơi đó mậy!

Tư Cầu nói gần như mếu:

- Thôi ông ơi, cái chuyện lên Sài Gòn đó... tui tởn tới già rồi mà mấy ông còn chở tui lên trên làm chi hồng biết!

- Thì đành vậy! Mấy cái chốt dọc đường không có ai chịu lãnh mầy hết thì làm sao? Thôi mầy chịu khó lên trên một chuyến cho biết với người ta, ở tù thì... ở đâu mà chẳng được mậy! Bị xe của mấy ông gấp về Sài Gòn để đi “trăng pho” ở chỗ khác trên miền Đông gì đó.... nên không thể ghé qua Cần Thơ được.

Tư Cầu chán ngán ngả lưng vào bao đồ đưa mắt nhìn khoảng đường đá chạy như không bao giờ dứt ở phía sau, nhìn đầu xe sau lù lù xông tới như muốn xua đuổi anh ta đi sâu vào một tương lai vô định...

Chương 8

Đoàn xe nhà binh lên tới Sài Gòn gần chạng vạng.

Tư Cầu tuy trong bụng lo ghê lắm nhưng cũng ráng nghe nhìn ra phía ngoài xe để cho biết thành phố Sài Gòn ra sao. Anh ta còn nhớ cách mấy năm về trước anh ta đã... lên huyệt Sài Gòn một lần rồi.

Tư Cầu bị đưa luôn vô thành lê dương trên Hòa Hưng và giam tạm ở đó. Tên thông ngôn dẫn anh ta đến tận cửa khám âm u. Khi anh ta vừa đặt chân vào gian phòng tối tăm hẳn ta bèn vỗ vai anh ta cười nói:

- Thôi mày chịu khó ở đây nhiều lắm là một vài bữa rồi người ta sẽ làm giấy tờ đưa mày đi chỗ khác.

Tư Cầu lo lắng hỏi lại:

- Trời ơi bộ còn dờn chỗ nữa hả ông? Ông làm ơn nói giùm để tui ở luôn với ông tại đây cũng được...

Tên thông ngôn thấy Tư Cầu “quyến luyến” như vậy càng đâm ra ái ngại và dịu giọng bảo:

- Không được đâu chú em ơi. Chỗ này là khám nhà binh, vì vậy đâu có giữ chú em được. Phần qua, qua đi rèn rẹt với tụi nó hoài đâu có rảnh. Chú em đừng lo sợ gì nữa hết, bất quá ở năm bảy tháng tù, hay cùng lắm là một vài năm rồi cũng về. Kể ra chú em cũng hên dữ lắm nên mới còn toàn mạng mà lên tới đây đó chú em à!

Tư Cầu không biết nói sao chỉ đứng thở dài.

Thấy vậy, tên thông ngôn vừa kéo cánh cửa khám khép lại vừa ân cần nói với anh ta:

- Thôi nằm nghỉ đi. Chắc chú em cũng đói rồi phải không? Để qua đi kiếm cho một khúc bánh mì gặm đỡ... à chú em mày có ghiền thuốc không hả?

Tư Cầu vội đưa tay lần túi nhái đựng thuốc của mình thì mới hay là đã rớt mất từ bao giờ. Anh ta vội đáp liền:

- Dạ cũng ghiền... mà tui quen hút thuốc vẫn không ông à!

Tên thông ngôn vừa đẩy chốt khóa cửa, vừa mau mắn đáp:

- Được rồi, để qua đi kiếm thuốc đem cho chú em.

... Một lát sau, tên thông ngôn trở lại mở khóa cửa nghe lạch cạch. Tư Cầu mừng quỳnh chạy lại vì từ nãy giờ ngồi thui thủi có một mình trong gian buồng tối nên rất khó chịu và nóng ruột. Tên thông ngôn chìa ra một nửa ổ bánh mì to tướng và ba gói thuốc điếu “Gaulois” cùng một cái hộp quẹt:

- Đây nè, chú em chịu khó dùng tạm mấy thứ này. Qua thấy tình cảm của chú em qua cũng... ái ngại lắm, nhưng qua cũng đành... để bụng

vậy thôi chớ không làm gì hơn nữa được... Chú em có vợ con cha mẹ gì ở nhà không vậy?

Tư Cầu cảm động đưa tay đỡ lấy mấy món đồ và kể sơ qua tình cảnh của mình. Nghe xong, tên thông ngôn chỉ biết lắc đầu rồi dơ tay nắm lấy chốt cửa:

- Thôi qua... rút lui nhen ! Đừng lo buồn gì quá chú em à! Thây kệ mẹ nó... Để qua ráng lo giấy tờ gấp để giải chú em qua chỗ khác, một là cho được dễ chịu hơn, hai là để họ tính coi bắt thả như thế nào, chớ chú em mà nằm ở đây ngày nào thì thêm kẹt ngày nấy chớ không ích lợi gì ráo...

Tư Cầu nghẹn ngào nói:

- Ông ráng lo giùm được phần nào đỡ phần nấy chớ biết sao bây giờ.
... Cánh cửa khảm từ từ khép lại, kêu ken két trên mấy chiếc bàn lề sét rỉ, rồi đóng sập lại nghe một cái rầm...

Trong gian buồng tối om, Tư Cầu chỉ thấy có một vệt ánh sáng vàng khè của ngọn đèn điện bên ngoài lọt qua lỗ hổng dưới cánh cửa.

Trời đã tối hẳn. Bầy muỗi bắt đầu vo ve. Vì phòng giam ở biệt lập hẳn trong một khu riêng nên tiếng người nói chuyện từ mấy dãy trại ngoài không lọt vào tới đây được.

Thình thoảng Tư Cầu chỉ nghe xa xa có tiếng máy xe hơi chạy vụt qua ở đâu phía ngoài thành lính và trên đầu anh ta, có tiếng mấy con dơi bắt muỗi bay xốt qua.

... Bỗng nhiên, Tư Cầu có cảm giác kỳ lạ vì sự thay đổi chỗ ở quá mau chóng quá bất ngờ của mình: thì mới hồi sáng sớm hôm nay anh ta còn đứng ngáp dài bên cạnh gốc dừa ở mé sông dưới làng mà bây giờ đây anh ta lại ngồi cú xụ một mình trong một chỗ cách biệt hẳn với thế giới bên ngoài, và ở tận mãi Sài Gòn này lận.

Và Tư Cầu lại rùng mình khi nghĩ tới thêm rằng nếu anh ta không lên tới trên Sài Gòn thì giờ này đây rất có thể anh ta chỉ còn là cái xác chết cứng còng trôi ngằm dưới một khúc sông nào đó, để rồi vài ba bữa nữa sẽ nổi phình lên vờ theo con nước lớn ròng, mặc cho bầy lòng tong, cá chốt, tôm, tép bu quanh rút rĩa từng thẻo, từng miếng da đã bong ra, từng miếng thịt đã sinh mục... Nghĩ tới đó Tư Cầu thấy lợm giọng và phun nhả vội miếng bánh mì đã nở rã ra trong miệng mình...

... Đêm đó Tư Cầu ngồi dựa lưng vào vách khám thao thức chờ không tài nào chợp mắt được. Anh ta châm thuốc hút liên miên và như vậy làm cho anh ta thêm tỉnh, mắt mở trao tráo mặc dầu anh ta nghe mệt đừ vì mấy bận xê dịch suốt một ngày qua.

Mấy con dán cứ bò lườn lên ống chân làm cho anh ta vừa nhột nhột vừa kinh tởm. Anh ta ước mong nghe tiếng người nói hay tiếng chân đi để cho thấy bớt cô độc. Nhưng không có một tên lính nào buồn bèn mải đến chỗ giam anh ta cả.

Anh ta nhìn chòng chọc vào vệt ánh sáng dưới cánh cửa và khoắc khoải mong cho mau đến sáng...

Tư Cầu bị kẹt ở khám nhà binh đó gần một tuần lễ.

Cứ mỗi ngày qua anh ta lấy một miếng sành sành đánh dấu lên vách tường bằng một cái gạch nhỏ, và số gạch ấy lên đến sáu nét. Mới có sáu nét mà anh ta xem bằng cả sáu tháng.

Đến sáng ngày thứ bảy, anh ta vừa cầm miếng sành sành lên định o bế gạch thêm một nét nữa (và lần này sẽ thêm một gạch chéo để đánh dấu trọn tuần lễ) thì nghe có tiếng mở cửa lạch cạch bên ngoài. Tư Cầu vội buông tay xuống chạy a lại cửa.

Tên thông ngôn tay cầm tờ giấy đánh máy tươi cười bảo anh ta:

- Ê tui, có đồ đạc gì lấy đem ra hết...

Tư Cầu hỏi liền:

- Bộ đi hả ông?

- Ủ, có quần áo gì thì mang ra hết nghen chú em!

Tư Cầu xăng xái bước ra khỏi cửa:

- Tui chỉ có mình trơn vầy nè chứ có gì nữa đâu! Sáng hôm đó mấy ông xách cổ đi tuốt lên trên này nên có lấy áo quần gì đem theo để thay đổi đâu!

Tên thông ngôn gật gù:

- Ủ phải, qua quên khuấy đi mất... Để qua kiếm bậy một cái áo trây-di cũ để chú em mầy đem theo phòng hờ khi lạnh lẽo...

- Cám ơn ông nhiều lắm. Mà ông biết mấy ông tính đưa tui đi đâu vậy hả ông?

Tên thông ngôn có vẻ do dự một hồi rồi đáp:

- Chắc chú em qua bót Ca-ti-na trước để coi ở bên họ tính sao, nếu họ không nhận thì đem đi chỗ khác.

Tư Cầu lo lắng hỏi ngay:

- Ủa, bộ ở trên này có nhiều chỗ giam lắm sao ông?

- Ồi thiếu gì... Mà chú em đừng lo không ở được chỗ này thì ở chỗ khác... hổng ngủ bờ ngủ bụi đâu mà sợ!

Tư Cầu gượng cười:

- Mấy ông giữ kè kè như vậy còn ngủ lang ngủ chạ đâu được! Tui mong được ở một chỗ nào yên yên, để mấy ông xét mau mau cho tui được dìu dúi sớm.

Tên thông ngôn muốn tìm lời an ủi anh ta nhưng rồi cũng chỉ nói được một câu:

- Thế nào chú em cũng ra sớm... chú em cứ tin như vậy đi?

Tư Cầu thở dài:

- Thì tôi cũng ráng tin như vậy chớ biết sao!

Rồi anh ta lủi thủi đi theo tên thông ngôn ra phía trước sân trại binh leo lên một chiếc xe đã có mấy tên lính cầm súng ngồi chực sẵn. Tên thông ngôn vội chạy đi để rồi mang lại một chiếc áo nhà binh trao cho Tư Cầu với mấy gói thuốc lá nữa.

Thấy tên thông ngôn đứng nguyên ở dưới đất Tư Cầu lo lắng hỏi:

- Ủa, bộ ông hổng đi theo xe sao?

Tên thông ngôn chỉ mấy tên lính Tây:

- Có mấy ông đi thôi, còn qua ở lại.

Vừa lúc đó một viên đội từ trong văn phòng bước ra xe leo thẳng lên xe ngồi phía trước bên cạnh người tài xế, và chiếc xe rồ máy chuyển bánh.

Tên thông ngôn giơ tay vỗ nhẹ vào lưng Tư Cầu:

- Thôi đi mạnh giỏi nghe chú em, rồi về cho sớm!

Tư Cầu ngó ngoái lại và cúi đầu chào:

- Ông ở lợi mạnh giỏi... thiệt hổng biết chừng nào tui mới trả ơn ông được!

Tên thông ngôn nhún vai rồi đứng yên nhìn chiếc xe từ từ chạy ra cổng chánh của thành lính.

Tư Cầu bỗng nhiên cảm thấy lo lắng nên lại y như hồi mới lên xe dưới Cầu Kè. Mấy ngày rày, anh mong cho sớm đổi chỗ để xem số phận sẽ được định đoạt như thế nào, nhưng đến khi ngồi trên xe đi, anh ta lại đâm ra bồn chồn lo sợ...

Viên đội trên xe đưa Tư Cầu xuống hết hai sở rồi mà nơi nào cũng không chịu nhận anh ta hết. Chiếc xe cứ chạy lòng vòng trong thành phố và làm cho Tư Cầu sốt ruột thêm lên. Cuối cùng, chiếc xe trực chỉ về hướng Chợ-lớn và viên đội chở Tư Cầu gửi tuốt vô cảng Phú Lâm. Tư Cầu thấy có nơi chịu nhận mình nên cũng hơi yên tâm, chớ anh ta có ngờ đâu cái cảng này là nơi giam chứa những kẻ thuộc hạng “ăn dầm nằm dề” không có tội gì cho nặng lắm nhưng cũng không biết đến bao giờ mới được thả ra.

... Lúc mới bước chân vào trại giam, Tư Cầu cũng vững bụng đôi chút vì thấy đông nghẹt người đồng cảnh ngộ. Anh ta liền được giới thiệu với anh đại diện cùng những nhân viên phụ trách về trật tự trại. Anh em trong trại thấy có người mới đến nên bu lại hỏi thăm hỏi nom anh ta tíu tít. Và các câu hỏi thăm cũng không ngoài vấn đề: tại sao bị bắt, bị bắt ở đâu, bị bắt lâu mau cùng gia đình vợ con như thế nào...

Một bác tuổi cũng “sồn sồn” nghe Tư Cầu nói là mình ở tỉnh Cần Thơ liền chen vô núm vai anh ta hỏi:

- Ủa, bộ chú em ở Cần Thơ hả?

- Dạ phải... chắc bác cũng ở miệt đó?

Bác kia vốn vã đáp:

- Ủ, qua cũng ở chung một “xứ” với chú em, qua ở Ngã Tư chắc chú em mầy biết chớ?

Tư Cầu mừng rỡ nói:

- Tui ở dưới Rạch Chiếc đó bác! Cha, không dè lên đây mà còn gặp bà con mình ở dưới. Mà sao bác lại... ở đây vậy?

Bác kia cười ngất rồi nói:

- Thì cũng giống na ná như chú em mầy vậy, nhưng qua đi một chuyến ghe heo bị tàu tuần Tây nó bắt thấy luôn lên trên này ở riết cho tới bây giờ...

Thấy có người cùng xứ sở trong trại giam, Tư Cầu như thêm vững lòng. Anh ta sốt sắng hỏi thêm:

- Vậy chớ ở nhà bác có ai hay biết gì không? À, bác thứ mấy để tui kêu cho tiện?

- Ờ, qua thứ tám. Ở... dưới nhà của qua hay lâu rồi, nhờ có người trên này được thả dìa, qua nhắn tin theo.

Tư Cầu mừng rỡ hỏi luôn:

- Bộ ở đây cũng thả dìa được nữa sao bác? Mà họ có thả... hoài hoài hông bác?

Bác Tám cười đáp:

- Thì có bắt thì phải có thả chớ chú em! Nhưng thả... lai rai vậy. À, chú em bị bắt lâu mau rồi?

Tư Cầu trả lời liền:

- Dạ, tui bị bắt có cả tuần lễ rồi bác Tám à.

Bác kia bắt cười xòa. Thấy vậy, Tư Cầu ngơ ngác nhìn bác rồi ấp úng hỏi lại:

- Còn bác, bác bị kẹt bao lâu rồi vậy?

- Ồi, qua mới bị giam có gần một năm...

- Ý trời mới có gần một năm?

Bác Tám gật đầu:

- Ở đây, cái “cờ” đó là thường... có người bị kẹt hồi Tây mới qua đây nữa.

Tư Cầu như mất hứng ngồi bí xị. Một hồi lâu anh ta móc gói thuốc ra mời bác Tám và mấy người ngồi chung quanh đó. Ai nấy đều sốt sắng đưa tay rút lấy thuốc một cách rất trịnh trọng và đầy vẻ nâng niu.

Tư Cầu vừa phà ra một hơi thuốc vừa thở dài:

- Cái điệu này, phần tui chưa có ăn nhằm gì hết. Tui bị bắt cả tuần nay tưởng đã lâu dữ lắm ai dè so lại thì không bằng ngày lễ của mấy bác.

Bác Tám vỗ vai an ủi anh ta:

- Ồi, coi vậy mà mấy hồi chú em ơi! Cũng có khi mấy ông thả bất tử lắm chớ đâu phải chỉ do ở lâu hay mới. Hơi sức nào chú em lo buồn, thầy kệ bà nó mình cứ nhắm mắt đánh liều rồi muốn tới đâu thì tới...

Tư Cầu nhăn nhó hỏi thêm:

- Thì đã đành như vậy rồi, nhưng sao mấy bác... ở hoài trong này mà chịu nổi?

Bác Tám cười xòa:

- Chớ mình chịu hồng nổi thì ai vô đó mà “chịu” thế cho mình? Để qua nói đây rồi chú em mày nghiệm coi có đúng không: ở riết rồi cũng quen chú em à!

Tư Cầu cười gượng:

- Cha, chắc cái điệu này tui... quen hồng nổi đâu!

Vừa lúc ấy có tiếng kiếng đổ một hồi dài, những người ở trong trại vội vã đứng dậy đi ra ngoài cửa. Tư Cầu còn đang lơ ngơ chưa hiểu gì thì bác Tám đã níu tay anh ta lôi dậy:

- Thôi đi ăn cơm chú em! Chắc mấy hôm nay thèm gạo lắm phải không?

Tư Cầu thần thờ đáp:

- Cũng không thấy thèm gì lắm, nhưng nhai ba cái bánh mì nhà binh thết rồi trọo hàm hết.

Bác Tám vui vẻ nói:

- Đó, ai mới vô thì cũng muốn... bỏ ăn hết, nhưng ở quen quen đôi ba tháng, cha nào cha nấy cũng ních tới năm sáu tô cơm gạo đỏ, và buổi chiều còn vắt cơm vô trại để... dẫn bụng ba hột nữa chớ!

Tư Cầu có vẻ không tin nhưng cũng đẩy đưa cho qua:

- Vậy hả!

Bác Tám vừa cặp tay anh ta đi ra ngoài ăn cơm, vừa tươi cười nói:

- Thôi gượng vui lên chớ chú em! Chú em còn trẻ quá mà! À, tự này giờ qua quên hỏi chú em tên gì, thứ mấy để kêu cho tiện chớ cứ gọi trống không hoài coi cũng... kỳ!

Tư Cầu ân cần đáp:

- Ồi, tui cũng như con cháu của bác vậy! Tui tên Cầu thứ tư, bác kêu đại tên tui cho nó... dễ.

Bác Tám cặp chặt thêm tay anh ta:

- Vậy thì... chú Tư, xin mời chú em ra dùng cơm với qua... lấy thảo!

Mau chú em, không thôi tui nó “lùa” hết đa!

Cả hai ngó nhau cười xòa rồi rào bước đi gấp lại chỗ dọn cơm.

Tư Cầu đã hơi quen với cuộc sống mới tại trại Phú Lâm. Mới ban đầu anh ta còn lóng ngóng từng ngày, từng tuần... riết rồi hết biết chờ đợi tới bao giờ nữa, nên cũng đâm lì ra bỏ lún việc mong đợi ấy.

Một buổi chiều, trong lúc mọi người trong căng đều vui vẻ: kẻ họp nhau đánh cờ, người tụ lại kể chuyện tiểu lâm hay chuyện ly kỳ gì khác, và ở cuối trại, một nhóm anh em đang thưởng thức mấy câu vụng cổ rất mùi của một anh bạn tốt tiếng, có cả một cây kìm và ghi-ta phụ họa... trong lúc ấy Tư Cầu ngồi dựa lưng vào vách nhìn một đám mây trôi qua mấy lỗ mắt cáo của tấm lưới sắt bao quanh phía trên tường trại. Bác Tám lặng lẽ đến ngồi một bên anh ta lúc nào mà anh ta cũng chẳng hay. Một hồi lâu sau, bác nhẹ nhàng đặt bàn tay lên vai anh ta.

Tư Cầu giật mình quay đầu lại:

- A, bác! Vậy mà tui tưởng ai chớ! Sao bác hồng vui chơi môn gì với mấy anh em kia hết vậy bác?

Bác Tám nghển cổ lên:

- Coi, chú Tư mầy sao lẹ miệng quá vậy? Câu đó đáng lẽ để qua hỏi chú em mới phải, bây giờ chú em hỏi ngược lại qua!

Tư Cầu chỉ biết cười trừ...Thấy vậy, bác Tám ngồi xích lại móc thuốc ra mời nó, rồi chỉ đám anh em đang vui chơi trong trại:

- Đó chú em coi, phải ai cũng ngồi một đồng như chú em hết thì cái trại này chẳng khác gì nhà mồ!

Tư Cầu trả lời cầm chừng:

- Thì cũng có người vầy người khác chớ bác!

- Qua thấy chú em ngồi riết ở trong trại buồn, nên qua tính rủ chú em ra làm cỏ-vê ở ngoài cho nó giãn gân, giãn cốt một chút, chớ cứ sống bó rọ hoài... phát thùng chết lần chết mòn đa chú Tư nó!

- Ở trong trại, tui cũng có làm... công tác vệ sinh chớ bác!

- Ồi, như vậy mà ăn nhậu gì! Chú em cứ ở trong rọ hoài da thịt bùng xì hết. Qua muốn kêu chú em theo qua đi “lao công” ở bên ngoài... có nắng có gió coi vậy mà cũng đỡ lắm chú em à! Hơn nữa, có đi ra ngoài mình nhìn thiên hạ đi qua đi lại... cũng đỡ khổ nhiều lắm!

- Thì ở đây, anh em mình trong trại đi qua đi lại chen churen không lọt chớ bộ thiếu sao?

- Trời ơi, sao chú em mầy thiệt thà quá vậy ! Qua nói thiên hạ là thiên hạ... ở ngoài đời chớ đâu phải thứ tù như tui mình! Nhứt là giát sáng nhìn qua hàng rào dây kẽm, thấy các bà các cô đi chợ rần rần... coi cũng

nôn quá chú em ơi! (rồi bác cười hấp tấp nói tiếp liền theo) Qua nói đây là nói cho... chú em, chớ phần qua thì già cả rồi, mấy thứ đó qua đâu có ham nữa!

Tư Cầu cũng cười đáp:

- À cái đó thì tui cũng... bái luôn.

Bác Tám nghiêm mặt lại nói tiếp:

- Thôi dẹp cái chuyện tầm xàm đó qua một bên đi! Bây giờ qua trở lại chuyện hồi nãy: vậy chú em có ưng theo qua ra ngoài làm cỏ-vê không? Nếu chú em chịu thì qua nói với anh đại diện sắp đặt để bắt đầu sớm ngày mơi này tui mình đi làm luôn.

Tư Cầu gật đầu nhưng không có vẻ gì hăng hái cho lắm:

- Được rồi, bác nói giùm đi để mơi tui tháp tùng theo...

Nghe giọng nói của Tư Cầu xui lơ như vậy, bác Tám khều nó bảo thêm:

- Ê tui, chỗ làm đó ngon lắm nghen! Thiếu gì đưa ở trong trại muốn nhảy vô “sở” đó, nhưng nhờ qua có... “ngoại giao” nhiều, nên tui mình muốn đi làm chỗ ấy lúc nào cũng được hết!

Tư Cầu vội nắm lấy cánh tay của bác Tám:

- Thì tui biết vậy rồi mà! Tui cảm ơn bác nhiều lắm... thiệt vô đây tui gặp được bác kể như nhờ phước đức ông bà gì để lợi nhiều lắm vậy.

- Ồi, ơn với nghĩa gì đó chú Tư! Mình là người cùng xứ sở với nhau ai giúp nhau được cái gì thì cứ giúp. Qua thấy chú em hiền lành qua thương lắm, để chuyện này dĩa dưới, thế nào qua cũng kiếm một chỗ làm ăn đàng hoàng và lịch sự người để qua làm mơi cho chú em!

Tư Cầu xô nhẹ vai bác Tám ra:

- Cái đó thì tui xin... can bác! Thời buổi này, một thân một mình đây mà còn chẳng biết sống chết vào lúc nào; đeo bông thêm vợ con lùm đùm lè đề nữa chỉ thêm lo chớ sướng ích gì!

Sáng hôm sau, Tư Cầu theo bác Tám và một số anh em nữa xếp hàng ra khỏi trại để đi “lao công”.

Tốp của hai người này được chỉ định vào làm cỏ và săn sóc mấy bồn bông ở khoảng đất chung quanh nhà viên Trung úy Pháp cai quản trại giam.

Vừa tới chỗ làm, bác Tám đã vội khoe với Tư Cầu:

- Ê chú Tư, “chỗ” của tui mình coi bộ dễ thở đa chú. Nè, chú ngó ra ngoài đường coi: xe cộ thiên hạ dập dìu vui vẻ quá há! Mà chú đừng rề lại gần hàng rào dây kẽm đó nghen, ba thằng gạch mặt ở trên chòi canh nó thấy nó “ria” liền đa!

Tư Cầu trề môi nhún vai:

- Tường cái gì khác chớ cái đó... tui biết có thêm!

Bác Tám gật gù:

- Nếu vậy thì chú em mầy bảnh!

Công việc của bác Tám và Tư Cầu có việc săn sóc và tưới nước mấy bồn bông. Riêng trong ngày đầu tiên, hai người lo cắt xén mấy hàng rau dứa kiếng “chạy chỉ” xung quanh mấy bồn bông. Họ tỉ mỉ cắt từng cái lá, từng cọng cây sao cho thật bằng đầu và thẳng đứng ở hai bên.

Tư Cầu cầm cây kéo nhấp nhấp liên tay, anh ta chăm chú tỉa từng cái lá một và có vẻ như mê mải với công việc. Bác Tám liếc mắt trông thấy như vậy cũng hả hê một phần nào. Đoạn bác tươi cười kêu Tư Cầu:

- Ê, chú Tư nó! tui mình làm như vậy thiệt chẳng khác ba anh thợ hớt tóc tỉa ngọn tóc... và còn kỹ hơn họ nữa là khác! Thiệt chỉ có mấy cha nội tù mới dư thì giờ mà làm chuyện lắc rắc kỹ lưỡng như vậy thôi!

Tư Cầu ngừng tay kéo, ngược lên vui vẻ đáp:

- Bác nói đúng đa! Tui dám chắc ở ngoài đời làm gì có thứ bồn bông liếp kiếng khéo léo như trong này phải hông bác? (rồi anh ta chép miệng than) Hồi còn ở dưới vườn, bắt tui phát mấy công đất tui cũng chịu, chớ ai thử thời bắt tui ngồi tỉa từng cái lá chút búa như vậy, tui... chạy tét luôn!

Bác Tám chận lời anh ta lại liền:

- Đọ, đi ba đồng bảy đổi gì rồi chú em cũng... chặt cua về dưới vườn hoài hè! Qua nói dẹp luôn cái chuyện đó qua một bên đi, càng nhắc tới càng rầu thúi ruột chớ ích gì!

Tư Cầu xén lên đáp:

- Thì tui vui miệng nói chơi vậy chớ bộ ai... Mà thôi trời nắng nóng dữ rồi đa! Tui thấy khát nước rồi bác!

Bác Tám phui tay đứng dậy:

- Khát nước thì đi uống và nghỉ xả hơi một hồi.

Tư Cầu do dự hỏi:

- Nhưng chưa gì mình nghỉ ngơi, mấy ông có la rầy hông bác?

Bác Tám lôi anh ta đi:

- Rầy khi khô họ! Ở đây tụi nó cũng dễ chịu ở cái chỗ đó: tụi nó không hối thúc gì hết miễn là mình chịu khó... ở tù một chút! Ờ, qua quên dặn chú Tư nó điều này nữa: ở đây, trừ ra công tác vệ sinh ở trại thì không kể, mọi công việc lao công hay cở-vê gì khác, mình cứ cà rịch cà tang làm tới đâu hay tới đó... Ngày rộng tháng dài mà! Thùng thỉnh mà làm, chớ làm sáng lên quá hết công việc... thất nghiệp đa chú!

Khi đi đến sân sau trước nhà bếp, Tư Cầu thấy trên mấy hàng dây kẽm phơi quần áo có mấy cái áo dài màu và quần áo đàn bà, anh ta lấy làm ngạc nhiên day qua hỏi nhỏ bác Tám:

- Nè bác Tám, sao có quần áo đàn bà phơi đầy ở đây hết vậy?

Nghe Tư Cầu hỏi về mấy cái áo dài và quần áo đàn bà phơi trên dây kẽm, bác Tám mỉm cười:

- Cha chú em tinh mắt quá há!

Tư Cầu hơi mắc cỡ nên tìm cách nói cho qua:

- Thì... thấy nó phát phơi trước mắt nên hỏi vậy thôi... vì tui lấy làm lạ sao lại có những thứ đó ở đây...

Bác Tám hớp một ngụm trà Huế rồi đáp:

- Bởi vậy qua mới nói chú mày tinh mắt! Quần áo ấy là của vợ ông quan hai cai quản cảng của tụi mình đó chú Tư!

Tư Cầu nhìn lại phía sào phơi quần áo, rồi nhìn bác Tám:

- Ủa, quần áo của vợ ông hai? Bộ ông hồng có vợ đầm hay sao hả bác?

Bác Tám cười xòa:

- Dữ hông, có bấy nhiêu đó mà tự nãy giờ qua coi bộ chú Tư nó thắc mắc ghê quá! Thì có gì lạ đâu, mấy ông qua bên này coi vậy cũng buồn nên có vợ lên khên... Mấy cô chơi bởi đó thiếu gì chú Tư!

Tư Cầu gật gù:

- Hèn chi tự nãy giờ tui cứ lấy làm lạ hoài tại sao nhà ông hai tây mà lại phơi áo dài đàn bà mình... Té ra là áo của vợ ông. (rồi anh ta thắc mắc hỏi thêm bác Tám) Nè bác, nhưng sao mấy ông là quan quyền bự như vậy mà lại chịu cặp với mấy cô chơi bởi hả bác? Bộ mấy ông hồng sợ tai tiếng gì sao?

Bác Tám vỗ vai anh ta, cười đáp:

- Chú Tư sao thiệt thà quá đỗi! Mấy ổng qua bên này đánh giặc, buồn buồn nên cặp mấy cổ chơi qua đường vậy chứ có gì đâu mà tai với tiếng!

Tư Cầu có vẻ mắc cỡ:

- Thôi mà bác, bác ngạo tui hoài.

- Giỡn khi gì, qua nói thiệt đa! Đâu chú em nhìn thẳng lại qua coi! À... à mắt lớn mà ướt ướt, lông mi chớp lia, tóc mượt rượt... môi đầy đầy nhưng ở mép có ngấn... chua cay... người đa tình đa cảm, nhưng nhút nhát không quyết định và chắc phải bị đàn bà... đá đít đến năm bảy chục cái...

Tư Cầu cười rộ:

- Bác nói trật lất! Đàn bà nào đâu mà bác nói hàm hồ như vậy.

Bác Tám như không chú ý đến lời của Tư Cầu, nắm lấy bàn tay trái của anh ta lật ra chăm chú xem chỉ tay:

- Đúng rồi. Bàn tay chú em cũng rõ mồn một đây nè: số đào hoa... nhưng lằng nhằng quá đỗi. Đào hoa kiểu này thành ra... đào tẩu hết, nghĩa là rút cục rồi chú em chỉ còn có cái mình trơ...

Tư Cầu tuy bắt đầu chú ý đến những lời của bác Tám nhưng còn làm bộ hỏi lơ:

- Bác học xem tay xem tướng hồi nào mà dám nói dựng đứng như vậy chứ?

- Thì học ở trong này chứ học hồi nào. Thôi mà chú Tư nó có muốn coi tới thì nói để qua xem kỹ chứ đừng làm bộ mại hơi hoài...

Tư Cầu chỉ biết cười trừ.

Vừa lúc đó có tiếng đàn bà léo nhéo ở trên nhà làm Tư Cầu đứng sững lằng tai nghe, rồi có tiếng mở cửa sổ trên lầu. Anh ta ngẩng đầu nhìn lên và chỉ thấy thoáng qua một cái lưng đàn bà còn để trần với chiếc áo nịt con màu đen.

Tư Cầu há hốc miệng rồi lẩm bẩm nói:

- Ủa... sao tui coi quen quá...

Bác Tám cũng quay đầu nhìn lại, nhưng rồi bác vội nín áo Tư Cầu giật giật:

- Thôi cha nội ơi! Cho qua can đi, chú em mà làng chàng ngó bậy ngó bạ thứ này, thẳng quan hai nó thấy bắt tử thì... một cầm canh đa

chú em.

Tư Cầu mắt vẫn lăm lét nhìn lên lâu và lắp bắp trả lời:

- Đâu có bác...

Bác Tám kéo anh ta đi chỗ khác:

- Hồng có thì tốt! Chú em đừng tưởng mới đây nghe qua nói có số đào hoa rồi nhè vợ của nó mà “đá bóng” thì... tận số ghen chú em!

Tư Cầu chống chế:

- Bậy nà, tui đâu có dại đến mức đó bác! Nhưng tôi trông người đàn bà đó quen quá. Hồi nãy nghe tiếng nói không thôi, tui cũng bắt giựt mình...

Bác Tám lắc đầu quây quây:

- Thôi, thôi đi cha nội! Đừng có nhìn quàng nhìn xiên mà mang khổ đa!

Tư Cầu nói giọng quả quyết:

- Thiệt mà bác! Tui nghe tiếng nói và thấy phía sau lưng của... bà quan hai sao giống một người đàn bà mà tui quen quá! (rồi nó thở dài nói tiếp) Nhưng người tui quen đó ở xa tít mù chớ đâu có mặt trên này được. Có lẽ người giống người...

- Có lẽ khi gì, chắc mềm như vậy rồi!

Tư Cầu nín thinh một hồi rồi quay qua hỏi bác Tám:

- Nè bác, vậy chớ bác có gặp tận mặt bà hai lần nào chưa? Bả là người ở đâu bác có biết... nghĩa là bác có nghe ai nói lợi hông.

Bác Tám nheo nheo mắt nhìn anh ta rồi chậm rãi hỏi lại:

- Ê chú Tư, sao chú hỏi tới hoài vậy chú? Chú muốn gặp mặt bả hả?

Chú mần ở đây thế nào cũng có ngày giáp mặt mà! Còn cái việc... gốc gác của bả là người ở đâu thì qua cũng chưa rõ. Ồi, mấy bà chơi bởi đó trôi nổi bình bồng thì biết xứ sở làm khi gì.

Tư Cầu đưa đẩy cho xuôi theo:

- Ờ, bác nói nghe cũng có lý... (nhưng rồi anh ta lại tò mò hỏi thêm) Mà bác thấy bà hai có con cái gì không?

Bác Tám cười đáp:

- Ta đã nói gái chơi bởi mà con cái gì! Bộ chú Tư hồng rành cái chuyện đó sao?

- Vậy hả, tui nào có biết...

Bác Tám sốt sắng nói thêm:

- Tui nói là nói vậy chứ bà hai đây cũng điệu lắm chứ hồng phải giống như thứ hư thân mất nết khác đâu. Qua coi bộ bà cũng biết tội nghiệp cho những kẻ tù tội như tui mình. Chú em hồng biết chứ thiếu gì người đàn bà lấy Tây rồi đùng ai cũng “sặt-cà-rây-cu-xoon” tươi hột sen còn quá mẹ mấy ông Tây chánh hiệu “con nai nầm” nữa!

Tự nhiên Tư Cầu cảm thấy hớn hờ:

- Nói vậy bà cũng khá hén bác!

- Ủ, anh em lên mần ở đây thường được bà cho thuốc hút hay bánh mì nhà binh ăn hoài. Bà được nhứt ở chỗ đó!

Bác Tám nói xong như khoái chí điều gì nên cười xòa.

Đoạn hai người lững thững bước đi ra ngoài sân chỗ mấy bồn bông để tiếp tục làm công việc bỏ dở ban nãy. Khi hai người ló mặt ra ở gốc sân, thì Tư Cầu đã chỉ kịp thấy vợ viên quan hai quần áo tràng hoàng leo lên ngồi phía trước chiếc xe díp bên cạnh tên tài xế nhà binh da đen, và chiếc xe rồ máy chạy vọt thẳng ra phía cổng ngoài.

Tư Cầu đứng ngẩn người nhìn trân trối theo chiếc xe hơi đã khuất trong nháy mắt...

Bác Tám nắm vai anh ta lắc mạnh mấy cái:

- Ê chú Tư... bớ ba hồn bảy vía chú Tư dìa ăn cơm ăn cá!

Tư Cầu giật mình quay lại và khi nghe câu “gọi hồn” bồn cọt của bác Tám anh ta bắt tức cười theo bác:

- Bác cứ ngạo tui hoài.

Bác Tám làm ra vẻ nhăn nhó kêu than:

- Cha, qua coi bộ chú em mầy “lậm” quá rồi! Mới có ở tù chưa nóng chỗ nầm mà qua coi bộ chú em mầy... thấy đàn bà là chịu hết nổi! Cái điệu này rủi kệt chừng một vài năm nữa, “nó” lên tới óc thì chú em mầy nguy!

Tư Cầu xô nhẹ bác ra:

- Bác cứ nói giỡn hoài!

x

x x

Đến buổi chiều, Tư Cầu nóng ruột cho mau đến giờ đi làm vì suốt buổi sáng anh ta thắc mắc rất nhiều về bà vợ của ông quan hai.

Anh ta sốt sắng chực sẵn ở chỗ tập hợp điểm danh trước khi sắp hàng đi làm bên ngoài. Thấy bộ tịch anh ta như vậy, bác Tám mỉm cười...

hoài nghi nhìn anh ta và bảo:

- Mới đi làm có một buổi mà qua coi bộ chú em “bắt xăng” dữ rồi đa!

Tư Cầu ngó lảng ra chỗ khác:

- Thì... sẵn dịp tui ngồi chơi ngoài này cho mát để đợi giờ đi làm luôn, chớ có cái gì đâu bác...

Kiêng đồ giờ đi làm chiều...

Tư Cầu và bác Tám lại được đưa đến chỗ cũ, và trong suốt buổi chiều hai người lo xách nước để tưới mấy dãy bồn bông.

Tư Cầu hơi nóng lòng vì trong nhà viên quan hai lạng trang. Mấy lần anh ta tính kêu bác Tám để hỏi dò và nói chuyện chơi cho đỡ buồn, nhưng anh ta nín luôn vì sợ bác sẽ tìm cách nói soi mói lại.

... Tư Cầu và bác Tám đang đứng chờ cho nước ở vòi chảy đầy thùng để rồi hè nhau xách ra đằng trước tưới bông, thì nghe có tiếng cười giòn tan của bà quan hai ở trên lầu. Tiếp theo đó có tiếng mở cửa sổ rột rẹt...

Tư Cầu vội ngẩng đầu nhìn lên, lòng hồi hộp vô cùng.

Hai cánh cửa sổ mở toang ra đập mạnh vào vách tường.

Bà hai, hai tay vịn cao vào hai bên thành cửa, đứng ưỡn người ngửa mặt lên trời như để đón hứng ngọn gió mát lồng lộng thổi vào...

Ở dưới này, Tư Cầu sững sốt nhìn lên. Anh ta lắc đầu liên hai ba cái như để nom cho rõ, chớp mắt lia một hồi như để tin chắc rằng nhãn quan không bị hoa mờ... Rồi anh ta há hốc miệng ra, muốn kêu một tiếng mà như bị đớ lưỡi. Bác Tám đứng bên cạnh anh ta cũng đâm ra lúnh quính lây.

Chiếc thùng thiếc đầy tràn nước mà hai người không ai hay biết và bỗng tuột khỏi bàn tay của Tư Cầu... bác Tám hốt hoảng gượng xách một bên quai thùng lên nhưng không kịp vì đã quá trễ... Đít của chiếc thùng nặng đầy nước rớt nện mạnh vào mặt đất trắng xi măng nghe vang ầm.

Bà hai giật mình nghiêng vội người ra ngoài khung cửa sổ nhìn xuống, rồi bà buông hai tay để chống lên thành cửa cúi gập tuốt ra ngoài để nhìn cho rõ hơn. Thấy người đứng ở dưới ngó sững lên, bà hai

nhìn kỹ, lẩm bẩm: “Ai mà mình trông ngờ ngợ như là anh Tư vậy cả...
Ủa, đúng thẳng chả rồi!”. Và bà mừng quýnh phát kêu lớn lên:

- Anh Tư!

Nhưng thấy người ở dưới đứng chết trân, bà lại ngập ngừng hỏi thêm:

- Ai đứng ở dưới có phải anh Tư không?

Tư Cầu mới tỉnh hồn, nhón chân lên, nhón chân xuống như muốn gần thêm người ở trên lâu và lấp bắp đáp:

- Phải.... phải tui đây!... Tư Cầu đây mà!... Em Ba trên Nam Vang đó phải hông em Ba!

Bà hai cũng vội vã vừa gật đầu vừa gọi vọng xuống:

- Anh Tư! Em đây mà!

Rồi bà hai thụt tuốt vô trong. Tư Cầu nghe tiếng guốc vang rầm rầm trên mấy bậc thang lầu và tiếng trống ngực của mình cũng đập to gần bằng như thế ấy.

Bác Tám níu tay anh ta lắc hỏi:

- Ủa bộ quen thiệt hả chú Tư?

Tư Cầu vừa thở vừa đáp:

- Tui nói có sai đâu: đúng là con Ba Xá-Lị trên Nam Vang chứ ai!

- Mà sao chú quen với bà hay quá vậy?

Tư Cầu chưa kịp trả lời thì con Ba (vì bà quan hai chính là con Ba trên chợ Nam Vang chứ không ai xa lạ) đã chạy a ra cười nói rồi rít:

- Trời đất quỷ thần ơi... anh Tư! Vậy mà em nhìn hoài mà thiếu điều không nhận ra anh? Sao anh hổng kêu em hả?

- Trời ơi... em Ba! Mấy lần anh thấy em thấp thoáng anh nghi trong bụng quá... Anh nói với bác Tám đây hoài.

Con Ba mới để ý quay qua phía bác Tám.

Bác vội lấy hai tay lột nón lá xuống cặp nơi trước bụng:

- Dạ chào bà hai!

Rồi bác lấy cùi chỏ thúc vô hông Tư Cầu kê đầu gần anh ta nhắc bảo rất nhỏ và rất mau:

- Bà hai chứ “em em” gì!

Tư Cầu có vẻ bức mình nhưng cũng gượng dẹp sự sôi nổi qua một bên, sửa bộ đứng lại ngay thẳng và đưa mắt liếc nhìn xung quanh.

Con Ba thấy vậy ngạc nhiên hỏi:

- Gì vậy anh Tư?

Tư Cầu ấp úng đáp:

- Dạ... hồng có chi...

Con Ba cau mày:

- Sao khi không anh có vẻ sượng ngang vậy anh Tư? Lâu ngày gặp anh bắt tử như vậy mừng muốn chết mà em coi bộ anh ké né cái gì vậy hả?

Bác Tám lại lấy ngón chân cái khều khều vào chân anh ta, mắt bác nháy nháy như muốn nhắc chừng cho Tư Cầu nhớ lời căn dặn của bác. Tư Cầu trả lời lúng túng trong miệng:

- Dạ... bà hai...

Con Ba gắt gỏng:

- Xời ơi... em với anh mà anh cũng dạ với thưa vậy sao?

- Dạ... bị...

- Bị cái gì hả?

Tư Cầu nhăn nhó lấy tay chỉ chỉ lên phía nhà lầu.

Con Ba như hiểu ra, xì một tiếng rồi hỏi:

- Bị em là vợ của thằng quan hai hả?

Tư Cầu gật đầu liên.

Bác Tám tăng hăng rồi nói chen vô:

- Dạ thưa bà Hai, chú Tư đây nói như vậy cũng phải. Dạ đối với bà Hai thì không sao, chớ đối với anh em tui tui thì... phải giữ phép, rủi ro có chuyện gì thì khổ lắm, nhứt là ông quan hai đây... rủi ai thọc mạch bậy bạ điều gì... ông dám xách cổ tui tui ra bắn nát óc lắm chớ hồng phải chuyện giỡn. Tui ở đây lâu, tui biết: lúc trước có mấy cha nội dưới trại đi làm cỏ-vê bên “căng ma dê” rồi chàng ràng với vợ ba ông nội tây sao đó mà bị mấy ông nện cho thiếu điều ói máu. Dạ tui tình thiệt nói ngay xin bà Hai thương giùm...

Con Ba mím môi có vẻ suy nghĩ rồi thần thờ nói:

- Bác nói như vậy cũng phải... À, bác thứ mấy vậy bác?

Bác Tám lẹ miệng đáp:

- Dạ thứ tám... Dạ tui với chú Tư đây ở chung một trại.

Tự nãy giờ Tư Cầu đứng lững thình mắt không rời ngắm nhìn con Ba từ đầu đến chân: cũng vẻ mặt sắc sảo ấy, cũng vóc mình thon thon ấy...

có khác chẳng chỉ có mái tóc nay đã uốn quăn.

- Anh Tư, anh làm cái gì mà đứng như trời trồng đi vậy hả?

Tiếng con Ba hỏi bất thần làm Tư Cầu giật mình anh ta luống cuống đáp:

- Dạ...

Con Ba cau mặt chận ngang:

- Dạ cái gì mà dạ hoài hủ vậy! Em cấm tiệt anh không được thưa gởi như vậy nữa nghen!

Tư Cầu nhăn nhó nhìn sang bác Tám như để phân trần rồi quay qua nói:

- Thì... em, cũng nghĩ giùm tới hoàn cảnh của... anh hiện giờ. Em hông nghe bác Tám đây nói hồi nãy đó sao?

Con Ba thở dài:

- Ờ cũng kẹt quá há! Thằng hai này nó cũng ghen thấu trời, nhưng em đâu có chịu non tay ấn đối với nó. (rồi con Ba hăng hái nói tiếp) Nó mê em thấy mờ, anh đừng có lo?

Tư Cầu chắc lưỡi:

- Cha, mấy thuở mới gặp lại nhau mà em khoe cái chuyện “mê” đó nghe sao... ớn quá!

Con Ba mỉm cười tát nhẹ vào má anh ta:

- Anh sao... còn anh, mấy năm mới gặp mặt anh mà anh vẫn kỳ cục như thường! Anh khó tánh quá mẹ người ta!

... Bác Tám đứng bên này như canh chừng từ đời nào, vội tăng hăng một tiếng lớn rồi nói chen vô:

- Thôi chú Tư ơi, tụi mình lo đi tưới kiếng xăng xăng lên kéo trễ. (rồi bác day qua nói với con Ba) Thưa bà hai, xin phép bà để hai anh em tụi tui đi mần công việc... chứ để đến chiều nay ông xếp Tây ổng đi rảo, thấy chưa tưới giáp hết ba cái bông kiếng... thì đổ khối bị ổng mần thật, và hông chừng còn xuống dưới trại cấm luôn không cho tui tui lên đây nữa.

Tư Cầu nghe bác nói như vậy cũng hoảng kinh:

- Ủ phải đa bác!

Rồi anh ta quay sang nhìn con Ba gượng cười, nhún vai như có vẻ cam đành với số phận.

Con Ba thở dài sườn sượt nhưng cũng ráng nói đẩy đưa với bác Tám:

- Ờ... cũng phải... nhưng sợ khi gì! Có tôi đây làm chi! Tôi có thiếu gì cách để nói cho hai anh em bác hay lãnh cho hai người lên làm mỗi ngày luôn ở trên này chứ không phải đổi thay đi đâu nữa hết.

Bác Tám tỏ vẻ vồn vã đáp:

- Dà bà hai nói vô một tiếng thì... dễ ợt rồi, nhưng mới ban đầu, theo tôi nghĩ thì cũng nên... để thùng thỉnh rồi liệu bề mà tính cho nó hổng có cái gì trục trặc hết. Dạ anh em bị kẹt trong này ai ai được gặp bà hai cũng đều... dễ thở hết!

Con Ba có vẻ vừa ý lắm, nhưng tìm cách nói cho giả lả:

- Ồi, anh em bị nạn như vậy tôi tìm cách giúp được chút nào hay chút nấy... Cũng người mình với nhau chứ ai vô đó...

- Dạ phải...

Rồi bác lại hỏi Tư Cầu:

- Chú Tư, tụi mình hè nhau xách nước một hơi để tưới kiểng cho rồi đi chú!

Tư Cầu “ừa” một tiếng không mấy hăng hái rồi miễn cưỡng với tay xách thùng nước lên.

Con Ba lại bước theo:

- À mà quên nữa anh Tư! Em quên hỏi: vì sao anh bị bắt lên tới trên này lận? Tự này giờ mắc lo nói đông nói dài nên lú ruột lú gan đi mất!

Tư Cầu đặt thùng nước, cười lạt hỏi lại:

- Ờ quên nữa, còn em, vì sao em trôi giạt tới đây?

- Vậy mà cũng hỏi: vì em là vợ của thằng chúa ngục này nè!

- Thì cũng như anh: vì anh là thằng tù của ông chúa ngục đó!

- Hứ lằng òm! Đến non nước này mà anh còn nói giỡn chứ! À mà quên nữa: từ hồi anh về xứ tới bây giờ, anh đã có vợ con gia đình gì chưa anh?

Tư Cầu xụ mặt lấy ngón chân cái ấn ấn chỗ cát đất bị nước trong thùng chảy rỉ ra làm cho ướt mềm:

- Chuyện của anh thì còn dài lắm để bữa nào khác anh sẽ kể hết đầu đuôi ngọn ngành cho em nghe. Còn em, từ ngày anh dìa xứ, em làm gì nữa... à, còn thằng Năm ra sao em? Cô Năm bán quán chỗ anh ở đậu có nhắc nhở gì anh không?

Con Ba thở dài đáp:

- Chuyện của em cũng còn dài... mình còn gặp nhau nữa mà lo gì!

Tư Cầu lại xách thùng nước lên:

- Ở phải... Thôi anh đi làm công chuyện nghen!

Nói xong anh ta rảo bước đi về phía trước sân. Con Ba đứng tần ngần nhìn theo, rồi như tự khám phá ra một niềm vui gì mới mẻ, nó hí hửng quay trở đi vô dây nhà bồi bếp. Đi ngang qua bụi trúc đào, nó nhảy trửng lên lấy ngang một chùm hoa màu hường tươi, rồi tiện tay ngắt tung hết ra ném túa lên trên sân cỏ.

x

x x

Tư Cầu ngồi dựa lưng vào vách trại, thấy bác Tám đang đứng chắp tay sau lưng cúi xuống xem anh em khác đánh cờ, nó vội kêu lên:

- Bác Tám lại đây chơi bác!

Tiếng của Tư Cầu quá to làm mọi người quay đầu nhìn lại, và sau khi nhận thấy không có gì khác lạ một anh đã lên giọng mỉa mai:

- Cha, bữa nay cóc mới mở miệng đó anh em ơi!

Một anh khác chêm vô:

- Vậy mà tao tưởng... còi a-let chứ!

Tư Cầu nghe “dư luận” như vậy mới biết mình hơi “lố” nên xén lên cúi gằm mặt xuống. Bác Tám bước đến thổi cho sạch bụi cát rồi ngồi sát một bên anh ta cười tùm tùm hỏi:

- Cha, bữa nay qua coi bộ chú em... hứng chí quá vậy!

Tư Cầu không biết trả lời sao nên móc ra một gói “ách chuẩn” mời bác:

- Hút bậy một điếu chơi bác.

Bác Tám mân mê điếu thuốc trong tay rồi ngược mắt lên hỏi:

- Của bà hả?

Tư Cầu gật đầu:

- Hồi ở Nam Vang tui đã nói không ưa thứ thuốc thơm này mà... bà cứ không nghe.

- Cha bà cứng chú quá há!

Tư Cầu có vẻ mắc cỡ nhưng rồi nói thêm bằng một giọng thật tha thiết:

- Thì bác nghĩ coi tình xưa nghĩa cũ...

Đoạn anh ta thuật lại cho bác Tám nghe cuộc tình duyên tuy ngắn ngủi nhưng không kém đậm đà giữa anh và con Ba hồi ở trên Nam Vang. Nghe xong, bác Tám gật gù nói:

- Hèn chi qua đã nói với chú em: bà hai này là người... dễ chịu lắm! (rồi như nhớ trực lại điều gì, bác vỗ mạnh vào vai Tư Cầu) Đọ, chú em coi qua có tài không?

Tư Cầu ngạc nhiên hỏi liền:

- Tài gì bác?

- Thì tài coi tướng coi tay cho chú em, bộ chú em quên rồi sao? Về cái chuyện số đào hoa đó mà! Phải chú em nhớ rõ ngày giờ sanh, qua còn coi luôn tử vi cho chú em nữa! Số chú em thế nào cũng có “Đào Hồng” chiếu mạng!

Tư Cầu xô nhẹ vai bác Tám:

- Thôi đi bác! “Chiếu” hay không thì tui hổng biết, chớ mới có đúng phải hai, ba bà mà thiếu điều... ngất ngư đây nè!

Bác Tám nghiêm mặt ngó thẳng vào mắt anh ta:

- Nói chơi cho vui miệng vậy thôi, chớ qua khuyên chú em nên cẩn thận một chút. Chú em đừng tưởng mình ở trong này cũng như hồi còn ở ngoài đời thì nguy lắm đa! Qua coi bộ chú em hí hửng như bắt được vàng... sao qua ngại quá!

Tư Cầu phân trần:

- Coi tui làm gì bậy đâu? Thì có bác đứng một bên từ đầu mùa chí cuối...

- Phải rồi, nhưng qua nói đây là nói phòng xa. Chú em cũng nên dặn kỹ, hay là năn nỉ nữa cũng được, để bà hai giữ phần bả, chớ qua coi cái điệu của bả nhong nha nhong nhanh như vậy cũng có ngày... hại chú em đa!

Tư Cầu định cãi lại, nhưng bác Tám đã nói hốt:

- Qua tình thiệt nói ngay, chú em có phiền qua cũng chịu, nhưng sau này chú em nghĩ lại rồi mới biết thằng già này lơ mơ vậy mà nói trúng!

- Thì tui có nói gì đâu!

Bác Tám nhích lại gần Tư Cầu thêm một chút nữa:

- Nếu chú em chịu nghe qua thì tốt! Ở ngoài đời có bề gì cũng không sao, bất quá chú em làng chàng với các bà đôi chút có thẳng nào nó ghen, nó cho chú em ăn dao phay mang theo là cùng, chớ cái chuyện này... ăn đạn cả chục viên đa chú em!

Tư Cầu vuốt mớ tóc buông xõa trước trán lên, rồi ập ứng nói:

- Bác Tám, dầu sao đi nữa tui cũng không để có chuyện gì... rắc rối xảy ra đâu. Chắc bác dư rõ: tui là một thẳng... quen nhin nhục, có bề gì thì tui... chạy mặt trước, như vậy thì đâu có chuyện “ăn dao phay” như bác nói đó!

Bác Tám cười khan:

- Ờ... qua thấy màng màng rồi đó ghen! Qua lạ gì chuyện đời: cây đa cũ bến đò xưa gặp lại nhau nè, ở tù lâu không gần được vợ con nè, bà hai ăn bánh mì đồ tây hoài ngán thấy mỡ nè... bây giờ có món... canh chua cá kho kê tới miệng thì... trời cản bả cũng hồng buông tha! Qua nói bấy nhiêu đó, chú em mầy là người... sáng dạ chắc cũng hiểu nhiều mà!

Tư Cầu nghe bác Tám nói như thế cũng bắt cười xòa theo:

- Hiểu rồi, hiểu rồi... ông “tổ sư bồ đề” ời! Thiệt bác nói như bác... đi guốc trong bụng người ta vậy.

Tư Cầu xô mạnh vai bác, rồi móc gói “ách chuồn” ra mời:

- Hút bậy một điếu nữa cho vui bác!

Bác Tám cầm điếu thuốc trong tay, ngó sững một hồi lâu như có vẻ tư lự lắm, đoạn bác mỉm cười nói với Tư Cầu:

- Hút điếu thuốc này đây rồi phải ngậm cầm để... đưa lưng chịu chung với chú em đây!

Tư Cầu vui vẻ kêu lên:

- Trời ời, chuyện gì sẽ xảy ra thì chưa biết, chớ chưa gì tui đã nhức xương vì những lời căn nhắc cử nhử của bác rồi!

Bác Tám vừa phà khói thuốc thơm phức, vừa nheo mắt đáp:

- Thà là nhức xương trước mà còn đỡ hơn là để cho thẳng quan hai nó nện cho... mềm xương sau này.

... Từ đây, dù sao cuộc đời trong cãng của Tư Cầu cũng đỡ tẻ ngắt, nếu không muốn cho rằng đã khá... sôi nổi, nhứt là trong những lúc đi làm “lao công” ở nhà viên quan hai cai quản trại giam.

Mấy ngày kế tiếp đó, Tư Cầu phải kè né hoài mỗi lần con Ba đeo theo anh ta để nói chuyện. Tuy nơm nớp lo sợ có chuyện không hay xảy ra nhưng Tư Cầu vẫn thấy thích thú trong những lần gặp mặt ấy.

Và kẻ khổ tâm nhất vẫn là bác Tám. Bác kèm theo sát một bên Tư Cầu, nhưng mỗi lần con Ba đến gọi chuyện với Tư Cầu, bác lại phải buông lơ ra một chút vì không đành tâm xử “gắt” đối với đôi nhơn tình cũ ấy, với lại bác cũng tự thấy chỗ “bất tiện” khi phải theo tò tò hai người, tuy đang trao đổi những câu hỏi han thăm nom thông thường nhưng bên trong nặng chứa nghĩa tâm...

Con Ba đã cho Tư Cầu biết sơ qua trường hợp nào đó đã “đụng” viên quan hai: hai người đã quen nhau trong lúc con Ba làm công tại một quán rượu nọ và một phần chán ngán cuộc đời ba chìm bảy nổi, một phần nhận thấy viên quan hai cũng... dễ chịu, nên nó theo luôn ông ta cho đến ngày nay. Và kể ra thì cuộc sống của nó hiện giờ cũng tạm yên và đỡ vất vả hơn trước nhiều nếu không muốn nói là khá sung sướng, khá đầy đủ.

Nghe con Ba kể lại một quãng đời của nó như vậy Tư Cầu không khỏi ái ngại:

- Nhưng em liệu ở với ông Tây này có bền không?

Con Ba cười ngặt ngoẹo làm Tư Cầu hoảng kinh phải chặn nó lại:

- Có cái gì đâu mà em phát cười như... lên đồng vậy? Em phải nhớ giữ kỷ một chút, chớ hông thôi anh... chạy luôn đi!

Con Ba mới gượng đứng đằng hoàng lại và đáp:

- Thì ai biểu anh hỏi em một câu dễ tức cười quá mà ai nhin được! Đối với em, những cuộc gặp gỡ, ly tan em coi thường quá... Với lại thời buổi lung tung beng này mà anh hỏi “cái này có bền hông, cái kia có chắc hông” thì... mụ nội ai cũng hông biết đường đâu mà trả lời! Bị anh lo bao đồng như vậy mà anh chết lên chết xuống hoài. Còn em, em sống tới đâu thì hay tới đó, được cái gì thì hay cái đ

Tư Cầu chắc lưỡi than:

- Nói như em vậy là... hết chuyện rồi!

Con Ba mỉm cười nói tiếp:

- Còn hoài hoài chớ đâu hết! Nhưng có một điều là em chỉ biết có hiện tại, chớ còn cái việc quá khứ tương lai thì... dẹp nó qua một bên hết. Ai

hơi sức đâu mà để cho nó lảng nhăng!

Tư Cầu thở dài:

- Thiệt mấy năm trời gặp lại nhau mà anh coi bộ em hồng thay đổi chút nào hết... em cũng cứ theo cái điệu sống... bạt mạng cô hồn hoài!

Con Ba hăng hái nói liền:

- Đó, đối với em thì có cái đó bền đa! Với thêm cái tình nghĩa của những người mà em quý mến như anh là một, cái tình nghĩa đó... em dám nói là bền, còn cái chuyện gặp gỡ nhau, bây giờ đây, cũng như hồi mình ở trên Nam Vang em đâu có cho là bền được đâu!

Tư Cầu có vẻ vẫn chưa được yên tâm:

- Thôi đã đành vậy rồi... nhưng em một ngày một lớn tuổi em cũng phải kiếm nơi nương tựa nào cho nó... chắc chắn một chút chớ mai một gì đây... rồi ông Tây ông xuống tàu địa bên rồi sao?

Con Ba cười xòa:

- Chuyện đó là chuyện của em mà sao anh thắc mắc làm chi cho một hồng biết! Ồi, cái điệu lộn xộn này thì còn lâu thẳng chả mới về Tây... mà có đi em cũng đeo dính cứng nó cho anh coi!

Tư Cầu mỉm cười đáp:

- Cái đó thì... anh coi hết vô đa em!

... Mười lần như một, bác Tám ở ngoài kiếm có chen vô chặn câu chuyện của hai người lại, không để cho họ kéo dài đến cái mức mà bác cho là có thể đi đến chỗ... nguy hiểm được. Tư Cầu và cả con Ba nữa, hai người dư biết bác Tám muốn phá đám nhưng đều vui vẻ chia tay và thềm mang ơn con người trọng tuổi ấy.

... Qua mấy lần gặp gỡ sau, Tư Cầu hỏi thăm con Ba thêm về thằng Năm cùng Sáu Cầu, về cô Năm bán quán và được biết rằng ai ai ở trên cũng nhắc nhở đến anh ta rất nhiều, nhất là thằng Năm.

Cố nhiên là con Ba cũng không quên hỏi kỹ Tư Cầu về đường vợ con sau ngày rời bỏ Nam Vang. Ban đầu Tư Cầu còn tìm cách nói lảng ra chớ không muốn đá động gì nhiều đến vấn đề đó hết, nhưng con Ba vẫn đeo hỏi riết, hoặc tìm cách gài bẫy để cho anh ta nói ra: thành thử rốt cuộc rồi con Ba cũng biết rõ hết, cả đến chuyện con Phấn về dưới quê Tư Cầu nữa.

Nghe xong con Ba chép miệng thở dài:

- Như vậy em coi bộ anh không được... hên chút bẻo nào hết về đường vợ con. Em coi bộ anh... rờ tới đâu thì hờ tới đó... trừ có một mình em là êm thôi!

Tư Cầu cười đáp:

- À cái đó cũng chưa chắc! Sao anh nghi chuyện này hổng êm quá! Vừa lúc đó bác Tám hớt hơ hớt hải chạy vào và nghe lỏm được câu bõn cọt của Tư Cầu với con Ba nên bác nói luôn theo:

- Nghi khi gì nữa! Ông hai ông dì tới kìa chú Tư, chú mà hổng rút dù lập tức thì “hổng êm” thiệt chứ không phải nghi ngờ gì nữa hết. Con Ba nghe bác nói như thế, cau mặt chống nạnh, rồi làm ra vẻ cần nhần:

- Coi, sao bác làm cái gì mà nói giựt ngược như vậy? Bộ tôi không có quyền đứng đây nhờ anh Tư hay bất kỳ anh em nào khác làm công việc kia việc nọ hay sao? Ông hai ông về thì thầy kệ ông chứ! Bác Tám vắn vẹo mấy đầu ngón tay vào nhau nửa như muốn để tạ lỗi, nửa như để làm câu trả lời cho xuôi:

- Dạ thưa bà hai... dạ, tui đâu dám nói cái gì khác đâu... dạ tại... bị tui có đôi chút nóng lòng sốt ruột lo lắng cho chú Tư đây. Dạ tui nói như vậy chắc bà hai cũng niệm tình cho...

Thấy bộ điệu của bác Tám, con Ba cũng động lòng. Cô ta mỉm cười rồi nhỏ nhẹ nói với bác như để an ủi.

- Tưởng cái gì chứ cái đó thì bác khỏi nói tôi cũng dư biết. Bác đừng có sợ gì hết, tôi lớn tuổi rồi chứ bộ còn con nít nhẹ dạ hay sao! Nhưng bác lo như vậy cũng có... chỗ phải...

Bác Tám kéo Tư Cầu đi vừa gật đầu lia lịa:

- Đà... đà phải!

... Vừa lúc đó viên quan hai ló đầu ra khỏi cửa sổ trên lầu và cất tiếng gọi bà hai một cách rất tình tứ. Con Ba đưa tay vẫy trả lời rồi vội chạy tuốt lên.

Tư Cầu tay cắt tỉa mấy cái lá ngải khô úa mà mắt thì vẫn lăm la lăm lét nhìn ngoài ra sau lưng. Anh ta có vẻ bức dọc quay qua hỏi bác Tám:

- Thằng quan hai nó kêu con Ba cái điệu gì mà tui nghe như cu gù vậy bác Tám?

Bác Tám cười xòa đáp:

- Ý trời mệt ời, có vậy mà chú Tư hồng biết sao? Đó là cách người Lang-sa họ kêu theo điệu mùi mẫn “sê ri, cù cú cu...”, thì cũng như cái kiểu mà mình kêu “nặng” má bày trẻ ở nhà vậy mà!

Tư Cầu xén lên hỏi lảng:

- Vậy hả! Nhưng sao bác biết rành quá vậy?

- Thì qua... cũng nghe anh em “có ăn học” trong trại họ nói lại. Thôi lo làm xăng tới đi cha nội!

Tư Cầu chẳng nói chẳng rằng cầm cái kéo to, thứ dùng để cắt hàng rào cây nhấp mạnh mấy cái lá ngải bất kể lá héo, lá tươi như để cho... hả giận.

... Trên lầu cao lại vang vọng xuống tiếng con Ba cười sảng sặc làm cho Tư Cầu phải quay đầu nhìn lên chỗ cửa sổ. Anh ta thấy viên quan hai đang quàng tay ôm ghịt lấy cổ con Ba và hôn lấy hôn để trên khắp đầu cổ...

Bác Tám đang ngồi dưới cỏ xới đất vội đưa tay níu vạt áo của Tư Cầu kéo ghịt ghịt:

- Thôi cho qua can cha nội ời! Cha cứ đứng xống lưng ngó lom lom nó như vậy, nó xuống nó nện cho đã đời mà còn không cho khóc bằng tiếng ta nữa đa!

Tư Cầu gỡ tay bác ra, cự nự lại:

- Bác để thầy kệ mẹ tui!

Bác Tám thở dài sườn sượt rồi nói như than thở một mình:

- Tui biết trước mà! Thiệt khổ cho thân tui...

Vừa lúc đó có tiếng con Ba cười vang lên nữa, rồi những tiếng cười như bị đứt đoạn, rồi nghe như con Ba la cái gì ú ớ trong miệng...

Tư Cầu gọi giựt ngược bác Tám:

- Nè bác Tám, bác coi tụi nó làm cái gì kỳ vậy?

Bác Tám miễn cưỡng ngược mắt nhìn lên, rồi bác lắc đầu níu áo Tư Cầu kéo xuống thêm một lần nữa:

- Ồi có... chút xíu vậy mà chú em làm ầm ầm lên. Thì vợ chồng... tây u người ta mùi mẫn như vậy. Bộ chú em hồng coi hát bóng lòn nào ráo trọi hay sao?

Nghe bác Tám hỏi, Tư Cầu mới nhớ trực lại hồi ở Nam Vang đã có nhiều lần mình đi xem chiếu bóng cùng con Ba:

- Ờ, có chớ sao không... nhưng ở trong tuồng người ta mới giả bộ
mần như vậy chớ thiệt sao?

Bác Tám không nín được cười:

- Trời ơi, sao chú mày... thiệt thà quá cỡ! Thì ở ngoài đời nó có thiệt
như vậy nên trong tuồng họ mới bắt chước được chớ!

Tư Cầu vẫn còn hục hặc:

- Nhưng người ta là tây u rặc rông, còn đặng này con Ba nó có phải là
đầm đầu mà nó cũng xà nẹo với nhau, tôi coi xốn con mắt quá bác!

Bác Tám lắc đầu:

- Cha, sao bữa nay chú Tư nó khó tánh quá! Đã đành bà hai là
người mình, nhưng chú em nó nghĩ lợi coi: hể mình nhập giang thì phải
tùy khúc chớ!

Tư Cầu vẫn còn bối mớ:

- Tùy gì thì tùy... nó cũng vừa vừa chớ, đặng này tui thấy nó làm
coi bộ... thẳng cánh quá. (rồi Tư Cầu lấy chân đá đá vào chân bác Tám)
Kia kìa, bác làm ơn ngó coi tui nó giùm tui một chút. Tui nó làm cái gì
mà... chụt chụt hoài giống in hệt như là chim dứt mồi...

Bác Tám vừa chắc lưỡi liên hồi vừa kéo anh ta quay mặt đi ra chỗ khác:

- Tía nội ơi, tía cứ đứng đưa mặt chần dăn ra đó, rồi “phê bình
kiểm thảo” om sòm “bất nhã” như vậy nguy lắm đa! (rồi bác hạ giọng
năn nỉ) Thôi chú Tư ơi, thầy kệ người ta mà chú!

- Nhưng bác coi nó làm kỳ quá!

- Ồi người ta hun kiểu Tây đó mà! Thì ông hai là người Pháp thì cũng
phải cho ông hun theo kiểu Tây chớ chú! Chú từng coi hát bóng mà chú
lạ gì việc đó!

Tư Cầu cắn nhần:

- Nhưng con Ba...

Tư Cầu lại quay ngó lên phía cửa sổ trên lầu và để kịp thấy viên qua
hai bế thốc con Ba lên và quay lưng bước tuốt vào trong nhà...

Khuôn cửa sổ đột nhiên trống trơn bóng người càn như có vẻ hợm
hĩnh treu chọc trước mắt Tư Cầu.

... Và giọng cười rộ lên từng chập của con Ba từ ở tận trong phòng
kia còn vang vọng ra y như những tiếng của một miếng thủy tinh lớn
đang rớt bể loảng xoảng trong tim, trong óc Tư Cầu...

Bác Tám nhìn anh ta lắc đầu, và nhận thấy không còn bóng dáng ông hai ở trên lầu nữa nên bác cũng chẳng buồn níu kéo anh ta làm gì. Bỗng Tư Cầu như chịu đựng hết nổi, quay lại hỏi giục ngược bác Tám:

- Bác Tám, nè bác Tám! Tụi nó làm gì mà ban ngày ban mặt...

Bác Tám chưng hửng nhìn lại anh ta:

- Coi, bộ chú em cấm nó được hả?

Tư Cầu mím môi tìm thêm một cái “cớ” khác:

- Nhưng bộ thằng quan hai nó... bỏ ngang giờ làm việc lúc nào cũng được hết sao?

Bác Tám hỏi trở ngược lại liền:

- Bộ chú... bắt phạt nó được hả?

Tư Cầu đứng chầm dầm một hồi rồi vùng vằng nói:

- Cũng bị có thứ con... ngựa đó! Vậy mà bác cứ nói là tốt tốt!

Bác Tám cự lại nó:

- Coi, qua nói bà hai tốt là tốt đối với anh em tù tội trong này, còn cái chuyện gì khác qua xin miễn bàn đến... Nè, chú em mầy quên rồi sao: chính hồi đầu qua thấy chú em mầy có vẻ chộn rộn, qua đã khuyên chú em nên cẩn thận nữa mà! (đoạn bác điệu giọng nói tiếp) Mà sao chú em cũng kỳ đời quá: đó là cái chuyện vợ chồng của người ta, chú em để ý từng ly từng chút làm chi hông biết nữa!

Tư Cầu cười mũi:

- Hứ, vợ chồng gì cái thứ đó! Thiệt là cái thứ chơi bởi mặt chai mày đá hông còn biết mắc cỡ mắc kiếc gì nữa hết!

Bác Tám thở dài nảo nuốt rồi nắm lấy tay anh ta hất hàm chỉ vào phía hàng rào dây kẽm gai:

- Nè chú Tư, chú làm ơn bình tĩnh nhìn kỹ lại coi tụi mình đang ở đâu đây? Tụi mình đang ở tù chớ bộ vợ chồng thằng quan hai cũng ở tù “mê mẩn” như qua với chú em sao hả?

Tư Cầu nhìn trân trân hàng rào dây kẽm dài bịt thẳng tắp và cao nghệu, và còn ráng nói thêm bằng một giọng không giấu vẻ chán chường:

- Nhưng con Ba vợ của thằng hai nó quen với tui... bộ bác hông biết hay sao...

Bác Tám thở ra rồi lắc đầu:

- Biết và biết lâu rồi! Cũng vì chỗ đó mà qua muốn nhắc nhở cho chú em để ý một chút. Chắc chú em cũng thấy ngay rằng: đầu bà quan hai "còn" là người quen của chú em, nhưng chú em "đầu còn" tự tung tự hoành được như hồi ở ngoài đời! Kẹt là kẹt ở chỗ đó đa chú Tư! Tư Cầu nghĩ cũng thấm ý nên làm thinh, mặt mày ủ rũ, nhưng một hồi lâu sau, như bực mình trở lại về một chuyện gì, anh ta mới ngược mắt lên "tuôn" một hơi với bác Tám:

- ... Nhưng con Ba nó cũng làm bộ chó nó! Bác coi nó bẹo hình bẹo dạng trước mắt mình như vậy mà hổng tức sao được! Bác đứng ở ngoài bác nói giỏi, chớ thử thời bác đứng vào địa vị của tui rồi bác mới biết đá biết vàng.

Bác Tám cười dài rồi khoan thai hỏi lại anh ta:

- Chú em nói vậy... mới nghe thì cũng xuôi tai lắm nhưng qua xin hỏi chú em một câu này: hiện giờ chú em hay thằng quan hai là chồng của bà quan hai hả?

Tư Cầu nhăn nhó đáp:

- Thì cố nhiên là thằng quan hai...

Bác Tám chận hỏi liền thêm:

- Nghĩa là chú em hổng phải là chồng của bà hai chớ gì? Được rồi... bây giờ qua xin hỏi chú em một câu nữa: ở trong này, chú em là "sếp" hay thằng quan hai là "sếp"?

Tư Cầu bực mình nói sảng:

- Bộ bác muốn hỏi động đầu động óc tui sao chớ: tui cũng như bác, tui mình đều là những đứa ở tù thì "sếp" cái khi khô gì được với thằng qua hai chớ!

Bác Tám thân mật vịn vai anh ta và nhỏ nhẹ nói tiếp:

- Đọ, chú em thấy không: cái chuyện đời nó... chớ dễ như vậy, nên mình cũng phải ăn theo thuở, ở theo thì. Qua nói đây là nói thiệt tình, qua thương chú em hổng hết chớ qua nở lòng nào nói châm nói chọc chú em! Qua phá chú em thì có lợi lộc gì đâu hay có dìa nhà sớm được ngày nào đâu?

Tư Cầu lặng thinh ngồi xếp xuống đất, rồi lơ đãng đưa mắt nhìn theo một con bướm sắc màu sắc sỡ đang chập chờn bay lên đáp xuống trên chùm bông ngải...

Mấy ngày kế tiếp sau đó, mỗi khi cùng bác Tám lên làm trên phía nhà viên quan hai, Tư Cầu tìm mọi cách để lánh mặt con Ba.

Có một lần bị con Ba theo riết quá, Tư Cầu bực mình hỏi sảng lại:

- Bà hai muốn sai biểu tui cái chi mà theo tui tò tò hoài... (rồi anh ta day qua kêu bác Tám) Nè bác Tám ngày mới bác làm ơn nói với ban đại diện cho tui ở nhà hoặc đổi đi làm ở sở khác nghen bác!

Con Ba chưng hửng hỏi liền:

- Coi, bộ anh điên rồi sao hả anh Tư? Cái gì mà khi không anh ăn nói sao nghe chướng tai quá!

Tư Cầu cười lạt:

- Tại bà hai hông muốn chịu hiểu chớ! Đời có nhiều chuyện còn chướng gấp vạn lần như vậy nữa mà người ta vẫn như thường kia mà!

Con Ba bực tức giậm chân xuống đất:

- Trời ơi, bộ cái gì nhập ảnh rồi sao mà!

Đoạn nhớ trực lại còn có bác Tám đứng cách đó không xa, con Ba tiến lại hỏi liền:

- Nè bác Tám, sao bữa nay anh Tư ảnh làm cái gì mà kỳ cục quá vậy bác?

Bác Tám lăm lét nhìn về phía Tư Cầu và ấp úng đáp:

- Dạ... dạ thưa bà hai, dạ chú Tư nó hôm nay chắc hơi... ể mình.

Con Ba đứng chống nạnh ngó chăm chăm về phía Tư Cầu một hồi lâu, rồi như nghĩ ra được điều gì nó cười lạt hất hàm hỏi bác Tám:

- Sao bác, thiệt ra ảnh đau cái chứng bệnh gì bác làm ơn nói cho tôi rõ coi? Tôi coi bộ mấy người tính giấu tôi chuyện gì đây!

Bác Tám rụt rè đáp:

- Dạ... chú Tư chú ở trong này mà nhiều khi chú lại quên lửng là chú... ở trong này.

Con Ba sốt ruột hỏi phăng tới:

- Cái gì mà bác nói lằng nhằng như vậy. Bác cứ nói huych tẹt ra cho tôi nghe coi!

Bác Tám có vẻ lúng túng:

- Dạ thưa bà hai, hông nói giấu gì bà hai: chú Tư chú có thuật lại cho tui nghe cái chuyện chú... quen với bà hai hồi ở trên Nam Vang...

- Ừ thì cái đó... có! Nhưng quen rồi... sao nữa bác Tám? Và việc ấy có ăn thua gì đến cái vẻ mặt chằm chằm của anh hồi nãy không hả?

- Dạ... cũng hơi ăn thua chút chút.

Con Ba nhăn nhó chắc lưỡi:

- Trời ơi, bác nói đại ra cho tôi nghe coi có được không? Cái gì mà bác cứ đi lòng vòng hoài vậy!

- Dạ, cái chuyện này cũng hơi khó nói. Xin bà hai bỏ lỗi cho trước thì tui mới dám...

- Thì tôi hỏi bác chớ bộ khi không bác khai ra hay sao mà bác sợ mímch lòng mímch bề!

Bác Tám suy nghĩ một hồi như để lựa lời làm sao cho con Ba vừa hiểu được mà vừa khỏi phải nói thẳng quá:

- Dạ thưa bà hai, coi vậy chớ chú Tư chưa quên cái thời chú ở trên Nam Vang và ngày nay chú lọt vô đây, rồi chú gặp bà hai lại...

Con Ba sốt ruột chận ngang:

- Coi, có gặp lại tôi trong hoàn cảnh này đáng lẽ anh mừng dữ lắm mới phải!

Bác Tám chụp nói liền:

- Dạ bị chú mừng lung lắm nên bây giờ mới... chừ ư như vậy!

Liếc thấy con Ba cau mày nhú mặt có vẻ bức mình bác Tám sợ bị cự nên vội tiếp lời:

- Dạ, ban đầu thì không sao hết, chú Tư chú mừng rơn trong bụng, nhưng kệt một nỗi là chú lại quên rằng ngày nay bà hai đã có... ông hai và ông hai là “sếp” bao trùm cả trại giam này, mà chú Tư nó lại ở tù trong cái trại giam của ông hai...

- Coi, ông hai ổng có bắt bớ gì anh đâu! ổng chỉ có phận sự coi sóc ở đây và ai đâu khác đã đưa anh Tư đến chỗ này. Tôi tưởng như vậy là hên cho anh lắm chớ bác!

Bác Tám rụt rè cười đáp:

- Dạ hên thì cũng có hên, nhưng rồi sau đó lại kệt... Đã đành rằng bà hai ở với ông hai là lẽ tự nhiên nhưng đôi khi chú Tư chú lên đây làm rồi chú thấy... gia cảnh của bà hai như vậy chú cũng... hơi tủi thân.

- Tủi khỉ gì vậy! Tôi tưởng anh đâu còn lạ gì đời sống của tôi từ trước. Cái điều này tôi chắc cũng có lúc anh thuật qua cho bác nghe rồi phải

không?

- Dạ cũng có nhưng... tui nói đây là... khó nói cho hết lời được. Bà hai nghĩ lại coi: cái thân chú Tư nó là cái thân tù tội cho nên có lúc chú lên đây thấy bà hai với ông hai... đầm ấm quá đổi nên chú đâm ra tủi phận, chú nhớ lại hồi nào chú cũng vậy mà bây giờ phải đứng chết cứng ở đó mà giương mắt ếch lên ngó. Đọ, tui nói tủi là tủi ở chỗ đó đa bà hai.

Con Ba thở ra như trút một gánh nặng:

- Xời ơi, có vậy mà bác cứ đi ba đồng bảy đổi hoài làm cho tui nóng ruột gần chết. Như cái điệu bác nói đó thì anh Tư ảnh... ghen chớ tủi khỉ khô gì!

Bác Tám gượng cười đáp:

- Dạ... thì cũng na ná như vậy! Thưa bà hai, từ ghen tới tủi đâu có mấy hồi...

Con Ba cười mủm mím nói:

- Thiệt cái tánh của thằng chả khó khăn đổ ai bì kịp. Tôi tưởng cái gì khác chớ nếu có bấy nhiêu đó mà thằng chả làm mặt giận mặt hờn với tui thì để tui làm tới nữa cho thằng chả biết một phen!

Bác Tám hốt hoảng kêu lên:

- Ý trời đất ơi, bà hai làm như vậy hổng nên, chú Tư chú dám thí mạng cùng mà rồi cái thân già của tôi đây cũng mang họa lây! Bà hai hổng thấy sao: may mà mới có sơ như vậy, chú Tư chú đã sanh chứng hưởng hồ gì bà hai còn mần tới nữa thì tui hổng biết đâu mà lường trước được!

- Thì bác để tôi thử một chuyện coi! Có làm như vậy mới trị được thằng chả!

- Chuyện gì thì tui hổng dám xía vô chớ chuyện này tui xin mạn phép can bà hai. Bà hai từng... quen biết với chú Tư, bà hai còn lạ gì tính nết của chú: ngày thường thì chú hiền khô và nhiều lúc lù khù như con ngủ ngày, chớ khi chú nổi xung lên rồi thì trời cản bây giờ chú cũng nhào tới! Tui xin bà hai nghĩ tình thương hại giùm cho chú, bà hai hổng biết chớ khi con người ta ở tù lâu ngày rồi thì tánh nết nó cũng đâm ra bất thường lắm... tui tưởng bà hai không nên chấp nhứt chú làm gì!

Con Ba mỉm cười một cách bí hiểm:

- Chuyển này thì ảnh khỏi phải nóng mũi gì hết! Cái thằng cha như vậy mà ghen ác hơn sát đức chó! (rồi nó niêm nở dặn bác Tám thêm) Nè bác Tám, bác nhớ chiều về trại lấy một mớ thuốc bánh hút nhen! À còn cái cái này nữa... khi nào bác thèm chút đỉnh rượu, bác nói với tôi, tôi mua cho mà nhậu chơi, nhưng có uống thì uống cho cạn ở trên này chứ đừng đem về trại rồi... làm tùm lum tùm lè lên, ông hai ông hay được chết tôi đa!

Bác Tám gật đầu lia lịa:

- Dà... dà... điều đó bà hai khỏi phải cần dặn tui cũng lo giữ kỹ để còn lai rai lâu dài được chó!

Nói xong bác hớn hở xách mạnh thùng nước lên đi xằng xái về phía trước sân...

Một buổi sáng nọ, trong lúc Tư Cầu và bác Tám đang lui cui nhổ cỏ trước sân thì thấy viên quan hai đi xe díp chạy thẳng ra cổng ngoài.

Tư Cầu ngẩn cổ ngó chừng theo chiếc xe và hỏi bác Tám:

- Ủa “thằng hai” nó đi đâu sớm vậy bác?

Bác Tám vẫn không ngừng tay nhổ cỏ:

- Sớm khi gì nữa! Ồi, nó đi ra ngoài hà rầm, mình ở trong này có biết đằng nào đâu mà rờ! Chú làm ở đây cũng khá lâu rồi bộ chú hông thấu sao?

- Có chó sao không, nhưng bữa nay tui thấy nó ăn bận đồ lớn nên tui mới hỏi bác.

- Ủ, chắc nó đi hội đi nhóm gì với mấy ông bự của nó chó gì! (đoạn bác phui tay đứng dậy) Mà thôi, nó đi rồi thì tui mình ở đây cũng... thắng luôn! Thôi, thả rề lợi phía đằng sau kiếm nước trà nóng rồi hút thuốc chơi chú Tư!

Tư Cầu vẫn chưa chịu đứng dậy:

- Thì để nhổ cho sạch ba cái cỏ này đã bác!

Bác Tám thở hắt ra một hơi dài:

- Ý trời ơi, chú mà làm sạch trơn cỏ rồi mai mốt đây lấy cái gì để cho mình nhổ nữa chó! Mình chỉ bứt cầm chừng cầm chìa cho nó qua ngày đoạn tháng và cho cỏ nó đủ thời gian mọc lên thêm để cho tui mình nhổ tiếp nữa chó chú! Chú làm như mai này hai anh em mình xách gói ra đìa vậy!

Tư Cầu cười xòa rồi uể oải đứng lên:

- Thôi tui xin nghe lời bác dành ba mớ lợi đó để... phòng thân! Thiệt ba thẳng Tây bắt chi thứ tội mình để nuôi cho tồn cơm gạo lúc hồng biết!

Bác Tám níu tay Tư Cầu lôi đi:

- Nếu nói như chú vậy thì hết chuyện rồi!

... Vô đến dãy nhà bồi bếp, Tư Cầu và bác Tám đi xin hai tô nước trà Huế rồi tìm chỗ ngồi dựa lưng nghỉ.

Trong lúc hai người đang phì phèo hút thuốc và trầm ngâm nhìn theo mấy con chim én bay lượn trên bầu trời trong xanh, thì con Ba ló đầu ra ngoài cửa sổ lầu gọi lớn lên:

- Anh Tư, bác Tám ơi!

Bác Tám vội đứng phắt dậy:

- Bà hai kêu tui tui?

Con Ba nghiêm trang gật đầu:

- Phải, tôi nhờ hai người lên đây làm việc này một chút!

Bác Tám lấy tay khều Tư Cầu:

- Đứng dậy chú Tư! Bà hai bả kêu mình lên mần cái gì kia.

Tư Cầu vẫn ngồi nguyên một chỗ:

- Thì bác đi một mình cũng đủ rồi mà?

Ở trên lầu con Ba nghe được câu ấy nên làm bộ cau mặt hồi lâu:

- Đi cả hai người mới được! Tôi nhờ khiêng tủ mà!

Bác Tám xăng xái bước đi và ngoắc Tư Cầu:

- Khiêng tủ mà chú Tư! Một mình qua thì qua rê sao nổi!

Tư Cầu chậm rãi hít một hơi thuốc chót liệng mạnh cái tàn vào kệ nhà, rồi khệnh khạng đứng lên đi theo bác Tám lên lầu...

Bác Tám và Tư Cầu vừa lên tới giữa thang lầu thì thấy con Ba bước ra đứng đợi ở phía trên, một tay ôm một con sóc nhỏ và một tay cầm chùm nho tươi để cho con vật thò đầu sang rút rút ăn từng trái một...

Như yên tâm vì đã có Tư Cầu lên theo cùng với bác Tám, con Ba khoan thai đem con sóc và chùm nho bỏ trả vô chiếc lồng lưới sắt sơn xanh đặt ở ngoài hành lang lầu. Đoạn nó mởбет cửa buồng ra, đứng nép sang một bên rồi nói:

- Đây, tôi nhờ bác Tám với anh Tư khiêng giùm tôi cái tủ này...

Con Ba bỏ lửng giữa câu để ngó qua một vòng đồ đạc trong phòng như cố tìm một cái tủ nào khả dĩ còn có thể xê dịch đến một chỗ khác được.

Bác Tám bước vô buồng và mau miệng hỏi:

- Dạ, thưa bà hai... trong buồng theo ý của tui thì cái nào cũng ở... phải chỗ của nó hết. Dạ đầu cho bà hai có muốn dời cái nào đi nữa thì cũng chỉ đổi chỗ qua đổi chỗ lại chứ không có cách nào khác hơn hết!

Nghe bác Tám nói như vậy, Tư Cầu cũng tò mò liếc mắt nhìn gian phòng. Bỗng nhiên anh ta có một cảm giác khó chịu khi nhận thấy những đồ đạc sang trọng bày ở trong ấy: bàn ghế tủ giường toàn là kiểu tân thời đánh véc-ni bóng lộn...

Anh ta cau mặt nhìn một hồi lâu chiếc giường ngủ thấp lùn, rộng “mênh mông đại hải”, trên có trải ra trắng tinh, hai cái gối tai bèo to nằm song song với nhau trên đầu giường và một cái gối dài để chặn ở phía dưới... Như bực mình thêm vì những chiếc gối nằm sóng sượt ra trên đó, Tư Cầu quay phắt đi để nhìn về hướng mấy cái tủ. Trong phòng chỉ có vồn vẹn hai cái tủ: một cao có mặt kiếng soi ở một bên cánh cửa và một thấp gồm toàn là ngăn kéo: Tư Cầu nhận thấy cái nào cũng đều ở đúng chỗ phải đặt của nó và nay đầu có muốn khiêng dời đi thì cũng chẳng có nơi nào khác cho thật vừa ý hơn.

Nhận xét như vậy và thấy con Ba cũng còn đang phân vân chưa biết phải dời món nào, Tư Cầu đâm ra hoài nghi. Anh ta mím môi nhìn chằm chập vào mặt con Ba như để dò xét.

Con Ba lúng túng nhìn quanh rồi chỉ đại cái bàn phấn cho bác Tám và nói tỉnh khô:

- Tôi tính nhờ bác Tám với anh Tư phụ lực vô khiêng cái bàn phấn này đem đi chỗ khác giùm tôi.

Bác Tám nhìn sững cái bàn thấp lùn có tấm gương soi hình tròn ở phía trên và với vô số chai lớn chai nhỏ, hộp vuông hộp tròn bày lù khù trên mặt bàn có lộng một miếng kiếng dày. Bác nheo nheo đôi mắt rồi nói:

- Dạ thưa bà hai, theo tui nghĩ: cái bàn... “dồi phẩn” này để ở chỗ đó thì nhứt hạng rồi. Dạ, chỗ đó gần cửa sổ sáng trưng thiệt không đâu hơn được đó bà hai.

Tư Cầu nghe bác Tám nói có lý như vậy bắt cười khan một tiếng nhỏ.

Con Ba đảo mắt liếc xéo anh ta rồi trả lời bác Tám một cách châm bầm:

- Tôi muốn dời nó đi đâu tôi biết mà! Trên đầu tấm gương có gắn đèn điện thì tối với sáng có ăn nhằm gì mà bác nói cho mắc công hổng biết nữa!

Bị cự, bác Tám cuống quýt nói gờ:

- Dạ tui nói là nói vậy chứ tùy ý bà hai muốn dời đâu thì tui này hè nhau khiêng cái rụp liền. Cái bàn này nhẹ xều mà! (đoạn bác day sang phía Tư Cầu) Chú Tư tiếp qua một tay chú!

Tư Cầu vẫn đứng lững khựng một chỗ:

- Ồi, có cái bàn chút xíu đó, một mình bác rê đi cũng đủ rồi mà!

- Coi, chú hổng thấy mấy chai dầu thơm, son phấn để lén nghén ở trên bàn đó sao! Qua mà kéo một cái là nó đổ vãi ra hết.

Tư Cầu đành bước lại đặt tay vào nắm lấy mép bàn đỡ hổng lên. Anh ta ngó con Ba rồi hỏi trống không:

- Bây giờ khiêng đem đi đâu nè?

Con Ba chỉ vào phía trong:

- Đem vô để trong góc kia giùm tôi, chỗ gần cái tủ đứng đó!

Tư Cầu quay sang bác Tám:

- Đi bác, khiêng phứt cho rồi để còn xuống làm công chuyện khác chứ! Ứ hự, ở chỗ sáng trưng hổng muốn lại đòi dời vô chỗ tối hù!

Nghe nói như thế, con Ba cười mủm mím nghiêng đầu nghìn theo Tư Cầu đứng khom lưng cùng với bác Tám lúc thúc khiêng bàn phấn đặt vào chỗ mới.

Xong xuôi đâu đó, Tư Cầu đưa tay ngoắc bác Tám:

- Thôi mình đi xuống bác!

Con Ba vội chạy lại đứng chặn ở cửa:

- Ý khoan đã! Tôi còn nhờ thêm một việc này nữa mà! (rồi nó quay sang bảo bác Tám) Nè bác, tôi nhờ bác chạy xuống dưới nhà lấy lên kèm búa và một mớ đinh bốn năm phân gì đó, để tôi... cậy anh Tư đóng giùm tôi mấy chỗ này nữa...

Bác Tám chưa kịp trả lời thì Tư Cầu đã lách mình xông tới trước:

- Nè bác Tám, bác ở trên này đi, để tui xuống dưới lấy đem lên cho!

Nhưng con Ba vẫn đứng chặn ở cửa và ngó bác Tám lườm lườm:

- Bác Tám đi lấy giùm tôi đi bác! Bác biết chỗ, chớ anh Tư đây có biết đâu! Đi đi bác!

Con Ba vừa nói vừa hất hàm như để hối thúc thêm bác Tám. Bác ta đứng lớ ngớ ở đó một đôi giây rồi thở dài bước ra khỏi cửa.

Thật tình bác cũng chẳng rõ chỗ để kèm búa ở đâu! Hơn thế nữa, khi nhận thấy con Ba hối bác đi và một hai giữ Tư Cầu ở lại, bác càng thêm rối ruột rối gan không biết tìm cách gì để “giải vây” cho người bạn trẻ tuổi ấy.

Đi được hai bước, bác quay vụt trở lại, và cũng vừa lúc đó con Ba đang vói tay đóng cửa. Bác vội kêu lên:

- Dạ thưa bà hai!

Con Ba ngừng tay lại, ló đầu qua khe cửa, cau mặt hỏi:

- Gì nữa đó bác?

Bác Tám ấp úng:

- Dạ... chỗ để kèm búa... tôi cũng chưa rành...

- Hừ, có vậy mà cũng kêu giựt ngược người ta lại! Bác không biết thì xuống hỏi mấy anh em ở dưới nhà.

- Dạ ở dưới nhà chắc cũng hông có gì trước đây đã có lần tui tính mượn để đóng guốc... Dạ mấy thứ đó bên công xưởng mới có...

Con Ba cắn nhả:

- Thì bác làm ơn đi tuốt qua bên mượn không được sao? Thôi đi giùm tôi một chút bác! (nhưng rồi nó lại cười một cách đầy ẩn ý và chậm rãi nói tiếng) Mà bác cũng cứ thùng thẳng nghen! Công việc này cũng không gấp mấy... tôi còn nhờ anh Tư xếp dọn lại cái này nữa...

Đoạn nó đóng sập cửa lại...

Bác Tám định nói thêm nữa nhưng không kịp. Bác nhìn trần trối vào cái nầm cửa hình hột xoài đang từ từ xoay qua một vòng rồi ngừng hẳn, và bác toát mồ hôi khi nghe có tiếng chìa khóa rột rẹt trong ổ...

tiếng cái chốt cửa bật qua nghe cái “cắc”... rồi tiếng chìa khóa bị rút tuột ra...

Bác lắc đầu năm bảy cái để định thần lại, rồi lẩm bẩm nói một mình như than như thở:

- Ý trời ơi! Cái điệu này thì nguy cho chú Tư nó đến nơi rồi còn khi gì! Hèn chi bà bày đặt sai mình đi lấy kèm lấy búa: kèm búa ở tốt bên công xưởng, và chắc bà nội đó bà cũng dư biết là mình không thể léo hánh sang bên đó được!

Bác lúnh quính đi tới đi lui trong hành lang lâu như gà mắc đẻ, rồi chạy tuốt ra phía cửa sổ trước nhà ngó mông dưới đường để... chắc lười liên hồi:

- Cha, rủi thằng hai nó trở dìa bất tử thì trời xuống đây bây giờ cản nó cũng hồng nổi! Sao chú Tư hồi này chú hồng vọt mẹ chạy xuống lâu cho rồi. Mình biết trước là thế nào cũng có ngày này thì đúng y là... có cái ngày này!

Vừa lúc đó, nghe có tiếng giựt cửa rầm rầm đằng phía buồng ngủ của con Ba nên bác quảy quả chạy trở lại. Bác định lên tiếng hỏi Tư Cầu nhưng rồi lại không dám. Bỗng có tiếng la hét của anh ta vọng ra khiến bác nghiêng tai sát gần thêm cánh cửa một chút nữa. Cái hột xoài cửa lại bị vặn, bị giựt nghe rầm rầm, rồi có tiếng Tư Cầu quát tháo ở trong phòng:

- Có mở cửa ra hông tui đập bể tung hết bây giờ?

Tiếng nhỏ nhẹ của con Ba đáp lại:

- Anh Tư, anh sao kỳ quá! Thì có cái gì để thùng thảng rồi mình tính với nhau chứ chưa chi anh động cửa ầm ầm như vậy đã không có ích gì mà còn nguy hiểm nữa là khác! Đây, em hỏi anh, rủi lính canh ở dưới nghe thấy, tui nó chạy lên đây hỏi rồi anh tính làm sao nè?

Bác Tám nghe câu hỏi đó cũng bắt... ớn xương sống và bác lắng tai kỹ để coi Tư Cầu trả lời ra sao...

Mãi một hồi lâu sau, bác mới nghe tiếng Tư Cầu và lần này hết còn hung hăng như trước mà có vẻ rụt rè lo ngại và có giọng thở than:

- Đọ, anh đã nói mà em hồng chịu nghe, em làm như vậy rủi tui lính nó lên rồi biết trả lời ra sao bây giờ? Còn ông nội quan hai nữa!

Cái điệu này là em đưa đầu anh cho tây nó nã đạn vô chớ thương yêu, nhớ nhưng cái gì mà... ác hơn sát đức dữ vậy!

Có tiếng con Ba cười nho nhỏ rồi một giọng nói ngọt như mía lùi đáp lại lời Tư Cầu:

- Anh khéo lo thì thôi! Em nói như vậy chớ thử thời tụi lính canh có nghe động chạy lên em cũng dư sức trả lời! Bất quá em nói em nhờ anh đóng sửa cái bản lề hay cái ống khóa cửa... Đó là cách thứ nhất và còn một cách thứ hai nữa anh còn muốn biết không hả anh Tư?

Tiếng của Tư Cầu rụt rè hỏi lại:

- Còn cách gì nữa em nói phứt đi để mình... liệu coi cái nào hay hơn hết.

- Anh muốn biết hả? Cách này thì... sẵn đây vui miệng em nói luôn chớ... hổng có xài đến đâu! Đây nè, nếu em ác và nếu anh... không biết điều, có tụi nó lên em sẽ nói... em sẽ nói là anh khóa cửa lại để làm hỗn với em, em chống trả nên chạy vuột ra đập cửa rầm rầm để kêu cứu đó! Em nói sơ sơ như vậy anh nghe có lý hông?

Ở ngoài này bác Tám nghe con con Ba nói như thế bác cũng đủ mướn mồ hôi trán. Và bác không lấy gì làm lạ khi nghe Tư Cầu kêu lên mấy tiếng gần như thất thanh:

- Ý trời trời... em nói giỡn hay là nói thiệt đó? (nhưng rồi giọng nói của anh ta trở nên hơi hơi cứng cỏi, dường như là ráng làm tỉnh lại) Nhưng em nói đừng đừng như vậy chưa chắc tụi nó tin em, còn anh đây nữa chi? Bộ anh hổng có miệng hay sao?

Tiếng con Ba cười giòn tan:

- Thôi đi tía non! Thôi đi cưng ơi, cưng đừng làm ra bộ là khôn khéo hơn người ta... Thì đây, nếu em muốn cho tụi nó tin chắc cứng lời em thì dễ ợt mà! Anh coi, em làm như vậy nè... nè...

Bác Tám nghe tiếng nút áo tuột mạnh ra khỏi khuy kêu bưng bực, rồi tiếng rơi “xạch” của một vật gì, ý chừng cũng nhẹ nhàng lắm, bị liệng xuống sàn gạch bông gần sát một bên cánh cửa.

Giọng nói đồng đánh của con Ba lại vang lên:

- Rồi em vò cho rối nùi tóc tai nữa nè... Rồi em... nè anh Tư anh muốn hông, em làm tới cho mà coi! Còn cái này nữa nè... em...

Có tiếng Tư Cầu hốt hải chặn ngang:

- Thôi, thôi em Ba ơi! Nội bấy nhiêu đó cũng đủ chết anh rồi... (rồi bác Tám nghe Tư Cầu kêu ú ớ) Coi coi... bộ em tính... Tội nghiệp anh mà em!

Tiếng con Ba cười rộ lên, kể tới một giọng nói ra vẻ chanh chua:

- Cha! Ở trong này lâu ngày chầy tháng thèm thấy mồ bây giờ người ta đem dưng tới miệng còn làm bộ mại hơi hoài! Anh thiệt anh hổng thèm phải hông? Anh ngon anh nói một cái một đi! Khoái chí tử mà còn làm bộ nói “tội nghiệp”!

Tiếng Tư Cầu ấp úng van nài:

- Thôi mà em, em nói nặng nói nhẹ anh làm gì! Hổng nói giấu chi em trong hoàn cảnh tù tội... khô đói mà gập dẹt như vậy là... nhứt hạng rồi còn gì nữa! Nhưng em hổng ngó lại sau lưng: rui thẳng nào nó thấy nó đi thọc bậy một cái thì kể như đời của anh tàn gập, hay là rui ông quan hai ống trở dĩa bất tử thì... mạng của anh kể như “dĩ tiệt”...

Giọng của con Ba đáp lại vẫn không có vẻ gì nao núng mà còn như thêm cả quyết nữa là khác:

- Mốc xì họ! Thằng quan hai nó đi hội ít lắm cũng tới một giờ trưa mới về, bộ anh nói em... làm ầu hay sao? Còn cái chuyện “có ai khác” thấy thì anh khỏi lo, hay nếu có, thì chỉ có bác Tám biết được thôi! (rồi con Ba cười nói tiếp một cách như đắc ý lắm) Ví dầu bác có thấy cũng hổng sao mà còn vững bụng thêm nữa!

- Ý trời ơi, ông già ấy ống khó giàn trời mây! Chuyến này ống biết ống xài xể cho anh nghe, tàu ghe nào mà chở cho hết!

- Em đã nói: có bác mình thêm vững, có bác thì dầu muốn dầu không bác cũng phải canh chừng giùm cho hai đứa mình, kéo rui ra có bề gì thì bác cũng bị họa lây chớ bộ giỡn sao! Ông già đó ống rành đời lắm thế nào mà ống chẳng thấy cái chỗ “lợi hại” đó! Em nói như vậy có đúng không chừng?

Bác Tám nghe bấy nhiêu lời đó bắt nổi xung lên. Bác giơ tay lên định đập cửa kêu Tư Cầu để phá đám cho bõ ghét, nhưng rồi bác lại lắc đầu thở dài buông thông tay xuống rửa thầm trong bụng:

- Thiệt là mình già mà còn bị mắc mớ con quỷ cái! Nó cao tay ấn quá cỡ như vậy hèn chi tây tà gì nó cũng xỏ mũi ráo nạo chớ đừng nói chi cỡ chú Tư!

Bỗng có tiếng Tư Cầu, giọng đứt khoảng vang ra, ban đầu còn cự nự, rồi như van nài, rồi như chống chỏi, rồi như... chịu thua luôn:

- Coi, em làm gì kỳ vậy!... Cha, để khi khác hồng được sao em!... Anh nói hồng được mà! Ừ hự, cái điều này... em hại anh có ngày... Bác Tám không nghe con Ba nói năng gì hết mà chỉ có tiếng “ngừ ngừ” như khi bậm môi nghiêng răng, văng vẳng lọt ra... Bác thở hắt ra một hơi dài, lắc đầu nhún vai rồi nhón gót bước nhẹ về phía cửa sổ để canh chừng lối ra vào phía trước nhà... Bác Tám đứng trên cửa sổ lâu hết ngó mông ra phía dưới đường đến trông chừng về phía cửa buồng của con Ba. Bác sốt ruột móc thuốc ra vắn hút, nhưng bác chỉ bập bập được một vài hơi rồi liệng mạnh điếu thuốc xuống lầu. Bác tháo chiếc khăn tắm quấn nơi cổ ra lau mồ hôi trán rồi lẩm bẩm than thở một mình:

- Thiệt là “tiền oan nghiệp chướng” gì á! Ai ăn động, ai sung sướng gì đâu hồng biết mà bắt thằng già này lo méo mặt! May mà bà nội đó bả khéo canh cái ngày thằng quan hai nó đi hội, chớ hồng thôi mình đây cũng... xón ra trong quần chớ phải chơi...

Rồi bác vừa ngáp dài vừa vung vai một cách khoái trá... Bỗng có tiếng con chó bẹc-giê kêu ử ử và sủa gâu gâu như đón mừng ai ở dưới sân sau nhà. Bác Tám vội chạy ra phía cửa sổ ở phía sau lầu để vừa kịp thoáng thấy viên quan hai bước vô nhà và con chó thì nhảy chồm chồm một bên chân chủ của nó.

Bác tái mặt chạy a lại buồng con Ba và đưa tay lắc lia lịa cái quả nậm hột xoài:

- Bà hai ơi, chết rồi!... Ông hai dìu tới dưới nhà kia kìa! Tư ơi Tư mau đi...

Bác chưa nói được hết câu thì đã nghe có tiếng giày của viên quan hai nện thành thành trên mấy bậc thang lầu.

Bác lại lắc lắc cái hột xoài và hốt hơ hốt hải báo động:

- Tới rồi bà hai ơi!

Tiếng viên quan hai xua đuổi con chó vọng lên càng làm cho bác Tám quỳnh ruột, trong lúc ấy cánh cửa buồng của con Ba vẫn chưa mở ra.

Bác Tám bỗng ngó thấy con sóc đang nhảy nhót trong lồng, và một ý hay thoáng qua óc bác: bác vội vàng chạy lại mở toang lồng thò tay

vào lõi tuột con sóc ra, thả nó xuống sàn gạch rồi giơ tay xua xua cho nó chạy xuống phía thang lầu.

Vừa lúc đó viên quan hai cũng vừa ló lên. Con chó béc-giê thoáng thấy con sóc liền sủa vang rân và hăng hái vồ tới đuổi bắt... Con sóc hoảng sợ vừa kêu chéc chéc vừa nhảy phóc lên mặt bàn để gần đó rồi phóng luôn lên cái mắc áo trên tường.

Viên quan hai sợ con chó vật chết con vật quý yêu của vợ nên vội xông tới nắm lấy chiếc vòng da đeo cổ của con chó ghệt giữ lại, rồi ông ta vừa quát tháo om sòm vừa chỉ chỗ mấy cái cửa sổ vì có ý sợ con sóc phóng ra mất.

Bác Tám vội chạy lại phía cửa sổ và vừa lúc ấy, Tư Cầu cũng ở trong buồng hé cửa ló mặt ra có ý nghe ngóng động tĩnh. Bác Tám chạy xốt qua thấy vậy vội chụp tay anh ta lôi ra luôn:

- Chạy mau ra đóng cửa sổ phía đằng trước kia tía nội!

Tư Cầu vuốt sơ lại mớ tóc xõa trước trán rồi làm tỉnh bước ra phóng nhanh về phía cửa sổ trước lầu. Đến ngang chỗ viên quan hai đứng giữ con chó, anh ta chạy bết bết ra và lăm lét ngó chừng sắc mặt của ông ta. Tiếng quát “mau lên” của ông này làm cho anh ta giật mình nhưng yên tâm vì... mọi sự đều được bình an.

Trong lúc đó con Ba ở trong buồng khoan thai bước ra, rồi làm ra vẻ mừng rỡ chạy lại phía viên quan hai, nhưng khi thấy mặt mày ông này có vẻ chằm bằm, cô ta hơi chột dạ. Cô ta vội đưa mắt tính kiểm bác Tám để dò coi việc gì đã xảy ra, nhưng bác này đang lui cui đóng cửa sổ. Vừa lúc đó viên quan đã lên tiếng gọi nó và chỉ lên phía chiếc mắc áo. Con Ba ngẩng vội đầu lên nhìn và khi thấy con sóc ngồi co ro trên ấy, cô ta phát cười to lên rồi chạy lại chìa tay lên. Con sóc không do dự gì hết nhảy phóc xuống lòng bàn tay chủ, rồi bò mau theo cánh tay để xuống đeo cứng nơi ngực con Ba như có ý muốn được che chở. Con Ba vừa vuốt ve con vật vừa dả dớt nói nựng:

- Sao con chạy đi đâu vậy! Bộ con chó dịch vật đó nó muốn ăn thịt con hả?... Ui cha tội nghiệp dữ hông!

Đoạn nó đem nhốt con sóc vào lồng...

Vừa lúc ấy, bác Tám đã bước đến dừng liền một bên.

Con Ba kiểm chuyện hỏi bác:

- Nè bác Tám, tôi nhớ hồi nãy tôi đã khóa cái chốt cửa lồng lại rồi mà!

Bác Tám cười như mếu:

- Dà phải đa, nhưng cũng nhờ có con sóc này... sút chuồng kịp lúc... Dạ nhờ vậy mà có ông hai phụ lực kèm giữ con chó tây và... và chú Tư nó kịp chạy đi đóng cửa sổ phụ với tui, chớ không thôi thì...

Con Ba đỡ lời bác liền:

- ... Thì con sóc cứng của tôi chạy mất chớ gì. (rồi nó nháy nháy mắt ra hiệu rằng mình đã hiểu ý bác Tám và đon đả nói tiếp) Cha, tôi cảm ơn bác Tám nhiều lắm nhen! Thiệt cũng nhờ bác...

Viên quan hai đã tiến đến khoác tay vợ và con Ba cũng vội quay lại mỉm cười, mặt mày tươi rói.

Bác Tám thấy ông ta hất hàm về phía bác và Tư Cầu rồi xì xồ hỏi con Ba, con này lanh miệng đáp lại một hơi và giơ tay chỉ chỗ tủ bàn trong buồng. Viên quan hai gật gù ra vẻ hài lòng rồi bế thốc con con Ba lên lòng để vừa gằm gừ vừa hôn hít làm cho con này có lúc cười hăng hắc, có lúc kêu ai ái...

Thấy vậy bác Tám ngoắc Tư Cầu lại rồi cả hai len lén bước xuống thang lầu.

x

x x

Ra đến sân sau bác Tám mới đứng lại, chống nạnh lên, chậm rãi hỏi Tư Cầu:

- Chắc bây giờ chú Tư nó vừa lòng lắm hén?

Tư Cầu cúi đầu làm thinh và lấy tay phúi phúi một sợi tóc quăn còn đeo dính trên chỗ gần nách áo.

Bác Tám thở phào ra một hơi dài rồi ra giọng chua chát nói thêm:

- Đó chú thấy không, qua đã nói đâu thì có đó vậy mà bữa hôm hể qua động tới là chú em cự nự thiếu điều vượt mặt không kịp?

Thấy bác Tám cự nự riết tới, Tư Cầu cũng bắt bực mình và nói sảng lại:

- Bộ tại tui sao mà bác căn nhắc hoài vậy!

Bác Tám không nhin được cười:

- Hồng có chú em vô đó thì làm sao sanh chuyện được! Mà thôi, tai qua nạn khỏi rồi qua cũng mừng, thiệt hú hồn hú vía...

Tư Cầu cũng cười theo, rồi hỏi lại bác Tám:

- Bác canh chừng làm sao để cho thằng hai nó vô tới bên dít mà hông biết gì hết ráo vậy?

Bác Tám trợn mắt:

- Cha, nói coi sướng không! Ở ngoài này qua lo thấy mụ nội chớ bộ như chú em sao! Tại thằng hai nó dìa bắt tử, mà nó lại để xe đậu bên phía văn phòng và cuốc bộ đi êm ru ở phía ngã sau mới thắt họng mình chớ! Trong lúc đó thì qua cứ ngó lom lom về phía cổng đằng trước!

Tư Cầu hỏi tới:

- Hèn chi... nhưng rồi bác làm sao chặn nó lại? Hồi bác giựt giựt cánh cửa đó cho đến chừng tui ló ra cũng lâu ớn mà?

Bác Tám mỉm cười:

- Mà cha làm cái gì ở trông mà... chậm lụt quá vậy! Nghe động là phải vọt ra liền chớ chú em! May mà qua trông thấy có con sóc ở trong lồng nên qua thả mẹ nó ra để...”dục huồn, cầu mưu” chớ hông chết nhăn răng cả đám rồi!

Tư Cầu cảm động nắm lấy tay bác:

- Thiệt tui cảm ơn bác hết sức! Nếu hông có bác thì không biết giờ phút này tui và con Ba ra thế nào!

- Thôi chút đỉnh mà chú em, với lại bà hai bà cũng cảm ơn qua năm bảy cái rồi! Qua nói đây không phải để khoe, chớ mấy người ỷ y có thằng già này ở ngoài quá mà! Còn bà hai nữa, vậy mà bà nói là tới trưa ông hai mới dìa! (rồi bác có dáng suy nghĩ nói tiếng) Thiệt qua phục mấy người là giỏi, chớ qua mà... hồi hộp như vậy, qua hông... mần ăn được gì ráo!

Tư Cầu cười xòa xô nhẹ vai bác:

- Thôi đi bác! Bác mà lâm vào cảnh như tui thì cũng... mê mê ra vậy chớ hơn gì! Tới chừng đó rồi mình sao... hết biết trời đất gì nữa hết!

Bác Tám làm mặt nghiêm:

- Kỳ tới gặp cảnh như vậy chú em làm ơn làm phước “biết” có thằng này giùm qua một chút, chỉ xin chú em một chút xíu đó thôi.

x

x x

... Một buổi sáng nọ, trong lúc bác Tám và Tư Cầu cùng một số anh em khác nữa ra tới sân nhà viên quan hai để làm “lao động” như mọi khi, thì thấy có một chiếc xe mười bánh chực sẵn ở đó với mấy người lính tây và một viên thông ngôn.

Viên thông ngôn ngoắc tập người lao động lại:

- Anh em ơi, bữa nay anh em theo tôi đi chợ chơi!

Một người trong bọn tù mừng rỡ hỏi lại:

- Đi chợ chơi thiệt sao sắp?

Viên thông ngôn cười đáp:

- Thiệt mà! Hôm nay anh em đi mua một mớ cây ván với tôi để về sửa lại mấy chỗ hư mục trong các trại. Thôi, leo lên xe mau mau đi mấy cha nội!

... Và tuy mọi người đều dư biết là lên xe để chạy vù lại chỗ mua cây ván rồi về luôn, nhưng ai nấy đều có vẻ chộn rộn vì được dịp đi ra “ngoài đời”, được dịp tránh khỏi nhìn trong giây lát cái cảnh quá nhàm của một chỗ ở mà ai cũng đều ngán như cơm nếp, nhứt là một chỗ ở mà họ không biết đến bao giờ mới rời khỏi được.

Chiếc xe queo ra đường cái chạy thẳng về phía Sài Gòn, và khi xe vượt qua một cái chợ buôn bán tấp nập, Tư Cầu có vẻ bức bối khi nhìn thấy dọc theo hai bên lề đường thiên hạ ai ai cũng đều có vẻ “bình yên vô sự”, có vẻ bằng lòng với cuộc sống lắm.

Những tiếng cười giòn tan của mấy chị đàn bà xách giỏ đi chợ vang thoáng qua tai Tư Cầu làm cho anh ta nhăn mặt, anh ta day qua căn nhãn với bác Tám:

- Hồng biết họ vui sướng cái gì mà sao ra ngoài này tui thấy mặt nào mặt nấy cũng... tươi rói hết vậy bác?

Bác Tám thở ra:

- Coi, mình ở tù chớ bộ họ ở tù sao mà chú bắt ai cũng phải mặt ủ mày ê hết! Ở ngoài đời người ta vẫn sống như thường, thì cũng y như chú hồi còn ở vườn...

Tư Cầu vẫn càu nhàu:

- Nhưng họ làm như không thấy rằng có chiếc xe của tụi mình đi qua, và trong xe ấy có những thằng tù tội. Biết đâu một ngày nào đó đến phiên chồng họ, anh họ, cha họ cũng bị kẹt ngồi cú rữ trong xe như tụi mình. Thời buổi súng đạn này... nhấp nháy mấy hồi đó bác? Thì bác coi, trước đây có khi nào tụi mình nghĩ rằng có phen mình lọt vô tù đâu? Vậy mà cũng lọt tuốt luốt đó bác!

Bác Tám không mấy thích nghe những chuyện rắc rối đó nên bác xì một tiếng:

- Ồi thôi, dẹp mấy thứ chuyện đó qua một bên đi chú Tư! (rồi bác chắc lười hít hà núu vai Tư Cầu chỉ về một đám phụ nữ áo xanh áo tím riu rít núu tay nhau chạy băng qua đường trước đầu xe) Ý chà chà, hăng hà sa số kìa chú Tư ời! Nhờ mấy dịp này mà tụi mình đi “rửa” con mắt cho sướng chớ tội gì mà lăm bằm lăm bằm cho nó mệt thêm nữa!

... Qua khỏi Chợ Quán, chiếc xe quẹo vô đường đi lên cầu chữ Y và đậu lại trước một cửa tiệm hai căn, bán cây ván và đồ sắt khá lớn.

Viên thông ngôn nhảy xuống xe và hối liền:

- Thôi tới chỗ rồi, anh em xuống mỗi người một tay chất rút ba cái cây ván này lên xe rồi mình về cho sớm!

Trong lúc ấy, mấy người lính Tây cầm súng đứng bao quanh đó để canh chừng đám tù nhơn.

... Bác Tám kề tai nói nhỏ với Tư Cầu:

- Thiệt mới có tới nơi là nó hối đi dìa liền! Vậy mà hồi lên xe còn làm bộ nói cho anh em đi chợ chơi chớ!

Tư Cầu mỉm cười đáp:

- Thì người ta phải nói như vậy cho nó... bùi tai một chút! Thôi ráp vô khiêng cây cho rồi đi cha nội! Tự nãy giờ giữa hai tụi mình, chỉ có bác là gỡ gạc nhiều nhứt!

- Gỡ gạc cái gì chú Tư?

- Thì hôm nay Tây nó đải bác một bữa “rửa con mắt” no nê rồi còn gì nữa! Tui nghe bác chắc lười hít hà liên hồi mỗi khi có bóng áo xanh áo đỏ xẹt qua, bộ hông có vậy sao? Hay là bác còn đòi Tây nó chở đi một tua chợ Bến Thành nữa để ngắm nghía mấy cô mấy bà mặc đồ mốt!

Bác Tám xô mạnh Tư Cầu chúi tới:

- Thôi đi chú! Qua có chắc lưỡi hít hà để chỉ chỗ mấy cô cho chú em thường thức chơi chớ qua mà ăn thua gì!

Mấy anh em khác, mỗi người một câu, nói chuyện ồn ào trước cửa tiệm làm cho viên thông ngôn phải hồi thúc thêm một lần nữa:

- Mau lên chớ mấy cha nội! Mấy cha làm cái gì mà như họp chợ vậy! Đây nè, chỉ có hai đồng cây ván chất bên này thôi... anh em quăng bỏ hết lên xe rồi mình về!

Có người lên tiếng hỏi ông sếp:

- Sếp ơi sếp, hai đồng cây tổ chẳng như vậy một chuyến xe làm gì cho hết hả sếp!

Viên thông ngôn ngấm nghĩa số cây ván rồi nói:

- Một chuyến chưa hết thì hai chuyến. Anh em sao lo quá! Mà mau lên chớ mấy cha cà rịch cà tang đứng đó... ăn trầu hút thuốc hoài sao! Bác Tám vọt miệng nói chen vào:

- Sếp ơi, năm khi mười họa mới được ra ngoài đời một lần, sếp cũng làm phước huân đãi cho tụi này một chút... Bề gì thì nội buổi sáng này anh em cũng rinh hết hai đồng cây ván này dìa trống... Và bữa nay cũng hên quá: từ sếp cho đến mấy ông Tây theo canh gác, ông nào ông nấy cũng dễ dãi, cũng... nói nói cho anh em tụi tui hết!

Viên thông ngôn đành bọc xuôi theo:

- Thì ai có muốn làm khó làm dễ gì anh em đâu! Nhưng anh em cũng liệu... cửa quây một chút chớ mình bê bối quá, tây tà nó cũng... khi dễ!

Một vài tiếng cười vang lên làm viên thông ngôn hơi sượng mặt nên ông ta vội rào bước về phía viên đội Tây đang ngồi một cách uể oải trên một chõng cây ván gần đó.

... Trong lúc anh em can phạm đang hì hục khiêng cây ván chất lên xe thì có một đứa bé trai ăn mặc xinh xắn lăm lăm bước lại. Có lẽ nó thấy đám người rộn rịp nên tò mò đi bê bê tới xem.

Một người trong bọn thấy đứa bé ngộ nghĩnh nên tươi cười ngoắc nó lại:

- Ê tụi, lại đây chơi cho vui!

Thằng bé không nhát với người lạ chút nào mà còn bươn bả tới, vừa lúc ấy có tiếng một chị vú kêu nheo nhéo ở phía sau:

- Bé Hai! Bé Hai! Mày xớ rớ lại đó, cây ván rớt đập chũn đập cẳng mày chết nghe hông!

Bác Tám đang cùng khiêng với Tư Cầu một cây đà dài cũng đứng rì lại nói chen vô nửa bồn nửa thật:

- Coi, chỉ để nó lại chơi với tụi này một chút hông được sao! Bộ chị nghe người ta thường nói “thứ dơ như tù” hay “đồ cho tù...” rồi chị lầm tưởng rằng tụi này cũng ẹ lăm hả? Thời buổi bây giờ thứ này có giá lắm nghe chị!

Nghe bác Tám nói như thế, cả bọn cười rộ lên làm cho chị vú sượng trân đứng xa xa ra đó để trông chừng đứa bé.

Bác Tám có vẻ hả hê quay sang nói với Tư Cầu:

- Ê chú Tư, chú coi thằng nhỏ này dễ thương quá há! (rồi giọng bác bỗng trở nên buồn buồn) Hồi qua bị bắt thằng út của qua ở dưới nhà cũng cỡ đó, nhưng bây giờ chắc nó lớn xộn rồi...

Tư Cầu lôi cây đà đi tới:

- Thôi đem bỏ khúc cây này lên xe cho rồi, chớ cứ đứng ì đây chịu trận hoài sao bác!

Bác Tám buộc lòng phải cất bước nhưng vẫn ngó ngoái lại đứa nhỏ và trách Tư Cầu:

- Chú em chưa có con cái gì hết mà sao thấy con nít không ham vậy cà! Còn bây giờ qua thấy đứa nhỏ nào qua cũng bắt nhớ bầy trẻ ở dưới nhà quá đổi!

Tư Cầu cười khan:

- May mà tui không ngờ, chớ nếu đeo thêm con cái vô nữa, rồi lâm vào cảnh này thì mới lãnh đủ đa!

- Cái gì cũng có sướng có khổ chớ chú em cứ nằng nặc đòi sướng không thì... ở cội trần này đâu có! (rồi bác chép miệng than) Cha, qua đi vắng đây ở nhà má bầy trẻ mắc lu bu lo chạy gạo, hông biết có ai chăm nom gì tới thằng út không! Chắc là thả nó đi bắt cua bắt còng suốt ngày chớ gì!

Tư Cầu cười nói:

- Đọ, bác thấy không: có con có cái là như vậy đó, còn tui thì khỏe ru! Vừa khi đó có tiếng xe xích lô thẳng ken két ngoài lộ trước cửa tiệm, gần chỗ chiếc quân xa đậu. Cả bác Tám lẫn Tư Cầu đều ngẩng

đầu nhìn ra...

Tư Cầu bỗng đứng khựng lại nhìn trân trân người đàn bà vừa ở trên xe xích lô bước xuống, rồi quay lưng về phía anh ta trong lúc móc bóp trả tiền cước xe.

Bác Tám thúc cây đà đi tới để buộc Tư Cầu cất bước:

- Thôi đi tới chớ chú! Hồi nãy qua nghe chú chê qua rậm rề rậm rật về cái vụ ngó liếc đó mà!

Tư Cầu vẫn ghìim đứng lại một chỗ và lăm bầm:

- Ủa lạ quá, sao tui trông ngờ ngợ...

Bác Tám quắc mắt hỏi liền:

- Gì nữa đó cha nội?

Vừa lúc đó người đàn bà đã trả tiền xong, với tay xách cái giỏ đi chợ để ở dưới sàn xe rồi quày quả đi thẳng vô...

Tư Cầu ú ớ ở trong miệng:

-Trời trời...

...Rồi anh ta buông cây đà rơi tuột xuống đất nghe cái rầm làm cho bác Tám phải hoảng kinh giữ chặt một đầu cây đang nẩy để chịu lại. Bác nổi đoá cự nự:

- Làm ăn cái gì kỳ cục vậy cha nội! Còn một chút xíu nữa, khúc cây rớt nện dập nát bàn chân tui rồi còn khi gì!

Tư Cầu không thềm nghe biết gì hết mà bỏ khúc cây lại đó và phát kêu lên:

- Ê ê ... Em ơi! Em ơi!

Người đàn bà vẫn thản nhiên bước tới làm Tư Cầu đâm quỳnh và lập cập gọi lớn lên nữa:

- Em ơi, em ơi! Phấn, Phấn ơi!

Người đàn bà đứng sững lại, ngơ ngác nhìn về phía đám tù đang khiêng cây và chưa nhận ra ai kêu mình hết.

Phấn (vì người đàn bà ấy đúng là Phấn) hơi bối rối, vì mấy anh em phạm nhân khác nghe Tư Cầu kêu gọi om sòm nên họ đều đứng cả lại để soi mói nhìn thẳng về phía anh ta.

Bác Tám đặt cây đà xuống đất rồi bước lại khều Tư Cầu hỏi nhỏ:

- Bộ quen hả chú Tư!

Tư Cầu chỉ sẽ gạt đầu rồi đưa tay ngoắc ngoắc Phấn:

- Anh đây nè!

Phấn mới nhìn ra Tư Cầu. Cô buông luôn cái giỏ đi chợ xuống giữa lề đường rồi chạy a lại:

- Trời ơi, anh Tư! Vậy mà tự nãy giờ em nghe tiếng quen quen nhưng em nghĩ không có lẽ là anh!

Tư Cầu lập cập đáp:

- Thì anh cũng vậy, ban đầu anh tưởng ai chớ, sau nhìn kỹ té ra ... em!

Phấn chăm chú nhìn Tư Cầu từ đầu đến chân rồi cau mặt hỏi:

- Mà làm sao anh lại ... như vậy nè?

Tư Cầu gượng cười đáp:

- Thì ... bị Tây bắt đưa lên đây và hôm nay nhờ đi chở ba cái cây ván này nên mới tình cờ gặp được em nè! (rồi anh ta nghiêm mặt hỏi thêm) Còn em, em đi đâu mà qua ngang đây vậy?

Phấn lấy tay chỉ về phía tiệm bán cây và đồ sắt:

- Thì em ở đây nè!

Tư Cầu sững sốt nhìn vô:

- Ủa... bộ tiệm của chú Ba đây sao? Cha, coi bộ chú làm ăn khá bộn há! (rồi anh ta quay lại hấp tấp nói thêm) Thì tụi này đang khiên cây ở trong tiệm ra xe nhà binh đậu ở ngoài lề đường tự nãy giờ đó!

Vừa lúc ấy, bác Tám bước chen vô giữa hai người. Bác vỗ vai Tư Cầu rồi nói:

- Nè chú Tư, chú để ý kỹ một chút mới được nghe! Chắc chú biết: tụi mình không phải... đụng ai cũng nói chuyện càn được.

Rồi như sợ mịch lòng Phấn, bác quay lại dịu giọng phân trần:

- Dạ xin lỗi thím, tui nói với chú Tư nó như vậy thím đừng phiền: tây nó cấm gặt cái chuyện liên lạc với người ngoài, nhứt là những lúc đi làm cò-vê như vậy. Nếu muốn nói chuyện với chú Tư đây, thím chịu khó lợi xin phép qua vài tiếng với mấy ông sếp ngồi đằng kia cho nó được ... đằng hoàng hơn.

Phấn sốt sắng hỏi lại:

-Mà biết có được hông bác? Tự nãy giờ bị... mừng quá nên tôi cũng quên phứt chuyện anh Tư ảnh... ảnh... đi với mấy bác!

Bác Tám ân cần đáp:

- Dà... thím cứ đi xin phép mấy ông đi, thường thường là được, nhứt là gặp mấy ông này coi bộ cũng dễ và thím ở trong tiệm bán cây cho nhà binh, nên cái chuyện đó tui chắc dư được!

Tư Cầu vội nói chen vô:

- Cô...Ba đây là chủ tiệm bán cây đó mà bác Tám!

Bác Tám không giấu vẻ ngạc nhiên:

-Ủa, tiệm này của các-chú mà! (rồi như biết mình lỡ lời bác vội tươi cười, quay qua nói với Phấn) Dạ, nếu thím là bà chủ tiệm cây đây thì... nhứt hạng rồi còn gì! Dạ, để ợt đó thím!

Phấn mỉm cười nói:

- Cám ơn bác nhiều lắm nghen! (đoạn cô nông nàng nhìn sang Tư Cầu để căn dặn) Em đi xin phép mấy ông nghen anh Tư! Mà anh đừng y nguyên đó chớ đừng chạy đâu nữa hết nghen?

Nói xong Phấn te te chạy lại xách giỏ lên rồi đi lại phía mấy ông sếp.

Bác Tám ngó Tư Cầu cười:

-Tụi mình chạy đui đâu được mà thím dặn hồng biết?

Tư Cầu ngó theo Phấn không nháy mắt và trả lời cầm chừng:

- Ủa ... chạy đi đâu được.

Bác Tám như nhớ trực lại điều gì khêu anh ta hỏi:

- Nè chú Tư, cái thím hồi nãy là ai vậy chú?

- À... người quen cùng xứ... người mà tui đã có kể chuyện cho bác nghe rồi đó!

Bác Tám trợn mắt:

- Vậy hả? Cái người mà cho chú leo cây đó phải không? Cha, chú ở tù sao rắc rối quá cứ nhè mấy bà nội đó mà đụng đầu hoài!

Tư Cầu nhìn lại bác:

-Bác sao kỳ quá! Bộ tui đi kiểm gặp người ta hả? Thì tình cờ gặp gỡ như vậy, hồng lẽ mình chui xuống đất trốn sao! Chuyện trời đất xui khiến mà bác!

Bác Tám cười đáp:

- Ma đưa lối quỷ dẫn đường thì đúng hơn! Mà cũng may: cái thím này ở... ngoài vòng rào căng nên cũng chẳng sao!

Tư Cầu vừa toan quay đi để nhìn về phía Phấn nhưng khi nghe bác Tám nói ra câu ấy anh ta cau mặt ngó lom lom bác Tám... rồi bỗng nhiên phát

cười xòa và vừa lắc đầu vừa nói:

- Thiệt bác chanh chua còn quá tổ mấy mẹ đàn bà!

Vừa lúc ấy có tiếng đứa bé ban nãy kêu "má má" om sòm. Tư Cầu nhìn lại thì thấy nó từ trong tiệm chạy ra mừng mẹ.

Bác Tám cũng nheo mắt tò mò nhìn theo:

- Bộ thằng nhỏ đó là con của thím chắc?

Suýt chút nữa Tư Cầu vọt miệng nói thêm:..."cũng là con của tui nữa" nhưng anh ta kịp nhớ lại "tình tiết éo le" ấy, anh ta không có kể cho bác Tám nghe trong câu chuyện tình giữa anh và Phấn.

Phấn níu tay dắt đứa nhỏ cùng với viên thông ngôn đi về phía Tư Cầu.

Đến nơi cô đơn đã nói liền:

- Xong rồi anh Tư ơi! Cũng may gặp ông sắp đây tử tế quá, em xin phép nói chuyện với anh ổng cho liền.

Vừa nói Phấn vừa đưa mắt nhìn về phía viên thông ngôn làm cho ông cũng cười mơn:

- Ồi chút đỉnh mà bà chủ! Ai thì không được chớ đối với bà chủ đây thì khó khiết gì! (đoạn ông ta day qua hỏi Tư Cầu) Anh là bà con chú bác với bà chủ đây hả? Sao hồi nãy anh không nói trước cho tôi rõ!

Tư Cầu ngó chừng Phấn rồi ập ứng đáp:

- Dạ ... phải đó sắp!

Viên thông ngôn vừa bước trở về chỗ cũ vừa căn dặn:

- Thôi, bà chủ ở đây nói chuyện ...(rồi ông ta chỉ bác Tám) Còn chú kia, chú kêu anh em khác phụ khiêng cây đà này ra xe đi!

Đang nãy Phấn cất tiếng réo chị vú:

- Chị vú ơi, chị vô biểu tụi nó chạy mua la-ve mau mau về cho mấy ông sắp giải khát! Cơ khổ ổng đi vắng, tôi đi chợ, rồi ở nhà chú tài-phú không biết gì ráo!

Đoạn cô day qua cười mồm mím với Tư Cầu:

- Đó anh coi, anh có trốn em được đâu? Anh giỏi anh lánh mặt em nữa đi!

Tư Cầu nhăn nhó:

-Người ta như vậy mà em còn cười giỡn được chớ!

Phấn vội nói trở đi:

-Thì gặp anh em mừng... bộ anh hồng cho sao? Nhứt là trong lúc anh bị hoạn nạn như vậy...chớ hồi còn ở dưới vườn em ... có thêm vồn và đâu! Tư Cầu bồng để ý đứa bé đang nín áo Phấn và ngược mắt nhìn anh ta lom lom. Anh ta ấp úng hỏi Phấn:

-... Bộ "thằng nhỏ" đây hả em?

Phấn xoa đầu đứa bé rồi xô nhẹ nó lại phía Tư Cầu:

- Ở quên nữa! Thằng Kỳ đó chớ ai vô đó nữa! (đoạn cô ta cúi xuống dịu giọng bảo đứa bé) Nè con, con lại... cậu chơi chút con!

Vừa lúc đó có lệnh tập hợp lên xe.

Phấn cuốn quít hỏi Tư Cầu:

- Anh về sao anh Tư? Chừng nào mới gặp anh nữa hả? Rồi làm sao em gửi đồ cho anh đây?

Tư Cầu trả lời xuôi xị:

- Thì phải dìu chớ ở đây hoài sao được!

Viên thông ngôn bước lại nói chen vô:

- Hồng sao mà bà chủ! Ảnh còn ra chớ thêm một chuyến cây nữa mới hết mà! Bà chủ muốn gửi cho ảnh món gì đó, bà chủ mua sẵn đi, chút nữa ảnh trở ra tôi sẽ để cho bà chủ nói chuyện thêm một "mách" nữa!

Có tiếng kèn xe hơi thúc liên hồi. Viên thông ngôn giơ tay khều Tư Cầu:

- Thôi đông cho mau anh, để rồi còn ra cho kịp chuyến khác!

Tư Cầu, nhìn thằng Kỳ một lần nữa rồi lui thủi quay bước theo viên thông ngôn ra xe. Tự nhiên trong lòng anh ta thấy vừa buồn buồn vừa tức tức một cách rất vô lý.

...Ra tới xe Tư Cầu hấp tấp leo lên và ngồi chen vào một bên chỗ bác Tám. mấy anh em khác kẻ vỗ vai người nín áo hỏi thăm Tư Cầu tíu tít về cuộc gặp gỡ mới rồi và Tư Cầu chỉ trả lời cầm chừng cho qua...

Một lúc sau nhận thấy anh em đều lảng ra để chăm chú nhìn cảnh vật hai bên đường, bác Tám mới kể tai Tư Cầu hỏi nhỏ:

- Nè chú Tư... bộ có điều gì hồng vui sao qua thấy mặt mày chú ủ ê như vậy? Hồi chú gặp bà hai, chú hứng chí dữ lắm mà?

-Thiệt ra thì cũng chẳng có gì...

Bác Tám theo hỏi riết:

- Coi, chú em đừng có giấu qua mà! Bộ chú gặp thím đó rồi được tin gì chẳng lành ở dưới nhà hả?

Tư Cầu lắc đầu:

- Ôi, con Phấn nó ở trên này thì những chuyện gì xảy ra ở dưới vườn nó cũng ù ù cạc cạc như mình chớ hơn gì!

-Hay là chú bị thầy thông ngôn thấy cự hả?

Tư Cầu gượng cười đáp:

- Cái đó thì càng ... trệt xa lắc xa lơ! Thấy còn sẵn sóc tới tui một cách đặc biệt nữa là khác: lát nữa đây xe trở ra lấy cây, thầy còn cho phép tui nói chuyện thêm nữa.

Bác Tám ngẩng cổ hỏi:

- Coi, như vậy đáng lẽ chú em khoái chí tử mới phải?

Tư Cầu cười khan:

-Tui đang bực mình bực mầy về chỗ đó đây nè bác!

Bác Tám tròn xoe đôi mắt nhìn anh ta:

- Trời, sương thấy mờ mà còn nói bực mình.Chú ăn nói cái điệu gì treo bản hòng quá vậy chú?

Tư Cầu chậm rãi đáp:

- Thiệt tình thì đúng như vậy đó bác! Sao tui càng thấy con Phấn và thầy thông ngôn lo cho tui bao nhiêu tui càng thêm ... bực mình bấy nhiêu.

-Chắc chú ... nói lộn rồi: chú nhột nhạt vì thấy người ta sốt sắng lo cho mình quá đối chớ gì!

Tư Cầu lắc đầu quây quây:

- Hồng phải vậy đâu! Tui thấy tụi mình cũng đủ tay đủ chân, đủ đầu đủ óc, mà bây giờ phải co ro lại hết để thiên hạ người ta lo lắng sắp đặt từng li từng chút cho mình... thì dễ giận quá!

- Coi, chú mầy thiệt lắc léo tổ bà! Người ta có thương có mến mình, người ta mới lo lắng cho mình chớ chú! Vậy mà chú giận ... ngược trở lại một cách... trái cựa như vậy! À, qua biết rồi... chắc chú em tủi thân phải hông?

Tư Cầu có vẻ suy nghĩ rồi đáp:

- Ủa, có lẽ có chút chút như vậy, nhưng cái phần tức trong bụng thì nhiều hơn.

- Ôi, thôi qua biết rồi: chắc chú em thấy mình cũng đường đường diện mạo như vậy mà để cho một con đàn bà - ý, xin lỗi chú ghen chú Tư -

một người đồn bà và một thằng cha căng chú kiết thông ngôn lo lắng
xăng cho mình thì nó cũng phát ghét phải hông chú Tư!

Tư Cầu vồn vã đáp lại:

- Phải đó bác Tám! Thì bác nghĩ coi...

Bác Tám chận ngang:

- Nghĩ khi gì cho thêm mệt! Cái gì chú cũng muốn hết sao được. Ở đời
có những cái bức mình mà mình phải nuốt cho êm, chú chưa gặp những
thứ bức mình nuốt rách hầu rách họng mà vẫn phải nuốt cho vô như
thường...Mà vừa nuốt vừa phải cười hề hề nữa đa chú!

Một lúc sau chiếc xe đã đi về tới căng và quẹo gắt vô cổng làm cho mọi
người trên xe té đồn đồn.

Khi xe đã đậu lại, bác Tám níu Tư Cầu đứng lên:

Thôi đứng dậy chịu khó khiêng cây chắt xuống với qua cho mau mau để
còn ra ngoài gặp mặt một keo nữa chứ! Thiệt chú ở tù sướng quá ông nội
người ta vậy mà còn rên: hai cô, cô nào cô nấy cũng ngon ớn...Còn qua,
qua mong đỏ con mắt, coi có bà già trầu nào vô thăm hông mà cũng...
không ngờ!

Khi chiếc xe nhà binh trở ra để lấy cây lần thứ nhì đến nơi, Tư Cầu đã
thấy Phấn chực sẵn ở trước cửa tiệm từ bao giờ.

Vừa bước xuống xe, viên thông ngôn đã ngoắc anh ta lại:

- Ê anh, anh để đó cho mấy anh em kia khiêng cây, anh lại nói chuyện
với bà chủ đi.

Đoạn ông ta quay qua nói với Phấn đang tất tả đi tới:

- Đây bà chủ, tôi giao ảnh cho bà chủ nữa đây, bà chủ liệu nói chuyện đi
nghen, chuyện này là chuyện chót đa!

Phấn vui vẻ đáp:

- Cám ơn sếp. Luôn tiện xin mời sếp và nhờ sếp mời giùm mấy ông sếp
Tây uống la-ve giải khát.

Viên thông ngôn làm bộ cự nự:

- Trời bà chủ sao bày vẽ hoài! Uống hồi nãy rồi bà chủ!

- Trời nóng nực như vậy, uống như vậy đâu có đã khát đó sếp!

Viên thông ngôn cười hề hề rồi đưa tay vẫy mấy tên lính Tây để cùng đi
về phía một cái bàn đặt giữa sân trên bày sẵn la-ve và nước đá.

Ở đó, mấy tên lính có thể vừa uống rượu vừa canh chừng được đám tù nham đang khiêng cây chất lên xe.

... Đợi cho mấy người lính đi qua rồi, Phấn liền hỏi Tư Cầu như sợ phí mất thời giờ:

- Sao anh Tư, nhà cửa ở dưới sao hả anh? Chỉ mạnh giỏi chớ?

Tư Cầu thở dài đáp:

- Anh lên đây gần nửa năm rồi nên có biết nhà cửa ở dưới ra sao đâu!

Chắc là phen này chết tiệt luôn ở trên này quá!

Phấn nhăn nhó trách:

- Anh sao nói cái gì nghe ghê quá! Bộ ai ở tù rồi cũng chết mục xương ở trong sao! À chị Tư ở dưới không biết anh ở trên này sao mà không lên kiểm thăm vậy hả? (rồi cô lên giọng chanh chua) Sao hồi đó em coi bộ chỉ đeo riết anh lắm mà!

Tư Cầu như không để ý đến giọng điệu đó, anh ta ngó mông ra ngoài đường một hồi rồi mới chậm rãi đáp:

- Em hông biết chớ con vợ của anh chết mất đất rồi còn đâu...

Phấn trợn mắt hỏi lại

- Ủa, chỉ... mất thiệt rồi sao? Mà chết hồi nào, làm sao mà chết? Em coi tướng tá chỉ mạnh khoẻ lắm mà!

Tư Cầu cúi đầu kể sơ qua cái chết của Thơm cho Phấn rõ và kết luận:

- Đó em coi, con vợ anh nó cũng tốt bụng lắm nhưng bị anh ... xui tận mạng nên mới ra nông nổi như vậy!

Phấn chép miệng than:

-Tội nghiệp cho chỉ quá há! Còn anh sao anh rở đâu thì ... hư tới đó!

Tư Cầu gượng cười:

- Có lẽ số của anh kị đàn bà!

- Xí, kị với ai chớ kị với em đâu! Đó anh coi, anh có đi ba đồng bảy đổi, có leo năm non bảy núi gì rồi cũng gặp lại em. Anh nhớ không: ý là anh xưa đuổi em nhiều nhứt đó ghen?

Tư Cầu tìm cách hỏi lảng ra:

- Tự nãy giờ anh quên lú đi mất: chú Ba bộ đi vắng hay sao anh hông thấy vậy! Lại đây chờ cây, anh thấy chú khách-trú nào lạ hoặc ra coi chừng coi đổi thôi!

- À, chú đó là chú tài-phú, còn anh Ba ảnh đi Chợ-lớn hồi sáng sớm rồi!
Cha, phải có ảnh ở nhà, ảnh gặp anh ảnh mừng lắm đa!

Tư Cầu cười mũi:

- Thôi đi bà nội! Chú "mừng" một lần anh cũng đủ tồn tới già rồi bây giờ còn "mừng" một chuyến nữa chắc anh ... xí lắc léo quá!

Phấn lườm anh ta:

- Anh đừng nói bậy nà! Em nói anh không tin chớ ảnh mang ơn anh nhiều lắm! Ảnh nhắc nhở tới anh hoài và ảnh thường nói: con người hiền lành thiệt thà như anh Tư thì không đời nào Trời Phật bỏ bê đâu!

Tư Cầu không nín cười được:

-Thì chú Ba chú xúi em bỏ rơi anh, bây giờ chẳng lẽ chú xui luôn Trời Phật bỏ bê anh luôn tuốt luốt nữa sao!

Phấn háy xéo anh ta:

- Hử, anh sao nói giọng đó hoài! Hồng phải anh Ba bây giờ là chồng em rồi em bình - anh chắc chưa quên chuyện em về dưới để bàn với anh về chuyện... lâu dài của hai đứa mình - hồi đó tại hoàn cảnh của ai nấy cũng đều ... kẹt quá, nên thiệt em cũng không biết tính sao hơn được...

Rồi cô dịu giọng nói lảng ra:

- Mà thôi, cái chuyện cũ rích đó, mình lôi ra làm khỉ gì nữa! À này anh, anh ở trống có khổ cực lắm hay không! Ăn uống gì có đỡ hay là tẻ lắm?
Tư Cầu cũng thấy dễ chịu khi nghe Phấn hỏi sang chuyện khác nên vui vẻ trả lời liền:

- Kể ra thì cũng như nghỉ mát, ngày tối ăn no rồi đi làm lai rai cho đỡ gân cốt vậy thôi! Em có để ý thấy anh mập hơn hồi trước nhiều phải hông?

Phấn nhìn qua một lượt từ đầu tới chân Tư Cầu:

- Ở phải, anh mập và trắng hơn trước nhiều, nhưng em coi bộ anh mập bệu đa!

- Thì ở trong rạp hoài hồng bệu ra sao được, nhưng nhờ anh đi làm ngoài nên cũng đỡ đôi chút. À anh quên nói nữa, cũng may anh... có quen với bà quan hai sếp căng và bà tiếp tế thuốc hút cùng đồ ăn đồ uống hoài hoài nên cũng đỡ khổ lắm!

Phấn hỏi liền:

-Ủa bà quan hai nào đó mà anh lại quen giỏi vậy?

Tư Cầu bỗng dâm ra lúng túng:

- Thì ... cũng chỗ quen lớn cũ...

Phấn hỏi phăng tới:

- Coi, quen biết hồi nào, ở đâu? Ở dưới mình, theo em nghĩ thì có ai trôi nổi lên trên này để có thể làm bà quan hai được đâu?

Nghe Phấn hỏi vắn vẹo như vậy, Tư Cầu cũng bắt mím cười:

- Giỏi đa, em nhớ kỹ quá hén! Nhưng cái người này em hổng biết được đâu, anh quen lúc trôi nổi lên trên Nam Vang lận mà!

Phấn gục gặt đầu:

- À... ạ.. cái thứ này hổng hiền đâu! Mà sao tự hồi nào tới giờ em không nghe anh hay ai nói tới người này vậy cà!

Tư Cầu phì cười đáp:

- Trời ơi, người ta ở tí mú trên xứ đàng Thổ thì có chuyện gì đâu mà nói tới chớ!

Phấn mặt mày chừ bự:

- Mà anh sao bạ ai cũng quen hết á!

- Coi, nơi xứ lạ quê người, quen có một mình người ta thôi chớ bộ nhiều nhỏi gì lắm sao! Thì cũng như anh quen biết...

Phấn chụp hỏi liền:

- Cũng như anh quen biết em hả? Trời đất thánh thần ơi, anh mà dám so sánh như vậy hả?

Tư Cầu lập cập bào chữa:

- Thì anh nói ... giả tử như vậy. Bị em nói anh bạ đâu cũng tấp vô đó hết...

Phấn cũng tìm cách soi mói:

- Mà anh ở trên Nam Vang cả mấy năm, lại chỉ quen có một mình người ta như vậy... sao em nghi quá!

Tư Cầu, lắc đầu thở ra:

- Ừ hự, thiệt hết chỗ chê! Thì hồi đó em bỏ anh cù bơ cù bất, rồi lưu lạc lên trên mới gặp làm quen với người ta, rồi kể đó, anh trở dìa xứ...

Phấn ngó chăm bằm:

- Nói như vậy đúng là anh đã mèo chuột tăng tịu nát nước với người ta rồi chớ gì?

Tư Cầu nhăn nhó nhìn ra chỗ khác:

- Trời ơi, em sao rắc rối tố mẹ! Cái chuyện chút xíu đó mà em cứ phăng phăng tới hoài! Bộ lạ lắm sao hông biết!

- Xí, bộ anh nói... quý giá gì dữ lắm sao mà em phải hỏi phăng tới chớ! Em lo là lo cho anh kia cà! Em bề gì cũng còn biết phải biết trái, biết nghĩ biết suy, biết thương yêu anh thiệt tình, chớ gặp con khác nó cho anh ăn đất sét bây giờ anh cũng khen ngon nữa! Em sợ bây giờ anh gặp lại người ta, rui anh nghe theo lời ngon tiếng ngọt của họ rồi đụng chạm với quan quyền tây u ở trống thì nguy cho cái thân của anh đa!

Tư Cầu cười mũi:

- Anh có thân anh biết lo mà! Sao em hay để ý đến mấy chuyện này quá hông biết!

- Hử, anh cứ nói phách lỗ miệng hoài! Em mà còn lạ gì anh: ai mới nghe anh nói ào ào như vậy chắc cũng tưởng anh cứng bóng vía lắm, chớ có biết đâu anh yếu xìu hê! Mà cái bà hai đó, theo em đoán, chắc cũng hông phải tay vừa đâu! Chắc cũng thuộc hạng ... trời ơi đất hời!

Tư Cầu có vẻ phật ý:

- Em sao ăn nói hàm hồ quá! Em có biết mặt mũi người ta hồi nào đâu mà chưa gì em dám “đề án tử” như vậy! Anh nói đây hông phải binh ai bỏ ai, chớ bà quan hai đó tốt bụng lắm! Không phải bả tốt với anh, mà cả mọi anh em khác trong cãng có dịp đi mần trong nhà bả đều nhận thấy như vậy hết!

Phấn trề môi:

- Hứ, cái thứ đàn bà huê dạng đó mà tin sao được...

Tư Cầu bắt nổi dọa:

- Tin hay không thì thầy kệ, chớ ai cứ biểu em cứ hỏi phăng riết tới hoài!
Xe chở gần đây cây và sắp chạy bây giờ em hổng lo nói chuyện để cứ hỏi cả nhằng hoài ai chịu nổi!

Phấn mới nhớ trực lại điều ấy:

- Ý trời đất ơi, em quên lú đi mất! (rồi như biết lỗi, cô dịu giọng nói tiếp)

Thì em cũng muốn hỏi thăm... sơ qua cho biết để rồi mình coi có thể nhờ cậy được người ta trong việc thăm nuôi chạy chọt cho anh sau này chăng?

Tư Cầu đáp liền:

- Ủ phải đa! Cái đó anh chắc cũng hổng khó khăn gì lắm, nhứt là tiệm này có ăn chịu với thầy thông ngôn... Mà cái việc đó em để thùng thẳng hãy lo tới, chớ anh gặp được em như vậy cũng vững bụng lắm rồi!

Phấn có vẻ băn khoăn:

- Thùng thẳng khi gì! Trước hết cũng phải lo thăm nuôi anh chớ! Đâu anh cần hay thiếu thứ gì anh kể sơ cho em nghe coi, để khi nào được phép vô trông em sẽ đem vô, hay là em tìm cách gởi trước cho thầy xếp thông ngôn để thầy đưa lại cho anh.

Tư Cầu lắc đầu:

- Cái chuyện đó thiệt ra thì hổng cần gì cho lung lắm... Nói nào ngay, anh cũng nhờ bà quan hai ở trông bả cho chắc lu bù nên cũng không thiếu thốn gì cho lắm như mấy anh em khác ở tỉnh, ở cả mấy năm rồi không ai thăm viếng gì ráo!

Phấn bồng chằm chằm mặt xuống:

- Thôi, nếu anh có đầy đủ như vậy em còn lo làm khi gì nữa!

Tư Cầu không ngờ câu nói thật thà của mình đã làm phật ý Phấn một cách dễ dàng như thế. Anh ta chắc lười than vãn:

- Trời đất ơi, anh tình thiệt nói ngay như vậy mà em cứ rình để bắt bẻ hay để giận lấy hoài thì mệt quá!

Phấn thản nhiên đáp:

- Thì đã có người khác lo, em rảnh chớ gì!

Tư Cầu gạt ngang:

- Thôi dẹp chuyện đó qua một bên đi! Bộ em nói anh cần mấy thứ đó làm sao! Nói thiệt với em: dầu cho lên trên này tứ cố vô thân đi nữa, anh cũng mạnh khoẻ và mập cùi cùi chớ có chết chóc gì đâu! Rầu mấy bà quá: bà nào bà nấy, hể có rở vô một chút xíu là làm eo làm ngật đủ điều! Phấn với vẻ mặt "vác hất lên trời":

- Thì em biết anh giỏi mà!

Tư Cầu cười lạt rồi lạnh lùng hỏi Phấn:

- Em có cần nói gì nữa thì nói luôn đi để anh còn ra khiêng cây phụ với anh em khác, chớ hai chuyển rồi mà mình anh đứng cà khêu ở đây hoài đồ khỏi họ xâm xỉ này nọ!

Thấy bộ điệu và nghe nghe lời lẽ của Tư Cầu như vậy, Phấn hốt hoảng nắm lấy cánh tay anh ta:

- Coi anh Tư! Bộ em nói chơi như vậy rồi anh giận sao hả?

Tư Cầu nhẹ gỡ bàn tay Phấn ra:

- Em làm gì kỳ vậy! Bộ xung quanh đây hông có ai hết sao! Kìa thầy thông ngôn thấy tới nữa kìa.

Phấn quay đầu lại và hỏi liền:

- Bộ tới giờ nữa rồi sao sắp?

Viên thông ngôn đang rào bước tới và mỉm cười đáp:

- Dạ phải đa bà chủ! Chắc bận này bà chủ có dư dả thời giờ để trò chuyện... thả cửa chớ gì!

Phấn liếc xéo Tư Cầu rồi hạ giọng thì thầm riêng với anh ta:

- Nói chuyện khi gì đâu! Cứ lo... cãi lộn không hà!

Rồi thấy viên thông ngôn đã đến nơi nó bèn quay sang nói liền:

- Sếp nói như vậy chớ tôi cũng chưa chuyện trò gì được nhiều lắm với anh Tư đây. Chắc sếp dư rỗi, bà con thân thuộc lâu ngày gặp mặt nhau nên cứ hỏi thăm lung tung lên mà chẳng câu nào ăn nhằm vào câu nào hết!

Viên thông ngôn cười giả lả:

- Ồi, bà chủ đừng có lo gì hết, thiếu gì dịp khác nữa! Để tôi về là lo liền chuyện thăm nuôi anh Tư đây cho bà chủ.

Phấn vội nói thêm:

- Cám ơn sếp nhiều lắm. Thế nào rồi đây tôi cũng sẽ nhờ sếp giúp cho một vài chuyện cần nữa.

Viên thông ngôn mau mắn đáp:

- Ổn với huệ gì, tôi bao giờ cũng sẵn lòng mà! Nè bà chủ, xe cũng sắp chạy rồi, bà chủ có gởi cho anh Tư đây món gì thì bà chủ liệu mà trao cho anh đi.

Phấn vội chạy vụt vô trong nhà xách ra ba bọc giấy đem tới đưa cho Tư Cầu.

Tư Cầu thấy mấy gói đồ to lớn quá quên phải kêu lên:

- Trời đất ơi, em cho anh cái gì mà lùm đùm lề đề dữ vậy? (kể thấy viên thông ngôn ngóng cổ nhìn vô mấy gói đồ, nên nó vội nói) Mà em phải trình cho ông sếp đây xét qua rồi anh mới lãnh được.

Phấn bèn đặt mấy gói đồ xuống đất và mở phanh ra:

- Đây sếp, chút đỉnh bánh trái chớ có gì khác đâu sếp!

Viên thông ngôn vội lấy tay ấn mép miệng túi giấy xuống và nói gạt ngang:

- Khỏi mà bà chủ! Với ai thì tôi không tin chứ với bà chủ... tôi nhắm mắt lại bây giờ cũng được! (đoạn ông ta quay sang Tư Cầu) Thôi cầm lên rồi ra xe anh Tư!

Tư Cầu nhìn qua Phấn:

- Thôi để anh một gói thôi, chớ nhiều quá...

Viên thông ngôn xách hai gói còn lại nhét luôn vô tay Tư Cầu:

- Cầm luôn đi cha nội! Mấy thứ này, ở trông đâu có sợ dư mà lo!

Rồi ông ta xô nhẹ Tư Cầu đi ra xe.

Phấn lật đặt bước theo căn dặn thêm Tư Cầu:

- Vô trông nếu anh cần cái gì, anh nhắn ông sếp đây nói cho em biết nghe anh!

Tư Cầu ngó ngoái lại và lên tiếng bảo Phấn:

- Thôi em đi vô đi, chớ ra ngoài xe anh em đông lắm... Ờ mà quên nữa, lát nữa chú Ba có dì em nhớ nói anh có gởi lời thăm chú ghen! (rồi không biết nghĩ sao anh ta ngập ngừng nói thêm) Hay là thôi... em khỏi nói với chú cũng được... có lẽ mình nên giấu nhẹm luôn thì tốt đó em! Nhà cửa của em đang vui vẻ như vậy, khi không anh chột vô nữa cho nó sanh phiền phức thêm... anh hổng muốn... Phận anh, bề gì cũng lỡ kệt... thì thôi để nó... yên như vậy cho rồi.

Phấn có vẻ cảm động khi nghe Tư Cầu nói dài dòng như vậy, nhưng cô ta làm ra bộ cứng cỏi cự nự lại:

- Em nói hổng có sao mà! Anh Ba anh là người biết điều chứ không phải như thiên hạ thường tình đâu!

... Chiếc xe rồ máy om sòm.

Tư Cầu gượng cười nhìn lại Phấn, rồi hấp tấp chuyển mấy gói đồ lên trước để rảnh tay níu trèo lên xe.

Viên thông ngôn bước tới nghiêng đầu chào Phấn, rồi cất tiếng cho tài xế biết rằng mọi người đã lên xe đông đủ.

Chiếc xe từ từ chuyển bánh...

Tư Cầu cúi gầm mặt xuống chứ không dám nhìn ngoái lại về phía Phấn đứng nữa, vì tự nhiên anh ta thấy bồi hồi lạ kỳ. Trong lúc gặp mặt lại, hai người không bỏ lỡ dịp để... căn dặn nhau, nhưng khi xe chạy rồi, Tư Cầu bỗng đâm ra nhớ nhung người cũ một cách gần như là đau xót mặc dầu đây chỉ là một cuộc tạm biệt... đây hứa hẹn.

x

x x

... Tư Cầu và bác Tám đang lom khom cuốc đất ở phía sau nhà viên quan hai để trồng một líp cải làm “cửa riêng” cho có thêm rau ăn, thì thấy con Ba ở nhà trên bước xuống. Con Ba ngừng lại và đứng dựa lưng vào cây cột của hai mái nhà cầu nổi liền biệt thự ở phía trên và dãy nhà bồi bếp.

Mỗi khi thấy con Ba chàng ràng ở gần một bên mình, Tư Cầu đâm ra ngán trăn nhứt là từ bữa anh ta theo xe đi chở cây rồi tình cờ gặp lại Phấn. Vì vậy anh ta làm như không hay biết gì hết và cứ cúi gầm mặt xuống cuốc đất tới bời.

Bác Tám cũng làm ra vẻ thản nhiên nhưng rồi bác lại thì thầm bên tai anh ta:

- Ê chú, bà ra kia kia!

Tư Cầu không ngừng tay cuốc:

- Ra thì thấy kệ người ta, mọi khi bác cản tui dữ lắm mà!

- Ấy, qua cản là cản cái chuyện quá lỗ, chớ còn bình thường mình cũng phải đon đả chào hỏi, vì dầu sao bà cũng là người tốt đối với anh em trong cãng đi làm cỏ-vê trên này. Thiệt đặng nào chú em mầy cũng đi quá lỗ hết: đi tới thì đi lút ga, còn sụt lùi thì... tuột thẳng luôn...

Tư Cầu chưa kịp trả lời lại thì đã nghe con Ba cất tiếng kêu:

- Anh Tư ơi, anh bỏ đó lại đây hỏi thăm cái này chút coi!

Bác Tám nhìn anh ta mỉm cười:

- Đọ, cho chú em mầy trốn! Đi lợi đặng đi cha nội!

Tư Cầu chẳng nói chẳng rằng ráng cuốc thêm một vài cái nữa, rồi đành dằng xách cây cuốc đem dựng ở góc nhà bếp, đoạn vừa rút khăn tắm dặt gần đó lau mặt, vừa thung thỉnh đi lại phía con Ba. Đến nơi, anh ta đứng chình ình ra đó chớ không hỏi han nói năng gì hết. Con Ba thì vẫn dựa ngửa dựa nghiêng trên thân cột vừa nheo mắt nhìn anh ta vừa cười mồm mỉm. Một hồi lâu sau, cô ta đứng rột ngay lại, một tay chống nạnh một tay chòi vào cột nhà:

- Cha, có chuyện vui mà dấu biệt hổng cho người ta biết tới hén!

Tư Cầu lăm bắm trong miệng:

- Có cái gì đâu mà vui hay hổng vui...

Con Ba lên giọng chanh chua để chặn ngang:

- Thiệt anh giỏi quá trời, mới xẹt ra khỏi chỗ này một chút là có chuyện rồi!

- Chuyện gì... làm ơn nói ra thử coi?

Con Ba cười mũi:

- Xí, bộ anh nói người ta hổng biết hả! Anh đi theo mấy chuyến xe chở cây rồi gặp con mẹ nào đó hả?

Tư Cầu bắt đầu mất bình tĩnh:

- Ai học cho em biết đó? Mà người ta là người... bà con quen của anh chứ bộ ai sao mà em kêu con mẹ này con mẹ kia.

Con Ba cười lớn:

- Cha chưa gì mà bình rồi hén! (rồi cô ta hạ thấp giọng xuống thân mật hỏi thêm) Mà ai vậy anh?

Tư Cầu ấp úng đáp:

- ... Đó là người ở một "xứ" với anh, bây giờ người ta... có chồng buồn bán tiệm cây ở trên này nên tình cờ đi lại đó chở ván anh gặp...

- Mà người ta có bà con thân thích gì với anh hông, chớ sao em coi bộ lo lắng cho anh quá cỡ vậy?

Tư Cầu ngạc nhiên hỏi liền:

- Sao em biết rành quá vậy?

Con Ba mỉm cười đáp:

- Vậy mới tài! Nhưng thôi, để em nói thiệt cho mà nghe: con mẹ đó có nhờ thầy thông ngôn tìm gặp em để xin em nói vô với ông hai về việc thăm nuôi đặc biệt cho anh.

Tư Cầu thở ra:

- Hèn chi mà em biết hết!

Bỗng con Ba quay phắt lại nhìn đăm đăm vào mặt anh ta và nghiêm giọng hỏi gọn lỏn:

- Ai đó vậy anh?

Câu hỏi bất ngờ làm cho Tư Cầu đâm ra lúng túng:

- Thì hồi nãy anh đã nói... người ta là... bà con quen ở cùng xứ sở, người ta thấy anh bị nạn như vậy nên có lòng hỏi thăm và giúp đỡ...

- Hừ, bộ không có em lo cho anh ở trong này sao? Em có để cho anh đói khát hay rách rưới đau ốm gì sao mà anh phải làm phiền tới người ngoài như vậy chớ?

Tư Cầu nhăn nhó đáp:

- Anh có nhờ nhờ gì người ta đâu! Đó là họ... có lòng tốt với mình, và ý là anh đã có căn dặn là khỏi phải vô thăm hỏi trong này làm gì cho mất công...

Con Ba cười gằn:

- Sợ đổ bể hén!

Tư Cầu bực mình hỏi sáng lại:

- Cái gì mà đổ bể?

Con Ba trề môi rồi hỏi trở đi câu khác:

- Chớ em hỏi anh: bộ con mẹ ở không lắm sao mà lại cứ đeo riết thầy thông ngôn để cậy thầy lo giùm cái chuyện thăm nuôi cho anh? Nếu con mẹ... quen sơ sơ ở dưới vườn thì đâu có lẽ con mẹ lại “mặn” với anh như vậy.

Tư Cầu gạt ngang:

- Bậy nà, người ta nói là... bà con thân mà...

Con Ba liếc xéo anh ta:

- Ủ phải, thiếu chút xíu là bà con gần sát rạt phải không anh?

Tư Cầu tìm cách hỏi lảng ra:

- Em có hỏi gì nữa hông để anh còn ra cuộc đất phụ với bác Tám? Em đừng quên anh đây cũng thân tù tội như người ta, chớ bộ là ông nội họ sao mà ra đây cứ đứng cà nhổng nói chuyện hoài.

- Cha, em coi bộ bây giờ anh hết cần ai hết hén! Được rồi, nếu anh không chịu nói thiệt thì em có thiếu gì cách làm cho con mẹ chủ tiệm cây khô có ngó tới anh được nữa!

Tư Cầu hốt hoảng hỏi liền:

- Trời ơi, còn tính chuyện gì nữa đó bà nội?

Con Ba cười một cách đắc chí:

- Chuyện gì để nữa rồi anh sẽ biết!

Tư Cầu bực mình cự nự:

- Thiệt có mấy bà vô thì rắc rối tổ mẹ! Người ta ở tù yên thân rồi mà nay người này xía vô, một người nọ thọt ra...

Con Bà nhìn anh ta cười:

- Ai biểu anh giấu hoài, anh làm như con này ngu lắm vậy? Bây giờ anh có chịu khai ra hết hông nè?

- Thì nếu em đã biết rồi em còn hỏi nữa làm chi...

- Hỏi cho biết bụng dạ của anh ra sao vậy mà!

Tư Cầu thở dài sườn sượt:

- Thì em nghĩ coi: người ta cũng có lòng lo cho mình... bây giờ hông lẽ mình... chửi mắng người ta lại được sao!

- Cha, già hàm lẻo mép há! Mà bây giờ không nói on đơ gì hết, em hỏi thiệt anh có phải con mẹ là người đã cho anh leo cây thoa mỡ bò đó không?

Tư Cầu ấp úng đáp:

- Thì... em đã biết hết rồi... (rồi anh ta ngây ngô hỏi lại) Nhưng sao chuyện gì em cũng rành hết vậy?

- Hổng rành để mấy người tính qua mặt người ta hả? Chắc anh tưởng chuyện đó kín lắm chắc?

- Chắc thầy thông ngôn thầy học lại cho em biết chớ gì?

- Mốc xì họ! Thấy mà biết cái gì, nhưng thấy mới nói mí mí là em đoán ra liền: người quen cùng xứ với anh mà lại có chồng khách-trú bên tiệm cây trên này, thì ai vô đó nữa! Anh quên rằng hồi anh mới lên Nam Vang anh đã mếu máo kể chuyện đó cho em nghe sao.

Tư Cầu xén lên nói gạt ngang:

- Bậy nà! Ai mà như vậy hổng biết!

Con Ba nghiêm mặt hỏi:

- Bây giờ anh tính sao đây?

- Thì tính gì nữa! Cái đó tùy em, mà theo anh nghĩ: chắc em hổng hẹp hòi gì với người ta... bẽ gì anh cũng mắc kẹt trong này chớ có ra luông tuồn ở ngoài tiệm cây được đâu.

Con Ba mỉm cười lấy ngón tay xia phớt qua trán Tư Cầu:

- Cha, ăn nói khéo quá há! Nhưng nếu không có mấy lớp rào dây kẽm gai, và không có ba cây súng chong trên mấy cái lô-cốt kia thì... bà nội ai bây giờ cản cũng hổng nổi anh!

Tư Cầu thăm ý cười trừ.

Con Ba lại hỏi tiếp:

- Nhưng anh có nói với người ta em là ai không?

- Em là bà quan hai chớ là ai nữa!

Con Ba giậm chân chắc lưỡi:

- Xí, lằng òm! Em muốn biết coi bà chủ tiệm đó có rõ em với anh là... là chỗ quen thuộc cũ hông? Anh có nói cho bà biết hông?

- Anh nói sơ sơ vậy thôi, nhưng có lẽ người ta cũng đoán ra được.

Cái gì thì không biết chớ mấy chuyện đó có trời mà giấu được mấy bà!

Con Ba gật gù:

- Nếu anh hiểu được như vậy thì tốt lắm! Nhưng em còn để coi bà vô đây bà ăn nói thế nào, nếu biết điều thì em sẵn lòng giúp, bằng không... em cấm tiệt luôn!

Tư Cầu than thở:

- Mấy bà mà xâu xé nhau thì chỉ khổ cho thằng này thôi. Sao mấy bà hổng hè nhau, mỗi người một tay, như vậy có phải đỡ hơn không!

Con Ba cười rộ lên:

- Anh nói khôn quá tổ mẹ người ta! Đẳng nào, anh cũng hưởng đủ hết hén!

Tư Cầu chỉ biết đứng đó cười trừ.

Thấy vậy con Ba lên tiếng bảo anh ta:

- Thôi đi ra ngoài đi, để rồi em liệu coi con mẹ với em đây ai giỏi hơn ai thì biết.

Tư Cầu dùng dằng chưa chịu đi và xuống giọng năn nỉ:

- Chắc em vui miệng nói chơi như vậy chứ... hổng sao phải hông em!

Bề gì người ta cũng là gái có chồng.

Con Ba cắt ngang:

- Chớ bộ em hổng có hả?

- Có nhưng mà... có khác... (rồi sợ con Ba kiểm chuyện lời thôi nữa, anh ta vội rảo bước đi vô phía bác Tám và ngoái lại nói với) Thôi, anh đi mần công việc nghen!

Con Ba mỉm cười lắc đầu nhìn theo Tư Cầu, một cái nhìn vừa trêu mếu, vừa độ lượng...

x

x x

Thầy thông ngôn ở trong biệt thự viên quan hai chạy ra ngoắc Phấn:

- Mời bà chủ vô, bà quan hai đã xuống đợi bà chủ trong sa-lông rồi.

Phấn vội ôm hai gói to đựng trái cây lên và hất hàm chỉ về phía thùng rượu nằm dưới đất:

- Còn cái này tính sao đây sắp?

Viên thông ngôn ngó quanh để tìm một người lao công và khi nhận thấy Tư Cầu cùng bác Tám ở phía sau nhà bếp đi ló ra, ông ta vội kêu:

- Ê anh Tư, anh lại đây tôi nhờ anh một tay coi!

Tư Cầu ngó lại thấy có Phấn nên đứng khựng lại, hồi hộp đưa mắt nhìn trân trân. Phấn mỉm cười gật đầu như ra hiệu cho anh ta bước lại. Tư Cầu lột cái nón lá quăng xuống đất tính xâm xâm đi lại, nhưng bác Tám đã lẹ tay níu anh ta lại:

- Để qua lợi đằng vác thùng rượu đó thế cho chú, chú Tư!

Tư Cầu ngơ ngác nhìn bác và hơi sảng giọng hỏi:

- Sao lạ vậy?

Bác Tám đáp nho nhỏ:

- Hồng phải ai dành với chú mà té vàng té bạc gì, nhưng chú lợi đó không thùng rượu vô cho thẳng quan hai mà có mặt cả hai bà chứng kiến thì nó... nhẹ thể mình quá!

Tư Cầu cau mày suy nghĩ rồi đáp xụi lơ:

- Ủa, bác nói cũng phải... bị tui cũng hơi hấp tấp muốn gặp Phấn... tức là bà chủ tiệm đó.

Bác Tám vỗ vai anh ta vừa bước đi:

- Ồi rồi đây thiếu gì dịp khác! Chú đừng quên: mình ở tù là ở tù với ba thằng Tây, chớ trước con mắt của mấy bà, mình cũng... bảnh tòn như thường phải hông chú!

Tư Cầu tươi cười gật đầu:

- Phải rồi, mà thôi bước mau lại đằng giùm tui đi tía!

... Thấy bác Tám đi lại tới, Phấn bắn khoăn hỏi liền và hỏi nho nhỏ:

- Ủa sao anh Tư ảnh không chịu lại đây bác?

Bác Tám vừa nhắc thùng rượu lên vừa đáp:

- Dạ... bị chú có công chuyện cần riêng (rồi bác hạ thấp giọng nói nhanh tiếp)... Dạ, chắc bà chủ cũng dư rõ: nếu chú bê thùng rượu này vô để đứng lựng khựng giữa bà chủ và bà quan hai thì cũng... kẹt cho chú quá.

Phấn thở dài:

- Ủ phải há! (rồi cô quay sang nhìn bác Tám, mỉm cười hỏi luôn) Mà sao tôi coi bộ bác... rành về... chuyện này quá vậy! Chắc anh Tư có nói lại cho bác rõ phải hông?

Bác Tám nở mũi đáp:

- Dạ, tui với chú Tư là chỗ anh em thân trong tù... Tui được cái trọng tuổi nên có chỉ vẽ cho chú được một vài việc cũng... hay hay!

... Viên thông ngôn chực trên thềm nhà lên tiếng báo bác Tám:

- Nè ông già, ông đem để “két” rượu đó ở trước hàng ba ghen! Còn bà chủ thì xin mời bà chủ đi ngã này.

Phấn quay sang bác Tám:

- Cám ơn bác ghen! Bác nói với anh Tư, tôi hỏi thăm ảnh nhiều thiệt là nhiều đó ghen!

Nói xong, cô vội vã vuốt sửa lại tóc tai cùng ngắm nghía sơ qua áo quần rồi hấp tấp bước theo viên thông ngôn vô sa-lông.

... Viên thông ngôn gõ cửa sơ sơ mấy cái rồi bước vô trước và lên tiếng giới thiệu:

- Dạ thưa bà hai, dạ có bà chủ tiệm cây đến thăm bà hai.

Con Ba đang ngồi đọc báo, nghe nói vậy từ từ đứng dậy mà mắt vẫn không rời nhìn vào tờ báo như là còn mãi mê xem lắm...

Phấn đứng lững khựng ở đó, và tuy chưa rõ mặt mày của bà quan hai ra sao (vì tờ báo che khuất) nhưng nhìn thấy điệu bộ của “bà quan hai” như vậy nó đâm ra vừa bức, mà cũng vừa “khớp” nữa.

Con Ba quăng mạnh tờ báo xuống mặt bàn và ngược mắt lên hỏi viên thông ngôn:

- Bà chủ tiệm... quen thân với anh Tư đây hả thầy? (và không đợi ông này trả lời, nó quay sang phía Phấn, nhích đầu chào) Chào bà chủ, xin mời vô ngồi đây chờ làm gì mà đứng khựng ở đó vậy? (rồi nó lại nói băng quơ) Cha, cái tiểu thuyết đăng trong báo coi hay quá mà họ lại chơi ác đứt ngang xương...

Phấn ké né ú ớ trong miệng:

- Dà...

Rồi bỗng như có hện, hai người đàn bà quắc mắt nhìn nhau lom lom để “đo lường” đối thủ trước khi bắt chuyện. Tia mắt của họ giao nhau tưởng chừng có thể... vang lên thành một tiếng rít giống y như hai thanh kiếm va chạm vào nhau vậy.

Con Ba, đầu sao cũng nhớ rằng mình là chủ nhà nên vội bảo viên thông ngôn:

- Thôi thầy để bà chủ đây cho tôi... Cảm ơn thầy nhen!

Đoạn, nó quay sang Phấn đơn đả mời một lần nữa:

- Coi, sao bà chủ đứng hoài vậy! Bà chủ ngồi xuống đây rồi chị em mình nói chuyện sau.

Phấn chưa kịp đến ngồi xuống ghế thì con Ba đã bước tới đỡ nhẹ lấy vạt áo dài trước của cô ta đưa ra chỗ có nhiều ánh sáng để xem mặt hàng, rồi trầm trồ liên miện:

- Cha, bà chủ mặc thứ hàng này có bông ngộ quá! Mà cái màu này cũng hợp với nước da của bà chủ nữa... để bữa nào rảnh, tôi phải đi lùng ở mấy tiệm Bombay mua một áo thứ này mới được!

- Dạ... thứ hàng này họ bán thiếu gì.

Con Ba buông vạt áo xuống rồi ngó chăm chăm Phấn từ đầu đến chân và mỉm cười hỏi thêm:

- Bà chủ được mấy em rồi mà tôi coi còn trẻ măng vậy?... Chắc còn nhỏ lắm! Cha, còn nhỏ tuổi mà đã làm... bà chủ như vậy thì tốt phước biết đâu mà kể!

Phấn thận trọng đáp:

- Dạ, tôi mới được một đứa trai.

Con Ba chắc lưỡi khen liền:

- Cha, gái một con, thuốc ngon nửa điều! Hèn chi...

Phấn định chụp hỏi “hèn chi cái gì?” nhưng rồi giữ vẻ lễ phép hỏi lại:

- Dạ còn... bà hai được mấy em rồi?

Con Ba cười dòn tan rồi đáp:

- Tôi chỉ có một mình trơ như vầy đó bà chủ à!

Phấn mau miệng khen dồn:

- Bà hai trông còn trẻ đẹp sắc sảo quá, thiệt mấy cô mới lớn lên cũng chưa dễ gì bì kịp! Bà hai lại còn sang trọng quyền oai nữa... kể ra ít người được như vầy! Hèn chi...

Con Ba hơi cau mày nhưng rồi lại gật gù cười xòa và níu tay Phấn dắt lại bên ghế sa lông:

- Mời bà chủ ngồi xuống đây rồi chị em mình muốn nói gì thì nói, chớ chẳng lẽ tôi với bà chủ cứ đứng sững ở đó để... khen vãn công cho nhau sao! (rồi chợt thấy mấy gói đồ, nó liền hỏi tiếp) Mà bà chủ ôm theo mấy gói gì lủ khủ đó?

Phấn như nhớ trực lại chuyện quà cáp nên vừa ngồi xuống lại đứng dậy đặt mấy bọc giấy trên mặt bàn giữa sa-lông:

- Dạ tôi có mấy ký bom nho nầy đem đến để bà hai dùng lấy thảo...

Dạ, còn có một két sâm-banh để ở ngoài hàng ba, riêng kính tặng cho ông hai, xin nhờ bà hai nói lại giùm.

Con Ba chắc lưỡi kêu lên:

- Hồng biết thầy thông ngôn mắc toi đó có nói tôi với ông hai ở nhà đòi ăn đòi uống gì không, mà bà chủ phải lễ mễ đem lại như vậy!

- Dạ thưa bà hai, cái nầy là do ý tôi chớ thầy thông ngôn không hay biết chi ráo.

Con Ba đáp nửa thật, nửa giỡn:

- Cha, chưa gì mà bà chủ muốn... trăm miệng trước tội này há! Bà chủ làm như vậy nữa méch lòng lắm ghen! Chắc bà chủ dư biết: tôi nghe thầy thông ngôn nói lại là bà chủ đây là chỗ... bà con với anh Tư nên tôi mới sẵn lòng mời tới, chứ phải ai khác thì xin lỗi bà chủ, đầu cho chín xe mười vàng đi nữa cũng... khỏi đi!

Phấn thấy hơi bức mình nhưng cũng phải ráng xuống giọng cầu khẩn:

- Dạ cái đó thì tôi cũng... rõ nhiều. Anh Tư ảnh có kể sơ cho tôi biết rằng bà hai đây là chỗ... ơn nghĩa cũ của ảnh và bà hai cũng đã hết lòng giúp đỡ ảnh trong lúc ảnh bị kẹt trong này. Dạ vì vậy mà tôi mới dám đường đột tới đây để quấy rầy bà hai...

- Ồi, nói là nói vậy chứ chỗ chị em mình, nếu hồng biết nhau thì thôi, một khi đã biết nhau rồi thì... dễ ợt, nhứt là cái chuyện này cũng là chuyện của anh Tư... Mà hể chuyện của anh Tư là tôi sẵn sàng... bao lãnh hết!

Phấn gượng cười đáp:

- Thiệt cảm ơn bà hai hết sức! Cũng may cho anh Tư gặp lại được bà hai ở chỗ này!

Con Ba thản nhiên tiếp lời:

- À cái đó thì có: anh Tư ảnh có gặp tôi lần nào thì cũng được may mắn ráo trôi hết, chứ không có rủi ro hay vấp vấp gì hết á!

Phấn cắn môi suy nghĩ trong một vài giây, rồi đáp đầy đoàng:

- Dạ, phần tôi thì tôi cũng mong như vậy...

Con Ba cười và ngọt ngào nói:

- Bà chủ khỏi mong với mọi gì hết, cái chuyện đó là cái chuyện... đã có rồi mà!

Nghe con Ba nói một cách “chắc cứng” như vậy, Phấn cười gằn nhưng rồi lại vội nói đỡ:

- Thưa bà hai, như vậy anh Tư thiệt có phần lắm!

Con Ba như có vẻ hài lòng vì đã “dẫn mặt” sơ được Phấn nên lại muốn tỏ ra độ lượng:

- À còn cái này mà tự này giờ tôi tính nói rồi bị lu bu nên quên khuấy đi mất: chị em mình nên tìm cách xưng hô lại cho nó đỡ khách sáo hơn đi! Bề gì thì bên nào cũng là chỗ... quen biết của anh Tư, phải không chị? Chị thứ mấy để tôi kêu cho tiện?

Phấn ập ứng đáp:

- Dạ... tôi thứ ba...

Con Ba kéo nhích ghế lại gần Phấn:

- Ủa, cũng thứ ba như tôi vậy sao? (rồi nó nháy nháy mắt lên giọng hỏi ỡm ờ) Ai cũng thứ ba hết rồi như vậy ai... lớn ai nhỏ đây?

Phấn ngả lưng dựa vào thành ghế phờ-phai rồi cười đáp lại một cách rất thản nhiên:

- Dạ cái đó thì tôi chẳng dám tranh rồi! Dạ cũng như cái chuyện... chim trời cá nước, mạnh ai bắt được nấy ăn...

Con Ba liếc xéo cô ta một cái nhanh như chớp:

- Hừ, hay quá há! Bây giờ tôi mới biết ngán... chị Ba rồi đa!

Phấn vội nói vớt:

- Dạ, bà hai dạy quá lời... Tôi vui miệng nói buông thừa vậy mà!

Con Ba chắc lưỡi một hơi:

- Độ, độ... tôi đã biểu chị Ba dẹp cái tiếng “bà hai” đó qua một bên rồi mà!

Đoạn nó vói tay bấm nút chuông điện gọi anh bồi và khi anh này chạy lên tới, nó quay sang hỏi Phấn:

- Chị Ba dùng nước ngọt nghen?

Phấn chưa kịp trả lời thì con Ba đã bảo anh bồi:

- Anh cho tui xin hai chai nước cam mau mau một chút, chớ tự nãy giờ mắc nói chuyện tầm khào mà quên mời khách uống nước.

Phấn vội nói chen vô:

- Dạ thưa chị... Hai, xin chị Hai coi tôi cũng như là chỗ quen biết trong nhà chớ khách khứa gì đó...

Con Ba tròn xoe mắt hỏi lại:

- Ủa, sao chị kêu tôi bằng thứ hai? Hồi nãy tôi nói giỡn chơi chớ bộ muốn đòi... lớn nhỏ gì sao?

Phấn thản nhiên đáp:

- Dạ, chị Hai đây là chị... quan hai, tôi xin kêu như vậy cho nó... phân biệt hơn.

Con Ba mỉm cười lim dim đôi mắt:

- Thiệt tới bây giờ tôi mới biết... ớn chị rồi đó!

Phấn cũng cười đáp lại:

- Dạ, chị Hai nói vậy chớ tôi... hiền khô hè!

Nhưng rồi Phấn nghiêm mặt lại nói tiếp:

- Dạ, chắc chị Hai đã rõ tôi đến đây, trước để... ra mắt chị Hai, sau nữa để nhờ chị Hai chút việc...

- Cha, chị này ăn nói văn vẻ quá ta! Việc gì vậy chị?

Phấn đáp hơi ấp úng:

- Dạ, cũng không có việc gì khác ngoài việc thăm nuôi cho anh Tư. Nói cho đúng ra, mọi sự ở trong này đã sẵn có chị Hai giúp đỡ săn sóc cho anh Tư, nhưng phần tôi, tôi cũng muốn gặp mặt anh...

- Ồi tôi tưởng cái gì chớ việc đó dễ ợt? Thiếu gì người vô thăm nuôi chồng con đó chị Ba và họ cứ ra ngoài văn phòng xin giấy là được.

- Dạ, thầy thông ngôn cũng có nói cho tôi rõ việc ấy, nhưng tôi nghĩ chắc chị Hai đây có thể giúp cho việc thăm nuôi anh Tư của tôi được... đặc biệt hơn người khác, nghĩa là được sự dễ dãi hơn...

Con Ba nhìn chằm chằm Phấn rồi hỏi:

- Bộ chị có chuyện gì cần phải bàn tán nhiều với anh Tư sao?

Phấn cười giả lả:

- Dạ, đâu có chuyện gì cần, nhưng chắc chị Hai cũng hiểu cho: tôi là người cùng xứ với anh, tôi có vô ra gặp mặt anh ở đây thì cũng chỉ để hỏi thăm hỏi nom về chuyện nhà cửa dưới vườn. Anh xa nhà lâu rồi mà biệt vô âm tín, anh nóng ruột lắm; liền sau khi tình cờ gặp anh ở ngoài tiệm cây, tôi đã có nhắn tin về dưới rồi, mà mãi tới hôm nay sao người quen họ chưa có lên hồng biết!

Con Ba chép miệng than thở:

- Cha tội nghiệp anh quá há! (đoạn cô ta điệu giọng bảo Phấn) Phần chị, chị ráng lo hỏi thăm về chuyện dưới nhà cho anh, còn phần tôi, tôi lo việc thăm nuôi cho chị. À, hay chị muốn nói chuyện liền với anh ở đây hông, để tôi làm cách cho chị gặp mặt. Việc này ông hai ông biết được ông sẽ cự nự tôi ghê lắm nhưng không sao...

Phấn vội nói:

- Thiệt cảm ơn chị Hai lắm, nhưng theo ý tôi mình nên làm cho... đang hoàng đúng phép đúng luật thì hơn. Chớ chị Hai thương tôi mà tính như vậy, rủi ra gặp ngày vận tháng xui có chuyện gì rắc rối xảy ra thì chẳng

những làm phiền chị Hai mà còn để họa cho anh Tư nữa... Mình có thương ảnh thì nên thương cho... trót lọt...

Con Ba gật gù đáp:

- Chị nghĩ vậy chín chắn lắm! Được rồi tôi xin nghe theo lời chị. À, chị biên tên họ giao cho thầy thông ngôn để thầy chạy về mặt giấy tờ cho, còn tôi để tôi thúc mấy sếp dưới văn phòng. Và nếu chị có chuyện gì gấp muốn nhắn với anh Tư, chị cứ vô đây nói với tôi rồi tôi... thông tin lại cho.

Nghe câu sau cùng ấy Phấn có vẻ kém hứng ứng và lợ ngợ đáp:

- Dạ thôi, chắc không có cái gì gấp đâu, tôi phiền chị Hai như vậy cũng quá nhiều rồi...

Con Ba hiểu ý cười nói:

- Thôi tôi biết rồi! Nhưng tôi nói như vậy chị đừng giận ghen: bề gì bây giờ anh Tư cũng kẹt ở trong này nghĩa là ảnh... nằm trong bàn tay của tôi...

Phấn nín lặng một hồi rồi gượng cười nói:

- Dạ cái đó thì tôi thấy rõ ngờ ngờ rồi... Tôi xin chịu vạ!

Con Ba biết mình đi hơi quá nên vội nói lảng ra:

- Để tôi nhờ mấy ông lục hồ sơ coi tội trạng của anh Tư nặng nhẹ thế nào để tôi còn nhờ ông hai ở nhà ông can thiệp dùm đỡ phần nào hay phần nấy.

Phấn mau mắn nói vô:

- Ờ, tôi cũng quên nhắc với chị Hai về cái chuyện đó nữa! Dạ... chị Hai nhắm coi anh Tư có được mau thả ra không chị? Theo tôi biết ảnh hiền như cục đất có làm chi đâu mà mấy ông bỏ tù bỏ rạc như vậy!

Con Ba cười xòa:

- Tôi thì cũng như chị, chị em mình làm sao biết được chừng nào ảnh ra! Còn cái việc ảnh “hiền khô” đó thì... để lâm chuyện rồi mới biết... thẳng chả cũng dữ dằn trời mây chớ không như chị tưởng đâu! Nhưng dầu sao, tôi cũng xin hứa chắc với chị: để bữa nào ông hai ông vui vui, tôi sẽ liệu lời nói vừa vô ông.

- Chuyện gì tôi hổng biết chớ chuyện đó thì tôi tin chắc mềm là chị Hai sẽ thành công rồi!

Con Ba liếc xéo:

- Cha, chị nói như vậy là khen hay chê tôi đó?

- Dạ tôi tình thật nói ngay như vậy đó chị Hai à! Tánh tôi thẳng băng chứ hông cong queo ngoắt ngoéo như người ta...

Rồi cô đứng lên nói tiếp:

- Tôi xin kiếu chị Hai... Dạ, tự nãy giờ tôi làm rộn chị Hai nhiều quá.

Con Ba cũng đứng lên theo và nói gạt ngang:

- Ồi chỗ chị em mình mà! Chị đừng có ngại gì hết, khi nào rảnh xin mời chị lại chơi, tôi ở đây cũng ít bè bạn lắm!

- Dạ, tôi cũng vậy. Suốt ngày tôi chỉ lẩn quẩn ở nhà... (rồi cô nhìn con Ba mỉm cười ý nhị) thiệt anh Tư ảnh có con mắt lắm!

Con Ba nhướng mắt hỏi lại:

- Sao vậy?

- Vì... chị Hai rất bắt thiệp lanh lợi mà lại lịch sự duyên dáng nữa...

Con Ba xô nhẹ vai Phấn:

- Thôi chị đi! Chị nói giả ngộ hoài! Còn chị không sắc sảo mặn mòi đó sao! Tôi gặp chị tôi cũng muốn mê nữa là... con trai mới lớn lên. Hèn chi hồi tôi mới gặp anh Tư ở trên Nam Vang ảnh lớ ngớ như là bị ma hốt hồn hay bị bùa mê thuốc lú gì vậy! Và mới ràng ràng đây nè, từ bữa ảnh đi chở cây về ảnh lằm lằm lì lì lắm lúc tôi thấy mà phát ghét! (rồi nó nắm tay Phấn cười nói thêm) Này chị Ba, phải hồi tôi còn con gái mà tôi gặp chị như trường hợp bây giờ... tôi ghen lắm đa!

Phấn làm bộ kinh hãi:

- Ý mẹ ơi, gặp tay của chị Hai đây ghen thì tôi có nước chạy tét không dám ngoái cổ ngoặt lại... mà về nhà ngủ hông chừng còn dám giựt mình nữa!

... Con Ba vừa ở trên xích lô bước xuống là Phấn nhận thấy ngay.

Cô vội giao thẳng bé Kỳ lại cho chị vú và tất tả chạy ra đón:

- Dữ hông, bữa nay chị Hai mới đến thăm tụi này!

Con Ba hồi hả nắm lấy tay Phấn và lôi đi:

- Xin lỗi chị Ba, tôi tính lại đây hoài mà mắc công kia việc nọ thành thử cứ để lẩn khân mãi. Hôm nay có chuyện cần lắm nên tôi chờ ông Hai ông qua sở là tôi phóng lại đây liền.

Phấn ngừng lại nhìn sững nó một hồi rồi hỏi:

- Chuyện gì vậy chị? Lành hay dữ? Hèn chi tôi lấy làm lạ sao chị lại đây sớm bưng... Bộ anh Tư đau ốm hay sao đó vậy chị?

Con Ba không đáp ngay mà lúi Phấn đi vào:

- Để vô nhà rồi tôi nói rõ cho chị hay... Mà có ai ở trông không chị?

Nhìn thấy vẻ mặt nghiêm nghị cùng cách phục sức lúi thúi của con Ba, Phấn càng đâm lo. Cô vừa đi vừa hỏi dồn tới:

- Cái gì đó chị? Anh Tư có sao không mà chị hồng nói liền cho tôi biết? Tôi mới vô thăm ảnh vào ngày hôm kia thấy ảnh... vui vẻ chứ có sao đâu!

- Chị khoan nóng, chuyện này nói ra đây không tiện. Tôi hấp tấp ra đây cốt có bấy nhiêu đó chứ ai muốn giấu chị làm gì chứ! Tôi hỏi chị có ai khác ở trong nhà không để chị em mình nói chuyện cho tiện mà chị cứ lo hỏi nôn tới hoài!

Phấn dịu giọng đáp:

- Xin lỗi chị Hai, bị tôi quỳnh quá nên hồng nhớ gì hết... Dạ, trong nhà chỉ còn có mấy người làm công, còn ba của thằng Kỳ thì đi ra kho bạc lãnh tiền mua cây của nhà nước trả.

Con Ba gật gù:

- Ờ nếu vậy thì tiện lắm! Mà chị có chỗ nào riêng biệt vắng vắng ở trong nhà để khỏi ai dòm ngó, vì chuyện này là chuyện... sanh tử của anh Tư lận!

Phấn tái mặt lập cập hỏi nho nhỏ:

- Trời... cái gì mà chị lại nói nghe ớn quá vậy? Chị nói phứt ra hồng được sao?

Con Ba như không để ý đến sự lo sợ của Phấn mà cứ lúi tuột cô đi và hỏi:

- Đâu chị Ba, chỗ nào tiện hả?

Phấn biết hỏi gấp cũng vô ích nên lẳng lặng dắt con Ba vào buồng trong. Đến nơi nó kéo một chiếc ghế mời khách và gượng cười nói:

- Xin lỗi chị Hai, tôi mời chị Hai vô trong này thiệt là không phải phép, nhưng ở đây thì khỏi sợ ai soi mói hết. Để tôi kêu con vú bưng nước lên...

Con Ba gạt ngang:

- Ồi thôi nước với nôi làm chi chị!

- Đà...

Con Ba đảo mắt nhìn qua một vòng khắp gian buồng rồi chậm rãi nói:

- Chị Ba à, hôm trước tôi có nhờ người ta lục coi hồ sơ của anh Tư để xem tội trạng nặng nhẹ thế nào...

Phấn tò mò hỏi liền:

- Dạ nặng hay nhẹ hả chị Hai?

Con Ba lườm nó như có vẻ phật ý vì bị chặn ngang nhưng rồi lại ôn tồn đáp:

- Nhẹ xều à!

- Vậy chắc anh... cũng hy vọng sớm được thả ra hả chị?

Con Ba thở dài:

- Thì tôi cũng nghĩ như vậy và mấy cha nội trên văn phòng cũng nói hồng sao, hồng sao... nhưng ai có dè đâu nó xảy ra chuyện bất tử như vậy!

- Bộ anh Tư ảnh làm cái gì bậy ở trông hả? (rồi cô căn môi suy nghĩ đoạn quắc mắt hỏi sẳng) Hay là... hay là ảnh không giữ gìn tình ý để... leo tẹo đổ bể tùm lum ra rồi ông quan hai ổng bắt được?

Con Ba đứng phắt dậy cầm lấy cái bóp đầm xĩa xói vào mặt Phấn:

- Thiệt tôi đến đây uống công quá! Phải tôi mà dè có thứ ghen ầu ghen tả, nói bậy nói bạ như vậy, tui đâm thềm xuống đây làm chi cho tốn gần cả chục đồng bạc tiền xích lô!

Phấn biết mình nói quá lỗ nên vội đứng lên theo nít tay con Ba năn nỉ:

- Thôi mà chị Hai, tôi lạy chị... bị tôi lo quỳnh quá không còn biết trời trăng gì nữa, xin chị đừng chấp nhứt làm gì tội nghiệp. Chị ngồi xuống đi, và chị làm ơn làm phước nói liền cho tôi rõ, chớ thiệt tình thì tôi... nóng ruột chịu hết nổi!

Con Ba thở dài ngồi xuống lại, nhìn Phấn lắc đầu cười gượng, rồi tăng hăng như để đổi giọng cho êm dịu hơn:

- Thôi chị cũng ngồi xuống đi. Ví dầu tôi với anh Tư mà có... lộn xộn để cho kệt đạn kệt vỏ như hồi nãy chị... nghi bậy như vậy, thì có nước tôi độn thổ luôn chớ dám vác mặt lại đây với chị hả chị Ba!

- Đà...

- Tôi cũng tưởng là số anh Tư đã hết nạn tai rồi, chớ có dè đâu mới đây tụi Tây nó đánh giặc đánh giã thua thiệt làm sao đó, nên tụi nó nổi khùng quyết định bắt một số anh em tù nhơn trong cǎng đem đưa ra Côn-đảo nay mai gì đây...

Phần hốt hoảng hỏi liền:

- Bộ trong số đó có lọt anh Tư vô hả?

Con Ba se sẽ gật đầu...

Phần chụp nǚu lấy bàn tay con Ba:

- Trời đất ơi, sao kỳ cục vậy chị! Mà chị có chắc như vậy không?

Con Ba ngó mông ra phía ngoài cửa rồi thần thờ đáp:

- Sao không chắc! Người ta đã lập bản danh sách hẳn hoi rồi. Và tôi còn nghe nói cái số tù đưa ra đảo này dám bị xử bắn lắm nữa...

Phần trợn mắt hỏi:

- Người ta đem bắn anh Tư nữa hả? Mà ảnh có tội tình gì lại chớ ảnh ra ngoài đảo để giết hại như vậy cả? Sao chị ở trông mà chị hồng nói với người ta... còn ông quan hai đâu, chị hồng biểu ông xét lại cho anh Tư nhờ, hay là... ông bôi tên anh Tư trong sổ hồng được sao? Con Ba nghe cô ta nói một hơi một dục như vậy cũng đâm ra bực mình:

- Chị giỏi thì chị vô nói đi! Bộ chị tưởng tôi hồng biết lo sao?

Nhưng tôi thử hỏi chị: cái chuyện đó ở trên tây tà người ta quyết định như vậy, ông hai ông có môn giữ ba thằng tù chớ đâu có quyền bắt bớ hay buông tha gì đâu! Mà tôi hỏi chị thêm một câu này nữa: giả tỷ như ông bôi tên anh Tư được đi, rồi sao đó phải lấy tên ai khác thế vô bây giờ?

Phần đáp liền:

- Ý trời, tù tội cả đống ở trông lấy ai khác mà hồng được!

Con Ba nhìn cô ta một hồi:

- Đọ, chị nói như vậy là nói càn mạng đa! Chị hồng nghĩ rằng nếu có bắt được người khác thế vô thì cũng là... người như anh Tư, nghĩa là họ cũng có những người thương yêu họ và biết đâu họ lại còn có con thơ con mọn ở nhà... mình làm như vậy có phải thêm tội không?

Phần xẻn lén cúi đầu, nhưng còn nói gượng:

- Thì tôi cũng nói bừa như vậy... nhưng chắc thiếu gì người khác một thân một mình... (rồi cô ngược mắt lên hỏi) Bây giờ chị tính

sao đây, chẳng lẽ ngồi đó ngó để cho tụi nó xách đầu anh Tư đem bán sao?

Con Ba không trả lời mà lấy bóp mở ra lấy thuốc hút. Nó ngồi trầm ngâm nhả khói bay từ từ... Phấn thấy vậy cũng bắt ngửa mặt, nhưng biết không thể nào làm khác hơn được nên đành ngồi chờ. Con Ba đưa ngón tay búng nhẹ cho tàn thuốc rớt xuống đất rồi chậm rãi nói:

- Tôi cũng nghĩ nát nước hết mà chẳng tìm ra mưu kế gì được...

Phấn thở dài cựa mình một cách có vẻ bức bối làm chiếc ghế kêu răng rắc.

Con Ba thản nhiên nói tiếp:

- ... Bởi vậy tôi mới ra đây, trước là để cho chị hay, sau là để... xem coi chị có cách nào gỡ nạn cho anh Tư chẳng?

Phấn dậm ra lúng túng:

- Chị ở trống quen lớn với các quan quyền khắp mặt hết mà chị còn chịu co tay kia hướng hồ gì tôi ở tí mú ngoài này! Hay là chị nghĩ coi mình có thể chạy chọt lo lót ông nào được không? Nếu được, nói nào ngay, tôi cũng có sẵn chút đỉnh tiền nong...

Con Ba đáp một cách không hăng hái chút nào:

- Kể ra thì cũng có chút ít hy vọng về mặt đó, nhưng... nhưng tốn hao lắm và nếu anh Tư khỏi bị đày ra đảo thì cũng bị giam lại ở đó chứ bộ ra được sao!

Phấn chụp nói liền:

- Tốn hao bao nhiêu tôi không tiếc miễn anh Tư còn đó là được, rồi thủng thỉnh mình lo chạy chọt sau để lãnh ảnh ra... Hay là nếu chị sợ dính dấp vô thì để tôi nói thẳng với thầy thông ngôn nhờ thầy đi vận động với mấy ông bự giùm...

Con Ba nói gạt ngay:

- Hồng được đâu! Chuyện này là chuyện... kín, chị làm tài khôn tài khéo cho nó đổ bể tùm lum lên rồi Tây nó đem lưu anh Tư đi chỗ khác, ở ngoài này đi ở tù cả đám hết... Chuyện đó là chuyện chết chứ hồng phải nhảy a làm càn được đâu ghen!

Phấn cau mày nhìn con Ba một hồi lâu rồi nói:

- Coi, chị kêu tôi tìm cách gỡ nạn cho anh Tư mà hể tôi nói ra câu nào thì chị bác đi tuốt hết? Như vậy còn bàn với tính gì nữa được! Chị đã nói chị chịu co tay thì ít nữa chị cũng để tôi... liều mạng cho ảnh chớ?

Con Ba ấp úng đáp:

- Thì tôi có nói gì đâu... Tôi sợ mình tính chưa được chín chắn, rủi ro có bề gì thêm nữa thì vô kế khả thi...

Phấn cười lạt:

- Chắc chị sợ tôi chạy chọt cho anh Tư được rồi tôi rình ảnh mất hả?

Hông đâu, nếu khỏi đi đảo thì bề gì ảnh cũng còn kẹt ở trong... chớ có bay mất đi đâu mà chị ngại hổng biết!

Con Ba đỏ mặt quăng mạnh tàn thuốc xuống đất, lấy dép chà lia cho tắt lửa, rồi hăm hăm nói:

- Chị đừng ý có ba đồng tiền đó rồi muốn nói quàng nói xiên gì thì nói nghen! Bộ chị nói tôi đây lo cho ảnh không được hả?

Phấn thản nhiên đáp:

- Thì cũng như... chị ý có ông quan hai vậy mà... Thôi bây giờ... xả càng, mạnh ai nấy lo cho anh Tư.

Con Ba đập mạnh tay vào thành ghế:

- Coi, bộ chị nói giỡn sao chớ! Mạnh ai ấy lo rồi chị hổng biết đánh gì hết, rủi có trắc trẹo chuyện gì hư luôn công việc của tôi rồi sao hả? Chị giỏi chị... qua mặt anh Tư được chớ với tôi, xin lỗi... cái đó còn hơi lâu đa!

Phấn cười mũi:

- Chị Hai thiệt khó tánh quá! Bây giờ chị Hai tính sao đây chị làm ơn nói huych tẹt ra rõ đi chớ úp úp mở mở hoài, tôi ngu dốt lắm không biết được!

Con Ba định nói “trả đũa” lại nữa nhưng rồi lại chép miệng than:

- Anh Tư ảnh sắp nghèo tới nơi mà ở ngoài này tôi với chị mãi lo ăn thua đủ với nhau như vậy hoài rồi làm sao được kìa!

Phấn cũng nhận thấy sự vô lý đó nên thở dài rồi dịu giọng nói:

- Thôi, chị ráng lo cho ảnh đi. Chị ở gần bên trông thì thế nào chị cũng dễ tính hơn tôi, rồi có cái gì cần tới, chị cứ nói với tôi để tôi ráng sức mà giúp vào. Chẳng lẽ bây giờ, mạnh dăng chị chị lo, mạnh dăng tôi tôi

chạy... như vậy chẳng những tốn công vô ích mà nhiều khi còn treo
ngoe với nhau nữa...

- Thì đó, như hồi này tôi đã nói với chị: mình nên suy tính kỹ
mới được! Thế nào rồi đây tôi cũng phải nhờ chị giúp vô một phần
lớn, chớ một mình tôi, tôi đâu có ba đầu sáu tay mà lo cho xuể hết
được. Và cũng vì chỗ đó mà tôi vội vã ra đây cho chị hay...

Phấn ngạc nhiên hỏi:

- Ủa, vậy chị chưa cho anh Tư ảnh biết tin đó sao?

Con Ba lắc đầu:

- Chưa chị à! Tôi tính để mình bàn với nhau trước đã rồi mai mốt
đây tôi cho anh Tư hay cũng không muộn.

- Rủi họ đưa ảnh đi liền sao chị?

- Không đâu, tôi biết ít lắm một tháng nữa mới có chuyện đó. Bây
giờ mình cho ảnh hay trước, rủi ảnh chọn rộn lên thiên hạ trong
càng biết hết thì càng thêm khó khăn nữa!

Phấn nhích ghế lại gần con Ba, rồi ngập ngừng hỏi:

- Chắc chị có tính ra một kế gì... Chị có thể nói sơ qua cho tôi
nghe được không chị Hai?

Con Ba mím môi nhìn xuống đất một hồi rồi ngược mặt lên chậm rãi
đáp:

- Cách này cũng hơi... mạo hiểm một chút, vì bây giờ anh Tư chỉ
có nước là trốn đi.

- Ý trời, ở trong con ruồi bay ra hồng lợt rồi làm sao anh Tư ảnh đi cho
thoát được?

- Ấy, chị đừng có lo... Tôi đã nghĩ ra cách rồi, nhưng phải có người ở
ngoài này chứa chấp đỡ ảnh một vài ngày rồi mới có thể trốn luôn về
dưới vườn được, chớ nếu để anh ra đi ló ngó ngoài đường ngoài chợ,
giấy tờ không có thì chỉ vài tiếng đồng hồ sau là ảnh bị thộp cổ lại liền.

Phấn có vẻ lo ngại hỏi thêm:

- Nhưng “chứa” ảnh vào đâu bây giờ?

Con Ba mỉm cười nói:

- Thì việc đó... tôi xin nhờ đến tay chị.

Phấn trợn mắt:

- Ý hồng được đâu! Ba thằng Kỳ là người Tàu làm ăn nên họ kỵ việc đó lắm, đời nào thằng chả dám chứa thứ... quốc cấm ấy trong nhà.

- Coi, chị phải ép buộc thằng chả chứ!

Phấn nhăn nhó:

- Phải mình tôi thì cái gì cũng được hết ráo trọi, nhưng có thằng chả vô đó khó nói lắm. Chị bắt thằng chả chung ra vài chục ngàn thì thằng chả chịu liền, chứ bắt chứa anh Tư trong nhà một chút xíu thằng chả cũng lạy dài đó chị à!

Con Ba vẫn tươi cười như thường:

- Chị thiệt dở khệt! Chị phải viện cớ rằng hồi đó thằng chả... hại anh Tư thiếu điều chết đứng thì bây giờ thằng chả ráng chứa chấp anh Tư trong nhà một đôi ngày mà ăn nhằm gì! Cái đó cũng như để đền bù thiệt hại khi xưa vậy mà!

Phấn mím môi suy nghĩ một hồi rồi nói:

- Tôi nghĩ rồi: hay là chị để tôi lãnh phần đưa anh Tư luôn tuốt về dưới vườn, đi có cặp như vậy hồng ai để ý sanh nghi được. Ở phải đa, chị làm ơn kiếm giùm anh một cái giấy tờ gì tạm cũng được, hay thôi để tôi lo luôn vụ này cũng được vì tôi biết có chỗ chỉ tốn kém chút đỉnh là họ cho mình một cái giấy “lách xê” rồi...

Con Ba cười mũi:

- Nếu chị đưa anh về dưới được thì tôi đây đưa không được sao?

Tôi cũng đã tính bỏ luôn ông hai để đông trốn theo anh một lượt... như vậy có phải gọn bản không?

Phấn nhồm người lên:

- Chị nói thiệt hay nói chơi đó? Chị dám bỏ ông quan hai để mạo hiểm trốn theo anh Tư sao? Hay là chị định nói dọa cho tôi ngán hả chị Hai?

Con Ba ngả người dựa lưng trên ghế rồi mỉm cười đáp:

- Ai mà thêm dọa làm gì hồng biết! Chắc chị chưa rõ: chớ giữa tôi và chị, người dám liều mạng cho anh Tư là tôi đây nè! Tôi cũng xin nhắc thêm: con này chưa lần nào làm phiền lòng anh Tư một chuyện gì, đâu là một chuyện chút xíu bằng ngón tay út cũng vậy đó chị!

Phấn cười lạt:

- Thì tôi biết chị giỏi rồi mà! Nhưng chị cũng giỏi luôn về cái chuyện ghen tranh của người ta nữa! Điều nói là nói vậy, chứ tôi dư biết nếu tôi đây có lo cho anh Tư đi trốn như hồi này tôi bàn đó, thì chị cũng phá ngang chứ dễ gì để cho thành công được!

Con Ba ngao ngán thở dài:

- Quả tình tôi có nóng tánh chút đỉnh, nhưng tôi đâu có đến nổi tệ quá vậy! Tôi hỏi chị: tôi với chị cứ tranh giành nhau, rủi ro để cho anh Tư ảnh bị kẹt chết luôn rồi tới chừng đó chỉ có nước ngồi ngó nhau mà khóc!

Phấn vẫn còn cau có:

- Chị nói thì nghe ngọt lắm... nhưng hể tôi dính vô chuyện anh Tư là chị nhảy đong đong lên! Ờ, nếu rủi ảnh bị kẹt thì cho ảnh chết luôn... ai biểu ảnh đụng đâu cũng làng chàng đó hết!

Con Ba cười xòa:

- Đừng nói bậy nà! Ảnh mà kẹt chết luôn thì tôi cũng không ngờ mà chị cũng... trớt vó, như vậy tôi với chị ghen tranh với nhau để làm gì hả?... Thôi tôi nhường cho chị đó; ít ra cũng có một người... hưởng được!

Phấn mắc cỡ cúi đầu làm thinh. Con Ba nhích ghế lại gần, thân mật vỗ nhẹ lấy vai nó:

- Tôi thiệt tình với chị và quý anh Tư lắm nên tôi mới cất công ra đây, chứ phải tôi có bụng xấu muốn chiếm... độc quyền ảnh thì tôi làm êm ở trống rồi!

Phấn có vẻ cảm động:

- Xin lỗi chị Hai... bị tôi rồi ruột hết, với lại thiệt tình thì tôi cũng muốn như dịp này mà... theo luôn anh Tư để... chuộc lỗi ngày trước, cái chuyện giữa tôi và ảnh chắc chị Hai cũng đã rõ, và hồi trở về dưới quê, tôi cũng đã năn nỉ ỉ ôi ảnh đủ điều để ảnh theo tôi mà ảnh cứ trơ trơ, tuy tôi dư biết lòng ảnh cũng... như cũ.

- Vậy hả! Tội nghiệp quá há! Nhưng thôi chị Ba à, phận mình dầu sao cũng đã yên thì không nên chộn rộn nữa làm gì! Không phải bây giờ tôi mới nói tốt, chứ tôi cũng đã nghĩ rồi chị ơi: nếu anh Tư đi một mình êm thì chẳng khó khăn gì mấy, chứ nếu có tôi hoặc chị trốn theo nữa thì rắc rối thêm nhiều lắm lắm.

- Sao vậy chị?

- Có gì lạ đâu: tới chừng đó, hoặc ông hai hoặc ông chủ ngoài này... mất vợ, thì trời cản mấy ông cũng nhốn nháo cả lên, rồi thưa gởi tìm kiếm lung tung beng... như vậy có phải làm cho anh Tư.... mệt thêm không?

Phấn gật đầu nói liền:

- Ờ phải há!

- Bởi vậy mình có... thương anh Tư thì phải thương cho trót và cho đúng điệu. Phần chị, xin chị ráng nói khéo với ông chủ cho anh Tư ở đỡ đôi ba bữa đi chị!

- Đâu chị bày cách cho tôi coi, chớ bây giờ tôi lú ruột lú gan hết...

Con Ba mỉm cười đáp:

- Dễ như chơi mà: thì chị cứ bắt ép ông luôn về hai mặt tình và...

lý: một là ông phải tính chuyện ớn nghĩa với anh Tư, hai là nếu ông hồng tính cho xuôi thì để cho chị tính...

- Tính sao đó chị Hai?

- Thì chị cập tàu trốn luôn theo anh Tư chớ sao nữa!

Phấn phải cười xòa, nhưng rồi thắc mắc hỏi lại:

- Nhưng rủi thẳng chả đi báo cáo rồi sao chị?

Con Ba cau mày:

- Ủ còn cái chuyện đó nữa há! Mà khỏi lo: chị nói trước với ông nếu ông sanh tâm làm bậy thì kẹt luôn cả chị nữa, vì chị là đồng lõa kia mà! Và chị nói thêm luôn: nếu ông rục rịch thì chị còn khai càn luôn là ông cũng có dính líu vô nữa, nhưng sau vì ghen nên ông mới đi báo, và ông còn đóng thuế đóng má cho bên kia nữa. Tây nó nghe nói vậy nó ham lắm ghen, vì ông là ông chủ có bạc cắc nhiều mà!

Phấn lắc đầu cười:

- Thiệt tôi phục chị Hai sát đất! Chị mà tính cái gì ra là có môn chết thiên hạ hết!

Con Ba khiêm tốn đáp:

- Biết sao bây giờ chị! Ở đời, mình đâu có thể nào ở cho vừa lòng khắp mọi người được, và bởi vậy chỉ còn có cách: thương cho phải chỗ, ghét cho đáng nơi. Cái công việc mình tính đây cũng không phải là để hãm hại ông chủ ở nhà; mình chỉ “dạ hành tở” cho ông ngán chơi nếu có

trường hợp ông không... vui vẻ thuận theo ý mình... Đó chị coi, đâu có cái gì ác đức đâu phải hông chị Ba?

Phấn mau mắn tán đồng:

- Phải rồi chị Hai à! Tôi cũng thấy không sao nên mới sẵn sàng nghe theo ý chị, vì bề nào thì ông chủ đây cũng là... chồng của tôi và thiệt ra thằng chả cũng thương tôi dữ lắm!

- Chớ bộ ông hai ở trong không thương tôi gặt củ kiệu đó sao?

Phấn cười xòa:

- Thì ai có nói gì đâu, nhưng của chị khác, của tôi khác... (rồi như sợ con Ba sẽ hỏi phăng tới về chỗ “khác nhau” ấy, Phấn vội nói làng ra) Hồng nói giấu gì chị: nếu gặp tay khác thì hồng để gì tôi chịu nghe lời êm rơ vậy đâu ghen!

Con Ba lắc đầu:

- Thiệt tôi cũng... bái chị luôn! Nội cái tôi nghe chị nói sơ sơ qua, tôi cũng đủ ớn xương sống rồi.

Đoạn nó đứng dậy xách bóp lên:

- Thôi, tôi xin kiếu chị để cho tôi về lo sắp đặt công chuyện và hể tôi tính xong đâu đó đàng hoàng tôi sẽ ra cho chị hay liền.

Phấn cũng đứng theo lên:

- Ờ, chị nhớ ra cho tôi hay liền ghen chị Hai. Mà chị về trong cũng liệu cách nào cho anh Tư ảnh rõ công chuyện này...

- Cố nhiên rồi, cái đó chị để kệ tôi. Còn phần chị, theo tôi nghĩ thì chị cũng nên ngưng luôn cái vụ đi thăm nuôi anh Tư bây giờ đi, như vậy để mình tránh được mọi sự tình nghi sau này.

Phấn đành miễn cưỡng nhận:

- Chị nói tôi hiểu rồi... đành chịu vậy chớ biết sao, chớ thật ra tôi cũng nôn gặp mặt ảnh lắm!

- Thì để nữa rồi mặc tình mà gặp (rồi nó liếc xéo Phấn)... hay là chị kiếm một căn nhà nào mượn sẵn để anh Tư ra là đông lại đó rồi. Như vậy “thăm nuôi” ảnh lu bù được đa! Ờ mà phải, chị nên tính như vậy đi, như vậy ông chủ tiệm đây đỡ ngán và cũng khỏi sợ tây tà nó dòm ngó nhà chị!

Phấn mỉm cười hoài nghi:

- Thôi chị đừng xí gạt tôi nữa chị Hai!

- Thiệt mà! Nhưng miễn là ông chủ đây đừng có ghen quá là được!
- Để tôi nghĩ lại coi... Mà thằng chả có ghen thì cũng ráng bầm bụng chịu cho nó quen...

Khi nghe con Ba cho biết là mình có tên trong đám đi đảo và có thể nguy được, Tư Cầu đứng ngẩn ngơ một hồi lâu rồi mới lắp bắp hỏi lại:

- Mà em chắc có như vậy không? Sao anh nghe anh em trong trại người ta xầm xì là sắp có thả nhiều lắm!

Con Ba trề môi:

- Thả xuống biển thì có!

Tư Cầu thở dài:

- Nếu vậy thì cái số của anh xui tận mạng rồi... Cha, hổng biết làm sao cho dưới nhà hay...

- Xui khỉ gì! Sao anh hay tin bá láp quá! Nói vậy cả trăm người khác bị đưa ra Côn đảo thì cũng tại số xui hết sao?

- Thì mình hổng biết đổ thừa cho ai bây giờ... chỉ còn cách nói là tại cái số...

- Có số hên xui hay không là cũng do nơi em đây nè!

Tư Cầu ngó nó lom lom:

- Em sao lúc nào cũng nói bông lơn được hết!

Con Ba nghiêm giọng nói:

- Em nói thiệt đa! Và sở dĩ cho anh hay là để bàn với anh chuyện tìm cách để anh thoát đi!

Tư Cầu trợn mắt rồi ngó dáo dác:

- Trốn đi! Cái này là em nói giỡn đa!

Con Ba không buồn trả lời câu đó mà hỏi luôn:

- Nhưng anh có dám mạo hiểm trốn không hả?

Tư Cầu hốt hoảng đáp:

- Ý hổng nên đâu!

Con Ba lắc đầu:

- Xí, cái gì anh cũng nói hổng nên hết! Vậy chớ anh để nó xách đầu dây ra Côn-đảo, rồi đem bắn đập xác xuống biển cho cá mập cá xà nó xức... như vậy chắc nên lắm há!

Tư Cầu đáp xuôi xị:

- Thì ai mà muốn như vậy, nhưng em nghĩ coi mình làm sao ra lọt khỏi chỗ... Thập điện Diêm vương này?

- Cái đó để em lo.

Tư Cầu lắc đầu:

- Như vậy càng không nên nữa: anh không muốn em phải liên lụy vì anh. Phận anh, dầu có chết năm bảy mạng cũng chẳng ăn thua gì, còn em... em như vậy kể như cũng sung sướng hơn người ta rồi...

Con Ba bực mình:

- Em sung sướng hay không thì kệ mồ em! Bộ em dại lắm sao mà để cho anh trốn thoát rồi đưa đầu cho Tây nó thộp! Anh cứ việc xách cái thân xác của anh đông đi, mọi việc để kệ em...

- Rồi em cũng phải đông nữa chứ bộ dám ở lợi chịu trận à?

Con Ba chắc lưỡi:

- Thằng cha này sao... bực quá. Bộ em ngu để cho tụi nó làm khó dễ gì được em sao chứ! (rồi nó tha thiết nói tiếp) Mà ví dầu sau khi anh đi rồi, em bị rắc rối lôi thôi gì nữa, em cũng vui lòng mà! Chớ em hỏi anh: em quen biết với anh làm chi mà không nhờ cậy gì được ráo trong những lúc này?

- Em tốt với anh quá rồi, anh nỡ nào để em phải dính vô thêm cái thứ chuyện chết đó! Anh chỉ xin em một điều: là khi anh ra đảo rồi em làm ơn kiếm cách nhắn tin về dưới nhà giùm. Cha, chắc tí má anh ở dưới vườn được tin này ông bà rầu thúi ruột! Thiệt anh chưa có làm được việc gì cho ông bà vui lòng hết... (rồi anh ta mỉm cười chua chát) Còn cái chuyện tranh đấu cho nước nhà độc lập, anh cũng chưa làm khi gì nữa! Mới chọn rận đôi chút là bị thộp đầu lên đây, rồi sắp sửa ra đảo để gởi xương ở ngoài... Ứ hự, cuộc đời của anh toàn là ăn xài lớn mà hông mua được cái gì cho coi được hết!

Con Ba ngó chằm bằm anh ta:

- Còn trời trần cái gì nữa thì nói luôn một lượt đi! Anh sao như con gà chết! Em đã nói hông sao hết: em có cách nào cho trốn đi êm ru mà anh hông chịu nữa hả? Thì anh vừa nói: anh chưa có làm cái gì nên thân nên hồn hết, vậy mà anh... chịu khó nằm ở đây chờ cho Tây nó chặt! Thiệt nhiều lúc em không hiểu trong đầu trong óc anh có cái gì ở trống nữa! Thôi được rồi để nữa em cho hai bác ở dưới vườn biết ngày nào mà Tây

nó xách cổ anh đem ra bắn ở ngoài đảo, để hai bác biết mà cúng quảy và giỗ chạp cho anh... như vậy chắc anh mát ruột lắm hén!

Tư Cầu có vẻ mỉm lòng:

- Em đừng nói xiên nói xéo, nói cay nói đắng như vậy làm gì... bộ như vậy chưa đủ rồi ruột sao chớ! Con chó nó còn muốn sống ăn... bậy thay, huống hồ gì anh đây còn cha mẹ, còn anh em, còn bạn đồng đội... Mà em có chắc là anh đi êm được hông và khỏi phải bị lôi thôi gì hông?

Con Ba gật đầu:

- Chắc... (nhưng rồi nó nghiêm mặt nói thêm) Mà có chắc hay không là cũng do nơi anh: anh cứ làm như thường và tới chừng đó là đông một mạch, chớ cái điệu bộ xăng văng xéo véo như gà mắc đẻ cục tác của anh đó, thì chỉ có nước chết sớm, mà đồ khỏi còn gây họa lây cho em nữa!

Tư Cầu nghẹn cổ, ưỡn ngực:

- Sao em... coi rẻ thẳng này quá vậy! Để nữa rồi em coi... Nhưng chừng nào trốn hả em và trốn bằng cách nào? Chớ anh coi bộ ở đây con kiến bò ra cũng còn khó!

Con Ba cười rồi hạ thấp giọng:

- Bò ra hồng lọt nhưng leo ra thì được. Đây nè, anh liếc mắt nhìn chỗ nóc dãy nhà bồi bếp coi, chỗ đó anh có thể leo lên nhảy phóng ra ngoài dễ ợt.

Tư Cầu ngoái cổ nhìn đăm đăm về phía ấy... Thấy vậy con Ba lấy chân đá vào ống quyển anh ta:

- Coi, mới nói đó mà anh cũng ẩu rồi! Anh nhìn len lén hồng được hay sao mà phải ngó thiếu điều rớt con người vậy!

Tư Cầu xén lén quay lại:

- Ở chỗ đó coi bộ được đa! Nhưng sao Tây nó hồng rào một lớp dây kẽm gai cà?

- Bộ muốn lắm hả?... Thì anh nghĩ coi trên này là nhà của ông hai chớ bộ chỗ nốt mấy cha nội ở dưới trại hay sao mà cần phải rào kỹ như vậy! Nhưng anh phải để ý ở hai đầu có lô cốt canh đó ghen.

- Cha, như vậy mới ló ra tụi nó hay hết còn gì?

- Hay khi gì được! Phía ngoài vách tuy trống trải, nhưng phía trong này thì anh khỏi lo, vì nhờ có mấy cây vú sữa cành lá um tùm che ra trên mái

nhà. Anh chỉ leo lên đó rồi phóng đại ra ngoài, tới chừng đó dầu trên lô cốt tụi nó có thấy và ria theo thì cũng không kịp, mà hể anh chạy tuốt được vô xóm nhà lá trước mặt thì kể như êm đi. Nhưng anh khỏi lo gì hết: tụi lính canh nó để ý bên phía mấy dãy căng của tù hơn là ngóng chừng lên trên này, nhứt là anh vọt ra vào lúc hơi sập tối trước giờ tập hợp về trại thì chắc ăn lắm.

Tư Cầu lại liếc chừng về phía mái của dãy nhà bồi bếp rồi thắc mắc hỏi:

- Nhưng từ dưới đất lên trên mái cao tổ cha rồi làm sao leo lên nổi?

- Hứ, bộ để nữa em công anh lên chắc! Anh cứ yên tâm về điểm

đó: miễn làm sao tới ngày tới giờ ấy em sắp sẵn có cách anh leo được lên trên thì thôi!

- Sao em tính coi bộ chắc ăn quá vậy?

Con Ba mỉm cười:

- Từ cha sanh mẹ đẻ tới giờ, cái gì có chắc ăn... chắc cứng thì em mới làm bằng không thì khỏi đi! (rồi nó nghiêm mặt bảo Tư Cầu) Nhưng mà nè, anh nghe em dặn kỹ đây: về dưới trại đừng có bép xép cái miệng một lời một tiếng nào hết đó nghe!

Tư Cầu gật đầu:

- Ủ mà!... Nhưng anh nói cho bác Tám biết sơ sơ được chớ? Bề gì anh cũng phải từ biệt bác...

Con Ba nhăn nhó:

- Thôi cho tôi xin dứt cái chuyện đó đi! Anh mà hờ môi ra cho bác biết thì anh chết sớm! Bác cũng có tên trong sổ bị đưa ra đảo nữa đó nghe!

Tư Cầu hốt hoảng nói:

- Ý trời, bác cũng bị chung số phận đó sao! Vậy mà tự này giờ em hổng chịu nói liền...

Con Ba ngắt ngang:

- Nói làm chi chớ!

Tư Cầu ấp úng đáp:

- Thì sẵn dịp có anh đi, mình cho bác theo luôn.

Con Ba quắc mắt:

- Thôi đi tía! Thiệt mới căn dặn ràng ràng đây mà anh còn tính như vậy.

Em nói cho biết: bị có anh kẹt vô trông nên em ráng sức mà lo, chớ thiên hạ thì... em xin chịu thua...

- Em ráng thêm một mình bác Tám nữa hổng được sao? Mình cho bác thắp tùng vô... có tốn hao gì đâu. Bác còn vợ con ở nhà... tội nghiệp người ta em à?

Con Ba sáng giọng:

- Em nói hổng được là hổng được. Em cũng biết thương người ta lắm chứ chẳng phải không, nhưng trong trường hợp sống chết này, em nói thiệt: em thương anh nhiều hơn và trước hơn ai hết... nhiều và trước hơn cả mình em nữa!

Tư Cầu buồn bã đưa mắt nhìn quanh để kiếm bác Tám, nhưng chẳng thấy bác ở đâu hết. Anh ta thở dài chép miệng than:

- Thiệt ở đời có nhiều cái treó căng ngổng quá: người đáng được cứu thì lại dễ cho... chết! (rồi anh ta quay sang nhìn con Ba với đôi mắt cầu khẩn) Em à, chẳng nào thì cũng nguy hiểm, vậy em cho bác theo đại với anh để cho có bạn một khi trốn được ra ngoài...

- Ý trời, một người mới dễ trốn, bây giờ anh lại tính dắt theo lùm đùm lề đề... năm bảy người nữa thì đứng cách xa mười cây số, tụi nó cũng biết rõ là mấy cha đi trốn. Em nói dứt dặt như vậy: một là anh vượt một mình anh, hai là anh ở luôn trong này cùng bác Tám để chờ ngày đi đảo cho đủ cặp, hai điều đó, anh phải lựa chọn một chứ đừng nói lằng nhằng gì nữa.

Tư Cầu trả lời xuôi xị:

- Thì thôi anh đi một mình vậy!

Bỗng anh ta nhớ trực lại điều gì nên hấp tấp nói liền theo đó:

- Ý mà hổng được em ơi!

- Cha này sao rắc rối tổ mẹ! Cái gì mà hổng được hoài vậy hả?

- Anh hỏi em: rui anh đi rồi ở nhà tụi nó nhè bác Tám mà tra bác thì sao? Cái chuyện đó dám có lăm nghen!

Con Ba chán nản thở ra:

- Dầu cho chắc có đi nữa thì... đành vậy chứ biết sao! Trời ơi, cái chuyện thoát khỏi nơi đây khó giàn trời, bởi vậy miễn sao anh đi cho trót lọt là mừng rồi chứ hơi sức nào mà lo bao đồng thiên hạ nữa được!

Tư Cầu lắc đầu nói:

- Anh đi mà để phiên lượ cho em, rồi bây giờ cho cả bác Tám nữa... cái đó thiệt không nên em à!

- Tụi nó bắt mấy người ở tù, rồi bắt đưa ra đảo, rồi đem đi xử tử... như vậy có nên không? Còn mấy năm nay đánh giặc đánh giã, bắn nhau rầm rầm... như vậy có nên nữa không? Thiệt nói chuyện với anh nhiều lúc tức ói máu!

Tư Cầu chẳng biết nói sao nên kiếm cách hỏi lảng ra:

- À còn điều này nữa: một khi anh thoát khỏi nơi này rồi làm sao anh có đủ giấy tờ và nếu đi dìa dưới rui Tây chặn xét dọc đường rồi anh tính sao đây? Ở trên này lạ nước lạ cái, đường đi nước bước một tấc anh chẳng rành... chết ở chỗ đó nữa!

Con Ba cười đáp:

- Cái đó anh khỏi lo: em đã sắp đặt sẵn hết cho anh, hễ anh ra rồi thì có chị Phấn ở ngoài chỉ lãnh phần... bao bọc anh sao cho êm thấm hết thì thôi!

Tư Cầu dấy nẩy:

- Trời ơi, sao em lại để dính vô... cô Ba ở ngoài nữa! Nội mình em đây cũng đủ rồi...

- Cha, lo cho con mẹ chủ tiệm quá há!

- Hồng phải...

- Phải trái khỉ gì! Em với chị Phấn đã bàn tính đâu đó sẵn hết trơn rồi: anh vượt qua khỏi cãng này thì có chỉ rước anh liền và tới chừng đó, hai ông bà mặc sức muốn làm gì đó thì làm...

Tư Cầu cự nự:

- Em sao cứ nói giọng đó hoài!

Con Ba ra dấu bảo Tư Cầu đi:

- Thôi ra ngoài với bác Tám đi! Mà nhớ không được hờ môi cái gì hết đó ghen!

- Ủ mà!

Tư Cầu lủi thủi đi trở ra ngoài sân kiếm bác Tám. Thấy anh ta ra, bác Tám nhìn anh ta một hồi rồi cười hỏi:

- Mọi khi chú gặp bà, mặt mày chú tươi rói, còn hôm nay sao lại chùng ục như chim ục vậy? Bộ bà còn cự nự chú về cái chuyện chủ tiệm cây hả?

Tư Cầu lắc đầu nín thinh.

- Hay là bà trì kéo gì nữa phải không?

Tư Cầu lại lắc đầu.

- Vậy chớ chuyện gì? Qua coi bộ chú em ăn cơm gạo lúc nhiều quá rồi mà vẫn còn... khó tánh!

Tư Cầu chẳng biết trả lời làm sao nên chỉ nói cho xuôi:

- Chuyện này là chuyện riêng... bác hồng biết đâu!

Bác Tám cười xòa:

- Chuyện riêng... thì lần nào cũng chuyện riêng của chú mày hết mà làm cho qua đây xất bất xang bang! (rồi bác liếc xéo Tư Cầu) Chuyển này, qua mong sao cái chuyện riêng của chú mày... để qua đứng yên qua một bên thì khỏe lắm!

Câu nói ấy làm cho Tư Cầu bứt rứt khó chịu. Anh ta vắn vẹo mấy ngón tay vào nhau một hồi rồi nói như than thở một mình:

- Không biết trời xui đất khiến cho tui gặp bác trong này làm gì...

Bác Tám có vẻ không bằng lòng:

- Coi, bộ chú em mày phiền trách việc đó hả? Đã đành rằng có lúc qua can mũi can lái chú em thiệt, nhưng lần nào qua cũng “ủng hộ” chú em hết mình mà!

Tư Cầu vội đáp:

- Thì đó! Bác tốt bụng với tui quá nên tui... lo quá bác à! Tui làm phiền bác nhiều quá!

Bác Tám làm bộ cự nự:

- Chú em mày đừng nói cái giọng đó nghe! Tuy qua có tật hay nói lộp bộp cái lỗ miệng nhưng thiệt tình qua thương chú em lắm! Và qua chẳng thấy có gì phiền ráo.

Tư Cầu dợm nói nữa nhưng bác Tám đã xua tay:

- Qua hồng nghe thêm tiếng nào nữa đâu! (rồi bác dịu giọng bảo Tư Cầu) Thôi, sẵn tay chú mày khô sạch, chớ qua mới đi tưới kiếng nên ướt chèm nhẹp hết, chú mày làm ơn đi gói cất giùm ba cái hột ngải qua để phơi trên bực thêm đó! Lấy giống ngải quý đó để dìa dưới trồng một hàng trước nhà qua đó chú em!

Tư Cầu đứng ngó trân trân bác Tám một hồi, môi anh ta mấp máy như muốn nói một điều gì lắm, nhưng rồi anh ta lại cúi đầu lúi thủi đi ra chỗ

bác Tám để phơi mấy hột ngải bông giống.

... Đến nơi, Tư Cầu từ từ ngồi xuống dưới bậc thềm một cách gần như là thành kính, rồi chậm rãi và trịnh trọng gói mấy cái hột ngải lại như gói một di vật quý báu nhứt đời. Xong xuôi đâu đó, Tư Cầu đứng dậy quay lại nhìn bác Tám: bác vẫn thản nhiên tiếp tục tưới mấy hàng bông kiểng... rồi anh ta liếc mắt về phía nóc dãy nhà bồi bếp: cái khoảng trời xanh xanh và lồng lộng ở ngoài kia ấy, tuy tối cần cho mạng sống của anh ta, nhưng quả thật không có chút gì hấp dẫn hết.

Mấy hôm nay lại có thêm một tốp anh em tù đi lên trên nhà ông quan hai để lo việc quét nước vôi lại tường vách trên ấy. Vì có thêm đông người làm nên khung cảnh trên nhà ông quan hai trở nên ồn ào rộn rịp chớ không vắng lặng trống trải như mọi khi. Và điều đó càng làm cho Tư Cầu thêm sốt ruột.

Mới rồi đây, con Ba có cho Tư Cầu biết là nên chuẩn bị... tinh thần cho sẵn sàng để chờ dịp thuận tiện là đông liền và cái dịp ấy, theo như con Ba đã căn dặn đó, thì cũng rất gần kề. Nay thấy người ở dưới trại lên thêm để làm “lao công” trên này, Tư Cầu bắt lo thêm: mọi khi lẻ tẻ một vài người thì còn dễ, chớ bây giờ đông quá... và Tư Cầu có cảm giác là ai ai cũng soi mói nhìn tới mình hết. Mấy lần anh ta định tìm con Ba để hỏi thăm về việc đó nhưng chẳng thấy con Ba ló mặt ở đâu cả. Mãi đến chiều, trong lúc anh ta xách nước ra tưới bồn bông ở phía đằng trước biệt thự thì đã thấy con Ba đang đứng ngắm nghía mấy cụm lài mới nở đầy bông búp. Tư Cầu xách thùng nước lại tưới cây kiểng ở đầu đằng này rồi đi lẩn lẩn đến trước chỗ con Ba đang đứng.

Không nhìn về phía con Ba, Tư Cầu vừa tưới nước vừa hỏi nhỏ:

- Cha, tự hôm rày đi đâu mất biệt vậy?

Con Ba thản nhiên đáp:

- Thì gần tới ngày đó rồi nên em phải lánh mặt gắt mới được. Gần ngày đi của anh nên em muốn đề phòng cẩn thận vậy mà!

Tư Cầu ngó về hướng mấy anh em lao động đang quét nước vôi:

- Gần tới ngày mà thiên hạ rần rần trên này như vậy rồi làm sao mà thoát cho êm được?

- Cái đó mới càng dễ thêm đa! Thiên hạ có chộn rộn như vậy mình làm cái gì mới không có ai để ý, chớ nếu lèo lèo vài người... dễ lộ lắm anh à!

- Nhưng còn cái vụ leo lên mái nhà kia nữa bộ em quên lửng chuyện ấy rồi sao?

Con Ba cười đáp:

- Chớ anh không thấy có mấy anh em lên trên này sơn phết tường vách đó sao? Năm bảy cái thang đó thiếu gì và chiều chiều trước khi về trại họ dựng sập lớp ở phía dưới nhà bếp đó.

Tư Cầu khề gật đầu:

- Ở phải, bị anh lo cái chuyện đông người rần rần mà quên phứt chỗ đó! Thiệt may quá em há!

Con Ba lấy tay bụm miệng cười:

- May khỉ gì! Chính em đã biểu ông hai cho sơn phết lại nhà cửa đó chớ bộ không há? Đó anh coi, cái gì em cũng tính trước hết!

Tư Cầu chép miệng:

- Em thiệt giỏi khó ai bì kịp! Nhưng cái giỏi đó chỉ có... xài riêng cho một mình anh thôi thì uống quá. Phải chi...

Con Ba không muốn cho anh ta dài dòng thêm nữa:

- Như vậy, bữa nào anh ra đi cũng được hết. Hay là mình định vào chiều ngày mai hả anh?

Tư Cầu đặt thùng nước xuống đất:

- Sao gấp dữ vậy em?

Con Ba cau mày rồi cười nói:

- Anh làm như anh còn bịn rịn ở đây lắm vậy! Chắc hổng phải vì em?

Tư Cầu thở dài:

- ... Vì đủ thứ hết tội!

Con Ba hỏi lại:

- Mình nhứt định vào chiều mai nghen?

- Sao cũng được.

- Anh này thiệt kỳ, anh làm như em ép anh trốn đi vậy! Thôi để em ra dặn trước mọi việc với chị Phấn và sáng mai thế nào em cũng gặp anh lần nữa và là... lần chót.

- Ờ...

- Mà anh ráng giữ gìn cho tự nhiên như thường từ đây cho đến chiều mai, nhứt là đừng có thố lộ một ly một chút gì cho bác Tám biết đó nghen!

Căn dặn xong, con Ba bỏ đi vào nhà...

Sáng hôm sau, nhân lúc Tư Cầu đang lau gạch bông trên nhà một mình, con Ba lên đến bảo anh ta:

- Xong xuôi hết rồi nghen anh Tư! Chiều nay trước khi tập họp về trại, anh liệu lúc mấy anh em khác lu bu tắm rửa, anh leo lên mái nhà rồi phóng ra ngoài. Có chị Phấn chực sẵn ở ngoài với bộ quần áo khác để anh thay đổi liền chớ anh cứ vác bộ bà ba đen này đi ngờ ngờ ngoài đường phố để khỏi bị thiên hạ chú ý đến.

- Cha rắc rối quá há!

- Thì có gì đâu: chị Phấn đã mua sẵn một bộ quần tây, áo sơ-mi và một đôi xăng-đan theo ni cỡ của anh, anh ra ngoài xọt vô liền cho nó có vẻ người ở chợ búa một chút... chớ để đầu cổ chồm bồm như vậy sao được! Và đi kiếm lưỡi lam cạo giùm râu ria kia cho nó sáng sủa mặt mày và bảnh trai một chút coi!

- Được rồi mà!

- Cái gì mà được? Em nói thiệt chớ hông phải giỡn đâu nghen! Đây nè, em còn chút đỉnh tiền, anh cầm lấy để xây xài và một khi ra ngoài đời thế nào chị Phấn chỉ cũng đưa thêm nữa. Thôi phần em như vậy kể như xong... Em chỉ giúp anh được có bấy nhiêu đó!

Tư Cầu đẩy tay con Ba lại:

- Ý trời, em giúp anh như vậy biết đời kiếp nào anh trả ơn cho được! Còn số tiền này... em cất vô đi, anh hông nhận đâu. Em xài lớn, còn anh đông về dưới vườn thì có tiêu pha gì đâu, với lại ra ngoài đã có cô Ba chủ tiệm cây rồi.

Con Ba vạch túi anh ta ra bỏ xấp giấy bạc vô trong ấy:

- Thì cứ cầm lấy đi, nếu dư dả nhiều thì làm vốn cưới vợ khác chớ chẳng lẽ anh cứ sống một thân một mình như vậy hoài à! Trong giờ phút này mà anh còn đưa qua đẩy lại... chẳng hóa ra phụ tấm lòng của em lắm sao!

Tư Cầu cảm động đưa tay giữ lấy miệng túi áo, mắt nhìn con Ba trân trân, và mãi một lúc sau mới ngáp ngừng lên tiếng hỏi:

- ... Như vậy, bây giờ tới chiều... anh không còn... gặp em lần nào nữa sao!

Con Ba chỉ khẽ gật đầu.

- ... Rồi biết chừng nào mình gặp nhau nữa... sau khi anh thoát khỏi nơi đây?

Con Ba thở dài:

- Anh hỏi chuyện xa vời quá em làm sao trả lời được, nhưng chắc là còn lâu...

- Như vậy kể như anh khó lòng gặp lại em một lần thứ hai nữa!

Con Ba gượng cười đáp:

- Cái đó cũng hổng chắc được nữa! Đó anh coi: hồi hai đứa mình chia tay nhau ở bến tàu Nam Vang, có đứa nào tin rằng mình sẽ gặp lại đâu? Vậy mà em với anh vẫn... đụng đầu nhau tại đây như thường!

- Ờ phải... nhưng gặp nhau trong hoàn cảnh lắt léo như vậy thiệt anh cũng hổng ham!

- Cha chưa chi đã giờ giọng đó rồi nghe! Thiệt mấy cha nội đàn ông nuôi cho họ mập thây, rồi họ nói trời trăng nghe coi sướng lắm! Như vậy một khi anh leo khỏi bức tường này kể như... hết tình hết nghĩa. Phải mà, ra ngoài đã có người khác...

Tư Cầu vội nói chặn ngang:

- Trời ơi, giờ phút này mà em còn bắt bẻ anh từ li từ chút như vậy thì tội cho anh quá! Anh mang ơn em hổng hết có đâu...

Con Ba mỉm cười nắm lấy tay anh ta siết chặt:

- Em nói chơi cho khuây lãng vậy mà! Chớ chẳng lẽ bây giờ hai đứa mình ngồi ôm nhau khóc sao! Cái chuyện đó ở đây... kẹt lắm, với lại em cũng không ưa cái lối chia ly... phứt đèn màu để xuống... hai mươi câu giọng cổ ấy!

- Em sao lúc nào cũng giỡn được hết!

Con Ba tiếp tục nói bằng một giọng tha thiết:

- ... Còn cái việc mang ơn thì dễ mà: khi nào về tới dưới, và luôn cả khi nào anh yên bề gia thất, đôi lúc anh ngồi nghĩ tới em một chút là đủ lắm rồi! (đoạn cô liếc nhìn Tư Cầu mỉm cười nói tiếp) Rất tiếc là ông trời đặt để ra em lại... không hợp để có thể sống luôn bên cạnh anh!

Tư Cầu lắc đầu:

- Thiệt anh nói hoài: em là người đàn bà hiểm có... em hơn người ta nhiều lắm!

- Hơn ở chỗ nào anh nói thử coi?

- Hơn ở chỗ... hơn ở chỗ nào, anh cũng hông biết rõ nữa, nhưng chắc chắn là hơn...

Con Ba xô nhẹ vai Tư Cầu ra:

- Đây nè hơn ở chỗ: yêu thương anh mà không làm phiền rộn anh, yêu thương anh mà biết... hạ màn đúng lúc kịp thì... Có phải vậy hông? Tư Cầu có vẻ trầm ngâm, rồi thần thờ đáp:

- Ờ... chắc cũng đâu đó...

Con Ba bước lùi ra sau một bước rồi khoanh tay trước ngực hỏi anh ta:

- Thôi, anh còn cần hỏi em điều gì nữa hông chớ đến chiều nay, anh lo liệu lấy một mình anh đi!

Tư Cầu chớp mắt lia và nghen ngào đáp:

- Anh biết hỏi em điều gì nữa bây giờ... Ờ em còn ở chỗ này hoài không?

Con Ba lắc đầu:

- Chắc là không mọc rễ luôn ở đây đâu, một phần vì ông hai là nhà binh nhà tướng nay ở đây, mai đổi đi chỗ khác không chừng, một phần khác thì... cuộc đời của em nó cứ... lung tung hoài... chắc anh dư biết!

Tư Cầu chắc lưỡi:

- Cha, như vậy sau này muốn kiểm thăm em thì biết đâu mà lần! Hay là em có đi đâu nhớ gởi ba chữ địa dưới vườn cho anh biết nghen em!

Con Ba thở ra:

- Cái chuyện thăm viếng đó, em coi bộ còn lâu đi! Còn cái việc thơ từ thì... thời buổi này đường xá gì đứt đoạn hết, dẫu em có muốn viết thư cho anh cũng không làm sao gởi cho tới tay được. Tốt hơn là mình để tới đâu hay tới đó... Thôi, chiều nay anh đi cho được nhiều may mắn và luôn mạnh khỏe!

Tư Cầu hốt hoảng nói:

- Coi, gấp gì vậy em? Em ở đây thêm một chút nữa hông được sao! Bề gì đây cũng là lần chót...

Con Ba lắc đầu mỉm cười:

- Anh làm như đây là bến tàu Nam Vang vậy! Và chắc anh cũng quên phứt cái chuyện anh là một tù nơnh sắp sửa vượt ngục! Thôi chiều nay anh cứ mạnh dạn và... đàng hoàng mà đi, và em đã căn dặn điều gì thì anh ráng nhớ kỹ và làm đúng y bon theo. Đó cũng là một cách... anh nhớ thương em thiệt tình vậy nghe!

Con Ba vừa nói vừa chậm rãi bước lùi dần về phía chân cầu thang lầu:

- ... À em nhờ anh nói lại với chị Phấn: để khi nào mọi việc êm thấm hết rồi em sẽ ra thăm chỉ. Thiệt chỉ cũng hết lòng lo cho anh, vậy khi ra tới ngoài anh ráng lo mà trả ơn cho người ta!

Tư Cầu nhần nhó:

- Thôi mà em!

Con Ba tay vịn lan can thang lầu, tay đưa lên vẫy chào:

- Chuyến này anh đi cho hên hoàn toàn nghe! Và bây giờ thì... em lên trên lầu luôn nghe!

Nói xong, cô chạy thẳng một mạch lên trên...

Tư Cầu vội giơ tay ra phía trước như muốn giữ lại và lắp bắp kêu lên:

- Em Ba! Em Ba...

Rồi chợt nhận thấy tiếng gọi của mình hơi to, và con Ba cũng đã đi lên khuất, Tư Cầu đứng sững ở đó nhìn trôn trời lên phía chiếc cầu thang lầu bỗng trở nên trống trải và dài thượt một cách lạ lùng...

Tiếng “rầm” của cửa phòng bên trên đóng lại làm cho Tư Cầu vừa giật mình vừa thấy đau nhói ở trong tim, và tưởng chừng như đó là một thứ tiếng vang của đôi cánh cửa Quá Khứ khép chặt lại đời đời trên hình ảnh của con Ba...

Anh em lao công đã bắt đầu nghỉ làm để chuẩn bị về trại.

Thấy Tư Cầu đứng thần thờ một chỗ, bác Tám ngoắc anh ta lại:

- Làm gì đứng như trời trồng ở đó hoài vậy chú Tư! Sao chú hổng lo tắm rửa rút đi để còn sắp hàng về trại ăn ba hột cơm chó!

Tư Cầu ấp úng đáp:

- Dạ... tui không tắm bác Tám à! Bữa nay thấy trong mình hơi... khó chịu.

Bác Tám bước gần lại và đưa tay sờ trán Tư Cầu:

- Chú em làm sao vậy? Không, đầu cổ mát rượi... hay là chú em mầy đau bụng. Qua thấy mặt mầy chú em tái mét và nhăn nhó...

Tư Cầu lấp bắp tìm cách trả lời cho xuôi:

- Không có sao mà bác! Tui chỉ thấy trong mình hơi... eng eng vậy thôi. Bác cứ lo tắm rửa phần bác đi, bác để thầy kệ tui.

Bác Tám có vẻ phật ý:

- Coi chỗ anh em quen lớn thì cần có nhau những lúc trái trời trở gió như vậy, chớ cái lúc mạnh giỏi xớn xờ thì ăn thua gì! Đây nè, qua có hộp cù là “Con Cọp” đây, chú em lấy xúc đi... coi vậy mà đỡ lắm nghen!

Tư Cầu buộc lòng phải mở nắp hộp cù là lấy dầu thoa xúc qua loa trên hai bên thái dương. Xong rồi cầm lấy bàn tay bác Tám ngửa ra rồi chậm rãi đặt hộp dầu vào lòng bàn tay chai cứng ấy và cảm động nói:

- Bác Tám, từ khi bị nạn lọt vô đây may mắn được làm quen liền với bác... thiệt tui mừng cũng có mà buồn cũng có nữa...

Bác có vẻ chưng hửng:

- Coi, bộ Ông ứng hay Bà hành gì bữa nay chú mầy ăn nói kỳ cục hổng ăn nhằm trên dưới gì hết ráo!

Tư Cầu gượng cười tiếp:

- Mừng vì được có một người bạn già tốt, quá tốt... thiệt còn hơn cả con ruột thịt nữa...

Bác Tám gật gù:

- Ở cái đó thì tạm cho là... được đi! Còn cái chuyện “buồn”. Qua có làm điều gì mịch lòng mịch bề đâu mà để chú em phải... buồn qua chớ hả?

Tư Cầu lắc đầu lia lại:

- Buồn là... buồn khác, chớ hổng phải buồn trách gì bác đâu! Buồn đây là tui buồn... vì đã lắm lần làm phiền rộn bác những chuyện... mắc dịch mắc toi gì đâu đâu...

Bác Tám nói chặn ngang:

- Vậy mà qua tưởng chú em mầy phiền qua cái gì chớ! Còn cái chuyện chú em nói đó... ối, ăn thua gì! Chú em mà đứng vào địa vị của qua, chú em cũng không thể mằn ngơ được. Anh em mình quen biết nhau làm đách gì mà hổng giúp đỡ nhau được trong những lúc... ngặt đó!

Câu nói ấy càng làm cho Tư Cầu thêm bứt rứt trong lòng. Anh ta sững sờ nhìn bác Tám rồi nói như mê sảng:

- Phải... anh em làm gì mà không giúp đỡ nhau được trong những lúc ngặt ấy! Vậy mà tui không giúp được ai hết, cái đó mới thiệt là kỳ! Bỗng anh ta cầm lấy tay bác Tám giựt giựt mấy cái liền:

- Nè bác Tám... tui có điều này muốn nói với bác.

- Gì nữa đó cha nội! Chắc sắp sửa rắc rối nữa hả?

Tư Cầu nhìn thẳng vào mắt bác Tám:

- Chút nữa đây tôi trốn khỏi nơi này đa bác!

Bác Tám trợn mắt nhìn anh ta rồi bác dáo dác nhìn quanh, đoạn hạ giọng cự nự:

- Bộ qua mới nói... ngọt với chú mầy đây, rồi chú mầy tính làm tới sao chớ. Lỡ lộn xộn với bà hai thì còn chằm chế được, bây giờ chú mầy lại tính chuyện động trời đó nữa. Ê cái đó chẳng êm đâu nghen chú Tư! Tư Cầu chắc lưỡi:

- Hồng phải vậy đâu! Tui muốn rủ bác cùng đi với tui, mọi việc đã sắp đặt sẵn hết rồi.

- Cùng đi với chú mầy? Thôi, thôi cho qua xin. Qua già như vậy chớ còn ham sống lắm chớ hồng muốn chết bỏ vợ con... mồ côi đâu!

- Ý trời ơi, tui nói thiệt mà bác! Đây nè...

Và Tư Cầu kể sơ cho bác Tám nghe đầu đuôi câu chuyện vượt ngục.

Nghe xong bác căn môi suy nghĩ một hồi rồi thở dài nói:

- Cha chả, cái điệu này này lắm rắc rối mà nguy há! Ở lợi thì cũng chết ra đi thì... (bác nắm lấy tay Tư Cầu) Thôi, chú em đi một mình đi, qua ở lợi canh chừng cho chú em một lần này nữa là lần chót. Qua từng tuổi này cũng gần kề miệng lỗ rồi, chú em còn giúp ích cho đời được.

Tư Cầu xuống giọng năn nỉ:

- Tui lạy bác, bác làm ơn đồng với tui đi, chớ bác ở lại đây, tui rút ra không được, rồi cứ chùng chình như vậy hoài rút cục dám chết chùm cả đám hết lắm. Bác nghĩ lại đi bác Tám, bác còn có bác gái và con cái lùm đùm lễ đề ở nhà, bác nên nhớ tới mấy người đó một chút bác à!

Bác Tám lại thở dài:

- Ừ hự, đằng nào cũng kẹt, thôi đi thì đi... nhưng ra tới ngoài qua hồng theo chú em đâu nghen! Mạnh ai nấy đi... như vậy dễ hơn.

- Coi, tui muốn rủ bác cùng vượt ngục là để cùng sống với nhau, chớ ra ngoài bác tách đi lang bang một mình, Tây nó thộp lại thì... Bà hú!

- Chú em mầy khéo lo quá: qua tuy ở vườn chớ cũng rành cái đất trên này lắm, với lại qua cũng có bà con thân thích ở miệt Phú Nhuận, chú em đừng sợ qua bơ vơ. Sợ là sợ tụi mình ra ngoài còn níu tay nhau thì dám chết dính chùm lắm đó chú em! Chú em có chịu như qua nói đó thì qua mới đi, bằng không thì qua quyết thí mạng cùng ở đây chớ hổng thèm nhích đi đâu nửa bước nữa hết!

Tư Cầu vừa lắc đầu vừa lôi bác đi:

- Thôi, để nữa ra tới ngoài rồi mình sẽ tính sau, bây giờ tui coi bộ đông được rồi đa! Tui leo lên trước hể thấy êm thì ra hiệu bác nhào theo cho mau nhen!

- Được rồi... Cha đi cái điệu này quần áo bỏ lại trong trại hết còn khi gì! Tư Cầu đứng lại móc túi lấy xấp giấy bạc mà con Ba đã trao tặng mình lúc ban sáng:

- Thiếu chút nữa tôi quên mất cái việc quan trọng này: đây nè bác cầm đỡ phân nửa số tiền này để khi ra ngoài có chút đỉnh xây xài... (rồi anh ta lại đếm đưa thêm bác Tám hai tờ giấy một trăm) Bác lấy thêm số này nữa để liệu mua quần áo khác thay đổi liền chớ vác bộ bà ba mốc cời đi ngờ ngờ ngoài đường... kị lắm đó bác!

Bác Tám ngần ngừ chưa chịu lấy:

- Chú em chia cho qua phân nửa cũng hậu lắm rồi...

Tư Cầu nhét luôn hai tờ giấy bạc vô tay của bác:

- Ấy tui còn mỗi khác có tiền nữa mà! Bác quên bà chủ tiệm cây à?

Bác Tám vừa lấy tiền bỏ vô túi vừa liếc anh ta cười nói:

- Lắm lắm vậy mà cũng nhờ cậy mấy bữa nhiều trong những lúc ngặt nghèo này hén chú! (rồi như nhớ trực lại điều gì, bác níu tay Tư Cầu hấp tấp hỏi) Ý quên nữa, chú trả gói hột bông ngải giống lại cho qua, để sẵn dịp này qua đem dìa dưới trồng chơi chớ!

Tư Cầu moi túi lấy một gói giấy nhỏ trao cho bác:

- Đây nè cha nội! Quý giá thì thứ đó hổng biết! Nội cái mạng sống của tụi mình đây, lát nữa cũng chẳng biết còn mất ra sao chớ đừng nói gì khác nữa!

Bác Tám cười giả lả:

- Chớ để chú đem dìu tuốt dưới nhà chú sao hả?

Rồi bác đứng lại nhìn kỹ một vòng chung quanh:

- Được lắm chú Tư à! Bốn bề tứ hướng gì cũng êm hết, mấy anh em khác thì mắc lu bu lo dìu trại, tui mình liệu mà “khởi” đi hông thôi trể đa chú!

Tư Cầu cũng nhìn quanh:

- Ủ khởi thì khởi... Tui đi trước nghen bác!

- Lên trên nóc nhà rồi nhớ coi chừng kỹ nghen chú Tư! Niệm Phật cho dữ đi chú! (rồi bác khẩn lăm bẫm) Ông Ngay Trời Phật, Thánh Thần bốn cảnh, Chúa ngục cùng cô hồn các đảng... độ mạng cho tui với chú Tư nó qua khỏi được phen này, tui xin... tui xin dìu cúng một heo... và ăn chay trường một tháng, Ông Ngay...

Trong lúc ấy Tư Cầu mon men bước lại phía bên hông dãy nhà bồi bếp, xách một chiếc thang mà anh em đi sơn nhà dựng ở đó, đem bắc dựa vào tường. Xong xuôi anh ta hất hàm hỏi bác Tám và bác này khế gặt đầu. Yên tâm, Tư Cầu leo phắt lên mấy bậc thang.

Đến nửa chừng anh ta bỗng dừng lại ngoái đầu ngó lên phía cửa sổ trên lầu có ý mong tìm con Ba một lần cuối...

Tấm màn vải xanh lợt đã che kín khuôn cửa sổ từ bao giờ, Tư Cầu có vẻ thất vọng, nhưng liền lúc đó cánh màn chao động, và anh ta thoáng thấy một nửa mặt của con Ba lấp ló một bên kẹt màn vừa được vén nhích qua một chút...

Tư Cầu ghé cổ lên như để cổ nhìn cho kỹ, cho rõ... Một bàn tay nhỏ nhắn thò ra ngoài vẫy nhanh và tấm màn được kéo phủ kín lại như cũ...

Tư Cầu thở ra một hơi dài rồi leo thoăn thoắt lên nóc nhà. Anh ta mọp sát người xuống mái ngói, thò đầu ra ngó về phía hai đầu lô cốt để xem động tĩnh.

Đúng như con Ba đã dự đoán, giờ này không có một ai để ý đến chỗ này hết. Tư Cầu bèn giơ tay ngoắc bác Tám. Bác Tám vội vã leo rút lên làm cho mấy nấc thang tre kêu “keen keéc” một cách thật dễ... sợ.

Đợi cho bác Tám lên tới nơi, Tư Cầu bò thẳng ra mé ngoài và buông mình phóng nhảy xuống đất như trái mít rụng. Tư Cầu vừa lồm cồm đứng dậy thì một tiếng quát rợn người từ đằng phía lô cốt vang lại, tiếp

theo là tiếng lên cò súng nghe lách cách làm cho Tư Cầu thiếu điều cồng chên lại... Anh ta sợ quỳnh cúi gập người xuống rồi chạy thực mạng về phía mấy cụm lùm bụi trước mặt...

Một tràng tiểu liên nổ dồn tan và những mũi đạn bắn tung đất cát lên cách sau lưng Tư Cầu độ non một thước.

Anh ta cầm đầu cầm cổ lùi bừa tới, nhưng vừa lúc đó mấy tràng tiểu liên sau lại trở hướng về trên phía nóc nhà bồi bếp, nơi bác Tám còn mắc kẹt trên ấy.

Bác nằm sát trên mái nhà và đạn tiểu liên cứ đua nhau ria tới làm cho các tấm ngói nứt bể rớt nghe loảng xoảng. Biết ở lại cũng không xong, bác Tám túng thế quá liều mạng bò nhanh ra phía ngoài, đứng vọt lên nhảy bừa xuống...

Chân bác vừa chạm đến mặt đất thì một viên đạn bay tới xuyên vào bả vai làm cho bác nghiêng người suýt ngã. Bác cắn răng đưa tay giữ lấy chỗ bị thương và chuệnh choạng chạy lùi về phía trước.

Tư Cầu núp trong bụi rậm vội lên tiếng kêu bác:

- Bác Tám, chạy vô hướng này nè bác!

Nghe tiếng gọi của Tư Cầu, bác như hăng hái thêm phóng về hướng đó.

Chỉ còn cách bốn năm bước nữa là tới bụi rậm thì mấy viên đạn cuối của tràng tiểu liên quét đuổi theo bác bèn gót, đã kịp trúng đích.

Tư Cầu thấy bác chao người rồi té lệt nghiêng qua một bên. Bác vừa thở hào hển vừa gắng gượng bò dậy để lùi chạy nữa...

Tiếng súng lại nổ như xé không khí... lần này bác Tám té nhủi tới trước, ập mặt xuống đường và nằm im không cựa quậy gì nữa.

Đằng này, Tư Cầu chỉ kịp thấy gói bột bông ngải trong túi của bác Tám văng ra đổ tung tóe trên mặt đất cát...

Còi báo động trong trại hú lên từng hồi chen lẫn với tiếng quát tháo và tiếng giày đinh của bọn lính gác chạy nghe rầm rập... Tư Cầu nhìn bác Tám nằm chơ vơ giữa khoảng trống trong một vài giây, rồi hối hả chui lách trong bụi rậm để chạy trốn về phía xóm nhà ở trước mặt. Và tự nhiên nước mắt anh ta chảy ràn rụa.

... Tư Cầu vừa mới lùi đầu vô trong xóm thì đã thấy Phấn hốt hơ hốt hải chạy ra níu tay anh ta dắt vào một kẹt kín:

- Trời đất ơi, em nghe súng nổ dữ quá, em tưởng đầu hồng êm rồi chứ! Thôi đi theo em cho mau!

Tư Cầu lạng khựng đứng rì lại và chắc lưỡi than:

- Khổ quá! Bác Tám bị Tây nó bắn chết rồi còn đâu! Thiệt chỉ còn một chút xíu nữa là thoát...

Phấn chừng hững hờ lại:

- Ủa, bộ anh có rủ bác trốn nữa sao? (rồi cô nín Tư Cầu lòi đi) Cái điệu này anh phải rời khỏi vùng này liền bây giờ! Anh thiệt hay cãi trời, cãi đất, nói cái gì cũng hồng chịu nghe hết á!

Tư Cầu còn ráng ngó ngoái lại:

- Cha, rồi hồng biết tụi nó chôn xác bác ở đâu! Thiệt là chạy ô mờ mắ ô mả!

Phấn tức mình giật mạnh cánh tay anh ta:

- Chôn đâu thì thầy kệ tía nó!... Hay là anh còn muốn bị rịn ở đây để Tây nó làm “ráp” tới rồi kẹt chết thêm hai ba mạng với anh nữa hả? Anh làm ơn đi mau mau lại đằng phía ngôi mả xưa kia, và đây bộ quần áo, anh đem vô trồng thay liền đi rồi em với anh lội băng qua phía đường bên kia đón xe về nhà.

Tư Cầu cầm lấy gói quần áo, nhưng còn ngoái cổ lại hỏi:

- Nhà nào vậy hả?

Phấn xô anh ta đi:

- Nhà nào cũng được! Lo thay quần áo đi chứ bộ đứng đó hỏi hoài sao!

Tư Cầu đành lủi thủi đi queo vô ngôi mả xưa...

Một lát sau anh ta trở ra tay xách bộ bà ba đen cũ.

Thấy vậy, Phấn cự nự:

- Anh vứt bộ quần áo mắ toi đó cho em! Sao anh hay tiếc của đời quá hồng biết! (rồi cô ngăm ngía Tư Cầu và nói tiếp) Ờ, anh ăn bận như vậy coi được đa. Thôi mình ra kiếm xe đi cho mau anh!

... Phấn đưa Tư Cầu ra tới Chợ-lớn, rồi từ Chợ-lớn, hai người lên xe điện về Chợ Quán. Khi xe ngừng ở ga Pétrus Ký, Phấn níu tay anh ta kéo đi:

- Xuống đây anh!

Tư Cầu vội bước theo:

- Ủa, bộ em hồng dẫn anh dìa tiệm cây sao?

- Dẫn về đó cho sanh chuyện nữa hả? Ở đây êm hơn: em có mượn sẵn một căn nhà lá trong xóm để anh ở tạm trong đôi ba ngày hay nửa tháng gì đó. Như vậy em chạy tới chạy lui thăm anh cũng tiện vì tiệm cây ở gần đây mà!

Tư Cầu thắc mắc hỏi thêm:

- Nhưng em liệu... chú Ba ở nhà có hay biết gì không?

Phấn nhìn anh ta cười xòa:

- Hồng hay biết sao được! Anh cứ yên tâm, em hồng có làm gì... ầu tả đâu!

Nói xong cô xăng xái đi lên trước lấy chìa khóa mở cửa:

- Đây nè, bây giờ em giao căn nhà này cho anh đây, rồi đến tối em sẽ trở qua thăm anh để đưa giấy tờ luôn một thể.

Tư Cầu đưa mắt nhìn quanh:

- Cha, tối quá! Em có sẵn sẵn đèn đuốc gì không!

Phấn chạy lại bên cột nhà bật công tắc đèn lên và mỉm cười hỏi Tư Cầu:

- Như vậy được hông?

Tư Cầu bị chói ánh sáng đưa tay dụi mắt rồi sững sốt kêu lên:

- Cha, em sắm đồ đạc hồi nào mà có sẵn hết vậy?

- Thì cũng phải lo đầy đủ cho anh chứ! Có cái gì nhiều đâu, em chỉ mua cho anh cái giường, mùng mền với vài ba cái ghế. Em sắm tạm vậy thôi, chứ nếu anh tính ở làm ăn luôn trên này thì em sẽ liệu sau.

Tư Cầu lắc đầu quây quây:

- Thôi như vậy... cũng đủ quá ể rồi. Anh nóng lòng nóng ruột dĩa dưới vườn cho rồi, chứ ở trên này sao được. Bộ tính nộp mạng cho tây một lần nữa à?

- Ồi, Sài Gòn - Chợ lớn rộng minh mông đại hải, người như kiến cỏ, ai biết ai đâu mà sợ! Thôi để em về nhà một chút, rồi tối tối một chút em sẽ quay trở lại thăm anh và mình nói chuyện nhiều nghen!

Tư Cầu có vẻ bất rút:

- Em cũng nên coi chừng coi đổi, chứ em cứ ỷ y qua lợi... buông cương thả giàn hồng nên đa! Bây giờ anh... khác chứ hồng phải như hồi đó...

Phấn háy xéo anh ta rồi căn nhắc:

- Khác cái mốc xì họ! Anh cứ vậy hoài! Công trình người ta đưa anh về đây, anh chẳng mừng rỡ thì chớ, lại còn nói cà-lăng-nhăng nghe phát ghét.

- Thì anh nói phòng xa vậy... (rồi anh hỏi lảng ra) À em, ở đây rồi chuyện cơm nước thế nào?

Phấn vội mở bóp lấy ra một xấp mười tờ giấy một trăm đồng ghim lại sẵn nhét vô tay Tư Cầu:

- Ở quên nữa, anh cầm tạm số tiền này, rồi mỗi bữa ra ngoài quán cơm bên chợ gần đây ăn uống cho tiện...

- Thôi em... cô Ba ở trông đã có cho anh chút đỉnh rồi.

Phấn cau mày:

- Coi, em đã nói để em lo cho anh về cái chuyện tiền nong mà sao con mẹ cứ làm tài khôn hoài hông biết!

Tư Cầu trả lời cho xuôi theo:

- Vậy hả... nhưng bây giờ anh cầm lỡ rồi, với lại cô Ba cổ cũng có lòng. Mà nè em, về cái chuyện cơm nước đó, để rồi anh mua nồi niêu nấu luôn trong nhà ăn cho tiện, chớ đi ăn cơm tiệm hoài hao tốn lắm!

- Ôi, thứ ăn đỡ đôi ngày hay một tuần lễ thì kể số gì. Còn nếu anh tính ở luôn trên này thì để chừng đó... có em đây bảo lãnh chuyện bếp núc cho.

Tư Cầu gượng cười nín thinh.

Phấn thở ra một hơi dài như có vẻ khoan khoái, mãn nguyện, nhìn quanh gian nhà một lượt rồi liếc xéo qua Tư Cầu:

- Căn nhà tuy nhỏ xíu mà coi bộ ấm cúng quá anh hén?

Tư Cầu miễn cưỡng gật đầu:

- Ủa...

- Có khạp nước để đằng sau em đã mượn họ gánh nước đổ đầy sẵn đó, chút nữa anh vô tắm rửa cho mát mẻ và cho hết... cái lớp tù đi... rồi tối em qua thăm anh nghen!

Tư Cầu lại gật đầu một cách... kém hăng hái:

- Ủa...

Phấn còn dùng dằng chưa chịu về:

- Anh coi lại anh còn thiếu, còn cần cái gì nữa không để rồi em sắm luôn cho?

Lần này thì Tư Cầu lắc đầu lia:

- Thôi, như vậy cũng quá đủ. Mà có thiếu thì cũng để thùng thảng rồi mình sẽ tính... bây giờ em đi bên đi...

Phấn bước liền lại kề sát mặt anh ta hỏi:

- Bộ đuổi hả?

Tư Cầu thối lui rồi ấp úng trả lời vớt:

- Đâu có vậy... Bề gì lát nữa em cũng còn trở qua đây mà!

Phấn nhón miệng cười:

- Ủ, nhớ như vậy giỏi đa! Thôi chuyển này em về thiệt nghen!

Nói xong cô tắt tả xách bóp lên đi thẳng ra ngoài đường, và ở trong này, Tư Cầu đứng tần ngần nhìn theo một hồi lâu rồi chép miệng than:

- Ừ hự... thiệt mấy con mẹ này rắc rối tổ cha!

Nghe tiếng gõ cửa, Tư Cầu hốt hoảng bỏ rột dậy cất tiếng hỏi nho nhỏ:

- Ai đó vậy?

Có tiếng Phấn vọng vô:

- Em đây chứ còn ai nữa! Mà làm gì anh tắt đèn tối thui vậy?

Tư Cầu lần mò bật đèn lên rồi lạch cạch ra mở cửa. Phấn bước lẹ vô rồi thuận tay vói khép chặt cánh cửa lại:

- Sao có gì lạ hông anh?

- Hổng có gì hết, nhưng anh nóng ruột và hồi hộp quá chừng quá đổi... cái điệu này mà kéo dài chừng một tuần lễ nữa, chắc anh chịu hổng thấu quá!

Phấn dịu giọng an ủi:

- Anh sợ bóng sợ gió nên mới khổ như vậy. Em nói hổng có sao đâu!

Đây nè, em đã lo đủ giấy tờ cho anh, bây giờ anh ở luôn trên này cũng không sao, chớ đừng nói gì đến chuyện về dưới.

Tư Cầu thở ra:

- Hổng nói giấu gì em, mới có hồi chiều tới giờ mà anh lên ruột cầm canh: nghe ai nói lớn bên cạnh anh cũng giật mình và hể có tiếng xe nhà binh thẳng lại đậu ở ngoài đường, anh cũng lo thiếu điều muốn chạy mở cửa sau để tông đi cho gấp!

- Thì mới đầu nó vậy thét rồi cũng phải quen đi chớ! (rồi nó nhìn Tư Cầu cười mủm mỉm) Nhưng bây giờ có em qua đây để em... trấn an cho!

Tư Cầu cau mày:

- Người ta lo thiếu điều hụt hơi mà em cứ nói giỡn hoài!
- Thiệt chứ giỡn mốc xì họ!

Phấn vừa nói vừa cởi chiếc áo dài treo lên cây đình trên cột nhà rồi đưa hai tay vuốt sửa lại mái tóc một cách rất thoải mái.

Dưới ánh đèn điện sáng trưng, Tư Cầu chú ý ngay đến chiếc quần sa-teng trắng quá mượt rượt và anh ta vội ngoảnh mặt đi, rồi luống cuống lấy thuốc ra vặn hút.

Phấn quay lại thấy vậy chắc lưỡi hỏi.

- Ý cha, anh làm ơn dẹp ba cái thuốc rê qua một bên đi. Ở trên này mà anh phạch cái túi nhái đựng thuốc đó ra thì lộ chèn hết, và thiên hạ dễ sanh nghi lắm! Vớ lại, anh hút chi thứ mắc toi đó tanh rình, khét nghẹt ai mà chịu nổi!

Tư Cầu cười mũi:

- Sao hồi ở trong chòi chăn vịt ngoài đồng, anh hông nghe em chê hôi chê thúi hồi nào hết trời vậy.

Phấn mắc cỡ tìm cách nói gạt phăng đi:

- Ôi hồi đó... khác bây giờ khác, anh hơi đâu mà nhắc cái chuyện xa lắc xa lơ đó hông biết.

Tư Cầu vẫn chưa chịu buông tha:

- Chắc hồi đó... anh còn... khét nắng nên nó lấp hết đi chứ gì.

Phấn háy anh ta một cái rồi uốn éo và chờn vờn đi lại gần. Đến nơi cô đưa hai bàn tay dịu nhũ đặt lên hai bên vai Tư Cầu và lim dim đôi mắt, rồi đồng đa đồng đánh nói:

- Thì cũng như bây giờ em... thơm tho như vậy nè!

Tư Cầu nói ú ớ trong miệng cái gì nghe không rõ... Anh ta không dám nhìn thẳng vào mặt Phấn nhưng trước mắt anh ta có đôi cánh tay tròn lẳn và trắng mát, có... Tư Cầu cúi gầm mặt xuống, lấy bàn chân chà chà dưới đất như muốn khóa lấp, bôi xóa một cái gì vậy. Tự nhiên đầu anh ta nóng bừng bừng như lên cơn sốt, chẳng biết có phải tại quá hồi hộp hay vì hơi thở nồng ấm của Phấn truyền sang.

Phấn lắc vai anh ta mấy cái:

- Sao làm thình vậy anh?

Tư Cầu như sức tỉnh:

- Ờ... hả?

Phấn lấy tay nâng cằm anh ta lên:

- Anh làm gì mà như bị ai hốt hồn vậy? Chắc tại ở trong tù lâu ngày mới ra nên nó làm như... say sóng vậy phải hông?

Tư Cầu mỉm cười đáp:

- Phải đó em!

Phấn bỏ hai tay ôm quàng lấy cổ anh ta:

- Gặp em như vậy anh có... vui hông?

Tư Cầu vội đưa tay lên gỡ nhẹ tay Phấn ra... Cô ôm siết chặt thêm một chút nữa và quắc mắt nạt nộ:

- Để yên đã! Đố anh giỏi anh gỡ ra coi!

Nhưng rồi cô lại dịu giọng hỏi lại:

- Sao anh gặp em như vậy anh không vui hả?

Tư Cầu đáp xui lơ:

- Vui... vui lắm...

Phấn vừa ghệt thêm vòng tay vừa lắc mạnh:

- Vui, vui khi gì mà ngời cú rữ vậy? Vui thì phải nhúc nhích cục cựa làm sao... chứ vui gì mà... vui trơn vậy à?

Tư Cầu sợ làm phật ý Phấn thêm nữa, nên tìm cách đáp cho xuôi:

- Anh dư biết như vậy là... mích lòng em lắm nhưng em nghĩ lại coi: anh mới chừa ướm chừa ráo ra đây thiệt tình thì sau một mẻ hú hồn hú vì hồi chiều anh như chưa... lấy lại tinh thần vậy! Phải thì gặp em như vậy mà lại ở trong lúc... bình an thiên hạ thì... khỏi nói!

Nghe Phấn thở dài quá nảo nuột, Tư Cầu vội tìm lời an ủi thêm:

- ... Để huồn đãi một chút em à... chứ bây giờ hổng biết tây nó bắt lại lúc nào...

Phấn chặn ngang:

- Đừng có nói chuyện xui xẻo đó không nên nghe! Mà huồn đãi để rồi anh đông tuốt về dưới luôn hả?

- Đâu có... Nhưng còn chú Ba làm chi?

- Ờ quên nữa, anh Ba ảnh có gởi lời hỏi thăm anh đó, ảnh nói đáng lẽ ảnh lại thăm anh nhưng vì ảnh là người... buôn bán làm ăn, nên như vậy có điều không tiện...

Tư Cầu gật gù:

- Phải đa! Nhưng, chú Ba tốt như vậy mình nên ăn ở cho... phải với chú một chút.

Phần làm bộ giận lẫy:

- Phải cái mồm xì họ! Anh sao cứ có tật đó hoài! Đến anh Ba ảnh còn biết ép bụng chịu hẹp cho em đón anh về đây, anh thì anh lại nói ăn trét hết!

- Thiệt chú Ba chú hiền quá...

Phần cười mũi:

- Hứ, anh đã bị một lần chết lên chết xuống mà bây giờ còn ngồi đó khen thằng chả hiền! Phải em đặng ai khác hơn anh coi thằng chả có để yên không? Bề gì thì thằng chả cũng còn nhớ đã... thiếu nợ anh hồi trước khá bộn, nên bây giờ thằng chả mới ráng chịu như vậy!

Tư Cầu mỉm cười lắc đầu:

- Thiệt em hết sức: em nói cái gì cũng nghe xuôi rọt ráo và bị vậy mà thiên hạ ở ngoài méo mặt hết!

Phần lôi Tư Cầu ngồi xuống giường trong lúc đôi cánh tay của cô vẫn ghệt chặt lấy cổ của anh ta:

- Xí, tự này giờ cái gì anh cũng chê em hết ráo trội vậy? Bộ ở trong bị con mẹ quan hai nó o bế quá chừng rồi lậm nặng phải hông! (rồi cô ngó xéo Tư Cầu nói tiếp bằng giọng khinh khỉnh) Mà cũng phải: thứ con mẹ đó già tay ần lằm làm sao anh hổng mê được!

Tư Cầu ráng nhoi người ra:

- Bậy nà! Em bây giờ sao hay nói tầm xàm quá!

Phần vừa rướn người lên khỏi mặt anh ta vừa siết mạnh đôi cánh tay lại rồi nghiêng răng nói:

- Để anh coi, con này hông chịu thua con mẹ đâu!

Tư Cầu vội chống tay xuống sạp giường để cho khỏi ngã ngửa, đoạn cố lách mặt ra để kêu lên nho nhỏ:

- Ý em... em làm quá, nhà mình lại là nhà vách... lá, hai bên hàng xóm láng giềng họ biết được kỳ lắm!

Phần hơi buông lơ ra một chút, rồi cúi xuống nhìn vào mặt Tư Cầu:

- Anh làm như còn ở dưới vườn vậy! Ở trên này, dầu cho anh... hát bội sát một bên thì cũng chẳng có ai thêm để ý làm đánh gì cho mệt! (rồi cô lên giọng đả đót nhiếc Tư Cầu một hơi) Thứ cái đồ chết nhất! Thấy

người ta thương rồi làm bộ hoài nè! Em mà nổi dóa lên đổ anh chạy khỏi tay em, em kêu bằng cha! Bây giờ anh tính sao đây hả?

Tư Cầu ấp úng đáp:

- Thì... để thùng thăng...

Anh ta bỏ lửng giữa câu để đưa mắt nhìn lên dò la tình ý Phấn... anh ta đắm ra lúng túng khi bắt gặp những tia mắt sáng ngời ngời lọt qua rèm mi lim dim, những tia mắt có vẻ nửa như dọa ép, nửa như hối thúc... Tư Cầu không dám đương đầu lâu với những tia mắt ấy. Anh vội liếc nhìn xuống đôi cánh mũi hấp háy liên hồi theo hơi thở dồn mau của Phấn. Đôi cánh mũi trông dễ thương quá đỗi. Và ánh sáng của ngọn đèn điện mắc ở phía sau lưng Phấn rọi tới làm cho Tư Cầu để ý đến vành tai ngời lông măng mịn mượt.

Tư Cầu lại không dám nhìn lâu thêm nữa...

Nhưng rồi tới đôi môi của Phấn... đôi môi hơi đầy cong mà đầu có khuất ánh đèn, Tư Cầu cũng dư thấy rõ vẻ vừa khinh miệt, vừa khiêu khích mà cũng vừa quyến rũ lạ kỳ.

Anh ta bối rối cúi mặt xuống để nhìn thấy đôi nút áo đã ồm ờ tách rời khỏi khuy từ bao giờ, có lẽ trong lúc Phấn ôm siết anh ta quá chặt và anh ta thì cự quạ cố nhoi đầu ra.

Tự nhiên Tư Cầu có một cảm giác êm ả khác thường... Để trấn áp sự nôn nả trong lòng, Tư Cầu quay đầu nhìn ra chung quanh gian buồng: dưới ánh đèn sáng xanh, tất cả đều có vẻ ấm cúng, mới mẻ và hơi... kỳ bí như một căn phòng của một cặp vợ chồng mới cưới hồi ban chiều.

Tư Cầu nhìn chiếc giường rộng rãi với chiếu, mùng mền, gối mới tinh... và bỗng mỉm cười khoái trá khi chợt nghĩ rằng: đêm nay cũng là đêm đầu tiên anh ta được ngủ trên giường đàn ông sau bao nhiêu đêm ngủ chen lẫn trên nền xi-măng nhám cát.

Tự này giờ Phấn nín thinh nhìn anh ta không nháy mắt, nín thinh trong một sự chờ đợi không phải là không đầy hồi hộp...

Cô bỗng cất tiếng hỏi Tư Cầu:

- Cười gì vậy anh Tư?

- Hông... À, anh cười... một cái này em hông biết được đâu!

Phấn không hỏi thêm nữa. Cô từ từ rút tay khỏi cổ Tư Cầu rồi bò lên giường nằm sát vào phía trong, đoạn lấy bàn tay đập nhẹ xuống

mặt chiếu chỗ còn trống một bên cạnh.

- Nằm xuống đây mà nghỉ lưng một chút anh Tư! Tự này giờ, hai đứa cứ ngồi hoài mãi thấy mỏi!

Tư Cầu ngần ngừ:

- Ờ, em nằm nghỉ đi... để thầy kệ anh.

Phấn cau mày:

- Coi, anh này sao kỳ cục quá! Anh nói câu nào ra cũng thấy ghét hết! Phải người khác vô đây thì thế nào mà họ chẳng mừng rỡ, vồn vập, còn anh... anh cứ không ngơ hoài! (rồi cô lên giọng chanh chua nói tiếp) Ờ mà phải: chắc bị ở trong mấy tháng nay no đủ với con mẹ quan hai lắm mà, hèn chi ra đây làm bộ hoài!

Tư Cầu nhăn nhó năn nỉ:

- Ý trời ơi, em sao khó tổ mẹ! Người ta lo quỳnh đây đã hồng biết thương mà còn nằm đó cắn nhả nhức tai nhức óc nữa!

Phấn làm bộ cự nự lại:

- Cha, anh có để yên cho người ta thương đâu! Hễ rở tới anh một chút thì anh làm bộ làm tịch như trong mình em có gai vậy! Anh thiệt hồng ư dịu ngọt mà!

Phấn vừa nói vừa đưa hai chân quặp lấy ngang hông Tư Cầu lôi mạnh để bắt anh ta phải nằm xuống.

Tư Cầu luống cuống định gỡ ra nhưng bàn tay anh ta vừa đặt lên cổ chân của Phấn thì lại nằm yên ở nơi đó: đôi bắp chuối chân trắng nõn của Phấn dốc nghiêng xuống làm cho anh ta như bị chóa mắt...

Phấn vẫn không lơ lửng sát mọi cử động của Tư Cầu và Tư Cầu chỉ khựng lại có chút xíu đó thôi cũng đủ cho cô mạnh dạn xấn tới... Cô cười mồm mỉm nhìn bộ mặt ngây ra của Tư Cầu rồi chậm rãi nhích người lại gần một chút nữa, đoạn quặp chân cho thêm chặt vào hai bên eo ếch của Tư Cầu và từ từ kéo rì anh ta xuống...

Tư Cầu riu riu ngả người theo y như một cây ta bị trốc gốc dần dần...

... Phấn lấy ngón tay chỉ chỉ vào trán anh ta:

- Thiệt trên đời mới có một anh được như vậy ghen! Vậy mà làm bộ cho người ta mệt công nhọc sức quá hê!

Tư Cầu nhú mày nhìn sững con Phấn một hồi lâu như có vẻ suy nghĩ một điều gì lung lăm. Trong lúc ấy Phấn nín lặng nhìn lại anh ta, nửa

như si mê, nửa như chờ đợi. Cô tần mẩn đưa mấy ngón tay âu yếm vuốt xuôi qua một bên chùm tóc của Tư Cầu rơi xõa xuống trán...

Tư Cầu thở ra một hơi dài rồi đưa tay mân mê một bên vai tròn mát của Phấn... Thấy vậy Phấn nhoẻn cười nhắm mắt lại, rồi nhủ đầu vô cổ Tư Cầu như để nép trốn...

Tư Cầu bỗng bò rột dậy. Phấn mở choàng mắt ra, ngھn cổ lên và đưa tay níu áo lại hỏi giựt ngược:

- Anh làm gì vậy? Anh đi đâu đó hả?

Tư Cầu nhảy phắt xuống giường rồi quay đầu nhìn đáp một cách... tỉnh khô:

- Đi tắt đèn... Bộ hồng cho hả?

Phấn thở khì ra rồi buông tay nằm sãi xuống giường:

- Vậy mà hồng nói, làm người ta tưởng...

Tiếng thắng gấp của một chiếc xe đậu ngoài đường cái làm cho Tư Cầu giựt mình vội gỡ tay Phấn ra nằm lại qua một bên và ngھn cổ lên nghe ngóng động tĩnh.

Phấn lắc mạnh vai anh ta mấy cái liền:

- Cái gì nữa đó ông nội? Anh làm cái gì mà lập cà lập cử...

Tư Cầu chắc lưỡi:

- Làm ơn làm phước nín thinh giùm một chút coi bà nội.

Phấn vẫn còn căn nhắc:

- Thắng cha này sao... luôn luôn có chuyện hoài hè!

- Xe nhà binh tới kìa bà!

Phấn lôi anh ta xuống:

- Anh sao lo sợ bá vợ hoài! Nhà của mình ở gần bên đường lớn thì giờ giấc nào hồng có xe cộ qua lại. Mà sao anh biết là xe nhà binh chớ?

- Thì... nó chạy rần rần rồi thắng nghe kééc... kééc đó... Bây giờ mình tính sao đây em?

Phấn lục đục một hồi rồi bò dậy bước xuống giường căn dặn:

- Anh ngồi yên đây nghen, để em chạy ra coi thử một chút xem có phải đúng như vậy không!... Mà chưa chắc có, vì thường thường xe nhà binh nó cũng chạy hà rầm trên con đường này.

- Ở em đi nhóng thử coi... Mau mau nghen!

Một lát sau cô quay trở vô và chẳng nói chẳng rằng đi thẳng lại cột nhà bật đèn lên.

Tư Cầu sốt ruột hỏi:

- Sao em! Em ra ngoài có cái gì hông mà vô rồi... êm rơ vậy?

Phấn ngồi phịch xuống mép giường:

- Có khi mớ gì đâu! Anh cứ la hoảng hoài làm người ta ra ngoài lạnh thấy mồ!

Cô vừa nói vừa đưa hai tay lên co ro ôm lấy hai bên bả vai. Tư Cầu cũng ngồi xuống ở phía đầu giường này. Nghe Phấn trách móc như vậy, anh ta gượng cười, xén lên đáp:

- Thì ai biết đâu... khi không nghe có tiếng xe thủng cái kéec ở ngoài đường mà em biểu hồng lên ruột sao được? Chớ bộ ai kiếm chuyện hay đặt điều gì đâu...

Phấn thở dài liếc nhìn qua mớ mền gối xô lệch trên giường rồi nói một cách xuôi xị.

- Ủ thì có... xe đậu lại.

- Mà xe gì vậy em? Hồng phải xe nhà binh à?

Phấn đáp bằng một giọng chán ngán:

- Ờ, xe chở hàng chớ xe nhà binh gì mà nhà binh hoài hồng biết!

Tư Cầu tìm cách hỏi lảng ra:

- Em có đeo đồng hồ đó... em coi được mấy giờ rồi hả em?

Phấn đưa cổ tay lên xem:

- Mới có mười giờ mười lăm hè!

Tư Cầu nói liền theo:

- Cha khuya quá há!

Phấn cau mày:

- Khuya khi gì vậy mà khuya, khuya hoài cà! Anh sao...

Nói đến đó, Phấn bèn vói tay kéo chiếc gối cho ngay lại rồi ngả người nằm xuống giường. Tư Cầu vội đưa tay ra như muốn níu giữ cô ta lại và lắp bắp hỏi:

- Ủa bộ em chưa đi sao? Em coi chừng chớ hông thôi lố tới giờ thiết quân luật đó nghen!

Phấn vùng vằng ngồi dậy:

- Mười hai giờ khuya mới thiết quân luật lận mà! Nhưng thôi cái điệu này dầu có nán ở lại đây nữa thì cũng như hành tội thêm anh và em thì bực mình bực mấy thêm nữa chớ ích lợi gì!

- Thì anh sợ... em bị trề...

Phấn đi thẳng lại cột nhà lấy áo dài mặc vô:

- Hứ, với anh thì luôn nếu hồng tại này thì cũng bị kia! Không có khi nào xuôi rớt coi! Vậy mà lại hay đeo bông, rủ rê thiên hạ lắm!

Lời nói của Phấn làm cho Tư Cầu nhớ trực đến bác Tám; anh thở dài rồi buồn bã nói như để tự bào chữa:

- Em nên nghĩ lại giùm anh: anh... như vậy... tự này giờ, kể ra cũng hồng phải lắm. Bác Tám bác vừa mới chết ràng ràng đây... sợ Tây nó còn quăng xác bác để nằm phơi ở góc xó nào nữa là khác!

Phấn chầm dầm mặt xuống:

- Thì cũng tại anh hết chớ ai vô đó nữa! Anh muốn chuyện rắc rối không hề!

Tư Cầu nín thinh một hồi rồi tìm cách nói làng ra:

- Ờ, hôm nào em có lại đây nhớ dắt thằng bé Hai theo chơi nghen em!

Phấn vui vẻ trở lại:

- Thôi đi anh, dắt nó lại để... hai cha con lu bu với nhau, rồi bỏ "lạc xon" con này hả? Anh muốn giữ kín chỗ này không cho ai để ý mà lại còn biểu đem thằng nhỏ lại cho nó rùm beng lên nữa!

Tư Cầu rụt rè năn nỉ:

- Thằng nhỏ... có chút xíu mà...

Phấn như không để ý đến lời anh ta và hăng hái nói luôn:

- Mà hồng có cái chuyện mai một gì đến đây hết! Trưa mai em sẽ qua thăm anh nữa...

- Ý trời!

Phấn xách bóp lên cười mủm mỉm:

- Không có trời đất gì hết, em nói qua là em qua thăm kệ anh, anh muốn tính sao cho... êm thấm đó thì tùy anh!

Nói xong cô quày quả bước thẳng ra cửa...

x

x x

... Suốt một ngày mệt nhọc vì đủ thứ chuyện, Tư Cầu đặt lưng lại xuống giường, nằm trần trọc một hồi rồi ngủ quên lúc nào cũng chẳng biết.

Trong lúc ngủ say mệt ấy, anh ta nằm chiêm bao lung tung. Trong những cơn mơ lộn xộn ấy, những hình ảnh quái dị, không đầu không đuôi chồng chất, xen lẫn vào nhau rồi quay cuồng cuồng...

... Tư Cầu thấy mình đang chạy trốn trong một cái hang tối om om, dài thăm thẳm, và lúc ấy, tiếng hơi thở hồng hộc của anh ta chen lẫn với cả ngàn, cả muôn tiếng giày đinh rầm rập kéo tới náo động như bước dồn của thiên binh vạn mã... những tiếng động ấy cứ mỗi lúc mỗi to dần như được khuếch đại đến cực độ.

... Rồi Tư Cầu lại thấy anh ta bị vấp chân té sấp nằm lên trên giường... rồi hàng chục chiếc lưỡi lê cắm trên đầu súng nhắm ngay anh ta đâm phập xuống như ghim luôn thân người vào ván gỗ...

... Bỗng nhiên, những chiếc lưỡi lê kia mềm nhũn và từ từ chảy tan như là những que sáp bị hơi nóng... Rồi Phấn hiện ra đứng sừng sững trên đầu anh ta... Phấn mặc một thứ áo choàng rộng lớn, hai tay giương ra và một luồng gió bốc mạnh thổi xoáy vào làm cho các mảnh áo từ từ tách ra như bị sút chỉ may, đoạn bay mất theo hướng gió, rồi lần lượt những mảnh y phục khác còn che đậy trên người Phấn cũng rã rời để nối nhau bay tuôn đi mất...

... Rồi bóng con Ba hiện ra trên khuôn cửa sổ lầu cao, thật cao như ở tận chín tầng mây, cánh màn cửa sổ ở trước mặt con Ba kéo vô mở ra liên hồi như là tự động bằng một thứ máy gì vậy.

... Rồi những tràng tiểu liên nổ thật dòn, trong lúc ấy bác Tám quay mòng mòng như một hình nhơn bằng cây đặt trên một trụ cốt... Rồi những hột bông ngải đen ngời - không biết cơ man nào kể - đua nhau rơi lộp bộp trên mái ngói để đổ dồn về ống máng xối, và chảy xuống thành một suối máu đỏ tươi linh láng dưới sân nhà.

... Rồi từng đoàn xe nhà binh mười bánh chạy rầm rầm, rồi thẳng keen-keéc... rồi chạy, rồi thẳng... đình tai nhức óc...

... Rồi Tư Cầu bỗng bị nhắc bổng lên để bỏ tuột vô một thứ thùng sắt kín bưng... để rồi ở bên ngoài không biết ai dùng cây, gậy, hay bá súng nện thình thình vào khắp ba bề của chiếc thùng sắt ấy...

Tiếng nện mỗi lúc mỗi to, Tư Cầu chịu hết nổi ú ớ kêu lên... Vừa lúc đó anh ta mơ mơ màng màng nghe có tiếng người quát tháo đâu đây:

- Mở cửa mau lên!

Tư Cầu trở mình, đưa tay dụi mắt.

Lại có tiếng đập cửa nghe rầm rầm:

- Ai ở trong mở cửa ra cho mau, bộ tính ngủ luôn sao chứ!

Tư Cầu hốt hoảng mở choàng mắt ra và bò rột ngồi dậy. Bên hàng xóm cũng có tiếng động cửa kêu mở nghe rõ mồn một. Tư Cầu càng thêm sợ quỳnh. Cái điệu này, họ đã bao vây khắp xóm thì anh ta làm sao tông ra để thoát thân được.

Ý chừng nổi nóng thêm lên, những người ở ngoài lấy chân đập cửa nghe ầm ầm và chửi thề om xòm:

- Không mở cửa cho mau tao bắn nát nhà hết đa nghen! Đ.m chắc tụi ở trong là V.M mà!

Tư Cầu vội lấp bấp lên tiếng:

- Y khoan... mấy ông ơi! Dân mần ăn, mấy ông ơi!... Dạ để tui ra mở cửa liền...

Tư Cầu vừa rút chốt cửa là ở bên ngoài ba bốn người mặc thường phục cầm súng lục lăm lăm nơi tay ủa cả vô nhà. Một người lấy mũi súng chọt vào sau lưng Tư Cầu đẩy tới:

- A-lê, đi ra cho mau mầy!

Tư Cầu ráng làm tỉnh:

- Dạ... đi đâu mấy ông?

Người kia xô anh ta nhủi tới:

- Thằng này giả mù sa mưa hoài! Thì ra ngoài theo dân trong xóm đi lại chỗ khoảng đất trống ngồi xếp hàng sẵn đó để chờ “bao bố” trên Ca-ti-na xuống nhìn mặt. Chớ bộ mầy nói tụi này kêu cửa bốn năm giờ sáng để mời đi uống cà-phê sao chứ!

Một người khác vừa lục soát trong nhà vừa nói chen vô:

- Ồi, anh hơi sức đâu mà cắt nghĩa cho nó hồng biết! Cái thứ này, ban ngày ban mặt thì làm bộ như gà mở cửa mả, chớ ban đêm hôm, tụi nó đi liệng lựu đạn, mụ nội ai rượt theo cũng hồng kịp nó nữa!

Tư Cầu nghe có bấy nhiêu đó cũng đủ toát mồ hôi, và vội quay qua nói với người đứng gần bên cửa:

- Xin mấy ông cho tôi vô xỏ cái áo và lấy giấy tờ luôn thế...

- Ủ... Mà đừng có bày đặt lủi trốn ghen tị !

- Dạ...

Tư Cầu bước lại phía sau lấy quần áo mặc vào rồi riu riu đi theo mấy công- an viên Ca-ti-na.

Ra đến khoảng đất trống nhà máy xay lúa, Tư Cầu thấy dân trong xóm đã ngồi xếp hàng đầy nghẹt, và toàn là đàn ông thanh niên không thôi. Anh ta rẽ lại ngồi chồm hổm, khoanh hai tay lên đầu gối kể bên một người đứng tuổi.

Tư Cầu liếc nhìn qua một vòng: ai nấy có vẻ dăm chiêu, sợ sệt và có người lại cúi gục đầu xuống như muốn để cho mấy ông lính thấy chắc rằng mình không dòm ngửa dòm nghiêng gì hết.

Trong lúc ấy, lính tráng đứng bao vây vòng trong vòng ngoài và Tư Cầu thầm nghĩ rằng : “Cái điệu này đến con kiến chui qua cũng hổng lọt nữa là người ta! Và phải chi ở vườn còn tông nháy vô lùm vô bụi hay nhào đại xuống ao đầm trốn, chớ còn ở đây...”

Không khí lạnh trang kỳ lạ của đám đông người đặc biệt này làm cho Tư Cầu thấy khó chịu vô cùng. Một lát sau, anh ta đánh bạo lấy ngón tay khều người ngồi bên cạnh và nghiêng đầu hỏi nhỏ.

- Nè bác, họ đem tụi mình vào đây làm chi vậy?

Bác kia trừng mắt nhìn quanh về phía anh ta rồi cúi gầm mặt xuống:

- Lính kín dưới Ca-ti-na làm ráp để chút nữa chớ “bao bố” lên nhìn mặt chớ làm gì nữa!

- Bao bố gì mà nhìn mặt? Và nhìn mặt ai?

Bác kia trừng mắt nhìn nhanh về phía anh ta rồi lại cúi mặt xuống như cũ:

- Lát nữa rồi biết! Đừng hỏi ào ào nữa hông nên đa chú!

Nhưng rồi bác ta nhú mày nhìn xéo Tư Cầu một vài giây như có vẻ nghi ngờ một điều gì:

- Bộ chú... là người ở đâu mới tới đây hay sao mà hổng rành mấy chuyện đó?

Tư Cầu tái mặt, luống cuống tìm lời che dấu, nhưng cũng may bác kia như không có ý đợi câu đáp và lại xoay mình ngồi đưa lưng về phía anh ta.

Vừa lúc ấy một chiếc xe “bít bùng” chạy đậu lại trước đám đông.

Hai thầy lính kín áp giải từ trên xe xuống một người hai tay bị còng chặt và... trên đầu phủ trùm một cái bao bố lụng thụng xuống quá bụng, phía trên bao bố có khoét hai lỗ ngay chỗ cặp mắt.

Tư Cầu ngẩng cổ lên và lăm bằm:

- Hèn chi...

Đám người ngồi xếp hàng trên bãi đất trống đều cúi mặt xuống như... không dám nhìn ai, cũng như không muốn... ai nhìn mình hết. Tư Cầu bắt sợ lây theo và vừa ngó xuống đất vừa co ro người cho thêm bé nhỏ lại và anh ta rồi ruột lên: nếu người trong bao bố là một anh em trên căng thì phen này kể như... mạng vong.

- Ngược mặt lên hết để bao bố làm việc!

Tư Cầu giật mình khi nghe tiếng “lình” đột ngột ấy. Anh ta vội đảo mắt nhìn qua một vòng để canh chừng thiên hạ rục rịch ra sao hầu bắt chước làm theo...

Tất cả mọi người ngồi dưới đều nhứt loạt ngó hơi xéo xéo lên trời như là đã quen thuộc với “động tác” ấy lắm vậy. Tư Cầu để ý nhận thấy tất cả những gương mặt sợ hãi ấy ngẩng lên trong một dáng điệu cứng đờ như là bị... chỏi dưới hàm hạ bằng một thứ cọc cây vô hình nào.

Bao bố bắt đầu chậm rãi đi nhìn mặt từng người một và vì Tư Cầu đến sau ngồi vào hàng chót nên... còn lâu mới đến lượt anh ta. Đó là một điều càng làm cho Tư Cầu thêm ghệt thờ...

... Bao bố đã đi đến hàng có Tư Cầu ngồi trong ấy.

... Một người, hai người, ba người... Có lẽ hàng này không có ai khả nghi hết, nên bao bố chỉ liếc sơ qua rồi bước tới.

Thấy tự này giờ bao bố chưa “gật đầu” một ai hết, một thầy lính kín có vẻ sốt ruột chụp vai bao bố lại:

- Ê mầy! Bộ tui này chở mầy đi chơi mát sao chứ! Coi chừng ghen mậy: mầy hông chịu chỉ cho ra mấy thằng đồng bọn với mầy thì về đây rồi biết!

Bao bố ú ớ trả lời cái gì mà Tư Cầu không rõ, và thấy liền theo đó, thầy lính kín “lên” cho hấn ta “một gối” khiến hấn té chúi nhủi. Như ý thức được “phận sự”, bao bố bèn lồm cồm ngồi dậy, rồi xăng xái đi tới chăm chỉ tiếp tục công việc nhận diện.

... Đến trước bác đứng tuổi ngồi cạnh Tư Cầu, bao bố có lẽ không mấy chú trọng đến những người có tuổi nên đi lướt qua mau và Tư Cầu kịp nghe bác ấy thở ra một hơi như là trút gánh nặng tự này giờ đè trĩu trên ngực...

Điều ấy cũng làm cho Tư Cầu thêm khó chịu. Anh ta ngó trân trân vào hai cái lỗ khoét trên chiếc bao bố như đợi chờ một lời phán quyết của Định Mạng. Anh ta nín thở, mình mẩy toát mồ hôi khi chợt thấy bao bố chùng chình không chịu bước đi qua cho mau.

Thầy lính kín theo sát bên bao bố vội lách mình lên chụp hấn ta lại hỏi sảng:

- Sao mậy? Bộ thằng này hả?

Thầy lính kín vừa hỏi vừa lấy tay chỉ chỉ thẳng về phía Tư Cầu.

Người trong bao bố chưa kịp trả lời, hay nói cho đúng hơn chưa biết phải trả lời ra làm sao, thì Tư Cầu rướn cổ lên đáp xía vô:

- Dạ hông phải tui đâu ông ơi!

Thầy lính kín quay lại đập mạnh anh ta một cái:

- Tao hỏi nó chứ có hỏi mầy đâu hả!

Tư Cầu hoảng kinh cúi gằm mặt xuống.

Thầy lính kín lại lấy mũi giày đá vào đầu gối anh ta.

- Ngược mặt lên cho nó nhìn mầy! (và day qua tên bao bố) Phải thằng này hông mậy? Tao cho mầy nửa phút để nhận cho kỹ đó ghen!

Tư Cầu run lấy bầy hai tay khoanh chặt trên đầu gối há hốc miệng nhìn chòng chọc vào đôi con mắt sâu thẳm đầy bí mật của người bao bố. Đó là một cái nhìn nửa như cầu khẩn van nài, nửa như kinh hồn khiếp đảm.

Người bao bố vẫn không nhúc nhích. Thật ra khi thấy bộ vó của Tư Cầu, hấn ta cũng muốn gật đầu bừa một cái để yên thân đi về cho rồi, nhưng

lại không đành tâm khi nhận ra đáng điều thảm thiết một cách quá... tuyệt vọng của Tư Cầu.

Thầy lính kín lại hỏi:

- Sao lâu quá vậy mày? Có phải thằng này không thì mày nói!

Người bao bố bước nhích lại gần chỗ Tư Cầu ngồi thêm một chút nữa...

Tư Cầu chết điếng trong bụng, tứ chi như cứng cồng và như bị hai cái lỗ khoét trên đầu bao bố kia hớp hết hồn.

Người bao bố bước lùi trở lại và hướng về phía thầy lính kín, hẳn ta chậm rãi lắc đầu.

Thầy lính kín nổi giận đấm như mưa bắc vào người bao bố và chửi thề vang rân:

- Đ.m nếu hổng phải thì mày đi liền để nhìn thằng khác chứ làm gì đứng đây dưng ở một chỗ? Bộ tính ở lại để nhận bà con với nó hả? A-lê đi tới cho mau mày! Chuyển này mày về dưới bót rồi mày coi tao! Đ.m tự hôm nay nó dắt đi mấy buổi trời cho phơi nắng thấy con đĩ mẹ, mà rồi không chịu gục gặc gì ai hết và để cho mình xách xe không về hoài! Bộ mày là cha người ta hả?

Người bao bố, có lẽ quá quen thuộc với tình cảnh ấy lủi thủi đi và không thấy có dấu hiệu gì chứng tỏ hẳn ta muốn trả lời lại hết.

... Người bao bố lại bắt đầu đi nhìn mặt những người kế tiếp. Tư Cầu nhắm nghiền mắt lại buông mình ngồi phịch xuống đất, thở hắt một hơi dài... Đoạn anh ta mở choàng mắt ra liếc thoáng ngó qua bác ngồi bên cạnh. Bác này cũng nhìn sang anh ta và tự nhiên cả hai cùng nhón miệng cười...

Bao bố đã bị đưa lên xe chở đi, và suốt một buổi sáng hẳn ta không nhận diện được một ai hết. Đám người bị bố ráp rần rộ kéo nhau về nhà để còn lo đi làm kéo muộn. Vì trong xóm không có ai bị bắt nên người nào người nấy cũng thấy như vui thêm lên, họ đua nhau vừa đi vừa cười nói ồn ào như nhóm chợ.

Trong lúc ấy, bác đứng tuổi ngồi kế Tư Cầu ban nãy bước lại gần anh ta bắt chuyện:

- Thế là được tai qua nạn khỏi thêm một lần nữa! Nè chú em, bây giờ chú em có muốn nói chuyện gì đó thì cứ nói thả ga đi, chớ hồi nãy

chú em cứ xăm xì hoài... qua ngán trân!

Tư Cầu xẻn lên đáp:

- Dạ mới lần đầu nên tui hông biết...

Bác kia chận ngang:

- Thì qua cũng đoán như vậy... bây giờ đã biết rõ cái chuyện bố ráp chưa? Ổi nếu chú em còn ở đây lâu thì bị... bố ráp lu bù thét rồi cũng quen! Mà hồi nãy qua tưởng nó “lượm” chú em rồi chớ? Thiệt hứ hồn hứ vía?

Và không đợi cho Tư Cầu trả lời, bác ta bước nhanh lại kề sát bên tai Tư Cầu nói luôn:

- Bộ chú em là người... ở đâu mới lại đây hả? Ráng mà “xi-kên” bộ vớ lại đi, chớ như vậy thì dễ làm cho người ta để ý lắm đó nghen! Nói xong bác bươn bả đi thẳng không quay đầu nhìn lại. Tư Cầu ngơ ngác theo bác một hồi rồi hấp tấp đi về gian nhà của mình.

- Anh Tư đâu mất tiêu rồi!

Phấn vừa xô cửa vừa hí hửng hỏi liền... Tư Cầu đang lúc thúc ở phía sau vội bước ra:

- Cha sao lợi hoài hoài vậy bà cố! Xóm này bị bố ráp liên liên trong suốt tuần nay, vậy mà cứ thậm thọt vô ra cả ngày lẫn đêm thì đồ khỏi có người dòm ngó!

Phấn không buồn trả lời, liệng mạnh cái khăn đội và cái bóp lên trên giường, rồi thản nhiên cởi áo dài ra... Nhưng cô bỗng ngừng tay lại lên tiếng réo Tư Cầu:

- Ê anh Tư, lại mở giùm cái nút áo này coi!

Tư Cầu đứng yên một chỗ:

- Trời đất quỷ thần ơi, có chút vậy mà cũng bày đặt chuyện để sai người ta nữa sao?

Phấn buông thông hai tay xuống:

- Vậy mà hông được hén? (rồi cô lấy ngón tay chỉ chỉ một cái nút áo nơi kẹt nách) Người ta mở hông ra nên mới nhờ tới mình chút xíu đó mà cũng làm bộ hoài! Bây giờ anh có chịu lại đây hông nè!

Phấn vừa nói vừa đưa cánh tay lên cao và nheo nheo mắt nhìn Tư Cầu...

Thấy Tư Cầu nhăn nhó đi lại, Phấn mỉm cười nói:

- Thiệt anh làm như sắp sửa đi lên gươm máy vậy!

Tư Cầu cười lạt:

- Lên gươm máy còn chết mau, chớ với mấy bà thì chết lần chết mòn!

Tư Cầu lom khom đưa tay cố mở cái nút áo ra khỏi khuy nhưng vẫn không được. Thấy thế, Phấn chắc lưỡi:

- Làm cái gì mà ba trật ba vượt hoài vậy anh?

Tư Cầu bực mình đứng xồng lưng lên:

- Thì bà có giỏi mở ên một mình coi!

Phấn nín Tư Cầu khom xuống:

- Bị người ta trái tay chớ hông thôi ai thèm nhờ anh làm khi gì cho mất công!

Tư Cầu lại ráng mở cho được cái nút áo ấy. Xong anh ta đứng thẳng lại thở ra một hơi dài như vừa trút bỏ một gánh nặng:

- Thiệt đồ mắc toi gì đâu!

Phấn lại nắm chặt lấy tay anh ta:

- Ủa, bộ tính hông cởi luôn cái áo cho người ta hả?

Tư Cầu giựt mạnh tay ra và hỏi lại:

- Bộ cùi rồi hả?

Phấn háy xéo anh ta:

- Xí, cái bản mặt thấy ghét quá hà!

Đoạn cô cỡi phăng cái áo dài ra liệng vắt trên đầu giường rồi nhảy lại ôm ngang eo ếch Tư Cầu và đeo dính cứng.

Tư Cầu lúng túng gỡ tay Phấn ra:

- Ý trời, lo thấy mồ thấy tổ chớ vui sướng gì đâu mà em làm như vậy hông biết!

Phấn vẫn giữ chặt lấy anh ta:

- Lo cái gì mà hể gặp mặt anh là anh kêu lo! Lo thì cũng có khi có lúc, chớ lo hà rầm như vậy ai chịu nổi!

Tư Cầu cười mũi:

- Ai bắt em chịu hồi nào đâu thử nói coi.

Phấn xô mạnh anh ta ra và nói một hơi:

- Hứ anh làm như anh quý lắm vậy! Em hỏi anh: chớ em lao tâm tổn trí đem anh ra đây làm chi? Để làm mắt chắc?... Mà anh lo cái khi mồi gì vậy hả?

Tư Cầu xuống nước phân trần:

- Thiệt ra anh cũng mang ơn em nhiều lắm chứ hổng phải không...
- Ai khiến anh mang ơn cà! Mà anh mang ơn theo cái điệu... đuối xua đó hả?

Tư Cầu nhăn nhó chắc lưỡi:

- Em cứ nói vậy hoài... Anh lo là lo hổng biết cái chuyện anh trốn đây có êm luôn hông...

Phấn chận ngang:

- Nếu hổng êm thì tây nó chộp cổ anh lại rồi!
- Em nói sao nghe dễ quá...

Phấn bước lại kéo cái gối dựng lên đầu giường rồi ngồi xuống dựa lưng vào:

- Em biết rõ cái gì thì em mới nói cái nấy. Mới rồi chị Hai ở trông có ra kiểm em để cho hay là tốp tù bị đưa ra Côn đảo đã xuống tàu chở đi hết rồi.

Tư Cầu vội ngồi xuống một bên Phấn:

- Vậy hả? Cha tội nghiệp mấy anh em đó quá há!

Phấn lừ mắt nhìn anh ta:

- Anh hổng lo chuyện của anh mà cứ lo tội nghiệp cho người khác hoài hề!

Tư Cầu biết dầu có phân giải gì nữa cũng vô ích nên ra bộ ân cần hỏi lại Phấn:

- Ờ mà cái chuyện của anh ra làm sao hả em? Cô... Ba có cho biết gì lạ không?
- Dữ hông!... Thì như vậy kể như cái vụ của anh êm luôn rồi và chắc không ai còn để ý tìm kiếm “nguội lạnh” nữa làm chi.
- Cô Ba cổ nói như vậy hả?
- Phải... Mà em cũng nghĩ: tù cả ngàn, cả vạn người thì dầu cho có thiếu mất đi một vài người cũng chẳng sao!

Tư Cầu bật cười:

- Nói như em vậy thì... khỏe quá! (rồi anh ta ngập ngừng hỏi thêm) Mà cô Ba cổ có... nói thêm cái gì nữa không hả em?

Phấn dăm dăm nhìn vào mặt anh ta:

- Hừ, anh khôn quá tổ mẹ người ta há! Thì hỏi đại coi con mẹ Hai hỏi thăm hỏi nom anh gì nữa có được không? Vậy mà còn làm bộ hỏi ngoắt ngoéo... tính qua mặt con này nữa!

Bỗng cô đập mạnh tay xuống sập giường nghe một cái rầm và làm cho Tư Cầu giật mình nhích lui ra sau:

- Hèn chi anh nói anh lo! Lo vậy đó phải không?

Tư Cầu thấp giọng năn nỉ:

- Coi em la lối om xòm... hàng xóm láng giềng họ tưởng mình đánh lộn đánh lạo bu lại coi thì... hổng tốt đa em! Em hổng biết, chớ đứng vào tình cảnh của anh hổng lo sao được: trước thì lo bị bắt lại, còn bây giờ nếu êm hết rồi thì... phải lo kiếm đường đi thăm dưới nhà coi bình an thể nào, chờ lâu ớn rồi...

Phấn nghe nói vậy chồm tới nắm tay anh ta hỏi liền:

- Bộ anh về dưới sao? Mà cái gì gấp dữ vậy? Bây giờ êm rồi thì anh cứ ở nán trên này chơi một ít lâu nữa hổng được sao? Mấy thuở anh lên được trên Sài Gòn...

Tư Cầu cười khan:

- Ý trời ơi, tới nước này mà em còn biểu ở trên này chơi nữa chớ!

Em làm như không có chuyện gì xảy ra hết!

Phấn còn ráng thuyết phục anh ta:

- Sao em không biết như vậy, nhưng bây giờ mọi việc kể như êm ru hết rồi... Anh nghĩ coi: thời buổi này, biết bao lâu nữa anh mới có dịp lên trên này? Lần lên lần khó thôi thì anh nán ở lại năm mười bữa nữa. Anh cứ kể như anh... còn bị kẹt trong cãng vậy!

Tư Cầu lắc đầu quây quây:

- Kể gì vậy mà kể! Anh nói hổng được là hổng được... Thiệt tình thì không phải anh vô tâm vô tính gì mà chẳng quyến luyến... trên này, nhưng ngặt nỗi nhà nhà cửa mê mê ở dưới vườn và bà con cô bác chắc ai cũng nóng ruột trông tin anh. Đó em coi...

Phấn gạt ngang:

- Thì em biết rồi... Nhưng thôi, em cũng không dám nài ép anh làm gì để nữa rồi anh đổ thừa kia nọ ghét lắm!

Đoạn Phấn bỏ rột lại, kê đầu nằm lên trên bắp vế anh ta rồi ngước mặt lên nhoẻn miệng cười. Tư Cầu vói tay lấy cái gối định để kê đầu

cho Phấn, nhưng cô ta đã lẹ chân hất cái gối văng ra xa, và rướn người lên nằm đè luôn hai đùi của Tư Cầu...

Phấn níu lấy áo anh ta giật mạnh và lên giọng nạt nộ:

- Ngồi yên đã! Anh mà rục rịch nữa em véo bắp vế non cho anh coi.

Tư Cầu bắt cười xòa:

- Bị gặp thứ... quý vương như em vậy nè rồi làm sao mà yên được...

Nghe câu ấy, Phấn như được mọi năm lăn ra giường và lôi Tư Cầu ngã người nằm kế một bên. Thấy Tư Cầu quay mặt ngó vô vách, Phấn vừa đưa tay níu lấy vành tai, vừa gác chân lên người anh ta để lôi kéo trở ra.

- Anh bây giờ sao tệ hơn hồi đó nhiều!

- Hừ...

- Anh so em bây giờ với em hồi đó coi thế nào? Có hơn nhiều hông?

- Hơn và ngán hơn nhiều.

- Cái anh mắc dịch này! Được rồi anh muốn ngán, em cho anh ngán luôn!

Tư Cầu chưa kịp nói thêm một lời nào nữa thì Phấn đã choàng một tay qua đỡ đầu anh ta lên, và một tay kia thì luồn đặt dưới cổ.

Một mùi dầu thơm nồng xông lên làm cho Tư Cầu hơi ngây ngất... và đây, cũng người này ngày nào trong chòi vắng mà anh ta quá quen thuộc, quen thuộc từng sợi tóc dính bết mồ hôi trên trán, từng hơi thở dồn ầm bên tai... cũng người ấy, nhưng sao Tư Cầu cảm thấy quá mới lạ.

Và lòng anh ta vẫn bồi hồi xúc động như thường, tay anh ta vẫn run rẩy, vẫn ngập ngừng... như trong một đêm xa lắc xa lơ nào giữa đồng trống gió lùa trên mái rạ, khi cây rọi mù-u ngã lẫn và tắt ngóm trên nền đất.... Bỗng nhiên, Tư Cầu thấy bức mình: với con Ba, anh ta đâu có đến nỗi vụng về luống cuống như thế. Còn còn Phấn... thì tự hôm nay anh ta chẳng đã ôm ấp trong lòng rồi đó sao? Nhưng lần nào cũng như lần nào, Tư Cầu vẫn thấy rợn ràng làm sao... Rợn ràng vì sắp nâng niu một người tình cũ, người tình đầu tiên hơn là vì nằm kề một người đàn bà mà da thịt, mắt, môi, tay chân... cho đến một hơi thở nữa cũng đều ngùn ngụt... “chuyện” yêu đương.

... Như tự trách sự ngượng ngập vô lý của mình, Tư Cầu chắc lưỡi liên mấy cái... Phấn vội ngược mặt lên nửa lo ngại, nửa bức mình hỏi:

- Gì vậy anh?

Tư Cầu mỉm cười lắc đầu nhẹ:

- Không...

Rồi anh ta choàng tay qua ôm siết mạnh lấy vai của người yêu... Phấn ngạc nhiên cố nhoai ra mở to mắt nhìn anh ta, cô định hỏi thêm nữa nhưng rồi lại ú ớ kêu lên:

- Vậy mà làm người ta hết hồn! Dữ hông...

Mới có hơn một giờ khuya mà Tư Cầu đã rọ rạy thức dậy rồi, mặc dầu mãi đến ba giờ sáng chuyển xe đồ Sài Gòn - Cần Thơ mới khởi hành. Sau khi xúc miệng rửa mặt, bận quần áo đàng hoàng, và thu xếp đồ đạc lặt vặt mang theo vô một chiếc cặp da mà anh ta mới mua hồi chiều, Tư Cầu ngồi hút thuốc để giết bớt thì giờ...

Tiếng xe thổ mộ lốc-cốc leng-keeng chạy ngoài lộ làm cho anh ta thấy nao nao trong lòng. Tuy sốt ruột mong cho chóng về tới nhà, nhưng Tư Cầu vẫn cảm thấy băng khuâng khi sắp lìa xa gian nhà bé nhỏ mà anh ta nương náu bấy lâu nay, lìa xa Phấn, con Ba... hai người đàn bà đã yêu mến, giúp đỡ anh ta rất nhiều, (mà cũng làm phiền rộn anh ta không ít) lìa xa Sài Gòn, một nơi đã riêng dành cho anh ta bao cuộc xáo trộn...

Có tiếng chân người bước hối hả ngoài ngõ và Tư Cầu kịp ngó ngoái ra thì Phấn đã xô cửa ló vào:

- Thiệt em đi muốn hút hơi vì sợ anh đã ra huốt ngoài bến xe rồi!

- Ra đâu mà ra, còn sớm bưng...

- Em cũng biết vậy, nhưng em còn lạ gì tánh của anh quá... lo xa.

Tư Cầu thần thờ nhìn quanh gian nhà:

- Ủ...

- Anh sửa soạn xong chưa? (rồi như nhận thấy câu hỏi ấy quá thừa, Phấn lại tiếp) Thôi mình thả lần ra bến xe lục tỉnh đi, chớ ngồi nán lại đây làm khỉ gì! Ra ngoài mình vô tiệm ngồi uống cà phê ăn lót dạ rồi đợi giờ xe chạy cũng được đó anh!

- Ủ.

Tư Cầu uể oải đứng dậy xách cặp da lên rồi chậm rãi ngó chung quanh gian nhà một lần nữa.

Thấy vậy Phấn hỏi liền;

- Anh kiểm cái gì mà em thấy anh ngó đảo qua đảo lại năm lần bảy lượt vậy?

Tư Cầu lắc đầu đáp:

- Không... anh coi có còn bỏ quên lại món gì không mà!

Phấn thở dài đứng lặng thinh chờ anh ta một hồi rồi hỏi:

-Sao? Có bỏ sót cái gì không?

Tư Cầu vẫn đứng sững ở giữa nhà:

- Không... À nè em, căn nhà này khi anh dìa dưới rồi em tính sao đây?

- Ồi, vậy mà cũng lo! Em tính sao thầy kệ em... hay là em cứ khóa cửa để đó chờ coi anh về xứ không yên thì quay lên ở luôn trên này nghe anh!

Tư Cầu lắc đầu quây quây:

- Ý thôi, em trả lại cho chủ nhà đi chớ hơi sức đâu mà đợi anh! Với lại anh dìa chuyển này thì ở luôn dưới xứ, may ra chừng nào hết giặc già mới có thể lần mò lên trên này được... hay là bây giờ cho tới chết cũng chưa chắc anh gặp mặt lại cái đất Sài Gòn này!

Phấn nguýt háy anh ta:

- Hề động mở miệng ra là nói bậy hoài! (đoạn cô xuống giọng tha thiết nói tiếp) Em nghe nói lóng rày ở dưới miệt quê động lắm: Tây nó bố ráp, càn quét lu bù, và còn cái nạn máy bay liệng bom, nã súng liên miên nữa... Như vậy, theo em nghĩ: anh về quê thăm qua nhà cửa cho bà con cô bác ở dưới yên lòng rồi vọt gấp lên trên này...

Tư Cầu nhìn Phấn mỉm cười:

- Lên trên này cho hai bà hòa vô... xé xác phanh thầy hả! Tây nó có bố thì dầu cho ngặt nghèo thế mấy cũng có đường trốn, chớ hai bà mà ráp vô thì có nước tui độn thổ mới toàn mạng được!

Phấn có vẻ mắc cỡ, nhưng như để khỏa lấp, lại gân cổ nói bừa đi:

- Anh sao cứ giỡn bông lơn hoài! Bộ em... ganh tỵ gì với con mẹ hai đó sau? Đấm đánh đi! Em dầu hèn cũng thể chớ bộ thèm so đo với cái thứ con mẹ sao!

Tư Cầu cau mày hỏi sảng:

- Cái thứ gì hả?

Phấn hơi ấp úng nhưng rồi cũng ráng đáp bừa tới:

- Cái thứ... đựng đâu sâu đó vậy mà anh cũng hỏi! Cái thứ đó nấp nộn ở miệt đường A-mi-ran Cuộc-bê (con đường dập dền gái điếm hồi quân đội viễn chinh mới sang) thiếu gì!

Tư Cầu lên tiếng cự nự liền:

- Em hồng biết khi gì hết mà cũng nói ầu cho người ta hoài! Em mà còn ọ ọ nữa thì khỏi chuyện đưa đón gì nữa hết nghen!

Nói xong anh ta vùng vằng xách cặp đi thẳng ra ngoài cửa.

Phấn te te chạy theo sau:

- Đợi em đi với anh Tư! Anh không muốn em nói thì thôi. Tại anh hỏi vô chớ bộ em...

Tư Cầu mãi miết đi tới:

- Thôi biết rồi, dẹp cái chuyện đó qua một bên cho rảnh!

Phấn dịu giọng hỏi anh ta:

- Bây giờ mình đi ra bến xe bằng gì đây?

- Bằng cái gì cũng được hết miễn cho tui leo lên tới xe đông luôn tốt địa xứ là quý rồi!

Phấn cũng phát bực:

- Cái anh này thiệt...

Rồi sợ Tư Cầu kiểm chuyện nói “phong ngang bữa củi” nữa, Phấn xông lên đi trước để giơ tay chặn đón một chiếc xích lô máy đang chạy trở tới...

Sau khi cùng Phấn vô tiệm cà phê ăn lót lòng xong xuôi, Tư Cầu xách cặp da leo lên xe ngồi sẵn vì cũng sắp tới giờ khởi hành rồi.

Tư Cầu mua giấy trước hồi chiều nên chọn được chỗ ngồi ngoài bìa, và nhờ vậy mà Phấn đứng dưới đất có thể dễ dàng chuyện trò với anh ta trong lúc xe chưa chuyển bánh.

Tư Cầu thò đầu ra ngoài và giục Phấn:

- Thôi em đi đi chớ hơi sức nào đứng ở đây nữa cho moi chửi!

Dựa người vào thùng xe, Phấn âu sầu ngược mắt lên nhìn anh ta:

- Dầu cho có rã đầu gối bây giờ em cũng phải đợi cho xe chạy rồi về mới được. Anh không nghĩ đến chỗ: chỉ còn năm mươi phút, hay nửa giờ nữa là em với anh... mỗi người mỗi ngả và chẳng biết đến bao giờ mới gặp mặt nhau lại được như vậy!

Tư Cầu cũng thở dài:

- Thì đúng như thế đó... Nhưng coi vậy chớ nếu ở đời hễ xa nhau là... chết rữ, thì có lẽ hai đứa mình đã... ngủm hồi từ thuở cổ lũy nào rồi! Rốt cuộc rồi ai cũng yên phận nấy, ai cũng sống nhản hết...

Phấn gượng cười cắt ngang:

- Nói như anh vậy là hết chuyện! Đã đành rằng không ai chết được, nhưng bộ anh chẳng thấy héo ruột héo gan hay sao?

Tư Cầu cũng cười theo:

- Nếu có thì để bụng chớ chẳng lẽ... la làng lên hay sao?

Phấn vói tay véo nhẹ vào vai anh ta:

- Anh thiệt hổng bỏ cái tật nói ngang nói ngạnh đó!

Tư Cầu làm nghiêm trở lại:

- Ý quên nữa: em nhớ nói lợi với chú Ba rằng anh có gởi lời thăm chú được mạnh giỏi, buôn bán mần ăn tấn phát hoài hoài... Thiệt ra thì chuyện này, anh mang ơn chú nhiều lắm... và cũng làm phiền chú không ít!

- Coi, anh có làm phiền thẳng chả cái gì đâu? Có em chạy tới chạy lui lo cho anh này nọ, chớ thẳng chả cứ ở miết trong tiệm và có chịu nhúc nhích cục cửa gì đâu! Vậy mà thẳng chả lại còn cản nhăn em nhúc xương nhúc cốt nữa!

Tư Cầu lắc đầu:

- Thì làm phiền chú Ba là ở chỗ ấy đó em ơi! Đã đành rằng hai đứa mình là... tình xưa nghĩa cũ, nhưng bây giờ, bề nào chú cũng là chồng của em... Anh nói có phải như vậy hông?

- Thì phải... nhưng ai biểu hồi đó...

- Biểu khi gì! Cũng có em... can dự vô chớ bộ một mình chú mà... mà xảy ra chuyện đó sao? Kể ra chú Ba cũng hiền lắm chớ đứng vào địa vị anh mà lại có con vợ bạt mạng như em, thì nhứt định là anh vắn hòng bẻ hầu nó liền chớ đâu đó để luồng tuôn vậy được!

- Xí, anh hổng biết mốc gì hết mà cũng nói! Thẳng chả mà hiền! Em vì thương anh nên em mới bắt kể như vậy, chớ bộ anh nói dễ chịu đựng với thẳng chả lắm hả? Có điều là thẳng chả khôn cãi trời cho nên không dám làm tới vì sợ em liều bỏ đi luôn, và nhứt là sợ lùm tum lên, rủi ro anh có bề gì thì cũng kẹt luôn thẳng chả vô trông nữa.

- Cái gì mà lại dính dáng đến chú Ba?

- Hứ, em mà non tay ấn như anh vậy thì chỉ có nước ngồi ngó cho anh chết tiệt ở trong cãng hay ở ngoài đảo. Mới đầu em đã nói thẳng cho thẳng chả biết: nếu thẳng chả làm bậy bạ để cho anh bị bắt lại thì trời cản em cũng cho thẳng chả... chìm chung một xuồng... (nói đến đây Phấn thở dài) Thiệt bây giờ nghĩ lại em mới biết mang ơn chị Hai vợ của ông quan hai, vì cũng nhờ chỉ bày mưu đặt kế để em đón anh ra ngoài này tự hôm rày...

- Dữ hông! Lâu lâu mới nghe em nói một câu nghe không nghịch lỗ nhĩ! Vậy mà cứ làm hùm làm hổ với người ta hoài!

- Thôi ghen, hông phải nghe em nói vậy mà được mọi làm tới... có chuyện nữa đa! (rồi như sợ phật ý Tư Cầu trong lúc này, cô dịu giọng nói tiếp) Bởi vậy, sau khi anh về xứ rồi, em tính để bữa nào rảnh vô tìm chị Hai một chuyến để nói vài lời phải quấy với chị kéo chị phiền...

Tư Cầu hăng hái tán thành:

- Ủ phải đa! Mà em có vô trông nhớ nói...

Phấn xốt lời ngang:

- Nhớ nói anh hỏi thăm chỉ nhiều lắm phải hông?

- Ủ... thì em nghĩ coi: bề gì thì cổ cũng xăng văng xéo véo cho cho anh chớ bộ không sao?... Mà thôi, nói chuyện khác đi bà nội, xe đã bắt đầu rồ máy, bóp kèn om xòm đó!

Phấn đưa mắt nhìn chung quanh:

- Ối, mấy cha lơ làm bộ vậy để hời khách, chớ có chạy thiệt đâu anh ơi! (rồi cô trở lại nhìn Tư Cầu) Anh coi lại giấy tờ, tiền bạc gì còn đủ hông, hay là bị chúng móc túi chọt hầu bao mất hết rồi?

Tư Cầu vỗ túi quần sau:

- Còn đây nè! Mà hồi chiều em nhét trong bóp anh chi tới ba ngàn đồng lận? Anh tưởng em chỉ đưa thêm một vài trăm đủ anh xây xài dìa tới dưới... Thôi để sẵn dịp này anh trả bớt lại em... (anh ta vừa nói vừa rút bóp ra)

Phấn nhóng người lên chụp tay Tư Cầu bắt phải dứt cái bóp trở vô túi quần và lên giọng hăm he anh ta:

- Anh mà lộn xộn nữa là có chuyện liền bây giờ đó ghen!

Biết không thể cưỡng được ý của Phấn, Tư Cầu đành chịu phép và đáp xui lơ:

- Cha, em ép anh nhiều cái ngật quá! Tiền bạc này em... bòn rút của chú Ba rồi trao cho anh xài thì cũng hơi... kỳ kỳ...

- Ê, tiền của em để dành riêng chớ hồng phải tiền móc hầu bao của thằng chả mà anh phải áy náy!

- Em có tiền riêng thì cũng nên để dành đó cho thằng bé... Kỳ.

- Cái đó anh khỏi phải nói, bây giờ em lo cho... tía ruột thằng Kỳ trước đã!

Nói xong Phấn nhìn Tư Cầu cười mủm mỉm làm cho anh ta cũng đâm ra xén lên vội ngó về phía khác.

Vừa lúc ấy có một chị bán bánh mì tay cầm mấy ổ bánh dài thòn, vàng ửng đi tới và mời mua:

- Hai chú thiêm mua giùm em vài ổ bánh mì giòn nóng hổi mới ra lò. Phấn liền cầm lấy một đầu ổ bánh mì để nắm xem có quả thật là thứ mới không, xong cô gật đầu ra vẻ vừa ý:

- Chị cho tôi ba ổ đi làm ơn gói buộc lại kỹ lưỡng đó nghen!

Tư Cầu vội cản nói:

- Mua chi dữ vậy em? Nếu có đói anh mua bánh bán ở dọc đường cũng được mà!

Phấn đỡ lấy ba ổ bánh mì mà chị bán hàng trao cho, rồi đưa luôn cho Tư Cầu:

- Ấy, anh cứ xách đem về dưới đi. Thứ bánh mì này làm bằng toàn là bột thiệt ngon lắm mà!

Tư Cầu bắt buộc phải cầm lấy mấy ổ bánh mì mà mặt mày thì nhăn nhó. Anh ta nhìn trân trân vào gói bánh, đoạn thở dài.

Thấy thế, Phấn bực mình hỏi anh ta:

- Thì anh xách thêm một chút xiu đó có nặng nhọc gì dữ lắm sao mà mặt mày anh chằm dằm vậy?

Tư Cầu thở ra:

- Hồng phải nặng nhọc gì, nhưng anh thấy mấy ổ bánh mì này anh... bắt ngán quá!

- Ngán cái gì?

Tư Cầu do dự một hồi rồi đáp:

- Em hông nhớ sao: tại bến cầu tàu lục tỉnh ở Cần Thơ hồi em với anh...
tính lên trên này đó mà!

Phấn cau mày:

- Đọ, lại sắp kiểm chuyện nữa rồi đa! (nhưng rồi cô lại tò mò hỏi thêm)
Mà hồi đó rồi làm sao? Máy ổ bánh mì này có ăn nhập gì vô trống hả?

Tư Cầu nhìn cô như trách móc:

- Em... cái gì cũng mau quên hết, nên... cái gì cũng dễ ợt! Thì hồi đó em
biểu anh lên cầu tàu đi mua bánh mì và thịt xá xíu đó! Rồi ở dưới này...
Cũng tại ba cái bánh mì mắc dịch này nè! Mà thôi nhắc nữa làm gì!

Nghe giọng nói của Tư Cầu, Phấn bắt phì cười:

- Sướng quá há! Thì cũng anh nhắc lại, rồi cũng anh biểu thôi!

Thiệt thảng cha này nhớ dai quá tổ mẹ người ta!

Tư Cầu có vẻ phật ý:

- Hứ, cái chuyện thấu trời, động đất mà không nhớ thì nhớ cái gì
nữa cà?

Phấn mỉm cười vói tay nắm lấy tay Tư Cầu:

- Thì tại anh thương em gắt nên mới nhớ dai như vậy chứ gì?

Tư Cầu cảm động vội quay mặt đi, nhưng lại nói buông thõng:

- Chưa chắc! Cái đó để... hỏi lợi coi!

Vừa lúc ấy tài xế rồ máy xe, bóp kèn inh ỏi và anh lơ luôn miệng
hỏi khách còn đứng dưới đất mau mau lên ngồi vào chỗ của mình...

Phấn vội nắm chặt lấy bàn tay của Tư Cầu và lặng thinh ngược mắt đắm
đắm nhìn anh ta.

... Chiếc xe từ từ chuyển bánh và bàn tay của Phấn cũng từ từ tuột nhẹ
ra khỏi bàn tay của Tư Cầu.

Phấn vẫn lúp xúp chạy theo xe. Tư Cầu vội hỏi cô ta:

- Thôi em dìu đi!

- Anh đi mạnh giỏi nghen anh Tư! Nhớ nếu ở dưới không yên thì lên
trên này liền nghen!

Tư Cầu ló đầu ra, ngó ngoái lại:

- Ủ... Em ở lại mạnh giỏi nghen!

Phấn đã đứng lại vì chiếc xe bắt trớn nên chạy mau thêm.

Tư Cầu ráng ló đầu ra ngoài để ngoái nhìn cho rõ thêm được chút nào hay chút nấy hình dáng Phấn đứng chờ vợ bên vệ đường.

Trời hãy còn tối nên hình dáng yêu mến ấy đã nhỏ dần và như... bé bỏng, đơn độc hơn thêm nữa dưới ánh sáng vàng khè vẫn đục sương sớm của ngọn đèn điện trên cột trụ bên đường...

Bỗng có tiếng đập thùng xe và liền theo đó là tiếng quát tháo của anh lơ:

- Anh Hai ngồi đằng trước đó, làm ơn thắt đầu vô hông thôi xe khác qua mặt quẹt lợi cổ đa!

Tư Cầu giựt mình vội rút đầu vô và vừa lúc ấy chiếc xe đồ cũng đã quẹo qua một con đường khác.

... Chiếc xe đã chạy ra vùng ngoại ô và anh tài xế đã tắt ngọn đèn trong mui.

Trong xe, hành khách đều giữ lặng trang vì ai nấy đã bắt đầu ngủ gà ngủ gật.

Gió ngoài đồng thổi như được thể thổi vù vù vào trong mui xe và làm cho Tư Cầu co ro người lại. Anh ta ôm ghì cái cặp da cùng mấy ổ bánh mì vào lòng và hơi nóng ấm của mấy ổ bánh ấy càng làm cho anh ta cảm thấy gió đang lùa vào xe kia như lạnh buốt thêm trong buổi sáng biệt ly...

... Rồi chiếc xe chạy ngang qua cǎng Phú Lâm... Tư Cầu quay đầu sững sờ nhìn lớp hàng rào dây kẽm gai, những cột điện cách khoảng rọi sáng trưng mấy dãy trại mà bề ngoài xem thật vắng tanh như một khu xóm không có bóng người cư trú...

Chiếc xe chạy vụt qua và hình ảnh của nơi quá quen thuộc ấy lùi dần lùi dần... Lòng Tư Cầu thấy thê lương lạ thường khi nghĩ tới rằng: giờ này trong những căn trại đó, còn có biết bao nhiêu người đang nằm chen chúc trên sân xi măng... có người ngủ mê ú ớ mớ gọi vợ kêu con, có kẻ thao thức lắng nghe tiếng kiếng đổ gọi chuyền nhau qua mấy điểm canh trên lô cốt...

Rồi một trạm kiểm soát xuất hiện trước mặt. Chiếc xe từ từ đậu lại, và lính tráng trong bót ủa ra kẻ xét giấy tờ, người khám hành lý.

Tư Cầu tái mặt. Mới đầu anh ta tưởng chừng như là tất cả những sự kiểm soát ấy riêng nhằm vào... anh ta. Mấy lần anh ta muốn vọt chạy

xuống ruộng để lùi trốn nhưng kịp nghĩ lại nơi đó là một vùng lạ hoặc và như vậy anh ta biết xoay trở làm sao.

Đành là liều ở lại vậy... Nhưng rồi mọi việc đều êm thấm: sau khi được kiểm soát qua loa, chiếc xe lại tiếp tục cuộc hành trình...

Đi được một đôi xa chiếc xe ngừng trước trạm gác khác, rồi đến một trạm khác nữa... Tuy biết rằng không có gì đến nỗi, nhưng Tư Cầu vẫn thấy... lên ruột mỗi lần phải xuống trình giấy tờ, rồi giơ thẳng hai tay lên trời để cho người ta lục soát trong người...

Có qua những phút ấy, Tư Cầu mới biết rằng sự tự do mà anh ta được hưởng đó không phải là dễ dàng và khỏe ru gì cho lắm...

Chương 9

Đây là lần thứ hai Tư Cầu quay trở về nhà sau một chuyến đi xa. Nhưng nếu lần trước, cái lần mà anh ta từ trên Nam Vang về, anh ta vừa hồi hộp vừa hân hoan bao nhiêu thì lần này anh ta vừa bồn chồn vừa lo lắng bấy nhiêu.

Ngồi ở phía trước chiếc tam bản đồ chèo cột kẹt lướt trên mặt sông để về Rạch Chiếc, Tư Cầu buồn bã ngắm nhìn cảnh vật trên bờ lần lượt phôi bày trước mắt anh ta: mấy cây cầu gãy gục đôi, xóm nhà cháy tiêu và chỉ còn lại mấy hàng cột đen xì, mấy cái lu nước bể nằm trơ vơ trên nền đất đã bắt đầu xanh um cỏ dại... Và dưới sông, thỉnh thoảng chiếc đồ tam bản lại chèo ngang qua một xác chết sinh chương và đen nám nổi lênh bênh trên mặt nước... Mấy con quạ đen bực mình vì bị khuấy phá bay vụt lên, kêu oang oác để rồi hấp tấp đáp sà xuống rĩa nốt mấy miếng thịt mềm rã...

Đến nơi, Tư Cầu vội vã bước lên đến để bươn bả đi thẳng về nhà.

Đâu đâu cũng có vẻ đìu hiu hoang phế và cả những người quen mà Tư Cầu gặp dọc đường cũng có vẻ dè dặt khi bắt buộc phải đáp lại lời chào hỏi vồn vã của anh ta.

Tư Cầu sững sờ đứng trước hàng rào me keo của nhà mình: ngôi nhà cũ biến đâu mất và nay chỉ còn một túp lều con lụp xụp như thu hình ở phía trong cùng.

Anh ta ghen ngào cất tiếng gọi:

- Năm ơi Năm! Bộ mày hồng có ở nhà sao Năm?

Không có tiếng thằng Năm trả lời mà chỉ có tiếng con chó vận già xõ ra vừa sủa vừa tru ư ử đón mừng người thân cũ. Tư Cầu đặt cái cặp da và gói bánh mì xuống để vuốt ve con vật.

Vừa lúc ấy, Ba Kiên ở trong nhà chạy ra, mình trần trụi trụi với một khẩu ru-lô nhét trước bụng sau cái lưng quần vận đen của anh ta:

- Mày hả Tư! Vậy mà tao tưởng ai chớ? Sao tao nghe đồn mày bị Tây bắn chết rồi?

Tư Cầu có vẻ không bằng lòng những lời “chào đón” ấy, anh ta không trả lời câu hỏi của Ba Kiên mà nhìn quanh một vòng rồi hỏi lại:

- Sao... như vậy nè? Tía má và thằng Năm đâu mà nhà cửa vắng hoe vậy hả anh?

Ba Kiên bước lại ngấm nghĩa Tư Cầu từ đầu đến chân rồi cười hỏi luôn:

- Ủa, tao nghe nói Tây bắt mày dẫn đi rõ ràng, sao bây giờ mày trở lại bảnh tòn như vậy hả?

Tư Cầu cắn nhả:

- Chuyện đó còn dài lòng lắm, để thùng thằng tui sẽ kể lại cho anh nghe, còn tui hỏi về cái chuyện nhà cửa, tía má, thằng Năm... mà anh nói trót đi hoài.

Ba Kiên nhún vai:

- Nhà cửa như vậy là tốt lắm rồi. Thời buổi giặc già này mày còn đòi voi đòi tiên gì nữa ! Còn tía má và thằng Năm thì đông theo anh Hai làm Việt gian hết rồi!

Tư Cầu chưng hửng trợn mắt:

- Làm Việt gian? Bộ anh nói giỡn sao chớ?

Ba Kiên có vẻ trầm ngâm một giây rồi đáp:

- Thiệt... chớ giỡn khỉ gì mậy!

Tư Cầu nói một cách quả quyết:

- Thiệt cái gì đi nữa thì tui tin hồng vô! Tía má già cả như vậy còn ham muốn cái gì nữa để ra làm Việt gian chớ? Mà Việt gian là Việt gian... cách nào chớ?

Ba Kiên gật đầu:

- Mày nghĩ như vậy cũng hơi phải - phải: tía má, thằng Năm không làm Việt gian, cái đó tao cũng hồng dám nói cái gì khác, nhưng ngặt

một nỗi là anh Hai bây giờ anh đi lính cho Tây...

Tư Cầu rơi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác:

- Anh làm ơn nói lợi tui nghe coi! Anh Hai làm đi lính cho Tây? Bộ anh điên sao hả! Chắc mấy cha nghe đồn vậy thôi, rồi đề án tử cho người ta... Anh Hai anh hiền khô mà!

Ba Kiên có vẻ bức bối:

- Mày đi mới dìu hổng biết cái đám để gì hết thì để người ta nói cho mà nghe... Nghe đồn khi gì: anh Hai anh ra làm lính đầu đỏ bát-ti-dăng, ngày nào mà hổng có gác ở cái “cốt” kế bên cầu dưới chợ La-Ghì. Mày hổng tin bữa nào mày lội xuống đó coi, mà mày làng chàng ra đó, thẳng chĩa dăm cắc bùm mày đổ ruột lăm đa!

Tư Cầu thở dài, nhưng còn ráng hỏi:

- Anh nói làm sao á!... Mà cái gì giục anh để ra vác súng cho tây vậy cà? Mọi khi nói chuyện đi lính đi tráng anh ghét lắm mà?

Đến lượt Ba Kiên thở dài:

- Thiệt anh làm cho tao thiếu điều xắc bất xang bang... Nói nào ngay thì cũng tại anh... tức anh em ở trong này nên anh mới đông ra ngoài đồn Tây.

- Sao mà tức?

Ba Kiên nhún vai có vẻ hơi ngao ngán, rồi chậm rãi kể lại đầu đuôi câu chuyện:

- Mày hổng biết chớ hồi mày biệt tăm biệt tích rồi, ở dưới này Tây vô ruộng bố liên miên... (rồi như nhớ trực lại là tự này giờ cả hai đứng khá lâu ở giữa sân, nên Ba Kiên vội kéo Tư Cầu lôi đi) Thôi vô trong nhà rồi hãy tiếp tục câu chuyện.

Tư Cầu cúi xuống xách cái cặp da và gói bánh mì lên, rồi nhìn quanh và thắc mắc hỏi:

- Sao bà con cô bác ở lối xóm lại vắng hoe hết vậy anh? Thế nào họ cũng nghe tin tui dìu đây, nhưng sao không thấy ai chạy qua hỏi thăm hỏi lom gì ráo!

Ba Kiên cười đáp:

- Thằng này khờ tổ mẹ! Mày quên rằng bây giờ là thời kháng chiến, đồng bào phải phòng kẻ gian...

Tư Cầu cự nự:

- Bộ tui đây mà gian sao? Bị Tây bắt thấy mồ thấy tổ!

Ba Kiên lắc đầu:

- Trừ ra cái việc tây nó bắn mầy chết rồi chớ xác dìa đây chôn thì không kể, chớ nếu mầy bị Tây bắt mà sau đó, mầy lại lò mò dìa đây thì... thiên hạ ngán không dám ráp lại gần mầy là phải lắm! Với lại bị tao bây giờ làm công an nên bà con chòm xóm họ cũng... ngán luôn!

Tư Cầu ngó xuống khẩu ru-lô dắt trước bụng Ba Kiên:

- Anh mà làm công an?

- Tao làm tới cái gì nữa cũng được, nhưng tao... mền cái chỗ này hơn! (rồi nhận thấy cái gói Tư Cầu cầm trên tay, anh hỏi tiếp) Mầy mua bánh trái gì đó hả? Cha thằng này bây giờ coi bộ giàu quá mậy?

Tư Cầu trề môi:

- Giàu khi gì! Cái chuyện của tui cũng rắc rối lắm để huồn đãi rồi tui kể lại cho anh nghe. Còn gói này... có mấy ổ bánh mì mua ở bến xe lức tỉnh trên Sài gòn đó mà!

- Ủa, bộ mầy lên tới trên lặn sao?

- Ủa... mà thôi, anh vô nhà kể cho tui nghe chuyện của anh Hai coi ra thế nào!

... Vào trong nhà, Tư Cầu ngó quanh ngó quẩn rồi hỏi Ba Kiên:

- Bàn ghế, tủ thờ, ván ngựa ở đâu mà sao trống trơn vậy nè?

Ba Kiên cười xòa:

- Thiệt thằng này đi xa dìa nên coi bộ bơ bơ! Tủ thờ và mấy bộ ngựa để ở đây cho tụi nó vô chớ đem đi hết hả? Hồi còn ở nhà, tía đem chuối mấy món đó xuống mường ở đằng sau hè rồi.

Tư Cầu gật gù rồi hỏi luôn:

- Sao anh, còn cái chuyện Việt gian, Việt ngay đầu đuôi thế nào?

Ba Kiên ngồi phịch xuống sạp chõng:

- Thì có gì đâu, hồi mầy đi rồi Tây nó vô ruộng bố liên miên nên mầy “anh lớn” cho rằng vùng này có Việt gian nên tụi nó mới làm dữ như vậy...

- Sao bộ đội đâu không đánh tụi nó cà?

Ba Kiên cau mày:

- Tao hỏi mầy đánh khi gì được một khi có Việt gian nó chỉ không còn sót một con đỏ?

Tư Cầu cười lạt:

- Thôi đi anh, mấy cha nội ở đây suốt ngày đêm cứ lo đập chó, vật gà ăn nhậu lu bù hoài chớ mấy chả mà đánh giặc cái mốc xì họ! Mà chỗ mình ở lại nhằm con đường đồ bộ thuận tiện của Tây để đi ruồng các miệt trong, nên mấy cha nội ở đây quỳnh đít rồi đồ thừa bậy bạ là tại Việt gian này, Việt gian nọ chớ gì! Mấy cha khôn quá tổ mẹ người ta! Còn anh...

Ba Kiên vội ngắt lời em:

- Ê Tư, bây giờ khác chớ hồng phải như hồi xưa, mà mầy “phê bình” tưới hột sen đó ghen mậy!

Tư Cầu nói lấy:

- Cha, gắt quá há!

Ba Kiên cũng đâm ra lúng túng:

- Thì mầy nghĩ cái gì cũng phải có... kỷ luật hết mới được! Nhưng thôi, dẹp chuyện đó qua đi để tao thuật cho mầy nghe về vụ... anh Hai ở nhà.

- Ở vụ đó sao anh?

Ba Kiên cúi đầu xuống và chậm rãi kể:

- Như tao đã nói hồi nãy: mấy “ảnh” nghi trong vùng mình có Việt gian, mà tao thì làm công an nên mấy ảnh cạo tao sát da... Mầy nghĩ coi như vậy cũng kệt cho tao quá: bà con lối xóm gì tao cũng quen mặt khắp cả và tao nói đây là Bà Cậu làm chứng, tao không thấy ai có... bộ vó Việt gian hết?

- Ủa, anh nói vậy tui nghe hạp ý lắm đa! (nhưng rồi anh ta nhìn sững Ba Kiên hỏi liền) Bộ anh thấy hồng có ai là Việt gian rồi nè anh Hai mà chỉ cho mấy chả hả?

Ba Kiên cự nự:

- Đừng nói bậy mầy! Tao dầu tề thể nào đi nữa cũng đâu đến cái mức đó! Mà mầy hồng biết thì ngậm mỏ lại để tao kể hết cho nghe chớ đừng làm bộ tài khôn hỏi xía vô hoài ghen!

Tư Cầu vội xuống nước:

- Thì thôi... anh nói tiếp đi.

Ba Kiên lừ mắt nhìn em một hồi mới chịu kể tiếp:

- Mầy nghĩ coi, mỗi lần Tây đồ bộ nó bắn tứ tung ngũ hoành tao có điên khùng gì ần núp lại đó rình rập ai để ăn đạn hả?

- Vậy sao mấy chả... thấy anh Hai mình làm Việt gian?
- Ồi thì ba thằng cô hồn du kích thấy rồi dĩa báo cáo lại.
- Tụi nó thấy gì hả?
- Hôm đó bị có chiếc máy bay chuồn chuồn của Tây nó bay rà rà trên xóm hoài, rồi tụi nó thấy anh Hai ảnh leo lên nóc nhà ra dấu hiệu gì cho Tây đó hông biết...

Tư Cầu bực tức nín vai Ba Kiên:

- Anh Hai ảnh biết đánh gì mà lại nói như vậy chứ?

Ba Kiên hất tay anh ta xuống:

- Bộ tao hả? Cái thằng này kỳ cục quá!

Tư Cầu nổi nóng hỏi tới:

- Rồi anh Hai ảnh cũng chịu để cho mấy thằng chết dầm ấy bắt sao?

Bộ ảnh không có miệng hả?

- Ra trước Ủy ban, ảnh nói là hôm đó tại vì thiên hạ nhốn nháo, phần thì binh của Tây ở ngoài vòm nã cà-nông liên hồi vô xóm nên... con gà điều nòi của anh hoảng sợ bay tuốt lên nóc nhà, ảnh sợ con gà chạy mất hoặc bị Tây lên bắt vắn cổ, nên ảnh mới leo lên bắt nó, rồi mấy cha nội cho rằng ảnh ra dấu cho máy bay chuồn chuồn...

Tư Cầu quắc mắt hỏi liền:

- Vậy mà mấy anh lớn cũng tin nữa sao?

Ba Kiên ấp úng đáp:

- Thì mấy nghĩ coi... mấy chả đang kiếm Việt gian mà anh Hai ảnh làm như vậy mấy chả hông nghi hông tin sao được!

Tư Cầu bắt chửi thề lên một tiếng, rồi hỏi:

- Mấy ảnh làm việc như vậy thì nữa rồi con chó nó theo mấy ảnh chứ ai mà theo nữa!

- Thì mấy giỏi mấy ra nói với mấy chả đi!

Tư Cầu bị người anh dồn vô chỗ... bí, nên lúng túng hỏi lảng đi:

- Nhưng anh Hai ảnh tiếc gì thứ con gà mắc toi đó để sanh chuyện rắc rối như vậy cà?

Ba Kiên nhìn Tư Cầu trề môi:

- Mấy hỏi câu nào câu nấy cũng lảng xẹt hết á! Đó là con gà nòi xung của ảnh chứ bộ gà thường sao? Mấy tháng trường nay, ảnh chặt chiu o bế cho con gà cưng của ảnh ngày đêm để ra giêng đem đi ra

trường gà đá độ với người ta... nên anh mới dám liều mạng bò lên nóc nhà bắt nó trong lúc súng đạn nổ ầm ầm đó đây!

Tư Cầu thở dài:

- Hèn chi... thiệt tình ngay mà lý gian!

Ba Kiên chụp nói liền:

- Thì đó, mày cũng nghĩ như vậy!

- Nhưng bộ anh không đi xin giùm hay là đứng ra bảo lãnh cho anh sao?

Ba Kiên trợn mắt:

- Ý trời, bộ mày nói chuyện chơi sao chứ! Từ đầu mùa cho chí cuối, tao lãnh công tác ở đây mà chỉ có chuyên môn đi bắt rượu lậu, với cò bạc thôi chứ chưa có rớ được món nào Việt gian Việt ngay hết... rồi bây giờ mày biểu tao nhảy vào bảo lãnh cho một vụ Việt gian thì có nước tao đi “mò tôm” chung một xuồng luôn.

- Nhưng anh quên rằng anh Hai là... anh ruột của mình, mà anh lại vô tội nữa sao?

Ba Kiên không đáp thẳng mà tìm cách hỏi lại anh ta:

- Sao mày hồng giỏi ở đây mày lãnh cho anh? (rồi anh ta nghiêm giọng nói tiếp) Mà tao cho mày hay: chuyến này mày đi đây mà ăn nói làng chàng, mấy chả dám cho mày... đi luôn lắm! Lúc này là lúc quyết liệt rồi chứ không phải lơ mơ như hồi đó được ghen hận!

Tư Cầu chán nản hỏi thêm:

- Nhưng sau đó mấy anh lớn xử làm sao, và anh Hai anh ra đầu Tây hồi nào hả anh?

Ba Kiên trầm ngâm một hồi như để nhớ lại chuyện cũ rồi đáp:

- Thì... xử tử chứ còn... xử cách gì nữa nữa!

- Trời! Nhưng sao anh không chết mà còn bò ra đi lính cho Tây?

- Thằng này sao nóng quá! Mày cứ ngâm cam miệng lại để tao nó cho hết đã! Mày hồng biết chứ tao cũng bị kẹt ghê lắm: mấy chả xử anh Hai cho đã đời rồi lại nhè tao giao cho “sứ mạng” thi hành bản án...

- Rồi anh cũng nhắm mắt mà giết anh Hai hả?

Ba Kiên cười mũi:

- Bây giờ mày nói cho sướng cái miệng mày thôi, chứ không biết suy xét đánh gì hết. Tao ở nhà thì là anh em của anh Hai, nhưng một khi ra trước “nhân dân” tao cũng là người của “chính phủ”. (đến đây, anh

ta lại hạ thấp giọng) Mà ví dầu tao có... nghĩ cái gì khác, mụ nội tao cũng hông dám cản mấy cha nữa!

- Hứ! Tui biết anh nhát hít mà!

- Mầy giỏi nữa! Tao biết mầy gan mà! Nhưng tao là người của “chính phủ” và hể “quân pháp bất vị thân” tao cứ y lệnh mà mần. Nói nào ngay cũng... nhờ tao mà anh Hai ảnh thoát chết!

Tư Cầu hân hoan hỏi Ba Kiên liền:

- Bộ anh nghĩ lại rồi thả ảnh đông luôn hả?

Ba Kiên lúng túng đáp:

- Thằng này nó nói nghe... dễ ợt! Tao thả ảnh để nhào vô thế mạng hả?

Nhờ tao mà ảnh thoát chết là như vậy nè: mấy chả kêu tao chở anh Hai ra giữa sông cái rồi buộc đá vô cho đi “mò tôm”, tao nghĩ lại...

như vậy cũng ngật cho tao quá! Phần thì tía má ở nhà cứ nhè tao mà chửi nát không chừa một sợi tóc, nên tao mới đề nghị với mấy chả nên đem xử anh Hai một cách... đàng hoàng hơn để làm gương cho thiên hạ...

- Tưởng gì khác chớ anh cũng chỉ giỏi trong việc nói với người ta giết anh Hai thôi!

Ba Kiên không buồn đáp câu trách móc của Tư Cầu và kể tiếp:

- Nhờ tao đề nghị như vậy mà mấy chả mới đem anh Hai ra xử bần đàng hoàng, và cũng thời may, vừa lúc bịt con mắt ảnh xong thì có máy bay Tây đến bắn loạn xạ ngẫu, cả thiên hạ và mấy cha nội trong ủy ban, mấy cha du kích mạnh ai nấy lui... Trong lúc ấy, Tây nó cũng đổ bộ lên ngoài vàm ì ì... Mấy chả bèn lôi anh Hai đi theo, rồi sau đó không biết ảnh làm sao mà xút ra được để vọt theo ba thằng Tây luôn!

- Còn tía má và thằng Năm?

- Lối một tháng sau, anh Hai ảnh chơi nghiệt quá, ảnh dắt Tây dìu bố nát nước trong này, rồi ảnh lôi tía má và thằng Năm theo ra chợ, ảnh vô tao cũng lui trốn thấy mờ thấy tổ! Thằng chả đi lòng kiếm mấy cha nội trong này còn hơn Tây nữa! Thiệt hể ra làm Việt gian rồi thì bất kể quân thần.

Tư Cầu hỏi lại Ba Kiên:

- Chớ còn anh thì sao?

Ba Kiên lúng túng đáp:

- Tao thì khác..., tao “kháng chiến” mà mậy!

Tư Cầu cười mũi:

- Hứ, khác cái mốc xì họ! Anh theo mấy chả riết rồi... bất kể cái gì hết! Mấy cha làm bậy rồi cứ nhè người khác mà đổ thừa càn mạng, rồi lại xưng là này, là nọ nữa! Hồng phải tui ưa gì Tây, tui oán tui nó thâm xương, nhưng có nhiều cái tui chịu mấy cha cũng hồng vô!

Ba Kiên nhìn em rồi cười lạt:

- Thăng này... tao coi bộ mầy đi Sài Gòn ăn ba cái bánh mì tây nó liệng cho thét rồi mầy đâm ra nghĩ bậy nghĩ bạ quá lẽ! Tao cảnh cáo mầy một lần chót, mầy mà ăn nói cái điệu động đầu động cổ đờn đờn thì có ngày mầy chết không kịp ngáp đa em! Thiệt mà, mấy anh lớn thường nói cái thứ lừng khừng rồi ra thành, “bơ sữa” một vài lần là dễ biến thành phản động lắm!

Tư Cầu cũng không nhịn thua:

- Thôi đi anh, anh đừng có xài ba cái danh từ học mót đó với tui!

Ba Kiên giận đỏ mặt tía tai, vừa lấy tay mân mê cái báng súng ru-lô, vừa gườm gườm nhìn Tư Cầu:

- Mầy chớ phải thăng nào khác mà ăn nói móc họng móc hầu cái điệu đó, trời cản tao cũng “nổ” nữa đa mầy!

- Thì có ngày anh cũng kể tui như thăng khác! Đó, cái chuyện của anh Hai còn sờ sờ trước mắt chớ bộ xa lắc xa lơ gì sao!

Ba Kiên không muốn trở lại vấn đề ấy nữa nên lên tiếng hỏi Tư Cầu:

- Thôi dẹp chuyện đó qua một bên đi! Bây giờ mầy lo tắm rửa cho khỏe để rồi còn ăn ba hột cơm chiều chớ... À, mà sẵn có mấy ổ bánh mì đây.

(Ba Kiên thò tay nắn nốt mấy ổ bánh) Cha tao coi bộ ngon đa mầy!

Tư Cầu sẵn dịp đó cũng muốn làm lành với anh:

- Bánh mì này làm bằng bột mì ròng mà anh, bây giờ nó mềm đi chớ hồi sáng còn mới dòn ghê lắm! (Tư Cầu ngập ngừng đôi giây rồi nói thêm)... Của con Phấn nó mua cho tui đó mà!

Ba Kiên chưng hửng hỏi lại:

- Con Phấn nào? Phải con Phấn con của bác Bảy hông? À, tao nhớ rồi... cái con nhỏ mà hồi năm mầy lằng nhằng với nó rồi sau đó nó có chồng các-chú đó phải không?

Tư Cầu xén lên gật đầu:

- Ủa...

Ba Kiên cười rộ lên rồi nói lớn:

- Cha thằng này coi lơ mơ vậy mà tốt phước ớn! Mà làm sao mây bị Tây bắt rồi lại gặp được nó hả?

- Thì... cũng do sự tình cờ.

Ba Kiên mỉm cười có vẻ hoài nghi:

- Thôi đi mây! Chắc mây mãi tù rồi lọ mọ đi kiếm nó chứ gì!

Tư Cầu bực mình cự nự:

- Anh nói như thầy bói! Bộ anh tưởng tụi nó thả êm tôi sao?

Rồi không đợi cho Ba Kiên hỏi tới, Tư Cầu bèn thuật lại việc vượt cãng của mình. Kể xong, anh rụt rè hỏi Ba Kiên:

- Vậy chứ gia đình con Phấn bây giờ ra sao anh?

Ba Kiên nhún vai:

- Thì hồi bác Bảy gái chết rồi, gia đình bên ấy bắt đầu suy sụp may mà nhờ có con Phấn ở Sài Gòn, Chợ-lớn gì đó gởi tiền bạc dìa hoài hoài... Cái chuyện này chắc mây rành hơn tao rồi!

- Anh kể tiếp đi! Khúc sau tôi cũng mù tịt chứ có ở dưới này đâu mà rành!

- Mấy lúc lộn xộn sau này, ở bên còn nguy ngặt nữa: lúa ruộng thì không góp được hột nào, con Phấn thì đường sá cách trở...

- Còn thằng Tư em của con Phấn?

- Hồi mây đi rồi thằng Tư gia nhập bộ đội, rồi sau đó đi “lưu động” đâu về miệt dưới... Nhưng mới hôm qua hôm kia gì đây tao có nghe tin là nó tử trận rồi.

Tư Cầu nhăn nhó chắc lưỡi:

- Tội nghiệp quá há! Thằng đó nó hiền khô mà trời lại không cho sống đời, còn cái thứ ôn hoàng dịch lệ thì cứ trơ trơ đó hoài!

Sợ Tư Cầu kiếm chuyện nói xiên nói xéo nữa, Ba Kiên bèn tìm cách nói lảng đi:

- Thôi đi tắm đi mây! Phần tao tao chạy lại đặng này kiếm coi có gà qué gì chẳng để dìa còn tính với ba ổ bánh mì này chứ! (anh ta ngừng lại nuốt nước miếng rồi gật gù nói tiếp) Thứ này mà có gì khìa lên thì ăn ngon hết nổi!

Tư Cầu nhìn anh, cười mủm mỉm rồi nói:

- Anh ăn bánh mì rồi không sợ lây... thực dân đế quốc hay sao?

Ba Kiên trề môi, nhún vai rồi cũng cười đáp:

- Ôi, lâu lâu xức chút đỉnh mà có sao mà! (rồi như nhớ lại điều gì, anh ta hấp tấp nói thêm) Mà kể ra mày cũng hên lắm nên mới đem trót lọt mấy thứ đồ ở thành đô địa đây, chớ nếu rủi gặp mấy cha nội công an chặn xét dọc đường thì thế nào mấy chả cũng tịch thu liền và hổng chừng còn bắt luôn chú mày nữa!

Tư Cầu làm bộ mặt ngáo rồi hỏi:

- Coi mấy chả tịch thu để chi vậy? Mấy chả lấy vục xuống sông hổng được sao?

- Thôi đi mày! Mày đừng kiếm chuyện hỏi mắc hỏi mớ tao!

Rồi Ba Kiên hấp tấp đứng vậy bước ra cửa:

- Ở nhà nếu mày có rảnh thì nhúm lửa bắc nước sôi đó giùm tao, tao chạy đi... vận lương ghen mày!

Căn dặn xong, anh ta dong thẳng một mạch.

Tư Cầu đứng tần ngần nhìn theo rồi lắc đầu thờ dài...

Mấy hôm nay, Tư Cầu cứ ở miết trong nhà chớ không buồn đi đâu hết.

Ba Kiên thấy em có vẻ lảm lì suốt ngày nên cũng đâm ra ái ngại, nhưng cũng chẳng biết khuyên nhủ ra sao vì anh ta dư biết tánh nết của em.

Một bữa nọ, Ba Kiên đi họp với mấy anh lớn về liền đến bảo Tư Cầu:

- Ê Tư, chiều nay mày theo tao ra “Ủy ban” chơi ghen mày!

Tư Cầu ngạc nhiên nhướng mắt lên hỏi:

- Ra làm chi vậy? Bộ hết chỗ chơi sao mà phải ra ngoài chơi hả?

Ba Kiên chắc lưỡi:

- Thằng này sao kỳ quá! Tao nói thiệt chớ bộ giỡn sao!

Tư Cầu hoài nghi hỏi thêm:

- Hừ... bộ mấy chả tính làm khó dễ gì tui nữa hả?

- Tao nói hổng phải mà! Mày sao hay nghi bậy quá. Nguyên tao thấy mày ở nhà hoài cũng buồn, nên tao nói với mấy anh kiểm công tác gì để giao cho mày. Mấy anh chịu liền vì mấy anh cũng khoái cái nước lì của mày...

- Sao mà khoái?

- Hồng khoái sao được, vì mấy ảnh còn lạ gì mấy thằng lóc chóc ở đây, hể bình thường vô sự thì làm trời làm đất can hồng nổi, mà hể có động tĩnh thì... mụ nội ai chạy theo cũng hồng kịp tụi nó nữa!

Tư Cầu mỉm cười:

- Mấy chả cũng biết vậy sao?

- Hứ, người ta chỉ huy mà hồng rành hết sao được mậy! Mấy ảnh thấy mầy được cái gan lì, mầy hồng nhúng tay vô thì thôi mà hể chịu mần thì... trời gầm hồng nhả!

Tư Cầu nhún vai có vẻ không mấy quan tâm đến những lời “khen tặng” ấy và ngồi làm thinh.

Thấy vậy, Ba Kiên vỗ vai anh ta:

- Sao mậy? Mấy thuở mà được mấy anh lớn để ý đặc biệt như vậy.

Tư Cầu nói gạt ngang:

- Mấy chả tốt quá há! Chắc mấy chả thấy cái lưng của tui to bề bề dễ hứng đạn nên mấy chả mới chịu tốn nước miếng để khen tui như vậy chứ Ờ?

Ba Kiên bực mình la lối om sòm:

- Đừng nói bậy hoài mầy! Thằng này sao nó không chịu ưa ngon, ưa ngọt mà ưa nặng không hề! Mầy dìu đây phải sửa tánh nết lại, chớ mầy cứ Ờ giữ cái điệu này hoài tao e có ngày... mầy khổ đa em! Và tới chừng đó đừng trách móc hay cầu cứu gì tao hết ghen! Tao xin dứt mầy cái Ờ chuyện đó trước!

Phần thấy anh nổi cáu, phần cũng ngại mấy “anh lớn” kiếm chuyện trong lúc mới chân ướt, chân ráo về nhà, Tư Cầu bèn lựa lời “vuốt giện” Ba Kiên:

- Thì tui... vui miệng nói chơi một chút chớ có gì đâu mà anh làm Ờ Ờ Ờ vậy! Với lại, tui nói ở đây chỉ có một mình anh nghe thôi chớ bộ ai khác sao...

Ba Kiên vẫn còn sừng sộ:

- Mầy nói như vậy mới mau chết nữa! Bộ mầy hết chuyện chơi rồi sao chớ? Mầy nói với gốc cột tao sợ còn hồng được chớ đừng kể đến tao, tao Ờ bây giờ đâu phải chỉ là anh của mầy không thôi, tao còn là người của “ủy ban”, của “chánh phủ”... bộ mầy quên rồi sao?

Tư Cầu nhún vai đáp:

- Tui nói chuyện với anh ở trong nhà chớ bộ ở ngoài trụ sở gì sao mà sợ...

Ba Kiên nói chen vô liền:

- Mầy đừng có cãi bướng với tao! Tao thấy bây giờ ở nhà chỉ còn có tao với mầy, nên tao mới nhọc công lo như vậy... Nhưng thôi, mầy muốn tự tung tự hoành gì đó thì làm đi, miễn nữa đừng than đừng trách, đừng trứu đừng kéo gì tao là được rồi.

Tư Cầu cau mày, nhưng rồi anh ta lại cười giả lả:

- Tui chớ phải ai sao mà anh lo cái chuyện đó cho mệt! Nhưng thôi... Tỉnh làm ơn nói với mấy ảnh rằng: tui mới dìa nên còn... sợ ngột lắm, xin mấy ảnh nói cho tui một ít lâu. Anh nghĩ coi thời buổi thanh niên như tui mình không nhảy ra giúp nước thì còn đợi gì nữa, nhưng óc tui... lộn xộn quá... Thiệt thoát chết mấy lần nên tui như bị ai hốt hồn vậy!

Ba Kiên nhìn em một hồi lâu như để dò xét, rồi chậm rãi đáp:

- Thôi như vậy cũng.. được, tao cũng chẳng ép mầy làm chi, nhưng sẵn đây tao cũng nói thêm một lần chót với mầy một điều này: bây giờ Hồng phải dễ như hồi đó, mầy bây giờ lớn rồi, mọc đủ lông đủ cánh Trời, thì ráng mà lo liệu lấy, và nếu mai mốt có sự gì xảy ra tao... hông biết cái gì hết đó ghen mậy!

Tư Cầu thấy Ba Kiên lên giọng kẻ cả như vậy bắt buồn cười, nhưng anh ta cũng nói cho xuôi theo:

- Ai mà dám nhờ anh lo đâu mà anh rào trước đón sau dữ quá vậy hông biết!

- Ủ, nếu được vậy... tao cũng lạy mầy! Cần nhứt là mầy đừng lộn xộn gì nữa hết là tao yên tâm rồi, nội cái việc của anh Hai đó, nếu tao... Tui kỵ như người ta thì cũng dính luôn theo hay ít lắm thì cũng bị hạ tầng công tác... Tao nói mí mí như vậy chắc mầy đủ hiểu. Bây giờ muốn mần ăn cái gì cũng vậy, mình có ở trong phe của người ta, người ta mới che đậy binh vực cho mình, chớ đừng cậy giỏi, đừng ỷ y là mình phải, mình đúng rồi “bất kể quân thần” thì sớm hay muộn gì cũng ngum củ từ đó mầy!

Tư Cầu bực mình muốn cãi lý lại nữa, nhưng bỗng nhớ trực lại việc cần phải ra gặp mặt tía má và anh Hai anh ta nên xuống giọng hỏi Ba Kiên:

- Nè anh Ba, tui tính mới này lội ra thăm tía má một chút...

Ba Kiên gạt ngang:

- Ý hồng được đâu mầy ơi... mầy ra ngoài láng cháng Tây nó bắt đa!

Và hồng phải cái số của mầy hên hoài ghen!

- Có anh Hai ở ngoài mà anh!

Ba Kiên “xì” một tiếng:

- Mầy tin ảnh là có ngày mầy chết nhăn răng đa em!

- Anh sao nghi bậy hoài, anh Hai ảnh đâu có đến nỗi tệ như vậy!

Mà đầu sao đi nữa thì tui cũng phải thăm tía má...

- Thì mầy nhắn tin ra là mầy dìa đây bình yên có phải dễ hơn không!

- Đầu được anh! Đó với đây mấy cây số mà không ra thăm tía má thì sao phải lẽ...

- Mầy nói như vậy phải lắm nhưng cách đây cả chục năm về trước kìa!

Chớ bây giờ mầy láng cháng nhích qua nhích lại chút xíu thôi cũng đủ chết rồi chớ đừng nói gì cách cả mấy cây số ngàn lặn!

Tư Cầu vùi giọng cương quyết nói thêm:

- Nhưng đầu sao tui cũng phải ra ngoài. Tui đâu có ngán Tây đó anh!

Ba Kiên nhăn nhó rồi lúng túng thuyết phục em:

- Thì đã đành rằng mầy bảnh, mầy hồng ngán Tây, nhưng tao nói với mầy tự này giờ rát cổ họng mà mầy chưa hiểu gì ráo... Bộ mầy nói chỉ có Tây không sao? Tao nói... nhích qua nhích lại cũng đủ chết là nói về phía... mấy cha nội trong này nè! Mầy sao cái gì cũng lóc chóc hết...

Tư Cầu nói gạt ngang:

- Anh cứ để thầy kệ tui... mới đây thế nào tui cũng đi ra ngoài, rồi muốn tới đây thì tới!

- Tao lạy mầy đó Tư! Mầy cứ kiếm chuyện khó khăn hoài rồi biểu yên thì yên sao được! Mầy làm như vậy, đâu phải chỉ có một mình mầy lãnh đủ, mà tao đây cũng kẹt vô đó nữa chớ bộ giỡn hay sao?

Tư Cầu cười lạt:

- Té ra anh lo cho anh chớ sợ gì cho tui.

Ba Kiên gãi đầu:

- Thiệt ra thì... thì mầy cũng... nên thương dùm tao một chút xíu. Nếu mầy năng nặc đòi đi như vậy thì tao cũng hồng cảm mũi cảm lái làm gì,

nhưng... theo tao, mày nên đi cách nào cho kín kín. Hồng phải tao nói mày sợ ai, nhưng mày nên... nghĩ đến tao ở trong này.

Tư Cầu mỉm cười đáp:

- Được rồi, tui làm sao cho êm thấm thì thôi, tui cũng phải lo cho cái thân của tui nữa chứ anh!

Ba Kiên vỗ vai em cười hề hề:

- Tao biết mày điệu lắm mà!... Nhưng mày ra ngoài thăm tía má rồi Ờchừng nào dĩa hả? Hay là mày... tính ở luôn...

Tư Cầu rướn cổ nó liền:

- Ờ, anh nhìn mặt mũi thẳng này ra sao mà anh nói hồ đồ như vậy chứ! ỜThứ này là thứ... ăn thua đủ với tụi nó mà anh!

Ba Kiên vội nói bọc theo:

- Ời, tao vui miệng nói giỡn chơi vậy, chứ tao dư biết mày ngon lành mà! (rồi anh ta lắc vai Tư Cầu mấy cái liền) Cái thẳng này sao dễ nổi sùng quá! Hề ai nói động tới mày là mày quạu đeo... thời buổi này mà như vậy là... kém “chánh trị”, là dễ... chết non chết yếu lắm nghen mậy!

Tư Cầu trề môi:

- Tui thì vậy đó đa!

Ba Kiên nhìn em lắc đầu rồi bỏ đi ra ngoài sân một nước...

... Sau một thời gian nằm “ụ” ở nhà, Tư Cầu cảm thấy bức bối trong mình nên khi nghe Ba Kiên thúc giục ra lãnh “công tác” anh ta ưng thuận ngay.

Đó là một điều làm cho Ba Kiên hả dạ nhứt và sau khi chạy lên “ủy ban” báo cáo về việc ấy, anh ta hấp tấp trở về nhà gọi Tư Cầu rồi rít:

- Tư ơi Tư, mấy anh lớn bằng lòng hết rồi nghe mậy!

Tư Cầu đang ngồi bó gối trên ngưỡng cửa nhà, thản nhiên nói:

- Vậy hả! (rồi anh ta mỉm cười hỏi lại) Chớ hồng phải tại tui... bằng lòng trước hả?

Ba Kiên nói lảng đi:

- Mà mày cũng hên lắm nghen, mày vô thiệt đúng dịp tốt!

Tư Cầu ngạc nhiên hỏi liền:

- Sao lại có chuyện hên xui ở trong nhà đó cha nội?

Ba Kiên vui vẻ đáp:

- Hồng hên sao được mậy! Tao cũng lựa lúc để tao đưa mầy đi học khóa Thuần luyện cán bộ tiểu đội trưởng ở trên tỉnh bộ.

Tư Cầu đứng phắt dậy cự nự:

- Thôi, cái chuyện đó tui hông thèm đâu!

Ba Kiên trợn mắt:

- Ý trời, tao bảo mầy đi học làm chỉ huy, làm... cha nội người ta, mầy còn chê nữa chứ! Như vậy sướng thấy mồ mà thầy còn muốn đòi trâu đòi heo gì nữa hả?

- Hứ, bộ anh nói tui ham lắm! Anh bắt tui chèo ghe bữa củi gì cũng được hết, chứ biểu tui đi học thì tui xin... chạy tét.

Ba Kiên dậm mạnh chân xuống đất:

- Cái thằng này thiệt kỳ đời! Mấy bữa tao chạy đôn chạy đáo năn nỉ tẩy lực mấy anh lớn thiếu điều sói trán để gởi gắm mầy lên tỉnh bộ học khóa cán bộ, mà bây giờ mầy lại dở chứng như vậy thiệt hết chỗ nói rồi!

Tư Cầu thấy Ba Kiên bức mình như vậy bèn xuống nước nhỏ:

- Thì tui tưởng anh nói tui lãnh công tác gì đó hay là anh cho tui đi đánh giặc đánh giã tui còn ham... Tui có dè đâu anh lại gởi tui đi học. Thôi anh à, ai muốn làm vương làm tướng gì đó thì làm, còn tui cứ cho tui xách súng đi bắn ba thằng thực dân là tui đủ khoái rồi!

Ba Kiên chắc lưỡi:

- Nói như vậy mầy chỉ muốn làm một thằng du kích quèn thôi sao?

- Coi, tui quán Tây đâu có cần... chúc tước gì anh!

Ba Kiên thở ra một hơi dài:

- Nói như vậy nhiều lúc tức muốn bể ngực! Người ta muốn tu cho lên tới Niết Bàn cũng còn phải trải qua mấy... cấp bậc: ban đầu là Sãi, rồi Sư, rồi đi lần lần lên Hòa thượng Yết-Ma và còn cả chục bậc rắc rối khác nữa! Kháng chiến của mình cũng vậy, nghĩa là cũng phải có cấp bậc trên dưới chứ mậy!

Tư Cầu cười xòa:

- Anh sao hay ví tầm bậy hoài! Mà tui đã nói: tui có ham cấp bậc khi khô gì đâu! Tui muốn kháng chiến.. trốn vậy thôi hê!

Ba Kiên cau mày suy nghĩ một vài giây rồi hăng hái nói thêm:

- Mày không ham chuyện đó thì cũng cho là được đi nhưng mấy ảnh thấy Tmày có nhiều khả năng và đang hoàng nên mấy ảnh có bốn phận phải cất nhắc cho mày, cái đó cũng vì lợi ích chung...

Tư cầu vội cắt lời Ba Kiên:

- Vậy sao hồi nãy anh nói là anh phải đi năn nỉ lạy lục mấy ảnh?

- Thì... tao nói như vậy để mày... ngó lại giùm cái công khó nhọc của tao... Thiệt tình thì tao cũng... vận động với mấy cha lớn củ kiệu Tlắm nên mới được, chớ nếu tao lơ lơ một chút thì ba thằng ông nội khác nó xía vô cản mũi cản lái liền!

Tư Cầu lắc đầu thở ra:

- Tui thì ngán nhứt cái chuyện đó!

Ba Kiên chụp nói theo liền:

- Đọ, vì chỗ ấy mà tao khuyên mày ráng đi học làm cán bộ chuyên này đó Tư! Chớ mày cứ lết đẹt ở dưới hoài thì thế nào mày cũng còn nhiều dịp bức mình nữa, mày có chỉ huy được thì mày mới mong sửa đổi, lèo lái ba thằng cốt đọt ở dưới cho nó khá dần dần lại. Mày nhắm mắt Tbuông tay thì tui nó cứ... u trệ vậy hoài, và rồi có ngày mày chịu hết nổi rồi sanh ra lục đục hồng tốt đó Tư!

Nghe Ba Kiên giải bày thiệt hơn mọi mặt như thế, Tư Cầu cũng hơi xiêu lòng. Nhưng anh ta còn thắc mắc hỏi thêm:

- Anh nói như vậy tui nghe cũng phải, nhưng tui... chữ nghĩa không đầy lá mít rồi làm sao học lại người ta!

Ba Kiên cười xòa rồi vỗ vai anh ta:

- Mày đừng có lo chuyện đó! Bây giờ người ta... khoa học tấn bộ lắm Tđâu có cần phải nhiều chữ nghĩa mới học lớp cán bộ được mậy! Với lại Tcái lớp này là lớp về quân sự chớ phải học thi đi thi sơ học, dít-lôm Tgì sao mà phải cần giỏi chữ!

- Nhưng tui sợ... học thua người ta rồi rồ mặt “bầu cua” hết!

Ba Kiên đáp bằng một giọng quả quyết:

- Cái đó, mày biêt có sợ thằng nào khác. Tao dư biêt mấy thằng đi theo Thọc mà! Toàn là thứ... ăn trộm trâu, thằng nào thằng nấy bư như

bò, tao dám nói là mây qua mặt tui nó nghe một cái rẹt liền!

Thấy Tư Cầu làm thỉnh, Ba Kiên lo lắng hỏi thêm:

- Bây giờ mây tính sao đây? Đi hả mây?

Tư Cầu thở phào ra rồi nhỏ nhẹ đáp:

- Để tui ráng một chuyến thử coi...

Tư Cầu nghe anh nói như thế, cũng đâm ra thương hại:

- Thôi được rồi, để tui ráng chịu “xó” với mấy chả cho anh yên lòng, nhưng hông biết mấy chả có để yên cho tui hông!

Khuya hôm ấy, như thường lệ sau khi dắt trung đội của mình đi khuấy phá cầm chừng một đồn đóng ở vòng ngoài chợ Trà Ôn, Tư Cầu cùng anh em lững thững thả rề trên lộ cái vắng tanh để trở về căn cứ.

Thấy điệu bộ Tư Cầu có vẻ thong dong cũng như đa số anh em khác đi nghinh ngang trên lộ, tên chính trị viên đâm ra sốt ruột. Anh ta tiến lên đi song song với Tư Cầu lên giọng căn nhắc:

- Nè anh Tư, sao anh để anh em đi loạn xạ không hàng ngũ, không kế hoạch, không phòng bị, không...

Tư Cầu thản nhiên chận ngang:

- Còn “không” cái gì nữa thì nói luôn nghe coi!

Tên chính trị viên đứng sừng lại:

- Coi, tôi nói thiệt chớ bộ giỡn sao mà anh dờ cái giọng đó à! (và nhận thấy Tư Cầu vẫn làm thỉnh đi tới, anh ta bèn te te chạy theo) Ê, anh Tư! tôi đang thảo luận với anh, sao anh lại có thái độ... ngoan cố đó hả!

Tư Cầu hất hàm hỏi lại:

- Cái gì mà ngoan cố ngoan kiết ở trống nữa đó?

- Tôi đang thảo luận với anh với tư cách là chính trị viên trong đơn vị...

Tư Cầu xì một tiếng:

- Anh muốn thảo cái gì đó thì chút nữa dìu tới chỗ rồi hãy “thảo”, chớ bây giờ... tui xin miễn đi! (rồi Tư Cầu quay về phía anh em đang đi đằng sau hô lớn lên). Ê mấy bồ đi rút dìu nghỉ cho khỏe!

Tên chính trị viên vẫn lẻo đẻo theo một bên Tư Cầu:

- Tôi đang thảo luận với anh về vấn đề...

Tư Cầu sẵn giọng cắt ngang:

- Đang hành quân hông có thảo luận đánh gì hết!

- Coi, tôi nói với anh đằng hoàng quá mà!

- Tui vậy đó!

Tên chính trị viên nhún vai rồi nói:

- Nhưng anh phải cho anh em rút đi lại cách nào chứ làm gì đi nghinhững ngang giữa lộ vậy! Rủi địch tới bất tử rồi sao?

Tư Cầu nén lòng giải thích cho anh ta hiểu rõ lý do tại sao mình để anh em đi như thế:

- Tui làm cái gì cũng có... cần hết chứ hổng có làm ầu đâu! Con đường này vắng hoe và giờ này bà nội tui nó cũng không dám lò mò ra nữa! Mình cũng phải liệu chừng khi dụn khi thăng để dưỡng sức anh em chứ! Bây giờ nếu mình làm gắt, bắt anh em lội ruộng hay càn rừng lướn bụi mà đi thì cũng được chứ hổng phải không, nhưng như vậy là không biết... hà tiện sức vóc của anh em.

Tên chính trị viên lắc đầu lia lịa:

- Làm như anh vậy đâu có được! Nguyên tắc là nguyên tắc, anh mà cứ buông lơ như vậy có ngày hối không kịp, tôi yêu cầu anh...

Tư Cầu đứng khựng lại, xốc lại cây “tom son” đeo lòng thòng một bên vai:

- Xin lỗi anh, ở đây thăng nào chỉ huy?

- Nhưng tôi là chính trị viên trong trung đội, tôi có nhiệm vụ...

- Nhiệm vụ gì thì thầy kệ anh!

Tên ấy cười gằn:

- Được rồi, tôi sẽ báo cáo lên thượng cấp.

Tư Cầu xô anh ta ra một bên rồi tiếp tục đi tới:

- Anh muốn báo cáo cái gì đó thì cho anh mần thả ga, nhưng bây giờ xin anh dẹp qua một bên đi...

... Anh em trong trung đội lao vào một hồi rồi tiếp tục cất bước theo Tư Cầu. Sự mất thể diện với các đội viên, tên chính trị viên lại chạy theo Tư Cầu nghiêm giọng bảo:

- Nhân danh chính trị viên trung đội, một lần chót, tôi yêu cầu anh cho anh em đi đường khác...

Tư Cầu không buồn ngó lại:

- Tui và anh em nhứt định đi đìa theo lối này, hay là anh muốn lội ruộng băng đồng gì đó thì... xin mời anh cứ tự ý!

Tên chính trị viên do dự đứng lại một hồi rồi làm thỉnh bước xáp vô đi chung với anh em...

Trời mới tờ mờ sáng. Tư Cầu vừa cho anh em tản ra lộ tắt ngang ruộng để về Rạch Chiếc thì bỗng nghe có tiếng máy xe hơi chạy từ phía xa vang lại.

Tư Cầu vội hô anh em nằm rạp xuống rồi leo phóc lên một cây cao bên vệ đường để ngóng về phía mấy đóm đèn pha xe đang ló dạng trong sương sớm. Sau khi quan sát thật kỹ, Tư Cầu tuột mau xuống. Chân của anh ta vừa chạm đất thì tên chính trị viên cũng vừa bước tới và lên tiếng căn nhắc:

- Đó bây giờ anh thấy chưa?

Tư Cầu đứng xuống đất, cúi xuống lấy cây tiểu liên đặt dựa vào gốc cây lên rồi bình tĩnh hỏi lại:

- Thấy cái gì?

- Hồi nãy tôi đã bảo anh phải cẩn thận mà anh nhứt định không chịu nghe!

Tư Cầu bực mình hỏi lại:

- Mà đã có cái gì chưa?

- Thì Tây nó kéo tới rần rần đó còn gì nữa!

- Bộ ngán rồi hả? Nếu anh có ngán thì... tui đâu dám ép anh ở lại, anh muốn đông trước thì đông đi chớ còn đứng đây nói láp giáp cái gì nữa!

Tên chính trị viên sùng sộ:

- Anh đừng khi dễ tôi không được đâu nghen! Anh đã vậy mà còn không biết phục thiện gì ráo!

- Cái gì mà phục thiện? Bộ anh nói mình bị Tây nó vây rồi sao mà bây giờ anh căn nhắc tui chớ!

Tên chính trị viên hất hàm chỉ về phía có ánh đèn pha xe mỗi lúc mỗi gần:

- Thì đó! Bây giờ anh phải cho anh em rút lui gấp để bảo toàn lực lượng...

Tư Cầu cười rộ lên:

- Tui nói anh đừng giận: anh không biết cái khi khô gì hết mà cứ xía miệng vô hoại! Xe Tây nó đi tình cờ như vậy chớ bộ tui nó biết có

anh em mình ở chỗ này sao? (rồi anh ta đồng dục nói tiếp) Tiện đây tui cũng cho anh hay luôn thể: tui cũng đã quyết định cho anh em nằm tại đây để kích tui nó!

Tên chánh trị viên lấp bắp nói:

- Ý trời anh nói thiệt hay nói giỡn đó!

Tư Cầu thần nhiên đáp:

- Thiệt! Và bây giờ anh chịu khó đang ra xa đi để tui này màn công chuyện.

Nói xong Tư Cầu vội rả bước về phía anh em.

Tên chánh trị viên nín áo anh ta lại:

- Anh biết tui nó đông hay ít thế nào mà dám làm ầu như vậy?

Tư Cầu gạt tay anh ta ra:

- Hồng biết sao dám màn? Tui nó có hai xe, mình tấn công vớt một cú này gỡ vốn cho mấy chuyến đi ăn trét vừa qua, rồi dìa nghỉ mới sướng!

Biết có cản trở nữa cũng vô ích, tên chánh trị viên đành đứng lặng nhìn Tư Cầu đi cắt đặt anh em bố trí rải rác dọc theo hai bên đường để chờ hai chiếc xe nhà binh tây đi trở tới...

Trời đã mờ mờ sáng.

Bốn ánh đèn pha của hai chiếc xe nhà binh chạy thật nhanh, đưa nhau tới sáng một khoảng đường và như muốn ngẫu nhiên nuốt gọn khoảng đường sắp tới.

Tư Cầu đứng sống lưng nhìn kỹ: đó là một chiếc xe díp dẫn đầu rồi kế một chiếc vận tải cỡ “cách cách”: hai kiểu xe mà anh quá quen thuộc hồi còn ở trên căng. Anh ta biết rõ chỗ ngồi của tài xế ở bên nào và thùng xăng của mỗi chiếc xe để ở đâu...

Tư Cầu bắt mím cười khi nghĩ rằng: hai chiếc xe ấy đi ầu trên con đường này thật chẳng khác gì cuộc phục kích cũng... ầu tốt của anh ta. Và tự nhiên Tư Cầu đưa mắt nhìn về chỗ tên chánh trị viên ẩn nấp để lăm bắm một mình “Ấu nhưng mà... ầu có căn”.

Tư Cầu chậm rãi lên cò súng rồi đưa tay lên sờ mấy quả lựu đạn mang trước bụng. Chất thép mát lạnh làm cho anh ta có một cảm giác sáng khoái lạ kỳ.

... Ánh đèn pha xe hơi đã rọi sáng mấy bụi rậm mọc trên lề đường phía trước mặt Tư Cầu. Anh ta cất mũi súng lên canh đúng vào chỗ phía tài xế ngồi rồi rĩa một loạt...

Trong buổi sáng tinh sương loạt súng tiểu liên của Tư Cầu nổ nghe dồn vô cùng. Có tiếng kiếng bể nghe loảng xoảng, chiếc xe đảo lia, hai ánh đèn pha cũng theo đó mà quơ qua quơ lại để rồi cuối cùng chiếc xe đâm sầm xuống một cái hố bên vệ đường và nằm im luôn ở dưới.

Chiếc xe sau chưa kịp thẳng lại thì từng loạt súng ở một bên này đường tua tủa nã ra, rồi tiếng rít ghê rợn của chiếc xe phanh gấp lại cùng tiếng la lối quát tháo của bọn người trên xe vang lên nghe rõ mồn một.

Bọn lính Tây vội đua nhau tông nhảy xuống nấp về phía bên kia đường để bắn trả lại, mấy trái hỏa châu cũng đồng thời bay vút lên trời để báo hiệu cầu cứu.

Vừa lúc ấy, một bán trung đội nằm phục sẵn ở bên kia đường cũng bắt đầu cho nổ súng và tung lựu đạn lên ào ào ở phía sau lưng địch quân. Bị dồn ép một cách hoàn toàn bất lợi như thế, bọn lính trên xe chỉ chống trả yếu ớt, rồi lần hồi mấy cây trung liên ngừng nổ. Chỉ mười phút sau, sau một loạt đạn tung lên ầm ầm, rồi kể một đợt xung phong không có gì là cam go cho lắm, tiếng súng đã im bật.

Tư Cầu, tay xách tiểu liên chậm rãi bước lên lộ tiến về phía chiếc xe đậu chình ịch trên đó.

Thấy anh trung đội phó chạy lại, Tư Cầu hất hàm hỏi chiếu lệ:

- Xong xuôi hết rồi hả?
- Có cái gì mà hỏng xong!
- Bên mình có cha nội nào... trầy da, sứt trán gì hông?
- Có sơ sơ nhưng chẳng ăn nhằm gì ráo.
- Thôi lo coi anh em khâu dọn chiến trường gấp rút lên rồi đốt mẹ hai cái xe đó đi... Mà anh có biết cách đốt xe hông hả?

Anh trung đội phó cười đáp:

- Ý trời, anh khỏi lo chuyện ấy! Sửa xe thì tui chịu đốt chớ đốt xe thì... mấy hồi!

Vừa lúc ấy tên chính trị viên lại lò mò ra đến nơi. Hắn ta ngó quanh quẩn một hồi rồi tăng hăng lấy giọng để hỏi Tư Cầu:

- Bộ... xong rồi hết hả anh? Cha, anh đánh... cầu âu một chuyển mà ăn được hén!

Tư Cầu cười mũi:

- Hừ, cầu âu sao được anh. Có chiến thuật, có kế hoạch đằng hoàng... mà ối thôi, anh hông biết quân sự khi gì hết, tui có nói nhiều anh cũng chẳng hiểu!

Tên chính trị viên tìm cách bắt bẻ Tư Cầu:

- Ủa, sao anh để anh em mạnh ai nấy râu đoạt chiến lợi phẩm... Như vậy quá bừa bãi, mình phải biết món nào cần dọn trước, món nào cần để lấy sau, chớ làm xô bồ xô bộn như vậy bất lợi lắm!

Tư Cầu bực mình la lớn:

- Cha nội này sao có chuyện với tui hoài vậy cà! (Đoạn anh ta day qua phía tên chính trị viên...) Anh em họ đánh giặc nhiều họ dư biết cách lấy những thứ cần mà! Cái đó tui xin anh khỏi lo!

Rồi Tư Cầu cất tiếng gọi viên trung đội phó:

- Ê anh ơi, anh làm ơn coi có cái đồng hồ Vi-le hay Mô-va-đôa nào đẹp đẹp, anh tước cho tui một cái... Tự hôm nay, anh chính trị viên anh đặt cọc tui một chiếc mà tui cứ hứa lần hứa hồi hoài.

Anh trung đội phó mỉm cười rồi chạy đi...

Một lát sau, anh ta trở lại cầm một chiếc đồng hồ đeo tay và một hộp thuốc lá Ăng-lê trao cho Tư Cầu:

- Đây anh, có cái này coi bộ khá khá tui lấy đỡ để đưa trước...

Tư Cầu vui vẻ đón lấy và trao luôn cho tên chính trị viên:

- Đây, anh cầm tạm...

Tên chính trị viên dầy nẩy:

- Ý chết, anh làm vậy coi sao được!

- Vậy chớ anh em tui mình chớ có ai xa lạ đâu mà anh ngại! (rồi như để cho tên này khỏi ngượng Tư Cầu mở hộp thuốc thơm ra mời) Đây anh hút bậy một điếu cho ấm bụng.

Tên chính trị viên vội bỏ chiếc đồng hồ vô túi rồi vừa cười xén lên:

- Cha, lâu ớn tôi mới được thưởng thức thứ này (rồi anh ta chép miệng) thứ đồ của thực dân đế quốc dễ... cám dỗ lắm, mấy anh lớn mà hay được thì mệt đa!

Tư Cầu tươi cười vỗ vai hân:

- Anh khỏi lo chuyện ấy (đoạn quay ra phía viên trung đội phó, Tư Cầu đồng ục hạ lệnh)... Nè anh “Phó” anh nhớ kiểm để riêng ba mớ chiến lợi phẩm đặc biệt để đưa dìa nạp cho mấy anh lớn đó nghe!

Viên Phó ục một tiếng thật lớn rồi bươn bả chạy đi.

Vừa lúc ấy có tiếng lao xao đằng phía chiếc xe díp nhủi đầu xuống ỗm ruộng: tiếng đàn bà léo nhéo chen với tiếng đùa bỡn của một số du kích đang bao quanh chiếc xe ấy. Tư Cầu ngạc nhiên vội rảo bước đi tới về phía đó và tên chính trị viên cũng lẻo đẻo theo sau.

Gần tới nơi, Tư Cầu đã lên tiếng hỏi:

- Cái gì mà ào ào ở đó vậy mấy cha?

Một đội viên nhanh nhẩu chạy lại:

- Ý anh Tư ơi, có một cô ngộ giàn trời mây còn ngồi núp trong xe díp đó. Tụi này mới xán lại cổ la lối om sòm và còn chụp lấy cây “côn” của thằng quan hai chết lặt ngựa trong xe, đòi bắn tụi này nữa. Anh em thấy ngộ ngộ nên... đứng chòm nhòm ở đó coi chơi....

Tư Cầu vừa bước tới vừa chắc lưỡi:

- Mấy cha này thiệt quá trời! Thì hạ mẹ nó đi để còn rút dìa cho mau. Mấy cha hề thấy có đàn bà thì cha nào cha nấy như thèm khát từ đời cổ lũy nào vậy...

- Ý hạ đầu uống vậy anh Tư ! Thứ này là thứ ở thành... ngon lành lắm, anh em đề nghị với anh... cho anh em xin... xác của cổ thì tốt lắm!

Tư Cầu trừng mắt:

- Đừng nói xàm mà! Mấy cha bị cái tật đó mà có ngày chết không kịp ngáp! Rủi con mẹ đó nó lấy cò bậy một cái rồi sao?

Anh kia cười hề hề:

- Mụ nội nó bây giờ cũng hồng dắm nổ súng... Bị nó thấy tụi này... hơi làng chàng một chút nên nó dâm hoảng rút càn mạng cây súng của thằng Tây ra quơ quơ để dọa tụi này, không cho xấp lại gần vậy mà!

Thấy Tư Cầu bước tới, đám anh em dãn ra nhường lối. Tên chính trị viên định nổi gót theo Tư Cầu nhưng có một đội viên vội lên tiếng:

- Anh Tư coi chừng đó nghe! Con mẹ trong xe dữ như cạp cái...

Tụi này cũng chưa dắm xấp vô đó.

Tư Cầu dừng lại trong lúc tên chính trị viên đứng lẫn vô đám anh em. Tư Cầu quay trở qua hỏi những người đứng gần đó:

- Sao mấy cha hồng tung mẹ một trái lựu đạn vô trong xe cho rồi để tui mình còn đi dìa chớ?

Một anh mau miệng đáp:

- Tung thì được rồi nhưng làm như vậy uống lựu đạn và uống luôn người trong xe nữa. Cả hai thứ đó, anh em mình đâu có... dư dả gì đó anh Tư!

Tư Cầu mỉm cười nói:

- Thiệt tui cũng chạy mấy cha! Thôi để tui kêu con mẹ đó ra và cam đoan thả con mẹ muốn đi đâu thì đi rồi mình đốt luôn chiếc xe ấy cho Trời, chớ anh em cứ dềnh dàng ở đây hoài, tui tiếp viện lên tới một đạ!

Tư Cầu vừa toan bước tới thì tên chính trị viên gọi giật ngược anh ta lại:

- Ê anh Tư, thứ đó cũng là Việt gian phản quốc anh thả không được đâu nghen! Phải bắt dẫn nó về ủy ban để cho mấy anh lớn định liệu.

Một vài anh em khác cũng hòa theo nói giỡn:

- Thả uống lắm anh Tư ơi!

- Anh Tư, anh cho tui này xin tạm cô đó xài đỡ trong cơn ngặt nghèo này, rồi sau đó mấy anh muốn thả cổ cách nào đó thì mặc tình!

- Thứ này năm khi mười họa mới có một lần thả sao được anh Tư! Anh em mình ở dưới miệt này ăn... cá kho quệt hoài ngán quá anh Tư ơi!

Tư Cầu tuy bực mình vì lời “hạ lệnh” của tên chính trị viên, nhưng cũng phải phì cười theo mấy anh em khác:

- Được rồi, anh em để tui liệu... Mà con mẹ này cũng thuộc thứ lô-can chớ bộ đồ tây thiệt hay sao mà mấy cha lao nhao quá cỡ vậy!

Đoạn, Tư Cầu thủ sẵn khẩu tiểu liên trước bụng và chậm rãi bước lại về phía chiếc xe díp. Mấy anh em ở xung quanh đó cũng hờm sùng sẵn.

Trời đã sáng hẳn.

Tư Cầu đã nom thấy rõ hai gạch vàng trên vai của tên sĩ quan địch chết nằm dựa ngửa vào băng sau xe. Anh ta đứng lại và đồng dục lên tiếng gọi:

- Cô nào ở trên xe đó làm ơn quăng súng xuống đất và bước ra không thôi...

Tư Cầu chưa dứt lời thì người đàn bà trên xe nhảy xuống đất làm Tư Cầu giựt mình chong mũi súng lên định ria liền, nhưng anh ta bỗng buông khẩu tiểu liên xuống lắp bắp kêu lên:

- Ủa... em Ba!

Người đàn bà hấp tấp chạy lại:

- Trời ơi, anh Tư!

Hai người đã đối diện nhau và cứ đứng ngó sững nhau. Một lát sau, con Ba (vì người đàn bà còn sống sót trên xe chính là con Ba) gượng cười níu lấy tay Tư Cầu nghẹn ngào nói:

- Em không dè lại gặp anh như vậy...

Tự nhiên Tư Cầu vội rút tay về và lúng túng hỏi lại:

- Vậy mà anh cứ tưởng ai... Mà em đi đâu như vậy nè?... Bộ ông quan hai trên xe...

Con Ba đỡ lời liền:

- Thì ông chở ai! Anh thiệt hết sức...

... Anh em ở ngoài chừng hừng trước cảnh tượng bất ngờ ấy. Và trong lúc mọi người còn đang ngơ ngác thì tên chính trị viên đã xông lên chụp lấy cánh tay của con Ba định tước khẩu súng. Con này nổi giận vùng mạnh cho sút tay rồi lẹ làng quăng khẩu súng xuống bãi cỏ trước mặt...

Anh em đứng gần đó và cả Tư Cầu nữa, chưa kịp đối phó ra sao thì con Ba thản nhiên hất hàm chỉ về phía khẩu súng nằm trơ trên mặt cỏ:

- Đó ai muốn lấy thì lấy đi chở làm cái gì mà chụp giựt coi kỳ quá!

Tên chính trị viên lồng lên định xông lại nữa, nhưng Tư Cầu đã níu hãm lại:

- Bình tĩnh lại anh! Anh sao bộp chộp quá!

Đoạn anh ta bước lại nhặt khẩu súng lên nhét vô lưng quần rồi day qua bảo các đội viên:

- Thôi anh em đi dọn dẹp chiếc xe díp cho xong đi rồi phóng hỏa nó luôn thể. Các xác chết và thương binh địch khiêng để ra riêng qua một bên để lát nữa tụi nó lên tụi nó chở dìa...

Tên chính trị viên hăm hăm hỏi chen vô:

- Còn cái con Việt gian này?

Tư Cầu trả lời gọn lỏn:

- Tui thả cô này muốn đi đâu thì đi!

Không phải chỉ có tên chính trị viên mà cả bọn đứng chung quanh đều quay phắt lại, một vài người ngạc nhiên hỏi lại một lượt:

- Thả hả?

Tư Cầu thản nhiên gật đầu:

- Thả cổ ra chớ giữ lại tể mồ tể tổ gì tui.

Tên chính trị viên bước lại gần Tư Cầu:

- Ê anh Tư, anh làm ngang vậy không được đâu, nghen! Anh ngó lại anh em coi có ai tán thành cái quyết định động trời đó của anh không?

Tư Cầu liếc qua một vòng... và anh ta vừa bức tức mà cũng vừa đau khổ khi nhận thấy bao cặp mắt vừa dữ dội vừa thèm khát của đám anh em đang long lên nhìn chòng chọc vào người con Ba như muốn bám sát không cho cô ta chạy thoát, như sẵn sàng để xông lên ngẫu nhiên vồ lấy...

Tư Cầu cúi đầu thở dài.

Vừa lúc ấy có tiếng máy xe chạy vang lại mỗi lúc mỗi gần. Tư Cầu ngước mặt lên rồi hạ lệnh cho anh em:

- Anh em dọn dẹp xăng xăng lên rồi mình rút cho gấp, tui nó kéo đến cũng gần tới rồi đa! (rồi liếc mắt thấy anh em còn ngần ngại một chỗ, Tư Cầu mới trực nhớ đến con Ba) Còn cô này, cô sẽ đi theo anh em mình...

Đoạn Tư Cầu day qua bảo con Ba:

- Em cứ yên tâm hổng sao đâu! Có cần lấy đồ đạc gì trên xe hông?

Con Ba lắc đầu:

- Đồ đạc còn cả đóng trên xe nhưng đến nước này thì đem theo làm gì nữa! Chắc mấy ảnh tính giết em phải hông anh? Mà quên nữa bộ anh chỉ huy cái toán quân này hả?

- Ủ... Hổng ai dám động tới em đâu! Nếu em là... một người khác thì... bầm dập dữ đa! Nhưng có anh thì ít ra mấy chả... hạ anh trước rồi mới làm gì đó thì làm... Thôi em ráng bước mau lợi theo anh nghen!

Con Ba đứng khựng lại:

- Nếu vậy, anh bỏ thầy kệ em, chớ anh dính dáng vô rồi có sao hông?

Em thấy sao họ gầm ghè dữ quá, nhứt là cái ông gì có dáng cao ráo

đứng gần anh đó (đến đây con Ba liếc nhìn về phía sau lưng Tư Cầu)...
kìa thằng chả còn đứng canh chừng...

Tư Cầu níu tay con Ba lôi đi vừa cười lạt:

- Ồi, cái thằng ó đâm mà kể số gì! Cái thằng chuyên môn kiếm chuyện đó anh đâu có ngán nó!

... Anh em trong trung đội hấp tấp kéo đi, lội băng qua ruộng để lẩn vào đám giồng cây um tùm ở tuốt trong phía xa lộ cái. Tên chính trị viên vẫn lẻo đẻo theo sau con Ba và Tư Cầu...

Toán quân vừa bước lên mí giồng thì đã nghe súng nổ vang rền ngoài phía lộ xe: đoàn xe tiếp cứu của Tây đã đến chỗ hai chiếc xe bị phục kích và bắn cầm chừng về phía lùm bụi ở hai bên lộ một hồi rồi rút về căn cứ, sau khi cho chở đi mớ xác chết và thương binh.

Thấy tình hình êm trở lại và địch quân không dám mạo hiểm đuổi theo, Tư Cầu tra lệnh cho anh em đi chậm bước lại vì tự này giờ mạnh ai nấy càn bụi, lội mương nên đều thấm mệt, nhứt là con Ba, đầu tóc rũ rượi, quần áo lấm lem có vẻ thiếu náo vô cùng.

Vì lo đi cho mau, nên từ khi rời khỏi đường lộ, Tư Cầu và con Ba không có dịp trò chuyện với nhau.

Tư Cầu dừng bước đợi con Ba:

- Chắc mệt lắm phải hông em? Em ráng đi một chút nữa tới chỗ đám vườn đằng kia mình nghỉ chơn để anh bàn với anh em về cái chuyện của em...

Con Ba hỏi liền:

- Bàn gì nữa hả anh! Em tưởng mấy anh dẫn em về trồng để cho mò tôm mò cá gì đó!

Tư Cầu thở dài:

- Đúng lý ra thì phải vậy! Nhưng để anh ra bàn với họ xem sao, anh tính xin họ thả em...

Con Ba chụp lấy câu đó:

- Hay là anh xin họ cho em theo luôn với anh.

Tư Cầu buồn bã lắc đầu:

- Cái đó hông được đâu em à... (rồi anh ta hỏi lảng ra) Mà em đi đâu với ông quan hai để gặp tai nạn như vậy! Ông không còn coi sóc trên cãng nữa sao em!

Đến lượt con Ba thở dài:

- Thôi rồi anh à. Ông được lệnh đổi đi về dưới này kể gặp nạn như vậy...

Tư Cầu buột miệng nói:

- Phải dè có ông hai và em đi trên chiếc xe đó anh đâu có cho anh em phục kích làm gì cho thêm rắc rối như vậy nè!

- Anh dè sao được mà dè! (rồi nó lo lắng hỏi Tư Cầu) Bây giờ anh tính sao đây anh?

Tư Cầu ngoái lại nhìn về phía tên chính trị viên đang đi gần tới hai người:

- Kẹt có thằng mắc toi đó, chớ đối với mấy anh em khác thì anh cũng dễ ăn nói... Mà em cứ nín thinh đi để anh liệu cách bàn tính với anh em đảng này. Dầu sao anh cũng nhất định thả cho em, rồi đi dìa mấy cha lớn tính gì thì tính. Hồng lẽ mấy cha giết anh thế mạng được sao? Nội cái trận mới rồi cũng đủ vốn để nói chuyện với mấy cha. (chợt nhớ đến tình cảnh “tang tóc” của con Ba, Tư Cầu ấp úng nói tiếp...) Xin lỗi em ghen em Ba, anh không kịp suy nghĩ nên nói lỡ lời, dầu sao ông quan hai tử trận cũng là chồng của em...

Con Ba lắc đầu:

- Anh khỏi phải thắc mắc về chuyện đó (rồi cô nhìn thẳng vô mắt Tư Cầu)... Nói thiệt với anh, đời em đến đây kể như chán chê nhiều lắm rồi. Em tuy mới... lạc vô đây chớ nhìn sơ qua em cũng dư biết là anh ở trong cái thế long chong lắm. Đời của anh còn dài, em không muốn vì em mà anh phải chịu nhiều phiền lụy về sau... Mà với mấy cha nội trong này, em coi bộ... khó nhiều đa anh!

Tư Cầu gượng cười và đáp:

- Em rành bằng anh sao! Dầu có bề nào đi nữa thì cũng hồng bằng những nỗi hiểm nguy mà em đã phải đương đầu để đưa anh trốn thoát khỏi cạm bẫy trước.

Con Ba thở dài:

- Hiểm nguy nhưng không khó xử... Lúc ở trên cạm bẫy, chỉ có em và anh, còn bây giờ đây... đâu phải là chuyện riêng của hai đứa mình nữa... Còn mấy anh em kia chi?

Tư Cầu cúi đầu làm thinh.

Vừa lúc đó, tên chính trị viên cũng mon men lại gần và lên tiếng bắt chuyện Tư Cầu:

- Tui coi bộ yên rồi đa anh Tư!

Tư Cầu muốn trả lời móc hòng lại một câu, nhưng anh ta đáp cho xuôi theo:

- Ủ... chắc tụi nó rút dìa hết rồi.

Tên chính trị viên ngó con Ba vừa bước tránh đi, rồi hỏi Tư Cầu:

- Còn cái vụ này anh tính sao đó anh Tư?

Tư Cầu nhú mày có vẽ bực mình:

-Ờ... thì còn tính sao nữa! Tui muốn thả cho cổ tại chỗ mà coi bộ anh hông chịu...

Tên chính trị viên nói chen vô liền:

- Đọ, hổng phải chỉ một mình tôi đâu ghen anh Tư! Còn mấy anh em khác nữa chi! Mà tôi nghĩ anh em cũng có lý: anh tiếc gì cái đồ mặc toi này và thiệt ra thì cũng không đáng để mình dắt về trình với mấy anh lớn...

- Coi, hồi nãy anh nằng nặc đòi đưa về ủy ban kia mà!

Tên chính trị viên cười gượng đáp:

- Thì... theo nguyên tắc mình phải làm đúng như vậy, nhưng tôi nghĩ mình cũng nên châm chước: anh em đánh trận khổ nhọc, chết nay chết mai. Thống chừa...

Tư Cầu cười lạt:

- Cha, anh thương anh em quá hén!

Tên chính trị viên có vẻ bất bình:

- Coi, tôi có trách nhiệm về tinh thần của anh em mà!

- Ủ, rồi sao nữa?

- Thì tôi nghĩ: mình cũng nên uyển chuyển tùy theo trường hợp... Với cái con vợ tây này mình nên... ban thưởng cho anh em... sử dụng...

Tư Cầu đứng phắt lại:

- Anh nói nữa tui đập anh gãy răng cho coi! Chánh tri đánh gì vậy!

Tên chính trị viên cũng trợn mắt:

- Bộ anh coi nó trọng hơn anh em hả?

- Trọng hơn một mình anh thôi hè!

Hắn ta bực tức xốc lại khẩu súng đeo lưng lẳng bên đùi, bước tới một bước rồi dừng lại ngoái cổ hỏi Tư Cầu:

- Chớ bây giờ anh tính sao đây hả?

Tư Cầu đồng dặc đáp:

- Chút nữa rồi anh sẽ biết. Tui đợi đi tới đám vườn măng cụt ở trước kia rồi hợp tất cả anh em lại để tui trình bày về trường hợp đặc biệt này. Tui tin rằng thế nào anh em cũng sẽ nghe theo lời của tui và để cho cô Ba đây muốn đi dìa đâu thì đi.

Tên chính trị viên cười gằn:

- Hừ, anh làm sao mà cái con mẹ này còn sống thông dong được, tôi kêu anh bằng cha!

Tư Cầu cũng cười gằn lại:

- Thì để nữa rồi coi! (đoạn anh ta day qua ngoắc con Ba đi tới) Đi mau mau đi em! (rồi thấy con Ba ngó chùng chùng tên chính trị viên, Tư Cầu vội tiếp lời)... Em lại đây nè, đừng có sợ khỉ gì hết. Khi nào còn có anh ở đây, thằng nào rớ tới lông chùn của em thì nó cũng còn... mệt! Đến một vườn măng cụt rậm rạp, Tư Cầu ra lệnh ngừng lại và cho tập hợp anh em. Đứng bên cạnh con Ba, Tư Cầu đồng dặc lên tiếng:

- Việc này gấp rút nên tui hông nói cà kê dê ngỗng gì hết, tui muốn thả cô này, vậy anh em tính sao?

Tên chính trị viên hỏi liền:

- Xin hỏi anh vì sao thả cổ chớ?

Tư Cầu hăng hái đáp:

- Vì cổ là một ân nhân cũ của tui, cổ đã cứu sống tui trên cặng. Người đàn bà đã liều chết giúp tui vượt cặng hồi tui bị Tây bắt đưa lên Sài gòn, mà anh em đều có nghe tui kể chuyện lại, chính là cô này đây!

Một số anh em “ồ” lên một tiếng ngạc nhiên, rồi mọi người xầm xì bàn tán xới nhau lằng xằng như lấy làm kỳ thú lắm vậy.

Thấy thế, tên chính trị viên hét to lên:

- Ê, cái đó thuộc về chuyện riêng của anh, chuyện cá nhân của anh mà anh đem bươi ra đây làm chi hả?

Liếc thấy con Ba có vẻ ngơ ngác giữa đám người xa lạ đang quyết định về sự sinh tử của mình, Tư Cầu liền hướng về cô ta mỉm cười như để “trấn tan” rồi hất hàm hỏi lại tên chính trị viên:

- Sao lại chuyện riêng? Chuyện riêng mà đã trở thành chuyện chung vì nếu cổ không liều mạng lúc trước thì làm gì còn có thằng này ngày nay để sống chung với anh em như vậy nè?

Tên chính trị viên cười lên hô hô:

- Có mợ thì chợ cũng đông bằng không có mợ thì chợ cũng không thua gì! Hứ anh làm như anh là anh hùng cứu quốc số một vậy! Cái cổ của anh, tôi nói đây anh đừng buồn nghen, cái cổ của anh cầu lấy thúng cỡ một Tgĩa mà xúc bảy ngày bảy đêm cũng không hết nữa đa.

Tư Cầu chụp lấy cây côn của viên quan hai tây tử trận dặt trước bên cạnh cây Herstal “ruột” của anh ta và lên cò nghe cái rắc làm cho tên chính trị viên hoảng kinh nhảy nai và la chói lói, rồi hắn ta cũng lập cập rút lấy cây lục của mình ra quơ quơ trước mặt như muốn xua đuổi Tư Cầu đi đang ra xa vậy.

Trong lúc ấy, anh trung đội phó nhảy lại giữ lấy bàn tay cầm súng của Tư Cầu và nhăn nhó năn nỉ:

- Ý trời ơi, anh làm như vậy là... hổng nên đó anh Tư!

Tư Cầu quắc mắt hỏi lại:

- Bộ anh tính bình nó hả?

Anh phó vội buông tay Tư Cầu ra và chắc lưỡi liên hồi:

- Anh nói vậy là hổng hiểu bụng tui rồi! Nhưng anh nổi nóng bắn chết thằng chả rồi dìa trong biết ăn nói làm sao với mấy anh lớn đây?... TThôi anh Tư à, thằng chả muốn nói gì thì thầy kệ nó mà!

Tư Cầu gườm gườm nhìn về phía tên chính trị viên:

- Anh để tui nã cho nó một phát rồi muốn tới đâu thì tới! Bộ nó nói tui xò với nó hoài sao chứ! Cái thứ này nhện riết rồi nó lừng lên đa TAnh!... Dẫu cho có bề nào đi nữa, bắt quá tui bỏ nơi đây mà dong đi, TChớ ai làm gì được tui!

Anh phó lại chắc lưỡi:

- Anh giết thằng chả rồi anh bỏ anh em đây để đi trốn, cái chuyện đó Tđễ rồi, nhưng tui hỏi anh: anh trốn mấy tay tổ dưới này thì được, TChớ bộ anh tính trốn luôn... kháng chiến sao?... Mà anh thì nhứt định không chạy theo Tây rồi!

Tư Cầu buông thông khẩu súng xuống, thở dài:

- Anh nói phải. Tui trốn kháng chiến không được và bỏ anh em đi cũng không đành. Nhưng thôi việc đó tui sẽ liệu sau, còn bây giờ tui xin anh em nghe theo tui một lần này ... (nói đến đây, Tư Cầu ngược mặt nhìn về phía anh em đang đứng rải rác ở chung quanh) Tui xin anh em làm phước tha cho cô này. Như tui đã có dịp kể sơ qua cho anh em nghe: cô này chẳng những là ân nhân của tui mà còn là người quen biết, người đã có lúc ăn ở với tui chẳng khác như... một cặp vợ chồng... Ngừng một chút như để dẫn xuống nỗi xúc động đang trào dâng trong lòng, Tư Cầu lại nói tiếp:

- ... Tui xin anh em cho tui có dịp đền ơn trả nghĩa, tui xin anh em tránh cho tui một việc làm tổn âm đức, thất nhơn tình. Hơn nữa, nếu xét cho cùng thì cô này chẳng có tội tình gì cho nghiệt lắm, trong thời buổi loạn lạc này một thân đàn bà con gái không cha, không mẹ, không nhà, không cửa, sống nổi trôi từ trên xứ người cho tới khi... đụng người chồng bây giờ... hoàn cảnh như vậy tuy không tốt đẹp gì nhưng cũng thiệt đáng xót thương... Vợ con, chị em mình may mà ở yên được dưới vườn chớ nếu gặp cảnh lưu lạc bơ vơ giữa nơi xa lạ, trên chợ búa thị thành thì thiệt hổng biết đâu mà lường trước được...

Liếc thấy mọi người có vẻ cảm động trước những lời lẽ tuy mộc mạc nhưng chí tình của Tư Cầu, tên chính trị viên bèn hét lên:

- Ai dại thì nghe theo lời chả, chớ tôi nhứt định không tha con Việt gian đó ghen!

Con Ba, từ đầu chí cuối nín thinh nay nghe nói vậy cũng nổi dóa nói trả lại:

- Anh hổng biết đánh gì hết mà cũng xía vô hoài! Thử thời anh gặp hoàn cảnh của tôi, anh còn tệ lậu hết chỗ chê nữa! (đoạn nó day qua bảo Tư Cầu) Thôi anh Tư, anh để mấy chả muốn ăn thịt ăn cá gì em đó thì làm, chớ bộ mấy chả nói con này sợ chết lắm sao chớ!

Tên chính trị viên cười rộ lên:

- Cái bản mặt như vậy mà còn làm bảnh hoài! Thứ đồ ôm hót ba thẳng Tây mà còn nói giọng như bà nội người ta. Cái thứ của mày thì chỉ có cách gọt đầu, lột quần áo rồi đóng bè chuối thả cho trôi lên trôi xuống dưới sông thì mới xứng!

Con Ba chỉ mới vừa “hứ” một cái thì Tư Cầu đã lên tiếng chen vô:

- Thôi em ơi, hơi sức đâu em nói tay đôi với cái thằng cha lẻo mép đó. Con Ba nhìn lườm lườm tên chính trị viên rồi cười mũi đáp lời Tư Cầu:

- Em thấy anh em ở đây coi bộ dễ chịu hết, riêng có thằng chả làm hùm làm hổ quá trời! Hồng biết thằng chả là ông hoành ông trấn gì mà dữ vậy. Bộ nó nói em đây không có mòng có mỏ sao? Cái thứ đó, hồi em còn trên Nam Vang mà láng cháng là em đập quần lên đầu liền! Thấy con Ba xài xể tên kia như vậy, Tư Cầu cũng mát ruột một phần nào, nhưng sợ con Ba đi quá trớn nên anh ta vội chặn lời nó lại và day qua hỏi anh em:

- Tự này giờ, tui nói sơ sơ vậy chắc anh em cũng dư rõ về cái trường hợp đặc biệt này rồi... Anh em nghĩ lại coi: trong thời buổi giặc giã loạn xạ này, tha hay giết thêm một người nữa thì có nghĩa lý gì đâu, huống hồ gì đây là một người đàn bà đáng để cho anh em xót thương hơn là thù ghét... Tui đã hết lời với anh em rồi vậy bây giờ anh em... tính sao đây?

Tên chính trị viên lại la lớn lên:

- Tính giết nó chớ tính sao nữa! Anh em đừng có nghe theo thằng cha đó nghe! Thằng chả tính đánh đòn cảm tình với anh em đa! Tư Cầu lừ mắt nhìn hằm ta:

- Tui hỏi anh em chớ bộ hỏi anh sao?

Tên chính trị viên đảo mắt nhìn qua một vòng rồi nói gằn:

- Thì anh em có ai giỏi thì đứng ra trả lời đi!

Thấy mọi người đều nín thinh, anh “phó” bèn tăng hăng lên một tiếng rồi rụt rè nói vô:

- Theo tui thì tui này... không có ý kiến gì ráo... Việc này xin để cho... hai anh lớn ở đây tính sao đó thì tính miễn là êm thấm thì thôi...

Tên chính trị viên gật gù:

- Đọ, anh thấy chưa anh Tư! Phần tôi quyết không tha cái con này và tôi cũng xin nói thêm để anh em ở đây rõ: tất cả anh em ở đây sẽ chịu trách nhiệm hết tội nếu để cho con Việt gian này tẩu thoát.

Tư Cầu chưa biết nói năng ra sao thì con Ba đã bước lại bên anh ta, rồi quắc mắt nhìn tên chính trị viên, nói dần từng tiếng:

- Bộ anh nói con này sợ chết sao? Phải sợ chết, sao hồi tôi còn kẹt trên xe máy cha không dám xấp lại gần? Nhưng thôi, mấy anh muốn cho tôi

phải chết hả? Được rồi, tôi sẽ chết cho mấy anh vừa lòng...

Đoạn nó day qua nắm lấy tay Tư Cầu và cố lấy giọng thản nhiên nói:

- Anh Tư, nếu em có phải tội chết, em xin anh một ơn huệ cuối cùng...

Tư Cầu cự nự:

- Cái gì mà “chết” hoài hồng biết ! Anh đổ thẳng nào dám động tới em!

“Muốn giết em phải bước qua xác chết của thằng này đã!

Con Ba tha thiết nói tiếp:

- Em rõ bụng anh lắm rồi, nhưng việc này đâu có đáng để anh thí mạng! Một cách rẻ rề như vậy ! Anh để dành nó xài những dịp khác cho có nghĩa lý hơn. Nếu anh thiệt còn thương tưởng đến em, em chỉ dám xin anh một điều: em sẵn sàng để cho anh em xử tử, nhưng em muốn được chết bằng một phát đạn, bằng một lưỡi dao của chính tay anh...

Thiệt không có cách nào chấm dứt cuộc đời trôi nổi của em mà làm cho em mát dạ hời lòng hơn cách ấy được. Đó, cái ơn huệ cuối cùng mà em muốn cầu xin anh, chỉ có bấy nhiêu thôi anh Tư!

Tư Cầu gạt ngang:

- Ý đâu có được em!

Đoạn anh ta chong mũi súng lên, quắc mắt nhìn tên chính trị viên, nhìn tất cả anh em đứng xung quanh rồi cất tiếng rồn rảng nói:

- Xin anh em đứng xê ra một chút để cho cô này đi! Đừng ai cản trở, “Ngăn chặn làm gì vô ích!

Thấy vẻ mặt dữ dội của Tư Cầu, các anh em vội bước sang ra hai bên, còn tên chính trị viên thì đứng sừng sững ở một chỗ, nhếch mép cười nhạt.

Tư Cầu đảo mắt nhìn qua một vòng rồi ngáp ngừng nói với con Ba:

- Thôi... em đi đi! Cái phần kiếp của hai đứa mình là chỉ hiệp đó! Trời lại tan đó... Kỳ nào cũng y như vậy... Em cứ lợi trở lại theo con đường mà mình qua hồi này để lên lộ cái đón xe. Xe cộ bây giờ lưa thưa lắm, nhưng em khỏi lo vì hãy còn sớm và từ đây cho tới trưa thế nào em cũng gặp một chiếc.

Con Ba ngó sừng Tư Cầu rồi lắc đầu thở dài:

- Anh Tư, anh làm như vậy là... nguy cho anh lắm nghen!

Tư Cầu gượng cười đáp:

- Năm thuở mười thì mới gặp lại em, mà lần nào cũng lọt trong một hoàn cảnh... mệt hết, vì vậy, hoặc em phải liều, hoặc là anh phải ráng chớ có lần nào hai đứa mình chia tay nhau một cách... sờn sợ, một cách thành thoi đâu! (rồi anh ta nghiêm giọng hỏi con Ba) Thôi em đông đi cho mau để anh còn cho anh em địa nghỉ... Em đi cho được mạnh mẽ giải ghen!

Con Ba liếc mắt nhìn ra chung quanh: một số anh em đứng chống súng có vẻ cảm động chứng kiến cảnh ly biệt của hai người, một số khác ngồi ngó lơ vào trong đám măng cụt như không muốn dính dáng gì với ai hết và tên chính trị viên đứng riêng rẽ một mình, mắt ngó láo liên, môi mím chặt chớ không còn mỉm cười thách đố như ban nãy nữa...

Con Ba vẫn không rời mắt nhìn hẳn ta và thấp giọng bảo Tư Cầu:

- Em có đi được thì chắc chắn là anh ở trong này sẽ bị làm khó dễ gắt đa anh!

Tư Cầu hiểu ý hất hàm về phía tên chính trị viên rồi đáp:

- Ồi chết chóc gì! Cái thằng đó chuyên môn đánh giặc miệng không thôi chứ đời nào nó dám chơi tay đôi với anh, và như vậy dầu cho nó muốn hại được anh thì cũng còn lâu, em cứ yên tâm đi đi, hông có sao đâu mà sợ!

Con Ba thở ra:

- Thôi em cũng nghe theo lời anh. Lúc trước mặc dầu rất quý mến anh, không khi nào em nghĩ đến việc ăn đời ở kiếp với anh, nhưng sau kỳ này em muốn ở luôn dưới này với anh quá đỗi! (nói đến đây nó mỉm cười) Có lẽ em đã bắt đầu thấy mệt theo... tuổi rồi!

Tư Cầu giơ tay khoát hỏi cô ta đi. Con Ba đi được một bước bỗng ngừng lại thắc mắc hỏi thêm Tư Cầu:

- Nè anh, không biết từ đây đến ngoài lộ cái có ai canh giữ gì nữa không? Em sợ em mới lộ mặt ra rồi bị anh em trong này bắt giữ lại thì kể.. cũng như không! Nếu vậy thà em ở đây và... có bề nào đi nữa thì cũng... yên thân xác hơn!

- Từ đây ra tới ngoài lộ vắng hoe không có ai canh gác đâu mà em sợ. Em cứ đi đi và khi nào ra tới chợ có dịp thuận tiện em nhắn tin về

một lời cho anh rõ... Đáng lẽ anh đưa em ra tới ngoài lộ nhưng kẹt còn có anh em ở đây... anh làm vậy cũng... hơi quá...

Con Ba gật đầu tỏ ý tán đồng rồi nó nhìn lại đám anh em cất giọng chào từ biệt:

- Anh em ở lại mạnh giỏi. Tôi xin cảm ơn anh em...

Tư Cầu nói chen vô liền:

- Được rồi... em đông đi cho mau để anh còn cho anh em dìu trông nghỉ chớ!

- Em đi nghen anh!

- Ủa...

Thấy con Ba vừa hấp tấp bước đi, Tư Cầu quay lưng lại, nhét khẩu súng cầm nơi tay tự này giờ vô chỗ cũ rồi hạ lệnh cho anh em lên đường rút về. Anh ta thở ra một hơi dài khoan khoái như mới trút bỏ một gánh nặng, đoạn rút túi thuốc ra chậm rãi vắn một điếu...

Tư Cầu vừa đưa lưỡi liếm cái mép giấy quuyến để dán điếu thuốc lại thì nghe một phát súng nổ chát chúa bên tai, tiếng chân người chạy thình thịch...

Tư Cầu chụp cây tiểu liên lên ngó dáo dác và anh ta ngạc nhiên xiết bao khi thấy anh em không có vẻ gì hoảng hốt hết, duy chỉ lăm lét nhìn về phía gốc cây mù-u gần đó. Tư Cầu quay phắt lại: một đám khói thuốc súng nhỏ còn bay lảng vảng và sau gốc cây thấp thoáng bóng tên chính trị viên.

Tư Cầu hoảng hốt ngó ngoái về phía con Ba: con này đang cầm đầu cầm cổ chạy băng qua mấy lớp vườn té lên té xuống. Hướng về phía tên chính trị viên, anh ta gầm lên:

- À, mày muốn sanh sự tao cho mày chết!

Rồi anh ta vừa lao mình tới vừa nâng mũi súng lên định ria tước vào đó, nhưng anh trung đội phó đã nhảy lại ôm cứng anh ta:

- Ý trời ơi, anh Tư! Anh làm như vậy sao được!

Tư Cầu vùng ra được thì tên chính trị viên cũng bỏ chạy luồn theo mấy gốc cây để rượt theo con Ba.

Hai phát súng nữa vang lên cho cho Tư Cầu thêm lo hoảng cho số mạng của con Ba. Cô ta vẫn mãi miết chạy. Vì không phải là tay thiện xạ nên tên chính trị viên bắn trước sau ba phát đều ăn trót hết.

Không kịp nghĩ suy Tư Cầu chạy vọt tới định chặn đầu tên chính trị viên, nhưng hăn ta được lợi thế là núp chuyền theo các gốc cây... Vừa lúc ấy con Ba chạy tới mé một cái mương vườn khá rộng và đang lúng túng vì sợ nước sâu thì tên chính trị viên xông rút lên nỗ liền một nhưng lại trượt qua bên. Mấy con cò xanh ở phía bên kia bờ mương bay vọt lên kêu vang rân.

Con Ba nằm mọp xuống ngoài đầu lại kêu thất thanh:

- Anh Tư! anh Tư!

Tư Cầu rĩa càn một loạt đạn vào chỗ gốc cây nơi tên chính trị viên úp bản con Ba, nhưng tên này sợ Tư Cầu chạy lên kịp chặn đầu hăn ta, nên hăn lại nhẩy vọt lên một gốc cây kế sát bên con Ba rồi thò tay ra cho thật gần thêm đích...

- Anh Tư, nó giết em!

Con Ba lại hét lên một cách quá tuyệt vọng...

Tư Cầu toát mồ hôi khi thấy cả khẩu súng, cả cánh tay của tên chính trị viên thò ra ngoài gốc cây và chong thẳng xuống người con Ba. Anh ta không thể nào chạy đến kịp hay ngăn cản gì được.

Anh ta nghiêng rặng, quay nhanh mũi súng về phía con Ba miết mạnh lấy cò súng...

Một loạt đạn nỗ dòn tan... Con Ba ôm lấy ngực quay lẩn qua một vòng nhưng rồi lại cố bám lại ở trên bờ mương. Tư Cầu buông thông khẩu súng xuống, nước mắt ràn rụa: đến nước cùng, anh ta quyết không để cho con Ba phải chết vì tay của một kẻ nào khác.

Thấy Tư Cầu hành động một cách bất ngờ như thế, tên chính trị viên cũng đâm ra điếng hồn vì dư biết đã đến lúc Tư Cầu liều tất cả để làm cho lợi gan. Hăn ta bèn nhanh chân lùi trốn đi về trước...

Trong lúc ấy, Tư Cầu như kẻ mất hồn, há hốc miệng, tay chân quờ quạng cố hấp tấp chạy về phía con Ba... Đến nơi anh ta ôm xốc con Ba lên...

Máu đã nhuộm đỏ một khoảng lớn trên chiếc áo trắng...

- Em Ba! Em Ba, em ráng lên để anh chở em dìa dưới...

Con Ba từ từ mở mắt ra...

Ban đầu cô rên nho nhỏ, rồi chớp mắt liền mấy cái và sau khi nhận thấy Tư Cầu, cô cố gắng nhoẻn miệng cười, đoạn sờ soạng đưa tay nắm chặt lấy vai của Tư Cầu.

Tư Cầu vội hỏi:

- Em ráng chịu đựng thêm đôi chút nữa được hông? Trong mình em bây giờ nghe thế nào hả em?

Con Ba nhăn mặt và ú ớ định nói nhưng không làm sao thốt nên lời được nên lại găng gượng cười rồi hất hàm có ý chỉ về phía cây tiêu liên mà Tư Cầu đeo lưng lẳng ở phía sau lưng.

Tư Cầu khẽ gạt đầu mà nước mắt chạy quanh:

- Anh... không muốn cho nó rớt tới em... Anh...

Nhưng Tư Cầu chưa kịp nói hết lời thì bỗng thấy con Ba đẩy nhẹ trong tay anh ta, đôi mắt cô đứng tròn như ngó trực lên phía ngọn đèn măng cụt, một dòng máu nhỏ chảy rỉ ra nơi khước mép và bàn tay của cô vừa bấu mạnh lấy vai của Tư Cầu cũng vừa rớt buông thông xuống mặt cỏ... Tư Cầu hốt hải lắc mạnh người con Ba và réo gọi:

- Em Ba! Em Ba! Trời ơi...

Anh ta nức nở ôm ghì lấy xác người yêu cũ vẫn còn ấm nóng và dịu nhiều trong vòng tay.

Một tiếng tăng hăng ở phía sau lưng rồi một bàn tay đặt nhẹ lên vai Tư Cầu. Anh Trung đội phó ập ứng lên tiếng:

- Thiệt tui không dè... việc nó xảy ra như vậy. Thôi nó dĩ lỡ rồi, anh có quá... thương tiếc thì cũng vậy đó thôi. Bây giờ tốt hơn hết anh nên lo chôn cất cho cố.

Tư Cầu ngược mặt lên hỏi ngang:

- Anh có thấy thằng khốn kiếp đó ở đâu hông?

Anh phó nhần nhớ đáp:

- Ối thôi, anh hỏi nữa mà làm gì! Thằng chả thấy anh... quyết liệt như vậy, thằng chả đã xanh máu mặt nên ba chửi bốn cẳng lủi đông dìa tuốt rồi, chớ ông nội tôi bây giờ có đội mồ sống dậy để biểu thằng chả ở lại, thằng chả cũng... chạy tét nữa...

Tư Cầu nghiêng răng:

- Chuyển này dìa dưới, trời cản bây giờ tui cũng bắn cho nó nát óc nữa!

Anh phó gãi đầu, chắc lưỡi:

- Ý thôi anh Tư ơi! Theo tui thì cô đây vẫn phần như vậy thì chắc cố cũng được hời lòng mát ruột một đôi chút... Hồi nãy tui này đã có nghe cố nói với anh như vậy... Có lẽ cái số kiếp của cố là như thế

và thiệt tình mà nói: cổ... gặp nạn ở đây đầu sao cũng còn... khá hơn, chớ nếu sa vào chỗ khác thì hông biết ra sao nữa!

Thấy Tư Cầu lặng thinh, anh phó hăng hái tiếp lời:

- Anh Tư, cái việc xảy ra như vậy kể cũng... tạm yên rồi. Theo tui nghĩ thì mình cũng nên bỏ qua cho nó êm luôn đi, chớ bây giờ anh nóng giận làm tùm lum lên, cô Ba cô Tư gì đây có sống dậy được đâu, mà còn sanh lăm chuyện rắc rối mệt lăm anh ời!

Tư Cầu buồn rầu đáp:

- Đẳng nào thì cũng đã rắc rối rồi... Nhưng thôi, anh làm ơn cho anh em dìu dượt trước đi... À anh để lại cho tui một hai anh gì đó để phụ lực với tui lo chôn cất cô Ba. Anh dặn họ giữ một hai cái cuộc lại nghe!

Anh phó ái ngại đứng nhìn Tư Cầu một hồi lâu rồi quay bước đi về phía anh em tự này giờ đứng yên lặng để chứng kiến cảnh tượng quá thể lương ấy...

... Đợi anh phó đi rồi, Tư Cầu nhẹ nhàng đưa tay lên vuốt mắt con Ba rồi bông xác cô ta lên đem đặt nằm ngay ngắn dưới bóng rậm mát của một tàng cây măng cụt. Xong xuôi, anh ta rút chiếc khăn quần nơi cổ ra, giữ sạch rồi trịnh trọng phủ lên mặt xác chết.

Nghe tiếng động sau lưng, Tư Cầu quay lại thì thấy hai anh đội viên đã tới. Một anh bèn nói:

- Tui với thằng Sáu này ở lại đây để phụ với anh...

Tư Cầu gật đầu:

- Ở... vậy nhờ hai anh em kiếm chỗ nào cao ráo và kín kín một chút rồi đào giùm tui một cái huyệt... Mà nhớ đào sâu sâu đó nghe!

- Dạ...

Nhưng anh kia nhìn xuống xác con Ba rồi ngập ngừng hỏi lại Tư Cầu:

- Anh Tư... bộ mình đem chôn cổ... y nguyên vậy sao?

Tư Cầu thở dài đáp:

- Thì... cũng đành chịu vậy chớ biết sao! Thời buổi loạn lạc này mà chôn cất kỹ lưỡng như vậy kể cũng là quý lắm rồi... À, hay anh chịu khó chạy vô xóm gần đây xin đỡ họ một chiếc chiếu rồi ra đây mình bó sơ lại xác cổ... Như vậy nó cũng đỡ... lạnh lẽo hơn một phần nào...

Anh kia sốt sắng tán thành:

- Như vậy được đa anh! (rồi anh ta day qua nói với anh bạn đồng đội) Phần anh, anh lo vụ đào huyết sẵn đi, tui dong một chút là dĩa liền!
- Ủ, anh lo phần anh đi, phần tui tui lo.

Đoạn hai anh này hấp tấp chạy đi.

Còn lại một mình trơ vơ giữa vườn măng, Tư Cầu chưa bao giờ thấy mình cô độc như vậy.

Tiếng gió thổi ào rào qua bờ tre gai ở ranh vườn, tiếng một con quốc trống túc lên từng hồi ở dưới đám lau sậy càng làm nổi bật lên thêm cái vẻ cô quạnh quá náo nùng của khu vườn.

Tư Cầu không biết làm gì hơn nên móc thuốc ra vẫn hút. Nhưng anh ta mới bập bập được vài hơi lại bực dọc vứt điếu thuốc đang cháy xuống cỏ, rồi bỏ đi một mạch lại phía anh bạn đang hì hục đào đất trên một cái gò cao giáp mí bờ tre.

Thấy Tư Cầu ngấm nghĩa chung quanh, anh đội viên liền ngừng tay cuốc:

- Chỗ này tốt hơn hết đó anh Tư, vừa ráo vừa khuất kín... Đất ở miệt này có một nước nhiều lắm, hồng biết mình có tránh khỏi không!

Rồi như để cố gắng giải sầu một phần nào cho Tư Cầu, anh ta liên miên kể tiếp mấy chuyện về đào mồ, đặt mả, xây kim tĩnh, dò long mạch của mấy ông nhà giàu trong vùng...

Tư Cầu cũng ừ ào cho xuôi theo các câu chuyện, rồi bỏ đi trở về chỗ xác con Ba nằm.

Một làn gió nhẹ thổi chiếc khăn tắm phủ trên mình xác chết bay lất phất làm cho Tư Cầu thêm náo ruột.

... Anh Sáu đội viên đã te te chạy đến, tay cầm một chiếc chiếu bông cũ. Anh ta vừa giơ chiếc chiếu ra vừa ngượng nghịu phân trần cùng Tư Cầu:

- Tui lục nát hết ở trong xóm mới tìm được chiếc chiếu bông này đây. Mấy năm nay giặc giã nên hồng có ai chịu sắm chiếu mới hết. Đây là chiếc chiếu nhứt hạng ở trỏng... Đồng bào ở đó tốt lắm, họ nghe tui nói có người chết và đi xin chiếu là họ lằng xằng đi kiếm cho tui.

Tư Cầu ngấm nghĩa chiếc chiếu rồi gật đầu:

- Như vậy là quá tốt rồi.

Anh Sáu bước lại đứng bên xác con Ba:

- Bây giờ mình... liệm cổ hay sao anh Tư?

Tư Cầu như không nghe câu hỏi của anh Sáu mà đứng nhìn trân trân vào xác chết rồi chép miệng nói:

- Thiệt không ai dè một người đàn bà từng sống bạt mạng từ xứ này qua xứ kia, sống kè kè một bên xe cộ rần rần, ở giữa chốn đô hội thị thành đèn xanh đèn đỏ, mà bây giờ lại nằm chết ngay chò trong một đám vườn vắng vẻ, đèn nhang không có, quan quách cũng không ngờ...

Anh Sáu lựa lời đưa đẩy cho xuôi theo:

- Tội nghiệp cổ quá há! Thiệt đời bây giờ sống chết... dễ như chơi... Mới hồi sáng đó, tui này, xấp lại chiếc xe chúi nhủi xuống mương lộ, - cổ còn la lối om sòm...

Tư Cầu vói tay treo khẩu tiểu liên một nhánh măng cụt bị chặt mé còn trơ ra một khúc ngắn, rồi cúi xuống bồng con Ba lên đặt nằm xuống chiếc chiếu đã trải sẵn.

Anh Sáu lại lên tiếng bảo Tư Cầu:

- Anh Tư, anh hong lục trong mấy cái túi của cổ coi có còn vật gì chẳng? Nếu có cái gì thì mình cất đi để sau này nếu tiện dịp mình gửi trả cho bà con họ hàng của cổ... như để kỷ niệm vậy mà!

Tư Cầu cười lạt:

- Hừ, cổ chết ở đây rồi mình gửi vật kỷ niệm dìa cho thân nhơn của cổ để họ... chửi cho thụt sinh hả? Mà cổ có nhà cửa họ hàng gì đâu, anh lại tính chuyện đưa với gửi cho mất công!

- Ờ, tui quên điều đó há!

Tuy vậy, Tư Cầu cũng quỳ xuống, chậm rãi một cách nghiêm kính thò tay lần mò trong chiếc áo túi và lần lượt lôi ra đặt lên một bên mép chiếu: một cái bóp da nhỏ, một chiếc khăn tay có thêu rua bốn góc, một gói thuốc thơm “ách chuồn” cùng với một bao hộp quẹt...

Xong xuôi, anh ta lấy chiếc khăn tay đưa lên ngấm nghía một hồi rồi nhét vô túi của mình, đoạn cầm lấy gói thuốc nâng niu trong lòng bàn tay và day qua nói với anh Sáu:

- Cổ ghiền thứ thuốc này thôi anh Sáu à! Hồi ở trên Nam Vang, rồi tới khi cổ ở trong cang, cổ cho tui hút thứ này hoài và bị tui chê rậm rề rậm rịt mà cổ cũng đưa riết... (rồi anh ta quay nhìn xuống xác con Ba

lắc đầu liền mấy cái) Bây giờ cổ hết có... ách chuồn, ách phích gì nữa rồi!

Anh ta thận trọng nhét gói thuốc bao diêm vào túi áo như sợ hai món ấy bị dệp méo gì vậy...

Anh Sáu ngập ngừng nhắc Tư Cầu:

- Anh Tư... còn cái bóp nữa anh! Anh... mở ra coi luôn thể.

Tư Cầu đáp liền:

- Thôi để trả vô túi của cổ rồi chôn luôn...

- Anh hổng mở ra coi có... giấy giờ gì hông.

Tư Cầu miễn cưỡng lật cái bóp và moi rút ra một xấp giấy bạc độ trên năm ngàn phần nhiều là giấy xăng bộ lư mới và một tấm giấy thông hành.

Anh Sáu rụt rè lên tiếng:

- Cha, cổ để lại một số tiền cũng khá bộn... mà bây giờ bà con của cổ hổng có ai hết... Anh tính sao đây anh Tư? Khi không mình đem chôn luôn số tiền này thì... cũng hổng ích lợi gì...

Tư Cầu làm thỉnh cầm xấp giấy bạc lên trao cho anh Sáu, nhét tờ thông hành vô bóp lại rồi để luôn vào trong túi áo con Ba như cũ.

Anh Sáu cầm xấp tiền trong tay và cứ để y nguyên ở đó. Thấy vậy Tư Cầu bèn bảo anh ta:

- Anh cất đi rồi đem dĩa trao cho anh phó để ảnh đập vô sổ khẩu phần của anh em... hay là đem phân phát ủy lạo cho vợ con mấy anh em tử trận từ trước tới nay thì phải hơn... Mình có đem chôn nó thì cũng mục nát hết.

- Anh nghĩ như vậy cũng nên lắm.

Vừa nói anh Sáu vừa nhét số tiền vô túi áo của mình rồi cũng quỳ hẳn xuống bên kia chiếc chiếu để đợi Tư Cầu.

Tư Cầu đưa tay nhắc chiếc khăn tắm lên để nhìn mặt người yêu cũ lần cuối cùng. Anh ta nâng niu phỉu vuốt mái tóc của con Ba cho sạch đất, lá dính bám vào cho suôn sẻ lại, sửa kéo hai vạt áo, hai ống quần lại cho ngay ngắn, rồi phủ chiếc khăn tắm lên như cũ.

Anh ta cầm một mí chiếu đắp lên người con Ba:

- Thôi mình làm cho xong đi anh Sáu... Anh có lấy dây nhợ gì theo đó không?

- Có đây. Tui có xin ở trong xóm được ba mớ lạt dừa. Họ cũng đã nhúng nước sắn cho dai mềm rồi...

Rồi hai người lạng thình bó xác con Ba lại, ràng bằng dây dừa cần thận, đoạn Tư Cầu đứng lên lấy khẩu súng mang lên vai rồi mỗi người một đầu khiêng xác đi về phía gần bờ tre nơi anh đội viên kia lãnh phần đào huyệt.

... Hai anh đội viên nâng xác chết lên và khi đến miệng huyệt, mỗi người nín lấy một đầu dây dừa thả chậm chậm bó chiếu xuống...

Anh Sáu lại lên tiếng:

- Anh Tư... anh bỏ đất xuống trước đi để rồi tụi này lấp lại.

Tư Cầu nhướng mắt định hỏi lại nhưng chợt hiểu ý của anh Sáu nên anh ta bước lại bốc lên một bụm đất khô ròi ròi từ từ buông cho đất rớt lộp độp trên mình chiếu...

Hai anh đội viên chỉ chờ có thế là hè nhau bươi đất tuôn xuống để lấp huyệt.

Tư Cầu cũng tiếp tay vô để cho việc chôn cất chóng xong, vì đã khá trưa rồi...

Tư Cầu đứng trước đầu mả nhìn trân trân vào nắm đất một hồi rồi lên tiếng:

- Thôi như vậy kể là xong! Anh em mình dìa đi!

Nói xong Tư Cầu quày quả bước đi.

Hai anh đội viên lẻo đẻo theo sau và anh Sáu lại bảo Tư Cầu:

- Để khi nào yên yên, anh đặt làm cho cổ một tấm mộ bia: chừng đó anh kêu tụi này phụ một tay...

Tư Cầu thở dài đáp:

- Ý thôi đi anh ơi, cái chuyện đó còn xa vời lắm! Mặt trận mỗi ngày một lan tràn, nội cái thân của anh em mình đây cũng không ở yên được một chỗ chớ đừng nói chuyện đặt mộ bia! Tui còn sợ không còn có dịp nào đi ngang qua đây để xẹt vô thăm mả của cổ nữa là khác! Anh đội viên kia cũng nói đẩy đưa theo:

- Phải đa, cái xác của mình đây nữa cũng hông biết được chôn ở chỗ nào nữa!... Mà hông chừng hông được chôn, hông được nằm yên dưới ba lớp đất nữa là khác!

... Sau đó, cả ba cùng lầm lũi rảo bước đi về căn cứ, mỗi người mang nặng trong đầu những ý nghĩ tối đen...

... Tư Cầu lững thững bước vô nhà miệng khe khẽ hút gió bản hành khúc thanh niên.

Ba Kiên đang lui cui nấu cơm dưới bếp quay lại nheo mắt nhìn anh ta:

- Cái gì tao coi bộ mặt mầy mầy tươi rói vậy Tư!

Tư Cầu trả lời gọn bân:

- Con Phấn dìu rồi.

Ba Kiên đặt đôi đũa bếp đang cầm nơi tay xuống:

- Thiệt hả mầy?

Tư Cầu gật đầu:

- Thiệt chứ! Nó dìu đây kể bị mấy cha trên trụ sở giữ lại và mới thả ra đây nè!

Ba Kiên bước lại gần em:

- Sao nó ra được hay vậy? Bộ mầy lãnh... mà mầy lãnh khỉ gì được!

Tư Cầu quắc mắt nhìn anh, có vẻ không vừa ý:

- Anh sao... (nhưng rồi anh ta quay lưng bỏ đi lại chõng ngồi xuống)

Thằng mắc toi đó lãnh con Phấn trước rồi!

- Thằng nào hả? Ở thôi tao biết rồi... thằng chánh trị viên chứ gì? Cũng “nó” nữa hả?

Tư Cầu gật đầu.

Ba Kiên chắc lưỡi thở ra:

- Cha, cái thằng ông nội đó sao nó cũng chộn rộn quá! Chắc mầy chưa gặp nó chứ?

Tư Cầu trả lời quạu đeo:

- Gặp rồi chứ chưa cái gì!

Ba Kiên ngạc nhiên cự lại em:

- Coi cái thằng này... bộ bữa nay mầy sanh chứng sao mà! Cái gì mới thấy nó hí hửng đó rồi cũng lại chằm chằm liếc theo đó! Bộ mầy gặp nó rồi... sanh chuyện phải không?

- Gì mà mau quá vậy! Mới đụng độ sơ sơ hè!

Ba Kiên lắc đầu:

- Tao biết mà! Nhưng thôi mầy ơi, nó có lãnh được con Phấn ra thì mình cũng mừng giùm cho con, còn mình thì hồng nên chen vô đó làm gì mầy ơi! Tao biểu mầy: hể cái gì có nó thì mình dang ra xa cho rảnh mắt đi.

- Nói nghe sướng hông! Tại sao anh hồng biểu nó dang ra mà anh lại bắt tui! Làng xóm đất đai này là chỗ của tui ở từ trước tới giờ mà! Và con Phấn thì... tui cũng quen thân với nó trước lâu... Con Phấn dìa đây cũng để thăm tui kia mà!

- Ý thôi tía ơi! Nước non này mà tía cứ nói cái giọng đó hoài sao được! Nhưng mầy nên nghĩ lại: thằng ấy nó có làng chàng... chút đỉnh với con Phấn thì thầy kệ mẹ nó. Vậy chớ mầy hồng biết: tui nó chết đói chết khát ở dưới này nên lâu lâu gặp được một người đàn bà ở thành áo quần láng lẩy và mát da mát thịt thì mầy cũng nên để cho người ta... rậm rật đôi ba chút. Có hao mòn, sút mẻ gì đâu mậy, và bề gì thì cũng do nơi con Phấn, nó dìa đây thăm mầy... như vậy là đủ rồi và mai một gì đây nó cũng đông dìa trên chớ bộ buộc ghe cột đòi ăn đòi ở kiếp gì với mầy sao mà mầy hậm hực với người ta chớ! Nè Tư ơi, chuyện của cô Ba còn nóng hổi đó mầy ơi!

Tư Cầu làm thỉnh ngồi cúi mặt xuống đất và đóng đưa đôi bàn chân...

Liếc thấy vậy Ba Kiên thiết tha nói tiếp:

- Tư à, sao tao thấy cái gì mầy cũng muốn ôm vô để mầy lo hết! Mà phải lo để rồi hưởng thì tao cũng lạy! Đằng này mầy lo để lãnh đủ thì lo làm đách gì cho nó tổn thọ như vậy. Thử thời mầy hồng lo và buông lời mẹ nó một chuyến coi có ai chết hông? Nếu có tao đền mạng cho! Rốt cuộc rồi ai ai cũng mạnh giỏi mập cùi cùi hết và chỉ có mầy là chết nhăn răng thôi.

Tư Cầu thản nhiên móc túi thuốc ra vặn hút:

- Tui là người chớ bộ cây cam-xe cà-chất gì sao mà trơ trơ một khúc đó anh Ba!

Ba Kiên nổi dóa chụp lấy túi nhái đựng thuốc quăng mạnh lên mặt chông.

- Còn tao đây... là chó chắc! Bị mầy hay nói cái giọng đó mà hồi nhỏ tao đập mầy sặc gạch hoài cũng phải!

Tư Cầu cười hề hề và vói tay lượm túi thuốc lên.

Ba Kiên vùng vằng đi trở về phía bếp để xơ nồi cơm... Bỗng anh ngừng đũa quay lại hỏi Tư Cầu:

- Chiều hay tối nay mày có đi đâu hông mậy?

- Anh hỏi chi vậy?

- Hỏi chi thầy kệ tao. Mày làm ơn trả lời giùm tao một tiếng!

Tư Cầu đưa mắt nhìn anh dò xét:

- À... cái đó hông biết chừng.

Ba Kiên bực mình nói sẵng:

- Thôi đi mầy! Mày tưởng tao ngu lắm chắc! Mà mầy có đi đâu thì thầy kệ mầy!

Tư Cầu cũng lớn tiếng cự lại:

- Anh này kỳ quá... Tui nói tui hông biết chắc mà!

Ba Kiên lấy giọng thản nhiên đáp:

- Mày hông biết thì thôi, nhưng chỗ anh em tao tưởng cũng nên dặn trước mầy điều này: thời buổi bây giờ khó khăn lắm chớ không phải muốn dắt nhau tuôn lên gò mả hay chui vô lùm bụi luông tuồng như hồi đó được nghen!

Tư Cầu cười rộ lên:

- Anh khỏi có lo mà!... Bộ tui còn nhỏ nhít lắm sao anh!

x

x x

Mọi khi hễ trời sập tối là Ba Kiên thả rề lên đầu trên hoặc xóm dưới để kiểm chỗ tấp vô mấy đám uống nước trà “quạu” hay mấy đám đờn ca rí rả.

Nhưng hôm nay, anh ta ở riết tại nhà và có vẻ xăng văng xéo véo làm cho Tư Cầu cũng đâm ra thương hại:

- Tối nay anh hông thả đi đâu chơi sao hả anh Ba?

- Hông.

Tư Cầu cười xòa:

- Thiệt tui chạy anh... anh ở nhà để canh chừng tui phải hông?

Ba Kiên nhăn nhó đáp:

- Có muốn canh mày thì cũng chẳng được...

- Vậy anh để thầy kệ tui...

Ba Kiên thở dài:

- Thiệt có mình mày là làm cho tao khổ!

Vừa lúc ấy, có tiếng lạch cạch ngoài cửa. Tư Cầu chạy rột ra liền, và chưa chi anh ta đã reo lên:

- À em! (rồi anh tay quay đầu lại bảo nhỏ với Ba Kiên) Con Phấn lại đó anh!

Ba Kiên nhún vai thờ dãi như muốn thú nhận sự... bất lực của mình.

Phấn tươi cười bước vô nhà và don đả cất tiếng chào Ba Kiên:

- Mạnh giỏi anh Ba! Ý chà, lâu quá mới gặp mặt anh Ba!

Ba Kiên âm ừ:

- Ờ... cô Ba mạnh giỏi...

Phấn vui vẻ kêu lên:

- Sao hai người ở trong nhà mà để tối om như vậy nè! Đèn đuốc đâu không đốt lên hả mấy anh!

Ba Kiên quay bảo Tư Cầu, giọng nhừa nhựa:

- Đốt đèn lên đi mầy Tư!

... Sau khi cây đèn dầu được Tư Cầu bưng lên đặt trên bàn chiếu sáng một khoảng trong nhà, Phấn mới để ý thấy Ba Kiên ngồi bí xị trên chõng:

- Ủa, bộ anh... đau ồm gì sao anh Ba?

Ba Kiên nhún vai nhìn về phía Tư Cầu:

- Tui có đau ồm gì đâu cô! Nhưng bị... lên ruột vì thằng Tư đây hoài nè!

Phấn cười chúm chím, liếc Tư Cầu:

- Sao vậy anh Tư?

Tư Cầu cũng cười theo:

- Ồi... em hơi đâu mà nghe anh nói hổng biết...

Phấn chụp lấy cây quạt mo rồi vừa quạt lia vừa kêu lên:

- Cha, ở trong nhà nực quá! (rồi cô quay sang đưa mắt nháy nháy với Tư Cầu) Thôi mình thả rề ra ngoài lộ cho nó mát anh Tư!... Em có việc... làm ăn này muốn đem bàn với anh đây!

Tư Cầu hộp tộp đáp:

- Ủ, bữa nay sao trời hầm quá hổng biết!

Ba Kiên cười lạt:

- Mây hổng biết hả? Mà trời hầm hay là mây... nóng vậy Tư?

Tư Cầu hơi sượng, cự nự lại anh:

- Anh sao hỏi lắt léo quá hổng biết! Hôm nay nhằm ngày nước ròng nên trời nóng nực là lẽ thường...

Phấn ái ngại nhìn Ba Kiên rồi quay qua hỏi Tư Cầu:

- Thôi mình đi anh Tư.

Nhưng Ba Kiên đã vội vã đứng lên, nói chen vô:

- Được rồi, cô Ba cứ ở lại đây nói chuyện với thằng Tư đi, tui có chuyện đi đằng này một chút... Tui nhường căn nhà cho hai người đó! Tư Cầu hiểu ý anh muốn cản không cho anh ta đi ra ngoài đường với Phấn nên cũng muốn ở lại nhà cho... êm chuyện:

- Ờ, anh có việc gì cần thì anh đi đi, để tui coi chừng nhà cho...

Nhưng Phấn đã nói gạt ngang:

- Ồi nhà cửa dưới này trống lỗng như vậy ai có vô trộm cắp mà phải coi chừng! Thôi, mạnh ai muốn đi đâu thì đi hà!

Liếc thấy Ba Kiên và Tư Cầu còn đứng lừng khựng một chỗ, Phấn chạy lại lôi Tư Cầu ra cửa:

- Hai đứa mình đi trước anh Tư! Anh Ba đi sau ghen anh!

Ba Kiên bực mình nói lớn lên:

- Thôi mấy người đi đi! Tui bây giờ muốn ở nhà hè!

Phấn vừa nắm tay Tư Cầu kéo đi vừa hỏi nhỏ anh ta:

- Sao anh Ba ảnh nói cái gì kỳ vậy hả anh?

Tư Cầu lúng túng đáp:

- Thì ảnh... như vậy đó! ảnh muốn cho hai đứa mình ở nhà cho nó... chắc hơn...

- Chắc cái gì!

- ảnh sợ... đêm hôm mình đi cặp kè như vậy... rủi ro có chuyện gì...

Phấn lắc mạnh tay Tư Cầu:

- Ồi thôi, em biết rồi: ảnh sợ tụi nó kiếm chuyện phá đám phải không?

Lo xa như vậy cũng phải nhưng anh nghĩ coi ban đêm ban hôm như vậy ai biết đâu mà lọ mọ rình rập tụi mình chứ! Có sợ là sợ mình... đây đưa lâu ngày chầy tháng...

Tư Cầu có vẻ lo ngại:

- Em hông biết chứ bây giờ... khó khăn lắm! Hễ ai có rục rịch cái gì là họ biết liền chứ không phải như thời mấy ông làng ông xã hồi năm xưa năm xưa đâu! Đó, em dìu mấy ngày em thấy: tụi nó kỳ cục và ấu tả lắm, mình hông biết đường đâu mà đoán trước được.

Phấn rùng mình dựa sát vô mình Tư Cầu:

- Anh nói sao em nghe ghê quá!

Tư Cầu nắm lấy bàn tay cô ta:

- Nói như vậy chớ có gì đâu em! Cái thằng mắc toi đó nó muốn gây sự với anh thì cũng còn lâu, ít nữa nó cũng rủ rê năm ba người chớ cu ky một mình nó thì... ông nội nó cũng hông dám nhúc nhích! Chuyển này nó mà làng chàng là anh nỡ nó vắng óc, đây nè em coi... (vừa nói Tư Cầu vừa cầm bàn tay của Phấn đem đặt lên chiếc bá súng của cây lục mà anh ta đã dặt sẵn trước bụng).

Phấn giựt phắt tay lại như bị phỏng:

- Ý trời ơi, ghê quá! Tụi mình đi chơi với nhau mà anh dặt của quý ấy theo kè kè làm chi!

Tư Cầu cười xòa:

- Dặt theo cho nó... vững bụng vậy mà! Nói thiệt với em, bây giờ đi đâu mà anh bỏ quên nó không mang theo anh thấy như... như thiếu một cái gì vậy!

Phấn xì một tiếng:

- Thiệt mấy anh hay bày đặt chuyện hoài!... Bị vậy mà còn... đâm chém nhau hoài!

Tư Cầu trả lời nhưng chợt để ý đến vầng trăng vàng khè đã bắt đầu nhô lên khỏi hàng tre đầu xóm, và anh ta reo lên một cách thật hồn nhiên:

- Ý trăng lên rồi em ơi! (rồi anh ta chắc lưỡi) Thiệt lâu ớn rồi anh không để ý đến trăng mọc như vậy nè!

Phấn cảm động cặp lấy tay Tư Cầu kéo xích lại gần mình:

- Còn em ở trên Sài Gòn đèn điện sáng trưng... nên em cũng đâu có thấy trăng mọc trăng lặn gì đâu! Vì vậy nhiều lúc em nhớ quỳnh dưới này....

Tư Cầu đưa tay véo má Phấn rồi hóm hình hỏi lại:

- Dưới này có khỉ gì đâu mà nhớ hả?

Phấn đẩy nhẹ anh ta ra, giọng lầy đương:

- Còn hơn anh, anh về dưới này rồi biệt luôn! Em tưởng anh “đụng” phải một bà nào nữa rồi chớ!

Tư Cầu làm bộ thờ ra:

- Ý cha, đại một đôi lần thôi chớ bộ đại hoài sao em!

Phấn gân cổ lên:

- Xí, sướng thấy mồ mà còn làm bộ! Em hỏi anh có ai được như anh vậy không? Hễ mở miệng là bày đặt than dài thở vắn mà vắng mặt mình đi là... làng chàng rồi! Đó, đã ở tuốt dưới này mà còn ráng dính vô chuyện cô Ba vợ của ông quan hai nữa!... Thiệt em cũng chạy anh! Nói xong cô bỏ đi te te một mình lên phía trước... Tư Cầu hấp tấp bước theo đưa tay níu lại rồi sẵn trớn ôm chặt cứng lấy ngang hông...

Phấn lấy cùi chỏ thúc thúc để đẩy anh ta ra:

- Anh quý nà! Ở yên nói chuyện hồng được sao mà làm cái gì... thấy ghét thấy mồ.

Tư Cầu cắn nhẹ lên vai Phấn, thì thầm bên tai:

- Bộ hồng cho người ta thương hả?

Phấn lấy ngón tay điểm vào trán anh ta:

- Dữ hông, hèn lâu mới nghe anh nói một câu... bùi tai! (rồi cô giở giọng đả đót nói tiếp) Như vậy mới bỏ công người ta lặn lội về dưới này thăm mình chứ!

Tư Cầu cười khì khì:

- Có lẽ cái không khí vườn tược này nó làm cho anh hưng chí hơn...

Em hồng nhớ tụi mình biết nhau cũng giữa một vùng ruộng nước cây cối như vậy sao!

Tư Cầu chỉ nghe một tiếng trả lời “biết” kéo dài của Phấn, và hơi thở nóng hổi của Phấn như mân mê lên trên cổ của anh ta...

Bỗng một tiếng chim cú vang vọng ra từ trong đám cây xoài làm cho Phấn bắt rùng mình ngẩng cổ lên nghe ngóng, còn Tư Cầu tự nhiên cũng buông thõng tay xuống...

Tư Cầu níu Phấn lôi đi tới:

- Thôi mình bước lại đằng này em.

Phấn lựng khựng rì lại:

- Anh hồng nghe chim cú kêu đó sao? Thứ đó kêu xui xẻo lắm!

Một tiếng “cú” khô khan, bí hiểm lại vang ra nữa...

Tư Cầu tuy hơi chột dạ nhưng cũng lấy giọng tỉnh bảo Phấn:

- Ồi em cứ tin dị đoan hoài! Thì ở vườn, ban đêm chim cú đi kiếm ăn và kêu lên là sự thường...

- Nhưng nó kêu lên từng tiếng một như vậy... ghê quá! Nếu nó kêu cú cú đủ ba tiếng là điềm chẳng lành đó anh!

Phấn vừa dứt lời thì một tiếng “cú” thứ ba vang lại liền theo. Cô nín chặt lấy cánh tay của Tư Cầu:

- Đó anh...

- Thì... người ta đặt chuyện nói như vậy mình hơi nào tin... Mà ba tiếng “cú cú cú” kêu liên liền kia cả... rồi nó bay đi mất mình mới ngán vì theo ông già bà cả nói lại... kêu như vậy mới... linh, đằng này nó kêu cú cú cách khoảng xa lắc xa lơ... mà em chắc gì nó chỉ kêu có ba tiếng không thôi! Để coi nó còn cú cú cả chục tiếng nữa cho mà nghe!

Liền theo đó, một tiếng cú vang lại nữa. Tư Cầu hất mạnh tay Phấn và chộp nói tiếp theo:

- Đọ, em thấy chưa! Anh nói đúng y bon mà!

Phấn thở phào ra như trút bớt một gánh lo âu:

- Vậy mà con chim mắc dịch đó nó làm cho em hết hồn hết vía! Phải nó đậu gần đây em vác đất chọi lên cho thấy mồ nó!

Tư Cầu vội vã kéo cô đi:

- Thôi bây giờ hai đứa mình thả ra ngoài mé sông kiếm chỗ nào ngồi cho khỏe coi, chớ đứng như vậy hoài mãi chừn thấy bà, phần muối cắn đập hông kịp nữa!

Phấn hăng hái tán thành:

- Ủ phải đa anh! Mình ra ngoài đồng trống gió mát và để ngắm trăng nữa, chớ ở trong này em coi bộ... bí hơi quá anh!

... Và hai người vui vẻ trở lại. Họ cặp kè nhau bước mau về phía mé ruộng ở sau khu vườn trái cây.

Tư Cầu dắt Phấn lò mò đi tìm một chỗ cho vừa ý:

- Chỗ này coi bộ được đa em!... Vừa mát mẻ, vừa cao ráo...

Phấn nũng nịu ngắt ngang:

- Nhưng sương xuống mặt cỏ ướt nhẹp làm sao mình ngồi đây!

Tư Cầu đưa mắt ngó quanh:

- Để anh chạy vô trong giựt bậy vài tàu lá chuối khô đem ra lót ngồi đỡ nghen em!

- Mà đi mau đi nghen!

- Ủ mà!

Rồi Tư Cầu tất tả chạy đi về phía đám chuối trong bìa vườn... Anh ta bỗng đứng phắt lại nghe ngóng vì vừa thoáng nghe mấy tiếng sột soạt

như tiếng chân người chạy trên lá khô...

Tư Cầu ngồi thụp xuống, bàn tay đặt sấn lên bá súng... Tất cả đều có vẻ im lặng... im lặng một cách nặng nề ngoài tiếng kêu rồn rảng của một con nhạc sành lạc lõng... Anh ta mò kiếm mấy hòn đất khô, rồi liệng sặc sặc vô phía lùm bụi trước mặt... Vẫn không có gì lạ hết. Tư Cầu thở ra, đoạn đứng lên đi thẳng lại đám chuối giựt đại lấy hai tàu lá khô rồi hối hả mang đến chỗ Phấn đang đứng đợi.

Thấy Tư Cầu ló ra, Phấn reo lên:

- Dữ hông! Anh đi lâu quá làm em sợ thấy mồ!

Tư Cầu trải hai tàu lá chuối xuống mặt cỏ:

- Cái gì mà sợ! Ngồi chờ đi em!

Phấn ngồi phịch xuống rồi vói tay kéo Tư Cầu sát khít lại gần mình...

... Gió thổi ào ào trên ruộng lúa như khóa lấp những tiếng thở ra đứt quãng của Phấn...

Và vầng trăng kia như hò hẹn trước để luồn khuất sau đám mây...

một đám mây dày đặc và dài lê thê...

... Bỗng có tiếng chim hoành hoạch kêu ré lên.

Tư Cầu rút tay ra ngồi nhồm dậy. Phấn hai tay giữ lấy chéo áo, hỏi nhỏ anh ta:

- Gì vậy anh?

Tư Cầu cũng thầm thì đáp lại:

- Hoành hoạch kêu như vậy... chắc có người hay con gì đi động, để anh...

Tư Cầu chưa kịp nói hết lời thì một ánh đèn pin lóe lên rọi chia thẳng vô mặt anh ta và liền theo là một tiếng hô to:

- Bắt lấy hai tên Việt gian này cho tôi, anh em!

Đúng là tiếng của tên chính trị viên.

Tư Cầu không nghĩ ngợi gì nữa, nhào lăn xuống ruộng lúa rồi kéo Phấn tuột theo xuống...

- Coi chừng hai đứa nó chạy trốn! Thấy ai chạy bắn nát óc cho tôi!

Tiếng tên chính trị viên quát tháo lên nữa.

Ánh đèn pin lại quét theo hướng của Tư Cầu lăn xuống ruộng... Núp trong đám lúa, anh ta lăm bằm chửi thề mấy tiếng rồi thò tay vô trong bụng rút phăng khẩu súng ra, lấy ngón cái kéo chốt an toàn xuống. Anh

ta nâng mũi súng lên nhắm ngay vào giữa cái quầng ánh sáng do ngọn đèn pin tỏa ra... và bóp cò...

Một tiếng nổ chát chúa vang lên.

Có tiếng bễ rồn rảng của mặt kiếng đèn và liền theo là tiếng thất thanh của tên chính trị viên:

- Trời ôi, chết tôi...

Tư Cầu day qua nói nhỏ với Phấn:

- Chắc chuyến này nó chết! Anh biết nó hồng biết cách cầm đèn pin rọi mà!

Phấn lập cập hỏi lại:

- Bây giờ làm sao đây anh?

Tư Cầu chưa kịp trả lời thì hai phát súng nổ chia về phía anh ta và Phấn đang núp. Đạn xẹt xuống nước ruộng nghe lồm bồm. Tư Cầu vẫn chưa rõ số người định theo bắt anh ta nhiều hay ít, nhưng khi nghe tiếng bàn tán xì xào vọng lại từ trên chỗ anh ta cùng con Phấn ngồi khi nãy, anh ta biết chắc là bọn họ chỉ có hai người, không kể tên tên chính trị viên đã bị thương...

Tiếng bàn tán lại vang lên, Tư Cầu nghe rõ mồn một:

- Trời ơi, tui coi bộ ảnh bị nặng đa anh... Chắc chảy máu dữ lắm, tay tui dính ướt nhẹp và nóng hổi đây nè!

- Vậy mày lo công vô trông đi và báo cáo với mấy ảnh luôn! Còn tao, tao rượt theo tụi nó...

- Ủa, phải, tui công ảnh vô trông ghen!... Mà anh có dắt theo trái lựu đạn nào đó không, nếu có tung mệ nó xuống ruộng, may ra...

- Tao có đem theo đây nè nhưng cái thứ lô-can này mà liệng xuống bùn xuống nước thì kể như lép đi chớ ăn thua gì! Mầy chạy vô trông cho mau để cho người ta liệu mà băng bó cho ảnh và nhớ xin thêm anh em ra tiếp tao ngoài này để ví bắt tụi nó lại ghen!

Tư Cầu vội lôi Phấn núp qua phía bên kia bờ mầu. Anh ta ngھn cổ lên trông thấy tên còn lại đang khom lưng tò mò đi tới...

Tư Cầu nói nhỏ với Phấn:

- Thằng này nó muốn nạp mạng nữa mà!

Phấn níu tay anh ta giật giật:

- Thôi anh ơi, mình hồng lo chạy vô nhà đi.

- Tính cái đó bậy đa! Bây giờ chỉ có nước đi luôn chớ quay vô trông thì chẳng khác gì muốn chui vô lọp.

Vừa lúc ấy, tên đi trên bờ mẩu đứng lại nghe ngóng.

Tư Cầu bèn la lớn lên:

- Ê Tư Cầu đây nè!

Tự nhiên tên kia ngồi thụt xuống.

Thấy vậy Tư Cầu bắt mím cười:

- Đứng dậy đi cha nội! Phải tui muốn hại anh thì rồi đời! Trời sáng trăng anh đi ngờ ngờ ở trên còn tui núp kín dưới này, thì tui hỏi anh tránh đi đâu chớ?

Tên kia vẫn lặng thinh.

Tư Cầu lấy giọng tha thiết nói tiếp:

- Nghĩ cho cặn thì tui với anh không thù oán gì ráo, vậy tốt hơn hết anh quay trở dìa đi để cho tui nó muốn làm gì tui thì giỏi ra đây... Chớ anh mà theo nà tui quá thì... hết còn anh em gì nữa đó nghe!

Tên kia lên tiếng than thở:

- Kẹt tui quá anh Tư! Hay anh chịu khó trở vô trông với tui, tui làm phận sự mà...

Tư Cầu nói như quát:

- Cha nội này nói dễ nghe quá ta! Ủ, nếu anh muốn làm phận sự thì nhào vô! Tui chắc anh không dám liều mạng bằng tui đâu, đó là tui không nói chuyện tui hạ anh rất dễ, còn anh... anh làm sao bắn trúng tui được cà!

Thấy tên kia làm thinh, Tư Cầu dịu giọng nói tiếp:

- Thôi anh quay dìa đi, tui cũng mang ơn anh lắm... Tui mình gặp gỡ nhau sau này mà! Còn như anh muốn làm phận sự thì tui đây chỉ cách cho: anh cứ bắn khơi khơi vài phát rồi lộn xuống ruộng cho ướt loi loi một chút... như vậy đi dìa là đủ trình với mấy anh lớn rồi!

Thôi tôi đi ghen anh!

Tuy nói thế, Tư Cầu vẫn núp yên một chỗ chờ xem phản ứng của tên kia ra sao. Độ một lát sau Tư Cầu thấy hắt đứng dậy rồi từ tay hắt bắn hai phát súng nổ lóe lửa...

Tư Cầu mím cười khi nghe đạn xẹt lùm chum nổ bên kia bờ mẩu. Anh ta cũng đứng lên và hướng về tên ấy nói lớn:

- Cám ơn anh bạn! Sau này gặp gỡ tui không dám quên ơn anh đâu!
Tên kia vẫn nín thinh rồi lăm lăm quay trở vô, cùng trong lúc đó tiếng
mõ báo động nổi vang rân trong xóm...

Tư Cầu vói tay khều Phấn:

- Mình cũng liệu mà dong đi chớ không thôi tụi nó kéo ra bao vây thất
họng đa!

Phấn lo ngại hỏi:

- Đi đâu bây giờ? Quần áo em ướt loi ngoi như vậy, còn đồ đạc thì
bỏ trong nhà hết...

Tư Cầu chắc lưỡi:

- Trời, cái đó để... tính sau, chớ bây giờ đầu cho mình phải chạy tuốt
quần mình cũng ráng chạy chớ quay lộn đầu vô trông để chết hả?

- Như vậy... mình đi luôn à?

Tư Cầu gắt gỏng:

- Chớ sao! Anh dìu trông chết đã đành, còn em vô thì cũng bị tụi
nó mần thịt...

Phấn thở dài:

- Thì đành như vậy!

Tư Cầu lôi cô ta đi tới:

- Mau mau đi bà nội!

Phấn còn ráng hỏi:

- Mà đi đâu bây giờ anh?

- Đi đâu cũng được miễn thoát khỏi chỗ này thôi...

Phấn vội vã lội theo anh ta và miệng thì lẩm bẩm:

- Em biết trước mà! Người ta đã nói là xui xẻo...

Tư Cầu chặn ngang:

- Em làm ơn cầm cái miệng lại giùm một chút! Ai biểu khi không còn
bò dìu dưới này làm chi cho sanh rắc rối như vậy nè!

Phấn toan nói lại nữa nhưng thấy Tư Cầu đi quá mau nên vội ráng rảo
bước để theo cho kịp.

Tư Cầu bỗng quay lại hỏi:

- Chắc tiền bạc em... để ở trong nhà hết hả?

Phấn vội đưa tay nắn lấy túi áo và kêu lên:

- Chết hông! Tiền bạc giấy tờ gì em để trong túi ướt nhẹp hết rồi!

- Đâu đưa coi...

Phấn móc tuột chiếc bóp nhỏ trong túi ra trao cho Tư Cầu. Tư Cầu sờ soạng cầm lấy rồi vui vẻ nói:

- Hồng sao đâu! Có ướt thì cũng sơ sơ thôi chớ chưa thấm hết đâu!

Mình mới nhào dưới nước ruộng có chút xíu mà!

Phấn bỗng chỉ về phía trong và hốt hoảng kêu lên:

- Kìa anh Tư! Họ đốt đuốc giăng hàng ở trồng kìa!

Tư Cầu ngoái cổ nhìn vô cười khan:

- Ôi tụi nó có đi theo rã giò cũng không kịp nổi hai đứa mình. Bây giờ em có đem theo tiền như vậy là vững lắm rồi...

Phấn sợ hãi anh ta đi:

- Anh đừng có ỷ y quá hồng được đâu. Anh liệu cách nào đông cho gấp chớ chuyển này họ tóm cổ hai đứa mình lại được thì nguy đa anh!

Tư Cầu mỉm cười hỏi lại:

- Bây giờ cũng biết như vậy hả? Đông thì đông...

... Tư Cầu dắt Phấn đi thẳng đến một con kinh chảy từ ngoài sông cái vô trong ruộng sâu.

Thấy đi đứng tới mé nước Phấn lo ngại hỏi:

- Bộ... cùng đường rồi sao anh?

Tư Cầu đứng sát ngoài bờ ngó mong hai đầu con kinh:

- Cùng sao nổi mà cùng! Ở dưới này có chỗ nào mà anh không lội qua... Mình có ra đây mới có thể trốn đi cho mau được. Chỗ này, xuống câu qua lại nhiều lắm, thế nào anh cũng kiếm được một chiếc để nhờ họ chở mình đi ra sông cái rồi đông tuốt một mạch lên phía Trà Ôn.

Phấn có vẻ đắn đo:

- Anh nói sao nghe dễ ợt... Rủi họ không chịu hay chở mình đem nạp cho mấy ảnh, hoặc đi báo cáo rồi mới tính sao đây!

Tư Cầu đáp bằng một giọng đầy tin tưởng:

- Em khỏi lo mấy chuyện đó! Ai ra sao anh biết hết mà! Với lại ai nỡ hại mình làm chi mà dẫu họ có muốn rục rịch cái gì đi nữa thì... anh sẽ có cách làm cho họ phải tổn hết dám hó hé gì nữa và phải riu riu nghe theo lời mình.

Phấn thở dài:

- Đành rằng mình phải liều, nhưng thời buổi này thiệt hổng dám tin ai hết anh ơi...

Vừa lúc ấy có ánh đèn lấp ló qua khúc quanh của con kinh, rồi một chiếc xuồng câu từ từ bơi trờ tới.

Tư Cầu nhón gót nhìn kỹ người ngồi bơi sau lái rồi hấp tấp lên tiếng hỏi:

- Bác Tám đó hả bác?

Người ngồi dưới xuồng vội đưa dầm chận rà bớt trớn đi của chiếc xuồng và ngóng cổ lên hỏi lại:

- Ai kêu qua vậy?

Tư Cầu hạ thấp giọng xuống một chút:

- Cháu đây mà bác... Tư Cầu đây mà!

Bác Tám giật mình buông thông cây dầm kéo rê trên mặt nước.

- Ý trời, mầy đó hả Tư? Tao mới vừa ở trồng thả ra đây... họ kiếm mầy nát nước hết, sao mầy còn lằng chằng ở đây? Còn cái con gì đó, tao nghe nói nó đi chung với mầy mà!

- Ở con Phấn hả?... Nó đi với cháu đây nè... Mà bác cập xuồng vô để cháu nhờ một việc này...

Bác Tám dợm cất dầm bơi đi:

- Ý thôi hổng được đâu mầy ơi! Ai có phận nấy... tao già rồi cũng nên để tao ráng sống kiếm ăn đôi ba năm nữa...

Tư Cầu lấp bắp réo gọi:

- Khoan khoan bác Tám ơi, bác đành đoạn để cho hai đứa này chết ở đây hả? Bác ghé vô đi, cháu nhờ bác có một chút xíu mà! Ở đây vắng vẻ có ai dòm ngó rình mò gì đâu mà bác sợ hổng biết!

Bác Tám gác cây dầm lên ngang be xuồng:

- Tao hỏi mầy phải nói thiệt: mầy với cậu đó làm cái gì mà mấy chả ở trồng la hét chửi trời, tìm kiếm tử mở như vậy hả?

- Trời ơi, bác còn hỏi câu đó nữa! Cháu có làm cái khi mồi gì là bậy bạ đâu! Từ đầu mùa tới bây giờ tụi này chỉ biết cắm đầu cắm cổ đi đánh giặc, vậy mà mấy chả còn bơi mồi kiếm chuyện sanh sự hoài...

Mà mấy chả làm quá, cháu đâu có nhịn hoài được bác!

- Còn cái con gì đó... sao lại leo vô nữa?

- Dễ hiểu quá mà bác! Cái thằng chính trị viên ôn hoàng dịch lệ đó nó kiếm chác với con này nhưng coi bộ... hổng xong nên đâm ra thù

oán và nó tính buộc luôn con Phấn vô để tụi này chết chùm với nhau chơi mà bác!

- Bây giờ tụi bây tính sao đây?

Thấy bác Tám còn lóng ngóng ở đó chớ chưa nhứt quyết bơi đi thẳng, Tư Cầu bèn lên tiếng van nài:

- Thì bác nghĩ coi tính cái gì nữa bây giờ. Thôi việc dĩ lỡ như vậy, hai đứa cháu chỉ có nước là đông đi lánh mặt cho rồi. Thời may gặp xuồng bác đây thì... cháu xin nhờ bác cho tụi này có giang ra ngoài sông cái, rồi coi chỗ nào vắng vắng, bác cho tụi này tấp lên bờ...

Bác Tám có vẻ phân vân:

- Nói nào ngay, tao thấy tình cảnh của hai đứa bây tao cũng thương, nhưng thương tụi bây được rồi nữa có rủi ro bề gì thì ai thương cho thằng già này đây.

- Cháu nói hông sao mà bác! Thôi cặp xuồng vô đi bác! Thiệt cháu gặp xuồng bác cháu mừng hóm, bác với cháu thế nào cũng dễ nói chuyện nhau hơn, chớ phải gặp ai khác thì chắc khó xử đa!

- Sao vậy mầy?

- Thì... nếu gặp xuồng ai khác thế nào họ cũng giục giặc và chùng đó cháu bắt buộc... phải ra tay nổ súng cũng nên, nhưng với bác thì... tránh được chuyện đó. Thôi cặp xuồng vô đi bác!

Bác Tám làm thỉnh bỏ dầm xuống bơi rút vô phía bờ. Đến nơi bác cầm dầm cho chặt để chiếc xuồng khỏi trôi rồi nhảy phốc lên bờ.

Tư Cầu ngạc nhiên hỏi:

- Ủa, bác đi đâu đó?

- Thì tao giao cái xuồng lại cho mầy, mầy muốn đi đâu thì đi, tao bất biết...

Tư Cầu nín áo bác lại:

- Coi, bác phải đưa hai đứa này đi chớ! Cháu mà bơi đi ngờ ngờ tụi nó chộp lại sao bác!

Bác Tám cắn nhả:

- Chớ còn tao đưa hai đứa bây rồi mầy chả tha cho tao chắc?

Tư Cầu dịu giọng giảng giải:

- Cháu đã nói bác đừng có lo khi mẹ gì hết! Dưới xuồng sẵn có hai tấm cà rèm chút nữa cháu dựng lên rồi tụi này chun vô đó... bác cứ ung dng

bơi đi hồng ai hồ nghi gì hết đâu mà! (rồi anh ta nín lấy tay bác Tám dặt xuống xuống) Bác thương thì thương cho trót, rồi nữa thế nào Trời Phật cũng phù hộ cho bác...

Bác Tám bước xuống xuống lại:

- Thôi thôi... mây vái Trời vái Phật phù hộ cho mây, tao coi bộ... cần hơn, tao già rồi dầu có chết cũng... vừa phải. Thôi hai bây xuống mau đi...

... Trăng sáng vắng vặc ngoài sông cái. Gió thổi thốc vào trong mũi xuống làm cho Tư Cầu thấy thấm lạnh và Phấn cũng co ro người lại.

Tiếng của chiếc dầm cạ vào be xuống đều đều cùng với tiếng nước rề ào ào trước mũi xuống nghe buồn một cách lạ lùng...

Tư Cầu thò đầu ra ngoài nhìn ngoái về phía hàng cây trong bờ, nơi thôn xóm mà anh ta âm thầm từ biệt... Anh ta bất giác thở dài.

Phấn ngóc đầu lên hỏi:

- Gì vậy anh Tư?

- Không...

Vừa lúc ấy, bác Tám cũng cất tiếng hỏi:

- Bây giờ tụi bây muốn đi đâu đây hả?

Tư Cầu đáp mau:

- Bác cứ bơi thẳng lên chợ đi, rồi gần đến khoảng nhà ruộng ông Cả, bác tấp vô cho tụi này lên bờ cũng được!

Bác Tám cười mỉa:

- Gần quá há!

- Ráng chịu khó cho cho cháu một chút mà bác! Nước còn lớn bác thả xuôi mấy hồi...

Phấn ngồi rột dậy:

- Nè anh Tư, anh tính tụi mình đi đâu đây?

- Thì... đi trốn chớ đi đâu!

Phấn nhích lại nắm lấy tay anh ta:

- Trốn chung rồi tụi mình kiếm chỗ nào sống luôn với nhau hén!

Tư Cầu chậm rãi lắc đầu:

- Cái đó... hông được đâu.

Phấn buông thõng tay xuống:

- Sao kỳ vậy?

Tư Cầu chắc lưỡi:

- Anh hỏi em: giặc giã lung tung beng như vậy mà còn có chỗ nào yên để hai đứa mình tấp vô đó chứ! Em còn chồng con, còn công việc mần ăn đang dang dề dề ở trên, anh thì long chong và hể lợt vô bên nào bên nấy cũng cho lãnh đủ hết... như vậy em dám tính cái gì đời đời kiếp kiếp được hông?

Phấn có vẻ giận dữ:

- Nói như anh vậy thì... hông có khi nào em với anh nghĩ đến chuyện ăn ở lâu dài với nhau được hết sao?

Tư Cầu ngập ngừng đáp:

- Chắc... hông có khi nào nữa em à!

Phấn thở dài sườn sượt:

- Em biết trước vậy mà!

Tư Cầu ấp úng nói tiếp:

- Em biết trước thì... em nên hiểu bụng anh. Thời buổi này đâu phải ai cũng rảnh rang để nghĩ, để lo một cái chuyện... yêu thương, ăn ở với nhau đâu! Đó, em mới dìa dưới này ngồi chưa nóng chỗ mà em thấy coi... hết việc này đến việc nọ... nó chèo kéo nhau làm mình thiếu điều phát điên phát khùng...

Thấy Phấn ngồi làm thinh, Tư Cầu bèn ân cần dặn dò thêm:

- Chút nữa khi tới nhà ruộng của ông Cả thì... mạnh ai nấy theo con đường nầy, em chịu khó lội lên chợ để đón tàu hay xe gì đó dìa trên luôn đi, còn anh, anh băng qua giồng đi queo trở xuống La-Ghì thăm tía má, anh Hai của anh trước khi anh đông tuốt lên miệt Châu Đốc nường nấu một thời gian... Bây giờ hai đứa mình chỉ có... hai con đường đó!

Phấn lên giọng chua chát:

- Con đường nào của anh thì cũng đi bết ra hết!

Tư Cầu nắm lấy tay cô ta, ngậm ngùi bảo:

- Thôi, chuyện này em hết mong trở dìa dưới nhà, mà anh cũng hết dịp để gặp em nữa! May mà mình còn được núp chung nhau dưới chiếc mui xuồng này thêm một khoảng sông nữa!

Tự nhiên Phấn quơ tay ôm ghệt lấy Tư Cầu... và anh ta thì nghẹn ngào nói tiếp:

- Em dìu trên, em còn có chú Ba, có thằng Kỳ, có công chuyện mần ăn, có chuyện nhà chuyện cửa... chớ còn anh, rồi đây anh cũng chẳng có cái gì hết! Phải, anh chẳng có cái gì để lo nghĩ cho... rành rẽ, hẳn hoi, mặc dầu anh lo nghĩ cả trăm cả ngàn thứ chuyện.... Phấn buông tay ôm lấy đầu anh ta ghì chặt xuống ngực như ôm ấp vỗ về một đứa trẻ:

- Thôi, em biết rồi, em hiểu rồi... anh đừng nói gì nữa hết...

... Và trong phút chốc Tư Cầu có cảm giác mình trở nên bé bỏng, vụng dại một cách thật kỳ thú! Anh ta nhoi đầu nhìn ngoái ra mặt nước dưới ánh trăng khuya lạnh lẽo...

Một luồng gió thổi ào vào trong mũi xuống làm cho Tư Cầu rung mình và vội rúc đầu vào bên ngực ấm của người yêu. Anh ta khe khẽ kêu lên như có ý tiếc rẻ một cái gì:

- Cha, phải chi trong đêm nay con sông này... đi hoài hồng tới bến thì sướng biết mấy!

Từ đằng sau lái, có tiếng cười lạt của bác Tám đáp lại liền:

- Hừ, tao bơi cúp bình thiếc chớ mầy có bơi ở đâu nên mầy van vái cho con sông này dài hoài hoài! Mà xuống của tao là xuống mần nghề đó nghen! Tụi bây làm ơn nhớ giùm tao một chút!

Nghe câu đó, Phấn đưa tay véo nhẹ vào lưng Tư Cầu rồi ngoái cổ ra phía sau nói lớn:

- Anh Tư ảnh nói... chơi mà bác! Tụi này biết giữ gìn lắm mà!

Tuy nói thế, Phấn cũng đưa hai vòng tay ôm lấy cổ Tư Cầu dịu dàng xuống và nói thỏ thẻ một bên tai:

- Thôi... hai đứa mình còn gần được nhau lúc nào hay lúc nấy phải hông anh cưng?

Chiếc xuồng hơi chòng chành một chút và... làm cho bác Tám bực mình giờ dầm móc mạnh xuống nước, khiến cho mũi xuồng suýt chút nữa đâm queo... ngang.

Tư Cầu nhồm đầu lên hỏi:

- Cái gì vậy bác Tám?

Bác Tám trả lời ráo hoảnh:

- Tránh đám chà mầy!

Tư Cầu mỉm cười nằm xuống gối đầu lên trên cánh tay mềm dịu của Phấn...

Đang mơ mơ màng màng, Tư Cầu bỗng giật mình vì một tiếng động mạnh ở mũi xuống. Anh ta quơ quào chụp lấy khẩu súng rồi lập bập hỏi vọng ra phía sau lái:

- Gì vậy bác Tám?

Bác Tám vừa đứng xốc cạm cây dầm xuống nước vừa đáp:

- Tới rồi đó mầy!

Tư Cầu gỡ tay Phấn bò ra trước mũi xuống và dụi mắt lia lịa:

- Ở đâu đây bác?

Bác Tám đáp sảng giọng:

- Coi, mầy biểu tao đưa lên đây, bây giờ mầy còn hỏi cái điệu đó nữa... bộ mầy tính bắt tao thả lên thả xuống giữa sông theo con nước lớn ròng để hai đứa bây ôm xà nẹo với nhau hoài chắc!

Phấn cũng bước theo ra trước mũi xuống. Cô vung vai rồi hỏi Tư Cầu:

- Mình lên chỗ này hả anh?

- Ừ.

Đoạn anh ta nhảy phốc lên bờ rồi đưa tay vịn cho Phấn leo lên.

Bác Tám vội vã nhổ chiếc dầm lên:

- Thôi phần công việc của tao xong hết rồi phải không?

Tư Cầu đi lại gần chỗ lái xuống:

- Thiệt tụi này làm phiền bác nhiều quá... Thôi bác dìu đi, nước cũng bắt đầu nhừn ròng rồi...

Bác Tám có vẻ bùi ngùi:

- Nói là nói vậy chớ tao thấy tình cảnh của hai đứa bây tao cũng tội nghiệp lắm! Mấy cháu đi mạnh giỏi bình an, bác dìu đây ghen!

Phấn vội bước lại gọi bác:

- Khoan đi bác Tám ơi! Đây cháu gửi bác chút đỉnh tiền để hút thuốc (cô hấp tấp móc ra một tờ giấy một trăm đồng và nhét vô tay Tư Cầu) Nè anh Tư anh đưa cho bác.

Thấy vậy, bác Tám vội nài cho lui xuống ra nhưng Tư Cầu đã nhanh tay chụp níp giữ lấy mũi lái rồi nhét tờ giấy bạc vô trong một chiếc nẹp tre trên tấm cà rèm.

Bác Tám cự nự om sòm:

- Ê, tụi bây lấy lại thì tao mới chịu đi! Bộ tụi bây trả tiền công cho tao hả?

Tư Cầu chắc lưỡi:

- Ai mà dám làm như vậy hông biết! Tội nghiệp mà bác!

- Bộ tụi bây nói tao ham tiền lắm hả? Thử thời gặp ai khác mà có mướn tao cả bạc triệu coi tao có chớ lên đây không! Hay là kẻ súng kẻ dao vô bằng họng bắt tao đi coi tao có chịu nhúc nhích hay không!

Tư Cầu vừa cười mím vừa xô mạnh mũi thuyền ra:

- Cháu dư biết bụng bác mà!

Bác Tám lắc đầu rồi ái ngại hỏi lại Tư Cầu:

- Chắc chuyến này mày... đi luôn hả Tư?

Tư Cầu nhún vai:

- Thì bác nghĩ coi... cháu làm sao dám ló mặt dĩa dưới nữa!

Bác Tám cất dầm lên bơi:

- Cháu ráng giữ mình nghen cháu Tư! Bác lui nghen...

Tư Cầu cảm động nhìn theo và nói với:

- Bác dĩa dưới... nếu tụi nó có nghi cái gì thì bác liệu sắp đặt câu trả lời cho xuôi nghen bác!

Bác Tám khê gặt đầu rồi bơi bung chiếc xuồng ra ngoài xa...

- Bác đó coi vậy mà tốt quá!

Câu nói của Phấn làm cho Tư Cầu như sực tỉnh.

Anh ta quàng tay ra sau lưng Phấn đi lên phía trại ruộng ông Cả nằm kề bên con lộ vườn.

Mấy gian nhà trống trơn, lạnh lẽo (vì từ hồi bắt đầu có giặc giã, ông đại điền chủ này đã bỏ phế hết ruộng nương để đông tuốt lên Cần Thơ ở) khiến cho Phấn rùng mình đi ép sát vô mình Tư Cầu...

... Ra đến con lộ, Tư Cầu nắm lấy hai bàn tay của Phấn và nhìn thẳng vào mặt... vội cúi đầu đưa chân chà chà trên một đám cỏ cú mướn rượt sương khuya.

- Em... như hai đứa mình bàn tính hồi nãy, bây giờ em đi thẳng lên chợ còn anh, anh lội băng qua đồng để bọc xuống dưới La Ghì...

Phấn ngược mặt nhìn lên, và qua ánh trăng xuyên, Tư Cầu thoáng thấy hai ngấn nước mắt lấp lánh...

- Bộ không có cách gì khác sao anh? Hay là... hay là em theo luôn với anh đi xuống dưới La-Ghì, rồi hai đứa mình nướng nấu ở đó để kiếm cách buôn bán làm ăn... Hay là anh muốn đi đâu xa nữa cũng được, anh tạm ở dưới này đôi ba ngày hay một tuần lễ để em đông lên Sài Gòn quơ thêm chút đỉnh vốn liếng rồi em sẽ trở xuống kiếm anh...

Tư Cầu vừa xiết chặt thêm đôi bàn tay của Phấn vừa lắc đầu:

- Hồng được đâu em. Anh đã nghĩ nát nước hết rồi. Thiệt anh không biết cắt nghĩa làm sao cho em hiểu... Khổ ở chỗ là bây giờ tuy không có bên nào dung tha anh ráo nhưng anh lại cũng... không trốn bỏ đi đâu được! Anh đã cố thử làm... tai điếc mắt ngơ một thời gian rồi mà cũng hồng được em ! Hề anh nghe có tiếng súng nổ là trong mình làm như thấp thỏm nhớ ông bà ông vải gì kỳ vậy...

Phấn lắc nhẹ tay anh ta:

- Tại anh muốn hành thân hành xác anh vậy chứ gì! Bộ thiên hạ hết người đứng ra lo rồi sao!

Tư Cầu gãi đầu:

- Không phải tại thiên hạ hết người mà tại... mình ở không yên...

Phấn nói chen vô liền:

- Thì đó, em nói có sai đâu!

- Bởi vậy nên anh đâu có dám tính tới chuyện ở lâu dài với em được!

Vì thế nào cũng có ngày anh bỏ mẹ nó lại hết ráo để đông đi nữa...

Phấn cúi đầu làm thinh.

Tư Cầu buồn rầu nói tiếp:

- Thôi em à, bây giờ hai đứa mình cũng... lớn tuổi hết rồi chứ đâu còn ở vào cái thời mười sáu, mười bảy tuổi nữa đâu... Đứa nào đứa nấy cũng dính cứng vô chuyện riêng của mình hết, và dầu cho anh với em có đánh liều làm lại ráo trọn cuộc đời đi nữa thì em có chắc là nó sẽ tốt đẹp, sẽ êm thắm hơn bây giờ hông?

Phấn nói gạt ngang:

- Nhưng nó hợp ý với mình hơn!

Tư Cầu bắt mím cười:

- Em có chắc không? Hay là sau này lại đổ thừa kia nọ lung tung lên... mình đã thử một lần rồi...

- Xí, bộ tại em hả? Mà anh không muốn thì thôi!

Tư Cầu kéo Phấn lại gần mình:

- Dầu thế nào đi nữa, không phải mối tình của mình chấm dứt trên con lộ này... Đó em hồng thấy sao: mỗi lần mình có dịp gặp nhau lại là anh coi bộ còn... mặn nồng gần hơn trước nữa...

Phấn gục đầu trên vai anh ta thở dài...

- Thiệt chỉ với em, anh mới dám mấy lần làm cái chuyện... tổn âm đức! Anh đâu quên em là gái có chồng có con đàn hoàng... Nội chút xíu đó em cũng rõ bụng anh...

Mấy tiếng gà gáy rộ lên trong xóm kế cận...

Tư Cầu nhẹ buông Phấn ra:

- Coi bộ... gần sáng rồi em à...

Phấn quay mặt nhìn về con lộ xa hun hút, rồi nhìn Tư Cầu:

- Chuyến này... em biết sẽ gặp anh lại ở đâu?

Tư Cầu nhún vai giơ tay chỉ bá vơ vào khoảng trống không...

Phấn ngậm ngùi gật đầu như thấu hiểu câu trả lời... bi thảm ấy.

- Em cũng nên lên chợ mau mau để... cho kịp chuyến xe “tài nhút”.

Phấn móc bóp ra trao cho anh ta mấy tờ giấy bạc rồi gượng cười nói đùa:

- Thôi ghen, lần này là lần chót đó!

Tư Cầu chưa kịp trả lời hay nói thêm một tiếng gì thì cô ta quay lại hấp tấp bỏ chạy đi.

Tư Cầu hốt hải kêu gọi:

- Em, em!

Chỉ có mấy tiếng khóc âm ức của Phấn vọng lại, rồi cái bóng của chiếc áo túi trắng cũng mất hút sau một đám chuối mọc lẩn ra khúc queo của con lộ...

Tư Cầu đứng nhìn trôn trời về phía ấy...

Trên trời, một con le le lạc đàn bay ngang qua và tiếng kêu gọi bạn rả rích của nó như vướng mắc vào ánh trăng tà trước khi lẳng tan hắt.

Tư Cầu bỗng nhớ trực đến mấy tờ giấy bạc của Phấn mà anh ta vẫn còn nắm chặt trong tay... Anh ta búi ngùi nhét vào túi rồi thờ thần bước rẽ xuống bờ mầu ruộng để băng qua phía bên giồng.

Anh ta vừa đi vừa xốc lại cây lục dặt trước bụng: khẩu Herstal, tuy thuộc cỡ bầy ly mấy mà sao hôm nay có vẻ nặng trĩu khác thường...

... Mới đây mà Tư Cầu nấn ná ở nhà anh Hai của anh ta gần được trót tháng. Ngày này qua ngày kia, cái tình cảnh ăn no ở không ngồi rồi làm cho anh ta chán ngán vô cùng.

Sáng hôm nay, Tư Cầu ngồi bó gối ngoài hàng ba nhà để lắng nghe những tiếng súng lớn nổ vọng lại từ một miền nào khá xa...

Hai Cang ở trên đồn về thấy vậy vội bước lại gần em và vồn vã hỏi:

- Sao mầy hồng thả ra chợ chơi, chớ làm gì ngồi bí xị như muốn... trù cha hại mẹ vậy mậy?

Tư Cầu trề môi, nhún vai rồi làm thinh luôn.

Hai Cang móc ra một gói thuốc “Gô-loa” đưa mời em hút rồi ân cần hỏi thêm:

- Sao mậy? Cái chuyện tao đem bàn với mầy hôm trước đó, mầy đã tính thế nào chưa?

Tư Cầu hấp tấp phà hết hơi khói ra để trả lời:

- Tui đã nói hồng được mà! Bây giờ anh biểu tui theo anh đi lính như vậy thì cũng ngặt cho tui quá!

Hai Cang có vẻ bực mình:

- Coi, bây giờ mầy phải tính xem nên theo bên nào thì theo dứt dạt một bên chớ cứ long chong ở cửa giữa hoài sao? Mầy cũng đã ở phía bên ngập đầu lút cổ chịu hồng thấu nữa nên mầy mới bò vô đây...

Tư Cầu nói chận ngang:

- Tui dĩa đây là để thăm tía má, thăm hai vợ chồng anh và thằng Năm... chớ bộ tui vác mặt dĩa đây để đăng lính cho Tây ở trên đồn hả?

Hai Cang dậm mạnh chân xuống đất:

- Mầy nói điệu trên trời dưới đất hoài hê! Mầy đã ở trông hết nổi, bây giờ mầy ra đây mà lại không chịu theo bên này... vậy mầy muốn theo ai nữa chớ? Theo Ngọc Hoàng Thượng Đế chắc?

Tư Cầu ngập ngừng đáp:

- Tui... hồng theo bên nào hết...

Hai Cang nhăn mặt:

- Mầy nói sao?

Tư Cầu ngó lảng ra ngoài sân rồi chậm rãi trả lời:

- Tui không theo bên anh vì bên anh... bậy, mà tui cũng không theo bên anh Ba vì bên anh Ba... không hợp...

Hai Cang ngó em lắc đầu liên liên:

- Tao chạy mầy luôn. Mầy không theo phe nào hết thì cũng được đi... Vậy thì mầy cứ ở luôn đây rồi coi cái gì đó mua bán mần ăn, hay là mầy nhảy ra mần vài công rầy đi, tao bỏ vốn cho!

Tư Cầu mỉm cười lắc đầu:

- Anh cứ để thầy kệ tui mà! Anh nghĩ coi thời buổi này mà anh bắt tui phải... trụ hình mần ăn... lương thiện thì ngặt cho tui quá...

Hai Cang nhìn sững em:

- Vậy mầy muốn làm vương làm tướng gì nữa?

- Tui tính mới hay mốt gì đây tui đi lên miệt Châu Đốc...

Hai Cang chận lời:

- Mầy lên kiếm cái động nào trong Bảy Núi tu chắc?

Tư Cầu cười xòa:

- Bậy nà! Tui lên đó kiếm một người quen, người này tui biết hồi mới trôi nổi lên Nam Vang...

Hai Cang chau mày:

- Dầu mầy có lên Châu Đốc hay ở dưới này tao chẳng thấy chỗ nào khác đâu?

Tư Cầu hơi lúng túng:

- Cũng... có chớ sao không. Ở miệt trên tui nghe nói yên yên hơn ở dưới mình, và lên ở trên cũng như ở một chỗ xứ lạ quê người không quen ai không biết ai... như vậy may ra tui mới lo tu tỉnh mần ăn được.

Ngừng một giây, Tư Cầu lại nói tiếp:

- Chớ còn ở dưới này, quanh đi quẩn lại, cái gì cũng nhắc mình nhớ đến chuyện cũ hết. Anh nghĩ coi, như vậy làm sao mình rảnh tâm rảnh trí để lo mần ăn được!

Hai Cang thở dài:

- Thì thôi, mầy muốn đi tao cũng không cản... Nhưng mầy đã có nói cho tía má hay chưa?

Tư Cầu gật đầu:

- Rồi.

- Bộ ông bà... hông có nói gì hết sao?

Tư Cầu gượng cười:

- Ý trời ơi tía má cự nự um sùm, nhứt là má! Má nói bộ tui khùng điên gì sao! Nhưng rốt cuộc rồi cũng êm hết...

Hai Cang cười theo:

- Thì ai còn lạ gì tánh nết... kỳ đời của mầy nữa! (rồi anh ta nghiêm giọng nói tiếp) Nè Tư, mầy một ngày một lớn thêm, chuyển nầy mầy có đi thì cũng ráng lo tu tỉnh làm ăn và nếu gặp chỗ nào phải nơi xứng lứa thì mầy cũng nên lo... kiếm một con vợ để cho nó cột churen buộc căng mầy lại. Mầy mà lông bông như vậy hoài làm sao mà nên vóc nên người với thiên hạ được!

Tư Cầu trả lời xui lơ:

- Thì để tui... ráng coi!

Hai Cang nhìn em, ngao ngán:

- Mầy... tao coi bộ cũng khá mà sao cứ linh xình hoài hông biết! Tía má lo buồn vì mầy nhiều lắm đó nghen!

Tư Cầu buông thông mấy tiếng “Tui biết mà!” rồi trầm ngâm ngồi nhịp chân, ngó mông lên một đám mây trắng đang uể oải trên nền trời xanh biếc, bao la...

... Và qua ngày hôm sau, Tư Cầu lên Cần Thơ để sang xe đi thẳng về Châu Đốc.

Sau khi xuống xe lôi, Tư Cầu ôm gói quần áo bao bằng giấy dầu, đứng xớ rớ trước cửa rào làm bằng cây mì sống, lá mọc xanh um. Một con chó con nghe động chạy xổ ra sủa vang rân và tiếp theo đó, một thiếu nữ độ mười tám tuổi, mặc bộ đồ bà ba đen bằng hàng Tàu Châu hốt hải chạy ra la cản con chó.

... Và khi thấy có một thanh niên lạ mặt đứng trước cửa rào, cô gái đứng khựng lại.

Tư Cầu vội lên tiếng hỏi:

- Dạ đây có phải là nhà của chú Bảy hông cô?

Cô gái khẽ gật đầu:

- Phải... mà chú hỏi thăm tía tui có việc chi?

Tư Cầu mừng rỡ hỏi nôn tới:

- Chú Bảy có ở nhà hông cô?

Cô gái có vẻ ngần ngừ:

- Tía tui đi xóm rồi... mà chú kiểm tía tui có việc chi...

Tư Cầu không trả lời câu hỏi lặp lại đó mà nheo mắt nhìn cô gái một hồi rồi kêu lên:

- Ý thôi, tui nhớ ra rồi! Xin lỗi cô... cô đây có phải là con của chú Bảy phải hông?

Câu hỏi có vẻ ngớ ngẩn của Tư Cầu làm cô gái phì cười:

- Dạ phải, tui là con của... tía tui.

Tư Cầu “ờ” một tiếng rồi rụt rè hỏi thêm:

- Nói vậy chú Bảy đi vắng hờ cô?... Mà cô có biết chừng nào chú dìu hông cô?

- Dạ không.

Thấy cô gái đứng lững khựng ở đó chớ chưa chịu mở cửa rào, Tư Cầu đâm ra xén lén. Anh ta cúi đầu ngó xuống luống bông tí ngọ nở đỏ tươi dọc theo hàng rào.

Vừa lúc ấy thiếm Bảy ở trong nhà te te chạy ra. Thiếm đến đứng một bên con gái rồi đưa mắt hấp háy nhìn Tư Cầu. Anh ta vội ướ lên tiếng chào hỏi nhưng thiếm Bảy đã quay qua hỏi con:

- Ai vậy Thắm?

Thắm (tên cô gái) đáp nhỏ nhỏ:

- Hồng biết nữa má à!

Thiếm Bảy đưa mắt nhìn Tư Cầu từ đầu đến chân, rồi hỏi con gái thêm:

- Vậy chớ họ muốn hỏi cái gì mà ở trong nhà tao thấy nói lấp giáp tự nãy giờ đó?

- Chú đó hỏi tía...

Thiếm Bảy bèn bước lại gần cửa rào hỏi thẳng Tư Cầu:

- Chú em muốn hỏi tía bày trể việc chi vậy? Mà chú em là ai mà qua... chưa gặp mặt lần nào hết vậy?

Tư Cầu vội hỏi lại:

- Dạ thiếm đây là... thiếm Bảy...

Thiếm Bảy gật đầu:

- Ờ...

Tư Cầu hăng hái nói một hơi:

- Thiếm chưa có biết cháu chớ chú Bảy quen với cháu nhiều lắm. Cháu gặp chú hồi năm xưa ở trên Nam Vang, sau đó chú dẫn cháu lại nhà của

cô Năm bán quán cơm...

Thiêm Bảy mừng rỡ kêu lên:

- Ý chèn đét ơi, tưởng ai chớ chú em mây... nói như vậy qua biết rồi!

Có phải chú em mây... chú em mây... có chuyện ạch đui với cái cô gì đó, rồi chú em mây đi tuốt lên Nam Vang kể gặp tía bày trẻ đây hông?

Tư Cầu vừa gật đầu vừa đáp:

- Phải, phải đó thiêm! Cháu là thằng Tư Cầu gặp chú Bảy ở trên đó thiêm à!

Thiêm Bảy bỗng nhớ trực lại Tư Cầu còn đứng kẹt ở ngoài hàng rào nên réo gọi con gái mở cửa:

- Chèn ơi Thắm! Sao mây để thằng Tư này đứng phoir nắng ở ngoài chút giờ đồng hồ vậy hả? Sao mây hông mở cửa mời thằng vô nhà? Tuy hồi thúc con gái như vậy, thiêm Bảy cũng vội vàng tiến đến mở cửa rào chớ không đợi cô con gái bước tới.

Còn con Thắm xụ mặt xuống căn nhần nho nhỏ:

- Ai biết Tư Năm gì đâu mà biểu người ta mở cửa!

Thiêm Bảy thân mật mời Tư Cầu vô nhà:

- Thôi vô trông ngòi uống nước chơi Tư! Chú Bảy của chú em cũng dìu tới bây giờ...

Trong lúc ấy, con Thắm sượng mặt nên loay quay làm bộ đuổi xua con chó chạy đi chỗ khác.

Thiêm Bảy vồn vã hỏi thăm Tư Cầu:

- Bộ chú em mới tới hả?

- Dạ...

- Ồi thôi, tía bày trẻ nhắc nhở chú em hoài hủ. Hồi đó ông có gởi một cái thơ lên cho chị Năm ở trên để hỏi thăm chú em mây và chị Năm chỉ trả lời cho biết là chú em đã đông đi đâu mất biệt. Ồi thôi, ông bắt được cái thơ đó, ông kêu trời kêu đất quá chừng!

Tư Cầu ấp úng nói chen vô:

- Dạ, cháu... dìu dưới nhà chớ có đi đâu đâu...

- Vậy hả! Ông thì ông tưởng rằng chuyến đó chú em mây bỏ đi qua Lào qua Xiêm gì!

Tư Cầu mỉm cười đáp:

- Dạ, nhớ nhà quá nên cháu đi thăm chớ có dám đi đâu nữa...

Thiêm Bả nhìn Tư Cầu một hồi rồi ngập ngừng hỏi thêm:

- Còn cái chuyện... trai gái gì đó... chắc cũng êm luôn rồi phải không chú em?

Tư Cầu lúng túng đáp:

- Dạ... chuyện đó... cũng êm.

Vừa lúc đó có tiếng chú Bả nói bô bô ngoài đường:

- Cha, ba con heo dịch vật ủi sạch mấy lớp khoai hết! (rồi chú lớn tiếng la rầy) Còn đứa nào mở cửa rào mà lại để toang hoác không đóng lại vậy nè!

Thiêm Bả vội chạy ra:

- Vô đây mau đi ông! Có thằng Tư tới ở trông kia kìa!

Chú Bả có vẻ ngơ ngác:

- Thằng Tư nào? Ở trong xóm này có cả trăm ngàn thằng thứ tư...

- Thằng Tư gì mà ông gặp trên Nam Vang đó! Bộ ông lú ruột lú gan hết rồi sao?

Chú Bả lột ngay cái nón lá xuống hấp tấp chạy vô nhà:

- Ý trời... thằng Tư Cầu! Đâu nó đâu! Sau bà hồng sai sắp nhỏ đi kêu tôi liền...

Tư Cầu cũng ở trong nhà bước ra, tươi cười kêu lên:

- Chú Bả mạnh giỏi! Cháu đây nè.

Chú Bả quăng nón lá xuống đất, rồi đứng nhìn sững Tư Cầu:

- Trời ơi... Tư! Sao chú mày đi đâu biệt tông biệt tích. Chị Năm ở trên chỉ chờ chú mày biết ghé tàu nào chở cho hết!

- Dạ...

Chú Bả nghiêng đầu, nheo mắt nhìn Tư Cầu:

- Cha, qua coi bộ chú mày... không được đỏ da thăm thệt như hồi trước nữa đa Tư!

Tư Cầu mỉm cười:

- Dạ bị lo nhiều chuyện quá chú Bả à!

Chú Bả liếc xéo anh ta:

- Chắc hồng phải là cái chuyện đàn bà đó chớ?

Tư Cầu rùn vai:

- Ý trời ơi thiếu gì câu chuyện khác nữa đó chú!

- Qua coi bộ chú mày già hơn trước nhiều đa!

- Dạ thì mỗi ngày một lớn tuổi.

Thiêm Bả sốt ruột nói chen vô:

- Thôi ông dắt chú Tư vô nhà nói chuyện chớ khách khứa gì mà ông để người ta đứng lựng khựng ở đó hoài vậy!

Chú Bả gật đầu nín vai Tư Cầu:

- Vô đây chú em, qua có chuyện muốn nói với chú em lắm.

Tư Cầu mỉm cười đáp:

- Dạ cháu đây cũng vậy...

... Vào đến trong nhà, chú Bả dẫn Tư Cầu đến ngồi ở bộ trường kỷ đặt ở gian giữa. Tư Cầu nhìn bộ ghế đen mun cần ố sáng ngời, trầm trồ:

- Cha, thứ bàn ghế này ở dưới miệt cháu mất ráo hết, và nếu có ai còn thì họ cũng đem quăng ngâm xuống mương hết.

- Chắc ở dưới... động lắm phải không Tư?

- Dạ phải... và cũng vì vậy mà cháu mới đông đi như vậy đó bác à.

Chú Bả định hỏi thêm nữa nhưng rồi lại quay vô phía nhà trong réo gọi vợ con:

- Bà nó và con Thắm đâu rồi? Khách khứa lại có cả giờ đồng hồ rồi mà tao chẳng thấy có nước nôi gì hết!

Tư Cầu vội nói:

- Được mà chú, cháu đây chớ bộ... ai lạ hay sao bác! Hồi này, đi ngang qua hàng mái dầm ở trước hàng ba, cháu có làm sơ hết một gáo nước mưa rồi bác à!

Thiêm Bả lộ lên nói với chồng:

- Con Thắm nó đang nấu nước ở dưới đó ông... (rồi thím day qua hỏi Tư Cầu) Từ hồi sáng tới giờ chú em đã có cơm nước gì chưa? Nếu chưa, trong nhà còn ba cái mắm chưng sẵn đó, để qua biểu con Thắm nó dọn cho chú em lót bụng đỡ?

Chú Bả lên tiếng cự nự vợ:

- Ý trời, chưa gì mà bà khoe sơ ba cái mắm chưng cơm nguội để đem nhử thằng Tư thì... không khéo nó chạy tét!

Tư Cầu mỉm cười nói chen vô:

- Dạ đó là món ruột của cháu đó chú Bả à! Nhưng hồi ở trên xe cháu có dẫn bụng hết một ổ bánh mì nên bây giờ cũng còn... lửng lửng

chớ chưa thấy đói. Thôi để chiều cháu ăn luôn cũng được.

Chú Bảy sốt sắng hỏi vợ:

- Vậy thì bà lo nấu cơm chiều rút đi! À, biểu nó bắt con vịt xiêm lai, tui để dành tự hôm nay đó đem mần thịt nấu cháo để tui với thằng Tư cùng ly một chuyến coi!

Thiêm Bảy tất tả chạy vô nhà sau...

Chú Bảy tươi cười quay qua hỏi Tư Cầu:

- Ê chú mày, chiều nay nhậu thả cửa với qua một bữa nghen! Nhậu tối trời tối đất chớ hông phải uống cầm chừng cầm chìa làm khách đó nghen!

Tư Cầu vắn vẹo hai bàn tay, rồi ấp úng đáp:

- Dạ, cái gì chớ cái đó cháu... dờ lắm!

Chú Bảy thở ra như có vẻ chán nản:

- Thanh niên thời buổi này sao mà bết quá vậy chú em!... Mà dờ gì dờ thì cũng phải say với qua một chuyến.

- Dạ... chút chút thì được!

Chú Bảy hăng hái nói:

- Ủ thì chút chút! Qua mới đặt được mấy chai rượu bọt ngon lắm! (rồi bác mỉm cười tiếp lời) Độc lập sướng ở chỗ nào qua hông biết, chớ riêng phần qua, qua khoái ở chỗ... được nấu rượu thả cửa mà khỏi phải sợ tây tào cáo tới bắt!

Tư Cầu nhìn chú Bảy lắc đầu:

- Chú như vậy... là ở cửa tiên rồi!

Chú Bảy nhú mày hỏi lại anh ta:

- Coi, như vậy là thường chớ có gì lạ đâu chú em! Mà qua coi bộ chú em mày có vẻ... bận bịu hay âu lo một chuyện gì phải không? Sắc mặt của chú em mày chao dao và già xộp chớ đâu được như hồi qua gặp chú em mày trên tàu đi Nam Vang... Chuyện gì vậy chú em?

Tư Cầu thở dài:

- Ôi cháu gặp nhiều chuyện lằng nhằng lắm chú Bảy ơi!

Chú Bảy gục gặc đầu:

- Chú em mày khỏi khai, qua cũng đoán chừng chừng là như vậy...

- Sao chú Bảy?

- Có gì đâu: thời buổi này, người còn thanh niên trai tráng như chú em thì làm chi có thì giờ rảnh rang thả rêu trên này thăm thẳng già này! Qua nói như vậy chú em đừng giận, nhưng có chuyện gì đó vậy Tư?

Tư Cầu ngó lơ ra phía trước sân một hồi rồi quay vô đáp:

- Thiệt ra thì cũng có chuyện đụng chạm chút đỉnh ở dưới chỗ cháu ở, và túng cùng quá cháu... đông lên trên này, trước là thăm chú thiếm, sau là nhờ chú thiếm coi có chỗ mần ăn gì không để cháu... nường nấu tạm một thời gian...

Chú Bảy chận lời ngang:

- Cái đó, chú em khỏi lo. Hồi đó qua nói với chú em làm sao thì bây giờ qua cũng... giữ y nguyên như vậy. Được rồi, công ăn việc làm ở trên này thiếu gì... ruộng rẫy, cá mằm, người có sức vóc và chịu khó như chú em thì lo gì, (rồi bác tươi cười nói tiếp)... mà thử thời chú em cứ ăn no ở không năm này qua tháng kia, qua cũng đủ sức bao cho chú em nữa!

Tư Cầu gượng cười đáp:

- Chú nói như vậy chớ còn đủ tay đủ chươn như cháu đây mà làm cái mường đó coi sao được! Dầu sao, cháu cũng chỉ cần nường nấu ở đây một vài tháng hay một năm là cùng để cho nó yên yên một chút, rồi bỏ đi xứ chớ cháu đâu có tính đi biệt tông biệt tích...

Chú Bảy chận lời:

- Thôi đi chú em ơi! Qua hỏi chú em biết chừng nào mới yên được? Bây giờ tốt hơn hết là chú em cứ kể như mình ráp vô sống luôn ở đây đi!

Rồi chú hỏi ngang:

- Ý qua quên chuyện này nữa: chẳng hay chú em ở trên Nam Vang dìa dưới rồi có vợ có con gì chưa vậy?

Tư Cầu rầu rầu đáp:

- Dạ, có mà... kể cũng như không...

Chú Bảy nhướng mắt lên:

- Lại bị ạch đui vì mấy con lũng nữa phải hông?

Tư Cầu mỉm cười lắc đầu:

- Hồng phải như chú nói đâu! Hồi cháu dìu dưới ông già ông hấp tấp lo vợ cho liền, nhưng sau đó con vợ của cháu bị nạn chết, và cháu ở vậy chờ tới bây giờ...

Chú Bảy vui vẻ nói:

- Chuyện này để qua lo vợ cho chú em! Như vậy qua cột chú em ở luôn đây mới được... (rồi chú gật gù) Phải rồi, người hiền lành như chú em mà đừng phải mấy con ngựa bà trời thì chịu đời sao thấu! Vừa lúc ấy, con Thắm đi xốt ngang qua hàng ba để ra phía trước cửa rào. Chú Bảy vội kêu giựt ngược nó lại:

- Nè Thắm! Con đi đâu đó hả?

Con Thắm đứng khựng lại ở một bên chái nhà. Nó chưa kịp trả lời thì chú Bảy bắt qua nói với Tư Cầu:

- Con gái lớn của qua đó chú em... Hồi ở trên Nam Vang qua có nói với chú em đó chắc chú em còn nhớ chứ?

Tư Cầu gật đầu ừ ào cho xuôi theo.

Chú Bảy lại hỏi thêm:

- Từ này giờ chú em có gặp nó chưa? Còn hai thằng em nó thì đi học chưa dìu...

- Dạ cháu có gặp cô... Hai đây rồi. Hồi này cố ra... mở cửa rào cho cháu đó mà!

Liếc thấy con Thắm cau mày khi nghe câu nói ấy, Tư Cầu vội nói tiếp liền theo:

- Dạ... hồi này có thiếm Bảy ra... mở cửa nữa! Dạ có con chó cò chạy xồ ra sửa dử quá may có cô Hai đây cản đuổi nó...

Nói đến đó, Tư Cầu sượng ngang và nín luôn vì vừa nom thấy con Thắm cười tủm tỉm rồi vội ngó lơ sang chỗ khác để giấu mặt đi.

Đến lượt chú Bảy lên tiếng hỏi lại con gái:

- Con đi đâu đó hả Thắm?

Cô gái vẫn ngoảnh mặt đi và trả lời nho nhỏ:

- Dạ con lại đăng tiệm mua trà về pha nước...

Tư Cầu vội kêu lên:

- Ý khoan đi mua cô Hai ơi! (rồi anh ta day qua nói với chú Bảy) Dạ cháu có mua cho chú một gói trà Nghi Bồi Nhâm thứ nhứt hạng để chú Bảy uống thử coi...

Anh ta bèn tất tả chạy lại mở gói đồ để trên bộ ván, lôi ra một gói trà khá lớn đoạn đem lên đặt ở trên bàn giữa. Chú Bảy vói tay cầm lấy gói trà đưa lên mũi ngửi ngửi rồi tấm tắc khen:

- Cha, thứ này coi bộ... quạu đa! (rồi chú gọi con) Nè Thắm, con cầm lấy gói trà của... anh Tư đây vô pha liền một ấm uống thử coi!

Con Thắm hơi ngần ngừ một chút rồi cúi đầu đi thẳng vô, vói tay xốt lấy gói trà và biến nhanh ra nhà sau...

Tư Cầu ngồi lại xuống chiếc trường kỷ, hơi dựa lưng vào thành ghế, rồi buột miệng khen băng quơ:

- Cha, cháu coi bộ ở đây êm quá chú Bảy à!

Chú Bảy neho mắt như để nghe ngóng rồi cười xòa:

- Thì qua đã nói như vậy mà Tư! (rồi chú lại hỏi luôn) Nhưng chú em này thấy êm... ở chỗ nào hả?

Tư Cầu lúng túng đáp:

- Thì... hồi đi trên xe lôi vô đây cháu hỏi thăm anh xe đạp, anh nói ở đây ít khi nghe súng nổ lắm, mà có nghe thì cũng nghe văng vẳng ở xa xa....

Chú Bảy gật gù:

- Phải đa! Chỗ này kể ra thì... hồi đầu mùa tới bây giờ chưa nếm mùi giặc giã gì cho lắm. Nhà cửa, dân cư nguyên hiện, bộ đội đôi khi cũng kéo đi ngang qua đây, nhưng họ đi xuống không, nên lần nào cũng có vẻ lặt đặt lắm chứ không có ăn dầm nằm dề ở đây và do đó tây nó cũng chưa vùng này ra...

Tư Cầu chắc lưỡi:

- Phải ở dưới cháu mà cũng êm như vậy thì cháu... khỏe quá!

- Thì bây giờ chú em này bắt đầu khỏe đây nè!

Tự nhiên, Tư Cầu bắt quay đầu nhìn vô phía nhà sau...

Tư Cầu ở tại nhà chú Bảy được ba hôm thì đã thấy... bứt rứt trong mình.

Sau một hồi do dự, anh ta bèn tìm chú Bảy gợi chuyện:

- Thưa chú Bảy, cháu muốn thưa với chú một chuyện này...

Chú Bảy thân mật... cự nự:

- Thì chuyện gì chú này nói phứt ra cho tao nghe coi.

- Dạ hồng nói giấu gì chú Bảy, tánh của cháu... ở không hoài xốn xang chịu không nổi, vậy cháu tính bàn với chú để cháu ra phụ mần mấy công rẫy của chú...

Chú Bảy vỗ vai anh ta:

- Tưởng cái gì chớ việc đó... qua sắn sàng mà!

Tư Cầu ấp úng nói tiếp:

- Nhưng cháu muốn xin với chú Bảy cho cháu ra ở luôn ngoài rẫy để... tiện việc trông nom...

Chú Bảy trợn mắt:

- Ý trời, nhà cửa qua rộng mình mông thiên địa như vậy bộ không đủ chứa chú em hay sao mà phải ra đó ngủ bờ ngủ bụi chớ?

Tư Cầu ngó xuống đất:

- Cháu nói thiệt với chú Bảy, cháu ở luôn đây là... nhứt hạng... nhưng đôi ba bữa thì được chớ lâu ngày chầy tháng... coi cũng kỳ...
- Kỳ cái gì mà kỳ?

Tư Cầu ngó ngoái vô phía nhà sau như để trông chừng rồi chậm rãi đáp:

- Cũng hồng phải kỳ gì, nhưng có chỗ bất tiện. Tánh của cháu quen ở cui cút một mình rồi... Thôi, nói gần nói xa chẳng qua nói thiệt: cháu ngại ở chỗ trong nhà chú Bảy còn có... đàn bà con gái... Nếu tính ở lâu tại đây mà cháu cứ... co rút hoài thì chịu đời sao thấu đó chú Bảy! Bởi vậy cháu mới tính xin với chú ra ở ngoài đám rẫy cho nó vừa... tiện công việc mần ăn mà lại vừa... dễ coi và dễ thở hơn...

Chú Bảy sốt sắng vỗ vai Tư Cầu:

- Chú em mầy nghĩ như vậy cũng phải. Đàn ông con trai mà như vậy là... kỷ lưỡng lắm đa! (nhưng rồi chú lại ngó thẳng vào mặt Tư Cầu và hỏi thêm) Nhưng chú em mầy “kỹ” thiệt hay là vì... sợ rồi muốn lảng ra trước đó!

Tư Cầu cười tủm tỉm:

- Dạ, có lẽ hai cái đó cũng đều có hết!

Chú Bảy xô nhẹ vai anh ta ra:

- Thằng em này cũng lắt léo lắm chớ phải chơi đâu! Được rồi, nếu chú muốn ra riêng thì qua không dám nài ép làm gì nữa. Nhưng chú em ra ngoài đám rẫy rồi ăn ở làm sao?

Tư Cầu hăng hái trả lời:

- Dạ việc đó chú Bảy khỏi lo gì hết. Cháu ra ngoài kiếm chỗ nào cao ráo dựng bầy một cái thum, cái chòi lá ở cũng đủ rồi.
- Như vậy cũng được, mà chú em nhớ làm một cái thum cao bằng như một cái chòi... nhà sàn vậy. Dưới này rắn rít dữ lắm, chú em ngủ liều trên mặt đất có bữa rắn hổ nó bò ra mổ cho sôi đờm kéo mây chết hổng ai hay hết đó nghen!

- Dạ...

- Còn chuyện cơm nước thì chú em khỏi lo gì hết đó nghen! Để qua dặn mỗi bữa con Thắm giở cơm bưng ra cho chú em ăn chớ đừng nấu nướng làm chi cho mất công mất linh.

Tư Cầu ráng từ chối riết mà chú Bảy vẫn không nghe nên cuối cùng anh ta đành miễn cưỡng ưng thuận và nói xui lơ:

- Chú Bảy làm như vậy thì kể cũng như không!

- Sao mà như không hả chú em?

Tư Cầu lúng túng đáp:

- Thì làm như vậy cũng mất công cho cô Hai ngày hai bữa lợi vô lợi ra, thôi để mỗi bữa cháu đi lấy cơm cũng được!

Chú Bảy gạt ngang:

- Ý thôi đi, chú mày làm như vậy cái việc đi vô đi ra cũng đã hết ngày giờ thì còn mần ăn gì được nữa, và thì giờ đâu mà nghỉ ngơi! Chú em mày đừng có cãi qua...

Tư Cầu thở dài làm thinh.

Trong ngày đầu, chú Bảy đích thân mang cơm nước ra cho Tư Cầu để phụ giúp anh ta trong việc dựng chỗ ở mới, và công việc xong ngay trong ngày hôm ấy. Qua trưa hôm sau, trong lúc Tư Cầu đang lui cui lo phát cỏ ở miếng bìa đất gần chòi thì Thắm bưng thúng cơm ra tới.

Tư Cầu nhả mặt cắn mạnh cái phảng xuống đất mềm, rồi rút chiếc khăn tắm quấn trên đầu ra để lau mồ hôi.

Con Thắm đứng khựng lại cách đó mấy bước. Thấy vậy, Tư Cầu cố gắng lấy giọng đơn đả chào hỏi:

- Cô Hai đem cơm ra cho tui đó phải hông? Cha, cô Hai mất công quá!

Con Thắm rụt rè đáp:

- Dạ có chi...

- Thôi, cô Hai bưng thúng vô để dưới chòi kia chớ trời nắng chang chang như vậy mà cô đứng chịu đựng như vậy...

- Dạ có sao đâu...

Tuy nói thế, con Thắm cũng bước thẳng lại phía nhà chòi, đặt thúng cơm xuống và lật nón lá ra cầm phe phẩy quạt.

Tư Cầu thì đi lại bờ đìa vục nước rửa mặt, xong xuôi anh ta cà rịch cà tang bước về chòi. Vào đến nơi, Tư Cầu ngó quanh ngó quẩn như tìm một vật gì rồi cười nói với con Thắm:

- Tui tính kiếm... một khúc cây hay một miếng ván kê lên cho cô ngồi đỡ nhưng ngặt không có...

Con Thắm vội đỡ lời:

- Dạ tui đứng đây chơi cũng được...

- Cô đứng hoài mãi chừn chết, thế nào nội buổi chiều nay tui cũng phải đóng xong một cái băng cây để khi cô ra đây có chỗ ngồi nghỉ.

- Dạ...

Tư Cầu bước lại chỗ để thúng cơm, lật tấm lá chuối dậy lên và chắc lưỡi khen:

- Cha, làm gì mà cô cho tui ăn dữ thần vậy nè!

Con Thắm hấp tấp chạy lại:

- Ý, anh để tui dọn ra cho! Tui cũng quên lú không đem theo luôn cái mâm cây...

Tư Cầu phụ bưng thức ăn đặt xuống mặt đất:

- Cô cứ... đứng chơi để kệ tui... Cô khỏi đem mâm ra làm chi cho mất công, dân này ngồi chèm bẹp dưới đất ăn cơm quen rồi mà cô!

- Anh nói vậy chớ tui phải lo cho tử tế hông thôi tía tui ổng thấy ổng cự chết.

Tư Cầu vừa xới cơm vô chén vừa hỏi con Thắm:

- Cô Hai ăn cơm chưa? Nếu chưa xin mời cô dùng luôn...

- Dạ rồi... (và nó mỉm cười nói tiếp) Tui đem ra có một cái chén và một đôi đũa...

Tư Cầu đỡ lời liền:

- Thì tui... ăn bốc cũng được mà!

- Anh nói chơi chớ ai để anh ăn như vậy...

Tư Cầu đưa đũa về một miếng cá kho và khen:

- Cha, ai kho cá ngon quá!

Con Thắm cười tủm tỉm:

- Anh chưa có nếm qua một miếng nào hết mà biết ngon...

Tư Cầu cười giả lả:

- Thì... thấy cũng đủ ngon rồi! Kho cá cái điệu này tui chịu lắm... Bộ cô nấu nướng những món này phải không cô Hai?

Con Thắm quay mặt đi và đáp:

- Vậy mà tui bị bà già rầy hoài đó!

Tư Cầu chắc lưỡi liên hồi:

- Ý trời, nấu ăn như vậy mà còn chê nữa! Tui có đi đó đi đây nhiều tui biết... ôi thôi, hồi tui ở Nam Vang, ở Sài Gòn tui gặp thiếu gì các bà các cô nấu cơm thì bữa khét, bữa sống, còn kho thì trắng chờ trắng chạch, nuốt vô tanh rình muốn ói. Đó cô coi!

Con Thắm lấy chân ấn ấn xuống nền đất còn ướm:

- Anh nói vậy chớ mấy bà mấy cô ở chợ ở búa người ta dốt món này nhưng rành nhiều món khác, còn như tui đây tối ngày lúc thúc dưới bếp hoài nên có biết cái gì khác ngoài... ba ông táo đâu!

Tư Cầu hăng hái nói vô:

- Ý vậy mà quý đa cô Hai! Rành mấy chuyện khác... mệt lắm chớ sướng ích gì! (rồi anh ta có vẻ thần thờ) Hồng nói giấu gì cô Hai, tui cũng có nếm sơ qua mấy cái thứ đó rồi...

Con Thắm nín thinh một hồi rồi rụt rè lên tiếng:

- Tui có nghe tí tui nói hồi đó anh...

Tư Cầu đặt chén cơm xuống, chụp hỏi liên:

- Hồi đó tui làm sao? Chú Bảy nói gì tui đó cô?

Con Thắm ấp úng đáp:

- Dạ... tí tui nói... chuyện của anh đó mà!

Tư Cầu cau mày:

- Ủ thì chuyện của tui! Nhưng chuyện của tui làm sao mới được chớ?

Con Thắm xén lên cúi mặt xuống và nói mau:

- Thôi anh ăn cơm đi hông thôi nguội lạnh hết!... Tui hông nói gì hết đâu!

Tư Cầu liếc xéo nó rồi lắc đầu nói:

- Cô làm cho tui nghẹn tới cổ thì nuốt cái gì vô nữa!

Thấy con Thắm quay mặt làm thinh, anh ta thở ra một hơi dài rồi cầm cái ăn cho xong bữa cơm.

... Con Thắm bước lại giành thu dọn chén đĩa vô trong thúng. Tư Cầu đứng lên dựa lưng vào chiếc cột sàn chòi:

- Thôi bữa chiều, cô khỏi giở cơm ra ngoài này, cô để tui lợi vô trong nhà ăn luôn cho tiện.

Con Thắm vội lắc đầu:

- Anh cứ ở ngoài này để tui bưng cơm ra cho. Tía tui dặn như vậy.

Tư Cầu chép miệng than:

- Thiệt ông già cũng kỳ... Khi không bắt cô đem cơm ngày hai bữa ra đây...

Con Thắm đáp lại gọn bân:

- Tía tui nói anh cũng kỳ nữa!

Tư Cầu nhướn mắt hỏi:

- Coi, tui kỳ chỗ nào cà?

Con Thắm cười lỏn lén:

- Thì... khi không anh cũng đòi ra ngoài này ở riêng!

Tư Cầu “à” một tiếng rồi cười xòa theo...

Mặt trời đã xuống tới đầu ngọn tre...

Tư Cầu tắm rửa xong xuôi ra đứng trên bờ mầu lóng ngóng đợi con Thắm mang cơm vào. Anh ta muốn đi thẳng vô nhà chú Bảy nhưng rồi lại thôi...

Vừa lúc đó, từ phía trên lộ đất, con Thắm ló ra và tất tả đi tới. Tư Cầu vội bước nhanh về phía chòi, rồi ngồi xuống chiếc băng cây, chậm rãi móc thuốc ra vặn hút.

Con Thắm đến nơi hấp tấp hỏi một hơi:

- Chèn đét ời, chắc anh đợi tui dữ lắm phải không anh Tư? Chắc anh đói bụng anh rửa tui... tan nát hết phải hông? Anh mong tui lắm phải hông anh Tư?

- Ý cô đừng nói vậy... Tui mong cơm thì có chớ mong cô Hai thì... cái đó để hỏi lại coi!

Con Thắm làm mặt nghiêm:

- Tui nói thiệt mà anh lại giỡn hoài!

- Coi, sao cô biết tui nói giỡn?

Con Thắm sắp đĩa chén ra và hối Tư Cầu:

- Thôi anh ăn rút đi hông thôi trời tối đến nơi bây giờ.

Tư Cầu chắc lưỡi ngồi xuống bên thúng cơm:

- Cha, cô này coi lơ mơ vậy mà khó quá ta!

Con Thắm đứng dậy dợm bỏ đi:

- Anh cứ nói... xàm hoài, tui hông nghe nữa đâu nghen!

Tư Cầu mỉm cười và cơm ăn...

Một lát sau anh ta lên tiếng hỏi:

- Sao bữa nay cô vô trễ dữ vậy cô Hai?

- Dữ hông bây giờ anh mới hỏi! Hồi chiều má tui sai bơi xuống đi chợ, bận dì nước ngược quá trời nên mới trễ vậy đó anh à!

- Cô Hai đi chợ có gì vui hông?

Con Thắm lắc đầu:

- Tui đi rút cho mau để dì cho kịp lo cơm nước đem vô anh thì còn thì giờ đâu mà... vui... Có anh ở trong này khỏe ru, chớ tui... tui lo thấy mồ!

Tư Cầu đặt đĩa xuống:

- Coi, sao cô biết tui vui? Tui mong cô ghê đi!

Con Thắm nghiêng đầu mỉm cười:

- Chớ hông phải mong... cơm hả?

- Thì... mong cả hai thứ, nhưng mong cơm thì ít hơn...

-Xí, sao lại... mong cơm ít hơn?

Tư Cầu hơi lúng túng:

- Thì... cơm bữa nào mà chẳng ăn!

Con Thắm đáp lại liền:

- Chớ tui bữa nào mà chẳng vô!

Tư Cầu chưa biết trả lời làm sao thì con Thắm lại nói luôn thêm một câu nữa:

- ... Mà tui có ăn thua gì, có kể số gì để cho anh phải mong ít mong nhiều! Tui hông bằng cái móng chừa của người ta!

Tư Cầu đặt mạnh chén cơm xuống:

- Người ta nào vô trông nữa đó?

Con Thắm sượng sùng đáp:

- Thì... người ta đó chứ ai... bộ anh nói tui hông biết hả?

- Giỏi đa! Mà ai nói cho cô biết chứ?

- Tía tui chứ ai!

Tư Cầu cau mày lăm lăm:

- Ông già đó thiệt cũng kỳ! Chuyện riêng năm xưa năm xưa của tui mà ông cũng đem học lại cùng hết... Để hôm nào tui vô hỏi chú Bảy việc này mới được!

Con Thắm hốt hoảng van nài:

- Ý đừng! Anh hỏi tía tui ông biết, ông chửi tui tắt bếp!

- Sao cô nói chú Bảy kể lại cho cô nghe mà?

Con Thắm rướn giọng lên:

- Ai nói hồi nào đâu! Tía tui ông kể cho má tui nghe chứ bộ...

Tư Cầu cười xòa:

- ... Nghĩa là cô nghe lén phải không?

Con Thắm tức bực nghẹn lời và mãi một lúc sau nó mới cất giọng mỉa mai:

- Vậy mà ông già một hai nói là anh hiền khô...

Tư Cầu ngạc nhiên hỏi lại:

- Coi, tui... có nanh có vuốt gì đâu mà hiền với chẳng hiền hả cô Hai?

Con Thắm đáp lầy:

- Chớ anh hiền mà... hết bà nọ đến bà kia... Bộ anh nói tui hông biết hay sao!

Thiếu chút nữa Tư Cầu sặc cơm, anh ta buông đĩa xuống, ngược mặt lên trời và nói lớn lên:

- Thiệt mấy bà thì bà nào cũng y hệt như bà nấy! Chưa gì hết mà đã eo xèo nhức tai nhức óc người ta nè!

Con Thắm mắc cỡ ngồi quay lưng lại và nín khe... Thấy vậy, Tư Cầu tinh nghịch hỏi tới:

- Ví dầu tui có chuyện bà nọ bà kia đi nữa thì ăn nhập gì ai mà cô lại... sần sượng với tui cà?

Con Thắm vẫn lặng im.

Tư Cầu làm bộ nói trống không:

- Thiệt mình không dè mấy cái chuyện mắc toi đó mà có người tức!

Điều này hơi... lạ đa!

Con Thắm cũng đáp bằng quơ lại:

- Ai hơi sức đâu mà tức, điều thấy... vậy thì nói... vậy chơi. Ai có tật thì họ giật mình chớ ăn thua gì đến tui.

Tư Cầu cười to lên rồi hỏi:

- Chắc hông ăn thua gì hết phải không? Để mơi tui lộ vô kiểm chú Bả nói qua một tiếng thì êm hết!

Con Thắm hốt hoảng đứng lên:

- Ý đừng anh Tư! Anh để thùng thặng chớ chưa chi anh.... (nhưng rồi nó đâm ra sượng và nói lầy ngang) Mà tui cho anh nói, tui... hông chịu cho anh coi!

Tư Cầu lại cười rộ rồi thản nhiên nói:

- Để nữa rồi coi! Cha chuyển này chắc tui cảm sào ở luôn tại cái xứ này quá!

Con Thắm cười mũi:

- Thì ai cấm mình! (rồi nó lấp bắp hỏi Tư Cầu) Mà anh ăn cơm rồi chưa để tui bưng đĩa chớ hông thôi trời tối mịt bây giờ!

- Rồi tự này giờ đây nè!

Con Thắm sắp chén đĩa vô thùng nghe rồn rảng rồi bưng đi về một mạch... Tư Cầu vội rảo bước theo liền và rụt rè hỏi:

- Bộ cô Hai giận tui hả cô Hai?

Con Thắm ngó thẳng về phía trước:

- Có cái gì đâu mà tui phải giận!

Tư Cầu chắc lưỡi:

- Như vậy... đúng là cô giận tui rồi, mà giận hông có chỗ nào để nữa!

Cô ác lắm ghen cô, làm như vậy từ nay trở đi... cô bưng cơm ra, tui nuốt sao vô!

Con Thắm bỗng đứng khựng lại, nhìn Tư Cầu và ấp úng nói:

- Sao kỳ vậy... Tui giận anh... có bữa nay không thôi...

Tư Cầu thở phào một hơi dài và định nắm lấy tay nó nhưng rồi lại nhẹ đặt lên trên vành thùng:

- Vậy mà cô làm cho tui hết hồn!

Con Thắm lại quay mặt đi:

- Anh nói vậy chớ tui mà ăn thua gì...

Tư Cầu cự nự:

- Sao lại không! Cô hồng biết chớ chuyển nầy tui nhứt định... ở luôn xứ nầy.

Con Thắm đáp bằng một giọng buồn buồn:

- Anh nói giỡn làm chi... Thiếu gì người không giữ được anh hưởng hồ gì... tui.

- Ấy, vậy mà cô giữ được!

Con Thắm ngoe nguẩy bỏ đi:

- Tui hồng tin...

Tư Cầu mỉm cười rảo bước theo sau:

- Hôm nào... rảnh rang cô ở ngoài nầy chơi lâu lâu một chút nghen!

Con Thắm lắc đầu lia lịa:

- Ý hồng được đâu! Tía tui biết ổng rầy chết! Thôi anh trở lại đi, tui dìa nghen anh Tư!

Và không đợi Tư Cầu trả lời, nó bỏ chạy thẳng một nước về nhà...

Tư Cầu mỉm cười đứng nhìn theo. Bỗng anh ta thấy con Thắm dừng lại và giơ tay ngoắc ngoắc. Anh ta hấp tấp chạy rút tới:

- Gì vậy cô Hai?

Con Thắm móc trong túi ra một gói nhỏ trao cho anh ta:

- Chút xíu nữa tui quên đưa cho anh món nầy...

Tư Cầu chưa vội cầm lấy:

- Gói gì vậy? Thuốc chuột cho tui uống cho chết hả?

- Bậy nà! Tui đi chợ mua dìa cho anh gói kẹo đậu phộng để anh ăn uống nước đó!

- Ý trời ơi, vậy mà hồi nầy cô hồng đưa cho người ta tráng miệng sơ sau khi ăn cơm xong!

Con Thắm phụng phịu:

- Hồi nầy mắc lo... giận anh nên ai mà nhớ!

Tư Cầu cầm lấy gói kẹo:

- Cha, ăn được mấy miếng kẹo nầy... cũng mệt lắm chớ phải lơ mơ đâu!

Con Thắm nói gạt ngang:

- Thôi đi anh... tui dìa nghen anh Tư!

... Tư Cầu cầm gói kẹo xốc xốc trong lòng bàn tay, rồi ưỡn ngực hít vô một hơi dài không khí mát lộng nơi đồng trống...

Trưa hôm ấy, sau khi mang cơm ra tới nơi và dọn sẵn ra dưới đất, con Thắm bước lại chân chiếc thang tre bắc lên sàn chòi:

- Nè anh Tư, anh ăn cơm một mình đi nghen, để tui leo lên chòi... hứng mát một chút!

Tư Cầu cười đáp:

- Thì trước sau gì tui cũng ăn cơm có một mình chớ mấy mình mà cô nói như vậy! Mà cô leo lên trên làm chi, ở dưới này nói chuyện cho vui...

Con Thắm háy anh ta:

- Lãng òm! Bộ anh bắt tui đứng dưới này để ngó miệng anh hả?

- Thì cả tháng nay cô đứng dưới này chớ đi đâu? Mà sao cô hổng sợ dòm miệng...

Con Thắm vội chặn lời:

- Hồi trước khác... Hồi trước tui chưa... quen với anh nên tui ngồi lì ra trên băng cây đó rồi ngó trời ngó đất gì cũng được, còn bây giờ... có anh ở đây...

Tư Cầu cười xòa:

- Trước hay sau gì tui cũng ngồi một đống tại chỗ này. Cô nói như thế tui mới ở trên trời rớt xuống cái đụi vậy!

Con Thắm xụ mặt, giậm chân:

- Thôi tui hổng thèm trả lời anh nữa đâu, anh cứ nói dần lân hoài hê!

Tư Cầu hát hàm bảo nó:

- Thì đó, cô muốn leo lên thì leo đi! Mà đồ đạc của tui để tứ tung lộn xộn ở trên cô đừng chê nghen!

Con Thắm trề môi:

- Biết rồi khỏi phải nói!

... Và không đợi Tư Cầu nói thêm lời nào nữa, nó thoăn thoắt leo lên chiếc thang tre dài...

Tư Cầu mới vừa đưa đũa định và cơm phải ngừng tay lại. Lần đầu tiên anh ta mới để ý thấy dáng dấp gọn gàng, uyển chuyển nhưng không ẻo lả của con Thắm đang vươn tay co chân leo mau trên mấy bậc thang...

Một cơn gió thổi ào tới làm bay tốc cái vạt áo túi lên, con Thắm vội đưa tay chụp giữ lại và kéo dề xuống.

Ở dưới này Tư Cầu thở ra một hơi dài rồi cúi đầu ngó xuống trở lại bát cơm. Anh ta bỗng đặt chén đĩa xuống, chụp lấy cái muống thọc vô tô canh rau dền múc húp liền một lúc ba bốn muống...

Tự nhiên Tư Cầu thấy như... no hơi. Anh ta ăn vội ăn vàng rồi đứng dậy đi rửa miệng uống nước.

Chợt nghe có tiếng sột soạt trên chòi, Tư Cầu hỏi vói lên:

- Cô làm cái gì ở trên mà tui nghe rột rẹt dữ thần vậy!

Con Thắm lộ đầu ra:

- Ý trời ơi tui lo dọn dẹp nóp, mền, đồ đạc của anh để lung tung trên này nè! Anh để vậy mà chịu được thiệt tui cũng phục.

Tư Cầu vội leo lên thang tre:

- Ổ heo của tui đó! Để tui lên phụ với cô nhen!

Con Thắm thò chân ra đặt trên nấc đầu thang và hấp tấp kêu Tư Cầu:

- Ý anh khoan lên, để tui xuống... dọn cơm.

Tư Cầu không trả lời mà leo rột lên... Khi Tư Cầu tới gần, con Thắm đành rút trở vô trong chòi và bò lại ngồi nép trong một góc.

Vừa lộ đầu lên thấy bộ điệu của con Thắm, Tư Cầu phải khựng lại. Anh ta mấp máy môi định tìm một câu gì để nói nhưng chợt thấy cặp mắt đen lay láy nửa như bối rối nửa như đợi chờ của con Thắm, anh ta lại nghẹn lời...

Mãi một lúc sau, anh ta mới gượng cười hỏi con Thắm:

- Sao cô, tự nãy giờ cô dọn dẹp cái gì của tui đó?

Con Thắm như lấy lại sự bình tĩnh:

- Anh coi... đồ đạc có phải gọn ghẽ hơn trước hông?

Tư Cầu tươi cười leo hẳn lên, rồi đưa mắt ngó quanh:

- Ờ phải... có bàn tay “tiên” vô thấy khác liền!

Đoạn anh đưa tay ngoắc con Thắm:

- Thôi cô lại đây ngồi cho rộng rãi chớ làm gì mà chui rút vô trong góc vậy!

Con Thắm sượng sùng ngồi nhích ra một chút rồi không biết làm gì nó hết ngó lên nóc chòi đến nhìn qua bên vách.

Tư Cầu tinh nghịch hỏi:

- Cô kiếm cái gì vậy?

Con Thắm lắc đầu:

- Hông... Thôi tui đi xuống dọn cơm nhen anh!

Tư Cầu giơ tay cản lại:

- Cô làm gì mà lật đật quá vậy? Ở đây chơi cho mát chớ bây giờ trời nắng chang chang...

Con Thắm luýnh quýnh bước đi xuống nhưng Tư Cầu đã nhích người chặn ngay cửa chòi. Thấy vậy con Thắm lên giọng van nài:

- Anh đang ra để tui xuống... rùi có ai thấy thì kỳ lắm!

Tư Cầu cau mày, đáp bằng một giọng giận dỗi:

- Coi, có cái gì đâu mà kỳ! Đó cô thấy... Mà thôi tui cũng không dám cản!

Vừa nói, Tư Cầu vừa ngồi thụt vô trong.

Con Thắm hấp hấp đặt chân lên bậc thang, bước xuống một nấc nhưng rồi đứng khựng lại. Nó ngược mắt lên nhìn Tư Cầu như để dò xét rồi bỗng nhiên lại mỉm cười mơn trớn...

Tư Cầu ngồi yên ngó xuống... Gió thổi nhẹ nhẹ làm mấy sợi tóc xòa của con Thắm bay lất phất.

Ánh nắng gắt bên ngoài hực chiếu dội lên gương mặt bầu bĩnh của người thôn nữ làm cho Tư Cầu có cái cảm giác là đang ngắm nhìn một thứ trái cây vừa chín tới, một trái xoài thanh ca vừa chín hươm hươm...

Tự nhiên con Thắm đâm ra xén lén... và Tư Cầu cũng có vẻ lúng túng. Bỗng để ý thấy con Thắm vẫn còn đứng y nguyên trên thang, Tư Cầu lên tiếng bảo nó:

- Thôi em lên trên này chớ làm gì đứng lưng chừng hoài ở đó vậy!

Con Thắm nhú mày rồi làm bộ mặt nghiêm hỏi lại anh ta:

- Ai biểu anh kêu tôi bằng em hồi nào mà hay quá vậy?

Tư Cầu giật mình nhưng rồi lại cười xòa:

- Thiệt ra thì tui nói mà cũng không để ý nữa! Mà để ý sao được một khi nó từ trong lòng trong dạ tuôn ra luôn như vậy!... Thôi nó có... trớn như vậy, tui kêu... luôn bằng em nghe.

Con Thắm cúi đầu đáp nho nhỏ:

- Ở cũng được... nhưng anh coi chừng tía má... em nghe được...

- Chú thiểm Bảy nghe được thì... cũng chẳng sao đâu, bộ em hồng phải nhỏ tuổi hơn tui sao?

- Hứ, nói như anh vậy hết chuyện rồi!

- Y,Ừ mới bắt đầu chớ hết đâu được! Mà leo lên đây đã rồi muốn nói gì nói.

Con Thắm do dự một chút rồi chậm rãi leo từng nấc thang một...

Tư Cầu nhích người qua một bên để nhường chỗ.

Con Thắm ké né ngồi xuống rồi đưa tay tần mẩn vuốt kéo mấy sợi lác ló ra ngoài mí nóp.

Tư Cầu bỗng để ý nhìn đến phía trên lưng chiếc áo túi của con Thắm ướt dính mồ hôi. Anh ta thấy bứt rứt trong lòng và vội gọi chuyện đây đưa với con Thắm:

- Cha... nực quá phải không em?

- Ờ...

- Em có nghe trong nhà có ai nói gì... anh hông?

Con Thắm ngược mắt lên:

- Hông... mà nói cái gì bây giờ?

- Thì... nói chuyện về hai đứa mình...

- Xí, ai nói kỳ vậy!

Tư Cầu nhìn chăm chặp vào mặt con Thắm rồi ngáp ngừng hỏi thêm:

- Còn em, ý của em như thế nào?

Con Thắm ngó mong ra ngoài đám rầy:

- Ý của em...

Tư Cầu chụp nói liền:

- Đó, như vậy phải được hông! Em xưng... em nghe thiệt bùi tai...

Con Thắm ngoe nguẩy:

- Hồng thềm nói chuyện với anh nữa đâu? Người ta... nói lờ một chút mà cũng... kêu ngạo...

- Lờ như vậy cũng... đủ rồi! Em khỏi phải trả lời thêm gì nữa hết! (rồi anh ta làm bộ chép miệng ao ước) Cha, phải em... lờ thêm kha khá nữa thì đỡ khổ cho anh biết mấy!

Con Thắm đưa chân đạp nhẹ vào bàn chân anh ta và cự nự:

- Cái anh này kiếm chuyện ngoắt ngoéo để nói bậy hoài!

Tư Cầu ngẩng cổ lên làm mặt nghiêm:

- Coi em nói oan cho anh đa! Đầu mùa chí cuối chỉ mới có... lớp giáp tới hai chữ “anh em” mà còn... trực trặc lên trực trặc xuống...

- Chớ anh còn muốn gì nữa? Vậy mà tía cứ nói anh hiền khô hê!

Tư Cầu cười xòa:

- Trời ơi, nói như em vậy thì... đời tàn rồi! Hiền thì cũng hiền cho đúng chỗ phải nơi. Với lại cái chuyện của hai đứa mình đâu có cái chuyện gì mà hiền hay... dữ! Bây giờ chỉ có mỗi một việc cần là phải tính đi tới nữa.

Con Thắm liếc nhanh về phía Tư Cầu rồi ấp úng đáp:

- Em... không phải như... người ta đó ghen anh!

- Sao vậy?

Con Thắm đáp bằng một giọng rầu rầu:

- Em... thì dầu thế nào đi nữa, em cũng phải ở già đời mãi kiếp tại xứ này, còn anh, anh bay nhảy lung tung... rủi mai kia một nọ anh... buồn tình anh... bỏ đi rồi ai cản anh được!

Tư Cầu thở ra một hơi dài:

- Ý trời ơi, em làm anh hồi hộp quá! Anh tưởng em nói chuyện gì, chớ chuyện đó... dễ ợt, anh nhứt định bỏ neo luôn ở xứ này mà! Để bữa nào rảnh rang rồi gặp lúc chú Bảy vui vui, anh nói đại về cái chuyện của hai đứa mình để cho nó êm luôn và em khỏi phải lo viễn vông gì nữa ráo!

Con Thắm ngược mặt lên, mắt long lanh, môi mấp máy rồi hỏi dồn một hơi:

- Thiệt hả anh! Anh tính chắc như vậy hả?

Tư Cầu chưa kịp trả lời thì con Thắm lại xụ mặt nói tiếp:

- Mà thôi, em tin anh hổng vô đâu!

Tư Cầu nhăn nhó:

- Thiệt mà em! Nếu em hổng tin để anh thề bán mạng cho em yên lòng!

Con Thắm hốt hoảng lắc đầu lia lịa:

- Ý đừng, bây giờ anh thề cái gì mà hổng được, nhưng rủi ro sau này có chuyện đổi thay anh bị mắc lời thề thì em cũng đâu có vui sướng gì!

Tư Cầu mỉm cười rồi nói bằng một giọng thật tha thiết:

- Em nghĩ như vậy cũng phải, nhưng dầu sao em cũng có thể tin được rằng anh không đến nỗi tệ hại lắm đâu. Anh mang ơn chú thiêm Bảy ngập đầu lút cổ thì đời nào anh dám để cho chú thiêm phải oán

trách anh sau này. Còn riêng về phần em, anh chỉ nói với em một lời là em khỏi phải lo sợ gì hết.

Con Thắm nhoẻn miệng cười rồi đáp:

- Bây giờ... đầu em muốn hồng tin anh cũng... hồng được!

Tư Cầu cũng cười theo rồi nhẹ nhàng đặt tay lên bàn tay của con Thắm, con này chỉ ngồi nhích ra một chút nhưng vẫn không rút tay về và quay mặt nhìn vô vách.

Tư Cầu lại phải chú ý đến khoảng vải áo túi ướm dính mồ hôi. Anh ta toan đưa tay còn lại quàng lên một bên vai con Thắm nhưng rồi lại lắc đầu thở dài buông mạnh tay xuống sạp chòi.

Con Thắm giật mình quay lại hỏi:

- Gì vậy anh?

Tư Cầu gượng cười đáp:

- Không, không có gì hết... Anh thấy... em khác người ta lắm...

- Người ta nào?

- Người ta là... người đàn bà con gái khác mà anh đã gặp.

Con Thắm nhí nhảnh hỏi:

- Khác chỗ nào, anh giỏi nói thử coi?

Tư Cầu có vẻ lúng túng:

- Khác ở nhiều chỗ lắm... anh có nói em cũng không biết đâu!

Rồi như để cho con Thắm khỏi hỏi tới hỏi lui gì nữa, anh ta nhắc bàn tay nó lên, vuốt ve một cách rất trù mến...

Con Thắm mở to mắt nhìn Tư Cầu như muốn tìm hiểu về câu trả lời quá mập mờ của anh ta, nhưng rồi nó lại mím môi lắc đầu tỏ vẻ... chịu thua.

Thấy vậy, Tư Cầu đưa ngón tay khều nhẹ gò má Thắm và hỏi:

- Sao đó em?

Con Thắm liếc xéo anh ta:

- Có gì đâu... Anh sao khó hiểu quá trời hè!

Tư Cầu mỉm cười đáp:

- Em muốn hiểu hả? Thì đây: sở dĩ anh nói em không giống nhiều người đàn bà con gái khác mà anh từng gặp là vì gần em, anh thấy sao mình bình tĩnh quá chứ không bộp chộp như mấy người kia... Và vì vậy mà anh biết chắc là chuyện này anh có thể... ở luôn tại xứ này được. Đó em chịu chưa!

Con Thắm cười lỏn lẻn:

- Tường cái gì chớ như vậy... thì được.

- Mà được... nhiều hay ít?

- Để nữa rồi mới rõ nhiều hay ít chớ bây giờ... ít xít hà!

... Tư Cầu không thể không đưa tay ôm lấy một bên vai no tròn của Thắm được...

Vừa lúc ấy, có tiếng cọt kẹt trên cầu thang tre. Con Thắm vội hất tay Tư Cầu xuống và ló đầu nhìn ra.

Nó hốt hoảng đứng dậy và kêu lên nho nhỏ:

- Ý chết rồi, tía em ra anh Tư ơi!

Tư Cầu hấp tấp nhoai người ra:

- Đâu... chú Bảy đâu...

Và khi “đụng đầu” với chú Bảy, anh ta làm tình gượng cười chào hỏi:

- Dạ... chú Bảy, chú Bảy đi đâu đây giờ này... trời nắng chang chang...

Chú Bảy nheo mắt đáp:

- Ờ, qua đi thăm miếng ruộng trong ngọn và sẵn đi ngang đây qua ghé vô nghỉ mát... (rồi chú mỉm cười hỏi thêm) Nè Tư, qua thấy thúng cơm còn để dưới nhà mà con Thắm đi đâu mất tiêu rồi chú em?

- Dạ... cô Hai cũng mới dọn dẹp chén đĩa vô đó...

Chú Bảy vẫn chưa chịu thôi lui:

- Qua mới thấy thấp thoáng nó... đâu đây mà!

Biết không thể lẩn trốn được, con Thắm liền ló mặt ra:

- Dạ con ở trên này nè tía...

Tư Cầu đành tiếp lời luôn:

- À... cô Hai mới lên trên chòi để... kiểm giùm cháu cái hộp quẹt máy và túi nhái thuốc đó chú Bảy.

Chú Bảy lắc đầu, lần bước trở xuống và nói nghe xuôi xị:

- Qua thấy túi thuốc của chú em treo trên cột ở dưới mà Tư...

Tư Cầu sượng trân nên đành lấp bắp đáp đỡ vớt:

- Vậy hả chú!... Vậy mà cháu... kiểm hết hơi...

Cả ba người lần lượt bước xuống thang tre, và khi chân vừa chạm đất, con Thắm te te chạy lại bưng thúng cơm lên:

- Thôi con dìu trước nghen tía!

Không đợi chú Bảy nói vô một lời nào, nó quày quả đi rút một nước... Chú Bảy nheo mắt nhìn theo con gái một hồi rồi quay qua hất hàm có ý hỏi Tư Cầu...

Tư Cầu lúng túng cúi đầu, rồi tăng hăng mấy tiếng để rụt rè hỏi lại chú Bảy:

- Chi... chú Bảy?

Chú Bảy khoan thai bước lại ngồi trên băng cây:

- Nè Tư, qua cũng đã từng trải qua... cái tuổi của chú em bây giờ, bởi vậy nên không có chuyện gì mà thằng Tư mày phải... mắc cỡ hay giấu giếm với qua hết.

- Dạ...

- Với lại thằng Tư mày chắc cũng dư hiểu cái bụng qua...

- Dạ cháu biết nhiều là chú Bảy tốt lắm, cháu nương náu ở đây được như vậy là cũng nhờ chú thêm...

Chú Bảy lắc đầu chận ngang:

- Qua muốn nói... chuyện khác kìa chứ! Qua có tốt với chú em về cái việc đó là dĩ nhiên rồi, là... thường tình thiên hạ rồi!

Tư Cầu làm ra vẻ ngạc nhiên:

- Chuyện gì nữa chú Bảy? Thì chú Bảy đối với cháu tốt hết về đủ mọi thứ chuyện...

Chú Bảy chắc lưỡi:

- Cái đó qua hông dám nói, chứ qua luôn luôn sẵn lòng với chú em một chuyện, một chuyện gắt củ kiệu mà qua đã có lần nói sơ với chú em rồi.

- Dạ cháu biết.

- Thằng Tư mày biết làm sao?

Tư Cầu ấp úng đáp:

- Dạ thì... chú Bảy có tính lo chuyện... vợ con cho cháu...

Chú Bảy chộp nói vô liền:

- Đúng đó! Vậy chú em mày đã... tính gì chưa? Qua muốn nói, chú em có tính... đi tới hay không?

- Dạ...

Chú Bảy gác tréo chân ngồi trở bộ lại:

- Thôi nói gần nói xa chẳng qua nói thiệt, bây giờ qua hỏi phút chú em
mày một câu này: vậy chú em mày...

Nói đến đó, chú Bảy đâm ra lúng túng vì không tìm ra lời cho xuôi câu.

Tư Cầu hồi hộp hỏi vô:

- Cháu... làm sao chú Bảy?

Chú Bảy tuôn ra một hơi:

- Qua muốn hỏi chú mày về cái việc con Thắm... Chú em mày... xem nó
có được hông. Phần nó thì qua coi bộ nó cũng... mền chú em mày lắm.

Tư Cầu chưa biết trả lời ra sao thì chú Bảy lại hỏi chêm vô thêm một
câu:

- Mà hồi nãy, qua thấy hai đứa lục đục cái gì ở trên đó?

Tư Cầu sượng sùng đáp:

- Dạ... cô Hai mới lên trên... cổ mới có nói chuyện tầm khào với cháu
vài ba câu kể chú Bảy tới...

Chú Bảy cười xòa:

- Ý thôi Tư ơi! Cái đoạn đường đó qua cũng có bước qua... năm
bảy bận rồi mà! Ông trời đặt để... trai gái mới lớn lên thì... chuyện đó
là chuyện thường! Bây giờ qua hông cần biết “mới” lên hay “mới”
có nói chuyện gì ráo, qua chỉ hỏi thẳng với thẳng Tư mày một câu dứt
đạt, thẳng Tư mày... đối với con gái của qua như thế nào? Qua cần
biết có... chút xíu đó thôi hè!

Tư Cầu cúi gầm mặt xuống ngó mấy đầu ngón chân và đáp nho nhỏ:

- Dạ cháu cũng... mền cô Hai lắm...

Chú Bảy đứng rột dậy, bước lại vỗ vai anh ta:

- Tốt lắm!

- Dạ cháu cũng xin lỗi chú Bảy, cháu ở đây nương nhờ chú thiếm Bảy
mà còn... chàng ràng như vậy...

Chú Bảy hể hả ngắt lời anh ta:

- Hổng sao mà! Qua đã “chăm” chú em mày thì được, qua cũng đã
coi giò coi căng rồi qua mới dám rước về chứa trong nhà, chớ gặp
thứ mắc toi mắc dịch... mụ nội qua bây giờ cũng không dám để tới gần!
Nói thiệt với chú em mày, nếu thằng nào khác mà làng chàng như vậy,
thì trời cản qua cũng phang cho nó năm bảy cây tầm vông bò càng bò
niềng chớ đâu được... êm thắm như vậy (ngừng một chút, chú Bảy

ng nghiêm giọng hỏi thẳng Tư Cầu) Thôi mọi việc kể như xuôi rớt hết, vậy chú em mày phải... tính đi tới chớ!

Tư Cầu rụt rè hỏi lại:

- Đi tới... làm sao đó chú Bảy?

Chú Bảy thân mật đặt tay lên vai anh ta:

- Thì đi tới cái chuyện vợ con để qua với thiểm Bảy chú mày tính phút cho rồi. Năm nay con Thắm nó cũng trọng cái rồi, và thời buổi giặc giã có con gái lớn giữ kè kè ở trong nhà hoài không nên!

Tư Cầu bẻ mấy móng ngón tay kêu răng rắc rồi ập ứng lựa lời:

- Chú thiểm thương cháu như vậy là... quá cỡ rồi, trên đời này thiệt hiếm có người như chú thiểm, nhưng... cháu thấy tình cảnh của cháu đang... mê mê như vậy mà còn tính tới chuyện vợ con... cháu e rằng cháu không đủ sức lo liệu...

Chú Bảy chận ngang:

- Ấy, qua nói để qua lo hết, qua bao trọn cho chú em mày mà! Qua chỉ cần chú em mày... ừ cho qua một tiếng!

Tư Cầu mỉm cười gãi đầu:

- Dạ... chú Bảy tốt quá nên cháu càng thêm suy nghĩ đắn đo dữ...

- Suy nghĩ khi khô gì nữa Tư! Chú em mày ở đây đầu sao cũng yên phận rồi, bây giờ chỉ việc nhào vô cái rụp cho nó... mọc gốc mọc rễ ở đây luôn chớ còn tính bay nhảy đâu nữa! Năm nay chú em mày cũng lớn tuổi rồi và chú em mày nên bắt đầu lo tu tỉnh mần ăn đi thì vừa...

- Chú Bảy nói như vậy cũng phải, nhưng trong thời buổi này, cháu đâu có chắc ngày mai ngày mốt gì đây có được... yên lành hay không...

Chú Bảy chắc lưỡi:

- Ý trời ơi, thằng Tư mày lo bá vợ như vậy còn hơn ông già bảy mươi!

Thời buổi gì thì cũng thân kệ mẹ nó chớ hơi sức đâu mà lo tầm ruồng hoài! Nói vậy giặc giã tây tà lung tung với nhau rồi hổng ai chịu lấy vợ lấy chồng, rồi ngưng lại hết sao? Như vậy rủi nó kéo dài cho đôi ba chục năm rồi lấy... xuất đình đâu để đánh giặc để mần công kia việc nọ? Hể xay lúa thì khỏi bông em, hể gánh nước thì khỏi già gạo, chớ bộ ai ai cũng phải tuôn ra mặt trận hết sao!... Còn cái việc “yên” hay không”yên” thì biết sao mà nói được, hể trời kêu ai thì nấy dạ chớ chẳng lẽ mình cứ ngồi co rút một chỗ để... đợi hả Tư?

Tư Cầu gượng cười đáp:

- Dạ, bề gì chú Bảy cũng là người lớn tuổi nên thế nào chẳng rành việc đời hơn cháu nhiều, nhưng... cháu đâu quên được thân phận... trôi sông lạc chợ của cháu!

Chú Bảy “xì” một tiếng rồi bảo:

- Tưởng chú em nói cái gì khác, chớ cái việc đó đối với qua hồng ăn nhằm gì ráo: qua gả con gái bắt rế mà!

Tư Cầu ngập ngừng nói thêm:

- Ngặt nổi bây giờ cháu cũng như... tứ cố vô thân, rồi biết ai đâu đứng ra để thay mặt cho đàn trai! Bề gì chú thiêm ở đây cũng thuộc vào hạng nhà có bề thế, cô Hai lại là cô gái đầu lòng...

- Cái chuyện đó, qua hồng thắc mắc thì thôi chớ sao chú em mầy lại lo ngại! Thời buổi này, phải chằm chế chớ cứ rầy rặc như trước sao được! Qua nói chú em mầy khỏi chộn rộn gì hết, qua bao lãnh hết mà! Chú em chỉ cần ừ một tiếng là đủ.

Tư Cầu còn ráng nói thêm:

- Cháu thấy trong làng thiếu gì nơi xứng đáng gấp ghé cô Hai..

- Ồi thứ đó qua bỏ... lạc xoong hết, qua chỉ cần chú em mầy “ừ” một tiếng thôi mà!

Tư Cầu thở ra một hơi dài như tỏ vẻ... chịu thua rồi mỉm cười đáp:

- Dạ... cháu cũng nhờ chú thiêm Bảy..

Chú Bảy hể hả vỗ mạnh vai Tư Cầu:

- Như vậy phải nghe được hông!... Mà thôi, từ giờ phút này trở đi, thằng Tư mầy có thể tập... bỏ hai cái chữ “chú thiêm” cho nó quen miệng lần đi thì vừa...

Tư Cầu “dạ” một tiếng xụi lơ làm chú Bảy hơi cau mày...

Chiều hôm ấy, con Thắm vẫn bưng cơm ra chòi như thường lệ, nhưng khi gặp mặt Tư Cầu là nó ngó bét đi chỗ khác. Tự nhiên Tư Cầu cũng đâm ra mắc cỡ. Mấy lần anh ta định gọi chuyện hỏi thăm về “tình hình” trong nhà sau khi chú Bảy ở ngoài này trở vô trỏng, nhưng rồi lại rụt rè nín thinh và đành cầm cúi ăn cho xong bữa cơm.

... Thấy Tư Cầu buông đũa xuống, con Thắm vội bước lại quét dọn thật mau, mặt cúi gằm xuống làm cho anh ta bắt phì cười:

- Em làm cái gì mà chiều nay coi bộ... gấp rút quá vậy?

Con Thắm háy xéo anh ta:

- Anh thiệt kỳ thấy mồ!

- Đọ đọ, đừng có nói dưng dưng đó nhen! Anh làm sao mà kỳ?

Con Thắm phụng phịu:

- Anh... bàn tính cái gì với tía em hồi trưa mà dìa trông ông nói om sòm lên...

- Bộ chú Bảy quờ rầy em hả?

Con Thắm lắc đầu:

- Hông. Em cũng tưởng ông dìa ông la cho một trận về cái chuyện... hai đứa mình hồi trưa đó, nhưng mà không...

Tư Cầu cười nói:

- Như vậy khỏe cho em rồi...

Con Thắm gạt ngang:

- Cha khỏe dữ! Tía em ông nói... anh chịu rồi.

- Ủ thì chịu. Còn em, ông có hỏi gì em hông?

- Ông hỏi... em có chịu hông...

- Vậy em trả lời làm sao?

Con Thắm bực mình đáp sẵng:

- ... Trả lời chịu chớ trả lời làm sao nữa giờ!

Tư Cầu thở ra rồi mỉm cười nói:

- Ở như vậy là êm rơ hết chớ có gì đâu mà em ra đây làm... mặt lớn mặt nhỏ tự nãy giờ...

Con Thắm nhú mày:

- Anh nói nghe sướng quá há! Anh ở tốt ngoài này anh hông biết, chớ em ở trong em xấu mình, xấu mấy vì mấy đứa nhỏ nó cứ theo chộ hoài.

Tư Cầu cười xòa:

- Ý trời ơi, tưởng cái gì chớ có chút xíu đó...

Con Thắm trợn mắt cự nự:

- Vậy mà anh còn cười được hả?

- Chớ em biểu anh... khóc hu hu sao?

- Hứ, cái anh này lằng òm! (rồi nó nghiêm mặt hỏi tiếp) Nè anh Tư, nói vậy anh... chịu thiệt hả anh? Anh tính... ở đây luôn, ở đây hoài hoài hả anh?

Tư Cầu trịnh trọng gật đầu:

- Chịu thiệt, chớ chịu... chơi cho chú Bảy đập tàn thầy sao!

Con Thăm ngập ngừng hỏi thêm:

- Anh có nghe... tía em ổng nói... chừng nào không anh?

Tư Cầu cười mỉm mỉm:

- Chắc cận lắm à em, chú Bảy chú nói để coi ngày nào tốt trong tháng này....

Con Thăm nhăn nhó kêu lên:

- Hồng biết ổng làm gì gấp quá trời vậy cà!

Tư Cầu ngó xéo con Thăm, mắt lim dim:

- Chớ để lâu... nguội tanh hết!

- Nói bậy nữa đi!... Mà nè anh, nữa anh tính dọn dĩa trống ở hay là...

- Thì chắc phải đem thân gởi rể luôn ở trống rồi! Nhưng trong lúc lo mấy công rầy tại đây anh cũng phải ở suốt ngày ngoài này. Căn chòi này coi lơ mơ vậy mà ở sướng lắm em! Nè tới chừng đó, mặc tình hai đứa mình hú hí ghen!

Con Thăm véo mạnh vào vai anh ta một cái đau điếng:

- Anh cứ nói bậy hoài hè! (và nó xằng xái bưng thúng cơm lên)

Thôi em đi dĩa rút ghen! Lằng nhằng ở đây hoài, tới chừng vô trống mấy tụi nhỏ nó thấy em đi lâu nó kêu ngạo em... thấy ghét lắm!

- Ủ phải, em dĩa cho sớm sớm đi, chớ hồng thôi họ xăm xì hồng tốt.

Con Thăm chưa kịp bước đi thì Tư Cầu đã nhanh chân tiến lên đứng chặn trước mặt nó và cười tủm tỉm hỏi một cách gọn khô:

- Bây giờ cho hun một cái... sốt dẻo được hông?

Chưa chi con Thăm đã vội ngả người ra phía sau như để né tránh. Nó cau có cự nự Tư Cầu:

- Nữa! Anh này kỳ quá!

Nhưng rồi nó lại chìa má ra và làm bộ nói lầy:

- Đây nè ông!

Tư Cầu vừa mới để chót mũi chạm phớt qua gò má của con Thăm thì con này đã phát cười ré lên rồi vùng chạy đi...

Tư Cầu mỉm cười nhìn theo, nhưng rồi nụ cười ấy tắt dần để nhường cho một vẻ mặt nặng ưu tư...

Sau khi cưới hỏi xong, mặc dầu đã dọn về ở chung trong nhà chú Bảy, Tư Cầu vẫn còn ăn cơm và nghỉ trưa ở ngoài chòi rầy.

Mỗi ngày con Thắm vẫn bưng thúng cơm ra đúng y như lệ cũ, và có khác ở chỗ là từ đây hai người có thể ung dung trèo lên chòi trò chuyện mà không cần phải giữ ý tứ gì nữa...

Một bữa nọ, Tư Cầu cùng Thắm ngồi vắt vẻo trên sàn chòi cao nhìn trời nhìn đất. Gió đồng thổi lồng lộng làm tung bay mất sợi tóc xòa của Thắm. Nó bỗng níu tay Tư Cầu hỏi:

- Mau quá hé anh Tư?

- Cái gì mà mau?

- Coi, anh này dễ quên quá! Thì từ ngày đám cưới của tụi mình đến nay lặt đặt đã trên ba tháng rồi chớ phải ít ỏi gì sao!

- Ờ phải há!

Tư Cầu quay qua âu yếm nhìn kỹ gương mặt hơi xanh xao, hơi hốc hác một cách thật... khả ái của người vợ mới cưới...

Liếc thấy Tư Cầu nhìn nhìn chằm chằm, con Thắm mắc cỡ hỏi:

- Bộ lạ lắm sao mà ngó người ta dữ vậy?

Tư Cầu đưa tay mân mê một bên quầng mắt hơi trũng của vợ:

- Lóng rày em hơi ồm đó nghen!

Con Thắm vội thò tay vô túi móc một chiếc gương tròn ra soi mặt rồi xén lên đám nhẹ vào lưng chồng:

- Tại anh đó đa! Phải bây giờ em xấu hơn trước nhiều hông? Điệu này, anh chê em mấy hồi!

Tư Cầu tình tứ ôm lấy vai vợ:

- Em bây giờ mới... đáng mê hơn trước nhiều.

Con Thắm giơ tay vả nhẹ vô miệng chồng:

- Cái miệng anh nói leo lẻo vậy chớ ăn thua khi gì?

Tư Cầu làm bộ nghiêng răng hăm dọa:

- Muốn ăn thua lắm hả: thì đây nè...

Vừa nói anh ta vừa ôm chặt lấy Thắm rồi ghì xuống sàn tre trong lúc con này thụi đấm ngắt véo tứ tung một cách... chiếu lệ lên lưng

của chồng và miệng thì đả đót kêu la:

- Anh quý! Ui da, đau người ta thấy mồ nè!

Tư Cầu mau miệng hỏi lại:

- Đâu! Đau đâu anh mắc thường cho? Ở đây hả?

Con Thắm lại kêu ré lên:

- Á... nhột thấy mồ!... Anh này kỳ thấy bà!

Tư Cầu thích chí cười xòa...

Bỗng mấy tiếng đại bác nổ liên tiếp nhau từ phía xa xa văng lại như những tiếng trời gầm khi sắp chuyển cơn mưa...

Tư Cầu vội ngóc đầu lên nghe ngóng rồi từ từ rút tay ra ngồi nhồm dậy.

Con Thắm nặng giọng hỏi:

- Gì vậy anh?

Tư Cầu thăm thì đáp:

- Em có nghe tiếng súng lớn bắn đó hông? Cha, hổng biết đụng độ ở miệt nào gần đây mà hồi bùng sáng tới bây giờ nghe súng đủ cỡ nổ rền hoai...

Con Thắm nhăn mặt:

- Ý trời ơi, thì lâu lâu nghe súng nổ là việc thường chớ có cái gì lạ đâu mà coi bộ anh thấp thỏm hoai hổng biết!

Đoạn nó vói tay níu lấy vạt áo chồng giựt giựt:

- Thôi nằm xuống... nghỉ lưng một chút nữa đi anh! Nó có nổ ở đâu thì thầy kệ mồ nó chớ ăn nhập gì tới mình...

Tư Cầu gạt nhẹ tay vợ ra và ló đầu ra ngoài cửa chòi chăm chú nghe ngóng:

- Ý cha bây giờ nổ dữ nghen em! Toàn là súng máy không hà!

Con Thắm thở dài rồi bò rột dậy:

- Anh sao có cái tật lớn quá! Mình cốt giữ làm sao cho yên thân để mần ăn, súng nổ ở tí mú đâu đâu mà anh cũng chộn rộn làm chi vậy?

Tư Cầu có vẻ không bằng lòng:

- Người ta đánh giặc ầm ầm ở đó mà mình ngồi khoanh tay ở đây nghe khan thì... nôn ruột quá! (liếc thấy vẻ mặt ngơ ngác của vợ, Tư Cầu lắc đầu thở dài rồi dịu giọng nói tiếp) Mà anh có cắt nghĩa ra em cũng... hổng hiểu đâu! Nó kỳ lắm em à! Em chưa từng đánh giặc lần

nào nên em hồng biết, chớ bây giờ mỗi khi anh nghe tiếng súng nổ, anh làm như thấy nhớ ông bà vải gì á!

Con Thắm xụ mặt xuống:

- Cai điệu này anh ở đây hồng bền đâu! Em biết trước mà!

Tư Cầu gượng cười nắm lấy tay vợ:

- Coi, có cái gì đâu mà mặt mày chầu bậu vậy? Cái gì mà hồng bền?

Con Thắm ngó mông về phía chân trời xa tít:

- Em nói đâu thì có đó, để nữa rồi coi...

Tư Cầu muốn ôm chầm lấy vợ để tìm lời an ủi, nhưng rồi anh ta vẫn ngồi yên không nhúc nhích với dáng điệu của một kẻ đã làm một điều gì phạm lỗi mà lại bị bắt tại trận...

Có tiếng nói chuyện lào xào ở cuối mấy giồng khoai mì ở bìa rẫy, rồi một tốp người mặc đồ đen vai mang súng ống xăm xăm đi thẳng lại phía nhà chòi.

Con Thắm khều Tư Cầu hỏi nhỏ:

- Ai đi đâu mà rần rần vậy anh?

Tư Cầu ngẩn cổ lên lấy bàn tay che trên mắt để khỏi bị chói nắng:

- À, chắc mấy anh em trong bộ đội đi ngang qua vùng này mà!

Con Thắm vội ngồi thụt vào trong, và nín áo chồng kéo vô:

- Anh ló ra ngoài làm chi vậy hồng biết! Họ đi lợi phía mình đó ghen!

Tư Cầu gỡ tay vợ ra và lần bước xuống thang tre. Vừa lúc ấy đám người lạ mặt cũng đi trờ tới.

Một người trong bọn chạy a lên trước và quơ tay reo la:

- Ủa anh Tư!

Tư Cầu nheo mắt để nhìn kỹ người gọi mình rồi cũng chạy lại ôm chầm lấy người ấy:

- Ý trời anh phó! Anh đi đâu mà lạc lên tới đây hả?

Anh kia quay lại chỉ về phía anh em đang đứng xung quanh tò mò ngăm nhìn hai người:

- Tui đi với anh em đây nè! Cha hôm nay tây nó bố ở miệt tui tui dữ quá nên hồi sáng tới giờ chạy thực mạng qua bên này đây.

Tư Cầu gật gù:

- Hèn chi tui nghe nổ dữ quá! Anh ở miệt nào vậy anh Phó?

- Tụi này đóng lang bang ở miệt Tân Châu, Hồng Ngự... (rồi anh ta mỉm cười nói đùa) Mà bây giờ tui là “trưởng” chứ không còn là “phó” như hồi anh còn ở dưới đâu nghen!

Tư Cầu vỗ mạnh vào vai anh ta:

- Anh giỏi đa! Mà sao lại lên trên này?

- Còn anh, sao anh lại tấp vào đây? Hồi anh đi, tui tưởng anh đông trở lên Sài Gòn rồi chứ!

Tư Cầu nhún vai:

- Lên trên làm khi gì...

Anh “phó” vội kêu lên:

- Mà thôi, gặp anh ở đây... tụi này kẻ như trúng mồi đi! (rồi anh ta thân mật hạ giọng nói tiếp) Hồng nói giấu gì anh, từ hồi sáng tới giờ tụi này chưa có hột cơm hột cháo gì dẫn bụng hết nên đưa nào đưa này đói rã ruột...

Tư Cầu cười xòa:

- Sao mấy cha hồng nói liền! Tại đây thì không có gì hết nhưng để tui kêu... vợ tui chạy rút vô nhà nấu bậy một vài nồi khoai đem ra cho mấy anh ăn đỡ.

Anh “phó” trợn mắt tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Ý cha, có vợ nữa rồi hả? Cha nội này giỏi quá ta! Cái điệu này anh tính mọc gốc mọc rễ luôn ở xứ này rồi còn gì!

Tư Cầu nhún vai:

- Thì... phải lo mần ăn chứ sao anh! (đoạn anh ta hướng lên phía trên chòi gọi lớn) Em ơi, xuống đây có người quen đây nè!

Con Thắm e thẹn bước xuống thang và khẽ gật đầu chào mọi người.

Tư Cầu sốt sắng giới thiệu anh “phó” và những người khác:

- Nè em, anh này đây là người cùng xứ với anh đó, còn mấy anh em kia... bây giờ kể cũng như... anh em quen hết đi!

Cả bọn nhao nhao lên:

- Phải đa!

Anh “phó” kín đáo liếc sơ qua con Thắm rồi vỗ mạnh vào vai Tư Cầu, cười giòn khớ:

- Anh... giỏi đa anh Tư!

Con Thắm xén lên quay mặt ngó đi chỗ khác.

Tư Cầu vội hỏi vợ:

- Thôi em đi bươn dìa nhà nấu cho mau một vài nồi khoai bưng gấp ra đây cho mấy anh em ăn đỡ. À, em nhớ gói theo luôn một bánh thuốc Cao Lãnh anh cất trong hũ đó!

Anh “phó” vội dặn chen vô:

- Chị nhớ nấu khoai nhiều nhiều nó ngen chị! Đối với tụi này thì thứ đó không sợ ế đâu!

Con Thắm gượng cười chào sơ mọi người rồi bưng thúng cơm lên đi rút về trong nhà...

Anh “phó” quay qua nói liền với Tư Cầu:

- Anh sao tốt phước quá vậy anh Tư!

Tư Cầu mỉm cười đáp:

- Tốt thì... kể ra cũng khá tốt nhưng không được khoái chí như mấy anh.

Anh “phó” trề môi:

- Ý trời ơi, chạy muốn... ra khỏi đây chứ khoái gì được anh!

Tư Cầu hỏi lại anh ta:

- Hồng khoái chứ sao anh lại tấp vô đó?

Anh “phó” thở ra:

- Thì ban đầu tui lên trên nhà chú tui ở Tân Châu tính nhờ chú chỉ dẫn cách làm cá mắm kiếm ăn cho qua ngày qua bữa, chứ ở dưới mình từ hồi anh... ra đi rồi xảy ra liên liên nhiều chuyện rắc rối lắm! Tui bị rận hoài nhưng rồi cuộc rồi tui coi vào... chịu đời không thấu nên khơi đi luôn.

Tư Cầu tò mò hỏi thêm:

- Nhưng sao anh hồng lo mần ăn như mọi người khác mà trở lại xấp vô đám anh em đây?

- Thì ban đầu tui cũng tưởng là chuyến này tu bị mần ăn được luôn, nhưng rồi lại gặp mấy anh em đây... Ôi thôi, chắc tại cái số mình còn nặng nợ!

Tư Cầu thở dài:

- Tui cũng đang gặp cái cảnh tương tự như vậy! Hồng biết lúc trước anh có như vậy không, chứ hiện thời mỗi lần tui nghe tiếng súng, lòng dạ tui nôn nao kỳ cục lắm!

Anh “phó” vỗ đùi nghe cái “bốp”:

- Đúng trần... cái bịnh của tui lúc trước! (nhưng rồi anh ta lại nhăn nhó kêu lên) Nhưng anh còn ôm kè kè một cô vợ ngon lành tận mạng như thế kia thì dễ gì rút ra! Thôi tui hổng dám rủ rê anh đâu, rủ chị Tư chỉ nghe được chỉ chửi tui không còn một tấm da mẹ đẻ!

Tư Cầu chưa kịp trả lời ra sao thì anh ta lại vọt miệng hỏi thêm:

- Bộ anh mới cưới vợ ràng ràng đây hả?

- Ủ, lỗi ba tháng nay.

Anh “phó” lắc đầu quây quây:

- Ý thôi, hai anh chị đang còn ở vào cái thời... cụp lạp, mụ nội tui bây giờ xeo anh đi cũng hổng nổi!

Tư Cầu cười tùm tùm:

- Anh sao coi tui tệ quá vậy anh! Thì để nữa rồi coi!

Đoạn anh ta bước lại cầm một cây cạc-bin bá xếp móc treo trên cột chòi lên để sẫm soi.

Anh “phó” hãnh diện bước lại khoe với Tư Cầu:

- Súng này mới nhứt hạng đó anh! Hồi ở dưới mình làm gì có thứ này phải hông anh?

Tư Cầu nâng niu treo khẩu súng trả lên chỗ cũ và khẽ gật đầu.

- Phải rồi. Thứ bá xếp này tui coi bộ gọn bân khoái quá!

Anh “phó” cười xòa rồi chắc lưỡi hít hà:

- Khoái đâu bằng một cô vợ mới nheo nhéo đó anh!

Tư Cầu giơ tay thụi mạnh vào vai anh “phó” một cái:

- Anh sao cứ nói bông lơn hoài!

Và tự nhiên Tư Cầu đưa tay sờ nơi bụng mình ngay vào chỗ mà trước kia bao giờ cũng có cộm lên cái bá dẹp của cây Herstal (khẩu súng ấy Tư Cầu đã gởi lại cho Hai Cang trước khi bỏ lên Châu Đốc).

Anh ta ngần ngừ một hồi lâu rồi thở dài đưa tay nắn lớp da bụng đã bắt đầu dầy mỡ.

Anh “phó” để ý liếc nhìn dáng điệu của Tư Cầu và cũng thấu hiểu phần nào tâm trạng của anh ta trong lúc bấy giờ. Anh bèn tìm cách gợi chuyện với Tư Cầu:

- Sao anh, công việc ruộng rẫy ở đây có khá hông?

- Ở... cũng khá, nghĩa là tui có thể sống già đời mãi kiếp ở đây được rồi.

- Như vậy là... cha đời rồi còn gì nữa!

Tư Cầu mỉm cười chua chát:

- Thì đúng như vậy rồi! Nhưng với tui, tui lại khác... nhiều lúc như thấy... thiếu, thấy nhớ một cái gì...

Anh “phó” thân mật vỗ vai Tư Cầu:

- Buồn chườn buồn căng rồi phải hông?

Tư Cầu cười đáp:

- Chắc cũng đâu đó!

- Thì anh... ráng chịu chớ tui hông dám rủ rê anh đâu, tuy rằng bọn này rất cần một người như anh và nói đây không phải khoe với anh làm chi chớ cái đám của tui tui coi lơ mơ như vậy mà bảnh lắm nghe!

Tư Cầu tò mò hỏi liền:

- Sao mà gọi rằng bảnh? Không khéo anh chạy ô mờ rồi mắc ô mả?

Anh “phó” kiêu hãnh lắc đầu:

- Ai thèm “quảng cáo” với anh làm gì! Tui nói sơ sơ như vậy anh cũng đủ hiểu: tui này hông có “anh lớn” nào ở trên đầu hết, mà quánh Tây coi cũng... mát con mắt lắm nghen! (anh “phó” bỗng nghển cổ lên ngó về phía bờ mầu và kêu lên)

- Chị Tư ra tới rồi kìa! Ủa sao chỉ nấu khoai mau quá vậy cà?

- Chắc con vợ tui nó kiếm được thứ gì khác đem ra trước để mấy anh lót dạ...

- Nếu vậy thì... điệu quá!

Con Thắm vừa đến nơi là Tư Cầu hỏi liền:

- Em đem ra món gì đó em?

Con Thắm đặt thúng xuống:

- Tía biểu em mang mấy thứ này ra ngoài này trước đi...

Tư Cầu bước lại ngó xuống thúng và kêu lên:

- Bánh tét, bánh ít mấy anh ơi! (anh ta day qua hỏi vợ) Ở đâu mà có sẵn mấy thứ bánh trái này vậy em?

- Mai này trên bác Ba có đám giỗ nên tía lên xin ba mớ để cho mấy anh ở đây dùng đỡ...

Tư Cầu quay qua khoe với anh “phó”:

- Ông già vợ tui đi vận lương cho anh em đó! Anh chưa gặp mặt ông nên hông biết chớ ông điệu lắm nghen!

Anh “phó” liếc nhanh về phía vợ Tư Cầu và nói đùa:

- Tui biết nhiều rồi mà!

Thấy anh em bu lại thúng bánh. Tư Cầu vội hỏi vợ:

- Thôi em chịu khó dìa trồng canh mấy nồi khoai đi chớ anh coi bộ ba cái bánh này hông thấm tháp gì đâu!..

Con Thắm lại lúi lúi trở về trong nhà... Nhưng đi được một đôi nó đứng lại ngoắc kêu Tư Cầu.

Tư Cầu vội chạy đến:

- Gì vậy em?

Con Thắm ngó về phía đám anh em rồi hỏi nhỏ chồng:

- Anh nhắm coi... anh em họ ở đây... ăn uống như vậy rồi có sao không?

- Cái gì mà có sao?

- Rủi có ai... đi mạch cho Tây rồi sao?

Tư Cầu cười đáp:

- Em khỏi lo, nếu Tây nó đi tới đây thì họ cũng đã đông mất đất rồi!

Con Thắm chắc lưỡi:

- Đã đành rồi, nhưng em nói đây là nói... cho phần mình kìa! Tây vô nó buộc cho mình... chưa chấp, tiếp tế cho họ rồi sao?

Tư Cầu đành kiểm cách nói gạt ngay:

- Ồi ai đi mạch báo làm chi hông biết! Ở đây bà con mình là người biết điều hết mà?

Con Thắm cười mũi:

- Ủ biết điều! Anh dễ tin như vậy rồi có ngày mang họa đa!

Tư Cầu giơ tay xua xua:

- Thôi bây giờ dầu sao cũng lỡ rồi, em dìa trồng coi khoai chín chưa bưng ra đây liền để cho anh em họ ăn xong họ đi gấp là mình... nhẹ lo.

Con Thắm thở dài rồi lúi thủi đi thẳng...

x

x x

Tối hôm ấy, trong lúc Tư Cầu đang nằm dài trong buồng, tay gác lên trán, suy nghĩ vẩn vơ thì con Thắm bước vô.

Tư Cầu ngẩng cổ lên rồi xê mình nằm nhích qua một bên và lên tiếng gọi vợ:

- Lại đây em?

Con Thắm bước lại đứng bên cạnh chồng:

- Tía kêu anh ra ngoài kia!

Tư Cầu ngồi nhồm dậy:

- Tía kêu anh có việc chi đó em?

Con Thắm cúi đầu đưa tay mân mê cây cột mừng:

- Ai biết đâu...

Thấy điệu bộ của vợ như vậy, Tư Cầu đâm ra thắc mắc thêm:

- Thì có cái gì em nói thẳng ra đi để anh ra ngoài anh còn liệu...

Con Thắm ngập ngừng, một hồi hồi đáp:

- Tía hỏi anh về chuyện... anh tính đi đâu đó...

Tư Cầu có vẻ ngạc nhiên:

- Ai nói cho tía biết mà hay quá vậy cà! Bộ em hả?

Con Thắm lúng túng đáp:

- Thì tía cũng nghe phong phanh đâu đó, nên tía có hỏi em... Mà em không nói trước thì anh cũng phải nói...

Tư Cầu thở dài:

- Ờ phải... Em có thấy... ý tứ của tía ra làm sao hông?

Con Thắm trả lời giọng hơi pha chút lầy đương:

- Anh khỏi lo... cái gì tía cũng bình anh hết mà! Thôi anh ra ngoài cho mau hông thôi tía đợi...

Tư Cầu lặng lẽ bước ra nhà ngoài...

... Thấy Tư Cầu ló ra, chú Bảy đã vội lên tiếng gọi anh ta:

- Lại ngồi đây chơi Tư!

Tư Cầu liếc mắt thấy có cả thiểm Bảy ngồi đối diện với chồng ở chỗ bộ trường kỷ đặt giữa nhà. Tự nhiên, anh ta đâm ra “khóp”.

Chú Bảy lại đưa tay ngoắc anh ta:

- Lại xích đây nè Tư... tía có chuyện này muốn hỏi thăm con một chút.

Tư Cầu ké né ngồi lên chiếc ghế “đầu” gần đó rồi rụt rè hỏi lại:

- Dạ... việc chi vậy... tía?

Chú Bảy thân nhiên hỏi anh ta:

- Ở tao nghe nói mày tính đi đâu đó Tư?

Tư Cầu ấp úng thưa:

- Dạ... con tính qua thăm mấy người anh em bạn ở bên miệt Tân Châu...

- Phải mấy chú em ghé trong chòi hôm trước hông Tư!

- Dạ phải.

- Mày đi ở bến rồi tính chừng nào dìa?

- Dạ dìa liền mà tía! Nếu trễ lắm thì năm ngày, một tuần lễ là cùng...

Thiêm Bảy bỗng lên tiếng:

- Tư à, lóng này má nghe nói đường xá trắc trở lắm chớ hông phải như hồi trước đâu. Con nhắm có cái gì cần... thiệt cần thì hãy đi...

Tư Cầu gượng cười đáp:

- Dạ, sẵn lúc này rầy bái gì cũng xong xuôi rồi nên con tính thả qua bến thăm anh em chơi và nhơn tiện xem coi có cái gì có thể mua bán mần ăn thêm hông...

Chú Bảy cười xòa:

- Thôi đi, cái bộ của mày mà mua bán khi gì! Người ta miệng bằng tay, tay bằng miệng còn chẳng ăn thua gì nữa là mày! (rồi chú Bảy nghiêm giọng hỏi tiếp) Cái điệu này tao coi bộ mày tính cái gì nữa chắc? Mày tính theo mấy anh em đó sao Tư?

Tư Cầu lúng túng chưa biết trả lời làm sao cho xuôi thì thiêm Bảy đã nói chen vô:

- Nè con Tư, con ở đây như vậy là được lắm rồi, vậy mà con còn tính bay nhảy đâu nữa? Bây giờ con có vợ có con rồi chớ đâu còn long chong như trước...

Chú Bảy sốt ruột gạt ngang:

- Bà để tui nói với thằng cũng được rồi mà! (đoạn chú day qua hỏi con rể) Tư à, tao tuy đứng vào vai cha mẹ, và chuyện đời gì khác thì tao rành hơn mày thiệt, nhưng còn cái chuyện nước, chuyện nhà thì tao chưa chắc đã hơn mày! Vậy mày nên nghĩ kỹ mọi lẽ thiệt hơn, nếu thấy cần vừa giúp được người ta được chút đỉnh gì thì mày cứ lo liệu... Tao không cản mà cũng không nài ép cái gì hết...

Tự nãy giờ con Thắm đứng dựa gốc cột gần đó nghe chú Bảy nói như vậy vọt miệng cự nự:

- Tưởng tía nói cái gì chớ tía đẩy đưa xúi biểu ảnh như vậy thì kể cũng như không!

Chú Bảy quắc mắt quát tháo:

- Ai biểu mày xía miệng vô đó hả? Tao nói để thầy kệ tao, mày với má mày cứ làm tài khôn tài khéo hoài hề!

Thiêm Bảy chắc lưỡi:

- Coi coi... cái gì mà có tui ở trông đó! Mà con nhỏ nó nói vậy bộ hông phải sao?

Tư Cầu vội nói chen vô:

- Dạ thưa tía má, con mới định qua thăm mấy ảnh thôi chớ chưa có tính gì về chuyện đi hay là ở hết. Mà ví dầu con có qua bên... mần ăn đi nữa thì con cũng đi đi dìa dìa hoài... Đây với đó gần xịch chớ có xa lắc xơ lơ gì...

Chú Bảy thở ra:

- Mày nói như vậy nghe cũng phải, nhưng theo tao nghĩ thì mày cũng nên cân nhắc cho kỹ... bễ gì thì bây giờ mày cũng có vợ chình ình ra đó... Và không phải tao muốn trù ẻo chớ mày chắc dư hiểu, trong buổi giặc giã, súng đạn nầy, cái chuyện sanh tử nó... nhấp nháy thiệt hông biết đâu mà lường trước được...

Tư Cầu trả lời nho nhỏ:

- Dạ, cái đó con biết rồi...

Thiêm Bảy đang xía thuốc vội ngừng tay lại:

- Con biết thì để má nói thêm cho con nghe: con vợ con nó còn nhỏ lắm, mà hai đứa bây cũng mới ăn ở với nhau ràng ràng đây... con nên nghĩ đến chỗ đó một chút... Con Thắm, dầu hèn cũng thể, không đến nỗi gì tệ hại như thứ đàn bà khác nhưng con cũng phải... nghĩ xa: con vợ con nó còn khờ lắm, mà con phải biết, người ta khôn ba năm đại một giờ, đàn ông con trai bây giờ quỷ quái tinh ma... con đi bỏ nó ở nhà một mình nếu mai kia một nọ rủi có chuyện gì... đổ bể tùm lum lên... thì con đừng trách ai hết nghen!

Con Thắm mắc cỡ lên tiếng can ngăn má nó:

- Má sao nói kỳ quá! Má làm như con hư thói đời nào vậy!

Chú Bảy cũng nói chen vô:

- Bà sao bữa nay ăn nói hàm hồ quá. Nó cự bà như vậy là đáng lắm!

Thiểm Bả rướn giọng lên:

- Thì ông cũng phải để tui nói... phòng xa cho thằng Tư nó biết để sau này nếu có chuyện gì nó khỏi eo sèo với mình được.

Thiểm Bả lại hướng về phía Tư Cầu tiếp lời:

- Đó là một lẽ, còn cái lẽ thứ hai nữa, như tía mầy ổng nói hồi nãy đó, rủi mầy... bị bắt bớ tù tội hay là bị... tai nạn gì khác, rồi mầy bỏ con vợ mầy cù bơ cù bất hay sao?

Tư Cầu ấp úng tìm lời nói đỡ:

- Dạ... bề gì cũng còn tía má ở đây.

Thiểm Bả sẵng giọng:

- Tao với tía mầy sống đời ở đây hoài sao? Còn hai đứa nhỏ nữa chi?

Tao lo cho hai đứa bây nên vợ nên chồng rồi bây giờ đến lượt tui bây chớ!

- Dạ...

Chú Bả vội lên tiếng bảo Tư Cầu:

- Thôi, tía kêu con ra đây để hỏi thăm có một chút đó, bây giờ con vào nghỉ đi... rồi có cái gì khác con cho tía hay sau...

Tư Cầu e ấp đứng lên:

- Dạ... tía má ngồi chơi...

Và anh ta len lén rút vào buồng. Con Thắm đứng xớ rớ ở đó một hồi rồi cũng theo anh ta vô luôn.

Tư Cầu chưa kịp hỏi han gì thì con Thắm đã nói chặn trước:

- Đó anh thấy hông!

Tư Cầu có vẻ chưng hửng:

- Thấy cái gì?

- Chớ bộ anh hông nghe má nói đó sao?

Tư Cầu thở ra:

- Có chớ sao không! Má nói như vậy cũng... phải (nhưng rồi anh ta hóm hỉnh hỏi lại) Mà em có nghe tía nói đó hông?

Con Thắm bước lại ngồi xuống cạnh giường:

- Ồi, em dư biết mà! Ông già ổng bao giờ mà ổng chẳng bình anh!

Anh... con ruột, con riêng của ổng chớ em thì ăn thua gì!

Tư Cầu cười xòa, đưa tay véo nhẹ vào bắp vế non của vợ...

Nghe con Thắm kêu “ái ái”, Tư Cầu vừa kéo vợ nằm xuống vừa vói tay bụm lấy miệng nó:

- Tía má còn thức ở ngoài kia bà!

Con Thắm ngóc đầu lên ngó qua cửa buồng:

- Thức đâu anh chỉ coi! Đèn đuốc ở ngoài tắt ngóm hết rồi!

Tư Cầu cũng nhồm dậy:

- Thiệt hả?... Vậy thôi hai đứa mình cũng tắt đèn đi chớ chong làm chi... chói mắt thấy mồ!

Con Thắm bước xuống chõng rồi quay lại nhìn Tư Cầu với cặp mắt hoài nghi:

- Chói mắt thiệt hay chói mắt... gì đó?

Tư Cầu cười lỏn lẻn hỏi:

- Thì... tắt đèn đi bà...

Con Thắm mỉm cười lắc đầu rồi dình dàng đi lại chỗ để cây đèn chong.

Nó từ từ kê miệng cho gần phía trên đầu ống khói rồi thổi nhẹ nhẹ...

Ngọn đèn chao qua chao lại một hồi trước khi tắt hẳn...

... Con Thắm vừa hát vừa phui tay Tư Cầu xuống vừa cắn nhả:

- Để người ta bỏ mùng xuống đàng hoàng coi được hông?

Tư Cầu làm bộ chắc lưỡi liên liên:

- Thây kệ... bỏ đại xuống đi mà!

Con Thắm ngả lưng nằm xuống chõng và còn nói mát một câu:

- Xí, làm nôn tới để ít bữa nữa đi hén! Bộ người ta hông biết sao!

Tư Cầu khúc khích cười bên tai vợ:

- Thì biết đây nè!

Con Thắm định nói nữa như chỉ ú ớ thêm vài tiếng trong miệng rồi im bặt...

Tư Cầu cất tiếng gọi nho nhỏ:

- Em! Em... ngủ rồi hả?

Con Thắm thở hắt ra một hơi dài rồi rên “ư ư” như người mới ngủ.

Tư Cầu khỏi phải hỏi thêm một câu nào nữa...

... Anh ta bỗng dưng ra hơi bức mình khi nhận thấy phía nhà trong, nhà ngoài yên lặng quá chừng. Yên lặng đến nỗi, tiếng mấy con mọt đang khoét thanh tre trên đầu chõng của cặp vợ chồng mới cưới nghe rõ mồn một...

Chiếc đồng hồ chuông treo trên vách ngoài gian nhà giữa đã hai lần đổ kiếng: lần mười lăm phút, rồi một lần nửa giờ...

Tư Cầu quơ kéo chiếc mền còn xếp nguyên làm tư để ở phía đầu giường xuống, mở ra rồi nhẹ nhàng đắp lên mình vợ...

Như sức tỉnh, con Thắm cất giọng ú ớ kêu chồng, giọng nhừa nhựa, nửa như si mê, nửa như mõi mệt:

- Anh Tư đâu... hả anh...

Vừa hỏi, con Thắm vừa quơ tay sờ soạng lên ngực lên mặt, lên tóc Tư Cầu rồi buông thõng xuống sập chông... như đã mòn sức, và sải tay ngủ liền ngay theo đó.

Ánh trăng khuya đã bắt đầu rọi nghiêng nghiêng qua mấy kẽ hở của tấm vách ván “bổ kho”.

Tư Cầu, một tay chống lấy đầu mái mê lặng nhìn vợ đang ngủ say... và bất giác anh ta cất tiếng thở dài.

... Hai hôm sau Tư Cầu ra đi.

x

x x

Tư Cầu sang thăm anh “phó” được vài hôm thì quay trở về... để rồi lại đi nữa.

Bảng đi hơn ba tháng sau, Tư Cầu lại lò mò về thăm nhà.

Hôm ấy, cả chú thiểm Bảy lẫn hai người con trai đều đi vắng và chỉ có con Thắm ở nhà. Tư Cầu hồi hộp đẩy cửa rào bước vô. Tiếng con chó vừa sủa vừa tru mừng Tư Cầu làm cho con Thắm đang ở sau bếp phải chạy ra, và khi giáp mặt với chồng nó bỗng khóc òa lên.

Tư Cầu lúng túng níu tay vợ dắt vô nhà:

- Trời ơi, anh dìa em không mừng sao lại... khóc muôi mẩn như vậy. Tía má và mẩy em đâu mà nhà cửa gì vắng hoe vậy?

Con Thắm không chịu trả lời mà chỉ đưa vạt áo lên vừa lau nước mắt vừa sụt mủi.

Thấy vậy, Tư Cầu hơi chột dạ:

- Coi, có việc gì mà sao anh hỏi em cứ nín khe vậy? Nói cho anh nghe đi em!

Con Thắm lại hít mũi rồi bù lu bù loa kể lể:

- Chuyện gì nữa bây giờ! Ai biểu anh đi mất biệt cả năm sáu tháng nay...

Tư Cầu vội đính chánh:

- Coi, em đừng nói quá lố, mới có ba tháng là nhiều.

Con Thắm cự nự:

- Bộ anh nói ba tháng hồng đủ lâu hả? Bị anh tưởng như vậy nên anh bỏ "tui" luôn cũng phải?

Tư Cầu chắc lưỡi:

- Cái gì mà bỏ! Anh có nhắn tin dì, bộ hồng ai nói lợi với em sao?

- Hứ, nhắn tin mà đủ à! Anh chỉ lo đi cho sướng chớ chẳng kể gì tới vợ con ở nhà hết!

Tư Cầu mỉm cười chỉ vào mặt mình:

- Đây em làm ơn nhìn kỹ coi anh đi có sướng hông? Có bữa lợi rùng lợi bụi từ sáng tới chiều chẳng có hột cơm trong bụng...

Con Thắm nhăn nhó kêu lên:

- Ý chèn đét ời, anh làm cái gì mà đến đổi ốm nhom và đen thui vậy nè! (nó vừa kêu vừa đưa tay sờ lên một bên má hóp của chồng)

Tư Cầu nhún vai phân bua:

- Thì đó, em coi anh có sung sướng gì đâu... cực khổ thấy mồ!

Con Thắm quắc mắt lên:

- Cực khổ vậy mà còn ham! Nội bấy nhiêu đó cũng đủ hiểu là anh... chỉ nghĩ tới cái gì... riêng của anh thôi. Còn em, anh hồng thêm lo cho chút xíu nào hết. Bộ anh nói em bây giờ cũng còn như thời con gái hoài hoài sao?

Tư Cầu ấp úng đáp:

- Đành là như vậy nhưng... giặc giã này... vài ba năm rồi cũng hết chớ bộ có hoài hoài sao! Em thì còn ở đó lâu...

Con Thắm, mắt đỏ hoe, cũng phải bật cười:

- Xí, anh làm như sợ... mất một dịp hiếm có lắm vậy!... Giặc giã thì để cho thiên hạ tây tà họ muốn quánh nhau gì đó thì quánh, mắc mớ gì tới mình...

Tư Cầu vội nói gạt ngang:

- Thôi dẹp chuyện đó qua một bên đi! Bây giờ em làm ơn nói chuyện nhà cửa cho anh nghe coi được hông!... À, tía má và thằng Ba, thằng Tư đi đâu vắng hết vậy em?

- Ờ, tía má và mấy đứa nó đi chợ hết rồi.

Tư Cầu quàng một tay lên vai vợ và dìu đi:

- Thôi mình vô trong này... chớ hông thôi người ta nhớ quỳnh đây nè!

- Xí!

Bước tới cửa buồng, Tư Cầu dừng lại hất hàm hỏi vợ:

- Có chứa thằng cha nào ở trông hông vậy?

Con Thắm hất tay anh ta rớt xuống:

- Nói bậy nà! (rồi nó lại mỉm cười) Mà rùi có thằng cha nào ở trông thì anh cũng ráng chịu, chớ ai biểu anh bỏ người ta ở nhà một mình làm chi!

Vào tới trong buồng, Tư Cầu liền ôm choàng lấy vợ vào lòng, nhưng con Thắm vội ẩy anh ta ra và kêu lên:

- Anh mang cái gì mà cồm cộm...

Tư Cầu “à” lên một tiếng, thọc tay vô trong lưng quần móc ra một khẩu súng lục, nhét liền trở lại ra phía sau lưng, rồi xẻn lên phân trần với vợ:

- Anh hông muốn đeo theo, nhưng anh “phó” ảnh nài ép... để phòng thân khi đi đường...

Con Thắm có vẻ dăm chiêu:

- Anh đem thứ đồ quý ấy dìa nhà làm gì...

Nhưng khi liếc thấy Tư Cầu đứng sượng lại đó, con Thắm dăm ra thương hại. Nó bước lại sát bên Tư Cầu và tỳ người lên ngực chồng rồi mỉm cười nói một câu mập mờ:

- Hồi nãy anh dắt cây súng trước bụng, em sợ... cần nó quá!

Tư Cầu chụp lấy vai vợ lắc nhẹ mấy cái:

- Em sợ... cần nó! Bộ em...

Con Thắm mỉm cười tiếp lời:

- Anh này thiệt hông để ý gì tới vợ con hết ráo! Em có... bầu trên bốn tháng nay rồi đó!

Tư Cầu buông thõng tay xuống, vẻ mặt ngơ ngác:

- Bộ... thiệt vậy hả? Sao trước đây em hông nói?

- Mặc cỡ thấy mờ mà nói khi gì!

- Coi, có chồng thì có con chớ bộ... nằm chiêm bao rồi mang bầu được hay sao mà mặc cỡ!

Con Thắm phát nhẹ vào vai chồng:

- Ở lãng òm! Nhưng... mình ăn ở với nhau mới ràng ràng đây mà lại có con liền...

Tư Cầu làm mặt nghiêm:

- Thì có người... nhảy, người hồng nhảy...

Con Thắm vội xô anh ta qua một bên:

- Nghỉ anh đi! Cái miệng anh giỏi nói xàm hoài!

Tư Cầu bước lại nắm lấy tay vợ dẫn đến ngồi xuống mép giường rồi dịu dàng hỏi:

- Trong mình em bây giờ ra sao? Em thấy có khỏe mạnh hay là... có cái gì khác hông? Anh nghe người ta nói đàn bà... ốm ghen...

Con Thắm tươi cười lắc đầu:

- Anh khỏi lo, em khỏe mạnh như thường chớ không có sao hết. Mà có má ở đây thì em vững bụng lắm!

Tư Cầu ngập ngừng hỏi:

- Bộ... tía má hay rồi hả?

Con Thắm khẽ gật đầu rồi hỏi lại:

- Sao đó anh?

- Cha cái điệu này chắc ông bà chửi anh tắt bếp!

Con Thắm lắc đầu lia:

- Hồng có, hồng có đâu. Tía thì... một phe với anh rồi, còn má, tuy má... hay lách chách cái miệng chớ má cũng thương anh lắm.

Tư Cầu chép miệng thờ dãi:

- Thiệt anh cứ làm khổ hết người này đến người nọ hoài...

Con Thắm vội nói khỏa lấp đi:

- Thôi chuyện đó dẹp qua một bên cho rồi! Bây giờ anh đưa bàn tay đây!

Tư Cầu nhướng mắt lên nhìn vợ, rụt rè chìa bàn tay mặt ra rồi thắc mắc hỏi:

- Đây nè... mà chi vậy em?

Con Thắm cầm lấy bàn tay đen răn, mân mê mấy chỗ chai cứng rồi rướn giọng:

- Bàn tay nào... lương thiện, hiền khô... bàn tay nào hồng có... bóp cò súng hả?

Tư Cầu phì cười đưa bàn tay trái ra:

- Đây đây... bàn tay này nè!... Mà chi vậy em?

Con Thắm gật gù như tỏ vẻ bằng lòng rồi kéo lấy bàn tay của chồng đặt nhẹ lên bụng mình, rồi hăng hái nói một hơi:

- Đó đó! Anh “thấy” nó đập hông! Chắc con trai hén anh?... Thằng này chắc nữa nó liếng khỉ lắm!

Tư Cầu ra vẻ nghiêng tai nghe ngóng, rồi tự nhiên anh ta đâm ra mắc cỡ rút tay lại. Thật tình thì anh ta cũng chưa thấy “nó” đập ở đâu hết nhưng cũng trả lời vợ bằng một giọng thật quả quyết:

- Ờ... thằng nhỏ đập dữ há! Em hồng lên chợ hốt vài thang thuốc dưỡng thai uống... và ráng lo tằm bổ...

Con Thắm nói gặt ngang:

- Ý hồng nên đâu! Con so mà anh! Má còn bắt em làm suốt ngày không hờ tay để nữa dễ sanh.

Tư Cầu gật gù:

- Ờ phải há!

Nhưng rồi anh ta chép miệng ngồi thừ ra nhìn vợ.

Con Thắm gượng cười hỏi chồng:

- Sao khi không anh... bí xị vậy?

Tư Cầu rầu rầu đáp:

- Đây rồi nữa em mang cái bụng ì ạch, rồi đến lúc bế bầu... anh cũng đâu có ở nhà!

Con Thắm thở dài:

- Thì em cũng đành chịu vậy chứ biết sao!... Mà tại anh hồng muốn ở nhà bên cạnh vợ con chứ có ai cản trở anh đâu!

Tư Cầu lúng túng hết ngó lên trên nóc nhà rồi nhìn xuống dưới nền đất, trả lời xui lơ:

- Thôi... bề gì anh cũng trót hẹn với anh em người ta rồi...

Con Thắm nổi nóng:

- Phải đa! Anh lỡ hẹn với người ta thì anh ráng giữ, còn lỡ hẹn với em thì anh cho... lỡ luôn!

- Em đừng nói vậy... tội nghiệp anh... Bây giờ em có chửi mắng gì anh cũng... hồng dám nói gì, nhưng anh xin gặt một điều: em đừng để bụng lo buồn quá... hồng nên. Như vậy nó có hại... cho cái thai lắm! Nghe Tư Cầu nói như thế, con Thắm đâm ra mùi lòng thương hại. Nhưng vẫn giữ giọng trách móc:

- Hồng biết anh nghĩ sao mà anh bỏ đi ngang như vậy! Hồng có anh vô tròng rồi nước mình... hồng độc lập được sao? Đó anh coi, anh đi mấy tháng nay rồi có cái gì khác hông?... Thì cũng... súng nổ, cũng Tây bố, cũng tản cư... Như vậy thiếu một mình anh cũng chẳng sao hết mà!

Trước lý luận “chắc nịch” ấy của vợ, Tư Cầu chỉ có nước thở dài. Anh ta gãi tai tìm lời giải thích cho vợ hiểu quyết định của mình nhưng rốt cuộc rồi cũng đành... nhún vai nói gạt ngang:

- Ồi em là... đàn bà thì đâu có hiểu mấy chuyện đó! Em thấy một mà không thấy hai... Nếu ai cũng nói như em hết thì... chỉ còn nước sống trở lại cái kiếp tôi mọi như ông bà mình hồi trước.

- Thì ông bà mình cũng sống sờ sờ, vợ chồng con cái đề huề chớ bộ.. Tư Cầu nhăn nhó chặn lời:

- Thời buổi này mà em nói như vậy người ta cười chết. Về cái chuyện anh... làm đó, tuy bây giờ em chưa thấy gì, nhưng lâu ngày chầy tháng thì nó cũng phải... nhúc nhích cục cựa chớ!

Con Thắm trề môi:

- Ai có cười thì em ráng chịu, chớ em có chồng có con em hồng muốn để rồi đi đâu hết! Em lo cái gì có trước mặt, chớ em hồng thèm lo... chuyện bá vợ thiên hạ!

Tư Cầu thở ra:

- Nói với em riết rồi thế nào cũng có... cãi lộn! (đoạn anh ta nắm lấy tay vợ) Mà thôi, hồng thèm nói mấy chuyện đó nữa, lâu ngày dìa thăm em thì phải... vui lên mới được.

Con Thắm ngó thẳng vào mặt chồng:

- Bữa nào anh đi nữa đây?

Tư Cầu ngáp ngừng đáp:

- Thì... vài ba bữa nữa...

- Coi, sao gấp dữ vậy? Sao anh hồng nói với họ anh dìa lâu lâu một chút. Cái điệu này đến chừng em nằm chỗ cũng dám hồng có mặt anh ở nhà nữa cho coi!

Tư Cầu chớp mắt nhìn xuống bụng vợ:

- Để anh ráng tới chừng em... gần ngày, anh sẽ dìa trước năm mười bữa nữa tháng...

Con Thắm, mặt mày buồn thiu, lên giọng thở than:

- Như vậy mà anh cũng phải... ráng nữa! Ý là em mới có mang bầu con so! Và may là em mạnh giỏi chớ không có đau ốm rề rề như người ta!

- Bề gì thì cũng có má ở liền một bên em.

- Xí, từ hồi nhỏ tới lớn lúc nào em hồng có má ở một bên! Em hỏi anh: vậy chớ em có chồng làm chi cà?

Tư Cầu gượng cười đáp:

- Có anh ở nhà thì anh cũng đứng... xớ rớ ở đó chớ anh biết khi gì về chuyện... đẻ đẻ của đàn bà.

Con Thắm chán nản thở ra:

- Thiệt anh nói cái gì cũng ăn trót hết! (rồi nó nhìn Tư Cầu lắc đầu) Hồng biết sao hồi đó em lại ưng lấy anh như vậy! Chị em người ta đi một bước cũng có chồng theo tò tò, còn em thì cứ lủi thủi một mình như như là con mẹ bị chồng bỏ chồng chê gì vậy á!

Tư Cầu bắt phì cười:

- Thôi đi bà nội! Phải dè em hay rên như vậy hồi đó anh cũng... dang ra cho sớm! Nhưng bây giờ... lậm quá rồi... Em hồng biết chớ ngày nào mà anh hồng nhớ em! Cha, phải chi anh dẫn em theo được, hay là... có phép gì... dời giặc giã dìa gần đây để cho hai đứa mình chạy tới chạy lui thăm nhau được hén em!

Con Thắm tát nhẹ vào má chồng:

- Bậy nà! Anh vái chuyện gì ác ôn không hề! Vùng này được yên, ai nấy đều nhẹ lo mà anh lại đòi... dời giặc về đây nữa... bà con họ nghe được họ rửa anh chết!

Tư Cầu cười xòa rồi đưa tay ôm lấy vai vợ nựng nịu...

Con Thắm ngả đầu vào ngực chồng, thở thê hởi:

- Ý chút xíu nữa em quên lú việc này: nữa em sanh con, anh muốn đặt tên nó là gì hả anh?

Tư Cầu véo nhẹ má con Thắm rồi đáp:

- Cái đó anh xin nhường quyền cho tía, tới chừng đó em nhờ tía lựa tên đặt cho cháu ngoại của tía... như vậy phải hơn em à! Tía mới biết tên nào trùng...

Con Thắm phụng phịu gạt ngang:

- Em hông chịu vậy đâu! Anh phải đặt tên cho nó hè!

Tư Cầu hỏi lại vợ:

- Nhưng mình chưa biết nữa sanh con trai hay gái mà lựa tên trước khi gì được!

Giọng con Thắm rất quả quyết:

- Thế nào cũng con trai mà! Mấy năm nay thiên hạ đua nhau đẻ con trai không hè! Đây nè anh rờ coi, nó đập ùng ục như vậy thì là con trai chớ sai chạy sao được.

Tư Cầu mỉm cười hoài nghi:

- Em sao nói ăn chắc quá!

Con Thắm chu miệng nhắc lại:

- Tên gì anh?

Tư Cầu nhíu mày suy nghĩ một hồi rồi đáp gọn:

- Tên là Kỳ. Em đặt nó tên Kỳ đi.

Con Thắm nghiêng nghiêng đầu như để nghe cho thắm ý cái tên mới mẻ đó, rồi ngược mắt lên hỏi:

- Tên Kỳ hả? Cái tên gì... kỳ kỳ quá! Mà thôi, em cũng chịu tên đó lắm... Con gái con trai gì em cũng đặt tên đó hết ghen!

Tư Cầu mím môi suy nghĩ:

- Hông, nếu con trai thì đặt tên đó, còn con gái thì... phần em.

Con Thắm tươi cười nắm lấy tay chồng:

- Nè, em căn dặn anh điều này: anh nhớ chừng... chừng gần khoảng em năm chỗ, anh lội dìa đây trước ghen!

Tư Cầu bấm mấy đầu ngón tay tính nhẩm:

- Còn lâu mà! Thế nào từ bây giờ tới đó, anh cũng dìa thăm em ít lắm là ba bốn lần.

Con Thắm trề môi hăm he:

- Nói phải nhớ đó nghe! Hay là anh đợi cho... thằng nhỏ biết đi
lắm lắm rồi anh mới chịu đi cũng được!

Tư Cầu cười mơn:

- Em sao nói anh tệ quá vậy!

Vừa lúc ấy có tiếng chó sủa mừng trước sân, con Thắm thò đầu ngó
ngoái ra và vội đứng dậy kêu lên:

- Ý chết, tía má đi tới kia anh! Mình ra cho mau, chó hai đứa cứ
lúc thúc trong buồng... kỳ lắm!

Tư Cầu thở dài miễn cưỡng đứng lên bước theo ra...

x

x x

- Ê anh Tư, lại đây nói chuyện chơi, chớ làm gì ngồi cú xù đó vậy!

Tiếng anh “phó” kêu lớn lên làm cho Tư Cầu giật mình quay đầu lại:

- Gì đó anh?

Anh “phó” đưa tay ngoắc anh ta:

- Thì lại đây. Cha mới đi thăm nhà nên còn... vẫn vít nhớ thương
chỉ phải hông?

Tư Cầu búng mạnh tàn thuốc cho văng ra xa rồi xén lên đáp:

- Anh nói bậy nà! Tui chớ phải ai sao mà còn... bỏ lê bỏ càng về
mấy cái chuyện đó!

Anh “phó” cười giả lả:

- Nói chơi mà anh!

Tư Cầu bước lại ngồi phịch xuống bên cạnh anh “phó” và vói tay lấy
túi thuốc của anh này mở ra vấn một điếu khác:

- Anh tính nói với tui cái gì đó?

Anh “phó” nghiêm giọng:

- Túi tính bàn với anh một việc này mà hông biết có vừa ý anh không...

Tư Cầu mỉm cười:

- Thì anh cứ nói đại ra đi rồi tui mới biết là có vừa ý hay không... Mà
chuyện gì quan trọng lắm sao, anh lại phải rào đón lòng vòng như vậy?

Anh “phó” ngồi nhích lại gần Tư Cầu:

- Hồng nói giấu gì anh, tui muốn nhờ anh dắt năm sáu anh em qua trấn đóng bên miệt Cầu Muống Hồng Ngự, đó là một chỗ có mỗi đường qua lại quan trọng...

Tư Cầu vỗ đùi anh “phó”:

- Dữ hông! Đi thì đi chứ có cái gì đâu mà anh phải thắc mắc?

Anh “phó” ngó xéo Tư Cầu rồi ấp úng đáp:

- Tui biết anh sẵn lòng rồi, nhưng tui ngại ở chỗ: hồi nào anh chỉ huy cả trung đội rần rần rộ rộ, bây giờ tui giao cho anh... loe hoe năm sáu người... coi nó cũng kỳ!

Tư Cầu hơi cau mày có vẻ ngạc nhiên, nhưng rồi anh ta lại cười xòa:

- Ý trời đất ơi, thiệt tui không dè anh này ảnh để ý tới mấy chuyện... tui mủn đó! Bộ anh nói tui bỏ vợ con đi như vậy là để... ham đòi chỉ huy, ham làm lớn lắm sao!

Anh “phó” vội tìm lời nói đỡ:

- Cái đó tui dư biết mà! Tui sống với anh cũng nhiều lắm, nhưng đầu sao... tui cũng phải... hơi e ngại một chút đỉnh. Đó là tui nói... phòng hờ vậy thôi.

Tư Cầu hăng hái hỏi thêm:

- Đầu anh nói sơ qua cho tui nghe công việc ở bên coi!

Anh “phó” không trả lời ngay mà vội ngó ngoái về phía anh em đang ngồi dùm năm dùm ba và gọi lớn:

- Có bác Năm Quăn ở đó không?

Một người đứng tuổi nhưng có vẻ quắc thước, tóc quăn và đã ngả màu muối tiêu ở hai bên thái dương, vội chạy lại.

Anh “phó” giơ tay nín bác ngồi xuống bên cạnh:

- Đây nè anh Tư, tui tính để bác Năm đây đi theo... phò anh đó!

Tư Cầu vui vẻ nói:

- Tưởng ai, chứ bác Năm đây thì... ngon lắm rồi!

Anh “phó” tiếp lời:

- Bác là người gốc gác ở bên nên đường đi nước bước gì ở bên, bác đều rành hết; bác lại quen lớn ở bên nhiều nữa và tuy bác trọng tuổi như vậy chứ chưa chắc gì thanh niên trai tráng cỡ tui mình qua mặt bác nổi ghen! Bác bắn súng cũng tài mà lại có “nghề” nữa...

Bác Năm vỗ vai anh “phó” ngắt ngang:

- Thôi mà chú! Chú... quảng cáo vừa vừa nó chớ!

Anh “phó” gân cổ nói tiếp cùng Tư Cầu:

- Đó là tui chưa nói với anh: bác cũng là một tay bùa phép ghê gớm nữa!

Bác Năm lên tiếng cự nự:

- Thôi ghen chú! Chú nói quá, chú Tư đây chú cười qua chết!

Anh “phó” vẫn sẵn trớn nói luôn:

- Tui nghe anh em người ta nói lợi: hồi thuở... hưng thời, bác Năm đây đủ thứ bùa mê, ngải phép, thư ếm gì bác đều rành hết nhưng vì... (anh “phó” liếc xéo bác Năm, cười tủm tỉm rồi tiếp lời)... vì bác... phá hại gia cang người ta cũng hơi... khá nhiều nên riết rồi nó mất linh hết!

Bác Năm vội phân bua với Tư Cầu:

- Chú Tư đừng tin thằng chả ghen! Thằng chả nói bậy hoài!

Anh “phó” vẫn không thèm để ý đến lời bác Năm:

- Tuy vậy chớ bây giờ bác cũng còn xài được một vài thứ bùa thường như... khi bị rắn cắn, bị phỏng hay là con nít... khóc đêm, con nít khó nuôi gì đó, bác cũng mần cho khỏi được hết.

Tư Cầu nhìn bác Năm mỉm cười:

- Như vậy là còn... bảnh quá trời rồi!

Anh “phó” nghiêm giọng lại:

- Bác Năm đây và năm sáu anh em gì nữa sẽ đi qua bến với anh. Tui lựa toàn là tay chiến và xài toàn “tự động” không hề!

Tư Cầu gật đầu:

- Như vậy thì... nhứt trần đời rồi còn gì!

Anh “phó” vẫn còn thắc mắc:

- Đáng lẽ, tui hổng dám nhờ anh chuyện này nhưng vì ở bến là chỗ quan trọng, giáp biên giới và là mối đường của nhiều phe phái đi qua... Tui thì chai mặt ở đó rồi vì đã đ5ng chạm mấy keo với họ, nên tui nghĩ đi nghĩ lại thấy chỉ có mình anh...

- Tui mà tài cái gì! Phần thì mới chừa ướm chừa ráo...

Anh “phó” lắc đầu lia lịa:

- Cái đó tui dư biết mà! Tánh tình của tui bộp chát quá nên... không hạp... thổ cư ấy, còn anh, bề gì anh cũng... mềm dẻo, khéo léo hơn. Anh mà cà rà rì mọ ở đó ít lâu, cái đám... long chong ở bến nó cuốn gói theo anh em mình hết.

Tư Cầu tùm tùm hỏi đùa:

- Chắc trong cái đám đó... hổng có phụ nữ chứ!

Bác Năm tự nãy giờ ngồi yên vội đáp xen vô:

- Cái đó... chú Tư khỏi phải lo! Ở bến đồng cỏ, nước phèn nên cái món phụ nữ cũng... loe hoe còi cọc lắm. Bởi vậy mấy cha nội thanh niên của mình bị “đầy” qua bến cha nào cha nấy cũng... méo xẹo cái mặt hết!

Tư Cầu cười rộ theo:

- Như vậy thì tui ... khoẻ lắm! Hổng nói dấu gì bác, tui đã... ngán trên cái món đó!

Anh “phó” vui vẻ đưa đẩy theo:

- Thì tui biết rành như vậy nên mới dám nhờ anh đó anh Tư!

x

x x

Tư Cầu mới về tới nhà vào buổi trưa thì đã tỏ ý sẽ quay trở về Hồng Ngự vào sáng sớm hôm sau.

Chú Bảy không nói gì nhưng thiếu Bảy không ngớt miệng căn nhắc anh ta. Con Thắm thì quán quýt bên Tư Cầu như muốn cố tận hưởng những giờ phút hiếm có sống cạnh chồng.

Tối hôm ấy, trong lúc hai vợ chồng đang ngồi thủ thủ với nhau trong buồng thì có tiếng thiếu Bảy gọi vọng vô:

- Tư ơi, con làm gì ở trỏng... ra đây má hỏi thăm chuyện này coi!

Tư Cầu nhún vai nhướng mắt nhìn vợ. Con Thắm thở ra, rồi nói như giận lẫy:

- Thôi anh ra ngoài cho bà hỏi cái gì thì hỏi phút đi! Chắc chuyện đi với ở đó chứ gì!

Tư Cầu miễn cưỡng đứng dậy bước ra nhà ngoài.

Thấy mặt rế là thiếu Bảy hỏi liền:

- Bộ con tính sáng mai đi thiệt sao Tư?

- Dạ phải. Con dìu đây là... dìu ầu nên phải trở qua bến liền...

- Bộ ở bến hết người rồi sao? Sao con hổng nói với họ là con có vợ gần ngày nằm chỗ?

Thấy Tư Cầu nín khe, thiếu Bảy lại nói dồn tới:

- Con cứ nói đại là mình có vợ gần ngày sinh thì họ phải để cho con... nghỉ xả hơi một ít lâu chứ !

Tư Cầu bắt phì cười:

- Má nói như vậy chứ trong thời buổi... giặc giã thì cái chuyện đó... có ăn nhằm gì đâu! Thiệt tình không phải anh em người ta can ngăn mình đi thăm nhà, nhưng tại mình xét thấy làm như vậy thì... cũng hơi kỳ...

Thiêm Bửu đang nhai trầu nhóc nhách, vội ngừng lại:

- Coi, cái gì mà kỳ! Mình có vợ có con thì mình lo ăn lấy chứ bộ bắt họ gánh cho mình sao mà con phải ái ngại!

Nói đến đó, thiêm vói tay bưng cái ống nhổ thau nhổ bớt nước cốt trầu rồi ôn tồn tiếp lời:

- Nè Tư, ở đời mà con cứ tưởng thiên hạ ai ai cũng như mình hết là con... thất bại nhiều đa nhen!

Tư Cầu chẳng biết trả lời làm sao cho êm nên đành “dà” một tiếng rồi ngồi im.

Thiêm Bửu có vẻ không vừa lòng. Thiêm đặt cái ống nhổ trả lại chỗ cũ trên mặt bàn một cách... hơi mạnh tay một chút, rồi nhìn chăm bẵm chàng rể để hỏi thêm:

- Nếu con không ở luôn cho tới khi con Thắm nằm chỗ thì con ở nán lại thêm một vài ngày nữa rồi hãy đi hổng được sao Tư?... Một vài ngày mà ăn thua gì!

Tư Cầu gượng cười đáp:

- Dạ, con lỡ hứa với anh em ở bên rồi má à! Mời con phải đi trở qua cho sớm...

Thiêm Bửu nhăn mặt, chắc lưỡi:

- Mình có hứa cái gì với ai thì mình... phải hứa trừ hao trước đi, chứ con cứ theo... sát rạt như vậy sao được!

- Dà...

Vừa lúc ấy, chú Bửu đi xóm về tới, bước vô nhà

Thiêm Bửu liền day qua phân bua với chồng:

- Đó, ông dìu ông khuyên lơn thẳng Tư đôi chút coi! Tui nói với nó tự nãy giờ mà coi bộ... hổng ăn nhằm gì ráo!

Liếc thấy bộ điệu con rể có vẻ bứt rứt, chú Bửu cảm thấy thấy thương hại nên lên tiếng can ngăn át lời vợ đi:

- Bà sao kỳ quá! Thì nó có công chuyện phải đi gấp chớ nó thông dong đi chơi sao mà mình níu cản, cầm giữ nó lại được!

Thiêm Bả bức mình, liếc xéo chồng:

- Hứ, ông nói sao dễ nghe quá! Vậy chớ con vợ nó mang bụng thè lè ra đó, rồi gần ngày sanh ngày đẻ... là chuyện chơi, chuyện... đồ bỏ hay sao!

Chú Bả nói gạt ngang:

- Thôi bà ơi, bà hông biết cái gì hết mà bà cứ hay lép xép cái miệng hoài! Thằng Tư nó đã dìu thăm và lại không có thì giờ rộng rãi vậy mà bà kêu nó ra đây nói trời nói đất, nói đông nói dài làm chi vậy hông biết! Bà hông để hai vợ chồng nó... hú hí với nhau được thêm chút nào hay chút nấy, chớ mơi này “thằng” đi sớm... bộ bà quên rồi sao?

Thiêm Bả có vẻ cảm động và dịu giọng bảo Tư Cầu:

- Thôi con vô trông đi hông thôi con vợ con nó đợi... Má nói là nói vậy...

- Dạ, má dạy như vậy phải lắm, nhưng tại... tánh của con nó... kỳ quá, còn ít chịu để lời với ai...

Thiêm Bả thở dài:

- Má biết rồi. Tiện đây, má cũng căn dặn con một lời hông thôi mơi con đi sớm, má nói hông kịp: bề gì thì con vợ con nó cũng gần ngày sanh, vậy con có làm cái gì thì ráng giữ đừng để xảy ra chuyện gì... tổn âm đức hông nên... như là kỳ những chuyện... sát sanh hại mạng...

Chú Bả bắt phì cười:

- Bà này nói sao lạ quá! Nó ôm sủng đánh giặc mà bà làm như nó cầm... cuốc cuốc đất vậy!

- Thì... nó cũng phải... nương tay một chút chớ!

Chú Bả cười rộ lên rồi day qua nói đùa với Tư Cầu:

- Ý bà muốn nói... thằng Tư mầy có... bắn thì bắn một phát đủ... chết thôi chớ đừng... rĩa một hơi năm bảy viên đó ghen!

Tư Cầu cũng cười theo trong lúc thiêm Bả vùng vằng cự nự chồng:

- Ông sao cái gì ông cũng nói giỡn được hết! Ông có con có cái và sắp có cháu ngoại đến nơi rồi mà tui chẳng thấy ông lo cái gì ráo! Ông hông thấy từ ngày thằng Tư nó ra đi rồi, tháng nào tháng nấy tui cũng ăn chay niệm Phật lu bù đó sao!

Rồi thiem day qua ân cần bảo Tư Cầu:

- Rằm, mừng một gì má cũng có nhắc con Thắm mua đèn nhang trái cây cúng sao cho con đó Tư. Năm nay con bị sao hạn gắt lắm nên mình ráng chăm lo cúng kiếng được phần nào đỡ phần nấy.... Còn con, con cũng nên lo tu hiền và giữ gìn tấm thân đừng ỷ y còn trai tráng rồi tự tung tự hoành... hổng nên đa con!

Tư Cầu ngó về phía buồng vợ rồi nghiêm trang trả lời:

- Dạ... Thừa má, con đâu có quên bây giờ con còn có vợ... có con nữa...

Thiêm Bảy gật đầu rồi dịu dàng bảo con rể:

- Thôi, con vô nghỉ sớm đi, mơi con còn phải dìu bền...

Tư Cầu ngược mắt nhìn về phía cha mẹ vợ đang ngồi chờ vợ nơi bộ tràng kỷ, dưới ánh đèn dầu lơ mờ tỏa chiếu từ trên đầu chiếc tủ thờ sừng sững án ngữ nơi phía trong cùng của gian nhà giữa...

Tự nhiên anh ta nghen lời, rồi lủi thủi đi quay trở vô buồng.

Thấy chồng vô, con Thắm ngồi nhòm dậy bước xuống giường đi lại:

- Nói chuyện gì lâu dữ vậy anh?

Tư Cầu khẽ lắc đầu:

- Ờ ... chẳng có gì hết! Tội nghiệp, má cũng lo cho anh quá đổi...

- Thì ở nhà này có ai mà hổng lo cho anh!

Tư Cầu dịu nhẹ con Thắm lại cạnh giường. Nhìn dáng điệu phục phịch nặng nề của vợ cận ngày sanh, anh ta đâm ra thương xót vô hạn:

- Em có đi đâu nên coi chừng coi đổi... rui trượt té thì nguy lắm nghen!

Con Thắm nằm lăn trên giường, thở ra một hơi như có vẻ dễ chịu, rồi mỉm cười nhìn chồng:

- Anh nên lo cái thân của anh thì có! (đoạn nó vui vẻ kêu lên) Cha, lối hai tháng nữa thì em... nhẹ bụng rồi đa! Mà anh nhớ dìu cho kẹ, hông thôi em hổng cho “nó” nhìn thẳng tía nó nghen!

Tư Cầu bò lên giường, ôm nhẹ lấy bụng vợ:

- “Nó” hổng nhìn thẳng tía nó nhưng miễn con gái mẹ nó nhìn là được rồi!

Con Thắm xô anh ta dang ra:

- Thôi tắt đèn đi ngủ sớm đi anh!... Mai mấy giờ anh thức dậy hả?

Tư Cầu rụt rè đáp:

- Lối bốn năm giờ cũng được...

- Em hỏi để còn lo nấu cơm sẵn trước để cho anh lót dạ ba hột trước khi đi, chớ hông thôi anh bơi xuống đi dọc đường đói chết!

Tư Cầu đứng xuống giường, nhìn vợ thở dài:

- Em ngủ cho khoẻ đi chớ hơi đầu thức sớm nấu cơm cho mất công hông biết!

Con Thắm mỉm cười:

- Dữ hông! Năm thuở mười thì mới lo cơm nước cho anh một bữa chớ bộ ngày nào cũng được như vậy sao!

Tư Cầu chẳng biết nói sao nữa nên đành bước lại cột nhà bưng chiếc đèn ống khói trứng vịt xuống thối tắt.

Xong xuôi, anh ta bước trở lại mừng chun vô nằm sát bên vợ và đưa tay quàng lấy khuôn ngực tròn căng...

Con Thắm nằm yên một lát rồi nhích người ra và làm bộ kêu lên nhỏ:

- Của “nó” chớ hông phải của anh nữa đâu ghen! Xí lêu lêu mắc cỡ...

Tư Cầu nằm thẳng trở lại và đáp bằng một giọng rất thành thật:

- Ở phải. Thiếu chút xíu nữa anh quên..

Nghe vậy, con Thắm vụt rúc đầu vô ngực chồng.

Tư Cầu bất giác cười khan rồi chắc lưỡi, giọng tiếc rẻ:

- Thôi đành... bóp bụng đợi... thuốc ngon nửa điều vậy!

Con Thắm cười khúc khích rồi vừa véo mạnh vào vai chồng vừa nói nựng giọng rít giữa hàm răng:

- Mình cứ... ưng ơ!

Tư Cầu xuýt xoa hỏi lại:

- Cha, bữa nay có cái ... vụ “mình” ở trống đó nữa? Em mới đổi cách xưng hô hồi nào mau quá vậy?

Con Thắm xén lên dụi dụi đầu vào nách chồng rồi ngước mặt lên, giọng phân trần:

- Thì... em nghe vợ chồng người ta có con thì kêu nhau bằng... mình. Em tập nói lần hông được hay sao mà mình bắt bẻ hả?

Tư Cầu vội đáp:

- Bắt đầu kêu liền cũng được chớ tập khi gì! bây giờ anh mới để ý... tiếng “mình” vậy mà nghe bùi tai quá hén em!

Con Thắm xô anh ta ra:

- Nghỉ anh đi! Anh kêu ngạo người ta hoài hê! Thôi nhắm mắt ngủ đi anh! Bộ anh quên mai anh còn phải dậy sớm hay sao!

Tư Cầu vói tay níu lấy vai vợ...

Một tràng súng máy khô khan, lẻ loi từ xa vang lại y như là... tiếng mớ ngủ của một khẩu súng sau bao đêm lửa đạn dài dằng dặc, với nhiều mối mệt, với lắm kinh hoàng...

Tự nhiên, Tư Cầu buông thông tay xuống và mãi đến bây giờ anh ta mới đáp lại lời vợ, giọng lê thê:

- Ở phải, anh ngủ đây nhen... để mơi còn dậy sớm...

x

x x

Bác Năm Quăn đang la rầy mấy anh em chệnh mảng trong việc săn sóc vũ khí cá nhân thì Tư Cầu lững thững đi tới:

- Cái gì mà bác la lối om sòm bất nhẽ vậy bác Năm?

Bác Năm chỉ về đám anh em:

- Đó chú Tư coi, ông nội nào ông nội nấy cũng lo o bế tóc tai mướt rượt để thả lên trên đầu trên xóm dưới mà có mỗi một cái món tùy thân lại bỏ lẫn bỏ lóc...

Tư Cầu mỉm cười độ lượng:

- Thì bác... cũng phải châm chế cho anh em nhờ một chút. Anh em họ còn trai thanh niên nheo nhéo chớ bộ già còng khú đế như tui với bác đâu!

- Chú Tư nói như vậy là ... hết chuyện rồi. Anh em mình đây đi đánh giặc chớ bộ... đi o mèò sao!

Tư Cầu day qua phía anh em:

- Tui tuy không... thẳng rằng rắc đối với anh em, nhưng bác Năm nói cũng phải đó! vậy anh em mình cũng nên... biết lo một chút.

Đoạn anh ta níu tay bác Năm lôi đi:

- Nè bác Năm, lóng rày có chiếc ghe máy bọc sắt của tây ngoài đồn vô phía ngoài vằm hoài bác tính sao?

Bác Năm gật gù:

- Qua cũng tính bàn với chú về chuyện đó... Nó vô hoại thì mình... rằng nó chớ sao! Bây giờ mình cũng đông dân chớ có lèo tèo năm sáu như nửa đầu!

Tư Cầu có vẻ thắc mắc:

- Nhưng tui nghe nói hồng có tây u gì hết mà! Toàn là người mình và do một ông cũng người mình chỉ huy, với lại họ cũng không bố ráp khuấy phá gì tới bà con cô bác ở ngoài hết...

Bác Năm cười khan:

- Chú Tư nghĩ như vậy là... nhưn đức lắm! Nhưng theo... binh pháp chiến thuật chiến lược gì đó, mà qua có... nghe lỏm quẹt quẹt được thì nếu địch không làm hùm làm hổ mà cứ rì mọ... bắt bớ với bà con cô bác nơi vùng mình ở là... chí nguy đó chú Tư! Gặp cái điệu này mình phải quánh liền chớ hồng nói on đơ gì nữa hết!

Tư Cầu thở dài:

- Tui cũng biết như vậy... Ở quánh thì quánh!

Bác Năm tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Quánh gì mà... xụi lơ vậy?

Tư Cầu chưa kịp trả lời thì bác lại cười xòa nói tiếp:

- Thôi qua biết rồi! Chắc thiếm Tư ở nhà cận ngày năm chỗ nên chú... ngại chuyện bắn giết chớ gì!

Tư Cầu cười theo rồi trả lời một cách lơ lửng:

- Ờ, con vợ tui nằm chỗ trong tháng này đó bác... Bác này thiệt nhớ dai đa!

Bác Năm Quăn nheo mắt nhìn Tư Cầu:

- Mà qua nói như hồi nãy... nghĩa là chú Tư nghĩ đến chuyện sanh nở của thiếm ở nhà nên... ngại việc súng đạn phải hông? Có trúng tim đen chú Tư không nè?

Tư Cầu cười giả lả:

- Thì... cũng có chút đỉnh như vậy... nhưng nếu phải chuyện thì tui vẫn “mần” như thường chớ hơi sức đâu mà ngán đó bác!

Đến đây, anh ta nghiêm giọng hỏi liền tới:

- Sao, bây giờ mình tính... chuyện đó như thế nào?

Bác Năm đưa mắt dò xét Tư Cầu rồi huôn dài đáp:

- Dễ mà chú Tư! Anh em mình cứ việc kích sẵn chỗ tụi nó hay vô đó thì... ăn tiền. Qua bảo đảm chắc với chú Tư hễ ghe máy của tụi nó cập bến thì... bà cứu tụi nó bây giờ cũng hồng hồng!

Tư Cầu có vẻ trầm ngâm:

- Nhưng sau đó, chắc anh em mình phải... cuốn gói đông cho gấp khỏi vùng này chớ hông thôi binh ôn thần tướng của tụi nó ở ngoài chợ kéo rốc vô thì mình chịu đời gì thâu. Cha, phải chi anh em mình được nhiều nhiều một chút để chặn hết mấy ngả vô thì tui chấp tụi nó hết thấy!

Bác Năm vui vẻ đáp:

- Đã đành như vậy rồi! Nhưng mình có ít xài theo ít, và cố nhiên là phải đông đi liền qua miệt giồng Thường Lạc thì bà nội nó kiếm cũng hồng ra, rồi mình đợi cho yên yên bò dìa ở như cũ.

Tư Cầu gật đầu:

- Thì chỉ có nước đó. Tối nay mình cắt đặt và dặn dò anh em trước và bắt đầu ngày mai là mình kích sẵn hễ ghe máy ngoài đồn vô là mần liền.

Bác Năm vói tay bẻ một nhánh tre khô nhỏ vạch vẽ dưới đất:

- Đây chú Tư, qua tính anh em mình “năm” như vậy có được hông?

Tư Cầu nghiêng đầu nhìn xuống:

- Thì phải như vậy rồi.. nhưng rủi hai ba ngày liền tụi nó hồng vô nữa, anh em mình tính làm sao? Rủi có thằng chết bầm nào nó đi mạch bậy cái là anh em mình... mệt ứ hơi đa!

Giọng bác Năm trở nên quả quyết:

- Vô mà! Qua dò chắc rồi, tụi nó vô đều đều để đốc thúc mấy ông hương chức hội tề mới lãnh... áo mão đây nè! Chú Tư đừng lo mình đặt liên lạc đều trời hết, hễ có rục rịch gì khác là anh em họ cho mình hay liền mà!

Tư Cầu liếc xéo bác Năm rồi hỏi đùa:

- Bác có... xủ quẻ chưa mà tui coi bộ bác nói ăn chắc quá vậy?

Bác Năm cười rộ lên rồi nghiêm giọng lại đáp:

- Có. Qua bói thì hồng sai chạy đi đâu được. Nói nào ngay cũng nhờ qua... có biết chút đỉnh về môn đó nên từ trước tới nay, qua gặp biết bao trận dữ dằn lắm mà cũng.. bình yên hết.

Tư Cầu bỗng nhớ trực đến lời của mẹ vợ nên hỏi bác Năm luôn:

- À, tui nghe nói năm nay tui... hơi kỳ, như vậy bác coi có sao hông?

Bác Năm nhú mày tính lăm nhăm rồi đáp:

- Thiệt ra thì có kị đó. Nhưng cái quẻ của qua thì tốt lắm thế nào mình cũng thắng... Mà muốn chắc bụng, hôm đó chú Tư... đứng dang ra giữ mặt hậu đi, còn để qua trấn ở mặt tiền...

Đoạn bác vỗ vai Tư Cầu tươi cười nói tiếp:

- Thôi để qua một trận này rồi chú Tư dìu bên nhà lo than củi trước cho nó... kịp nhen chú Tư!

Tư Cầu có vẻ mắc cỡ:

- Ồi, dìu trước nghe... đàn bà đau bụng đẻ nhức mình nhức mẩy lắm, bác à!

x

x x

Trời hãy còn tối mò, Tư Cầu và anh em đã có mặt sẵn tại chỗ “kích” và người nào người nấy cũng đã túc trực nơi vị trí của mình.

Tiếng gà trong xóm đua nhau gáy dồn. Vài người trong xóm đã bắt đầu bơi xuống vô đồng thăm mấy giàn cau...

Sương khuya đọng lại trên mấy tàu lá chuối rơi lộp bộp mỗi lúc có gió sớm thổi dong đưa.

Tự nhiên, Tư Cầu thấy ớn lạnh. Anh ta đưa tay quăn chặt lại chiếc khăn tắm quàng nơi cổ, dụi mắt liên mấy cái rồi khều bác Năm hỏi nhỏ:

- Cha, sao con mắt tui giựt quá bác Năm à!

- Giựt bên nào?

- Bên mặt nè.

- Cái này cũng... tùy người, chắc tại hồi hôm chú trấn trọc ngủ không được nên xốn con mắt mới sanh ra vậy.

Tư Cầu đáp giọng xụi lơ:

- Chắc vậy...

Bác Năm chẳng nói chẳng rằng dơ tay bứt đại một nhánh cây de ra ngang chỗ bác đứng rồi chăm chú đưa mấy ngón tay mò đếm từng nấc lá của nhánh cây...

Tư Cầu thấy thoáng qua nên tò mò hỏi:

- Bác làm cái gì vậy bác Năm?

Bác không trả lời ngay mà vẫn im lặng tần mẩn đếm đi đếm lại mấy chiếc lá và mãi một lát sau bác mới đáp:

- Qua bói lá cây chú Tư à!

Tư Cầu cười thành tiếng:

- Ý trời ơi, có cái gì đâu mà bác phải... bói chứ! Mà bác bói làm sao đó!

Bác Năm chậm rãi trả lời:

- Qua cũng hơi hồ nghi trong bụng nên bói thử một quẻ xem sao... Chú Tư hồng biết chứ cái môn bói lá cây này coi lơ mơ vậy mà cũng trúng lắm, qua đã nghiệm nó mấy lần rồi.

Tư Cầu rụt rè nói:

- Vậy hả? Mà bác thấy... trong quẻ bói lá cây mới rồi đó ra làm sao?... Có tốt hông bác?

Bác Năm gật gù rồi trịnh trọng đáp:

- Theo như quẻ đã ứng thì cái trận này mình... nằm ngủ bây giờ cũng thành công nữa! Đúng như vậy, thế nào mình cũng thắng... Nhưng sao lại có một chỗ hơi... trục trặc...

Tư Cầu cười xòa:

- Thắng mà... trục trặc sao lại... tréo ngoe như vậy bác?

Bác Năm chắc lưỡi:

- Ấy, quẻ nó ứng như vậy thì mình cũng... biết vậy! Qua thấy sao lạ quá nên tự này giờ qua tính lung lắm mà tìm không ra lời giải...

Tư Cầu vui vẻ nói gạt ngang:

- Mà thôi, miễn thắng là được rồi! Bây giờ bác phải lo sao cho mấy tay liên lạc mần ăn cho nhậm lệ lút ga thì mới ăn chắc được. Phần mấy anh em nằm cản mặt hậu phòng khi bắt trặc thì tui đã sắp đặt đâu đó đằng hoàng hết rồi. Tui để thằng Mạnh trông coi mặt đó cũng được, phần tui, tui sẽ ở luôn đây với bác...

Bác Năm chận lời Tư Cầu liền:

- Thôi chú Tư. Chú để một mình qua trấn tại đây cũng đủ... ăn xài lớn với tui nó rồi. Chú đi dìu mặt sau đi.

- Trời ơi, bác đẩy tui dìu chỗ... đường già thì buồn chết!

Bác Năm hạ thấp giọng xuống như có vẻ khẩn cầu:

- Chú chỉ huy mà chú Tư! Chú cứ đứng ở trông đi rồi có cái gì qua sẽ cho liên lạc vô hỏi chú liền và nếu tui ngoài này... ba trệt bốn vuột thì có

đám của chú nhào ra... bề gì có chú đứng chặn ở mặt đó qua mới vững bụng hơn.

Tư Cầu vừa cười vừa vỗ vai bác Năm:

- Bác làm khó tui đó nghe!

Bác Năm nín nhẹ lấy cánh tay Tư Cầu dắt đi cho khuất mấy chỗ anh em đang “kích” rồi thủ thỉ nói:

- Chú Tư, qua biết chú... phiền qua lắm, nhưng thiệt tình ra thì qua nghĩ đến cái quẻ hồi nãy nhiều lắm nên qua mới dẫn chú Tư ra chỗ này, chớ ở trông rui anh em họ nghe lọt mấy thứ chuyện này thì... không tiện.

Tư Cầu gật đầu:

- Bác nói phải. Tui đây cũng không ưa mấy thứ chuyện coi thầy coi bà bá vợ bá láp đó. Mình đánh giặc mà bác!

Bác Năm ngập ngừng đáp:

- Đối với mấy anh em nhỏ thì qua hồng dám nói gì hết thiệt, nhưng đối với chú Tư... qua phải nói thẳng: dầu sao chú cũng nên... gìn giữ một chút, năm nay cái tuổi của chú đó... đen còn hơn lọ nôi nữa!

Tư Cầu cười mũi:

- Nói như bác vậy thì năm nay tui chỉ có nước nằm xuôi cò ở nhà chớ đừng nên nhúc nhích cục cựa gì hết phải không?

Bác Năm chắc lưỡi:

- Đâu phải vậy! Mình biết như vậy để mình tính toán cho kỹ, giữ gìn cho gặt mỗi khi bắt tay vô một việc gì. Nhưng dầu sao cũng có những... thứ khác chẳng hạn như mình có quới hơn độ mạng hay là kiếp trước mình khéo ăn hiền ở lành...

- Thời buổi bây giờ mà bác nói mấy thứ chuyện đó nghe mệt quá!

Bác Năm xô nhẹ Tư Cầu đi tới:

- Hồng ai ép chú tin nhưng.... (đến đây, bác hạ thấp hẳn giọng xuống)... còn có một điều này nữa... chú Tư bộ quên rằng thiêm sắp năm chỗ đến nơi sao! Thôi chú Tư vô trông lo đỡ cái mặt hậu đó cho anh em đi!

Tư Cầu “ờ” một tiếng không mấy hăng hái rồi thần thờ bước về phía trong xóm...

Trời tờ mờ sáng...

Tư Cầu đứng dựa lưng vào một gốc ô-môi gần bờ kinh ngó mông về phía ngoài vàm. Anh ta hút thuốc liên miên, điệu này nối đuôi điệu kia. Hai chân anh ta đổi kiểu đứng liên liên và bàn tay còn rảnh thì quơ đập lia lịa đám bù mắt đang bu cắn...

Anh em đứng gần đó nhìn thấy dáng điệu Tư Cầu như vậy, người nào người nấy cũng nín khe và hồi hộp nghe ngóng...

Bỗng những tiếng súng nổ như mưa lộn cả không khí còn mù sương buổi sáng.

Tư Cầu thở ra quãng mạnh điệu thuốc đang hút dở rồi day qua cười nói với anh em:

- Đụng rồi đó mấy cha!

Không một ai lên tiếng trả lời.

Tư Cầu cầm khẩu các-bin lên chạy thẳng xuống phía cây cầu ván bắc de ra ngoài mặt kinh.

Súng đủ cỡ nổ rộ lên một hồi, và độ mười phút sau Tư Cầu chỉ còn nghe có lác đác một vài tiếng.

Tư Cầu cau có lăm bắm chửi thề một mình:

- Bộ mấy thằng liên lạc mắc toi ngủ gục hết, hay chui vào xó nào rồi sao mà!

Anh ta vừa nói dứt lời thì đã thấy một thanh niên bơi xuống rẽ nước lướt tới nghe ồ ồ...

Tư Cầu thở phào ra một hơi rồi nhón chân đưa tay ngoắc lia:

- Dữ hông ! Mau mau đi cha nội!

... Anh liên lạc chưa kịp cặp xuống vô là Tư Cầu hỏi liền:

- Sao em? Êm hết chớ ?

Anh liên lạc cắm dầm cho xuống khỏi trôi đi rồi nhảy phóc lên cầu, vui vẻ trả lời:

- Thì... êm chớ sao anh Tư!

Tư Cầu nắm lấy tay anh ta lắc lắc:

- Êm... ra làm sao? Em nói rõ một chút coi!

Anh liên lạc vênh mặt lên:

- Thì êm là... mình thắng hoàn toàn. Cú này anh em mình “no” ghen.

Tụi nó xum gần hết... Bác Năm kêu tui vô cho anh hay...

- Sao bác và anh em chưa theo em vô luôn?

- Anh em còn phải ở nán lại để tốp thì lục lọi ba cái tụi chạy trốn trong
mấy đám sậy, tốp thì lặn xuống kinh mò vớt súng ống...

Tư Cầu bước ngay xuống xuống và hỏi anh liên lạc:

- Thôi em bơi đưa qua rút ra ngoài coi! (đoạn anh ta day qua nói vọng
lên bờ) Mấy anh dìu trước và lo chuẩn bị mấy chiếc xuồng cho sẵn hết đi
nghen! Tui ra ngoài bác Năm một chút!

x

x x

Thấy Tư Cầu ra tới, bác Năm Quấn nhăn nhó cự nự anh liên lạc:

- Sao tao dặn mầy nói chú Tư ở trông đợi tao vô mà mầy quên hông nói
hả?

Tư Cầu vội đỡ lời anh liên lạc:

- Tại tui nóng lòng muốn ra đây mà bác! Sao bác, xong hết rồi hả? Anh
em mình có ai hề hấn gì không?

Bác Năm chỉ về phía một xác chết nằm dưới gốc cây trên phủ bằng một
chiếc chiếu bông cũ:

- Chỉ có thằng Ba Nhỏ... tại nó ấu quá mà chú Tư.

Tư Cầu bước lại hé dờ manh chiếu lên, thở dài:

- Tội nghiệp thằng nhỏ! Nó còn trẻ tuổi quá!... Má nó gởi nó cho tui, bây
giờ nó... như vậy, tui biết ăn nói với má nó sao đây?

Đoạn day qua bác Năm, Tư Cầu hỏi thêm:

- Có một mình thằng Ba Nhỏ không thôi hả bác Năm?

- Ờ, ngoài ra đôi ba anh em khác... trầy trụa chút đỉnh thôi, còn tụi nó thì
rùm rền hết, thằng chỉ huy thì chưa tìm thấy xác, chắc nó lủi vô đám ô-
rô cốc kèn hay lau sậy gì trốn mất rồi. Thôi chú Tư cho anh em lui lần vô
miệt trong sậy đi chớ hông thôi tụi nó vô tới bên đít bây giờ ghen!

Vừa lúc ấy có tiếng lao xao nơi phía sau ruộng, rồi có người reo lên:

- Bắt được thằng quan một người mình rồi anh em ơi!

Cả bác Năm lẫn Tư Cầu đều vội nhìn vô. Hai thanh niên đang áp giải
viên sĩ quan tù binh trở tới. Bộ quân phục trần mạc của người này lấm
lem bùn đất và ông ta đang thất thểu đi tới, một tay ôm lấy bả vai bê bết
máu.

Bác Năm đứng chống nạnh hất hàm hỏi anh đội viên:

- Dẫn cha nội này dìa đây làm gì vậy? Bộ mấy em tính chở nó theo để nuôi cơm hả? Sao hồng cho thằng chả một phát cho rồi.

Nghe bác Năm nói như thế, viên thiếu úy tù binh bước mau tới và lên tiếng hỏi:

- Xin cho tôi biết ở đây ai là chỉ huy?

Tư Cầu hỏi lại:

- Chi vậy?

- Tôi muốn... mấy ông đưa tôi về giáp mặt với thượng cấp của mấy ông...

Tư Cầu cười xòa:

- Ở đây hồng có ai là... thượng cấp hết, ở đây anh em với nhau không hề!

Viên thiếu úy có vẻ chán nản:

- Tôi tưởng binh đội nào cũng có cấp chỉ huy chứ!

Tư Cầu nhún vai :

- Tụi này... vậy đó!

Viên thiếu úy cau mày, hết nhìn bác Năm đến Tư Cầu rồi ấp úng hỏi nữa:

- Chắc một trong hai... ông đây là người chỉ huy đám quân này phải không?

Bác Năm găm gù bước xích tới:

- Mà ông hỏi chi hỏi hoài vậy hả?

- Tôi cần biết ai là người chỉ huy để thỉnh cầu một điều này...

Tư Cầu chặn ngang:

- Đâu ông muốn... thỉnh cái gì đó thì ông nói phứt đi coi nghe có được hông?

Viên thiếu úy quay sang phía Tư Cầu:

- Tôi xin mấy ông áp dụng đúng dẫn luật lệ tù binh và dẫn tôi về trình với thượng cấp của quý ông...

Bác Năm khêu Tư Cầu :

- Thằng cha này lộn xộn quá chú Tư! Chú cho anh em... tiêu thằng chả cho rồi để mình còn khời sớm chứ hông thôi tụi nó vô tới bên đít bây giờ!

Viên thiếu úy hấp tấp buông tay giữ vết thương, nắm lấy tay Tư Cầu lắc lắc và hốt hoảng kêu lên:

- Ông, ông... chắc ông chỉ huy ở đây hả? Xin ông nói với mấy... anh em này tôn trọng luật lệ tù binh...

Tư Cầu nhẹ gỡ tay của ông ta xuống và vừa ngó bác Năm vừa đáp:

- Ở đây, cái gì... phải thì làm, chớ hổng có luật lệ gì ráo...

Muốn không để cho viên thiếu úy kỳ kèo gì thêm nữa, bác Năm liền lên tiếng hối thúc Tư Cầu:

- Thôi mà chú Tư! Hơi sức đâu chú ở đó nghe thằng chả nói trời nói đất hổng biết! Anh em mình rủi lọt vào tay mấy chả thì có đòi này đòi nọ hông!

Tư Cầu nhìn viên thiếu úy lắc đầu:

- Đó ông coi, thiệt tình thì dầu tui tui có muốn dẫn ông cho làm tù binh cũng hổng được. Lát nữa bên ông kéo vô ruộng bố lung tung tui này chỉ lo chạy thực mạng còn ai đâu mà lo giữ ông. Đó là tui chưa nói đến mấy cha nội V.M hay phe phái khác còn chực sẵn để nhảy vô... ăn có tui này nữa...

Nghe vậy, bác Năm chêm vô luôn thêm một câu:

- Anh em thâu dọn xong xuôi hết rồi chú Tư và chỉ chờ chú ra lệnh...

Tư Cầu thở dài bước ra chỗ khác rồi quay lại nói trống không:

- Anh em... lo cho xong hết mau mau đi!

Nói xong, Tư Cầu bỏ đi xuống mé kinh.

Bỗng một đội viên hấp tấp chạy xuống cầm đưa cho Tư Cầu một chiếc bóp da:

- Bác Năm biểu tui đem xuống đưa trình anh cái bóp của ông quan một đó... (thấy Tư Cầu nhướng mắt lên có ý ngạc nhiên, anh nọ nói tiếp)...

Dạ, ở trống có tiền khá bộn.

Tư Cầu cầm lấy chiếc bóp làm bằng một thứ da mắc tiền mềm dịu, mở ra. Anh ta bỗng chú ý đến một tấm ảnh khổ 6x9 lồng dưới một miếng mi-ca trong suốt. Trong bức ảnh có hình của một thiếu phụ trẻ đẹp và hai đứa bé gái xinh xắn.

Tư Cầu nhíu mày nhìn kỹ những gương mặt tươi cười trong ảnh. Anh ta mím môi có vẻ suy nghĩ lung lăm rồi hấp tấp hỏi anh đội viên:

- Thằng cha quan một đó bây giờ ở đâu hả?

Anh đội viên thân nhiên đáp:

- Dạ, mấy anh em dắt ống ra mé sau ruộng rồi, chỗ đó hơi khuất một chút... phần ông một đó ống cự nự quá trời...

Tư Cầu vội vã xô anh đó chạy trở lên:

- Em đông lên nói với anh em khoan... làm gì hết nghen! Để qua lên rồi hãy tính!

Anh đội viên định hỏi lại nhưng thấy Tư Cầu quắc mắt một cách thật dữ dội nên đành vừa chạy rút đi, vừa kêu réo vọng lên:

- Khoan, khoan ! Để ông một lại đó, anh em ơi!

Độ nửa phút sau, bác Năm đích thân dẫn viên thiếu úy xuống cùng với một số anh em khác. Gặp mặt Tư Cầu, bác cau mày hỏi liền:

- Gì vậy nữa chú Tư?

Tư Cầu ngó xuống đất:

- Tui tính... mình nên thả thả cho rồi...

Bác Năm trợn mắt:

- Chú nói giỡn sao chứ! Đến cái việc mình bắt thả thả theo cũng còn hồng được nữa thay, huông hồ gì chú tính thả thả thả đi! Bộ ngày nào mình cũng vớt được một .. trự có gạch vàng như vậy sao?

Tư Cầu mở banh bóp ra rút rề trao cho bác Năm xem tấm ảnh:

- Tui cũng biết vậy, nhưng bác ngó vô tấm hình này coi... Tui nghĩ ông này (Tư Cầu hát hàm chỉ về phía viên thiếu úy)... còn vợ trẻ con thơ nheo nhóc ở nhà...

Bác Năm cười khan:

- Vậy chứ ở đây anh em mình hồng ai có vợ con gì hết sao? Mà ai biểu thả thả thả theo Tây?

Viên thiếu úy vội lên tiếng:

- Tôi ở vào cái thế... kẹt. Hồi này tôi có nghe ông này nói (ông ta chỉ vào Tư Cầu) mấy ông cũng... kẹt như tôi, nhưng biết sao, tôi rủi ro bị đổi về đây và gặp mấy ông trong một hoàn cảnh như vậy... Tôi cũng muốn nước nhà mình độc lập...

Bác Năm chép miệng:

- Cha nội nào cũng khoe là mình xếp bót về cái chuyện độc lập hết mà rồi cuộc... đập lộn nhau thiếu điều không còn miếng da mẹ đẻ! Thiệt nghe mấy cha nội riết tui cũng hết biết đâu mà rờ...

Nghe bác Năm hơi dịu giọng, viên thiếu úy mạnh dạn nói thêm:

- Mấy ông muốn biểu làm sao thì biểu, chớ thật tình thì tôi... như vậy đó! Nhưng rủi một việc nữa là tôi lại thuộc vào hạng người cầm súng nên có lúc cũng ... khó ăn khó nói quá!

Tư Cầu cười nói chen vô:

- Thì tụi này cũng cầm súng vậy! Có điều là tụi này hổng có ưa thực dân thì... đánh giặc chơi. Mai kia một nọ đâu đó bình yên hết rồi thì tụi này cũng rã đám dìa cầm cày cầm cuốc trở lại chớ làm vương làm tướng gì!

Viên thiếu úy cúi đầu thở dài:

- Mấy ông có phước hơn tôi là ở chỗ đó!

Tư Cầu lại cười to:

- Thôi đi cha!

Bác Năm sốt ruột tăng hăng một tiếng rồi hỏi lại Tư Cầu:

- Bây giờ chú Tư tính sao đây? Chẳng lẽ anh em mình cứ đứng đây nói chuyện năm trên năm dưới hoài với ổng để chờ... tây vô nó xúc hết cả bọn!

Tư Cầu mím môi cúi xuống nhìn bức ảnh trong bóp còn cầm nơi tay, rồi ngược lên hỏi viên thiếu úy:

- Bộ hình vợ con của ông đây hả?

- Phải.

- Có nội bấy nhiêu đây thôi hay là còn nữa?

Giọng viên thiếu úy trở nên bùi ngùi:

-Tôi mới được hai đứa con gái như ông thấy trong hình đó, và cũng sắp có thêm một đứa nữa... Kỳ này, chúng tôi đều ao ước sanh một đứa con trai... (ông ta nhìn Tư Cầu cố gắng gượng cười nhưng mắt chớp lia) Vợ tôi ham một đứa con trai lắm nhưng chuyênn này, dầu trai hay gái thì cũng phải đành... mở mắt chào đời trong cảnh... mồ côi rồi!

Tư Cầu nuốt nước miếng và thấy cổ như khô lại:

- Vậy hả... Tội nghiệp quá há! Tháng này con vợ tui nó cũng ...

Tư Cầu kịp ngừng lời ngay chỗ đó và đưa mắt rụt rè nhìn bác Năm. Bác Năm nhăn mặt như cắn phải ớt, nhưng rồi lại lắc đầu thở ra một hơi dài.

Giọng bác đã không còn gay gắt mà trở nên trầm trầm:

- Thôi chú Tư có tính gì đó thì tính phứt đi.

Tư Cầu tươi hẳn mặt lên:

- Tui tính mình thả ông quan một nầy dĩa cho rồi. Thêm người chết nữa, anh em mình cũng chẳng lợi lộc gì mà để khổ cho vợ con người ta. Vợ ông cũng gần ngày sanh... Mình cũng nên để phước dĩa sau...

Một đội viên đứng gần đó, ý chừng còn bức mình vì vết thương nơi da đầu mới lành trong trận vừa rồi nên lớn tiếng nói chen vô:

- Ý trời ơi, sao anh tính thả thẳng chả chi cho uống vậy anh Tư! Vợ thẳng chả có gần sanh gần đẻ thì ăn thua gì đến cái chuyện đánh giặc đánh giã nầy chứ!

Tư Cầu vừa hất mạnh khẩu súng mang trên vai cho đứng ngay lại vừa quay phắt sang phía anh đội viên, mắt lườm lườm:

- Ăn thua gì không, thì tao hồng cần biết đánh gì hết! Tao thả người ta là tao... thả vậy thôi!

Bác Năm vội bước đến níu lấy tay anh đội viên xô nhẹ đi tới:

- Thôi đi chú mầy! Chú mầy hồng lo băng bó còn đứng xơ rở ở đây làm chi nữa! Việc nầy trên có chú Tư, dưới có qua định liệu là đủ lắm rồi, chú mầy còn xía vô làm gì nữa hả?

Anh đội viên đành lùi thúi bước thẳng xuống mé kinh...

Bác Năm đi lại gần viên thiếu úy và nghiêm giọng bảo:

- Thôi, ông đi dĩa đi... chắc ông biết đường chứ!

Viên thiếu úy mở to mắt nhìn bác rồi nhìn Tư Cầu và lắp bắp hỏi lại :

- Bộ... mấy ông... thả tôi thiệt sao?

Tư Cầu khẽ gật đầu. Bác Năm nói thêm:

- Tui nầy đâu có nói giỡn đó ông! Ông cứ đàng hoàng ra dĩa hồng ai làm gì đâu mà ông sợ. Như vậy để cho ông có dịp thấy rằng tui nầy tuy không cần biết luật lệ tù binh khi gì hết mà vẫn... bảnh như thường!

Viên thiếu úy nghẹn ngào đáp:

- Tôi biết ... tôi dư biết rồi. Thật tôi may mắn lắm mới được... gặp mấy ông...

Bác Năm bỗng cười xòa:

- Thôi ráng dĩa lo săn sóc vết thương đi rồi... còn gặp tui nầy nữa! Mà lần sau chắc hồng được may mắn hoài hoài như vậy nữa đâu nghen! (liếc xéo Tư Cầu, bác Năm ồm ồm nói tiếp) Ông hồng biết chứ cái may... bự bằng chiếc đệm của ông là ở chỗ bà một ở nhà gần ngày năm chỗ đó, ông dĩa ráng lo o bế nưng niu bả cho gắt đó nghen ông!

Tư Cầu cười tủm tỉm trong lúc viên thiếu úy tuy không hiểu gì nhưng cũng lên tiếng cảm ơn rồi rút hai người :

- Thật tôi không bao giờ dám quên ơn hai ông và tất cả anh em ở đây...

Tư Cầu gấp cái bóp lại trịnh trọng trao trả cho ông ta:

- Đây tui trả lại ông.

Viên thiếu úy cung kính đỡ lấy:

- Cảm ơn...

Tư Cầu mỉm cười gạt ngang:

- Ồi chút đỉnh mà ơn nghĩa khỉ gù!

Viên thiếu úy mở bóp móc xấp giấy bạc ra, khép nép nói:

- Cái này là do lòng thành của tôi: tôi xin gửi số tiền mọn gọi là để... ủy lạo anh em ở đây...

Tư Cầu ngó bác Năm :

- Ý trời, ủy lạo... ngược nè bác! Đó, bác tính sao thì tính.

Bác Năm gãi đầu:

- Thì... ông một ống có lòng thành...

Tư Cầu cầm lấy xấp bạc trao cho bác Năm rồi quay lại viên thiếu úy:

- Thôi bây giờ... đâu đó xong xuôi hết rồi, mạnh ông, ông đi, mạnh tụi này, tụi này đông... đường ai nấy theo nghen!

Tư Cầu dơ tay ngoắc anh em rồi xoay lưng đi xuống mé kinh.

Bỗng viên thiếu úy chạy theo níu lấy tay Tư Cầu. Ông ta chưa kịp nói gì thì bác Năm thấy vậy đã vội vàng bước lại hỏi chận liền:

- Gì nữa đó ông nội? Tụi này hổng có dư thì giờ nghen!

Viên thiếu úy gượng cười:

- Tôi chỉ xin hỏi ông này một việc... riêng.

Tư Cầu nhú mày:

- Việc riêng?

- Không dám nào ông cho tôi biết... quý danh...

Tư Cầu hơi mỉm cười:

- Ông này sao ăn nói kiểêu cộ quá... mà ông hỏi tên tui làm chi vậy! Để dễ... tóm cổ sau này hả?

Viên thiếu úy lắc đầu lia lịa:

- Tôi đâu có đến nỗi quá tệ như vậy! Sở dĩ tôi muốn biết quý danh của ông là để mai một gì đây, một khi đưa con thứ ba của tôi ra chào đời xin

ông cho tôi được phép dùng quý danh để đặt tên lót cho nó...

Tư Cầu thở ra:

- Ý thôi đi, ông này sao rắc rối tố mẹ! Tên với họ gì cho nó lộn xộn thêm nữa hổng biết!

Viên thiếu úy nắm lấy Tư Cầu, giọng tha thiết:

- Tôi muỗn xin ông thêm một đặc ân đó. Tôi muỗn rằng mãi mãi về sau này, con tôi sẽ ghi nhớ và kể lại cho mọi người khác nghe rằng, sở dĩ nó có một cái may mắn tốt cùng tránh khỏi được cái số phận mồ côi cha trong bụng mẹ nó là nhờ một người mà tôn danh còn lưu lại trên cái tên lót đó.

Tư Cầu có vẻ cảm động, nhưng cũng ráng cười nói đùa:

- Thôi, tui cũng... ăn ở cho trót với ông. Tui tên Cầu, nhưng nếu bà một sanh con trai thì lấy chữ Cầu đặt tên lót được, chớ nếu sanh con gái thì ... lót chữ ấy nghe trúc trắc lắm!

Viên thiếu úy ngậm ngùi đáp:

- Dạ, chỉ có bấy nhiêu thôi...

Tư Cầu giơ tay ra dấu hồi ông ta đi:

- Ở nếu xong hết thì mạnh ai nấy đông. Nè, ông nhớ lội ra phía sau ruộng rồi nhắm hướng đó đi thẳng tới Hồng Ngự, chớ ông đừng thả lang bang trong xóm... hổng nên đa!

Viên thiếu úy có vẻ bịn rịn:

- Không biết đến bao giờ tôi mới có dịp gặp lại mấy ông...

Bác Năm nhăn mặt nói chen vô:

- Ý thôi, cái chuyện đó cho tui xin dứt đi! Mệt lắm!

Tư Cầu gật gù tiếp lời bác Năm:

- Ông đi chuyến này nên... xin đổi đi chỗ khác, chớ ông lẫn quẩn ở đây thế nào cũng... gặp nhau, mà như vậy là khó ăn khó nói lắm!

Bỗng bác Năm vừa nghển cổ lên nghe ngóng, vừa giơ tay ra hiệu bảo im:

- Tây nó bắt đầu vô tới rồi rồi ghen anh em! Có tiếng tàu chạy xình xịch ngoài sông cái, đúng rồi, nước lớn nên mình nghe rõ lắm!

Tư Cầu liền ra lệnh:

- Anh em mạnh ai nấy xuống bơi rút vô trong ngọn đi!

Bác Năm cũng vội chạy đi đốc thúc anh em.

Tư Cầu quay lại nhìn viên thiếu úy:

- Thôi, tui cũng xin kiếu ông.

Giọng viên thiếu úy trở nên nghen ngào:

- Mấy ông đi cho được ... bình yên... mạnh giỏi!

Tư Cầu mỉm cười dơ tay vẫy chào:

- Ông dìu mạnh giỏi! Nhớ nói với bà Một ráng sanh con trai đó nghen!

Nói xong Tư Cầu quày quả rảo bước đi xuống mé kinh.

Trong lúc ấy, tiếng súng bắt đầu nổ. Bên ngoài sông cái, tàu Tây đã vô tới và đang cho rĩa đạn để dọn đường. Vài trái mọc-chê đã lác đác rơi nổ ành ành hai bên bờ kinh.

Viên thiếu úy đứng xớ rớ ở đó một chút rồi cũng vội vàng chạy ra phía mé ruộng...

Bỗng có tiếng chân chạy thành thịch rồi tiếp theo tiếng Tư Cầu réo gọi xen lẫn với tiếng đạn súng cối nổ ầm ỉ:

- Ê, ông Một!

Viên thiếu úy vội quay phắt lại và vừa lúc ấy Tư Cầu cũng vừa hốt hải chạy đuổi theo, tay cầm bộ áo quần bà ba cũ cuộn tròn lại .

Viên thiếu úy lo lắng hỏi liền:

- Sao ông không lo cho anh em rút đi gấp mà còn quay trở lên đây?

Tư Cầu hấp tấp đáp:

- Rút hết trơn rồi. Đây, tui chạy vọt lên để đưa cho ông bộ quần áo này để bạn thay vào bộ trây-di kia. Tui sợ ông đi làng chàng gặp mấy cha nội khác họ... bắt lại thì ... uống cái công tui này thả ông quá!

Viên thiếu úy cầm chặt lấy bộ quần áo trong hai bàn tay:

- Cám ơn...

- Thôi, tui... lui nghen!

Dứt lời, Tư Cầu đâm đầu chạy thẳng.

Viên thiếu úy ngùi ngùi ngóng theo hình bóng của một ân nhân mà ông ta khó thể gặp mặt lại nữa được, rồi tần ngần cúi xuống nhìn bộ quần áo đen đang cầm trong tay.

Mấy phát mọc-chê nổ như muốn... búng luôn mấy khóm tre dày bịt sau xóm. Một số dân quê hốt hải chạy túa ra phía sau ruộng để tìm chỗ núp trốn. Viên thiếu úy vội lúi vào một đám sậy gần đó để thay đổi quần áo...

Thấy Tư Cầu vừa ló mặt ra khỏi mấy bụi chuối, anh đội viên ngồi đợi dưới xuồng vội cầm dầm lên và gọi to:

- Mau mau đi anh Tư ơi, tụi nó đổ bộ ngoài mé sông cái rồi!

Tư Cầu vừa chạy rút xuống, vừa đáp:

- Qua tới đây nè!

Bỗng một tiếng nổ đinh tai điếc óc làm văng đất lên tứ tung... Tư Cầu chưa kịp nhào xuống tránh là đưa tay ôm lấy một bên ngực, buột miệng chửi thề lớn lên:

- Đ.m. trúng tao rồi Tám ơi.

Anh Tám (tên đội viên ngồi đợi dưới xuồng) đang nằm mọp xuống khoang để núp đạn nghe tiếng gọi thất thanh của Tư Cầu vội ngẩng đầu lên...

Anh Tám thấy Tư Cầu một tay giữ ngực, một tay nắm lấy một tàu lá chuối rủ xuống để gượng lại cho khỏi ngã.

Tư Cầu cố nhoai người tới để bước đi nhưng tàu lá chuối vì bị trĩ xuống quá nặng nên tróc tuột dọc theo bề, khiến cho anh ta té chúi nhủi về phía trước.

Anh Tám vội quăng dầm chạy lên nâng Tư Cầu dậy:

- Có sao không anh Tư?

Tư Cầu nhăn nhó rút bàn tay đang ôm một bên ngực giờ ra trước mặt: bàn tay ấy dính đầy máu.

Đạn moọc-chê vẫn được câu vô đều đều như muỗi vầy quanh lấy hai người rút lui sau cùng ấy...

Tư Cầu day qua, ráng lấy giọng bình thản bảo anh Tám:

- Em lấy khăn tắm quấn đỡ cho qua đi... rồi mình xuống xuống cho gấp... Đem dùm cây súng cho qua... sao nó nặng chình chịch vậy nè...

Anh Tám lén quynh làm y lời Tư Cầu, đoạn dìu anh ta đi rút xuống xuống sau mấy lần vấp ngã...

Đến nơi, Tư Cầu buông người nằm dài lên trên sạp xuống; anh Tám vội vã nín lấy be xô lăn tới, rồi nhảy phóc lên ngồi phía sau lái, quơ lấy dầm bơi ồ ồ...

Tư Cầu lại cất tiếng hỏi:

- Anh em đi trước lâu mau rồi hả em Tám?

- Dạ, lâu lắm. Bây giờ hồng chừng họ đã chống xuống băng qua ruộng để vọt về phía bên giồng... Dạ, hể qua tới bến là kể như vững rồi ... Anh nhắm anh ... có sao hông anh Tư?

- Ờ... chắc hông sao. Em bơi xăng lên để dìu bến cho kịp... nhờ bác Năm cầm máu dùm...

Anh Tám cầm đầu cầm cổ bơi rút... Tiếng súng như đuổi theo phía sau lưng và dòng kinh bỗng nhiên trở nên vắng tanh, dài mót một cách... dễ sợ vô cùng.

Tư Cầu chột cựa mình rên nho nhỏ, buông thõng một cánh tay ra ngoài be xuống. Mấy đầu ngón tay chắm xuống mặt nước và kéo lê thành một lần dài theo trớn xuống đi tới.

Anh Tám vội gác dầm bò lên khẽ nhắc cánh tay Tư Cầu để xuôi lại. Anh ta cúi xuống nhìn chỗ băng vết thương và hoảng kinh khi chột thấy khoảng nước đọng trong khoang xuống đã biến sang màu đỏ lợt.

Anh ta hốt hải bò rột trở lại chụp lấy dầm lên, cong lưng bơi xuống đi như lướt trên mặt kinh...

Vô tới đồng rau muống, anh Tám gác dầm lên, chụp lấy sào chống rút đi về phía giồng... và khi anh Tám vừa tới nơi, thì đã thấy bác Năm cùng một số anh em chực sẵn đợi trên bờ. Anh ta hấp tấp kêu lớn lên để báo tin dữ:

- Bác Năm ơi, anh Tư bị thương rồi!

Bác Năm bươn lội đại xuống mé nước:

- Chú Tư bị thương hả? Mà nặng hay nhẹ?

Mũi xuống vừa lướt tới là bác chụp kéo cặp vô bờ và lấp bắp kêu Tư Cầu :

- Chú Tư! Chú Tư... Chú bị thương ra sao đó chú?

Tư Cầu từ từ mở mắt ra, nhả nhỏ... nhưng khi nhìn ra bác Năm, anh ta cố gắng nhoẻn miệng cười:

- ... Bác Năm !

Bác Năm xem sơ qua chỗ băng và sắc diện của Tư Cầu rồi quay lên kêu réo đám anh em đang đứng bu nghệt trên bờ:

- Bậy đâu! Hai ba đứa gì xuống khiêng chú Tư! Mà nhớ nường nhẹ chớ dùng để động hay lắc chú đó ghen!

Bốn năm anh em dành nhau lội xuống...

Bác Năm kèm sát một bên Tư Cầu:

- Khiêng chú đem để ở chỗ cao ráo, khuất nắng gió ở phía sau cái nhà sàn ngói đó!... Thằng Tám mầy chạy lại xuống tao lấy gói thuốc đen lên nghe!... Còn đứa nào đó lo đi mượn chiếc chiếu trải sẵn đi!

Bác Năm vừa tháo chiếc khăn tắm ra là chắc lưỡi hỏi Tư Cầu :

- Trời ơi, sao chú để bị... như vậy hả chú Tư?

Nhớ trực lại Tư Cầu cần được nằm yên, bác vội chặn liền:

- Thôi chú đừng nói! Để qua hỏi thằng Tám cũng được ...

Và trong lúc anh Tám thuật sơ lại trường hợp Tư Cầu bị trúng miếng đạn, bác Năm vừa nghe vừa lui cui lo rịt buộc thuốc cầm máu...

Nhìn sắc mặt xanh lét và đôi mắt mất thần của Tư Cầu, bác Năm lăm lăm cắn nhả một mình:

- Máu chảy gần sạch bách mà cầm đánh gì nữa được!

Rồi bác quay sang cự anh Tám:

- Chắc mầy bơi xuống như rùa bò mới ra nông nổi này! (chợt nhận thấy mình vô lý, bác thở dài rồi chép miệng than thở) Thiệt hể xẽnh tui ra một chút là có chuyện rồi!

Đoạn bác ghé sát xuống mặt Tư Cầu, giọng nửa như oán trách, nửa như xót thương:

- Chú Tư... sao qua nói hoài mà chú hổng chịu nghe!... Chú có thương thiên hạ thì cũng vừa vừa nó...

Tư Cầu cau mày làm bác Năm im bật, rồi Tư Cầu phều phào nói:

- Bác Năm, làm sao ... bác lo chở tui ... dìa nhà... cho kịp...

Bác Năm gật đầu lia lịa:

-Được mà! Kịp mà!

Vừa lúc đó, có tiếng lao xao ngoài mé ruộng. Anh Tám vội chạy đi nghe ngóng và khi quay trở lại có dẫn theo cậu bé trạc mười bốn, mười lăm tuổi.

Bác Năm hất hàm hỏi anh Tám:

-Thằng nhỏ nào đó mậy?

Anh Tám nắm tay cậu bé dắt lại gần:

- Dạ, đây là em vợ của anh Tư qua cho ảnh hay... chỉ ở nhà sanh rồi ...

Tư Cầu mở choàng mắt ra, nặng nhọc nhấc bàn tay lên một chút để ngoắc cậu bé lại:

- Em Ba qua đó hả... Bộ chị Hai ...

Thằng Ba (em vợ Tư Cầu) thấy anh rẽ kêu tới, nó khóc òa lên, chạy tới quỳ xuống một bên cạnh, rồi nó vừa hít mũi, vừa meo meo nói:

- Chị Hai sanh rồi anh ơi... Chỉ sanh hồi chiều hôm qua... chỉ biểu em bơi xuống qua cho anh hay liền... Em kiếm anh lung tung mấy nơi... kể gặp Tây bố và sau đó, em hỏi thăm gần chết, người ta mới chỉ em qua bên này... em có dè đâu anh bị... như vậy.

Nét mặt Tư Cầu có vẻ tươi tỉnh lại đôi chút. Anh ta đưa tay ra dấu cho thằng Ba cúi sát mặt xuống:

- Trai hay... gái..

Thằng Ba sốt sắng đáp liền:

- Trai. Chị Hai chỉ mong anh dìu dừ lắm! Đây nè, chỉ có viết thơ kêu em đem qua cho anh (vừa nói, thằng Ba vừa móc túi lấy một tờ giấy gấp làm tư, mở banh ra trao cho anh rẽ).

Tư Cầu lấy bấy cầm lấy lá thơ và tờ giấy run run trên bàn tay đã mồn sức. Anh ta nhăn mặt, chớp mắt liền mấy cái: những dòng chữ trên lá thơ như nhòe hằn đi. Anh ta khẽ lắc đầu buông thơ xuống:

- Em Ba ... em đọc...

Thằng Ba nhẹ rút tờ giấy ra khỏi mấy ngón tay đã bắt đầu đờ cứng của anh rẽ, rồi vừa sịt mũi meo meo đọc:

“Mình,

“Em sanh con trai hồi năm giờ chiều ngày mùng tám mình à. Em đợi hoài đợi hủ

“mà chẳng thấy mình về. Nhớ lời mình dặn, em sẽ đặt tên nó là Kỳ. Nó có chút xíu nhưng “tía má nói nó giống mình lắm. Mình bắt được thơ này...

Bác Năm bỗng đưa tay khều nhẹ thằng Ba và thở dài bảo:

- Thôi em...

Thằng Ba cúi xuống nhìn Tư Cầu. Nó bỗng kinh hãi đứng rột dậy, bước lùi lại phía sau một bước, rồi khóc òa lên. Mắt Tư Cầu đứng tròn và một tia máu nhỏ chảy rỉ nơi khoé miệng hầy còn phảng phất giữ một nụ cười...

Bác Năm rút lấy bức thơ nơi tay thằng Ba xếp kỹ lại, cúi xuống nhét vô túi áo Tư Cầu, đoạn kính cẩn đưa tay vuốt mắt kẻ xấu số, rồi cầm lấy hai

mí chiếu đập phủ lên xác chết...

Dưới mé ruộng, một con chim vịt cất tiếng kêu thảm thiết trong đám cây
diên điển và bay vụt lên làm những cánh hoa vàng úa rơi lả tả trên mặt
nước, để rồi lững lờ trôi đi... trôi đi....

Ở phía kinh Cầu Muống, tiếng súng vẫn còn nổ đều đều...

HẾT